

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Not_Your_Baby
@Not_Your_Baby

FOLLOW

**Everything
we do is...**

REC

00:00:05:00

**For The
Fans**

NYLAK.

**For The
Fans**

NYLA K.

Copyright © 2023 Nyla K
Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Ashes & Vellichor
Champagne Book Design tarafından iç formatlama Nice
Girl Naughty Edits tarafından redaksiyon hizmetleri

For The Fans, Nyla K.'nın fikri mülkiyetindedir.

ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler hariç olmak üzere, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, popüler kültüre, şirketlere, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayali olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, dizginlenemeyen tüm coşkunuzla çevrimiçi destekçilere
adanmıştır.

Beğenenlere, yorum yapanlara, paylaşanlara...
Abonelere, Insta takipçilerine ve re-tweet
yapanlara.

Bu sizin için... *hayranlar*.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Bu Kitap Hakkında](#)

[Önsöz](#)

[Kyran & Avi'nin Çalma Listesi... Hayranlar](#)

[İçin Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm](#)

[Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Beşinci Bölüm](#)

On Altıncı

Bölüm

On Yedinci

Bölüm On

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm Yirmi Beşinci](#)
[Bölüm Yirmi Altıncı](#)
[Bölüm](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi](#)
[Sekizinci Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm](#)
[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Otuz İkinci Bölüm](#)
[Kyran'ın Sonsözü](#)
[Avi'nin Sonsözü](#)
[Yazardan bir not...](#)
[Teşekkür Okuduğunuz](#)
[için teşekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)

Kyran Harbor benim olmadığım her şey.

Zengin. Popüler. Her şeye sahip olan biri için son derece düşünceli olan süperstar bir futbolcu.

Kısaca, benden nefret eden tiki bir sporcu. Ayrıca benim üvey kardeşim.

Bu doğru. Birlikte sıkışıp kaldık, bir okulu, bir evi... Bir banyoyu paylaşıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil... Eğer sırf farklı olduğumuz için benimle uğraşan bu kadar tutucu bir kontrol manyağı olmasaydı.

Üniversiteye gittiğimizde ondan uzak durmaya niyetliydim... Ani bir talihsizlik ikimizi de uzlaşmacı bir pozisyona zorlayana kadar. Şimdi kaçmayı umduğum huysuz herif, bu durumdan kurtulmama yardım edebilecek tek kişi olabilir.

Avi Vega nefret ettiğim her şey.

Bir hayalperest. Bir kaçık. Çok fazla ot içen ve uzaylıların var olduğunu düşünen bir sanatçı. Ve hastalıklı bir kozmik şakayla, o şimdi benim kaçış planım olması gereken şeyde beni takip eden üvey kardeşim.

Bu zaten bir felaketti. Buna bir de ani bir finansal kesinti eklenince, seçeneklerimin son derece kısıtlı olduğunu söyleyebilirim.

Eğer NFL yolunda yıldız bir oyun kurucu olarak kalmak istiyorsam, ciddi bir şeyler yapmam gerekecek. Ne yazık ki benim için ve benim umutsuz kontrol arzum için, sürekli gülümseyen taşçının bir planı var.

Belki bunu başaracak kadar birbirimizden nefret etmeyi bırakabiliriz. Bunu sadece *hayranlarımız için yaptığımızı* hatırladığımız sürece.

FOREWORD

Burada dürüst olacağım... Sizi bu hikayeden ne bekleyeceğinize hazırlamak son derece zor. Bu karakterlerle uzun ve karmaşık bir yolculuğa çıkmak üzeresiniz.

Eğer bir Nyla K okuruysanız, bunu size söylememe gerek yok. Ama eğer çalışmalarımı ilk kez okuyorsanız, bu kitaba açık fikirli bir şekilde girmenizi rica edeceğim. Başka hiçbir şeye benzemesini beklemeyin. Size tetikleyicilerin ve mecazların bir listesini veremem, çünkü dürüst olmak gerekirse, bütün gün burada oluruz. Bununla birlikte, *uyarılardan* olmasını istediğiniz bir şey *olduğunu* düşünüyorsanız, sizi uyarmam gereken bazı şeyler var.

Konunun özüne geçmeden önce, tabiri caizse, bu kitabın kurgusal bir hikâye içinde örülmüş gerçek kişilere, yerlere ve olaylara göndermeler içerdiğini vurgulamak istiyorum. Lütfen her şeyin sanat ve eğlence yaratmak adına dramatize edildiğini unutmayın. Bu nedenle, tanıdığınız gerçek şeylerden bahsedilen her şey kurgusal bir bağlam içine yerleştirilmiştir.

Daha sonra ve en önemlisi, bu kitapta tartışılan bazı son derece hassas konular olduğunu size bildirme sorumluluğum var. Ancak hikayeyi bozmamak adına, bunları web sitemin içerik uyarı sayfasında listeledim.

Hiç kuşkunuz olmasın, okuyucu olarak bu karakterlerin organik, ham duygularını hissetmenizi istiyorum. Ancak bunun duygusal durumunuzu olumsuz etkilemesini istemiyorum. Belirli tetikleyicileriniz varsa, okumadan önce hazırlıklı olmanızı istiyorum.

İşte başlıyoruz. Eğer kurguda herhangi bir *tetikleyiciniz yoksa*, içerik uyarı sayfasını *görmemenizi* şiddetle tavsiye ederim. Sadece para için seks eylemlerini filme almayı içeren queer bir üvey kardeş romantizmi olduğunu bilerek kitaba nispeten kör bir şekilde girin ve bununla eğlenin. Bu, zaman zaman çok yoğun olabilen duygusal bir travma ve iyileşme hikayesidir. Bu senin battaniyen.

Eğer bu konuda iyiyseniz, gerisini atlayıp çocuklarla tanışmaya gidebilirsiniz.

Ancak, farkında olmadan sizi tetikleyebilecek bir şeyle karşılaşmamak için ne beklemeniz gerektiğini tam olarak bilmek istiyorsanız, [buraya tıklayın](#).

Web sitemde okuduklarınızdan herhangi biri sizi üzme riski taşıyorsa, lütfen daha fazla ilerlemeye dikkat edin. En iyi kararınızı verin. Kendi sınırlarınızı herkesten daha iyi biliyorsunuz.

Ancak bunun bir kurgu eseri olduğunu ve nihayetinde sonsuza dek mutlu sonla biten bir aşk hikayesi olduğunu bilin. Karakterler kitap boyunca çok şey yaşıyorlar, ancak Harvey Dent'in deyişiyle, gece her zaman şafaktan önceki en karanlık zamandır. Her ne kadar zor olsa da, sonunda Kyran ve Avi için her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum.

Tüm bunların yanında, bu hikaye gergin, süper seksi ve çok eğlenceli. Bu karakterler için kova kova gözyaşı döktüm, ama hiçbiri paylaştıkları saf *aşktan* daha fazla değil.

Umarım siz de benim gibi onlara aşık olursunuz.

Giriş yapın ve hislerinizi şarj edin dostlar. Kyran ve Avi ekrana geliyor...

;))

KYRAN & AVI'S PLAYLIST

[Spotify'da Dinleyin ve Beğenin!](#)

*Say It Ain't So-Weezer She-
Green Day
Pretend-MGMT için Zaman
Kaybeden Bebek-La Bouquet, Oliver the
Kid
Gençlik-Cam Hayvanlar
...siktir-Johnny Rain
Tatlılık-Jimmy Eat World
Sarhoş Yüz-Machine Gun Kelly
Seksi MF-Labrinth Paranoid-
Point North
İstiyorum-İki Ayak
Side To Side-Ariana Grande, Nicki Minaj
Tanışma-Hafta Sonu 4AM-
KID BRUNSWICK
Tell Me Your Secret-Prelow
Alive-Empire of Sun Slow
Down-Chase Atlantic
Tropic Scorpio-Üçüncü Göz Körü
Porno Yıldızı-August Alsina
Banttın Gör CAMINO
Cry Baby-The Neighbourhood
Pursuit Of Happiness-Kid Cudi, MGMT
Love On The Brain-Rihanna Gasoline-
Point North
Sadece Kendimi Düşündüğümde Hayat Daha Kolaydı-Kötü Güneşler
beni geri ara-Chase Atlantic
We Will Rock You-Queen*

PLANLAR YAPTIK VE TANRI GÜLDÜ-Güzellik Okulunu Bıraktı

Swoon-Beach Hava Durumu

Black Butterflies and Déjà Vu-The Maine

ALL OUT OF LUCK-Jet Black Alley Cat

First Date-Blink 182

Daphne Blue-The Band CAMINO

Right Here-Chase Atlantic

Kiss It Better-Rihanna

Seni Bulana Kadar-Stephen Sanchez

Heavenly-Yol Kenarı

I'm a Mess-Avril Lavigne, YUNGBLUD

Stay-Ari Abdul

Haze-Uykusuzluk

I Love U-The Chainsmokers

I'll Be-Edwin McCain

CHAPTER ONE

AlexandertheBait: Aletim öldü... Onu kışına gömmemin sakıncası var mı?

Avi

Hiç merak ettiniz mi...

Son birkaç yıldır tekrarlayan bir rüya görüyorum. Çok sık görmüyorum ama her gördüğümde tamamen aynı oluyor.

Şehirdeki çok yüksek bir binanın tepesindeyim. Hangisi olduğundan emin değilim... Ama zihnimde ne kadar yüksek görüldüğüne bakarak, Empire State Binası olabilir diyebilirim.

Kaslarım gergin ve sıkışık, dişlerim takırıyor. O kadar gerçekçi ki, soğuk esintinin saçlarımın arasından geçtiğini hissedebiliyorum...

Korkuluk yok. En uçtayım... Ayak parmaklarım sarkıyor.

Mesele şu ki, geri çekilmem gerektiğini *biliyorum*. Kendimi geriye, ani ölümden uzağa fırlatmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini biliyorum.

Ama bu şekilde olmuyor.

Her seferinde, bir çeşit intihara meyilli Freudyen kayma gibi... ayağım kayıyor. Ve düşünüyorum.

Düşüyorum, düşünüyorum ama hızlı değil. Yavaş düşünüyorum. Havada asılı bir şekilde, binanın her bir penceresinin önünden geçiyorum. Kuşlar uçuyor, ben içeride işlerine devam eden insanları görüyorum. Bazen onları tanıyorum.

Annem genelde oradadır. Yukarı bakar ve beni penceresinin dışında havada süzülürken görür. Ve gülümsüyor, bu da her zaman midemi düğüm düğüm ediyor. *Mutlu* görünüyor ve bence bunun nedeni gerçeği bilmemesi.

Oğlunun ölmek üzere olduğunu farkında değildir.

Ama mesele şu ki, ağırlıksız burun dalışımıdayken korkmuyorum. İnişin heyecanı beni ele geçiriyor, hipnotik hayaller beni *ölüme* değil *hayata* götürüyor.

Her zaman uhrevi *zemine çarpmadan* önce uyanırım, yatakta dik dururum ve kelimenin tam anlamıyla havada asılı kaldığınızı hissedirim ve bilinciniz yerine geldiğinde aslında yatağı geri düşersiniz.

Eskiden uzaylıların beni uykumda kaçırdığını düşünürdüm. Ya da simülasyonumun programlanması. *Doğru olabilir.*

Ama belki de daha çok bir köprü ya da bir geçit gibidir. Zihin gözü tarafından açık bırakılmış bir kapı.

İlk başta ne kadar korkutucu olursa olsun, merak etmekten kendimi alamıyorum...

Yüksekten düşmenin nasıl bir his olduğunu.

Elbette bunların hiçbirisi *gerçek değil*. *Asık suratlı* değilim ve *aslında* bir binadan atlamak da istemiyorum. Ama bilinçaltım isteyerek başka bir şeye doğru süzölme fikrinden büyülenmiş gibi görünüyor. Bilinmeyene doğru düşmekten mutlu olmak... Düşerken pencerelerdeki insanlara gülmek ve el sallamak.

Ne düşündüğünüzü biliyorum... *Bu adamın kafası çok iyi.*

Bu adil bir değerlendirme, çünkü genellikle durum böyledir. Ama şu anda öyle değil. Aslında, şu anda eve gitmek için can atıyorum, böylece sigara içebilir ve lisedeki bir başka stresli günün anılarını silebilirim. Üç ay oldu ve ben hala buraya alışmaya çalışıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, Brooklyn'deki lise benim de en sevdiğim lise değildi.

Üç ay önce, sevgili annem ve ben evimiz dediğimiz şehirden, tarihi kuzeydoğunun belki de adını duymuş olabileceğiniz şirin bir bölgesine, *Boston'a taşındık*. New York'tan ayrılmak benim için zor oldu, çünkü yeni bir başlangıç için toparlanmamıza neden olan çok kötü bir anıya rağmen orayı gerçekten sevdim.

Brooklyn tüm hayatım boyunca annemin ve benim evim olmuştu, onunkinin de yarısından fazlası. New York beni de en az ailem kadar büyüttü.

Üç ay, şehirde sevdiğim her şeyi unutmak için yeterli değil. Gürültüyü, herkesin yokmuş gibi davrandığı kiri ve pisliği özölüyorum. Neye benzediklerini ya da başkalarının onları nasıl algıladığını umursamayan insanları. New York, şimdiye kadar karşılaştığım en gerçek insanlar için darmadağın bir merkez.

Boston *kötü* olduğundan değil. Kendine has nitelikleri var, ancak biz Boston'da yaşamıyoruz bile. Malden adında küçük bir şehre taşındık.

Yeni bir şehirde, yeni bir okula başlamak tam da hayal ettiğim gibi; sınırlarımı sürekli geriyor. Boston'a ve onu New York'tan çok farklı kılan tüm küçük tuhaflıklarına alışmak, arkadaş edinmeye çalışırken ikinci sınıfın havasına girmek ve beni en ufak bir şekilde ilgilendirmeyen okul ödevlerine ayak uydurmak arasında... telaşlı birkaç ay oldu.

Ama sanırım idare ediyorum. *Çünkü bana ot satan Kyle adında bir çocukla tanıştım.*

Sonuç olarak, iyiydi, ama benim gibi zaten oldukça antisosyal biri için arkadaş edinme ve *uyum sağlama konusunda* biraz sorun yaşıyorum... Hiçbir zaman gerçekten mükemmel olmadığım bir beceri.

Ben biraz tuhaf biriyim ve sırf arkadaş edinmek için kendimi değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum. *Olursa ve olduğunda olacağına* inanan biriyim. Eğer dışarıda sanatı ve kendi zamanlarından önceki emo müziğini seven, kriptidlere, gerçek suçlara ve Tarantino'ya hayran olan insanlar varsa, o zaman eninde sonunda birbirimizi bulur ve arkadaş oluruz. Neden zorlayalım ki?

İçine kapanıkların paradoksu. Diğer ineklerin sana gelmesini beklemek.

Elbette, henüz gerçek bir arkadaş edinemedim - Kyle hariç - okulda pek başarılı değilim ve Boston'ın Brooklyn'den *ne kadar farklı olduğunun* sürekli farkındayım. Ama yine de caymayacağım. Ne de olsa *Subway'e yeni bir başlangıç yapmak* için buradayız ve henüz o iğrenç ekmek kadar bayatladığını söyleyemem. Yani iyimserim.

Otobüsten inerken telefonum cebimde vızıldıyor. Caddeyi geçtikten sonra çıkarıp yeni bir bildirimi kontrol etmek için Instagram'ı açıyorum. Kaldırımda sadece çevresel görüşle apartmanımıza doğru yürürken, gözlerim çoğunlukla doğrudan mesaja sabitlenmiş durumda.

HollyLang333: Çizimlerin çok hasta *kalp gözü emoji*

Küçük bir gülümseme dudaklarımı süslüyor. Yürüdüğüm yere dikkat etmediğim için ayağım takılıp neredeyse telefonumu düşürene kadar.

Holly okuldan bir kız. Benim resim sınıfımda. Daha önce çizimlerimden birine göz attığını gördüğümde halüsinasyon gördüğümü sanmıştım... Ama sanırım öyle değilmiş. Çünkü şimdi Instagram profilimde geziniyor ve bana mesaj atıyor.

Oh snap! Ezik Avi bir tane yakaladı!

Heyecanlıyım, çünkü dediğim gibi, bu genelde hiç olmaz. Holly kesinlikle sevimli ve gerçek kelimelerle konuştuğumuz birkaç seferde *gülümsedi, ki bunun iyiye işaret olduğunu varsaymalıyım*. Ama her şeyden çok, sanatıma iltifat etmesi hoşuma gidiyor. Tüm bunlar şu anda kesinlikle kullanabileceğim bir ego desteği. İyi hissettiriyor.

Belki rüyalarımda yüzmek iyi değil, ama alabildiğimi alacağım.

Yüksekte olmaktan bahsetmişken, şu esrar. Annem bir saat daha işte, o eve gelip bana bağırmadan önce kafayı bulmak için zamanım olacak.

Anksiyetem için sigara içmeyi sevdiğimi biliyor ve buna bayılmıyor, çünkü Hannah Vega hayatı boyunca hiç uyuşturucu kullanmadı, hatta neredeyse hiç içki içmiyor. Ona milyonlarca kez otun artık yasal olduğunu anlatmaya çalıştım ama o *on sekiz yaş altı* saçmalığına devam ediyor.

Ne fark eder ki?

Neredeyse on sekiz yaşındayım... İki yıl bir hafta sonra, ama kim sayıyor ki?

Bu iki yılın büyük bir fark yaratacağını düşünmüyorum ama sanırım ebeveynler farklı düşünüyor.

Hafta sonları eve ot kokarak geldiğimde annem başka bir yöne bakıyor. Bu konuda hala bana kızıyor, ama nedense Cumartesi günü biraz ot içmek onun gözünde okul gecesi kadar büyük bir suç değil.

Anlamıyorum. Ama görünüşe göre, bu sadece annelere mantıklı gelen şeylerden biri.

Holly'ye gülen bir surat emojiyle birlikte sıradan bir *teşekkür* yazdıktan sonra telefonumu bir kenara bırakıp binamızın ön kapısına yaklaşıyorum ve sokağın karşısında oturan ev sahibimiz Rosemary'ye el sallıyorum. Her zaman dışarıda çiçeklerini suluyor ve bir metrelik çimlerini biçiyor, başında da onu *Little House on the Prairie* dizisindeki kötü giyimli figürlere benzeten tuhaf bir hasır şapka var.

Garip bir kadın. Ondan hoşlandım. Ayrıca, aksanını hala unutamadım. Paahhk the caahhh. Çok iyi yemek.

Çok komik.

Anahtarlarımı çıkarıp bir elimle kapının kilidini açıyorum, diğer elimle sırt çantamdan esrar ve çakmağı çıkarıyorum, üçüncü kattaki dairemize çıkan merdivenleri çıkarken her şeyle hokkabazlık yapıyorum. İçeri girer girmez esrarı dudaklarımın arasına alıyorum ve çakmağımı defalarca çakıp yakmaya çalışıyorum. *Belki de yeni bir tane almanın zamanı gelmiştir.*

Sonunda oturma odasından arka güverteye açılan kapıya doğru ilerlerken ışığı yaktım. Ne yazık ki, annemi kanepede oturmuş, kaşlarını kaldırmış bana bakarken bulduğumda hızla duruyorum.

Gözlerim açılıyor ve dudaklarımın arasındaki esrarı hızla çekiyorum. "Kahretsin... Bu oraya nasıl geldi?"

Annem gözlerini devirirken, ben de cigarayı dilimin üzerinde söndürüyorum. "Avi..." "Bu kadar erken saatte evde ne işin var anne?" Ona en masum gülümsememi *göstererek* kirpiklerimi kırıştırıyorum, gerçekten *ne kadar tatlı ve*

Oğlun çok güzel davranıyor.

Azarlanmayı bekliyorum, bu yüzden sırt çantamı yere bırakıyorum ve azarın gelmesini bekliyorum. Ama gelmeyince yüzüne biraz daha dikkat kesiliyorum. Gülümsüyor ama yanındaki koltuk minderine vururken biraz gergin görünüyor.

"Gel otur oğlum," diyor sakince. "Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor..."

Yutkun. Tamam.

Zaten bundan hoşlanmıyorum.

Annem benim en iyi arkadaşım. Bu muhtemelen beni büyük bir ezik gibi gösteriyor, ama sanırım zaten öyle olduğumu tespit ettik, bu yüzden giyilen Converse spor ayakkabı uyuyorsa...

Bir süredir sadece ikimiz varız. Birbirimizden başka kimsemiz yok.

Halihazırda açık bir şekilde iletişim kuruyoruz, bu yüzden *ciddi konuşmalara* pek gerek kalmıyor. Ama sert omuzlarından ve gözlerini dikmiş bana bakmasından edindiğim izlenim, yaklaşan bir *konuşma olduğu yönünde... Bana Vietnam'a geri dönüş gibi Déjà vu* yaşatan bir *konuşma*.

Annemin gözleri yıkım gözyaşlarıyla dolup taşıyordu. "Sana bir şey söylemem gerek Aviel... Babanla ilgili."

"Ben burada duracağım." Kollarımı huysuzca göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Sanki ayağa kalkmak bu her neyse daha az gerçek yapacakmış gibi.

"Aviel, Tanrı aşkına, otur artık," diye homurdanıyor.

"İyi..." Kanepeye doğru adım atarak mırıldandım. "Ama bunu yapıyorum çünkü

İstiyorum, sen söylediğin için değil."

Ben yanına otururken kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Peki, tamam. Patron sensin."

Yüzüme uzanıp parmaklarını siyah saçlarımın arasından geçirirken boğazım kurudu ve kaşınmaya başladı.

"Okul nasıldı?" diye soruyor ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Anne, lütfen. Belli ki söyleyecek bir şeyin var, o yüzden havadan sudan konuşmayı bırakıp sadede gelelim. Beni strese sokuyorsun."

Bana sempatik bir bakış atarak başını eğiyor. "Özür dilerim, tatlım. Üzülmeni istemem..." Sesi titriyor ve ben de meraktan tüylerim diken diken olarak eğiliyorum. "Ama bazı haberlerim var."

"Ne haberi?" Sessizce soruyorum. Sabırlı olmaya çalışıyorum ve onun bunu yapmasına izin veriyorum ama parmaklarım seğiriyor.

Nefes alıp yavaşça veriyor ve ardından "Biriyle tanıştım" diyor.

Tüm vücudum kaskatı kesilmiş gibi, sanki biri şok geçirmiş bir gencin buzdan heykelini sipariş etmiş gibi.

Neden bilmiyorum ama bu onun söylemesini beklediğim en *son* şeydi.

Ben ona rodeo palyaçosu olmak istediğini söylemiş gibi bakarken annemin kaşları birbirine çarpıyor. "Avi... iyi misin?"

"Uh... ne?" Başım titriyor ve kendimi birkaç düzine kez göz kırpmaya zorluyorum. "Evet, evet. Ben... Ben... iyiyim?" *İyi* kelimesinin bir soru gibi çıkmasını istememiştım ama şu anda kafam gerçekten çok karışık.

Biriyle mi tanıştı? Çıkmak istediği biri gibi mi?

Annem yıllar içinde birkaç randevuya çıktı ama hiçbirisi bir sonuca varmadı. Genellikle bana *bir arkadaşıyla çıktığını* ya da buna benzer bir şey söyler. Hiçbir zaman benimle oturup bu konu hakkında *konuşma* ihtiyacı hissetmedi.

Annem değişiyor. "Tamam... çünkü biraz solgun görünüyorsun-"

"Yani sen... biriyle çıkacağını söylüyorsun, değil mi? Sorun değil," diyorum kıpırdanmamaya çalışarak.

Boğazını temizliyor. "Aslında, zaten birkaç kez dışarı çıktık."

"Oh..." Zihnim tekerleğin üzerindeki bir hamster gibi gergin daireler çiziyor. "Ama sen hiçbir şeyden bahsetmedin..."

"Durum ciddileşene kadar seni rahatsız etmek istemedim." Derin mavi gözlerini bana kırıştırtıyor.

"Bekle... yani ciddi *olduğunu mu* söylüyorsun?" Sesim boğazımda düğümleniyor. "Kim bu kişi?"

"Adı Tom." Adını söylerken bile yüzünün aydınlanması içimi sıkıyor.

"*Tom mu?*" Alay etmeme engel olamıyorum. "Bu aptalca bir isim..." "Aviel." Bana ters ters baktı. "Bu çok kaba."

"Özür dilerim." Gözlerimi ovuşturdum. "Ben sadece... Şaşırdım, hepsi bu. Bu birdenbire ortaya çıktı... Daha önce hiç oturup bana biriyle çıktığınızı söylememiştin."

Kolumu sıkıyor. "Biliyorum bebeğim. Özür dilerim. Senden saklamak istememiştim ama taşınma ve senin okulda meşgul olman nedeniyle... Sana söylemeden önce birkaç kez buluşmak istedim. Ondan gerçekten hoşlandığımdan emin olmak için."

Daha da kuru bir belirsizlikle yutkunuyorum. "Ve sen biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet. Çok tatlı ve zeki biri. Ve senin yaşında bir oğlu var..."

"Bu adamla nerede tanıştın ki?" Soruyorum, hâlâ şaşkınım ama belli etmemeye çalışıyorum. Olgunlaşmamış bir aptal gibi davranmak istemiyorum ama bu beni gerçekten şaşırtıyor. "Peki ben senin bir sürü randevuya çıktığını nasıl fark etmedim?"

"Arabasını bayiye getirdi," diye anlatıyor bana. "Beni öğle yemeğine davet etti ve birkaç kez öğle yemeği yedik. Sonra birkaç akşam yemeği..."

"Geç saate kadar çalışacağını söylediğinde..." Mırıldanıyorum, her şeyi bir araya getiriyorum.

"Yalan söylediğim için çok özür dilerim, Avi," diye sızlanıyor ve elimi ellerinin arasına alıyor. "Sadece... tüm bunlar benim için çok yeni. Biliyorsun ben..." Duraklıyor, gözleri ellerimize kayıyor. "Babandan beri gerçek bir ilişkim olmadı."

Bu kelimelerin göğsüme batma şekli, damarlarımdan akü asidi pompalanması gibi hissettiriyor.

Babam ben altı yaşındayken öldü. On yıl oldu ve annemin o zamandan beri anlamlı bir ilişkisi olmadı. Bu *berbat bir şey*.

Onun mutsuz olmasını istemiyorum. Ne de olsa hâlâ genç. Hayatının aşkını beklenmedik bir şekilde trajik bir kazada kaybetti diye, bu asla başka biriyle birlikte olamayacağı anlamına gelmemeli.

Kabul ediyorum, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiç kız arkadaşım bile olmadı... Altıncı sınıfta üç gün çıktığım Kelsey Lachlan'ı saymazsanız tabii. Ya da Brooklyn'de ara sıra öpüştüğüm Taylor Nguyen'i. Ve kesinlikle onları ilişkiye yakın bir şey olarak sayacağımı sanmıyorum.

Gerçekten, çıkmak *istemediğimden* değil, sadece beni benden alan birini bulamadım... Tom'un *anneme yaptığı gibi*.

"Ah, bebeğim, döndüğünü görebiliyorum," diyor annem, kendini bana doğru fırlatarak.

Beni kollarının arasına alıp sıkıca kavırıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Bu bana küçüklüğümü hatırlatıyor.

İkimiz de babamı kaybettiğimiz için ağlarken.

"Anne, ben çocuk değilim," diye homurdanarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Ve *kırılğan* da değilim. Seninle çıkmayı kaldırabilirim. Keşke bunu benden saklamak zorundaymışsın gibi hissetmeseydin..."

"Biliyorum Av," diye ciyaklar. "Sen çok iyi bir evlatsın. Bu yüzden sana gerçeği söylemem gerekiyordu." İnce eliyle çenemi kavırıyor. "Böyle hissetmek benim için de garip, sana söz veriyorum."

Başımı sallayarak tereddütlerimi bastırmak için son bir yudum daha alıyorum. Annemin bir erkekten hoşlanması dünyanın sonu değil. O sadece bir *erkek*. Asla babam olamayacak.

"Yani... ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" Gülümsemeye zorluyorum ve o da sırtıyor.

Söylemeliyim ki, şu anda yıllarca daha genç görünüyor; bu yeni ilişkiyle aydınlanmış. Ve bu düşünceler üzerinde durmak istediğimden değil... ama sanırım bu *Tom'un* onun için önemli olduğu anlamına geliyor.

"Biliyorum Av," diye nefes alıyor. "O gerçekten harika biri. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum." Gözlerim tekrar büyüyor ve o kıkırdıyor. "Hazır olduğunda tabii ki."

Yavaş bir nefes aldım. *Annem için.*

Onun adına mutlu olabilirim. Eminim bu adamla tanışmayı başarabilirim.

Ve bunu yaptığımda, testimi geçmesi gerekecek. Eğer onun için yeterince iyi değilse, o zaman bu çok farklı bir konuşma olacak.

Birdenbire söylediği bir şey aklıma takıldı. "Benim yaşımda bir oğlu olduğunu mu söyledin?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet! Onunla henüz tanışmadım. Önce ikinizle de konuşmayı bekliyorduk..."

Bu planladıkları bir şey mi?

"Anne... Bu adamla gerçekten ne zamandır görüşüyorsun?" Bakışlarımı ona diktim.

Cevap vermeden önce bir süre alt dudağını çiğniyor. "Yaklaşık... iki ay oldu."

"İki ay mı?!" Gözlerim yine yerinden fırlayacak gibi oldu. "Sadece üç aydır burada yaşıyoruz! Tanrım, sanırım köpekbalıkları Boston'da balıkların etrafında dönüyor..."

"Avi!" Ters ters bakıyor.

"Peki, tamam. Domuzlar yer mantarı avlıyor." O bana bakarken ben sırtıtıyorum. "Sen yer mantarısın... çünkü onlar süslü."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Bu insanı nasıl yaptım..." Sırtıtışım genişliyor.

"Aviel, senden sakladığım için üzgün olduğumu söyledim," diye devam ediyor, pişmanlıkla iç çekerek. "Lütfen bu konuda kendimi kötü hissetmeme neden olmaz mısın? Bu hepimiz için garip bir durum. Demek istediğim, Tom kötü bir boşanmadan çıkıyor... Size söylemeden önce bunun gerçek bir şey olduğundan emin olmak istedik çocuklar."

Midem yumruk gibi sıkılıyor. Konuşma şekli... Sanki zaten bir aileymişiz gibi. Dördümüz.

Ben, annem, Tom... ve diğer çocuk.

Üvey kardeş mi?

Vay canına... Tuhaf.

Hayatım boyunca tek çocuktum. Nasıl kardeş olunacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Anne, sana sormak istediğim çok ciddi bir şey var," diye mırıldanıyorum ve o da bana bön bön bakıyor. "Lütfen sigara içmeye gidebilir miyim?"

Bir kahkaha atıyor ve dudaklarımı büküyor. İçimde dolaşan huzursuzluğa rağmen, o hala benim annem ve en iyi arkadaşım. *Destansı Anasının Oğlu, göreve hazır.* Hâlâ biz olduğumuz sürece, eminim her şey yoluna girecektir.

Ama şimdi gerçekten sarmala girmeden önce kesinlikle olgunlaşmam gerekiyor.

"Tamam..." Annem doğruldu. "Ben yemeğe başlarken sen güverteye çıkabilirsin, ben de orada ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranırım."

Sırtıtıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Teşekkürler anne."

Gülümsüyor, ben odadan çıkamadan sesi beni durduruyor. "Seni seviyorum, Avi."

Sırtımı ona dönerek duraklıyorum, omzumun üzerinden bakıp ona biraz yapmacık gelen sıradan bir gülümseme gösteriyorum. "Ben de seni seviyorum anne."

Dışarı çıkarken, cigaram dudaklarımın arasında yanmaya başlamışken, gerginlik kaslarımı kavırıyor ve huzursuzluk düşüncelerimi sarıyor. Her şeyin üç ay içinde ikinci kez, *yeniden büyük* ölçüde değişmek üzere olduğunu düşünmek istemiyorum...

Ama bunu parmak uçlarıma gelene kadar içmeyi bırakmadığım ota söyleyin.

Bu kuduz düşünceleri yatıştırın lütfen.

CHAPTER TWO

Unicorndicks: Tanrım, hayatımı mahvetmen için sana yalvarır ve sonra bunun için sana teşekkür ederim.

Kyran

Bunun **bir** parçası olmak istemiyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatarak yaptığım şeye odaklanmaya çalışıyorum. Dırdırcı düşünceleri ve gelmekte olduğunu bildiğim şeyin yarattığı hayal kırıklıklarını bir kenara itip sadece *mevcut* olmaya çalışıyorum.

Dili ağızımda ipeksi bir ıslaklıkta, saçları pürüzsüz teller halinde, parmaklarımın arasından geçerek ona tutunuyor ve enerjisini eşleştiriyorum. Dudaklarıma verdiği her emiş ve nazık kısıtırsa karşılık ben de ona bir tane veriyorum, o esnek kıvrımlarını üzerimde gezdirirken yatağına uzanıyorum.

İyi hissettiriyor. Hem *de nasıl*. Ama hala dikkatim dağınık. Olmak istemiyorum.

Şu anda kız arkadaşım ile birlikte *olmak* için her şeyimi verirdim. Ama ne yapmak için ayrılmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Saçmalık, olan bu.

Ağzımı üçüncü kez Becca'nınkinden ayırmaya çalışarak, dudaklarına bir şeyler mırıldanıyorum. "Gerçekten gitmem gerek bebeğim. Geç kalırsam babam çıldırır..."

"Sadece kal..." diye sızlanıyor, eli bedenlerimizin arasından kasıklarına doğru kayıyor. "Buna değmesini sağlayacağım."

Benim yaşımdaki bir erkeğin böyle bir teklifi reddedebileceği bir zaman var mıdır?

Hiç sanmıyorum.

Ama başka seçeneğim yok. Babama göre bu *gece özel* bir *gece* ve ben şimdiden çok mutsuzum. Son

İhtiyacım olan tek şey, ben dağınık ve morluklarla kaplı bir şekilde ortaya çıktıktan sonra onun da bana onaylamayan bakışlar atması.

Becca'nın gözle görülür bir şey ekebildiğini sanmıyorum ama henüz emin olamıyorum.

"Kulağa ne kadar cazip gelse de"-sırıttıyorum, onu bir kez daha usulca öperken aynı zamanda kurnazca üzerimden itiyorum-"Gitmeliyim. Eğer onu şimdi kızdırırsam, yaz tatilinin geri kalanında cezalı duruma düşerim. Ve buna izin veremeyiz... Değil mi?"

Surat asmaya devam ediyor, muhtaç parmaklarıyla her yerime dokunuyor. Ama sonra iç geçiriyor, "Hayır, yapamayız. Özellikle de Kim'in havuz partisi iki hafta sonra olduğu ve aldığım mayoyu görmem gerektiği için." Uzun, takma kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. "Seni uçuracak."

Parmak uçlarım biraz beline giriyor. "Dört gözle bekliyorum."

Dudaklarına son bir öpücük konduruyorum ve kendimi onun elinden kurtarıp yataktan yuvarlanıyorum. Yatak odasından çıkıp aşağıya inmeden önce ona el sallayıp bir öpücük gönderiyorum. Kapıdan çıkarken kızgınlıkla başımı sallıyorum.

Bunu yapmak için kız arkadaşımınla takılmayı bırakmak zorunda kaldığıma inanamıyorum... Ev bize ait, Tanrı aşkına!

Bec'in her iki ebeveyni de gündüzleri çalışıyor ve şimdi yaz tatili olduğu için, saat altıdan önce olduğu sürece evinde tam anlamıyla ne istersek yapabiliriz. Onunla tekrar seks yapmak için sabırsızlanıyordum. İlk sefer -ki bu ikimizin de ilk seferiydi- güzeldi ama biraz... garipti. Belki de *garip* doğru kelime değil.

Sanırım ikimiz de biraz gergindik. O yüzden ata tekrar binmek için can atıyordum. *Kötü bir benzetme oldu.* Yine de pratik yapmak mükemmelleştirir. Ve ben çoğu şeyde harikayım, bu yüzden sekste de harika olmadan önce bunu sadece birkaç kez daha yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Ama *hayır*. Hevesli aletimi kız arkadaşımın içine sokmak yerine, bir Cuma akşamı babam, şu anda düzüştüğü kadın ve oğluyla akşam yemeği yemek için eve gidiyorum.

Çamaşır suyu içmeyi tercih ederim.

Yine de, başta babam olmak üzere otorite figürlerini memnun etme konusundaki patolojik ihtiyacım nedeniyle bunu yapmaya devam ediyorum.

Bazen keşke sadece *siktir et* diyebilsem diyorum. Her şeye orta parmağımı kaldırıp istediğimi yapabilseydim.

Ama sonra düzene, yapıya *ihtiyacım* olduğunu hatırlıyorum. Bu benim için iyi. Beni bir şeyler düşünmekten alıkoyuyor.

Bu düşünceleri zihnimin derinliklerine iterek bir blok ötedeki otobüs durağına kadar yürüyorum ve bekliyorum. Genelde oldukça sabırlı bir insanımdır ama otobüse binmekten o kadar *bıktım ki*. On altı yaşına girmek ve sonunda ehliyet almak için sabırsızlanıyorum. Babam, birinci sınıftaki ilk dönemimden pekiyi alırsam bana bir araba alacağını söyledi. Bu sonbahar için ulaşmakta hiç sorun yaşamayacağım bir hedefim var.

Otobüs geldi ve ben de bindim, Highland Bulvarı'nda ilerlerken zihnim uğuldayarak sessizce oturuyorum. Somerville'deki evimiz güzel... Aslında, büyüdüğüm evden daha güzel, o da Somerville'deydi, şehrin hemen karşısındaydı. Sanırım boşandıktan sonra babam, annemle hâlâ birlikteyken yaşadığımız evden daha iyi bir ev alarak ne kadar *iyi* olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Bu bir imaj. *Tasvir*. Her şeyin dışarıdan mükemmel görünmesi gerekir... yüzeyin altında ne kadar çürümüş ve kokuşmuş olursa olsun.

Dişlerimi sıkarak cebimden telefonumu çıkardım ve kamerayı açtım. Gülümsemeye zorluyorum ve bir selfie çekip Instagram hesabıma başlığıyla gönderiyorum:

Somerville'de bir gün daha. Memleketimi seviyorum. #blessed

Gönderiyorum ve yavaş bir nefes alıyorum.

Otobüs durduğunda iniyorum ve evimin bulunduğu sokağa doğru yürüyorum. Neyse ki garaj yolunda başka araba görmüyorum, bu da *misafirlerin* muhtemelen henüz gelmediği anlamına geliyor. *Belki de iptal etmişlerdir... Belki de bu aptal akşam yemeğini yapmıyordur ve ben de bu akşam arkadaşlarımla takılabiliyim, su işkencesinin ebeveyn versiyonu yerine.*

Ne yazık ki eve girdiğimde yemek kokusu alıyorum, bu da bir çeşit akşam yemeği olduğu anlamına geliyor. Theresa'yı mutfakta görüyorum ve genelde sadece babam ve benim için pişirdiğinden daha güzel bir yemek hazırladığını şimdiden söyleyebilirim.

Babam yemek pişirmez ya da ev işi yapmaz, bu yüzden annemle ayrıldıklarında tüm bu işleri yapması için Theresa'yı tuttu. O iyi bir kadın ve bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil ama onun etrafımda olması hoşuma gidiyor. Babamla benim aramda bir tampon görevi görüyor. Çok ihtiyaç duyulan bir şey.

Bu evde sadece ikimiz olsaydık nasıl olurdu düşünmek bile istemiyorum...

"Geç kaldın," diye sesleniyor babamın huysuz sesi çalışma odasından ve omurgam sertleşiyor.

"Beş buçuk demiştin..." Yavaşça arkamı dönerek mırıldandım.

"Ve saat altıya çeyrek var." Rolex'ini göstermek için bileğini kaldırıyor, sanki saçma bir noktaya değinmek istermiş gibi. "*Geç* demek bu demek, Kyran."

Yumruğum yanımda sıkışıyor. "Henüz gelmediler... Değil mi?" Bakışlarını bana dikeyyor ve ben de sakinleşmemi sağlayacak bir nefes veriyorum. "Becca'yla takılıyordum."

Başını zorlukla görülebilen bir şekilde sallıyor, bu da en azından biraz onayladığı anlamına geliyor. Babam Becca'yı seviyor, çünkü ailesi Southie'den ve varlıklılar. Gerçekten onun için önemli olan tek şey bu.

Kişilik ya da çıkarlar umurunda bile değil... Boston'da İrlandalı Katolik olarak yetiştirildiyseniz, Thomas Harbor'ın kitabına göre sorun yok.

"Git akşam yemeği için hazırlan." Jameson bardağından bir yudum alır. "Birazdan burada olurlar."

Şu anda söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama her zamanki gibi hepsini bastırıyorum ve emrine itaat ederek merdivenlerden çıkıp yatak odama gidiyorum.

Bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum.

Ailem üç yıldır boşanmış durumda. Babamın kadınlarla çıktığını biliyorum. Yani, bana bundan bahsetmiyor ama olduğunu biliyorum. Gece dışarı çıkıyor, takım elbise giyiyor ve genellikle ben uyuyana kadar eve gelmiyor.

Ama sadece bu kadar. Kadınlarla çıkmak istemesi umurumda değil. İsterse tüm Büyük Boston Bölgesi'ni siksın, umurumda değil.

Benim uğraşmak istemediğim şey, yattığı kadınlarla tanışmak. Bunu kendine saklamalı. Neden beni bu kadın ve oğluyla zorla garip bir yemeğe soksun ki? *Ne anlamı var ki?*

Kıyafetlerimi çıkarıp akşam yemeği kıyafetlerimi giyerken aklım anneme gidiyor. Boşandıktan altı ay sonra yeniden evlendi ve bundan sadece birkaç ay sonra hamile kaldı. Elena Harbor artık Elena *Harbor-McLaughlin*. Kocasını Paul ve sadece bir kez tanıştığım üvey kız kardeşim Paige ile birlikte Cambridge'de yaşıyor.

Annemi artık hiç görmüyorum, ki bu mantıklı. Evliliklerinden yeterince hızlı ayrılamadı. Sanki ondan ve benden kaçmak için can atıyordu. Ve *her şeyin* anıları. Her şeyin ne kadar hızlı kötüleştiğini.

Gözlerimi kapatarak parmaklarımla sertçe ovuyorum ve görüşümde lekeler oluşuyor. Telefonuma uzanıp kamerayı açıyorum ve kendime doğrultuyorum,

mükemmel gömleksiz selfie için poz veriyor. Bunu paylaşmayı düşünmesem de, yine de fotoğrafı çekiyorum. Ve sonrasında dakikalarca ona bakıyorum. Kendimi, çerçevemi ve fiziğimi inceliyorum.

İyi durumdayım. Olmak zorundayım, futbol falan derken. Gözlerim ekrandaki görüntümü alıyor... Kirli sarı saçlar, parmaklarımla mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmış, yaz başlangıcının güneşinden hafifçe bronzlaşmış bir cilt.

Kalbimin hızlı atışları normal ritmine dönerken bana bakan adama göz kırpıyorum.

"Bu sensin," diye fısıldıyorum.

"Kyran!" Babamın sesi aşağıdan bağırıyor ve ben irkilerek gerçekliğe geri dönüyorum.

"Geliyorum!"

Düğmeli bluzumu giyiyorum, telefonumu cebime koyuyorum, aynaya son bir kez bakıyorum ve yatak odamdan çıkıyorum.

Eminim ki babam bu aptal yemeğe kendisi için yeni bir imaj desteği olarak ev sahipliği yapıyor. Bunun hiçbir *anlamı yok*.

Ama merdivenlerden inerken, kapıyı açıp bir yabancıyla selamlaşmasını izlerken, aklımın bir köşesinde bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Annem yeniden evlendi... Yeni bir bebeği, yeni bir ailesi var. Yeni bir hayat.

Onun gözünde, o *kazandı*. Ve buna sahip olamaz.

"Merhaba güzelim," diyor babam kısa boylu, siyah saçlı bir kadına gülümseyerek.

Güzel mi? Tamam, bu... iğrenç.

Adam kızın yanağını öpüyor, sonra içeri girmesini işaret ediyor, kız da içeri giriyor ve bir yandan da ona gülümsüyor. Birbirlerine bakışlarından zaten hoşlanmıyorum. Ama babamın yeni bir kadına bayılmasıyla ilgili mide bulandırıcı görüntüden, tıpkı onunki gibi siyah saçlı, uzun boylu bir çocuk arkasından içeri girdiğinde uzaklaşıyorum.

Sondan ikinci adımda kaşlarım çatık bir şekilde donup kaldım.

"Thomas, seni oğlum Avi ile tanıştırmak istiyorum." Kadın, benim yaşımda, aynı boyda, benzer yapıda... belki biraz daha zayıf görünen adamı işaret ediyor.

Ona bakıyor ve babama elini uzatırken ağzı gözle görülür şekilde gergin bir sırıtışa dönüşüyor.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Avi." Babam çocuğun elini sıktı.
"Ve lütfen bana Tom de."

"Tamam..." Adam -*Avi*- babamı değerlendiriyor gibi görünüyor, annesine yakın dururken koruyucu bakışları babamın üzerinde bir aşağı bir yukarı kayıyor. "*Tom*." Annesi ona dirsek atıyor ve o da homurdanıyor.
"Tanıştığımıza memnun oldum.... ben de."

Kaşlarım çatıldı. *Kim bu herif? Aptala benziyor.*

"Kyran," diyor babam her zamanki sert ses tonuyla ve ben de tereddütle son basamakları çıkıp yanlarına gidiyorum. "Bu Hannah Vega ve oğlu Avi." Bana bir bakış fırlatıyor ve ben de doğrulup elimi uzatıyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, mutsuzum ve bunu gizleyemiyorum.
"Kyran. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba Kyran." Hannah elimi sıkarken gülümsüyor. İtiraf etmekten nefret etsem de iyi birine benziyor. Sesi yumuşak ve melodik, ayrıca *çok* güzel. Zeytin rengi teni ve uzun, siyah saçları var. Akdenizli görünümü.
"Hakkınızda çok şey duydum."

İnci gibi beyaz dişleri, hoşluğu gibi beni neredeyse kör ediyor. Ama elini bırakıp oğluna döndüğümde nedense tek hissettiğim düşmanlık oluyor.

"Süpersin." Kocaman gamzelerini göstererek bana sırıtıyor.

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Hey." Elini sıkıyorum, sertçe, sıkıca. Bilirsin, burada kimin patron olduğunu bilmesini sağlamak için.

Babam... Ama aynı zamanda ben.

İkimizin de birbirimizi ölçüp biçtiği birkaç ağır saniye geçti. *Ben onu* ölçüyorum. O sadece beni gözlemliyor gibi görünüyor, değer biçiyormuş gibi hissettiren ve boynumu sıcaklaştıran bir şekilde.

Ondan uzaklaşarak, "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sorarken kibar olmaya çalışıyorum.

Çoğunlukla Hannah'yla konuşuyorum ama ne yaptığını görmek için gözlerimin kısa bir süreliğine Avi'ye kaymasına engel olamıyorum. Artık bana bakmıyor bile. Şimdi bakışları evimizin içinde geziniyor.

Hm... Kolayca dikkati dağılır ve aptallaşır. Bir köpek yavrusu gibi.

Hannah teklifime "Elbette, teşekkürler," diye karşılık veriyor ama babama bakıyor. "Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım."

Onu kolundan tutuyor. "Gel. Açabileceğimiz harika bir Bordeaux şişem var."

Ugh. Barf. Bundan zaten nefret ediyorum.

İkisi uzaklaşıyor, Avi ve beni aptal gibi etrafta bırakıyorlar. Avi'nin gözleri bir an için babam ve annesine takılıyor, gözlerinde aynı koruyucu parıltı, benim gözlerim ise bir kez daha onun üzerinde kayıyor, kıyafetlerine dikkat ediyorum. Dizleri yırtık siyah dar bir kot pantolon, yıpranmış Converse spor ayakkabılar ve gövdesini saran kömür rengi V yakalı bir tişört giyiyor.

Göğsümü biraz şişirdim. *Onunla başa çıkabilirim.*

"İstersen mutfakta soda gibi şeyler var..." Yeterince nazik bir şekilde mırıldanıyorum, ancak bu adamla gerçekten ilgilenmiyorum. Sadece ona bakarak bile çok az ortak noktamız olduğunu söyleyebilirim ve şimdi bu akşamın ne olduğunu her zamankinden daha fazla görüyorum...

Koca bir zaman kaybı.

"Hiç şarap almayacak mıyız?" diye soruyor ve ben yüzümü buruşturunca kıkırdıyor. "Şaka yapıyorum. Vay canına, neşelen biraz." Sırtıma sert bir tokat atıyor, sonra mutfağa doğru yürüyüp gidiyor.

Kaşlarımı çatmamın yüzümde kalıcı bir özellik haline geldiğini hissediyorum.

Babam ve Hannah çalışma odasında kıkırdıyorlar. Eğer çenemin sıkılığından dişlerim kırılmasaydı, mutfağa gittiğimde Avi'yi evindeymiş gibi hissederken bulacaktım. Buzdolabımızı açıyor, karıştırıyor ve bir kutu kola çıkarıyor. Açıyor ve bir yudum alıyor, ardından tezgâha yaslanırken o *ah* seslerinden birini çıkarıyor.

Yumruklarımın iki yanımda toplandığını fark etmem bir anımı alıyor.

"Peki... senin olayın ne?" diye soruyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor. kafa karışıklığı ve kızgınlık.

"*Anlaştık mı?*" Alay ediyorum. "Benim anlaştım yok. *Senin anlaşman ne?*" Sırıttıyor. Bu beni çok sinirlendiriyor.

Gözleri yine üzerimde geziniyor, yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor. Her ne kadar içimde kollarımı kendime sarmak için sinir bozucu bir istek olsa da, dik durup bunu yapmasına izin veriyorum ve bu sırada gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Oldukça şık görünüyorsun," diyor kayıtsızca. "Sporcu falan mısınız?"

İçimde her zamankinden daha hızlı biriken öfkeyi bastırmak için kendimi zorlayarak, "Futbol oynuyorum, eğer sorduğun buysa..." diye homurdandım.

Huffs. "Anlaşıldı."

"Bu da ne demek oluyor-"

Theresa köşeyi dönüp mutfağa girdiğinde soru ağzımdan daha yeni çıkmıştı. "Pekâlâ, ufaklık. Ben yemek yapmaya çalışırken beni rahatsız etmene bayılsam da, çekilmeni istiyorum. Çok fazla yer kaplıyorsun." Odadaki yabancıyı fark ettiğinde elinde tahta kaşıkla duraklıyor. "Oh, merhaba. Bu kim şimdi?"

Avi ona gülümsüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. *Neden bu kadar çok gülümsüyor? Bu onu dengesiz gösteriyor.*

"Bu Avi..." Mırıldanıyorum. "Annesi... babamla çıkıyor. İddiaya göre."

Theresa'nın gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, Avi'ye kibar bir gülümseme sunmadan önce kaşları bir anlığına kalkıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Avi," diyor. "Ben Theresa. Ama siz bana sadece *Yardım* diyebilirsiniz."

Avi gülüyor. Sonra birbirlerine beşlik çakıyorlar. Sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi.

Tüm bu deneyimin kanımı kaynatma şekli çok zehirli hissettiriyor, ama elimde değil. Burada olanlardan hoşlanmıyorum. Babamın bu kadını ve şapşal oğlunu getirmesi bir şey, ama şimdi sanki buranın sahibiymişler gibi ortalıkta dolaşıyorlar, Theresa'mla arkadaş oluyorlar...

Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

O sırada babam Hannah'yla birlikte *el ele tutuşarak* odaya giriyor ve "Neden size evi gezdirmiyorum?" diye mırıldanıyor.

Gerçekten gülümsüyor, hayatımda ilk defa gülümsüyormuş gibi hissediyorum.

Ve sesi *mutlu geliyor*.

Bu ne biçim bir cehennem böyle?

Theresa, "Akşam yemeği on dakika içinde hazır olacak," diye duyurdu.

"Mükemmel." Babam Hannah'ya gülümsüyor, o da babama. Ve damarlarım cızırdıyor.

Babam Hannah ve Avi'ye evin her yerini gezdirmeye devam ediyor, onlar daha önce hiç ev görmemiş gibi *mırıldanırken* onlara bir şeyler gösteriyor. Ve ben de tüm bu süre boyunca onların peşinden gidiyordum. Bu yeni insanları kıskanmak istemiyorum. Kıskançlık duygusundan *nefret* ediyorum, çünkü genellikle bu tür duyguları engellemek için yeterince güven ve özgüven sergileyebiliyorum. Ama küçük yeşil gözlere engel olamıyorum.

Şu anda içimdeki canavar.

Babamın davranışlarına bakılırsa, sanki yıllardır mutsuzmuş da Hannah Vega ve onun gülümseyen, gamzeli aptal oğlu sayesinde *nihayet* yeniden mutlu olmuş gibi. Bu beni sadece bok gibi hissettirmekle kalmıyor.

Ayrıca, Hannah annemden ve babamın her zamanki tipinden çok *farklı*. Kabul ediyorum, onu çok iyi tanımıyorum ama sadece onu izlemek ve konuşmasını dinlemek bile ne demek istediğimi kanıtlıyor. Anneme hiç benzemiyor ve babam da bundan memnun görünüyor.

Üst katı incelemeyi bitirdik ve babamla Hannah aşağıya inip sohbet ederken Avi bana doğru eğilip fısıldıyor: "Odan gerçekten çok sıkıcı."

Sonra basamakları hızla indi ve beni orada, onu yere sermeme saniyeler kala bıraktı. *Bu adamın nesi var böyle? Hiç mi terbiyesi yok? Daha yeni tanıştık, Tanrı aşkına, ve o sadece bir tür ukala emo-douche gibi bana gölge atıyor.*

Hepimiz yemek masasına oturduğumuzda ruh halim ağzımdaki limon diliminden daha ekşi. Theresa bize servis yapıyor, sonra da bizi garip bir gerginlik balonu altında yemek yemeye bırakarak kaçıp gidiyor.

Yemeğimi sessizlik içinde itip kakmak bana iyi gelebilirdi ama ne yazık ki babam sohbet etmeye karar verdi.

"Ee, Avi, Malden Lisesi'ni nasıl buldun?"

Avi ona bakıyor, birkaç cömert saniye boyunca çiğniyor ve soruya nasıl cevap vereceğini anlamaya çalışıyormuş gibi geniş gözlerini kırıştırıyor.

"Sorun yok." Çatalıyla oynuyor. "Sanat dersim oldukça havalı."

Hannah oğluna bakarak, "Avi sanatı tercih ediyor," diyor. "Başka bir şeye ilgi duymasını sağlamaya çalışmak her zaman... zor olmuştur."

Gözlerim Avi'ye kaydı. Ailemden böyle bir laf işittiğimde içime kapanırdım. Ama o bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Sadece omuz silkiyor ve sırtarak ağzına bir lokma daha tavuk atıyor.

"Ah..." diyor babam ve ben de eğitimin ne kadar önemli olduğunu, iyi notlar almanın sizi iyi bir okula sokacağını *falan filan* anlatması için kendimi hazırlıyorum. Bunu milyonlarca kez duydum. Ama onun yerine, "Eminim yakında ayaklarının üzerinde duracaksın. En azından tutkulu olduğun bir şey var."

Ağzımdaki gazozla neredeyse tükürecektim.

"Kyran okulda çok başarılı," diye devam ediyor. "Ama onun asıl tutkusu futbol. Öyle değil mi evlat?"

Bana hoş bir gülümseme gösteriyor, ben de bundan çekiniyorum. *Sen de kimsin ve sınırdaki faşist babama ne yaptın?*

"Evet," diye homurdanıyorum şaşkınlığımla. "Futbol harika bir şey." Avi bana sırtıyor. "Dur tahmin edeyim, sen oyun kurucusun."

Dudaklarımı büzüyorum. Çünkü o haklı... Ben oyun kurucuyum. Ve bununla gurur duyuyorum, ama nedense ona sadece birkaç dakika sonra beni tanıyormuş gibi hissetme tatminini vermek istemiyorum.

Neyse ki babam bunu benim için yapıyor. "Evet, öyle!" Babam gururla söylüyor. "Gelecek yıl as takıma girmek için sırada. Sonra da BC'den burs almak için oynayacak."

"Oh, vay canına!" Hannah hevesle soluk soluğa kalıyor. "Boston College futbol takımı... Heyecan verici değil mi, Avi?"

"*Heyecan verici* diyemem..." Avi yemek yerken yine omuz silkiyor. Hannah bize "Avi de BC'yi araştırıyordu," diyor.

Avi başını kaldırır. "Ben mi?"

Onu görmezden geliyor, herkesten çok babamla konuşuyor. "Harika bir sanat programları var."

Babam başıyla onaylıyor. "Bunu duymuştum. Somerville Lisesi'nde harika sanat dersleri de var ama Ky bununla pek ilgilenmiyor. Her şey futbolla ilgili, bu yüzden özel okul yerine devlet okulunu seçtik. Takımları pek iyi sayılmazdı..."

Oh, evet. Tabii, baba. Bu yüzden devlet okulunu seçtik.

"BC kulağa harika geliyor," diye iç geçiriyor Hannah.

Babam sırtıyor. "İkinizin aynı yere gitmesi eğlenceli olmaz mıydı?"

Bize soruyor gibi görünüyor ama bize hiç bakmıyor. Gözleri sadece Hannah'nın üzerinde ve ben iştahımı tamamen kaybettim. Onu etkilemek için çok uğraşıyor ve bu da midemi bulandırıyor.

"İzin alabilir miyim?" Yakınıyorum.

"Kesinlikle olmaz. Daha yeni oturduk," diye bağılıyor babam bana bakmadan sessizce. "Siz ikiniz bize New York'u anlatın. Brooklyn'de yaşamak nasıl bir şeydi?"

Umurumda değil. Yüzümü tabağıma düşürme isteğimle savaşmak zorundayım.

Hannah bize geçen yıl buraya taşınmadan önce Brooklyn'de yaşadıkları hayatın hikâyesini anlatıyor. Babamın bu ayrıntıların çoğunu zaten bildiğini varsayıyorum, ama yine de onu dinlerken kendinden geçmiş görünüyor.

Görünüşe göre kocası yıllar önce ölmüş, ama ne olduğunu anlatmıyor ve bu benim merakımı uyandırdı. Ta ki gerçekte nereli olduğunu söyleyene kadar.

Hannah İsrail'de doğdu. Küçükken oradan ayrılmış ve on sekiz yaşındayken Amerika'ya göç etmeden önce bir aileyle birlikte Lübnan'a taşınmış. Anladığım kadarıyla, Lübnan'la hiç iyi geçinememiş.

Ailesiyle arası iyiymiş ama İspanyol olan rahmetli kocasıyla evlenince, sanırım toplumdan dışlanmış.

Geçmişini oldukça etkileyici buluyorum, ancak buna dikkatimi bile veremiyorum çünkü zihnim koyu İrlandalı Katolik olarak yetiştirilen *babamın* Yahudi bir kadınla çıkıyor olması gerçeğiyle meşgul.

O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Sanırım Hannah ve Avi Yahudiliği hiç uygulamıyorlar. İkisi de dindar olmaktan çok ruhani olduklarından bahsediyor ki bu da şu anda benim için çok fazla. Babamın bunu kabul etmesi beni *şaşırtıyor*.

Babam, Thomas Harbor... Hayatım *boyunca* beni Katolik kilisesine getiren kişi. Beni ve kız kardeşimi vaftiz ettirdi ve komünityona soktu... Beni on iki yaşına kadar kilise kampına gönderdi ve beni papaz yardımcısı olmaya zorladı...

Ellerim aşırı derecede terliyor ve avuç içlerimi kotuma sürtmek zorunda kalıyorum. Elbette, yıllardır bir kiliseye adımımı atmadım. Ama babam kendini hâlâ koyu bir Katolik olarak görüyor.

Her şey başımı döndürüyor, diğer şeylerin yanı sıra... Ama şimdi her zamankinden daha fazla, sadece bu yemeğin bitmesini istiyorum. Migrenim zonkluyor ve masanın karşısındaki çocuk orada oturup sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahatça sırtırtırken *içimin* parçalandığını hissetmekten bıktım.

Akşam yemeğini ve tatlıyı bitirdiğimizde, biraz hava almak için arka güverteye koşuyorum. Kafamı toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Her şey çok sıkışık hissediyorum.

Arkamdan birinin dışarı adım attığını duymadan önce kendime sadece üç dakika ayırabiliyorum.

"Güzel bir eviniz var." Köhne erkek sesi omurgamı sertleştiriyor ve beni omzumun üzerinden bakmaya zorluyor. "Somerville havalı görünüyor."

"Neden? Nerede yaşıyorsun?" Bir züppe gibi alay ediyorum ama elimde değil. Onunla konuşacak havada değilim.

"Malden," diyor Avi, ya boş kafalı olduğu için tavrımı anlamıyor ya da onu etkilemediği için görmezden gelmeyi tercih ediyor. *Ben ilkinin doğru olduğuna karar verdim.* "Şimdilik sadece bir apartman dairesindeyiz... Fena değil ama daha fazla odam olsun isterdim. Bunun gibi-"

"Bil bakalım ne oldu?" Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Anlamıyorsun. Ne düşündüğünü bilmiyorum... Eğer sen ve annen sadece birini arıyorsanız

Sana destek olmak için parayla falan, ama bu olmayacak. Git kendine başka bir aile bul ve bizi rahat bırak."

Gözlerinde kırılmalık olabilecek bir parıltı parlıyor, açık mavinin grimsi versiyonunu dalgalandırıyor. Ona odaklanmaya çalışmıyorum, ama öylece oluyor.

Yorumumun acısı çabuk geçiyor ve Avi bütün gece takındığı o neşeli küçük sırtışlarından birini takınıyor.

Yavaşça yanıma yaklaştı. "Merak etme, süperstar. Senin tiki kışınla ilişki kurarken yakalanmak istemem." Ellerini ceplerine sokarak bana doğru eğildi. "İmajım için kötü." Sonra göz kırpmıyor, etrafında dönüyor ve beni güvertede tek başıma bırakıyor...

Umutsuzca onun sözlerindeki bazı gerçeklere tutunmaya çalışıyorum.

Uzun

sürmeyecek.

Bu mümkün

değil.

Bunun etkisi geçecek ve babamın akli başına gelecek. Bu kalıcı değil.

CHAPTER THREE

DarthKittyVader: 10/10 O ellerin kolyem olmasına izin verirdim. 📱

Avi

6 Ay Sonra...

Akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

Tom anneme evlenme teklif etti. O da gerçekten *evet* dedi.

Şükran Günü'nde yaptı. Onun evinde yemek yedik, sadece dördümüz.

Ben, annem, Thomas Harbor ve onun futbol oynayan ahmak oğlu,

Kyran.

Çocukluğumdan beri ilk kez Şükran Günü'nü annemden başka insanlarla geçireceğim için zaten sinirliydim. Hatta daha da fazlası, pek de umursamadığım insanlarla birlikte olmak. Ama akşam yemeğinden sonra, hepimiz çalışma odasının etrafında oturmuş, yeni küçük bir aile gibi balkabağı turtası yerken, Tom dizlerinin üzerine çöktü ve anneme evlenme teklif etti.

Bütün yaz boyunca bu konuda olumlu düşünmeye çalıştım. Annemin moralini asla bozmak istemem, çünkü babamın ölümünden sonra çok uzun yıllar depresyonda ve yalnız kaldı. Ama evlenme teklifi yüzüme tokat gibi çarptı. Ve sadece ben değildim.

Kyran ayağa kalkıp hışımila gitmeden önce annemin ağzından *evet* kelimesi ancak çıkmıştı. Tom da peşinden gitti ve ben orada sessizce oturup anneme onun adına *mutlu olduğumu* söyleyerek tedirgin bir gülümsemeye zorlarken birkaç dakika boyunca bağırışlarını duyduk.

Tom döndüğünde, "Kendine gelecektir. Ky'nin alışması için zamana ihtiyacı var. Boşanmayı çok zor karşıladı..."

Annem sanki üzgün olan oymuş gibi *onu* teselli etti ve gecenin geri kalanında Kyran'ı bir daha görmedik.

Ondan sonra günlerce başım döndü. Çünkü bize ne kadar büyük değişiklikler olacağını açıkça söylememiş olsalar da, bunun doğru olduğunu biliyordum. Annem, en iyi arkadaşım ve bu dünyada sahip olduğum tek insan yeniden evleniyordu. Boston'a taşınmak sadece bir başlangıçtı.

Görünüşe göre, yepyeni bir aile dinamiğine sahip oluyordum ve buna ayak uydurmaktan başka seçeneğim yoktu. Ve eminim ki, değişiklikler bundan sonra hızlı bir ateş gibi geldi.

Noel tatilinde Tom ve Kyran'ın Somerville'deki evine taşındık. Ve şimdi, bir *başka* yeni okulda, Somerville Lisesi'nde üçüncü sınıfıma resmen başladım.

Okul meselesi benim için çok da önemli değil. Zaten liseyi pek sevmem ve Malden'a alışmak için fazla zamanım olmadı, çünkü bir okul yılı boyunca orada kaldım. Ama Holly bunu biraz zor karşıladı.

Bir nevi kız arkadaşım olmuştu, sadece bekaretimi ona kaybettiğim için. Hiçbir zaman resmi bir ilişkimiz bile olmadı ve bunu söylemenin kulağa kötü geldiğini biliyorum ama sanırım o benden, benim ondan hoşlandığımdan daha çok hoşlanıyordu. Ondan hoşlanmadığımdan ya da hoşlanmadığımdan değil, ama onunla birlikteyken hiçbir zaman kelekler uçuşmadı.

Beni yanlış anlamayın, bekaretimi kaybetmek havalıydı ama daha çok yapmam *gereken bir şey* gibi görünüyordu... Kendimi ağırlıksız hissettiren bir şey değil.

Malden'den ayrıldığımda irtibatta kalmaya karar vermiştik. Teorik olarak, sadece bir kasaba ötede olduğum için onunla çıkmaya devam edebilirdim. Ama benim yaşımda yeni bir okula kız arkadaşımın gelmek pek gerçekçi görünmüyordu. Ve bu muhtemelen *ilişkiye* ne kadar az yatırım yaptığımı gösteriyor, çünkü Holly ile çıkmaya devam etmek oldukça kolay olurdu. Bütün bunlar beni bir pislik gibi hissettiriyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Hepsi Tom'un suçu.

Annemin ayaklarını rekor sürede yerden kesen *oydu*. Somerville'de, yeni okul bölgesinde büyük ve gösterişli bir evi olan oydu, bu yüzden beni transfer etmek Malden Lisesi'nde tutmaktan daha kolaydı. Beni tanımak için en ufak bir çaba bile göstermeden benden açıkça nefret eden bir oğlu *var*.

Kyran tam bir hıyar, bu da en hafif tabiriyle. Zaten kardeş sahibi olmaya alışık değilim, şimdi bir de bana hiç benzemeyen ve aramızdaki her etkileşimi sanki üzümlü kepeğine işemişim gibi bana kaşlarını çatarak geçiren bir kardeşe sahip oldum.

Keşke sadece biz olmasaydık... Mesela bir kardeş daha olsaydı da belki biraz yumuşardı. Kyran'ın Bridget adında bir ablası var ama sanırım boşandıktan sonra evi terk etti ve Kaliforniya'da okula gitti. Anlamadığımı söyleyemem... Kyran *Harbor olarak bilinen güneş ışığıyla arama mesafe koymak eğlenceli bir konsept gibi görünüyor.*

Ama ben bunu yapamam. Annemi terk etmeyi reddediyorum, bu yüzden üniversite başvuruları hakkında konuşmak için rehber öğretmenimle yaptığım toplantı Boston bölgesindeki tüm okullara başvurmam etrafında dönüyordu.

Öğle yemeğinden hemen sonra, sanat dersine giderken kulaklarımda korkunç bir şarkı gibi çınlayan gürültülü bir kahkaha senfonisi duyuyorum. *Gwen Stefani'nin "Hollaback Girl" şarkısını hiç duydun mu?*

Onlara doğru bakmayı reddediyorum ama soyunma odasından çıkan bir grup futbolcu var ve testosteronla beslenen sporcuların yaptığı gibi birbirlerini itip kakıyorlar.

Kendi küçük dünyalarında. Başka hiçbir şey ve hiç kimse önemli değil...

"Siktir!" İçlerinden biri omzuma *sertçe* çarptığında homurdanıyorum. O kadar sert ki resim kitabımı yere düşürüyorum, kâğıtlar koridorun her tarafına saçılıyor.

Çenemi eğerek, yavrularına doğru öfkeli bir bakış fırlatıyorum. Ve anladım ki... bana çarpan kişi şu anda aynı banyoyu paylaştığım şerefsizden başkası değil.

"Oops." Kyran uzaklaşırken omzunun üzerinden bana sırtıtıyor, o tiki sikkafalı.

Sonra çizimlerimin *üzerine* basmaya devam ediyor, o ve aptal arkadaşları arasında kahkahalar devam ediyor. Eşyalarımı toplamak için eğildiğimde çenem kenetleniyor, Kyran ve arkadaşları birbirlerine beşlik çakarken kâğıtları hızla kitabıma geri koyuyorum.

"*Tamam...* Bu tamamen kasıtlıydı," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kasıtlı olarak onları görmezden gelerek.

"Aman Tanrım, ne ezik ama!" Diğer sporculardan biri kıkırdıyor. "Bu manga mı?"

Bu sefer çenemi kapalı tutmam *mümkün değil*. "Madem bu kadar ezik bir şey, neden adını biliyorsun?" Başımı ona doğru eğerken dudaklarım kıvrılıyor.

Aptalın yüzü düşer ve utanmış görünür. *Bir puan*

Be

n. "Lütfen. Bu sanat inekleri için bir standart," diye konuşuyor Kyran, gözlerini kısarak bana baktı. "Hepiniz aynısınız. Milyon yıl geçse de elde edemeyeceğiniz büyük memeli kızlar çiziyorsunuz."

Biraz daha gülüyorlar.

"Bağışla beni, hafızamı zorluyorum," diye homurdanıyorum. "Annenle sadece bir kez karşılaştım."

Kyran yumruklarını sıkıp bana doğru tepinmeye başlayınca şeytani sırıtışım büyüyor.

"Az önce bana ne dedin sen?" diye tıslıyor ve ben ayağa *kalkıyorum*.

Siktir et. Eğer dövüşmek istiyorsa, ben varım. Elbette, daha önce kimseyle dövüşmedim... ama bir yumruk atmak ne kadar zor olabilir ki? Son zamanlarda daha çok çalışıyorum... Belki ona vurup kaçabilirim.

"Hey, yeter." Bir kadın sesi bizi durduruyor ve öfkeli bakışlarımı Kyran'dan ayırıp aramıza giren küçük, pembe saçlı bir kızı fark ediyorum.

Kyran da aynısını yapınca omuzlarım geriye düşüyor, arkadaşları onu yakalayıp olası atışmamızdan uzaklaştırıyor. Aptal sporcu arkadaşlarının yanına dönmeden önce bana son bir kez kızgınca kaşlarını çatıyor. Hınzır sırıtışımı bozmadan bana yardım eden kıza dönüyorum.

"Onları görmezden gel," diyor, çizimlerimin geri kalanını toplamak için eğilerek. "Belli ki steroid enjeksiyonları hâlâ taze."

Kıkırdıyorum, o doğrulurken ona bakıyorum. Bu kızı etrafta görmüştüm... Aslında resim sınıfımda. Ama buraya geleli sadece birkaç hafta oldu, o yüzden henüz kimsenin adını bile bilmiyorum. Birlikte yaşadığım ve bu okulda geçirdiğim zamanı cehenneme çevirmek için elinden geleni yapan pislik dışında.

"Bunun için teşekkürler," diye mırıldandım çizimlerimi bana uzatırken. "Onlara birkaç yumruk atmazdım demeyeceğim, ama bir grup sporcu askısı giyen sik kafalı tarafından kığımın tekmelenmesi muhtemelen *yeni çocuk* olarak itibarım için pek iyi olmazdı."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Evet, muhtemelen değil."

Onu bir an için içime çektim. Gerçekten çok güzel ve bu okuldaki diğer kızların çoğundan gözle görülür şekilde farklı. Bronz ten rengi ve Colgate gülümsemesi, modaya uygun yırtık kıyafetler ve parlak pembe saçlar, dudağında ve burnunda piercingler, hatta ellerinde birkaç görünür dövme.

Havalı görünüyor. Ve belki de gariplikler üzerinden bağ kurmamız için doğru miktarda düzen karşıtı. *Ben varım.*

"Bunlar gerçekten çok güzel bu arada." Gözleri resim kitabıma kaydı. "İtiraf etmeliyim ki, sınıfta bazı çalışmalarına göz atmıştım. Tarzını beğendim."

"Gerçekten mi?" Yardım edemiyorum ama genişçe sırtıyorum. "Teşekkürler. Hâlâ kendi alanımı bulmaya çalışıyorum..."

"Portreleriniz harika. Ve tüm bu detaylara bayılıyorum." Dün çizmeye başladığım, bir uzay gemisine ışınlanırken el ele tutuşan bir kız ve bir erkeği gösteren çizimlerimden birini işaret ediyor. "Ben Frankie."

Elini sıkmak için kitabımı kaydırıyorum. "Avi. Buralarda havalı biriyle tanışmak güzel... Bilirsin, futbol ve amigoluktan ibaret olmayan biriyle."

"Beni yanlış anlama, futbolu seviyorum." Gülümsüyor. "Çoğunlukla maçları. Ben gruptayım."

"Oh, bu harika," diyorum heyecanla. "Yani sen gerçekten de tiki samanlığındaki seksi inek iğnesisin?"

Frankie'nin başı, içimi ısıtan bir kahkahayla geriye düşüyor. Sesinde hoşuma giden boğucu bir törpü var. "Bizden daha çok var, merak etme. Benimle takıl evlat. Sana bu okulda nasıl hayatta kalacağını göstereceğim."

Bir *arkadaş edindiğim için* o kadar heyecanlıyım ki sonunda başımı sallayarak onu evcil bir hayvan gibi takip ediyorum.

Belki de bu yeni okul o kadar da kötü değildir.

Eve geldiğimde ev bomboştı.

Annemle Tom'un düğün planları hakkında saçmalarken birbirlerine sersem sersem bakmalarını izleyecek havada olmadığım için rahatlardım. Ve bugün okulda olanlardan sonra *kesinlikle dangalak* neredeyse üvey kardeşimi görme havasında değilim.

Size söylüyorum... Burada *gerçekten* olumlu bir bakış açısına sahip olmaya çalışıyorum. Ama o adama *üvey kardeşim deme* fikri bile ölmek istememe neden oluyor. Tam bir *züppe*.

Mükemmel notları ve deliksiz, aptalca ütülenmiş kıyafetleriyle Bay Mükemmel Futbol Oyun Kurucusu. Jock vücudu ve mükemmel saç şekli

saç... aptal arkadaşlarıyla farklı olan insanlara gülmek...

Yatak odamın üst katında kendi kendime alay ediyorum. *Süttoast orospu çocukları*. Hepsi aynı görünüyor ve aynı giyiniyor. Spor onların tüm kişiliği, acınası. Aslında, hepsi o kadar tahmin edilebilir ki, onlar için öğürebilirim.

Aynı zengin amigo kızlarla çıkıyorlar ve bu kızlar ürkütücü bir şekilde kendi annelerine benziyorlar. *Tamamen ürkütücü*. Üniversitede zirve yapıyorlar ve ebeveynlerinin yaptığı aynı sıkıcı evlilikleri yapıyorlar... Bir zamanların seksi *popüler* kızları beyaz şarap ve Xanax içen zombilere dönüşüyor ve futbol *yıldızları çıkmaz* kurumsal işlerde sıkışıp kalıyor, sonra da cinsel taciz davasıyla tokatlanana kadar sekreterleriyle aldatıyorlar. Boşanıyorlar, sonra da benim gibi masum emo ineklerin annelerini avlıyorlar.

Ve döngü kendini tekrar eder.

"Bleh..." Homurdanarak odama girdim ve sırt çantamı yatağın üzerine attım. *"Havalı çocuklar... Öldürün beni şimdi."*

Gizli çekmecemi karıştırıp biraz ot ve sarma kâğıdı çıkardım. *Tamam...* Tom ve karısına olanın bu olduğundan emin *değilim*. Ama bu beni şaşırtmazdı. Hem de hiç.

Bir an için gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Ona şüpheyile yaklaşmak istiyorum. Annemi *mutlu* görmek istiyorum. Ama bu insanlar bizden çok farklıyken şüpheli olmak çok kolay.

Yani, bunlar mavi yakalı insanlar değil. Southie'den İrlandalı Katolikler.

Kyran'ın benden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı... Ben onun gözünde bir itim.

Pekala, bu da adil değil. Irkçı falan değil. O bir pislik, arada fark var. Ve bu saçmalığa kafayı takarak bir dakika daha geçirmek istemiyorum.

Tüttürme zamanı.

Esrarı dudaklarımın arasına sıkıştırıp yakıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum, yakındaki bir Febreze kutusunu kapıp her yere sıkıyorum. Sırt çantama gidip İspanyolca ödevimi çıkarıyorum. Bu beni gülümsetiyor. Sadece bir anlığına, gerçek bir kez daha kafama çarpmadan önce.

Babam... Ben küçükken benimle İspanyolca konuşurdu. Ölmeden önce.

Arlo Vega bu dünyadan ayrıldığında altı yaşındaydım. Şehir için inşaatta çalışıyordu. Ve bir gün, korkunç bir kaza oldu.

İş sahasındayken uygun şekilde sabitlenmemiş bir iskeleden düşmüş.

Babam yüz metreden aşağı düşerek öldü. Çarpma anında öldü.

Thomas ya da Kyran Harbor'ın rahat hayatlarıyla anlayabileceklerinden emin olmadığım şey, bu düzeyde bir acı, içsel yaralar ve üstesinden gelinmesi gereken ömür boyu sürecek bir acıdır.

Gürültülü bir gümbürtü beni kendime getiriyor. Bir refleks gibi cigaramı dilimin üzerinde söndürüyorum ve annem ya da *nişanlısı olabilir diye her şeyi çekmeceme kaldırıyorum*. Ama üst katta ayak sesleri duyduğumda, ikisinin de olmadığını fark ediyorum. Daha kötü biri. Kızgın biri.

Yatak odamın kapısının dışından boğuk bir ses geliyor, adımlar koridorun hemen üstündeki diğer odaya doğru ilerliyor. Kyran'ın yatak odasının kapısını çarptığını, muhtemelen telefonda biriyle konuştuğunu dinliyorum.

"Sadece bir yıl daha..." Ortak banyomuzun kapısından onun sesini duyuyorum. "Müdür Brown'la konuştum ve teknik olarak Cambridge'de ikamet ederken Somerville'e devam edebilmem için doldurabileceğiniz formlar olduğunu söyledi. Okul bölgeleri-"

Sesi yarıda kesilmiş gibi kesiliyor ve biraz daha kulak misafiri olmak için yanına yaklaşıyorum.

"Biliyorum. *Biliyorum* anne, ama sana yalvarıyorum." Sesi gerçekten perişan geliyor. Düşmanı biraz insanlaştırıyor. Bir kez olsun kendini beğenmiş, kara kara düşünen bir pislik gibi davranmıyor. "Yapamam... Burada olmak istemiyorum. *Lütfen* gelip seninle yaşayabilir miyim?"

Ağzım açık kaldı. Duyduklarıma inanamıyorum.

Annesine onunla yaşamasına izin vermesi için yalvarıyor... *Benden uzaklaşmak için mi?* Yani, olan şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum. Yoksa neden yıllardır yaşadığı evden birdenbire taşınmak istesin ki?

Ben gözetlemeye devam edebilmek için ses çıkarmamaya çalışırken Kyran birkaç ağır an boyunca sessiz kalıyor.

Sonra kesik kesik bir nefes aldığını duyuyorum. "Tamam... iyi. Her neyse. İyi bir hayatın olsun o zaman."

Yüksek sesle hırladığını duyduğumda görüşmenin bittiğini düşünüyorum. Sanki duvara bir şey fırlatmış gibi bir gürültü sıçramama neden oluyor. Daha fazla tepinme ve karıştırma duyuyorum ve bu iyi sativa türünün vuruşu beni onu çağırmak için gereken enerjiyle dolduruyor.

Orada, benimle yaşamak zorunda olduğu için oflayıp pufluyor, sanki bu bir işkenceymiş gibi, oysa tanıştığımızdan beri *bana* bok gibi davranan o. Bu hiç adil değil. Ben de bu anlaşımdan memnun değilim ama en azından çaba gösteriyorum.

Agresif hareketlerinin ortak banyomuza girdiğini duyduğumda harekete geçiyorum, kapıyı açıp "Aha!" diye bağıriyorum.

Neden bunu söylemeyi seçtiğimi bilmiyorum... Ama üzerinde duracak zamanım bile yok.

Çünkü Kyran kıcı çıplak.

Aletini örtmek için çırpınıyor, gözleri irileşiyor, yüzü şok ve dehşet içinde kızarıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?!"

"Ah, benim hatam..." Mırıldanıyorum, o bir havlu kapıp aceleyle beline bağlarken başka tarafa bakıyorum.

"Neden ben çıplakken banyoya dalıyorsun, seni lanet olası sürüngen?!" diye homurdanıyor, sesini çerçeveleyen şaşkın bir öfkeyle.

Örtündüğünden emin olduğumda tekrar bakmama izin verdiğimde, onu bana ters ters bakarken buluyorum, kumral saçları darmadağın ve yanakları kıpkırmızı.

Boğazımı temizliyorum. "Ben..." Beynim karardı. *Neden tekrar buraya geldim? Doğru ya...* Doğrudum. "Ne dediğini duydum... Annene onunla yaşamana izin vermesi için yalvarıyormuşsun..." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Benden uzaklaşmak için çaresiz gibisin, hm?"

Çenesi titriyor. "Evet. Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Bu biraz kabaca." Onun bakışına kendi bakışımı karşılık veriyorum.

"İnsanların konuşmalarına kulak misafiri olup sonra da onları tuvalette basmak öyle değil mi?" Kaşları çatıldı, ben de omuz silktim.

Tamam, sanırım haklı.

Nefesimi bırakıp parmaklarımla gözlerimi ovuşturuyorum. "Tamam, hakkını vereyim. Ama yüksek sesle konuşuyordun. Yardım edemedim ama kulak misafiri oldum..."

"Doğru..." diye alay ediyor, gözlerini devirerek arkasını dönüyor ve makyaj masasının kendi tarafındaki eşyalarla uğraşiyor.

"Bak, Kyran..." Onunla tamamen yüzleşmek için yer değiştiriyorum. "Bu senin için olduğu kadar benim için de tuhaf, inan bana."

"Evet, bundan şüpheliyim," diye tısladı.

"Hayır, ben ciddiğim. Annemden başka biriyle yaşamaya alışık değilim. Ve kesinlikle bir erkek kardeşim olmasına da alışkın değilim... Özellikle de yeni tanıştığım, aynı okulu ve banyoyu paylaştığım birine."

"Sen benim kardeşim *değilsin*," diyerek bana bakıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. "Evet, şey... evleniyorlar. Hoşumuza gitse de gitmese de bu gerçekleşiyor. O yüzden sence de, ne bileyim, biraz çaba göstermemiz gerekmez mi? En azından iyi geçinmeye *çalışmak için*? Onlar için..."

Kyran bir an sessiz, aynada kendine bakıyor ve gözlerinde tuhaf bir ifade var. Genelde yeşil ve bronz ela renginde görünürler ama şu anda koyu renkteler, gözbebekleri gözle görülür derecede büyük, bulunduğum yerden bile fark edilebiliyorlar.

Tezgâhın kenarına tutunmadan önce yutkunduğuna şahit oluyorum. "Ona hiçbir şey borçlu değilim."

Bakışlarımı ona dikiyorum. *Bu da ne demek şimdi?*

Bu kez dönerek yüzüme bakıyor ve özellikle sert bir bakışla beni kıştırıyor. "Babamın kiminle evlenmeye karar verdiği onu ilgilendirir. Ama bana kalırsa sen ve annen, mezun olup hepinizden siktir olup gidene kadar tahammül etmem gereken insanlarsınız."

"Vay be..." Nefes alıyorum ve yutkunuyorum. "Kötü."

"Gerçek bu." Sert bir şekilde duruyor, geniş göğsü inip kalkıyor, öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor. "Daha fazla arkadaşla ihtiyacım yok ve eminim ki bana hiç benzemeyen bir *kardeşe* de ihtiyacım yok."

Göz kırpıyorum. "Beni tanı mıyorsun bile."

"Oh, ama ben biliyorum." Biraz daha yaklaşıyor. "Sen her şeye gülüp geçen keş çocuksun çünkü gerçekte kim olduğuna dair hiçbir fikrin olmadığını itiraf etmekten daha kolay. Hiçbir şey dikkatini çekmiyor ve kendine bunun *sanatçı beynin* yüzünden olduğunu söylüyorsun, ama bu sadece tembellik etmek ve dikkatsiz bir soytarı gibi etrafta dolaşmak için bir bahane. Arkadaşınız yok, ilişkiniz yok, *hiçbir şeyiniz yok*. Sen bir ana kuzususun ve ona bakıyormuş gibi davranıyorsun ama gerçek şu ki onun sana ihtiyacı yok. *Kimsenin yok*." Yüzüme daha da yaklaştığında donup kaldım. "Sen bir yer israfısın. Şimdi benden uzak dur. Lütfen ve teşekkür ederim."

Taş kesildim. Damarlarıma sert bir adrenalın hücum ediyor, midem o kadar şiddetli bir şekilde dönüyor ve dönüyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

Bana böyle bir şey söylediğine inanamıyorum... Bu çocuk nasıl bir pislik?

Tüm vücudumdaki kaslar geriliyor ve yumruklarım boğuk bir fısıltıyla toplanıyor, "Tamam o zaman. Sanırım seni de sikeceğim."

Banyodan çıkarken kapıyı arkamdan öyle bir çarpıyorum ki duvar sarsılıyor. Yüksek sesle nefes veriyorum, başımı sallıyorum ve onun

kelimeler beni etkilemedi. Herkesten daha iyi olduğunu düşünen kendini beğenmiş bir pislik olduğu için saldırıyor.

Ama ne yaparsam yapayım, onun sesini kafamdan atamıyorum. Ne kadar sigara içersem içeyim, gitmiyor.

Kimsen yok...

Kimsenin sana

ihtiyacı yok...

Gecenin geri kalanını ödevime odaklanmaya çalışarak geçirdim. Annem ve Tom akşam yemeğiyle döndüklerinde onlara aç olmadığımı söylüyorum.

Yatak odamda kilitli kalıyorum, okumadığım kitapların sayfalarına bakıyorum, beynimde acı bir gerçek dolaşıyor.

Gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

CHAPTER FOUR

Tumultuous_ho3b4g: Bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Onun yerine seni hissedebilir miyim? 🤖

Kyran

Bir Yıl Sonra...

Kollarımdaki kaslar gergin, titremeyele savaşıyor.

Tüm gücümle iterken, halteri yukarı kaldırırken ve sonra tekrar aşağı kontrol ederken yanıyorlar. Göğsüm geriliyor, ter alnımı kaplıyor. Partnerim sayarken her itişte nefes nefese kalıyorum.

Yirmi beş. Yirmi altı.

Ben acıya odaklanırken zihnim berrak. Taşıdığım ağırlığın acısı. İyi hissettiriyor. Ağrı bir yoldaş gibi, saçlarımı okşayan ve bana fısıldayan rahatlatıcı bir varlık.

Çok güçlüsün.

Çıplak ellerinle parçalayamayacağın hiçbir şey yok.

Beni gören Garrison otuz diyor, sonra da daha işim bitmeden çubuğu dikmelere geri sokmama yardım ediyor.

Devam ederdim... Ama sanırım bu kadar ağırlıkla otuz tekrar normalde yapmanız gerekenden daha fazla.

Zayıflar. Biraz daha ver. Alabilirim.

Yavaşça doğrulup alnımdaki teri silerken Garrison omzuma bir tokat atıyor.

"İyi iş, killa," diye gürleyerek destek veriyor.

Arkadaşım Marcus odanın öbür ucundan sırtarak, "Lanet olası gösteriş budalası," diyor.

Sadece bir elli yapıyor. *Sanırım onun benim gibi acıya ihtiyacı yok.*

Havlumu alıp boynuma geçiriyorum, ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Biraz su yudumlayıp ağırlık salonundaki takım arkadaşlarıma bakıyorum. Bunu özleyeceğim...

Üniversite futbolu benzer ama aynı zamanda farklı olacak. Tüm yeni oyunculara alışmam gerekecek. Yeni arkadaşlarla dostluk bağları kurmalıyım.

Eagles için oynamak yoğun olacak ama dürüst olmak gerekirse bunu dört gözle bekliyorum. Futbol sahası her zaman parladığım yer olmuştur. İyi olduğum için oynuyorum ama aynı zamanda buna ihtiyacım olduğu için de oynuyorum. Futbol benim imajımın en büyük parçası.

"Yani, Ky..." Garrison adımı söylüyor ve ben de ona bakıyorum. "Becca'dan ayrıldın mı?"

Birkaç kişi gülüyor. Ve benim çenem düşüyor. "Hayır..."

"Hadi ama dostum." Kıkırdıyor. "O boku bir yara bandı gibi söküp atmalısın."

"Çok garip olacak." Parmaklarımı terli saç tellerimin arasında gezdiriyorum. "Emerson'a gidecek... Onunla kalmak benim için gerçekten çok kolay olurdu."

"Ama sen istemiyorsun...?" Marcus ağırlık sehpasında oturduğu yerden bana göz kırpmıyor.

"Uh, hayır." Gözlerimi deviriyorum. "Yani, Becca iyi biri ama BC'de yeni bir kedi denizi olacak."

"Doğru söyledin." Mack, diğer takım arkadaşlarımdan biri, hınzırca sırıtıyor. "Ve Eagles'ın QB'sinin seni içinde boğacağı garanti."

Ağzımı yamultmak isteyen gülümsemeyi itiyorum. "Eğer QB'yi alırsam..." "Kardeşim... onu alacaksın." Garrison kolumu tokatladı.

"Manifest destiny,
Homie."

Kıkırdamama neden olan yüzümdeki eğlenceye engel olamıyorum.

"Dostum, sen neden bahsediyorsun?!" Marcus ona kıkırdıyor. "Bu bir şey! Sana söylüyorum!" Garrison kendini savunuyor.

O her zaman grubun hippisi olmuştur.

"Ve Lexi'nin BC'ye gideceğinden bahsetmiyorum bile..." Mack bana yine sinsi bir bakış attı.

"Hm..." Buna nasıl tepki vereceğimi bilemeden başımı sallıyorum.

Lexi Erikson Everett'te yaşayan bir kız. Çok seksi ve bazen Somerville'deki partilerde ortaya çıkıyor, bu noktada tüm erkekler

Ağzının suyu akararak, tek dişi aslanla çiftleşmek isteyen bir grup bölgeci aslan gibi etrafında dolanıyorlar.

Lexi'nin BC'ye kabul edildiğini bilmiyordum. Birbirimizi Instagram'da takip ediyoruz ama hiç konuşmadık. *Everett'te tezahürat yapıyor... Belki Eagles için tezahürat yapar.*

Bulanık zihnim Becca'ya geri dönüyor ve midem bulanmaya başlıyor. Ondan ayrılmam gerekiyor ama bu zor olacak. Bu noktada bir süredir birlikteyiz. *Seni seviyorum* sözcüklerini söyledik, ama benim için sadece bunlardı. Kelimeler.

Bence gerçekten onları kastediyordu.

Hepimiz duşlara doğru ilerlerken aklım buna takılıyor, çocuklar hala içsel ikilemimin arka planında gülüyor, şakalaşıyor ve sevişiyorlar. Eğer birini sevebilseydim, bu kişinin Becca olması *gerektiğine* eminim. Kağıt üzerinde benim için mükemmel. Güzel, akıllı, benzer geçmişe sahip... Babam ondan hoşlanıyor.

Ama ben hissetmiyorum. Aşkın nasıl bir his olduğunu *bilmiyorum*. Ve bu yaşında, hiçbir kıza karşı basit bir çekim kabuğundan daha fazlasını hissetmediğim için biraz endişeliyim. Tanıdığım erkeklerin çoğunun ya kız arkadaşı var ya da maço olmaya çalışıp küçümseseler bile *aşık* olduklarını söyledikleri ilişkiler yaşamışlar. Yine de, bu kızlara karşı *bir şeyler* hissettikleri çok açık...

Ama ben değilim. Ne zaman aşkı düşünsem göğsümün içi boşalıyor. Basit bir daire gibi; bir taslak, beni dolduracak katı bir madde yok.

Kırılmış olabilirim... Ve bu düşünce, yemek borumda pençeler gibi sürünen bir kaşınma hissine neden oluyor.

Aynanın önüne geçip bir süre kendime bakıyorum, bu adamların önünde sergileyemeyeceğim paniği içime atıyorum. Parmaklarımı tezgâha geçirip gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda kendimle göz göze geliyorum.

Buradasın. Bu sensin.

Tüm erkekler arkamda çırılçıplak dolaşırken daha fazla kahkaha beni kendimden geçiriyor. Yutkunmak hâlâ ağır geliyor ama tıpkı ağırlık kaldırırken olduğu gibi rahatsızlığımı bastırıyorum ve onlara katılıyorum.

Soyunma odası duşlarında her zaman hızlı hareket etmeye özen göstermişimdir. Zaten oyalanırken yakalanmak isteyeceğiniz bir yer değil. Açıkçası vücudumla oldukça rahatım ama itiraf edeyim,

Bazen bir grup çıplak erkeğin yanında duş almanın soğukkanlılığı gergin hissettiriyor.

Üzerinde durulacak bir şey yok. Yık, durula ve devam et.

İki dakikalık duşumu tamamladıktan sonra dışarı çıkıp giyiniyorum. Ve bunlar olurken bir karar veriyorum. Gidip Becca'yı bulmalı ve buna bir son vermeliyim. Yapılacak en doğru şey bu.

Garr'ın dediği gibi, yara bandını sök.

Sanırım hâlâ burada, okulda. Mezuniyet Komitesi'nde ve mezuniyete sadece birkaç hafta kaldığı için hemen hemen her gün okuldan sonra toplanıyorlar. Çocuklara başımı sallayarak, bunu nasıl karşılayacağına dair yaklaşan kıyameti bir kenara bırakıyorum ve soyunma odasından hışımla çıkıyorum.

Genellikle Mezuniyet Komitesi toplantılarının yapıldığı kafeteryanın dışında, derin bir nefes alıp kapıları itmeden önce birkaç gergin saniye volta atıyorum. Bir masada oturmuş sohbet eden grubu görüyorum. Ama Becca'nın orada olmadığını hemen fark ediyorum.

Ben yaklaşırken çocuklardan birkaçı başını kaldırıyor ve ben de onlara kibarca gülümsüyorum. "Selam çocuklar."

"Kyran... Selam," diye cıvıldıyor Julie, bana öyle bir bakıyor ki kaşlarım bir an için birbirine çarpıyor.

"Bec burada mı?" Etrafıma bakıyorum.

"Uh... hayır." Yanındaki Josh'a bakıyor. "Şarj aletini almaya gitti." "Şarj aleti..." Tekrar ediyorum, **onlara** bakıyorum ve neden çok kaypak davranıyorsun.

Josh, "Ash'le," deyince Julie ona dirsek attı.

"Ash ile mi?" Bakışlarımı kısıyorum.

İkisi de bana bakıp başlarını sallıyorlar. Midemde bir çukur oluşuyor, ama görmezden geliyorum, "Teşekkürler" diye mırıldanırken dönüp kapılara doğru ilerliyorum.

"Eminim hemen dönecektir!" Julie arkamdan bağırıyor ama ben dinlemiyorum.

Kız arkadaşımı bulacağım. Hemen şimdi.

Koridorlarda dolanıyorum, gerginim. Şarj cihazı hikâyesi belli ki saçmalık, çünkü koridorlar boş ve kız dolabında değil. Her odayı kontrol ediyorum, zihnim dönüp dururken çılgınca arıyorum, sonunda müzik odasından gelen sesleri duyana kadar.

Kapıdaki küçük pencereden bakınca Becca ve Ash'i görüyorum. Sadece konuşuyorlar ve omuzlarım düşüyor, başımı sallarken rahatlamış bir kıkırdama duyuyorum. Bir hiç uğruna paniklemeye başladığıma inanamıyorum.

Hayır... Hiçbir şey değil.

Ash eğiliyor, kız arkadaşımın dudaklarına yavaş bir öpücük kondururken gülümsüyor. Kızın eli onun çenesine doğru uzanıyor, parmakları siyah saçlarında gezinirken o da onu öpüyor. Sanki bunu *istiyormuş* gibi.

Onu itmiyor... Orada öylece duruyorlar, açık alanda, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş ya da kalbini kırmak için onu arayan lanet olası bir *erkek arkadaşı yokmuş* gibi öpüşüyorlar.

Kapının koluna uzanırken çenem geriliyor, kapıyı kırbaçla açmaya ve o ezik herifin kışını tekmelemek için içeri dalmaya hazırım.

Ama durakladım. Ve elim yanıma düştü.

"Siktir et..." Kendi kendime mırıldanıp arkamı dönüyorum.

Neredeyse iki yıllık kız arkadaşımın başka bir erkekle öpüşmesine tabii ki kızgınım. Ama sanırım bir bakıma bana iyilik yapıyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp Bec'e hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Bitti.

Ve işte bu kadar. Bitti.

Başka bir adamla takılmadan önce benimle konuşacak kadar saygısı yoksa, o zaman yüz yüze bitirecek kadar ona saygı duymadığımdan eminim.

Yine de dışarı çıkıp arabama doğru giderken biraz öfkeliyim.

Gerçekten mi Bec? Ash Holloway mi?

Hiç de onun tipi değil. Gitar çalıyor, yırtık kot giyiyor ve tırnaklarını siyaha boyuyor. Aptal emo ineği. Bana şunu hatırlatıyor.

Parmaklarım yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. *Lanet olsun.*

On dakikalık yolu sessizlik içinde, berbat ruh halimle eve dönüyorum. Çocukça davrandığımı biliyorum... Zaten ondan ayrılacaktım. Ama yine de, o palyaçoyla okulda, *herkesin* onları görebileceği bir yerde takılabiliyorsa, bunun ilk kez yapmadıklarını tahmin ediyorum, bu da o kaltağın beni aldattığı anlamına geliyor.

Bunca zamandır başka kızlardan gelen teklifleri geri çevirirken -en iyi arkadaşlarından bile- o sadece burada... Brandon Bruce Lee'yi öpüyor.

Saçmalık.

Garaj yolumuza girerken frene bastım ve yüksek sesle homurdandım. Benim yerimde bir Jeep var. *Siktiğimin taş kafalı*.

Arabadan fırladım ve öfkeyle eve girdim. Kapıdan girer girmez bağırmaya başladım, "Avi! Yine benim yerimdesin!"

Kimseyi görmüyorum ama arka güverteden gelen kahkahaları duyuyorum. Hayal kırıklıklarım kabarıken bir sonraki adımımı o yöne atıyorum. Sürgülü kapıya geldiğimde, dışarıda olanlara hiç aldırış etmiyorum. Sadece bağırıyorum, "Avi. Benim yerim, seni göt surat! Yine oraya park etmişsin. Sana söylediğimi sanıyordum-"

"Ky." Babam azarlayıcı bir ses tonuyla tiradımı kesiyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Ve kardeşine bağırmanı kes. Bugün onun doğum günü."

"O benim kardeşim *değil*..." diye mırıldanırken dişlerim parçalara ayrılıyor.

Avi dışarıdaki masanın etrafında oturdukları yerden bana sırıtıyor. "Doğum günü dileklerin için teşekkürler, kardeşim. Sen en iyisisin."

Etrafıma bakıyorum, süslemeleri inceliyorum, ızgaradaki yemeklerin kokusunu alıyorum... Mutfaktaki mermer adanın üzerindeki dev doğum günü pastasını.

Doğal olarak, bugünün üvey kardeşimin on sekizinci doğum günü olduğunu unutmuşum. Çünkü umurumda bile değil. Ama şimdi bu bilgi bana tekrar sunulduğu için, babamın bana kutlama için bir *aile barbeküsü* yapacağımızı söylediğini hatırlıyorum.

Harika. Bugün daha kötü olabilir mi?

"Kyran, gel otur." Hannah yanındaki koltuğa vuruyor. "Salata ve biraz atıştırma var. Yemeğin geri kalanı yakında hazır olacak."

Bana nazıkçe gülümsüyor ve ben de nefesimi vererek biraz olsun rahatlıyorum. Üvey annem aslında gerçekten çok iyi biri, bu da yeni *aile dinamiğine* karşı tüm bu düşmanlığı sürdürmemi biraz olsun zorlaştırıyor. Bunu aşım onlarla iyi geçinmek için biraz daha çaba göstersem her şeyin daha kolay olacağını biliyorum... Ne de olsa uzun zaman oldu.

Babam geçen Eylül ayında Hannah ile evlendi. Narraganset'te küçük bir tören oldu. *Kilise* yoktu. Sadece biz ve babamın birkaç arkadaşı. Sanırım Hannah ve Avi'nin hâlâ iletişimde olduğu Vega ailesinin birkaç üyesi gelemedi. Ama kız kardeşim de gelmedi.

Küçük ve sıradan olmasına sevindim. Bütün o *düğün* olayını yapmak içimden gelmiyordu. Orada Avi'nin yanında durmak yeterince kötüydü... O annesinin yanında, ben de babamın yanında. O bana göz kırpardı, ben de

karşılığında kaşlarını çattı. Taşındıklarından beri böyleydi ve düğün hiçbir şeyi değıştirmedii.

Avi ve ben anlaşılamıyoruz. Biz çok farklıyız ve o benim canımı çok sıkıyor. Tek yaptığı ot içmek ve çılgın resimler çizmek. Evdeki her şeyi yiyor, benim yerime park ediyor ve bana iğneleyici yorumlar yapmadığı zamanlarda, gerçek olduğuna inandığı tüm o yarım yamalak komplo teorileri hakkında saçmalıyor.

Herif çok tuhaf, ama tüm bunların ötesinde, onun aptal suratına bakmak bile bana babamın annesiyle birlikteyken ne kadar keyifli olduğunu hatırlatıyor. İçimde taşıdığım öfkeli kızgınlık sağlıklı hissettiriyor ama elimde değil. Babam on yaşımdan beri benimle gülmedi ya da şakalaşmadı.

Benimle sadece yüzeysel şeyler hakkında konuşuyor; futbol, okul ve tamamen işle ilgili bir baba-oğul ilişkisinin temel gereklilikleri. O zamandan beri bu böyle... *En son* onunla bir şey hakkında konuşmaya çalıştığımndan beri ve bu tüm ailemizi parçaladı. Ve biliyorum ki o Hepsii benim için. *Bu* yüzden Hannah ve Avi'nin sahip olduğu Thomas Harbor'a asla sahip olamadım.

Avi'yle şakalaşıyor, ona tavsiyeler veriyor, ona yardım etmeyi teklif ediyor. Benim için yapmayı asla düşünmeyeceğı şeyler ve bu nedenle diğer tüm saçmalıklardan daha fazla Avi Vega'dan *nefret ediyorum*.

Üvey kardeşim... Tanrım, sekiz ay sonra bile beni hala kızdırıyor.

Gitmek için sabırsızlanıyorum. Bu evden çıkmak ve BC kampüsünde yaşamak için sabırsızlanıyorum. Bu sahte aileden ve en önemlisi Avi'den ve onun bilmiş gülümsemelerinden kaçışım bu. Sürekli o küçük sırıtışlarını göstermesi beni katil gibi hissettiriyor. Yakında taşınacak olmamın iyi bir şey olmasının bir başka nedeni.

Onu boğarak öldürmeden Noel'e kadar dayanabileceğimi sanmıyorum.

İsteksizce ve saklamadan masada Hannah'nın yanına oturuyorum, o da bana bir tabak salata hazırlıyor. Babam gülümsüyor ama tabii ki bana değil. *Karısına.*

Bir şişe birayı dudaklarına götürür ve bir yudum alır.

Avi kolunu dürtüyor. "Sence bunlardan bir tane alabilir miyim?" Babama yalvaran bir gülümseme yöneliyor. "Bilirsin... artık bir yetişkin olduğuma göre."

"Avi." Hannah sırtarak gözlerini deviriyor.

Babam Avi'ye gözlerini kısarak bakıyor ama sonra iç geçirip omuz silkiyor. "Tabii, neden olmasın.

Sadece bir tane."

"Teşekkürler, Tom." Avi sandalyesinden kalkıp bana göz kırpmıyor.

Bunu neden her zaman yapıyor anlamıyorum ama çok sinir bozucu.
Muhtemelen bu yüzden yapıyor.

Avi mini buzdolabına gider ve bir şişe çıkarır.

"Bir tane alabilir miyim?" Sinirimi yatıştırmak için alkole ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Hâlâ on yedi yaşındasın," diyor babam dikkatle.

"Sadece birkaç ay daha..." Kendimi çocuk gibi hissederek homurdanıyorum, bu beni sinirlendiriyor. "Ve son baktığımda içki içme yaşı *yirmi birdi*, on sekiz değil."

Avi'ye sahte bir gülümseme atıyorum, o da karşılık veriyor. Ama ikinci bir şişe çıkarıyor ve babamın onay vermesini beklemeden bir adım atıp şişeyi bana uzatıyor.

Babam pek memnun görünmüyor ama Hannah araya giriyor. "Eminim üniversitede de bira içecekler Tom. Bunu sorumlu bir şekilde yapmayı öğrenseler iyi olur."

Şişeyi açmadan önce duraksıyorum ve babamı dikkatle izliyorum. Karısına sert bir gülümsemeyle kabul ediyor ve ben yüzeyimin altındaki öfkeden köpürüyorum.

Onun *gerçekte* nasıl biri olduğunu bir bilselerdi... Onlar ortaya çıkmadan önce kötü alışkanlıklara asla izin vermezdi. Bir keresinde Marcus'un sigara izmaritini yürüme yolunda bulduğunda bana o kadar uzun süre bağırdı ki neredeyse sesi çıkmıyordu.

Ama *Avi'nin* Kid Cudi konserinde sahne arkasındaymış gibi yatak odasını akvaryuma çevirmesine izin veriliyor. *Bu çok saçma.*

Şişeyi agresif bir şekilde açarak uzun bir yudum alıyorum ve diğerlerini görmezden geliyorum. Biz yemek yerken sohbetleri devam ediyor. Hamburger, sosisli sandviç ve ızgara tavuğa babamın işi ve yeni bir müteahhitle anlaştığı için ne kadar heyecanlı oldukları hakkında konuşmalar eşlik ediyor. Şu anda para akıyor ve bunların hepsinin BC'de bölümüm olarak İşletme'yi seçmem için ısrar etmesinin bir önsözü olduğunu biliyorum.

Futbol şimdilik iyi ve güzel ama benden onun izinden gitmemi ve aile işini devralmamı beklediğinin farkındayım ki bunu yapmaya hiç niyetim yok.

Bana yardım edin, NFL'e gideceğim, böylece buna gerek kalmayacak.

"Ee, Ky." Hannah adımı söylüyor ve ona baktığımda yüz ifadesinden işle ilgili konulardan bahsetmek istemediğimi anladığını söyleyebiliyorum. Babamla aramdaki huzuru korumaya çalışmasını takdir ediyorum. Ta ki "Becca'yla işler nasıl gidiyor?" diye sorana kadar.

Cevap vermekten kaçınarak, bira şişemden büyük bir yudum alıyorum. *Şuna bakar mısın? Zaten boş...*

Etiketi karıştırıp, "Ayrıldık" diye mırıldandım.

"Ah... Bunu duyduğuma üzıldüm," diye yanıtlıyor içtenlikle.

"Kyran, bu çok yazık," diyor babam, sesi benim için *endişelenmiş gibi değil de hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor*. "O iyi bir kızdı. Ve biliyorsun, üniversiteye bir ilişkiyle başlamanın yanlış bir tarafı yok. Hatta sana biraz perspektif bile kazandırabilir."

"Beni aldattı," diye sözünü kesip masanın öbür ucuna bakıyorum. Rahatsız bir şekilde aval aval bakarken yüzü düşüyor. Başımı eğiyorum. "Hâlâ bu işin peşini bırakmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kendine bir bira daha almak için kalkıyor. *Bana yok... Teşekkürler, babalık.*

"Bu korkunç, Ky." Hannah masanın üzerinde kendi eliyle elimi kapatıyor. Bu beni ürkütüyor ve temas karşısında şok olmuş bir halde ona bakıyorum. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Masanın diğer tarafından bir alay geliyor ve yüzüm Avi'ye doğru dönüyor. Şişesinden bir yudum alıyor, sırtışı bozulmamış.

"Senin derdin ne?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Yavaş yutkunmasını bitiriyor, gözlerini benimkilere dikeyor. "Hiçbir şey. Aldatılmayı *hak* etmediğine eminim."

"Avi!" Hannah azarlıyor.

"Sadece söylüyorum..." diye devam ediyor kayıtsız bir omuz silkmeye. "Karma bir sürtüktür. Başkalarına bok gibi davranırsan, bu eninde sonunda sana geri döner."

"Aptal gibi konuşuyorsun," diye homurdandım.

"Çocuklar," diye homurdanıyor babam, başını sallayarak. "Sürekli birbirinizin gırtlığına sarılmadığınız bir aile yemeği yiyemez miyiz? Bu iş gerçekten eskidi."

Şimdi alay etme sırası bende. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haklı olduğu bir nokta var. Avi ve ben her karşılaşmamızın çoğunu didişerek geçiriyoruz, bu yüzden biriyle aynı evi, aynı okulu ve aynı banyoyu paylaştığınızda onu mümkün olduğunca görmezden gelmeye özen gösteriyorum. Onun yakınında olmak bile içimdeki öfkeyi birkaç yüz kademe artırıyor ve strese ihtiyacım yok.

Ondan sonsuza dek uzaklaşmak istiyorum. *Ağustos yeterince erken gelemes.*

"İyi bir noktaya değindin. Konuyu değıştirelim." Avi sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "İyi haberi paylaşmak için pastanın bitmesini bekleyecektim ama daha fazla tutamayacağım."

Işıl ışıl parlıyor, bembeyaz dişleri neredeyse gözümü alıyor. Aslında, keşke kör *olsaydım* da o lanet gülümsemeyi bir saniye daha görmek zorunda kalmasaydım dedirtiyor. Okulda onunla sevişmekten hoşlanmamın bir nedeni de bu olabilir... O şeyi ters çevirmek bana muazzam bir zevk veriyor.

Babam ve Hannah heyecanla Avi'nin vereceğı haberi beklerken ben burada oturmuş boş bira şişemin etiketinden parçalar koparıyorum.

Avi, "Tufts'a gitmemeye karar verdim," diye açıklıyor ve bu beni etkiliyor. Gözlerim yerinden fırlıyor ve tabii ki bana bakıyor. "Çünkü BC'ye kabul edildim."

Ne... bu... lanet olsun?!

Yüzümdeki tüm rengin çekildiğini hissediyorum. Kalbimin pompalaması tamamen durdu ve göğsümün içinde ölü bir et parçası gibi duruyor.

Hayır... Hayır, hayır, hayır. Hayatta olmaz.

Ağrımaya başlayana kadar parmaklarımın masaya ne kadar sert girdiğini fark etmiyorum bile.

"Aviel! Aman Tanrım, bu harika!" Hannah oğluna sarılmak için ayağı fırlatarak tezahürat yapıyor.

"Tebrikler, Avi!" Babam onun omzunu sıktı. "İki oğlum da Boston College'a gidiyor!"

Kusacağım.

"Bastır Eagles." Avi bana sırtıırken bizimkiler etrafını sarmış çıldırıyorlar.

Koyu renk kaşları kalkıyor. "Değil mi, *kardeşim*?"

Kendimi harekete zorlayarak sandalyemi gürültüyle geriye itiyorum. Ayağı kalktığımda kendimi fiziksel olarak hasta ve sersemlemiş hissediyorum.

"Şey... işte bu mükemmel," diye mırıldanıyorum, onlardan uzaklaşıp sendeleyerek evin içine giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Sürgülü bir kapı, bu yüzden gerçekten çarpamıyorsunuz, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. Ve ben de sırf olabildiğince sert çarpmak için kapıyı dört kez açıp kapatıyorum.

Hiç tatmin edici değil. Ve şimdi daha da öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi görünüyorum.

"Siktir!" Yüksek sesle homurdanıyorum, saçlarımı köklerinden koparıyorum.

Bu tam bir saçmalık! BC'ye giderek ondan kaçtığımı sanıyordum! Şimdi de kaçınılmaz bir baş belası gibi beni takip ediyor.

Titriyorum, çok kızgınım. Tezgâhın üzerindeki doğum günü pastasına doğru yürüyorum, kocaman, öfkeli bir sümük atıyorum ve güzel çikolata kremasının üzerine tükürüyorum.

"Al sana pislik," diye bağırdım.

Aceleyle eve girip merdivenleri çıkıyorum ve yatak odama gidip kapıyı çarpıyorum. *Çok daha iyiydi. Hayal kırıklığıyla* daha da yüksek sesle kükreyerek en yakın eşyayı -ortaokuldan kalma bir futbol kupası- kaptığım gibi duvara fırlatıyorum.

"Siktir git!" Öfkeleniyorum, daireler çiziyorum. "Senin de doğum gününün de canı cehenneme. Seni de BC kabul mektubunu da... Seni de gülüşünü de sikeyim! Siktir git, siktir git, *siktir git!*"

Öfkeliyim ve kırmızıyı zar zor görebiliyorum. *Ondan nefret ediyorum!* Sahip olduğum *her şeyi* çaldığı için ondan nefret ediyorum. Benim olan her şey artık onun ve bu neredeyse yıkıcı.

Yatağıma sürünerek başımı yastığımla örtüyorum ve sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum. Nefes nefeseyim, duygularımı bastırmak için mücadele ediyorum.

Yut onları. Yut, yut, yut.

İğrenç bir şey yemek için savaşmak gibi. Çiğneyin ve yutun; hepsini aşağı itin; bağırsaklarınıza doldurun.

"Bu bir şaka değil. Böyle şeyler uyduramazsın Kyran. Eminim aşırı tepki veriyorsundur."

"Siktir git," diye nefes alıyorum, boğazımdan safra gibi geri çıkmaya çalışan duygularla boğuluyorum.

"Bunu uydurmuyorum..."

"Evet, öylesin. Yalan

söylemeyi bırak." *"Yalan*

söylemiyorum!"

"Siktir... sen..." Gözlerimin arkasından akan yaşlarla inliyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp yatağıma doğru olabildiğince yüksek sesle bağıriyorum.

Yine on iki yaşındayım... Yatağa doğru çığlık atıyorum. *Çığlık atıyorum.* Ciğerlerim acıyana kadar.

"Her şeyi yok ettiniz..."

"Siktir!!" Çığlık attım. Ve

ağlıyorum. Çığlık atıyorum ve

ağlıyorum.

Ta ki babamın hayal kırıklığına uğramış sesi beni sessiz bir azap içinde uyuturken, yorgun ve boğuk bir şekilde uykuya dalana kadar.

Çarpma sesiyle uyandım.

Başımı kaldırmak çok zor. Sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum. Şakaklarım zonkluyor, yüzüm gergin ve boğazım ağrıyor. Belli ki öfkeyle uyuyakalmışım ki bu uzun zamandır olmamıştı. Şükran Günü'nde, babam Hannah'ya evlenme teklif ettiğinde bile bu kadar kötü olmamıştı.

Yataktan sürünerek çıktım, gözlerimi ovuşturdum. Dışarısı karanlık, yani en azından birkaç saattir sızmış olmalıyım. Komodinime uzanıp bir şişe Excedrin Migraine alıyorum ve iki tane patlatıyorum. Ne yazık ki başımdaki çarpıntıya yakınımıdaki ses de eşlik ediyor. Sesin banyo kapısından geldiğini anlamam sadece birkaç saniyemi alıyor. Daha doğrusu *Avi'nin* banyo kapısından.

"Kyran! Lanet olası banyoya girmem gerek!" Avi yatak odasının içinden bağılıyor. "Aç şu lanet kapıyı, seni otuzbirci!"

Kendi kendime sırtıyorum. Bu sabah okula gitmeden önce kapısını kilitlemiş olmalıyım.

Oops.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum, ilacın etkisini göstermesini ve baş ağrımı geçirmesini bekliyorum. İki kapı arasından bana küfretme sesleri şeytani sırıtışımı genişletiyor. Ama sonra ses kesiliyor ve yerini ayak sesleri alıyor, ardından da yatak odamın kapısına yeni bir vuruş geliyor.

"Kyran, mızımız bir sürtük olmayı bırak da beni banyoya sok!" diye bağılıyor koridordan bana.

"Alt kattakini kullan," diye homurdanıyorum, ancak beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Hayır! Bütün eşyalarım bunun içinde." Sesi ekstra huysuz ve gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Benim sorunum değil prenses," diye homurdanıyorum, hâlâ gülümseyerek.

Karmanın bana saldırdığı konusunda haklı olup olmaması umurumda bile değil, çünkü onunla uğraşmak çok tatmin edici. Özellikle de şimdi.

Eğer benden aldığı şeyi ona geri vermem anlamına geliyorsa, kabul ediyorum... Kaçış planımı. Kullanmayı çok sevdiği özel Dove For Men sabunundan çok daha önemli.

"Gerçekten destansı bir pislik oluyorsun, biliyor musun?" diye söyleniyor kapıdan. "Bu yüzden BC'ye gidiyorum... Çok da önemli değil. Dünyanın sonu değil ya."

İşte bu kadar. Omurgam sertleşti ve hızla ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapının kilidini kırbaçlayarak açtım ve yüzünde sanki kapıyı gerçekten açmamı beklemiyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle karşılaştım.

"*Aslında* öyle," diye homurdanıyorum. "Bu dünyanın sonu. BC'nin beni senden uzaklaştırması gerekiyordu. Ve şimdi sen yapışkan bir eski kız arkadaş gibi beni takip ediyorsun."

Cüretkârlığımla eğleniyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ve bu da öfkemi geri getirerek uzuvlarımı bir kez daha harekete geçiriyor.

"Boston College senin değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İstediğim yerde okuyabilirim. Burası Amerika... İstediğin her yerde öğrenci kredisi borcuna girme özgürlüğünün ülkesi."

"Kesinlikle," diye tıslıyorum. "Öyleyse başka bir yere git. Okul umurunda bile değil."

"Sorun nedir, kardeşim?" Sırıttıyor, kapının pervazına yaslanıyor. "Benimle dört yıl daha takılmak istemiyor musun?"

"Dört yıl boyunca taşaklarıma tekme yemeyi tercih ederim," diye mırıldandım.

"Oh, şey... bu ayarlanabilir." Göz kırptıyor ve ben patlamak üzereyim.

Yüzüne doğru yaklaşarak, "Eğer Boston College'a gelersen, yemin ederim hayatını cehenneme çeviririm..." dedim.

Ama o geri adım atmıyor. Aslında, bana doğru yaklaştı ve sırıttı. "Oyun devam ediyor, süperstar. Fark etmediysen söyleyeyim, beni korkutmuyorsun."

"Buna pişman olacaksın," diye homurdanıyorum, yüzüne birkaç santim yaklaşarak.

Kaşları çatılıyor. "Yani eski sevgilinin seni daha önce aldatmadığı için pişman olması gibi mi?"

Hayır. Artık içime atamıyorum.

İçimdeki öfke kabarıyor, yüksek sesle kükrüyorum ve ona doğru hamle yapıyorum.

Onu yere yatırıp boğazından yakaladım. "Yüzündeki o lanet sırıttışı sileceğim, seni kendini beğenmiş pislik!"

"Senin yüz bezinle kıcıımı silmeden olmaz, seni destansı alet çantası!" diye bağılıyor koridorun zemininde birbirimizle güreşirken.

Her yerde uzuvlar var. Ben onu boğarken o da beni defalarca yumrukluyor. Yuvarlanıyoruz, çığlık atıyoruz ve tekmeliyoruz. Ben onun saçını çekiyorum, o beni ısırtıyor. Tam bir karmaşa. Şimdiye kadarki en

aptalca kavgaydı.

Bunu düşünmek istediğimden değil ama şu anda her zamankinden daha fazla kardeş gibiyiz. Bu da tabii ki beni daha çok kızdırıyor.

"Doğum günü pastan nasıldı, ezik?!" Karnına bir diz atıyorum, homurdanıyor.

Bir an duraksıyor, ikimiz de nefes nefese kalırken ağzı açık bana bakıyor. "İyiymi... Neden?" Hınzırca sırıtıyorum ve nefesi kesiliyor. "Aman Tanrım, içine boşaldınız mı?!"

Yüzüm şaşkın bir tiksintiyle buruşuyor. "Ew, senin neyin var?"

"Ona bir şey yaptın, değil mi?!" Kolumu arkamdan büküyor ve ben de sızlanıyorum.

"Üzerine tükürdüm!" Nefes nefese gülüyorum. "Umarım tükürüğümü yemek hoşuna gitmiştir, göt herif!"

"Orospu!" diye hırlıyor ve tekrar yerde yuvarlanıp sekiz yaşındaki çocuklar gibi kavga etmeye başlıyoruz.

Ağır ayak sesleri kulaklarımdaki kan akışını kesiyor ve Avi'nin başımı bağladığı yerden başımı kaldırıp babam ve üvey annemin öfkeli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Burada neler oluyor?!" diye bağılıyor babam, Hannah'yla birlikte merdivenleri koşarak çıkarken.

Beni hemen Avi'nin üzerinden çekerken, Hannah da aynı şeyi oğluna yapıyor.

"Avi, bırak onu!" diye bağılıyor ve Avi sonunda bir avuç saçımı serbest bırakıyor. "Ayrılın, siz ikiniz!"

"Bu çok gülünç!" diye kükrüyor babam ikimizi de tekrar ayağa kaldırırken. Avi ve ben darmadağın olmuş, nefes nefese kalmıştık ve hâlâ birbirimize bakıyorduk. "Bunun bir saniye daha devam etmesine izin vermeyeceğim. Tüm bu kavga bitmeli!"

Yanağımın içini ısırarak dudaklarımı büzüyorum, önce geri adım atmayı reddediyorum. Zaten hepsi onun suçu... Hayatıma sadece onu mahvetmek için giren *üvey kardeşim*.

"Hoşunuza gitse de gitmese de, siz ikiniz artık bir ailesiniz," diyor babam kararlı bir şekilde. "Ve öyle davranacaksınız."

"İkinizin de özür dilemesini ve el sıkışmasını istiyorum," diyor Hannah. "Hemen şimdi."

"O başlattı..." Avi mırıldanıyor ve Hannah onun göğsüne bir tokat atıyor.

"Aviel Vega, sen bir *yetişkinsin*," diye tıslıyor. "Öyle davran. Hemen el sıkışın ve özür dileyin, yoksa üniversiteye gidene kadar ikiniz de yatak odalarınızın dışını görmeyeceksiniz. Anladınız mı?"

Avi gözlerini devirip "Üzgünüm..." diye mırıldanmadan önce inatçı bakışlarımız birkaç ağır saniye daha kilitli kaldı.

"Ben de." Kelimeleri zorlayarak söylüyorum. Ama babam tatmin olmuyor ve beni ileri doğru itiyor. "Ben... *özür dilerim*," diye homurdanıp elimi uzatırken çenem gergin.

Avi onu sallıyor, gevşek ve heyecansız. Sonra hemen dönüp kendi yatak odalarımıza giriyoruz. Babam ve Hannah'nın aşağı inerken ne kadar iğrenç olduğumuz hakkında mırıldandıklarını duyuyorum.

On saniye sonra Avi'nin odasından son bir patlama sesi duyulur. "*Kapı*, Kyran," diye homurdanıyor.

Gözlerimi devirerek banyoya giriyorum ve kapısını açıyorum. Kapıyı açıyor, yüzü hâlâ kızgınlıkla parlıyor.

"Ciddiyim," diye mırıldandım son bir tehditle. "BC'de benden uzak dur, yoksa bir dahaki sefere burnunu kırarım."

Dönerek banyodan çıkıyorum, çıkarken söylediği sözleri duymazdan geliyorum. "Tamamdır, süperstar."

CHAPTER FIVE

CaptainJackSwallow: Öğürme refleksimi bir midilli gibi kullan

Avi

Bir Yıl Sonra...

(Birinci Sınıf, Boston College)

"Oh, kahretsin. Sakla beni."

Frankie'nin bedenini kalkan olarak kullanarak oturduğum bankın üzerine çömeliyorum.

"Sen bir aptalsın Vega," diye homurdanırken Zeb ve Micah gülüyor.

"Düzeltiyorum... Akıllıca davranıyor," diye iç geçiriyor Zeb. "Olivia da bir o kadar yapışkan

geliyorlar. Sadece bu pisliğe sor." Başparmağını Micah'ya doğru uzattı.

"Onu New Hampshire'dan buraya kadar takip etmiş."

"Tamam, bu doğru değil." Micah başını sallıyor. "İkimiz de tesadüfen BC'ye geldik. Büyük bir okul..."

"Buraya sadece ondan kaçmak için gelmemişsin gibi davranma." Zeb gülüyor.

"Onunla takıldığına inanamıyorum." Olivia Wheeler artık görüş alanımdan çıktığına göre nihayet doğrulurken Micah gözleriyle beni azarlıyor.

"Sarhoştum," diye homurdanıyorum, son Twizzler'ıma uzanıp dişlerimin arasında bir ısırık koparıyorum. "Birinci sınıf oryantasyon partisiydi. Tek yaptığımız öpüşmektir ve o zamandan beri beni takip ediyor."

"Birinci sınıf oryantasyon partisinde takılırsan böyle olur," diyor Frankie dikkatle. "Bu bir kural gibi. Üniversitenin ilk haftasında asla biriyle takılma."

"Belli ki çuvalladım," diye mırıldanıyorum huysuzca şekerimi

iğnerken ve onlar da benimle alay ederek gülmeye devam ediyorlar. *Bazı arkadaşlar...* "Yapma

kıskanıyorum," diye takılıyorum ve onlar da yalandan alkışlıyorlar.

"O siki bana doğru salla, Vega." Zeb bana göz kırpmıyor. "Sana bir iki şey öğreteceğim."

Micah iki büklüm olurken ben gözlerimi deviriyorum.

Frankie ayağa kalkarak, "Tamam, eğer flört etmeyi bitirdiyseniz," diye iç geçiriyor. "Grup çalışmasına geç kalacağız." Zeb'i kolundan tutuyor.

"Seninle yürüyeceğim." Öğle yemeğimizin çöpünü topladım. "Ben şu tarafa gidiyorum."

Üçümüz de Micah'ya bakıyoruz. "Katılmayı çok isterdim ama Kreston'ın bugün vize notlarını açıklayacağını duydum. Ailemin yaz için eve gelmeme izin verip vermeyeceğini ya da güz dönemi başlayana kadar arabamda mı yaşayacağımı öğrenmem gerekiyor."

Hepimiz sempatik bir şekilde gülüyoruz ve ben de sırtını sıvazlıyorum. "İyi şanslar!"

Micah bilim binasına doğru yürürken, geri kalanımız Lyons Hall'a doğru ilerliyoruz.

Boston College'daki ilk yılım harikaydı. En iyi yanı Frankie'nin de kabul edilmesiydi, böylece buraya güvensizlik içinde boğulmamı engelleyecek en az bir arkadaşım olacağını bilerek geldim. Özellikle de burası gideceğimi düşündüğüm üniversitelerin çok dışında bir yer olduğu için. *Yani, burası bir Cizvit okulu, Tanrı aşkına.*

Suçlayıcı olmak istemem ama Yahudilerin buraya gitmesine izin veriyorlar mı?

Görünüşe göre öyle, çünkü buradayım. Sanırım soyadımın Roth değil Vega olması yardımcı oluyor. Annemin kızlık soyadı.

Dürüst olmak gerekirse, bunun çok da önemli olduğunu düşünmüyorum. Özellikle de benim için, çünkü din kelimenin tam anlamıyla umurumda olan son şey. Bu işe girerken tek bildiğim, sanat programının oldukça güzel olduğu ve potansiyel olarak kariyer yapabileceğim konularda uzmanlaşma fırsatları olduğuydu, ancak bunları da çok önemsemişimi bilmiyorum.

Olay şöyle gelişti. BC'ye şaka olsun diye başvurdum çünkü dünyanın en sinir bozucu, tiki sporcu üvey ağabeyim burayı öve öve bitiremiyordu ve ben de sırf onun sinir bozucu, tiki sporcu yüzüne vurmak için girip giremeyeceğimi görmek istedim. *Girdiğimde*, aslında buraya gitmeye hiç niyetim yoktu. Ama sonra Frankie bana buraya geleceğini söyledi ve ben de... *Tamam. Bakalım bu tepedeki İsa aşığı üniversite neymiş.*

Şimdiye kadar eğlenceliydi. Okulda hala çok iyi değilim, bu yüzden notlarım en iyi ihtimalle ortalama. Ama arkadaşlar ediniyorum, sanat derslerimle eğleniyorum ve bilirsiniz işte... *sık sallıyorum*.

Bu bir şaka tabii ki. Ama gerçek olaylara dayanıyor, çünkü üniversitede kabuğumdan çıktım- anladın mı? *Gel bakalım*.

Herkesle takılan bir sürtük olduğumdan değil, ama sanırım flört, seks ve benzeri konularda biraz geç olgunlaştığımı söylemek yanlış olmaz. Tanıdığım çoğu insanın lisede yaptığı şeyleri ben daha bu yıl yapmaya başladım. Arkadaşlarımla partilere gidiyorum ve bazen kızlarla öpüşüyorum. Çoğu zaman, önce üsleri keşfederiz ve bazen de eve kadar götürürüz. Çok sıradan, ki bu iyi bir şey. Güvenli, rızaya dayalı... hepsi bu.

Sadece kendimi bulmaya çalışıyorum. Ve tüm hayatım boyunca yetişkinlerden, filmlerden, TV şovlarından vs. duyduğum gibi, üniversite bunun yapılacağı yerdir. Ben de öyle yapıyorum.

On dokuz yaşındayım. Gördüğüm kadarıyla, hayatımın geri kalanında ciddi olmak ve kariyer olarak ne yapmak istediğime karar vermek için zamanım var. Şimdilik eğlenmek ve kendim hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum.

Gerçekte kim olduğun hakkında hiçbir fikrin yok.

Ses beni olduğum yerde durduruyor, tüm vücudumdaki kaslar sertleşiyor.

Hâlâ aklımda olduğuna *inanamıyorum*. Bunu bana söylemesinin üzerinden iki yıl gibi bir süre geçti... Ve kelimelerin hala söylediği zamanki kadar yüksek sesle çınlıyor olmasından nefret ediyorum.

Kyran'dan bahsetmişken, onu neredeyse hiç görmüyorum. Evet, aynı okula gidiyoruz ama tamamen farklı programlardayız ve kampüsün karşı taraflarında yaşıyoruz - *Tanrı*'ya şükür.

Onu ara sıra görüyorum ama konuşmuyoruz, hatta birbirimize bakmıyoruz bile. Aslında, on sekizinci doğum gününden bu yana sadece bir kez görüştük; o da benim buraya gelmemle ilgili o saçma kavgaya tutuştüğümüz zaman. Şimdi gülüyorum, çünkü neredeyse iki dönemdir aynı okuldayız ve birbirimizle hiç muhatap olmak zorunda kalmadık. Açıkçası, BC'ye gelmemin yirmi dört-yedi saat birbirimizin üstünde olacağımız anlamına geleceğini varsayarak biraz aşırı tepki gösterdi.

Tam bir drama kraliçesi.

Kabul ediyorum, bu biraz berbat. İlk kez bir kardeşe sahip olma fırsatımın Kyran Harbor gibi biriyle heba olduğunu bilmek. Yani, iyi biri olduğunu düşünsene? Aynı partilere gitmemek için dua etmek yerine birlikte takılıyor, ortak deneyimler yaşıyor olabilirdik.

Şimdiye kadar sadece bir kez oldu. Şükran Günü'nden önceki geceydi ve söylentilere göre Kyran'ın yaşadığı Comm Ave'deki yurtlardan birinde bir parti düzenleniyordu. Orada olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum, özellikle de parti onun yurdunda ya da komşu yurtlardan birindeyse. Dürüst olmak gerekirse, sırf kendimi korumak ve bütün gece benim hakkımda kötü konuşması ya da bir tür kavga başlatmasıyla uğraşmak istemediğim için partiye gitmemeyi düşündüm.

Ama sonra Frankie ve arkadaşımız Bea, beni sineye çekip gitmeye ikna ettiler. Ben de gittim. Ve tahmin ettiğim gibi, pek iyi gitmedi.

Birbirimizi aynı anda fark *ettik* ama birkaç saat boyunca birbirimiz yokmuş gibi davrandık; bu süre zarfında yeterince sigara ve içki içtim ve bir süreliğine onun varlığını unuttum. Ama Bea onun arkadaşı Theo ile öpüşmeye başlayınca, bu durum iki grubu birbirine biraz fazla yaklaştırdı.

Bir tartışmadan kaçınmak ve Kyran'ın sürekli kaşlarını çatmasından uzaklaşmak için partinin diğer tarafına gittim. O gece yeni tanıştığım Micah ile konuşuyordum -aynı gerçek suç podcast'ine olan ortak sevgimiz sayesinde hemen kaynaşmıştık- o sırada biri omzuma dokundu.

Ve, bilemezsiniz... sevgili üvey kardeşimdi. Akşamımı güneş ışıklarıyla doldurmak için oradaydı.

Sanırım daha o bir şey söylemeden gözlerimi devirmişt看, çünkü bana ilk söylediğı söz "Senin derdin ne?" oldu.

"Sen," diye iç geçirdim, hiç umurumda değildi, çünkü sarhoştum ve kafam iyiydi, ama aynı zamanda onun bu lanet tavrından gerçekten bıkmıştım. "Benim sorunum *sensin*. Aslında bu şehre taşındığımdan beri *tek sorunum sensin*."

Kyran'ın gözleri kısıldı ve beni biraz sıkıştırmaya başladı. "Belki de benden uzak durursan bu kadar çok sorun yaşamayız."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve içimde kalan tüm soğukkanlılığı, Zen'i ve diğer namaste boklarını kanalize ettim. Gözlerimi yeniden açtığımda hâlâ orada dikilmiş bana bakıyordu; bu da duaların bir işe yaramadığını bir kez daha kanıtlıyordu.

"*Bana doğru* geldin Kyran," diye homurdandım. "Aylardır yaptığım gibi senin kim olduğunu unutmaktan gayet memnundum."

Micah kolumu çekiştirmeye başladı. "Um... Avi? Eagles'ın oyun kurucusunu nereden tanıyorsun? Ve neden onunla tartışıyorsun...?"

Kyran'ın çenesi istediğimden çok daha fazla kez gördüğüm o gözle görülür tik hareketini yapmaya başlayınca ikimiz de Micah'yı görmezden geldik. "Buraya sana siktir git demek için geldim."

Boğazımdan inanılmaz bir kakhaha yükseldi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey! Buraya canın *sıkıldığı* için bok çıkarmaya geldin. Neyin var, süperstar? Artık birlikte yaşamadığımız için sataşacak kimsen mi kalmadı?"

Dudakları tartışacakmış gibi aralandı, ama sarhoşluğumun verdiği aptalca özgüvenle ona meydan okudum ve ağzımı açmaya devam ettim.

"Flaş haber, Ky... Ben senin yanında olmak istemiyorum, sen de benim yanında olmamı istemiyorsun. Bu yüzden eğer egoist yüksek atından iner ve o *dev* çivili çubuğu bir partinin tadını çıkaracak kadar uzun süre kışından çıkarırsan, eminim seni tanıyan herkese büyük bir iyilik yapmış olursun."

Yüzünün ne kadar kızardığını gördüğümde her şeyi berbat ettiğimi hemen anladım. Atreyu'nun *The Never Ending Story*'de kaçınmak zorunda olduğu lazer ışınları gibi, gözlerinden bana doğru ateşlediği yakıcı nefret alevlerini gerçekten hissedebiliyordum.

Güney Kahini. Derin kesik.

Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Alnındaki büyük, şişkin damarlardan, boynundaki kasların ödül kazanmış bir *stead* gibi gerilmesinden... her şeyden bahsediyorum.

Ancak Micah, "Lanet olsun, ölmek üzeresin," diye fısıldayıp benden uzaklaşana kadar partideki diğer herkesin de bize baktığını fark etmedim. Bu benim için çok kötü bir şeydi... Çünkü bu, iddialı bir emo ineğin az önce futbol takımının oyun kurucusuna karşı durduğu anlamına geliyordu ki bu da intikam alınmadan gerçekleşmeyecek bir şeydi.

"Hemen dışarı çık," diye hırladı Kyran. "Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim, Avi. Cidden, uzun zamandır bekliyordum. Get. Siktir. *Siktir*. Dışarı çık." Sesi o kadar korkutucu derecede sakindi ki Chucks ayakkabılarımın içinde titrememe engel olamadım.

Ama ben yerimde durdum. Kendimi hareketsiz durmaya ve onun öfkeli bakışlarını üzerimde tutmaya zorladım.

"Hayır," diye mırıldandım, umarım sesimdeki titremeyi fark etmemiştir. "Kıçıma tekneyi basmak istiyorsan, bunu tam burada yapman gerekecek." "Tüm bu tanıkların önünde" diye fısıldamadan önce gözlerim önce sola, sonra sağa kaydı.

Kyran bana daha da yaklaştı, sıcak nefesi yüzüme çarptı. Nane ve bir çeşit içki gibi... Neredeyse *tadını alabiliyordum*. İçimi ürpertti, kalbimi hızlandırdı ve kemiklerimi sızlattı.

"Sen... dünyanın *en aptal* keşi olmalısın," diye yüzüme karşı homurdandı. Ve dokunmadığımız halde ne kadar gergin olduğunu *hissettim*. Sanki kaslarındaki öfkenin sıcaklığı bedenime yansıyor.

Kolunun hareket ettiğini gördüğümü sandım ve irkilmeme engel olamadım. Hiçbir zaman bir dövüşçü olmadım. Elbette, taşaklarım var ve saçmalamayı severim ama bu işin başı ve sonu. Kyran Harbor'ın istese beni kolayca harcayabileceğinden eminim.

Ama sanırım irkilmem beni kurtardı. Çünkü dudakları çok ince bir sırtıyla kıvrıldı, sanki ondan ne kadar korktuğumdan memnun olmuş gibiydi. Sonra birkaç santim geri çekildi ve ağır elini omzuma indirdi. Doğal olarak tekrar irkildim ve sırtışı genişledi.

"Peki. Bir içki daha içebilirsin," diye gürledi. "Ama sonra gitmelisin, eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan." Başını eğdi. "Ne de olsa yarın seni evde göreceğim... *kardeşim*."

Döndü ve kasıla kasıla yanımdan uzaklaştı, arkadaşlarına, Şeytan'ın diğer yumurtalarına, bu parti olarak bilinen Cehennem'in ateşli çukurlarına yeniden katıldı.

Tüm seyirciler partilerine devam ederken, tabii ki kıkırdayarak ve benim hakkımda saçma sapan konuşarak... Eagles oyun kurucusu tarafından kışına tekme yiyen ezik, şimdiye kadarki en uzun nefesimi verdim.

"İsa, Meryem ve Yusuf..." Micah yanıma döndükten sonra mırıldandı. "Bu düpedüz dehşet vericiydi. Bu adam senden neden bu kadar nefret ediyor?"

Öfkeli bakışlarımı Kyran'a dikerek, onun hiçbir şey olmamış gibi gülüşünü ve sporcu arkadaşlarıyla oynaşmasını izledim. Ve mırıldandım, "O benim üvey kardeşim."

İşte bu kadar. Bu, evde birbirimizden uzak durmaya devam etmemiz dışında Kyran'la son gerçek *karşılaşmamdı*. O zamandan beri tek kelime konuşmadık ve çoğunlukla bir sorun olmadı... Ama bunun tek nedeni, katıldığı başka bir partide görünmemiş olmam ve babasından korktuğu için evde bana açıkça saldıramaması. Bu da bir şans, çünkü ben de kendi payıma düşen partilere katılıyorum, sadece kampüsün onun tarafında değil.

Ugh. Bunu *onun tarafı* olarak düşünmekten nefret ediyorum. Bu çok aptalca. Çocuğa hiçbir şey yapmadım ama görünüşe göre sadece varlığım bile onu kızdırmaya yetiyor.

Lyons'un dışında, üçümüz içeri girmeden önce duruyoruz.

Frankie parmaklarını Zeb'e doğru şaklatarak, "Hadi, acele edin," diyor.

Vape'inden uzun bir nefes çekiyor ve yüzüne dev bir pamuk şeker kokulu duman bulutu üflüyor. "Sakin ol anne. Birkaç dakikamız var."

Ona bir bakış atıyor ama sonra kabul ediyor ve kendi elektronik sigarasını çıkarıyor. "Peki, tamam."

Sadece kıkırdıyorum, telefonumu cebimden çıkarıyorum ve onlar etrafı buharla doldururken ikisinin yanında duruyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Zeb içkilerimin arasında bana soruyor.

Instagram'da gezinirken onlara "Fotoğrafçılık dersim var," diyorum. "Sonra da biyoloji vizesini zar zor geçtiğimi unutana kadar sigara içmeye gideceğim."

Zeb güler. "Bir de bana sor. Tanrıya şükür birinci sınıf bitti. En iğrenç temel derslerin hepsi hemen hemen bitti."

"Kendi adına konuş," diye homurdanıyor Frankie. "Sosyal hizmet müfredatı delilik. Şimdiden bu bölümü seçtiğime pişman oldum."

Gözlerim telefonumun ekranındayken sesleri kayboluyor.

Kyran'ın bir fotoğrafı az önce feed'ime düştü. Lexi Erikson adında bir kız tarafından paylaşılmıştı. O bir amigo kız ve tipik sarışın bomba, yani tabii ki Kyran'ın tipi. Fotoğraf bir partide çekilmiş gibi görünüyor. Kyran kolunu Lexi'nin omzuna atmış, Lexi de Kyran'ın göğsüne sokulmuş ve Kyran'a öpücükler gönderiyor.

Ve başlıkta şöyle yazıyor:

Eagles tarihinin en seksi QB'si ile vakit geçirmeyi seviyorum! Bu yaz eğitim kampı için sabırsızlanıyorum! #BCEagles #Eaglesfootball #BCcheer #GoEagles #number9

Alay ediyorum ve gözlerimi deviriyorum. Kyran'ın buraya gelip tıpkı lisede yaptığı gibi hemen başka bir amigo kızla yakınlaşması çok mantıklı. Bu tamamen onun tarzı. Adamın *zaten* yıldız bir futbolcu olduğundan bahsetmiyorum bile.

Süperstar Üvey Kardeş. Neden şaşırmadım?

"Hey, şuna bir bak!" Frankie'nin sesi dikkatimi içimi gümbürdeten resimden uzaklaştırıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. Bir el ilanını işaret ediyor.

İş İlanları panolarından birine asılmış. "Futbol takımının maskotu olacak birini arıyorlar!"

Çarşafı yırtıyor ve Zeb okumak için omzunun üzerinden bakıyor. "Aman Tanrım!" Kıkırdıyor. "Kartal Baldwin. Bu çok komik." Yüzü bana doğru döndü. "Kesinlikle yapmalısın!"

Dudaklarımdan bir kahkaha patlamadan önce üç saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyorum. "Evet... İyiydi."

"Hayır, ciddi!" Zeb ellerini birbirine vuruyor. "Çok şirin olurdu! Kartal Avi."

Başımı sallıyorum. "Belgelenebilir birisin."

"Haklı!" Frankie heyecanla söylüyor. Ve şimdi daha da dehşete düşüyorum. "O zaman bizimle maçlara gelebilirsin!"

"Tamam, şaka yapmadığınızı düşünmeye başlıyorum... ve bu beni endişelendiriyor." Onlara en şaşkın bakışımı attım.

"Şaka yapmıyorum." Zeb sinsice sırtıyor.

"Ben de değilim," diye ekliyor Frankie, yanıma yaklaşıp gazeteyi yüzüme doğru iterek. "Eminim çok eğlenceli olur. Sen de takımın bir parçası sayılırsın."

"Takımın bir parçası olmak *istemiyorum*," diye homurdanıyorum, ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum.

Başını eğiyor. "Neden... Kyran yüzünden mi?"

"Hayır," diye alay ediyorum, sonra bir süre alt dudağımı çiğniyorum. "*Sadece* onun yüzünden değil. Sadece Cuma gecelerimi kartal gibi giyinerek zıplayarak geçirmek istemiyorum. Bunu size açıklamam gerekeceğini düşünmemiştim ama anlaşılan beni sandığım kadar iyi tanıımıyormuşsunuz."

İkisi de gülüyor. "Hadi, Avi!" Zeb iç çeker. "Sınıfta sevişmekten ve ot içmekten başka bir şey yapmayı düşünmelisin."

"Hey, bu hiç adil değil!" Kaşlarımı çattım. "Ben *de* sarhoş olmayı severim." Başını sallıyor. "Ve çizim yaparım. Boş zamanlarımda yaptığım şey bu ve böyle olmasını seviyorum." Frankie ve Zeb birbirlerine bakıyorlar, ben de gözlerimi deviriyorum. "Ve Kyran'ın benimle uğraşması için bilerek yeni bir neden yaratmamam gerektiğini düşünüyorum. Zaten benden yeterince nefret ediyor..."

Frankie kolumu okşuyor. "Kötü üvey kardeşinin mutluluğuna engel olmasına izin verme, Av."

Bir kahkaha daha atılıyor. "Futbol maçlarında kartal kostümü giymenin *mutluluk* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sadece söylüyorum..." Kıkırdıyor. "Bu senin için yeni ve eğlenceli bir şey olur."

El ilanına bakarken Kartal Baldwin'in resmine sırtıyıyorum. Tamamen gülünç. Ama aptallığının sevimli olduğunu da inkar edemem.

"Ve... Kyran'la daha ne kadar uğraşabileceğini bir düşünsene..." Frankie kulağıma şarkı söylüyor.

"Evet!" Zeb Şerefe, hala giyiyor onunkötü sırtıtmak.

"Süperstar oyun kurucu çocuğun bir basamak aşağı indirilmesi gerekiyor."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve dudaklarım kıvrılıyor.

Haklı.

Yaz tatilinden önce yurttaki son gecemiz.

BC'deki ilk yılım resmen sona erdi ve hayatta kaldığımı bildirmekten heyecan duyuyorum. Hatta *eğlenebildiğimi* bile söyleyebilirim.

Hepimiz Frankie'nin yurt odasında takılıyoruz, biraz kush içiyoruz, biraz Rosé yudumluyoruz ve son eşyalarını toplamasına yardım ediyoruz. Buraya ilk geldiğimde, yaz tatili için eve gitmeyi, annemi görmeyi ve okuldan uzaklaşmayı çok isteyeceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi zaman geldi, aslında biraz üzgünüm. Burada yaşamayı, tüm o harika yeni arkadaşlarımı özleyeceğim. Onları her istediğimde görebilmeyi, ders aralarında atışmayı, her gün birlikte öğle yemeği yemeyi.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama buraya dönebilmek için sonbaharı iple çekiyorum.

"Ohhh, şak!" Zeb masanın üzerine atlayarak bağırır. "Oda arkadaşı alarmı!" Telefonunu havaya kaldırıp Micah'yı işaret ediyor.

Mic'in yüzü aydınlanır. "Yok artık! Gerçekten mi? Anladık mı?"

"Evet, bebeğim!" Micah ayağa kalkıp robotu yapmaya başlarken Zeb etrafta sallanıyor. "Welch'teyiz. Üçüncü kat."

"Ooh, bu kat güzelmiş," diyor Bea, bir sürü kitabı bir kutuya doldururken. "O katta iki kızıyla öpüştüm. Bir kız ve bir erkek."

"Aynı anda mı?" Sırtarak soruyorum, o da bana göz kırpmıyor.

Bea süper sakın bir kız. Frankie'nin oda arkadaşı ve tamamen muhteşem. Açık tenli, koyu renk saçları uzun ve kıvrıkcık ve her zaman inanılmaz kokuyor. İlk tanıştığımızda bir kez öpüştük. Sarhoştuk ve eğlenceliydi ama ikimiz de bir daha yapmamaya karar verdik çünkü işleri tuhaflaştırmak istemiyorduk. Bu noktada, sikimi arkadaş grubumdaki insanlardan uzak tutmaya çalışıyorum.

"Avi! Bana yardım eder misin, lütfen?" Frankie yatak odasının içinden bağıyor.

Ayağa kalkıp köşeyi dönüp Frankie'nin odasına doğru yürürken, gelecek dönem aynı odada kalacakları haberini kutlamak için dans etmeye devam eden Zeb ve Micah'ya gülüyorum.

"Ah, dostum! Senin için çizdiğim Mothman resmini çoktan paketlemişsin," diye sızlanıyorum ve duvarındaki boş alana bakarak surat asıyorum.

Frankie gülüyor. "Bu benim en değerli eşyalarımın biri. İşte, bunu al ve benim için balonlu naylona sar lütfen." Bana bir yüzük lambası uzattı.

"Neden bu kadar çok film ekipmanınız var?" Pahalı eşyalarını sararken olabildiğince dikkatli olmaya çalışarak soruyorum.

Frankie bana bakıyor, parlak mor rujla boyanmış dolgun dudakları bir sırtıya dönüşüyor. "Sana sırlarımı anlatamam Vega. Benim hakkımda farklı düşünebilirsin."

Yüksek sesle kıkırdıyorum. "Doğru. Belli ki kiminle konuştuğunu bilmiyorsun..."

Yaptığı işi bırakıp telefonunu eline aldı. Ekranı karıştırıyor, bana doğru gelirken dokunuyor ve dokunuyor. Sonra bana uzattı.

Alırken kaşlarım birbirine çarpıyor, gözlerim ekranda geziniyor. Bu bir OnlyFans hesabı. Profil resminde maske taktığı belli olan bir kız var ve kullanıcı adı **FrankieSaysRelax**.

"Aman Tanrım, bu sen misin?!" Hesabımda gezinirken ağzım bir karış açık kaldı.

Bu bir abonenin hesabı değil... O bir *yaratıcı*.

Gözlerim kafatasımdan fırlayacak gibi oldu. "Kutsal dumanlar, çıplaksın!"

Bir kahkaha attı ve telefonu elimden kaptı. "Pekala, Pervy McCreeperson. Sakin ol."

Boğazımı temizliyorum. "Evet, sanırım bu mükemmel içeriğe daha fazla göz atmam gerekiyor." Tekrar telefonuna uzanıyorum ama kıkırdarak geri çekiyor.

"Oynamak için para ödemelisin," diye mırıldanıyor ve kaşlarını oynatıyor. "Sadece Shorty Bang Bang'in sana bakması için."

"Backstreet." Sırıtiyorum.

"Güzel. "Teşekkürler."

"Tamam... *Ne?!*" Nefes nefese kaldım, sonra sesimi alçalttım ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için hızla kapıya baktım. "OnlyFans'ın mı var?"

Frankie başını sallar. "Kesinlikle evet. Para tam yerinde." Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Ohhh yeaaa," diye iç geçiriyor. "Daha bu yıl başladım ve neredeyse kampüs dışında kendi evimi alacak kadar param var!"

"Ne?!" Tekrar bağıriyorum ve gözleri açılıyor.

"Şşşt! Sakin ol, bebeğim. Lanet olsun." Kapı aralığına bakar. "Kimse bilmiyor. Bea dışında."

Zihnim allak bullak oldu. Bana söylediklerine inanamıyorum. Arkadaşım, *sevgili küçük Frances Dumonte, para için çıplak vücudunu internette mi gösteriyormuş?!*

Aslında o kadar da şaşırmadım. Tanıdığım biri bunu yapacak olsaydı, o yapardı. O bir çeşit vahşi çocuk.

"Vay be..." Gözlerim bir aşağı bir yukarı kayıyor. Artık ona daha farklı bakmaktan kendimi alamıyorum, o küçük şımarık fingirdek. "Bu harika. Peki... sadece solo videolar mı çekiyorsun yoksa hiç misafir davet ediyor musun?"

Gülümsemesi genişliyor. "Bir cameo mu yapmak istiyorsun, Vega?"

Yüzüme hücum eden sıcaklığa engel olamıyorum. Gözlerim ayaklarıma düşüyor. "Ben mi? Yok artık. Bunu başarabileceğimi sanmıyorum..."

"Şaşıracaksın," diye mırıldanıyor, sonra popoma vuruyor. "Tamam, oyun zamanı bitti. İşe dönelim."

Tüm bu yeni bilgilerden sıyrılıp geri kalan eşyalarını toplamasına yardım etmeye devam ediyorum. Ama tüm bu süre boyunca aklım Frankie'nin ek işinde, ne iş yaptığını ve ne kadar kazandığını merak ediyordum.

Bu oldukça ilginç. İçerik oluşturucular için abonelik hizmetleri hızla büyüyen bir iş ve porno... Porno her zaman büyük bir girişim olacaktır. Şahsen hiçbir OnlyFans hesabına abone olmadım, ancak Twitter'ın karanlık tarafında onları tanıtan insanları kesinlikle gördüm. Ve Pornhub'daki kliplerde.

Toplanmayı bitirip pizza sipariş ederken düşüncelerim dönüp duruyor. Ve tam Zeb veda pizzamızı yakarken telefonum cebimde çalıyor.

Çıkarıp ekrana dokunduğumda BC Housing'den bir e-posta buluyorum.

"Kahretsin... Burada," diye fısıldıyorum, arkadaşlarımın yanında olmak için sessiz bir dua ederken e-postayı açıyorum.

"Welch için parmaklar çapraz!" Micah cıvıltıyor. "Ya da Roncalli!" Bea ekliyor.

"Evet, umarım Finn'den biraz daha eğlenceli biriyle oda arkadaşı olursun." Zeb sırtıyor.

"Hey, en azından benim oda arkadaşım sessiz ve temiz. Seninkinin aksine." Ona bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor.

Zeb, şu anki oda arkadaşı Evan'dan yeterince hızlı uzaklaşamadı. O da tıpkı Kyran gibi tiki bir sporcu. Ama aynı zamanda her sabah altıda country müzik çalan bir buçuk serseri.

"Eğer *'Save a Horse, Ride A Cowboy'* şarkısını bir kez daha duyarsam, o atın arkasında durup suratıma tekme atmasına izin vereceğim," diye mırıldandı Zeb ve hepimiz güldük. "Ama yine de... gerçekten bir seri katil olabileceğini düşündüğüm oda arkadaşından sadece biraz daha kötü."

"Oh, lanet olsun..." Fısıldıyorum, gözlerim çılgınca e-postayı tararken onu duymazdan geliyorum.

"Ne?!" Bea sızlanıyor. "Bizi asılı bırakma!"

"Seni Tudor'a mı gönderiyorlar?" Micah yere daha yakın oturuyor.

"Daha kötüsü..." Mırıldanıyorum, midem sudan çıkmış balık gibi çırpınıyor. "Walsh'dayım."

Herkesin nefesi kesildi.

"Walsh, yani... kampüsün karşısı mı?" Frankie üzgün görünüyor. Başım öne eğildi ve şakaklarımı ovuşturdum.

Walsh, yani... *Kyran*'ın kampüs tarafı.

Daha da kötüsü. Kyran'ın bu yıl kaldığı yer Walsh Rezidans Salonu.

Aman Tanrım, eğer aynı yurttaki kalırsak, hayatımı cehenneme çevirecek.

"Belki o da taşınır," diyor Bea endişeyle, zaten durumumun farkında ve açıkça olumlu olmaya çalışıyor.

Ama hepimiz biliyoruz ki, Kyran'ın Walsh'tan taşınması pek olası değil. Futbolcuların çoğu orada yaşıyor. Ve eğer Kyran'ı tanıdığımı düşünüyorsam, sürüsüyle kalmak isteyecektir.

"Lanet olsun, bu korkunç..." Homurdanıyorum.

Zeb, "Tayin iste," diyor. "Kim bilir? Sana izin verebilirler..." "Hiç şansın yok," diye homurdanarak telefonumu yere fırlatıyorum. "Onlar ikinci sınıflara hitap ediyor. Özellikle de futbol takımında olmayan, notları bok gibi olan ve ailelerinin isimleri binalarda falan yazmayanlara."

"O kadar da kötü olmayacak." Micah beni dürttü. "İyi tarafından bakarsak, Walsh yurtlarının en iyisi olması gerekiyor."

"Evet, çünkü orası futbol yıldızlarıyla ve zengin çocuklarla dolu," diye iç geçiriyorum. "Ben oraya ait değilim."

"Peki, o zaman..." Frankie sempatik bir şekilde sırtıyor ve buruşuk bir kâğıt parçasını alıp bana doğru fırlatıyor. "Takımın bir parçası olmak için şu andan daha iyi bir zaman yok gibi görünüyor."

Bakışlarımı ona dikerek kâğıt parçasını kaptığım gibi açıyorum. Ve ben de alaycı bir şekilde güldüm.

Lanet Kartal Baldwin...?

Öldür beni şimdi.

CHAPTER SIX

Seni yataktan sadece yerde becermek için atardım.

Kyran

4 ay sonra...

(İkinci Yıl, Boston College)

Pek çok büyük sporcunun büyük maçlar öncesinde kendi batıl inançları ya da ritüelleri vardır.

Yirmi dört saat boyunca bir şey yemeyi reddeden adamlar tanıyorum. Maç günü. Koç yakıt almaları konusunda onlara ne kadar baskı yaparsa yapsın, yemek yemiyorlar. Açlığın odaklarını keskinleştirdiğini söylüyorlar, sanki vücutlarının beslenme ihtiyacı kazanma açlıklarıyla doğrudan ilişkiliymiş gibi.

Büyük bir maçtan bir gün önce seks yapmaktan kaçınan adamlar tanıyorum... Yani, mastürbasyon bile yapmıyorlar. Ayrıca sahaya çıkmadan *dakikalar* önce boşalmakta ısrar eden adamlar da tanıyorum.

Bunların hiçbirini uygulamıyorum ama kesinlikle anlıyorum. Kendinizi zinde tutmak zihinsel ve fizikseldir. Ama duygusal yönü... İşte benim batıl inançlarım burada yatıyor.

Yüksek stresli zamanların beni tetikleme eğilimi vardır. Bu dünyada benden başka kimsenin bilmediği bir şey, ki bu çok iyi bir şey. Bu kadar iyi odaklanabilmemin ana sebebinin bunu saklamak olduğunu düşünüyorum. Duygularım üzerindeki kontrolüm sallantıda... Bu kaçınılmaz. Ama her şey yolundaymış gibi davranmak, özellikle de yüzlerce, hatta binlerce tezahürat yapan taraftarın önünde sahaya çıkıp koşma zamanı geldiğinde en iyi olduğum şey.

Tüm gözlerin üzerimde olmasına alışkınım. Somerville Lisesi futbol takımı gerçekten çok başarılıydı ve son yılımda eve bir şampiyonluk getirdik. BC'den burs almamı ve birinci sınıf oyun kurucu olmamı sağlayan şey buydu. Geçen yıl sezonun üçüncü maçında beni oyuna aldılar ve en büyük rakiplerimizden birini kırk bire on yedi yendik. Ondan sonra gözler üzerime çevrildi ve şimdi duyduğuma göre bu akşam BC stadyumu tıklım tıklım olacakmış.

Kapalı gişe, sezonun ilk maçı.

Boston College futbolu büyük bir olaydır. Eagles, kendimi bildim bileli NCAA liginde yer alıyor ve son dört yıldır üst üste ACC finallerine çıkıyorlar. Ama bu koşullarda Ulusal Şampiyonluk yok... *Henüz* değil.

Beni harekete geçiren şey, duygusal takıntılarımın üstesinden gelmek için içimde duyduğum bu ihtiyaç. Sorunlarımı dişlerimle parçalara ayırmak ve onlara hayatımı kontrol etmediklerini göstermek için açlık duyuyorum. Hayatımı *ben* kontrol ediyorum. İşte bu yüzden herkes Koç Matthews'un sezonun ilk moral konuşmasını dinlerken, bizi heyecanlandırmak ve bu gece Kardinallerin kışını tekmelememiz için motive ederken, ben ellerime odaklanmış durumdayım.

Buna kendi batıl inancım diyebilirsiniz... Sinirsel bir tik ya da alışkanlık, ne dersiniz deyin. Ama avuç içlerimdeki çizgilere bakıp onları bildiğim yollar olarak hayal ettiğim bir şey var. Hatta bazen küçük arabaların o yollarda gidip geldiğini, hayatım boyunca kullandığım ve yürüdüğüm otoyollarda ve caddelerde ilerlediğini hayal ediyorum.

Bu başa çıkma mekanizmasının nereden geldiğini veya onu neyin başlattığını gerçekten hatırladığımdan emin değilim. Hatırlıyorsam bile şu anda bunu düşünmek istemediğime eminim. *Şu* anda tek düşündüğüm elimdeki Mass Pike'da tıkanan trafik.

Buna hiçbir şey sebep olmuyor. *İnsanlar Pike'da araba kullanamıyor.*

"Harbor," diye bağıyor Koç adımı ve gözlerim ona dikiliyor. "İyi misin?"

"Daha iyi," diye homurdanarak eldivenlerimi giydim ve kendi kişisel yol haritamın çizgilerini kapattım.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diyor Koç. "Bu gece kafalarınızı oyuna vermenizi istiyorum çocuklar. Onlara öyle sert vuracağız ki kuyrukları dönecek. Şimdi sahaya çıkalım!"

Salon alkışlarla inliyor ve hepimiz ayağa fırlayıp sahaya çıkmak için kendimizi topluyoruz.

"Kartallar bu gece Kardinallerin kafalarını ısıyor, playa." Guty bana omuz attı, ben de ona sırttım.

Samson Gutierrez bizim geniş alıcımız ve aynı zamanda benim oda arkadaşım. Tanıdığım en iyi adamlardan biri; harika bir futbolcu, bulaşıcı bir kahkahası ve parıldayan bir aura gibi görebileceğiniz kişiliklerden biri. Geçen yıl hemen kaynaştık ve saha içi kimyamız Koç'un bizi bu yıl da finallere taşıyacağına inandığı bir şey.

Ama *bu sefer*, o şampiyonluk kupasını almadan gitmeyeceğim.

Takım, bizi sahaya götüren stadyum içindeki koridorlardan geçerek dışarı çıkıyor. Sinirlerim adrenalinle sarsılıyor ama bu beklenen bir şey. Ne de olsa bu büyük bir olay. Birinci sınıfta adımlı duyurduktan sonra sezonun ilk maçı. Koç benimle gözlemciler ve kendimi nereye gittiğimi gördüğüm hakkında konuşmuştu bile. Bana biraz erken gibi geldi ama sanırım öyle değil, her şey düşünüldüğünde.

Futbolla yatıp futbolla kalkan çocuklar, elleri top tutacak yaşa geldiklerinden beri böyle şeyler düşünüyorlar ve ben de bunu tamamen anlıyorum. Çocukluğumdan beri bir gün NFL'de oynamak istediğimi biliyordum.

Bu sensin.

Duygularımı son bir kez daha bastırarak giriş kapısından içeri adımımı atıyor, Cuma gecesi ışıklarını ve elli bin kişinin gürültülü tezahüratını içime çekiyorum.

Elli bin... Lanet olsun. Bu büyük bir rakam.

Gözlerim tribünleri tarıyor, bordo ve altın rengi bir deniz bizim tarafımızda. Babamın nerede oturduğuna dair hiçbir fikrim yok ama burada olduğundan eminim. Çoğu maçıma gelir... Benim için yaptığı tek şey bu. Yine de bunun gerçekten *benim* için olduğundan emin değilim.

Hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyor ama tribünlerden gelen gürültüden zar zor duyabiliyorum. Amigo kızlarımız orada, işlerini yapıyorlar; popolarını ve ponponlarını birlikte sallıyorlar. Lexi'yi tam ortada görüyorum ve bana bir öpücük konduruyor.

Guty gülerek, "Eğer kazanırsak, çok seks yapacaksın," diyor.

"O çorabı kapı koluna geçirdim bile." Ona göz kırpyorum ve o da kıkırdarak beni omuzlarımdan tutup sarsıyor.

Kasklar takılıyor ve Koç bizi maç öncesi tezahüratımız için topluyor. "Kartallar üç deyince" diye hızlıca bağırıyor.

"Bir, iki, üç-"

"Kartallar!" diye hepimiz kükrüyoruz, eller çemberden ayrılıyor.

Koç sırtımı sıvazlarken hepimiz sahaya koşuyoruz, kalabalık bizim için bağılıyor. Tüm stadyum bir dubstep festivali gibi inliyor. Pankartlar ve yüzleri boyalı insanlar var. Tam bir tımarhane.

Ama bunların hiçbirine odaklanamam. Çünkü *oyun zamanı*.

Yazı turayı kazandık ve ilk atışı biz yaptık. Guty topu alıyor ve yirmi beş yarda çizgimizden başlıyoruz.

İşte başlıyoruz.

İlk atakta gol pozisyonuna girdik. Golcümüz, arkadaşım Theo Reeves, topu kale direğinin tam ortasına gönderdi. Maçın bitimine dört dakika kala öne geçtik bile.

Yedek kulübesinde, biraz su almak için kaskımı çıkarıyorum, gözlerim sahaya çıkan savunmamıza sabitlenmiş. Koç sessiz, ki bu mantıklı. İkinci yarıya kadar sesi pek çıkmaz.

"Aman Tanrım!" Guty o gürültülü kahkahalarından birini attı. "Bu adamı seviyorum."

"Kim?" Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yok, çünkü atıştan önce hareket edecekmiş gibi görünen köşe oyuncumuz Jenkins'i izlemekle meşgulüm. Neyse ki hareket etmedi *ama yine de* gözlerim ona dikilmişti.

"Baldwin," diye kıkırdamaya devam ediyor Guty. "Neden bu ismi koymuşlar merak ediyorum... Alec Baldwin gibi. *30 Rock*... Amirite?!"

"Ne saçmalıyorsun lan sen?" Yüzümü sağa çeviriyorum, Guty yanımda oturmuş takım maskotunu izliyor ve gördüğü en komik şeymiş gibi gülüyor.

Kartal kostümlü adama gözlerimi kısarak bakmaktan kendimi alamıyorum. Dev Gatorade küvetine yaslanıyormuş gibi yapıyor, ama sonra kazayla dirsek atıyor ve her şey neredeyse devriliyor.

"*Pandomimci* olmadığını biliyor, değil mi?" Karakter kenarda oynaşırken başımı eğerek eğleniyorum.

"Umurumda bile değil, dostum." Guty kıkırdayarak iç geçiriyor. "Bu adam çok iyi. Yeğenimin doğum günü partisi için onu kiralayacağım."

Birden kalabalık patladı ve ben yerimden fırladım.

"Durdurma!" diye bağırdı hakem ve hepimiz bağırmaya başladık.

"Evet, bebeğim!" Guty kaskını tekrar takarak bana beşlik çaktı. "Hadi yapalım şu işi, Brutus."

Kartal Baldwin'e son bir kez daha b a k ı p başımı sallayarak kaskımla örtüyor ve koşarak sahaya geri dönüyorum.

Devre arası. Ve bir sayı öndeyiz.

Skor yirmi dörde on yedi. Hiç de rahat bir fark değil ama şimdilik kabul ediyorum. Yeter ki savunmamız Koç'un talimatlarına uysun ve işi sıkı tutsun.

Ponpon kızların son bölümü için geri dönüyoruz ve tüm erkekler bayılıyor. Bizim için tezahürat yapan aptalca seksi kızlarımız var, içlerinden birini yakından tanıyorum...

Lexi ile aramızda bir şeyler var sanırım. O ilişkiyi kilitlemeye çalışıyor ve ben de ciddileşmekle pek ilgilenmiyorum, bu yüzden zaman zaman biraz garip oluyor. Dürüst olmak gerekirse, sanırım benimle çıkarken görülmekten aldığı ilgiyi benimle bir *ilişki* içinde olmak istediğinden daha çok seviyor, ki bu büyük bir şok değil.

Geçen yıl birkaç kez takıldık, sonra yaz boyunca antrenman kampına gelmeye devam etti, ben de can sıkıntısından ve rahatlıktan bir tür içine düştüm, ölümcül bir kombinasyon. Bir parçam, *özel* olmamızla ilgili sürekli mesajlarını görmezden gelirim, ipucunu anlayacağını ve geri çekileceğini umuyor. Ama aynı zamanda hiçbir zaman bu şekilde yürümediğinin de farkındayım.

Aklım oyunda, zihnim oyunlarda ve diğer takımın nasıl hareket edeceğini hayal ederken, dans eden kartal bir kez daha gözüme çarpıyor. Amigo kızların önünde kasıla kasıla yürüyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum. Geçen yıl Baldwin olan adamı tanımıyorum... Sanırım *adı Brian ya da Bobby gibi bir şeydi*. Aynı adam olduğunu varsaymak zorundayım, ancak hareketleri geçen sezondan kesinlikle daha abartılı.

Kızlar ve Baldwin danslarını bitirirken kalabalık alkışlıyor ve Koç bizi bir araya topluyor.

"Düzeni kilitleyin," diye bağıyor gürültünün üzerine. "Onlar hareket ederse, sen de hareket edersin. Harbor ve Gutty, ikinizi mümkün olduğunca birlikte istiyorum. Diğer herkes yolu açsın."

Bağırıp çağırıyoruz ve başımı kaldırdığımda, takım arkadaşlarımdan Kartal Baldwin'in kafasını çıkardığını görüyorum.

Kenarda durmuş su içiyor. Çene hizasındaki siyah saçları ve belirgin gamzelerini görünce gözlerim açılıyor ve karnım yumruk gibi sıkılıyor.

Avi... Bu... lanet olası Avi mi?

"Harbor!" Koç bana kükrüyor ve ben de tekrar odaklanıp çocukların peşinden koşuyorum.

Kendine gel. Bunların hiçbiri için zaman yok.

Ama atışa hazırlanırken bile gözlerimin yine sahadan kaymasına engel olamıyorum... Kartal kostümü giyen lanet olası üvey kardeşime.

Onun burada ne işi var?!

Dikkatim dağınık. Öyle olmak istemiyorum ama öyleyim işte, tereddüt ediyorum ve sonunda kıcıma tekme yiyorum.

"Harbor!" Koç yine saha kenarından bana bağırıyor.

"Biliyorum..." Çalım yemiş olmanın acısını üzerimden atıp ona başımı sallayarak ofluyorum.

Ben hallederim. Şu anda Avi'nin maskot olması kimin umurunda? Garip, evet, ama bunu düşünemem. Kazanmam gereken bir maç var.

Kafamı kıcımdan çıkardım ve bir sonraki hücumda topu Guty'ye göndererek otuz yardalık bir ilk sayı elde ettim. Kalabalık çılgına döndü.

Yapmamak için kendimi zor tutuyorum, ama bir kez daha Baldwin'in... nam-ı diğer Avi'nin... Ay Yürüyüşü yaptığı kenara bakıyorum.

Tanrım, direksiyona geç. Lütfen.

Sanırım Avi'yi bir futbol maçında -onun değil benim olması gereken bir yerde- görmenin sersemletici kızgınlığı şu anda bana yardımcı oluyor. O kadar yoğun öfke duyuyorum ki, tüm vücudum kilitlenmiş durumda, bu da odaklanmamı keskinleştiriyor gibi görünüyor. Maçın bitimine altmış saniye kala skor otuz dörde yirmi yedi ve Cardinals bizi sadece bir sayı farkla geride bırakıyor.

Son hücumumuzda bizi 30 yard çizgisine kadar getirdim. İşte o zaman içeri girdiğimi fark ettim; galibiyetimizi sağlamlaştırmak için mükemmel bir fırsat.

Kolumu yukarı kaldırarak topu havaya, Guty'nin kaçmayı başardığı ve bacaklarını son bölgeye doğru koşturduğu yöne doğru fırlatıyorum.

Zaman durdu. Kalabalık sessiz. Herkesin gözü topun üzerinde.

Doğruca Guty'nin kollarına.

Bum. Kazan.

Eagles sezonun ilk maçını alıyor.

Ondan sonra herkes çıldırıyor. Tribünler gümbür gümbür atıyor, takım arkadaşlarım kükreyerek, tezahüratlarla ve vücudumun her yerine tokatlar atarak bana saldırıyor. Ben de kutlama yapıyorum... Ama aynı zamanda sahadan çıkmak ve maskotumuzla yüzleşmek için can atıyorum.

Sonunda kurtulduğumda, ayaklarım beni ona doğru tepinerek götürüyor. İnsanlar dört bir yandan beni tebrik eden yorumlar yapıyor ama benim daralan bakışlarım dans eden kartala takılı kalıyor.

Hızla ona ulaştım ve arkasından sert bir şekilde ittim. "Ne yapıyorsun lan sen?" Gürültünün üzerine bağıryorum.

Bana doğru dönüyor, hâlâ kartal kafasını takıyor, bu yüzden yüzünü göremiyorum. "Umm... kutluyorum!" *Çatıyı yükseltmeye* başladı. "İyi oynadı, kardeşim. Sen gerçekten-"

Kafasını koparıyorum ve üvey kardeşimi görüyorum; saçları terden şakaklarına doğru kaymış ve bana kocaman gözlerle bakıyor. Ama aynı zamanda hala garip bir şekilde sırtıyor, çünkü burada Avi'den bahsediyoruz.

"Teşekkürler..." diye iç geçiriyor ve bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Burası taşak gibi sıcak."

"Avi... Lanet olası Kartal Baldwin kılığına girmiş ne halt *ediyorsun*?" Ona tekrar homurdanıyorum, sürekli dalga geçmesine sabrım tükeniyor.

Şu anda *kutlama yapıyor* olmalıydım ama bunun yerine onun aptal kıcıyla uğraşıyorum.

Avi'nin kara kaşları havaya kalkıyor ve başı sağa doğru eğiliyor. "Ben maskotum. *Duh.*" Kıkırdıyor. "Ne sanıyorsun... Buraya gizlice girip komik olmak için kostüm çaldığımı mı? Gerçi..." Çenesini ovuşturuyor. "Bu oldukça komik olurdu. Umarım kimse bana bunu yapmaz..."

"Avi!" Onu sıkıştırıyorum, o da geri çekiliyor. "*Neden* maskot sensin? Bu bir çeşit hastalıklı şaka mı? Neden benimle böyle dalga geçiyorsun?!"

Parlak sayılabilecek gözlerini kırıştırıyor. Stadyum ışıkları grilerindeki maviyi ortaya çıkarıyor, kafamı salladığım bir not çünkü gözlerinin ne renk olduğu umurumda değil... *Hayatımı mahvediyor!*

"Kyran, seninle taşak geçmiyorum," diye homurdanıyor ve sisli maviyi yuvarlıyor. "İlanı gördüm, maskot olmak için bir başvuru formu doldurdum ve

bana işi verdi. Bu kadar büyütecek ne var? Eğlenceli olabileceğini düşündüm..."

"Benden henüz almadığın *tek* şeye burnunu sokmak eğlenceli mi?!" Suratına kükreyerek, tekrar Gatorade şeyine çarpana kadar onu destekliyorum.

"Ne? Ne? Hayır..." Kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Birden kollar arkadan belime dolanıyor, hararetli sohbetimizi kadınsı bir sızlanma bölüyor.

"Bebeğim! Onu ezdin!" Lexi ciyaklayarak bana sarılırken, ben de onun yüzümde çırpınan kirpiklerini bulmak için yer değiştiriyorum.

Yüzünün her yerinde özenle yapılmış amigo kız makyajı şeklinde bordo ve altın rengi ışıltılar var. Biraz abartılı ama sanırım takım ruhunu takdir ediyorum.

"Hey, Lex... Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, onu benden uzaklaştırmaya çalışarak. Gözlerim Avi'ye kayıyor, o da kaşlarını kaldırıp sırtıyor. "Seninle daha sonra buluşabilir miyiz? Yapmam gereken takım işleri var."

Başını sallıyor, çenemi öpüyor. "Tabii ki! Elbette, seksi." Avi homurdanıyor ve yüzü ona doğru eğiliyor. "Bu kim şimdi?"

"Bu, uh... maskotumuz. *Baldwin*..." Avi'ye sert bir bakış fırlatırken çenemi tutarak mırıldanıyorum.

Parlak beyaz sırtışı Lexi'ye doğru genişler. "Avi Vega. Kyran'ın üvey kardeşi." Küçük bir el sallıyor ve Lexi kıkırdıyor.

Onu öldüreceğim.

"Ooh... *Üvey kardeş*," diye bayılıyor Lexi, ikisi birbirlerine flörtöz bakışlar ve gülümsemeler atıyorlar ve bu benim için çok fazla.

Lexi'yi Avi'den uzaklaştırarak onu nazıkçe itiyorum. "Pekâlâ, bu kadar yeter. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Bekle! Sezonun ilk galibiyetinden bir fotoğraf olmadan olmaz!" Bir yerlerden telefonunu çıkarıyor. "Çeker misin, üvey kardeşim?"

Telefonu Avi'ye uzatıyor ama Avi sadece bakıyor, sonra da eldivenlerini kaldırıyor. "Yapamam, üzgünüm. Kuş eli."

"Peki," diye iç geçirir Lexi. "Bir selfie çekeriz."

İkimizin fotoğrafını çekmek için telefonunu çeviriyor. Dikkatimi bile vermiyorum, Kartal çocuğa ve onun boktan sırtışına bakmakla meşgulüm.

"Mükemmel," diye alkışlıyor yine de, sonra beni yanağımdan bir kez daha öpüyor. "Birazdan görüşürüz, ateşli şey."

Koşarak uzaklaştı ve ben uzun bir nefes verdim.

"Ne dersiniz deyin ama bu kızın karizması var," diye mırıldanıyor Avi.

"Kapa  en en i , " diye homurdanıyorum, ona ve maskaralıklarına karşı tüm sabrım artık tamamen tükenmişti.

Ona saldırmak için vücudumu çeviriyorum ama o çoktan kaçıyor.

"Kalıp sohbet etmek i sterdim ama *bir kartal gibi uçmam* lazım!" diye şarkı söylüyor ve benden uzaklaşmak için kelimenin tam anlamıyla kenarlara doğru koşuyor.

Sert bir nefes alarak parmaklarımı nemli saçlarımda gezdiriyorum.

Sezonun ilk galibiyeti... *Peki neden koca bir L gibi hissettiriyor?*

CHAPTER SEVEN

FuckBoiFarmer: Tarımla mı ilgileniyorsun? Çünkü nasıl horoz yetiştirileceğini biliyorsun.

Kyran

On dokuzuncu doğum günüme kadar üç maç daha oynadık ve hepsini kazandık. Sezona büyük bir patlamayla başlıyoruz ve takım olarak çok heyecanlıyız.

İkinci maç Pittsburgh deplasmanındaydı. Panthers'ı 38-0 yendik. otuz bire... Yakın sayılır. Ama doğum günümden bir gün önce oynadığımız ikinci maç bizim sahamızda patladı. Syracuse'u üçe karşı kırk dört *yendik*. Bu mükemmel bir doğum günü hediyesiydi ve emin olun o gece büyük bir kutlama yaptım.

Ancak Syracuse galibiyetinin hayatımın en iyi gecesi olmamasının iki nedeni var. Birincisi, Avi'nin aptal kartal maskotumuz kılığına girerek tüm süre boyunca shuffle yapmasını izlemek zorunda kalmam. Yani, gerçekten takımın moralini bozmaya çalışmıyorum ama o kartal kostümünün içinde beni izleyen ve sürekli sırtan kişinin iğrenç üvey kardeşim olduğunu bilmesem güzel olurdu. Tüm maç boyunca aklımın bir köşesindeydi ve sanırım bunun, sezonun sadece üç maçında herhangi bir oyun kurucunun attığından daha fazla pas yardasına kanallize etmeyi başardığım öfkeyle bir ilgisi olabilir.

Neyse ki Avi Pittsburgh'daki maçta yoktu. Deplasman maçlarına gitmek maskotun sorumluluklarının bir parçası değil miydi yoksa gitmemeye mi karar verdi bilmiyorum ama her iki durumda da onun aptal gibi dans etmesini izlemek zorunda kalmamak güzel bir mola oldu. Ama bir sonraki iç saha maçımızda *Baldwin oradaydı*. Varlığıyla beni rahatsız ediyordu, ki bu onun en büyük yeteneği.

Syracuse galibiyetinin daha iyi olmasının ikinci nedeni ise babamın orada olmamasıydı. Aslında babam henüz hiçbir maçıma gelmedi ve bu biraz kafamı karıştırmaya başladı. Pittsburgh'a gelmesini beklemiyordum ama iç saha maçları için... Onun bahanesi ne? Futbol beni gerçekten desteklediği tek şey, yine de gözle görülür bir şekilde yok.

Bir yanım onu arayıp meselenin ne olduğunu öğrenmek istiyor... Ama diğer yanım, sonsuz derecede inatçı olan yanım, ona bu zevki tattırmayı reddediyor. Hâlâ sahip olduğu ufacık bir kırıntıda bile beni umursamayı bıraktıysa, öyle olsun.

Siktirip gidebilir.

Ancak ne yazık ki bu tutum sadece derinlikte kalıyor. İçten içe, neredeyse nevrotik bir dereceye kadar bu konuda takıntılıyım. İçimde yine bir çocuğum, umutsuzca onu hayal kırıklığına uğratmamaya çalışıyorum ve aynı zamanda tamamen kontrolüm dışında olan şeylerle tam da bunu yapıyorum.

Ulaşamadığım bir kaşıntı gibi geliyor. İşte bu yüzden Hannah doğum günümde beni arayıp bu hafta sonu akşam yemeği için eve davet ettiğinde, ona ve babama cehenneme kadar yolunuz var deme dürtümü görmezden gelip kabul ettim. Sırf babamla yüzleşmek ve maçlarımı bir telefon ya da mesaj bile etmeden kaçırmak için ne gibi bir bahanesi olabileceğini öğrenmek için bile olsa.

Son birkaç yıldır bilerek kaçınmaya çalıştığım zoraki aile yemeklerimizden biri daha olacağından emin olduğum Somerville'e gitmek için Uber'imın arka koltuğunda dizimi zıplatarak otururken gerginim. Bu yüzden yaz tatilinde mümkün olduğunca çok arkadaşla dışarıda vakit geçirdim. Beni evden uzak tutacak her şey; babamın bir oğuldan çok yetersiz bir iş yatırımcıymışım gibi davranmasından, Hannah'nın onun tek sevgi nesnesi olmasından ve umursamaz tavırları ve sürekli gülümsemesiyle bana bu kadar berbat olmasaydım nasıl biri *olabileceğimi* hatırlatan Avi'den.

Ama şimdi, kaçmak yerine, geri dönüyorum. Neler olduğunu anlamak için tüm bu aile saçmalıklarıyla uğraşıyorum.

Uber evimin önünde, başka bir Uber'e benzeyen bir aracın hemen arkasında durdu. Avi'nin kendi aracından indiği sırada ben de benimkinden iniyorum ve ikimiz de birbirimize gözlerimizi deviriyoruz.

Ön kapıya doğru yürürken, "Gördün mü... Eğer bu kadar hıyar olmasaydın, bir tane paylaşabilirdik," diye mırıldandı.

"Hayır, teşekkürler." O daha kapıya ulaşmadan kapı kolunu tutuyorum ve onun önünde evin içine doğru ilerliyorum.

Nefesinin altından "Sikik" diye mırıldanıyor ama ben dikkat etmiyorum. Şaşkın gözlerle evin etrafına bakmakla meşgulüm, her şeyin neden farklı olduğunu merak ediyorum.

Mobilyaların çoğu ya gitmiş ya da daha küçük, daha ucuz görünümlü eşyalarla değiştirilmiş. Duvarlardaki sanat eserlerinin hepsi kayıp... İlk taşındığımız zamanki gibi görünüyor. Yemek kokusu alıyorum ama Theresa'nın mutfaktan gelen o tanıdık uğultusunu duymuyorum.

Eskiden evimizin olduğu yer loş ışıklı, çorak bir araziydi.

"Baba?" Ben bağıriyorum, aynı anda Avi de "Anne?!" diye bağıriyor.

Hannah mutfağın köşesinden bakıyor ve bize yorgun bir gülümseme gösteriyor. "Merhaba çocuklar!"

Ellerini bir bulaşık havlusuna silip yanıma geliyor. Yaklaşır yaklaşmaz gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyorum. Yorgun ve yıpranmış görünüyor.

Avi'ye sarılırken "Bebeğim," diye mırıldanıyor. Sonra dönüp bana sarılıyor. "Geç gelen doğum günün kutlu olsun, Ky. Gerçek doğum gününde seni görmeye gelemediğimiz için üzgünüm. Çok şey... oluyordu."

"Ne gibi?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp göz temasından kaçınarak uzaklaşırken gergin bir şekilde soruyorum.

"Anne, neler oluyor?" Avi soruyor. "Burası neden boş?" "Evet, babam nerede? Arabası garaj yolunda değil..."

"Baban burada," diyor, sanki beni yatıştırmaya çalışır gibi, ama bu sadece bir sürü soruyu daha gündeme getiriyor. "Şu anda ofisinde. Sizinle konuşmamız gereken bazı şeyler var çocuklar, ama bunu akşam yemeğinde yapacağız."

Dönüyor ve mutfağa doğru koşuyor. "Ben de tam bitiriyordum!" diye sesleniyor ocağa doğru koşarken. "Biraz rahatla. Yakında hazır olur."

Avi ve ben onun peşinden gitmeden önce endişeli bir bakış paylaşıyoruz. Ben de yüzümü kasvetli duvarlara doğru eğiyorum.

Ne haltlar dönüyor?

Çalışma odasından geçip babamın ofisine gidiyorum. Kapı kapalı ve kulağımı hafifçe dayadığımda konuştuğunu duyabiliyorum. Ne dediğini anlayamıyorum ama telefonda biriyle konuştuğu çok açık. Ve kulağa pek de hoş bir konuşma gibi gelmiyor. Babamın sert gürültüsü biraz çılgınca görünüyor. Ve sonra bağırmaya başlıyor.

Yüzümü hızla geri çekerek bizi ayıran kapıya bakıyorum, midem düğüm düğüm.

"Baba?" Kapıyı usulca çalarak sesleniyorum. "Her şey yolunda mı?"

Boğazını temizleyip cevap vermeden önce bir an sessiz kalıyor,

"İyi... Bir dakika içinde çıkacağım!"

Sinirlerim zıplayan toplar gibi içimde dönüp duruyor. Yaklaşan korku bana on iki yaşımı hatırlatıyor... Annemle babamın kapalı kapılar ardında benimle ilgili sessiz tartışmalar yaptığı zamanları.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek kendimi sakinleştirmek için nefesimi serbest bırakıyorum. Duvara yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bu benim suçum değil.

Cebimden telefonumu çıkarıp kamerayı açıyorum ve sadece kendime bakıyorum.

Sorun yok... Her şey yolunda. Sen

buradasın. Bu sensin.

Sanırım dalmışım çünkü boğazımdan gelen bir ses beni irkiltiyor. Öyle bir irkiliyorum ki neredeyse telefonumu düşürüyordum, çenemi kaldırdığımda Avi'yi odanın girişinde bana aval aval bakarken buluyorum.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Sürtüklerle seks yapmayı bitirdiğinde yemek hazır."

"Ben-" diye homurdanıyorum ama o çoktan odadan çıkıp uzaklaşmış oluyor.

İç çekerek telefonumu bir kenara bırakıp onu takip ediyorum ve Hannah'nın masaya yemek tabakları getirdiği yemek odasına doğru ilerliyorum.

"Theresa nerede?" Ses tonumda suçlayıcı bir sıkıntıyla soruyorum.

"Bir hafta izin aldı..." Hannah bana bakmıyor, akşam yemeğini hazırlamakla meşgul.

Burada garip bir şeyler oluyor ve bundan gerçekten nefret ediyorum. *Doğum günü yemeğime böyle bir şey hazırladıklarını* bilseydim, memnuniyetle okulda kalırdım.

Masaya oturuyorum ve Avi de karşıma oturuyor. Beni izliyor olabileceğini düşünüyorum ama kafamı kaldırdığımda daha çok annesinin huzursuz hareketleriyle ilgileniyor gibi görünüyor. Her şeyi masaya yerleştiriyor, sonra bir an hareketsiz duruyor, yüzü yavaşça babamın ofisine doğru kayıyor.

Uzaklaşıyor. Ve bir an sonra, onun kapısını çaldığını duyuyorum, bize katılması için onu çağırıyor. Bana öyle geliyor ki.

için...

Bir şeyler hiç de doğru değil ve *daha* da kötüsü, onunla tanıştığımın beri ilk kez Avi, her zaman yanında getirdiği o *ukala, umursamaz* tavrını kaybetti. Aslında o da en az bizim kadar tedirgin görünüyor... Bu tıpkı uçakta türbülansa girdiğiniz zamanki gibi. Eğer uçuş görevlileri gergin görünüyorsa, o zaman gerçekten endişelenmeniz gereken bir şey var demektir.

Birkaç dakika sonra Hannah nihayet odaya dönüyor, babam da onun arkasında sessizce ilerliyor. Onu bir şahin gibi izliyorum ve bu durum beni daha iyi hissettirmiyor. Çünkü bok gibi görünüyor.

Onun da gözlerinin altında halkalar var, sakalları uzamış, her zamanki gibi ütülenmiş beyaz gömleğinin düğmeleri açık ve buruşuk.

İkisi de yerlerine oturuyor ve Hannah bana ve Avi'ye tereddütlü bir gülümseme gösterirken, babam bize bakmıyor bile.

"Baba...?" Mırıldanıyorum ve çenesi geriliyor.

Sonunda bir anlığına bana bakmadan önce adem elmasının boğazında sallanışına tanık oluyorum. Gözleri kan çanağına dönmüştü... Belki de her zamankinden daha fazla içmiştir diye düşündüm.

"Doğum günün kutlu olsun evlat," diye homurdanıyor. "Bu hafta oyun oynadığımı duydum... Tebrikler."

Dudaklarım aralandı ama söyleyecek sözüm yok. Onu görmenin, maçlarıma gelmemesine ya da umursamamasına duyduğum öfkeyi alevlendireceğini düşünmüştüm. Hatta pas yardalarımla övünüp sonra da ona siktirip gitmesini söyleyeceğim küçük bir konuşma bile hazırlamıştım.

Ama onu bu şekilde görmek zihnimi boşalttı.

"Pekâlâ, herkes yumulsun," diye iç geçiriyor Hannah. "Özel kuskusumu yaptım ve-"

"Siktir et," diye homurdanıyor Avi ve tüm gözler ona çevriliyor.

"Aviel," diye homurdanıyor Hannah. "Yemek masasında küfretmek yok. Şimdi bir şeyler ye."

"Hayatta olmaz," diye devam ediyor. "Bize neler olduğunu anlatana kadar kimse bir bok yemeyecek."

İlk kez onunla aynı fikirdeyim, ancak bunu ona söyleme zevkini tattırmayacağım. İkimiz de ailelerimize bakıyoruz, belli ki üzerimize salmayı erteledikleri bombayı patlatmalarını bekliyoruz.

Hannah peçetesini kurcalıyor, sonra babama bakıyor. "Tom... onlara söylemeliyiz."

"Bize *neyi* anlatacaksın?" Avi tedirginlik içinde masanın kenarına tutunarak öfkeleniyor.

Babam hâlâ bize bakmayı reddediyor ama ben onun yüzünü bir kitap gibi okuyabiliyorum. Hayal kırıklığı, yıkılmışlık, öfke çizgileri, kızgınlık ve düşmanlık... Hepsi bana o kadar tanıdık geliyor ki, bayılacak gibi oluyorum.

Sonunda uzun bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı ve "İş battı" diye mırıldandı.

Odadaki sessizlik onun sözlerini yankıliyormuş gibi görünüyor, sanki boş duvarlarda çınlıyorlar.

Tamam... Bu kesinlikle beklediğim şey değildi.

Boğazıma düğümlenen şaşkınlığı yutkunarak soruyorum: "Ne demek battı? Ne oldu?"

Bana yenik bir bakış fırlattı. "Robert bazı kötü yatırımlar yaptı, bunları emekli maaşlarımızla karşıladı... Ayrıntıları bilmene gerek yok ama aslında boku yedim. Hepimiz boku yedik."

Ağzım o kadar uzun süre açık kalıyor ki dilim kurumaya başlıyor, kırılmayan gözlerim de aynı şeye neden oluyor. Duyduklarıma inanamıyorum bile.

Babam işini sıfırdan kurdu, tabii ki büyükannem ve büyükbabamdan yüklü bir başlangıç bağıışı alarak. Ama yine de, kız kardeşim doğmadan önce bile onu çocuklarından biri gibi büyütüyordu. Ve her zaman onun en az hayal kırıklığı yaratan bebeği oldu.

Şimdi de gittiğini mi söylüyor? *Öylece gitti mi?*

"Bunun doğum gününde olmasına çok üzıldüm Ky..." Hannah diyor ki.

İnanamayarak göz kırpyorum. "Doğum günüm kimin umurunda?! Yani *beş parasız olduğumuzu mu* söylüyorsun?"

"Sakin ol," diye homurdanıyor babam.

"Hayır, o haklı," diye araya giriyor Avi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmeyi hak ediyoruz." Hannah, "Eğer anlamadıysan söyleyeyim, bir şeyler satıyoruz," diyor,

Onu hiç bu kadar stresli görmemiş olmama rağmen olumlu kalmaya çalıştığı belli. "Bazı ev eşyaları, iki arabamız... Tam zamanlı olarak bayiliğe geri dönüyorum."

"Bu çılgınlık..." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Düşüncelerim dakikada bir mil hızla akıyor, bunun ne anlama gelebileceğine dair tüm olasılıklar kafamın içinde, başımı zorlukla dik tutana kadar karmakarışık oluyor.

"Peki ya ev...?" Avi soruyor, sesi düşündüğümünden çok daha endişeli çıkıyor.

"Evi elimizde tutabileceğiz," diye cevaplıyor babam. "Yeni bir iş arıyorum. Bazı ipuçlarım var ama bu büyük bir geçiş süreci olacak..."

"Okul ne olacak?" Çılgınca sözünü kestim.

Gözlerini benimkilere dikeyor ama cevap vermiyor. Odadaki *sessizlik* sağır edici.

Babam aniden ayağı kalkıyor, kendine bir bardak viski doldurmak için mini barına doğru vals yapıyor. Hızlıca geri atıyor, sonra bir tane daha dolduruyor. Hannah yüzündeki tedirginlikle onu izliyor.

"Ne yazık ki artık ikinizin de üniversite masraflarını karşılayamayacağız" derken omuzları gözle görülür bir şekilde kamburlaşmıştı.

"Lanet olsun, bu gerçek olamaz..." Parmaklarımla gözlerimi sertçe ovuyorum.

Hannah bizi rahatlatmak için, "Burslarınız okul ücretinin çoğunu karşılamalıydı," diye kekeliyor.

"Ama barınma masraflarını karşılayamayız," diye ekliyor babam boş ve duygusuz bir ses tonuyla.

Kalbim karnıma doğru yuvarlanıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye devam ediyor Hannah. "Gerekirse bu dönemden sonra ikiniz de eve geri dönebilirsiniz. Kısa bir yol. Okula bu kadar yakın yaşamak için cinayet işleyecek pek çok çocuk tanıyorum..."

Hayır... Hayatta olmaz.

İki yıl daha kesinlikle BC'ye gidip *gelmeyeceğim*. *Sikerim öyle işi.*

Buraya geri taşınmayacağım. Reddediyorum.

"Bu çok boktan bir durum," diye alaycı bir kıkırdamayla başını sallıyor Avi. "Yani yapabileceğimiz *hiçbir şey* yok mu?" Koltuğumda titreyerek nefes nefese kaldım.

Hayatım olan sadist saçmalığın ağırlığını.

"Danışmanınızla konuşabilirsiniz... Koçunuzla." Babam omuz silkiyor, sırtı bize dönük içiyor. "Konut bursu için başvurabilir misin bir bak..."

"Evet, doğru." Saçımı biraz daha yoluyorum. "Bana bir bok vermezler. Bu kadar yakın yaşarken olmaz, hatta gelecek yıla kadar da olmaz."

"Kyran, bir sömestr boyunca evde yaşamak dünyanın sonu olmayacak..." Hannah pişmanlıkla cıvıldıyor.

Evet, olacak. Dünyanın sonu olacak.

BC'nin benim kaçışım olması gerekiyordu. Burada bir dönem yaşamak bile her şeyi rayından çıkarabilir.

Takım arkadaşlarımla birlikte yurttta kalmak *zorundayım*. Guty ile yaşamayı ve arkadaşlarımı istediğim zaman görebilmeyi seviyorum. Eğer buraya taşınısaydım, babamla, beni neredeyse hiç umursamayan bir adamla, acı çeken yeni karısıyla ve... Avi'yle sıkışıp kalacaktım.

Hayır. Hayır, bunu istemiyorum. Bu berbat bir şey.

"Tom, lütfen otur ve bir şeyler ye," diye mırıldanıyor Hannah küçük, yalvaran bir sesle.

Ama o sadece "Aç değilim" diye homurdanıyor. Kendine bir bardak daha likör doldurur ve ofisine geri dönmek üzere oradan uzaklaşır.

Kapı çarptı ve böylece konuşma sona erdi. Bildiğim kadarıyla *hayatım sona erdi*.

Planlarım, yapmaya çalıştığım her şey... Üstesinden gelmek için cehennem gibi savaştığım her şey...

Her şey yüzüme patladı.

Aklıma bir anı geldi... Babamın bana ve kız kardeşime annemle boşanacaklarını söylediği anı. Ofisine girip kapıyı çarparak uzaklaşmadan önce bana attığı bakış...

Ondan kaçamazsın.

Asla da

kaçamazsın.

Yapacağınız hiçbir şey, neden olduğunuz hasarı düzeltmeye yetmeyecektir.

"Biliyor musun..." Sandalyemi geri çekip ayağa kalkıyorum ve başımın hafifçe sallanmasına neden olan sersemliği atlatıyorum. "Ben de aç değilim."

Ayaklarım beni merdivenlere doğru götürüyor, yukarı doğru yürüyorum, ilerlerken dünyaya karşı hissizleşiyorum. Bu durumda sahip olduğum kontrol eksikliği ürkütücü, kafatasımın içinde migren gibi şiddetli bir baskı oluşturuyor. Yatak odamın kapısını çarparak ona yaslanıyorum ve nefes almak için mücadele ediyorum.

Bu olamaz... Olamaz.

Kendimi kurtarmak için yaptığım onca şeyden sonra... Hepsini öylece kaybedemem.

Kendimi kapıdan dışarı iterek yatağıma doğru sendeliyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum.

Geçen yıl inanılmazdı... BC'deki ilk yılım, yeni arkadaşlar edinmem, partiler, futbol... Sonunda *uzaklaşmışım*. Kabuslardan ve sıkışık anılardan kurtulmuşum. Burada yaşamaya geri dönmem mümkün değil.

Beni burada istemiyor.

Birkaç dakika düşündükten sonra kapım çalındı. İçimde küçük bir umut hisirtisi uyanıyor... belki de babam benimle konuşmaya geliyordur. Bunun benim hatam olmadığını ve ne olursa olsun beni hala sevdiğini söylemek için.

Ama doğrulup "Evet?" diye mırıldandığımda kapı açılarak şu anda

görmek istediğim son kişiyi ortaya çıkardı.

"Hey..." Avi ağırlığını kapı aralığında kaydırıyor. "Nasılsın?"

Başımı sallayarak tekrar yere uzandım. "Ne istiyorsun, Avi?"

Cevap vermeyince tekrar kapı aralığına bakıyorum ve onu alt dudağını çiğnerken buluyorum. "Biliyor musun, bu benim için de berbat..."

"Oh, gerçekten mi?" Alay ettim. "Okulu *sevmiyorsun* bile. Buraya geri dönmek senin için önemli değil, tıpkı başka bir yere transfer olmak zorunda kalmak gibi. Hiçbir şey *umurunda* değil."

"Evet, biliyorum." Odaya giriyor. "Ben de BC'de arkadaşlar edindim, tamam mı? Süperstar bir futbol oyun kurucusu olmamam kaybedecek bir şeyim olmadığı anlamına gelmez."

Gözlerimi deviriyorum.

"Her zaman benden daha fazla fırsata sahip olacaksın Kyran." Yatağıma yığılıyor ve ben de ondan uzaklaşmak için dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Muhtemelen futbol bursun sayesinde ev için başvurabilirsin. Ama benim öyle bir seçeneğim yok. Yardımım okul harcımı bile karşılarsa şanslıyım."

"Odamdan çık, Avi." Ses tonumdan melankoli kaçıyor ama bunu duymasını gerçekten istemiyorum. "Senin önünde böyle hissetmek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey yok."

"Neden? Senin neler yaşadığını anlayamayacağım için mi?" diye homurdanıyor hayal kırıklığıyla. "Tanrım, çok bencilsin. Bu sadece senin başına gelmiyor Kyran. Hepimizin başına geliyor. İlk kez bir şeyi önemsiyorum... İlk kez benim gibi insanlardan çok senin gibi insanlar için bir şey elde edebiliyorum..."

Ayağa fırlayarak ona ters bir bakış fırlattım. "Ah, *zavallı* Avi. Orta sınıf *çok* zor. Diğer insanların ne tür şeylerle uğraşmak zorunda kaldığı hakkında hiçbir fikrin yok." Alnı çizgileniyor ve ben yutkunup geri çekilirken o bana bakıyor. "Bunu atlatacaksın çünkü *atlatabilirsin*. Senin için daha kolay..."

"Bu da ne demek oluyor...?" diye mırıldanıyor.

"Boş ver," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıyorum çünkü ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Onun yanında bir saniye daha durmaya dayanamıyorum, özellikle de o bana öyle bakarken.

Kapıya doğru yürürken, "Sanırım okulda görüşürüz... ne kadar zamanımız kaldıysa." demek için duraklıyorum.

Ve bu umutsuz sözlerle aşağıya inip kampüse dönmek için bir Uber çağırarak oradan ayrılıyorum. Yirmi dakikalık yol boyunca zihnim, kararlılığımı yönlendiren azapla yarışıyor.

Ellerimde tutsaklık ve kaçış arasındaki yolların çizgileri var.

Bunu çözmek zorundayım. Tekrar ezilmemeliyim... Bu sefer olmaz.

CHAPTER EIGHT

Arora626: Neden bu video bende Costco sosisli sandviçi isteği uyandırıyor?
MirrorMirror: Lütfen senin Fluffer'ın olabilir miyim? *Bats lashes*

Avi

Aklımı kaçırmış olabilirim.

Hayır, ciddi... Sanırım tamamen delirdim.

Size hayatımın son iki haftasının nasıl geçtiğini anlatayım, sonra iddialarımı doğrulayabilirsiniz.

Yaklaşık on beş gün önce annemin kocası, üvey babam Thomas Harbor'ın beş parasız olduğunu öğrendim. *Şaka gibi beş parasız*. Yani hiçbir şey için ekstra parası yok, özellikle de üvey çocuğu için.

Acil durumlar için kullandığım kredi kartım -ki tüm yiyecek, giyecek, ulaşım... kelimenin tam anlamıyla *her şeyi bu* şekilde ödüyordum- iki gün sonra çalışmayı *durdurdu*. Neredeyse yirmi yaşında bir genç olarak annemi aramak ve kampüste bir iş bulana kadar karnımı doyurmak için birkaç dolar dilenmek oldukça aşağılayıcıydı. Ama başka seçeneğim yoktu. Kendi hesabım da dahil olmak üzere tüm hesaplar neredeyse anında kurudu, kabul edelim ki içinde sadece annem her hafta biraz para yatırdığı için para vardı.

Brooklyn'de yaşadığımızdan beri bir işim olmadı ve okuldan sonra sokağın aşağısındaki Starbucks'ta birkaç saat çalıştım. Taşındığımızda bir iş bulmayı planlamıştım ama sonra annem Tom'la evlendi ve buna gerek kalmadı. Her şeyi o ödüyordu. Mercedes bayisinde yarı zamanlı çalışmaya bile başlamıştı.

Ama şimdi haftada altmış saat çalışmaya ve Tom yeni bir iş bulana kadar iki kişi artan ailemizi geçindirmeye geri döndü.

Tam bir karmaşa. Boston neredeyse New York kadar pahalı, ki bu çok saçma çünkü bir milyon kat daha küçük. BC kampüsündeki şeyler öğrenciler için indirimli ama çok değil. Yani artık elveda sabah lattes ve bitmek bilmeyen atıştırmalıklarımı beslemek için sürekli DoorDashing... ve merhaba aptal bir strafor kapta Maruchan ramen eriştesi.

Ne klişe... Bir üniversite öğrencisi bir fincan erişte ile hayatta kalıyor. Tanrım, bu berbat.

İşin en çılgın tarafı da lüks içinde yaşıyor *olmam!*

Bu dönemin başlamasından bir hafta önce, son anda yer kalmaması ve ilahi müdahalenin bir mucizesi nedeniyle, Walsh Rezidans Salonu'ndan Thomas More Apartmanları'na; BC konutlarının en süslü, en çok rağbet gören bölümüne geçirildiğimi öğrendim. Genellikle oraya girebilmek için çok zengin ya da Senatör çocuğu falan olmanız gerekir. Ve şimdi *ben*, Brooklyn'den küçük Avi Vega, tamamen aptalca bir şans eseri burada yaşıyorum.

Üstüne üstlük, yeni atanan oda arkadaşım Ash Holloway hiç gelmedi. Kimse bana ona ne olduğunu ya da neden aniden okula gelmediğini söylemedi ama bu konuda kızgın olduğumu söyleyemem.

Ash Holloway'i tanıyorum sayılır... Somerville Lisesi'ne gitmişti. Ama bu bizi arkadaş yapmaz ya da onun burada olmamasına üzüldüğüm anlamına gelmez. Çünkü artık *kendime ait* çift kişilik bir odam var. İki ay oldu ve Avustralyalı müzisyen oda arkadaşımın nerede olduğu ya da varlığıyla beni onurlandırıp onurlandırmayacağı hakkında hiçbir şey duymadım.

Kısacası, bir rüyayı yaşıyorum. Ancak yaşayamıyorum, çünkü yeni *çatı* katımı döşemek ve Playboy tarzı abartılı partiler vermek için yaptığım tüm fantastik planlar parasızlık yüzünden suya düştü. Neyse ki, şirketinin battığını öğrenmeden önce Tom'un kredi kartıyla bazı güzel yatak takımları ve mutfak malzemeleri alabildim. Bunun dışında, ev biraz seyre.

Ama yine de... mahremiyete ve kendi alanıma sahip olmak *gerçekten* çok güzel.

Bu da beni son olarak, aklımı kaçırdığımı kanıtlayan anekdota getiriyor.

Frankie geçen hafta ben dibe vurmuşken geldi.

"Ne yapacağım ben?" Odanın içinde volta atarken ona sordum. "Tamamen boku yedim... Başvurduğum mali yardım, bırakın barınmayı, gelecek dönem için okul harcımı bile karşılamıyor."

"Ne kadar lazım?" Yurttaki oturma odamdaki kanepeden bana baktı, parmaklarını dudaklarının önünde birleştirmişti.

"İkinci sınıfı bitirmek için otuz beş yüz," diye iç geçirdim ve sonunda volta atmayı bırakıp dramatik bir şekilde yere dizlerimin üzerine çöktüm. "Ve burayı tutmak için *dokuz bin dolar* daha." Parmaklarımla parke zemini okşayarak sızlandım. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum..."

"Bu kadar mı?" Frankie'nin nefesi kesildi. "Burası için sömestr başına sadece dokuz bin mi? Bu gerçekten çok düşük..."

"Bana acıdılar ve normal yurt ücretini verdiler," diye mırıldandım. "Ama yine de fark etmez. İki ay içinde on üç bin doları nasıl bulabilirim ki? deme planıyla bile o kadar parayı hemen bulamam. Bir yandan okulu dengelerken bir yandan *da* yeterli saat çalışabileceğim yarı zamanlı bir iş yok dünyada..." Alnımı yere bastırarak çaresizlik içinde sızlandım. "Elveda, güzel, geniş, lüks yurt odası. Çok zel bir şeye sahip olabilirdik..."

Yanımda bir dürtme hissedince Frankie'ye baktım ve ayak parmaklarıyla beni drttğn gördüm. "Hızlıca para kazanabileceğin bir yol biliyor olabilirim..."

Ona göz kırttım. "Gözlerinin ışıltısından hoşlanmıyorum..." Küçük sırtışı genişleyerek tamamen hınzır bir sırtışa dönüştü ve ben de doğrudum. "Frankie... Seninle banka soymayacağım. Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, ne tür bir maske takacağım? Çok fazla seçenek var..."

"Aptal," diye kıkırdadı. "Kimse kimseyi soymuyor. Yani... *tam olarak* değil." ne doğru eğilirken ona öylece baktım. "Senin için iki kelitem var... Yani, nedense birbirine karışmış iki kelime."

Kaşlarım atıldı.

"*OnlyFans*."

Mağrur bir kakhaha patlatmadan önce tam beş saniye boyunca ona aval bakmaya devam ettim. "Evet... *doğru*. Bu iyiydi. Teşekkürler Franks, gülmeye ihtiyacım vardı." O gözlerini kısarken ben gözlerimi sildim.

"Ciddiyim."

Eğlencem azalınca alay ettim ve ona delirmiş gibi bir bakış attım. "Dostum, ben *OnlyFans* yapamam..."

"Neden olmasın?" Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Çünkü..." Bu konuşmanın gidişatının saçmalığı karşısında başımı sallayarak mırıldandım. "Ne yapabilirim ki? Nasıl işe yarayacak ki? Ben... porno yapamam."

Frankie bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Bu gerçekten *porno* değil." Başımı ona doğru eğdim. "Tamam, bir bakıma öyle sanırım." Önümde yere doğru kaydı. "Ama Avi, beni dinle. Sen çok *seksisin*. Hasta bir vücudun var, ki bunu hâlâ anlayabilmiş değilim çünkü yüzünü sürekli abur cuburla dolduruyorsun ve fiziksel olarak tanıdığım en az aktif insan gibisin."

Kaşlarımı çattım. "İronik bir şekilde çalışıyorum..."

"Mesele şu ki, internetteki insanlar sana bakmak için iyi para öderler." Sırıttı. "Birkaç yaramaz video da ekledin mi tamamdır, midilli çocuk. Sorun çözüldü."

Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyordum... Ama düşünüyordum. Hızlı paranın cazibesi o anda göz ardı edebileceğim bir şey değildi.

Çünkü bu konuda ne kadar stres yaparsam, düzenli bir işte çalışarak ihtiyacım olan parayı kazanmamın mümkün *olmadığını o kadar* kesin olarak anlıyordum. Artık çok geçti. Hasta yurttan vazgeçip eve taşınmak bile sorunumu çözmecekti.

BC'de kalmak istiyorsam ciddi bir şeyler yapmam gerekiyordu. Özellikle de kampüste, bir şekilde kucağıma düşen bu muhteşem dairede yaşamaya devam etmek istiyorsam. Bu fırsatı heba edemezdim.

Ve Kyran ile bir hafta önce yaptığım konuşma aklıma geldi.

Bir şekilde kendimi ait olmadığım bir yerde, benden daha iyi olduklarını düşünen binlerce insanla çevrili bulmuştum. Eğer pes eder, eve taşınır ve daha ucuz bir okula geçersen, hepsine hak vermiş olacaktım. Sırf zengin üvey babamın şirketi battı diye bunun olmasına izin veremezdim.

Ona ihtiyacım yoktu. Bunun için kendim savaşılabılır ve bunu en az onlar kadar hak ettiğimi kesin olarak *kanıtlayabilirdim*.

Çekincelerimi yutkunarak Frankie'ye göz kırptım. "Gerçekten o kadar para kazanıyor musun? Sadece kendini çıplak kaydederek...?"

"Şöyle söyleyeyim... Brookline'da bir dairenin ilk, son ve güvenlik masraflarını karşılayacak kadar para biriktirdim," dedi bana sempatik bir gülümsemeyle. Alnım çizgilenmişti. "Sana söylemek için bekleyecektim... çünkü biliyorsun, seni düşerken tekmelemek istemedim. Ama gelecek hafta taşınıyorum."

"Kampüsten ayrılıyor musun?" Bu bilgiden dolayı moralim bozulmuş, suratımı asmıştım. Frankie'nin yanımda olmasına ihtiyacım vardı, özellikle de şimdi.

O benim en iyi arkadaşım.

"On dakika sonra oradayım. Bebek gibi davranma." Kıkırdadı, bu da dudaklarıma bir kıvrım getirdi. "Ayrıca, kutlamak için destansı bir Cadılar Bayramı ev partisi düzenliyorum ve senin de orada olmanı bekliyorum."

"Hayatta kaçırmazdım." Sırıttım.

"Güzel." Parmağını sağ gamzemin içine soktu. "Şimdi, OF'in neresindeyiz? Çünkü eğer bunu yapacaksan, kurmak ve kendini tanıtmak için yardıma ihtiyacın olacak."

Yüzüm aydınlandı ve "Benim OnlyFans Yoda'm olur musun?" diye haykırdım.

"Kamerada sikini göstereceksin, genç Nerdwalker," diye alay etti ve ben de kıkırdadım. "Hayır, ama cidden. İnternette sapıklara göstermek iyi hoş da, bu kadar hızlı ve bu kadar çok para kazanmak için ciddi bir satış yapmamız gerekecek."

"Oh Tanrım..." Yüzümü ovuşturdum. "Daha başlamadım bile ama şimdiden pezevenk gibi konuşuyorsun."

"Kaldır şu kıcını, bebeğim." Hızla ayağa kalktı ve bana parmaklarını şaklatmaya başladı. "Vakit nakittir."

Ve böylece internette yabancılar için soyunmaya başlayacaktım. *Gerçekten bu kadar hızlı oluyor.*

Bu konuşmadan sonra hemen harekete geçtim. Frankie eski tripod standını getirdi, ona göre bu bir zorunluluktu.

İçerik oluşturucu hesabımı kurmama yardım ederken bana "POV çekimler çok popüler ama her zaman bunu yapamazsın" dedi.

"Telefonumu kitaplara yaslasam olmaz mı?" Mırıldandım ve sanki onu kişisel olarak rencide ediyormuşum gibi bana baktı.

"Profesyonel olmalısın Avi," diye azarladı. "Bu işten gerçek para kazanmanın tek yolu, bu işe bir iş gibi bakman."

Bu konudaki tereddütlerimi bir kez daha bastırarak başımla onayladım. Ne de olsa çılgın trene çoktan binmiştim... Artık inmek yoktu.

Aslında, çok fazla iniş olurdu. Bu durumda kelime oyunu sıkıntısı yok.

OnlyFans yaratıcısı olarak ilk haftamda elli abone toplamayı başardım ve aboneliklerden birkaç yüz dolar kazandım. Tamamen yeni biri olarak, bunu oldukça iyi bir başlangıç olarak değerlendirebilirim. Ayrıca özellikle kendimi satmak amacıyla bir Twitter hesabı oluşturdum ve Frankie'nin elli binden fazla takipçisine sürekli olarak benden bahsetmesi ve retweet yapmasıyla her gün yeni hayranların ortaya çıktığını görüyorum.

Bununla birlikte, içerik söz konusu olduğunda, hâlâ sığ sulara ayak parmağımı sokuyorum. Yalan söylemeyeceğim... Isınmak için garip bir şey.

Ben etrafa penis resimleri gönderen ya da mastürbasyon videoları çeken biri değilim, bu yüzden bu benim için çok yeni. Aynı zamanda, yorumlar gelmeye başladığında ilgiye kapılmak da çok kolay...

Çok güzelsin... Şu vücuda bak...

Bitmek bilmeyen kalp gözleri ve ateş emojileri... İtiraf edeyim, çok çabuk aklımı başımdan aldı.

İşte bu yüzden artık delirdiğimden tamamen eminim... Çünkü şu anda yatağımda uzanmış, aletim dışarıda, *bana para ödeyen* yabancılar için mastürbasyon yaparken kendimi kaydediyorum.

Elim şaftımın etrafındayken, yatağın kenarındaki tripoda kilitlenmiş olan telefonumun kamerasının bana doğru yönelmesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Hiçbir şekilde bir *aktör* değilim ama vücudumun hareketlerini kontrol etmeyi öğrenmeye çalışıyorum, yaptığım yüzleri ve küçük sesleri pratik ediyorum... Gerçekten de doğal görünmeye çalışırken bunu satmaya çalışıyorum.

İlk başta garip geliyor ama burada kalmak için ihtiyacım olan parayı kazanmak için tek şansım buysa, o zaman bu prodüksiyonu Spielberg'in elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım.

Parmaklarımı taşaklarımın üzerinde gezdirerek onları biraz sıkıyorum, sonra elim tekrar yukarı kayıyor ve hızla dolan sikimi yavaşça okşuyorum. Burası biraz soğuk, bu yüzden meme uçlarım çakıllı... Bunu *yapmanın* heyecanının bile tüylerimi diken diken ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Bu, yirmi birinci yüzyılda teşhirciliğin en edepsiz eylemi. Teorik olarak sadece özelde yapmanız gereken şeyleri yaparken kendinizi filme almak. Ve sanırım bir anlamda hala *özel*.

Bu sadece hayranlar için... Benim için para ödeyen insanlar bunu yapıyor.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce beni daha da tahrik ediyor.

Bu yüzden aletim elimde kalın ve katı, kalbim sinirler, adrenalin ve bunun heyecanından göğsümde çılgınca çarpıyor. Hafif bir korkudan doğan alaycı bir dansla sikimi yavaş yavaş avuçlamaya devam ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadarki markam gibi bir şey. *Üniversite öğrencisi, yurt odasında tek başına tereddütle ve ahlaksızca kendini keşfediyor...*

Sol elim eşofman altımı biraz daha aşağı iterken, sağ elim bir ritim tutturuyor. Gözlerim kapalı, başım arkaya eğik, kendime zevk verme hissi içinde kıvrılırken, zihnim çeşitli düşünceler arasında gidip geliyor...

Hayranlarımla ne görmek istediklerini merak ediyorum.

Kendimle böyle yavaşça alay etmemden hoşlanıyorlar mı? Kendime dokunmamı izleyerek kendilerine dokunuyorlar mı?

Acaba bu onları da beni ateşlendirdiği kadar ateşlendiriyor mu diye merak ediyorum ve bunu düşünmek bile kalçalarımın, sikimi çeken elimin sürtünmesini daha fazla kovalamasına neden oluyor.

Bu benim ilk uzun metrajlı videom. Bu noktaya kadar sadece resimler ve birkaç video klip paylaşıyordum. İnsanların bunun için para ödemesinden daha çok beni şaşırtan şey ise abonelerimin ne kadarının *erkek olduğu*.

Buna kendi saflığım diyebilirim, sanırım, ama bir nedenden dolayı, aptalca bir şekilde, heteroseksüel olduğum ve şimdiye kadar sadece kızlarla takıldığım için, beni izleyenlerin kızlar olacağını varsaydım. Tam tersine. Abonelerimin yaklaşık yüzde doksanı erkek ve hepsi de ipuçları ve yorumlar konusunda en cömert olanlar gibi görünüyor.

Doğrusu, kimden gelirse gelsin, her şey için minnettarım.

Hiçbir zaman maço hetero bir adam olmadım. Bu bana göre değil. Cinselliği her zaman diğer insanlar için akışkan olarak gördüm ve sanırım benim için de öyle, daha önce hiç başka bir erkeğe ilgi duymamış olsam bile.

Belki bariz bir şekilde değil... Daha önce de erkekleri fark etmiştim ama bu hep soyut bir düşünceydi. Biseksüel olsaydım, bir erkekle takılma arzumun beni ele geçireceğini ve bunun kendiliğinden gerçekleşeceğini düşündüm. Ama olmadı, o yüzden bu anlamda kendime *heteroseksüel* diyorum, o kadar.

Ama şimdi kendime dokunmamı izleyen, bana ne kadar *muhteşem* olduğumu söyleyen ve bana yapmak istedikleri her şeyi anlatan bir sürü erkek var... Ben

Bilmiyorum. Midemin çukurunda açıklayamadığım küçük bir heyecan vızıltısı uyandırıyor.

Bundan iğrenmiyorum, yakınından bile geçmiyorum. Aslında, sanırım beni en çok tahrik eden şey bu olabilir.

Gözlerim sürünerek açılıyor ve kameraya bakıyorum, ancak kendime bunu yapmamam gerektiğini hatırlatıyorum ve onları bir kez daha kapatıyorum, dudağımı ısııyorum ve yumuşak bir inilti benden kaçarken yumruğumu daha sert beceriyorum. Videonun yararı için mi yoksa öylesine mi olduğunu bile söyleyemiyorum ama şu anda kesinlikle içim yanıyor. Cinselliğimle ilgili karmakarışık düşüncelerin karmaşası ağır, sanki biri tepemde oturuyormuş gibi göğsümde ağırlık yapıyor. Ama onu görmezden gelmek ya da itmek yerine, ona doğru eğiliyorum.

Bir şeyleri körüklemesine izin verdim... Şehveti, kullanılmayan arzuyu... Şu anda odada benimle birlikte başka biri olsaydı, *izleseydi* nasıl olurdu merakını.

Sadece izliyordum... ilk başta. Ama sonra belki yanıma gelirlerdi. Yavaşça yatağa doğru adım atıp dizlerini yanımdaki şiltenin üzerine bırakırlardı.

Hayır... Kalçalarımın üzerinden.

Belki de üstüme çıkarlar ve elimi iterlerdi, böylece sikimi kendi ellerine alıp benim için okşayabilirlerdi. Ağzıma eğilip dudaklarımı kendi dudaklarına değdirirlerdi.

"Ffuck..." Sikim elimde sızarken ağzımdan kelimeler dökölüyor.

Daha sert sıkarak daha hızlı vuruyorum, içimdeki ateş kükreyen bir alev haline geliyor. Sol elim göğsümden yukarı doğru kayıyor ve meme ucumu okşuyorum, vücudumdaki her siniri sarıyor gibi görünen bu his karşısında inliyorum.

Tanrım, gelmek istiyorum. Şu anda boşalmaya o kadar ihtiyacım var ki, tek düşünebildiğim bu. Orgazmımı kovalıyorum, beynimde başka birinin beni oraya götürdüğüne dair çarpık ve çarpık görüntülerle elime kadar beceriyorum.

Kim olduğunu bilmiyorum ama bir kişi ve sanırım daha önce bunu yaptığım hiç kimseye benzemiyor. Sanırım *daha büyükler*... Benim bedenim gibi. Her yeri sıcak ve sert.

Göğsümden aşağıya doğru öpüşüklerini, meme ucumu benim sıkığım kadar sert emdiklerini hayal ediyorum. Aşağı doğru kayıyor, beni ısıırıyor ve karın kaslarımın çizgileri boyunca dillerini gezdiriyorlar. Sonra sikimi ıslak ağızlarına alıp *benim* yapabileceğim gibi emdiklerini...

Çekingen... Ama aç. Gergin bir şekilde aç.

"Tanrım, siktir... *evet...*" Gözlerimi sımsıkı kapalı tutarak fısıldıyorum, çünkü onları açarsam bunu kaybedebilirim... her ne ise.

Bu fantezi. Bu kirli, lezzetli, şaşırtıcı hayal.

Hayalimde, başlarına uzanıyorum ve şu anda giydiğim gibi ters bir şapka hissediyorum. Şapkayı itiyorum ve parmaklarımı yumuşak saçlarından geçirip avucumun içinde kavıyorum, bu sırada ağızlarında geziniyorum ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

O kadar yakınım ki... O kadar, o *kadar* yakınım ki ve dünyada tek istediğim boğazlarından aşağıya akıtabildiğim kadar döl akıtmak ve benim için yutmalarını izlemek.

Elim kendi kendine çalışıyor, kendimi gittikçe daha sert bir şekilde kenara sürüklüyor, bacaklarım açılıyor, kaslarım daralıyor. Çok *iyi* hissettiriyor, ben sadece...

"*Siktir*, geliyorum," diye aceleyle söylüyorum, kimseye söylemeden, çünkü hayali arkadaşım burada değil.

Sadece ben, orgazmımı karın kaslarıma vuruyorum. Ama lanet olsun, hala harika hissettiriyor.

Sızlanıp boğuk sesler çıkarırken aletim fişkırıyor ve kendimi kaygan döl akıntılarıyla ıslatıyorum. Göğsüm aşağı yukarı pompalıyor, her damlayı serbest bırakıyorum ve sonra yatağın içinde eriyorum, onları yakalamaya çalışırken benden düzensiz nefesler uçuyor.

Dakikalarca bunun tadını çıkararak uzanıyorum, ta ki gözlerim açılıp, kamera lensi bana dönük olan telefonuma gelene kadar.

Bir an için kayıta olduğumu unutmuşum.

Doğrulup, göğsümün ve karın kaslarımın her tarafına yayılmış orgazmıma bakıyorum ve parmaklarımı dağınıklığın içinde gezdiriyorum. Sonra tekrar kameraya bakıyorum, parmaklarımı yavaşça ağızıma sokarken gözlerimi kameraya kilitliyorum.

Mmm... tuzlu.

Acaba bundan hoşlanacaklar mı... Çünkü ben kesinlikle hoşlanacağımı düşünüyorum.

Güneş ışığının üzerinde yürüyorum.

Bu videoyu OF'uma yükledikten yirmi dört saat sonra, resmi olarak yüzden fazla yeni hayranım oldu ve bunların yarısından fazlası altı aylık abonelik için ödeme yaptı.

Şimdiden bu kadar para kazandığıma inanamıyorum. Bu işi başlatmamın en az bir ay süreceğini düşünmüştüm ama sanırım bir şeylerin farkına vardım çünkü Twitter'da beş bin takipçiye ulaştım. *Hem de on günden kısa bir sürede!*

Boo-yah! Backwardz_Cap sıcak geliyor!

Bu benim kullanıcı adı. **Backwardz_Cap**. İçeriğimde ters bir Yankees şapkasını imzam haline getirdiğimi düşünürsek, bunun oldukça zekice olduğunu düşündüm. Beyzbol umurumda değil ama BC şapkası, hatta Red Sox şapkası takmanın eve çok yakın olabileceğini düşündüm. Ben de babamın buraya taşınmadan önce taktığı eski Yankees şapkasını çıkardım. Bu bir kılık değiştirme değil. Ve eğer okuldan tanıdığım biri hesabıma rastlar ve abone olursa, kesinlikle ben olduğumu anlayacaktır.

Yine de Twitter'da ya da OnlyFans'taki profil fotoğrafımda yüzümü göstermiyorum. Ve Frankie bir yıldır OnlyFans'ta yüzünü örten küçük bir peçeden başka bir şey kullanmıyor ve burada kimse onu bulamadı... Ya da bulsalar bile bu konuda onunla yüzleşmediler. Sanırım onun dediği gibi... İnsanlar porno söz konusu olduğunda gizli kalmayı tercih ediyor. Kimsenin başkasının telefon ekranında neler olduğunu bilmesine gerek yok.

Büyük Birader'i kabul edin... Çünkü kabul edelim, o her zaman izliyor.

Bu noktada, neredeyse ilk harç taksitimi ödeyecek kadar param var ve bunun vadesi birkaç hafta daha dolmayacak. Şu ana kadar harika bir konumdayım ama kendimi beğenmişlik yapamam. Bu işi yürütmek kesinlikle tam zamanlı bir iş. Bu haliyle, sürekli telefonumdayım, Twitter'da küçük klipler paylaşıyorum, sürekli OF'imi tanıtıyorum, hayranlarımdan gelen DM'lere yanıt veriyorum ve gelecek videolarla dalga geçiyorum. Ayrıca orijinal içerik bulmaya çalışmak için çok fazla zaman harcıyorum.

İnsanlar mastürbasyon videosunu sevdi, ama sadece bunu yapmanın dikkatlerini uzun süre tutabileceğini sanmıyorum. *Her zaman daha fazlasını isterler.*

Örneğin, şimdiden işbirliği yapmamı, yani kameraya benimle birlikte başka birini getirmemi isteyen erkeklerden birkaç DM aldım. Ve bunu önerenlere bakılırsa, bu kişinin kadın olmasını isteyeceklerinden emin değilim...

Bu tamamen başka bir şey, henüz kafamı toparlayabileceğimden emin değilim. Yani, binlerce dolar kazanmak anlamına gelseydi, eminim

Ama bu gergin olmayacağım anlamına gelmiyor. Ne de olsa normal cinsel repertuarımdan biraz farklı olacaktı.

Frankie'nin Brookline'daki yeni dairesine gidip eşyalarını yerleştirmesine yardım etmek için ekiple buluşmaya gidiyorum. Resmi olarak BC yurtlarından yeni evine taşındı. Fotoğraflarını gördüm ama bizzat görmek için sabırsızlanıyorum... Çılgınca görünüyor.

Trenden atlayıp Frankie'nin sokağına doğru birkaç blok yürüyorum, onunkine ulaşana kadar büyük evlerin üzerindeki numaraları sayıyorum. Durup bakmam gerekiyor, çünkü gerçekten *büyüleyici*.

Boston çok güzel bir şehir. Her şey kolonyal bir havaya sahip, modern şeyler bile. Turuncu, kırmızı ve sarı yapraklarla süslü ağaçlar, yüzümü okşayan sert hava... Burayı sevdiğimi söylemeliyim. New York'tan ayrıldığımda bundan emin değildim ama şimdi şehrin kalbinde olduğuma göre, buranın oldukça özel bir yer olduğunu kabul edebilirim.

Çok aileli evin merdivenlerinden koşarak çıkıyorum, Frankie'nin dairesinin düğmesine basıyorum ve birkaç saniye içinde kapı beni içeri çağırıyor. Kapıyı çalmayı daha yeni bitirmiştik ki kapı hızla açılıyor ve beni heyecanlı ciyaklamalar ve yanaklardan öpücükler karşılıyor.

Micah, Zeb ve Bea ellerinde içkilerle çoktan geldiler. Ve tabii ki, benim gelişimle birlikte, ortalığı ateşleme zamanı geldi. Sihrimi konuşturarak, birkaç saniye içinde paylaşmamız için kalın bir esrar sarıyorum ve Frankie beni gezdirirken içiyoruz.

Eşyalarını yerleştirmesine yardım ederken bana "Cadılar Bayramı partim için heyecanlı mısın?" diye soruyor, sanki birkaç ay önce taşınmasına yardım ettiğimde daha yeni toparlanıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Oh, evet." Odanın içinde koşuşturup eşyaları çeşitli yerlere koyarken ben de sırtarak ona eşyaları uzatıyorum. "En sevdikleri karakterlerin sürtük versiyonları gibi giyinmiş insanlarla dolu bir parti gibisi yok."

Kıkırdıyor. "Kostümüne karar verdin mi?"

"Unuttuysan söyleyeyim, kurallara göre kartal gibi giyiniyorum. Eğer her şey başarısız olursa, Baldwin olarak ortaya çıkarım ve kimsenin votkasını üzerime dökmemesi için dua ederim."

"Avi!" diye soluk soluğa uyarıyor. "Cadılar Bayramı için maskot kostümünü giyemezsin. Bu hile yapmaktır."

"Biliyorum, biliyorum." Gülüyorum. "Bir yolunu bulacağım. Peki ya sen?"

Hınzırca sırıtıyor. "Ben kendiminkini seçtim bile. Ve senin terli kartalını sudan çıkaracak."

Ona doğru rahatsız edici bir bakış yönelttim. "Bu bana söylediğiniz gerçekten garip bir şey, Bayan."

Yine kıkırdıyor. "Pekala. Tuhaf şeyler konusuna gelince... Sana bir teklifim var."

"Bu işin gittiği yeri zaten sevmiyorum," diye hayıflanıyorum.

Yanıma yaklaşıyor, deniz mavisi gözleri ışıldayarak bana bakıyor ve ben onun iyi bir şey peşinde olmadığını anlayabiliyorum.

"Hayranlarımdan birkaçı bir şey için yalvarıyor..." diye başlıyor, sesini alçaltıyor, sanırım diğerleri duymasın diye, gerçi hepsi şu anda mutfakta sipariş ettiğimiz pizzaları yiyor. "Haftalardır DM'lerime giriyorlar ve sanırım bunu gerçekleştirebilirim, bu ciddi bir ölü hediyesi anlamına gelecek."

Gözlerimi kısarak onun heyecanlı ifadesine bakıyorum. "Tamam..."

"İzleme başına ödeme hakkında konuşuyorduk ya? Yaratıcılar Abonelik dışında daha yüksek bir fiyat karşılığında özel içerik sunmak?" Başını öne eğiyor.

"Evet..." Bununla nereye varacağını merak ederek mırıldanıyorum.

"Üçlü bir video çekmemi isteyen düzinelerce DM aldım... İki erkekle," diye mırıldanıyor ve dudakları şeytani bir sırıtışa dönüşüyor.

Tamam. İşte orada... Nereye varmaya çalışıyor.

"Mhm..." Bir sırıtışı bastırıyorum. "Ve sen de benim erkeklerden biri olmamı istiyorsun."

Gülümsemesi genişliyor ve burnumu dürtüyor. "Ve senin zeki olmadığını söylüyorlar."

Kaşları çatıldı. "Akıllı olmadığımı kim söyledi?"

"Cadılar Bayramı'nda çekmeyi düşünüyordum." Ellerini birbirine vurarak beni görmezden geliyor. "Filmi görmek isteyen hayranlarımdan tek seferlik bir ücret alacağım, sonra da kârı iş ortaklarımla paylaşacağım..."

"Frankie, sanırım burada bir şeyi gözden geçiriyorsun," diye araya girdim. "Ben sadece bir kişiyim. Hâlâ başka birine ihtiyacın var."

"Birini bulabilirim." Kayıtsızca omuz silkiyor.

"Ama *herhangi bir* erkeğe soramazsın," diye belirtiyorum. "Güvenebileceğimiz biri olmalı... Tüm bu OnlyFans olayı konusunda ağzı sıkı davranacak biri." Duraksıyorum ve başımı sallıyorum. "Ayrıca, demek istediğim... gerçekten takılacak *mıyız*? Biz arkadaşız..."

Sinirimi ve çekincelerimi yüzüme yansıtıyor olmalıyım, çünkü bana tepeden bakan bir gülümseme gösteriyor.

"Avi..." Ellerimi ellerinin arasına alarak iç geçiriyor. "Hala arkadaş olacağız..."

Zengin arkadaşlar."

Gülmekten kendimi alamıyorum. *Bu hatun çok vahşi, sana söylüyorum.*

"Tamam, bunun dışında, bir grup rastgele için kamera karşısında soyunmayı kabul edecek ve aynı zamanda her şey hakkında ağzını kapalı tutacak birini bulman gerekiyor. Sen ve ben artık buna alıştık... Kahretsin, ben hala alışmaya çalışıyorum. Ama işin içine başka birini katmak biraz karmaşık olabilir."

"Ne dediğinizi anlıyorum ama dünyanın en büyük motivasyon kaynağına sahibiz..." Parmaklarını uluslararası bir sembolle birbirine sürüyor... "*Para*, bebeğim. İnsanlar para için her türlü şeyi yapar, buna çenelerini kapalı tutmak da dahil. Kim bilir? Eğer bu işe yararsa, düzenli olarak işbirliği yapmaya başlayabiliriz..."

"Evet, ama *kim*?" Tekrar soruyorum, çünkü yumurtalarını çatlamadan önce sayıyor gibi görünüyor.

Frankie bir an durup düşünüyor, gözleri odanın içinde geziniyor.

Ama o daha düşünmeye fırsat bulamadan, "Zeb olmaz." dedim.

Gülüyor. "Neden olmasın? Seninle takılmak *istediğini* biliyorsun..." Bir kaşını kaldırıyor ve ben de boynumdaki kızarıklığı hissetmiyormuş gibi yapıyorum.

"Evet, tüm dünyadaki en büyük ağza sahip olması dışında," diye mırıldandım. "Belki de kötü bir şey değildir." Göz kırıyor.

"Mesele o değil," diye iç geçiriyorum. "Ayrıca, gün boyu eşcinseldir. Senin kadınlık organlarına yaklaşmayacaktır."

"Tamam, tamam, iyi. Zeb yok." Kafası eğik. "Peki ya Micah?"

"Micah *heteroseksüel*," diye mırıldanıyorum ve bakışları daralıyor.

"Sen de öyle..." Dudakları kıvrılıyor, daha da şeytani görünüyor ve şimdi kıyafetlerimin altında yanıyorum.

"Evet... Yok artık." Boğazımı temizliyorum. "Ama demek istediğim, bunu istemeyecek... İsteyeceğini sanmıyorum..."

"Sen çok değerlisin." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, ben elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve o da kıkırdıyor. "İki erkek olması birbirinizle takılmanız gerektiği anlamına gelmiyor. Daha *merkezi* bir çaba olabilir."

"Yani, biz size hizmet ederiz," diye alay ediyorum.

Saçını kabartıyormuş gibi yapıyor. "Aynen öyle." Biraz daha gülmek zorunda kalıyorum. "Yine de, sanırım bazı hayranlarım bunun başka bir yere gittiğini görmek ister

yol..."

Aklım, önerdiği şeyin belime kadar gelen sularında dolaşmaya başlıyor. *Evet*, OnlyFans hesabımı açtığımdan beri, ortak cinsiyetimden biriyle cinsel ilişkiye girme fikrini düşünüp duruyorum. Ancak hesabın kendisinde olduğu gibi, buna da ısınmam gerektiğini hissettim.

Belki Frankie ve başka bir adamla üçlü yapmak bunu sağlayabilir.

Dalga geçerken başka bir erkeğin yanında olmak, bu yeni keşfedilen merakı keşfetmek için mükemmel bir geçit olabilir. Hoşlanacağım bir şey olup olmadığını görmek için. Kim bilir? Belki de gerçek hayatta yanımda kendime ait olmayan bir penis görmek beni kapatır ve o zaman tüm bu sürekli merak etme olayını kanepede uyutabilirim.

"Boşluğa bakıp durmandan bunu düşündüğünü anlayabiliyorum, ki bunu kabul ettiğın anlamına alıyorum." Frankie'nin hırıltılı sesi düşüncelerimi böldü.

Bu ılık mücadeleden vazgeçerek iç çekiyorum ve omuz silkiyorum. "Peki. Ben de varım." Ciyaklıyor ve bir aşağı bir yukarı zıplayarak bana sarılıyor ve ikimizi de sallıyor. "Ama sadece bu seferlik! Arkadaşlıkları mahvettiği *bilinen* iki şeyi, seks ve işi işin içine katarak muhteşem arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum."

"Evet, evet. Tamam." Beni bırakırken başını sallıyor, belli ki hevesini bastırmaya çalışıyor. "Kesinlikle. Sadece eğlenceli, tek seferlik bir şey olacak ve bize ciddi bir nakit para kazandıracak, bay-bay!" diye kıs kıs gülerken ben gözlerimi devirip kendi gülümsememi bastırıyorum.

"Bu saçma küçük gezinin üçüncü üyesini nasıl bulacağız...?" Umutsuzca mırıldanıyorum.

"Basit, sevgili oğlum." Frankie sırtıyor. "Tek yapmamız gereken paraya ihtiyacı olan ve tüm bu olanları gizli tutmanın en çok işine yarayacağı birini bulmak."

"Oh, hepsi bu mu?" Alaycı bir şekilde homurdandım.

"Güven bana..." Cebinden elektronik sigarasını çıkarıp bir nefes çekiyor, sonra da şeker kokulu dumanını yüzüme üflüyor. "Buralarda mı? Düşündüğünden daha kolay olacak."

CHAPTER NINE

Şimdi bir Oreo olmak istiyorum. En iyisi mi? Çifte doldurulmuş diponchipzpls: Backwardz_Cap Tasmam var, lütfen beni köpek gibi gezdirin

Kyran

Bir kilisede olduğuma dair ilk anım Luke amcamın vefat ettiği zamandı.

Bir süredir hastaydı... Testis kanseriydi. Tabii ki bilmiyordum.

O zamanlar sadece yedi yaşında olduğum için bu konuda pek bir şey bilmiyordum. Ama öldüğünde bilgi bekliyordum. Alamadığım bir bilgi.

Sanırım ailem onun hastalığının ayrıntılarını biz çocuklarla paylaşmanın *uygunsuz olduğunu düşünüyordu*. Çocukların hayatın ne kadar berbat olabileceğine dair acımasız ayrıntıları bilmemesi gerekiyordu. Görünüşe göre, bilmemiz gereken tek şey onun hasta olduğu ve şimdi de öldüğüydü.

Cenazesi bir gösteriydi. Katolik Kilisesi'nde, özellikle de Güney Boston'da, cenazeler hala nefes alanları uyarmak için bir fırsattır. Tanrı'nın istediği kişiyi cezalandırmakta bir sakınca görmediğini bilmemizi sağlamak için, *hala buradayken günah çıkarmanız* ve neredeyse mazoşist bir neşeyle kefaretinizi ödemeniz iyi olur.

Ne de olsa bu Tanrı'nın bize bir *armağanı*... O'nun *bağışlaması*.

Washington Caddesi'ndeki o büyük kilisede saatlerce kaldığımı hatırlıyorum, ki bu benim yaşımdaki bir çocuk için günler gibi gelirdi. Ayakta durmak, oturmak, diz çökmek ve dua etmek... Efkaristiya, kutsama ve arınma... Etrafı saran duman, ilahiler. Tüm bu *ritüellerden* sonraki yıllarda ben de payıma düşeni aldım. Ama özellikle bir anı, amcamın cenazesinde yaşadığım korkuyu çok net hatırlıyorum.

Tanrı'dan ilk kez gerçekten *korkuyordum*.

Sadece ciddi, vakur yüzleriyle korkutucu rahipler ya da sert, yargılayıcı gözleriyle babam değil. Tanrı'nın benden yapmamı istediği şeyi *tam olarak yapmazsam*, hayatımı alacağından ve insanlar ağlarken, diz çöküp af için dua ederken kendimi tahta bir kutunun içinde yatarken bulacağımdan korktuğumu hatırlıyorum.

Her şey amcamla ilgili olmaktan çok, işin siyah ve beyazını anladığımdan emin olmakla ilgiliydi. İyiye karşı kötü. Tanrı'yı memnun etmeye hizmet etmeyen her şey, itiraf etmediğiniz sürece ceza getirirdi. Ve ben bu tür bir yargılamanın muhatabı olmak istemiyordum.

Hata yapmaktan korkar hale geldim. Kazara hata yapmaktan, yanlış bir şey yapmaktan ve Baba'nın gözünde *günah işlemekten*.

Bu korku beni yıllarca körü körüne itaate sürükledi. Bunun üstesinden gelmeye çalışmak yaptığım ilk gerçek hataydı.

Soyunma odasındaki tahta bankta oturmak bana Kutsal Haç Katedrali'ndeki o sert, kasıtlı olarak rahatsız sıralarda oturmayı hatırlatıyor. Ellerimi açtığımda, babamın o gün bana uzattığı tespihin avuç içlerimi kapladığı çizgileri görüyorum...

"Kurtuluş için yalvar Kyran... Seni duyabileceği kadar yüksek sesle."

Gözlerimi kapatıp sıkıyorum, ellerimi daha da sıkı yumruklar haline getiriyorum. Parmak uçlarım avuçlarıma batacak kadar sıkıyorum... Ve sonra bırakıyorum.

Yumruklarımı yavaşça bırakırken, elimden kayıp gittiğini *hatırlıyorum*.

"Hey..." Bir ses beni irkiltiyor ve gözlerim fırlayarak açılıyor, yüzüm kapıya doğru sığıyor.

Bu Avi, soyunma odasına doğru yavaşça ilerliyor, maskot kostümünün yarısı hâlâ üzerinde ve sadece kafası açıkta. Onun varlığı karşısında gözlerimi devirmek bile şu anda yorucu geliyor.

Bankta yanıma oturuyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Ne istiyorsun?"

Bir an sessiz kalıyor ve bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum ama bakacak durumda değilim.

"Sadece seni kontrol edeyim dedim..." diyor.

Yorgun bir nefes verdim. "Beni yalnız bırak, Avi."

"Bu sadece bir maç, dostum," diye mırıldanıyor. "Beşe bir hala harika bir rekor."

"Bir boktan anladığın yok," diye homurdanarak parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Şu anda bunu gerçekten duymak istemiyorum. *Herhangi birinden*, ama özellikle ondan. Futbolun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor, çünkü onun için *hiçbir şey önemli değil*. Böyle bir mağlubiyetle yıkılacak kadar hiçbir şeyi önemsemiyor.

Bu gece, babamın işinin battığını öğrendiğimden beri oynadığım ilk maçı. Ve bunu aklımdan çıkaramadım.

İki haftadır aniden beş parasız kaldığım için stres yapıyorum. Biliyorum, bu beni mızımız, ayrıcalıklı bir velet gibi gösteriyor ama yetiştirilme tarzıma engel olamıyorum. Hiç parasız *kalmadık*. Yarıştta büyük bir avantaja sahipken birdenbire herkesin ortasına düşmek gibi bir şey bu.

Düzenli olarak umutsuzca yutmaya çalıştığım güvensizliklerim birdenbire boğazıma kismuktan daha hızlı tırmanmaya başladı.

Belki özel değilim... Belki bu takımı playofflara taşıyacak ve bize bir şampiyonluk kazandıracak kadar iyi değilim. Belki de sahip olduğum her şey bana şartlardan dolayı verildi. Zengin beyaz bir çocuk olmak rahat bir yalıtımdı ve zengin kısmını kaybettikten sonra, Boston'da dünyaya var olmayan bir imaj göstermeye çalışan sıkıcı beyaz bir çocuğum.

Varoluşsal bir kriz yaşamak hiçbir zaman uygun değildir, ancak Georgia Tech'e karşı önemli bir maçın ortasında böyle bir kriz yaşamak, feci bir başarısızlık için mükemmel bir fırtına gibiydi. Koç bana ne kadar yüksek sesle bağırırsa bağırırsın ya da Guty ve takımın geri kalanı sahada bana ne kadar bakarsa baksın, bunu bir türlü atlatamıyordum...

Bunca zamandır yıldızmışım gibi davranan bir pislikten başka bir şey olmadığım fikri.

GT kıcıımızı yirmi bire üç tekmeledi ve kimse bunu açıkça söylemese de, hepsinin bana kızgın olduğunu *biliyorum*. Savunmamız güçlü durdu. Gerçekten, herkes harika oynadı.

Ben hariç herkes.

"Yellow Jackets'ın harika bir takım olduğunu biliyorum," diye devam ediyor Avi ve dişlerim birbirine çarpıyor. "Birkaç saçma karar olduğunu ve sizin de elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı biliyorum. Bu harika bir sezonun başında alınan bir mağlubiyet Ky. İçinde debelenmeyi bırak. Bu senin tarzın değil."

Yüzümü ona doğru eğerek bakışlarımı daraltıyorum. "Bu moral konuşması da neyin nesi? Biz *arkadaş* değiliz..."

"Evet, hiç de bile," diye iç geçirdi. "Kullanabileceğini düşündüm. Bu parasızlık meselesi kesinlikle ikimizin de kafasına vurdu."

Bir süre sessizce oturuyorum, onunla herhangi bir konuda konuşmaya devam etmek isteyip istemediğimi düşünüyorum. Ama yine, mücadele edemeyecek kadar yorgunum.

"Artık her şey buna bağlı," diye mırıldanıyorum. "Burs *kazanmama bağlı* ve babamın adına hala mal varlığı olduğu için barınma için mali yardım reddedildi. Üstüne üstlük, geri kafalı kurallara göre kampüste yaşamıyorsam burs almaya da hak kazanamıyorum. Bu tamamen saçmalık."

Avi bir nefes verir. "Bu çok saçma..."

"Seninle takılma havasında olmadığım için beni affet, *kardeşim*. Ama biraz yalnız kalmak istiyorum..." Ayağa kalktım, agresif bir şekilde formamı çözdüm ve başımın üzerine çekerek odanın diğer tarafına fırlattım.

Oturduğundan beri ilk kez Avi'ye bakıyorum, bana bakarken gözlerimiz kilitleniyor. Gülümsemiyor ya da sırtıtmıyor, bu da nedense aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hissetmeme neden oluyor. Bana acıyor mu, yoksa bu durum o kadar asık suratlı ki, sanki her şey büyük bir şakaymış gibi dünyanın geri kalanına kıkırdama isteğini sonunda kaybetti mi bilemiyorum.

Beni daha da sinirlendirmeden önce göz temasımızı keserek vatkalarımı çıkarıp yere bırakıyorum. Ben bakışlarımı ayaklarımdan ayırmazken Avi ayağa kalkıyor ve bağciksız kramponlarımı tekmeliyor.

"Yarın Frankie'nin partisine gelmelisin," diyerek gözlerimin tekrar onunkilere kaymasına neden oluyor. "Duydun mu bilmiyorum ama Brookline'daki yeni evinde büyük bir Cadılar Bayramı partisi veriyor..." Başımı sallıyorum, çünkü *neden umurumda olsun ki?* "Çok eğlenceli olacak ve bence tüm bu saçmalıklar yaşanırken biraz eğlenmeyi hak ediyoruz."

"Eminim tüm bunlar yüzünden soğukkanlı, eğlenceyi seven taşçı yaşam tarzınızı ertelememişsinizdir..." Mırıldandım.

"İyi noktaya değindin." Sırıttırıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Hayır, ama ciddi... Benimle takılmak falan istemediğini biliyorum. Ama gelmelisin. Kafanı her şeyden uzaklaştırır."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Beni arkadaşının partisine davet etmesi tuhaftan da öte. Ama Avi tuhaf bir insan, kim bilir ne yapacak...

Diğer tüm Cadılar Bayramı partileri kampüste olacak, bu da otomatik olarak işler çok karışır, kampüs güvenliği tarafından kapatılma riski taşıdıkları anlamına geliyor. Brookline'a gitmek daha çılgın bir geceyi garantileyecektir.

Ama o zaman da sinir bozucu üvey kardeşimin ve onun tuhaf arkadaşlarının yanında geçirmek zorunda kalırdım.

Şu anda bir kostüm partisini düşünecek kafa yapısında bile değilim, bu yüzden omuz silkiyorum. "Muhtemelen yapmayacağım."

"Bence yapmalısın." Ellerini kalçalarının üzerine koyarak kararlı bir şekilde duruyor.

"Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca bunu fark etmediysen diye söylüyorum..." Ona kaşlarımı kaldırıyorum, "Ne düşündüğün umurunda değil."

"Her zamanki gibi hoş, süperstar." Sırıttıyor ve gitmek için dönüyor. Ama duraklıyor ve "Giyinmeyi unutma!" diyor.

Benden uzaklaştı ve ben de arkasından seslendim, "Çıkar şu aptal şeyi. Aptal gibi görünüyorsun."

"Yapamam!" diye bağılıyor omzunun üzerinden. "Altıma bir şey giymiyorum."

Bana göz kırparak soyunma odasından çıktı ve beni ona yakın olmanın verdiği hayal kırıklığıyla baş başa bıraktı.

Ciddi bir nefes alarak başımı sallıyorum. Yarın o partiye gitmemin hiçbir yolu yok. *Tabii birileri Michael Myers tarzı bir cinayetin işlendiğini görmek istemiyorsa.*

Bu kararı tartışmak için saatler harcadım. Öyle ki Yeşil Hat'tan çıkıp Frankie'nin evine doğru ilerlerken bile geri dönmeyi düşünüyorum.

Şu anda yurttaki tüm katımızı kaplayan bir Cadılar Bayramı partisi var. Herkes koridorlarda parti yapıyor, içki ve parti hediyeleri ile dolu odalara girip çıkıyor, öğrenciler her türlü kostümü giyiyor ve bizim yaşımızdaki en eğlenceli bayramı kutluyor.

Ayrıldığımda, Guty *The Walking Dead*'den Negan gibi giyinmişti ve kalıp onunla ve arkadaşlarımızla *tuhaflaşmam için* ısrar ediyordu. Her ne kadar onlarla takılmayı sevsem de, bu gece takım arkadaşlarımdan uzaklaşmam gerekiyordu. Çünkü mağlubiyetten sonra, hala bir şeyler yapma havasında değilim.

bununla başa çıkmak. Bana bok atacaklarını düşündüğümünden değil - en azından *doğrudan değil*. Ama şu anda ihtiyacım olan şeyin bir manzara değişikliği olabileceğini düşündüm.

Ayrıca, tüm haftayı çift kostümleri giymemizle ilgili mesajlarından kaçarak geçirdikten sonra Lexi'den uzak durmak da güzel olurdu.

İşte bu kadar. *Ekmek* tekne olan kaçınma ve inkâr beni bu Cadılar Bayramı partisi için Avi'nin arkadaşının Brookline'daki evine çekiyor. Merdivenleri çıkmak ve yol boyunca yanlarından geçtiğim tuhaf giyimli parti müdavimlerini kasıtlı olarak görmezden gelmek için yeterli enerjim var.

Yurttaki parti kaçınılmaz olarak kapatılana kadar kendinizi alkolle uyuşturmanız gerekiyor. Sonra eve gidebilir, yatağa girebilir ve tek başınıza kendiniz için üzülebilirsiniz.

Frankie'nin dairesine adımımı attığım anda buraya geldiğime pişman oluyorum. Her yer çılgın kostümler giymiş insanlarla *doluydu* ve benimkiler konusunda daha da güvensiz hissetmeme neden oldular. Havalı bir kostüm için harcayacak zamanım, enerjim ya da param yoktu, bu yüzden son dakikada bulabildiğim en ucuz şeyi aldım - *Cobra Kai*'den siyah ve sarı bir karate kıyafeti.

Arkadaşlarımın hiçbirinin burada olmamasından bahsetmiyorum bile, bu yüzden insanların futbolu gerçekten önemseydiği partilerde ortaya çıktığımda her zamanki heyecan yok. Yine de birkaç yüzü tanıyorum, ben en yakın görünür alkole doğru ilerlerken bana "*naber*" diye bağırırlar.

Mutfakta, bira kutularıyla dolu bir soğutucu buluyorum. Bir tanesini kaptığım gibi açıyorum ve kimseye bakmadan hepsini yudumluyorum. Boş kutuyu tezgâhın üzerine bırakırken gözlerim hemen yanımda duran Avi'nin arkadaşlarından biri olduğunu fark ettiğim birine kayıyor. Micah Torres. Önüne ve yüzüne sahte kan ve iç organlar sıçramış siyah bir takım elbise giymiş.

"Sup..." Homurdanıyorum, bir bira daha açıyorum.

"Hey..." Etrafına bakıyor, sanki futbol takımının geri kalanının partilerini bozmak için odaya dalmasını bekliyormuş gibi.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde ikinci biramdan birkaç büyük yudum alarak yutkunuyorum ve başımı eğiyorum. "Kim olman gerekiyor?"

Sırıttıyor. "Ben JFK'yi kazara vuran Gizli Servis ajanıyım."

Tanrım... Biramı bitirmeden önce birkaç saniye sessizce ona göz kırptıyorum.

"Hey! Bakın kim geldi!"

Tanıdık ses her zaman olduğu gibi sinirlerimi bozuyor ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. *Bu kesinlikle kötü bir fikirdi.*

Avi bana doğru geliyor ve gömleğimin kumaşını parmaklarının arasına alıyor. Ondan uzaklaşıyorum.

"Billy Zabka?" Bana bakarken sırtarak kaşlarını kaldırıyor. "Ahh, Cobra Ky! Çok zekice."

"Evet, peki sen kimsin?" Arkadan bağlanmış saçlarına ve gömleğinde kan izleri olan hafif büyük takım elbisesine bakıyorum, sonra Micah'ya doğru başımı sallıyorum. "Yanında oturan ve terzi bulamayan adam mı?"

Avi dudaklarını büzerken Micah homurdanıyor. "Uh, hayır. Ben Vincent Vega." Kaşımı kaldırıyorum ve o da bana aptalmışım gibi bakıyor. "*Pulp Fiction*'daki John Travolta."

"Vincent Vega'nın kim olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyorum ve *Pulp Fiction*'ın en sevdiğim filmlerden biri olduğunu söyleyerek onu cesaretlendirmemeyi seçiyorum.

"En iyi kurgusal Vega." Gururla sırtıyor.

"Sanırım... eğer kazara insanların beynini patlatan bir eroin bağımlısını *en iyisi olarak görüyorsanız*," diye alay ediyor Micah ve ben kıkırdamadan edemiyorum.

"Doksanlı yıllardı." Avi omuz silkiyor, başı bir sağa bir sola sallanıyor. "Ayrıca, Mia Wallace'ım buralarda bir yerde..." Odanın karşısında birini görür ve işaret eder. "Ah, işte orada."

Göz hizasını takip ederek arkadaşı Zeb'in siyah bir bob peruk ve büyük beyaz bir elbise gömleği giydiği, yüzünden makyaj aktığı ve göğsünden bir iğne çıktığı yere gidiyorum.

"Hey, Mia! Bu kokain değil, biliyorsun!" Avi bağırır ve Zeb arkasını dönerek parmaklarıyla havada bir kare çizer.

Avi kahkahayı patlatır. *Tanrım, ne salak ama.*

"Seni burada gördüğüme şaşırdım süperstar," diyor Avi bana, birkaç solo bardak alıp içki doldururken. "Kesinlikle geleceğini düşünmemiştim."

"Sadece içki için buradayım." Bir bira daha almak için soğutucuya uzandım.

"Peki, bu ruhla..." Fincanlardan birini bana uzatıyor, sonra diğerini kaldırıyor. "Cadılar Bayramın kutlu olsun."

"Mhm." Ne olduğu umurumda bile değil, az önce doldurduğu her neyse ondan bir yudum alıyorum. *Arsenik de olabilir, umurumda değil.*

Bardağı tezgâha bırakır bırakmaz yeniden dolduruyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor, neden bana alkol sattığını merak ediyorum, ama yapmıyorum

Sormaya zahmet etme. Sadece onunla bir partide olduğumu unutacak kadar sarhoş olmak istiyorum.

İkinci kadehi içiyorum, insanlar bağırıp çağırıp gülerken, müzik etrafımızda gümbürderken üçüncü birayla onu takip ediyorum. Birbirine sürtünen, öpüşen, uyuşturucu kullanan insanlar var; şimdiye kadar gördüğüm en dar kostümlerden bazılarını giyen kızlar ve erkekler, dünyayı umursamadan etrafta zıplıyorlar.

Tüm bu çevreyi gözlemlediğim sırada partinin ev sahibi yanımıza geliyor. Ve iki kez bakmam gerekti.

Frankie'nin kostümü *çılgınca*. Yarı şeytan, yarı melek, vücudunun bir tarafı beyaz, altın ve hafif parıltılarla, diğer tarafı ise kırmızı ve siyahla kaplı. Sağ tarafında sırtından çıkan bir melek kanadı ve sol tarafında da karanlık, hortlak görünümlü bir kanadı var. Kostümün bu kadar özenli olduğuna inanamıyorum. Makyaj bir yana, sağ tarafında başının üzerinde bir halenin yarısı, altın sutyen benzeri bir şeyin yarısı varken, sol göğsünü sadece pentagram şeklinde bir macun örtüyor.

"Merhaba canavarlar." Sırıttıyor ve bana bakarken kolunu Avi'nin beline doluyor.

Avi ona şefkatli bir bakış atıyor ve bir an için kendi kendime acaba takılıyorlar mı diye düşünüyorum. Avi onunla yıllardır arkadaş ve her zaman çok yakın olmuşlardır. Ama bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum, çünkü kiminle takıldığı *umurumda değil*, fincanımı alıp yüzümü buruşturarak geri atıyorum.

"Bize katılman çok hoş, Kyran," diyor Frankie baştan çıkarıcı bir şekilde. Ya da belki de şimdiden heyecanlanmaya başlamışındır, kim bilir. "Seni yeterince göremiyoruz, biliyor musun?"

Avi boğazını temizliyor ve benim giderek bulanıklaşan bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor.

"Onunla bu kadar çok takılmasaydın muhtemelen beni daha çok görürdün." Başımı Avi'ye doğru sallayarak ona yaklaşıyorum.

"Çok tatlı biri, değil mi?" Avi gözlerini deviriyor, elini cebine atıyor ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor.

Sigarayı yakıyor ve uzun bir nefes çekiyor, Frankie'ye uzatmadan önce havaya keskin bir duman bulutu üflüyor. O da aynısını yapıyor, canlı gözleri benimkilere takılı kalıyor.

"Kazıları beğendin mi?" diye soruyor.

"Mekânı mı yoksa kostümünü mü kastediyorsun?" Bir şeyden bir yudum daha alıyorum. "Çünkü ikisi de çok güzel."

Frankie bana flört eder gibi bakıyor ama gerçekten flört ediyor mu yoksa sadece kişiliğinden mi kaynaklanıyor emin olamıyorum. Avi eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, sırtışı kaybolduğu için biraz gergin görünüyor. Ama Frankie onu susturuyor, sonra da esrarı bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum. "Uyuşturucu testleri."

"Bu berbat," diye homurdanıyor Avi, esrarı kapıp kendisi içiyor. "Seni gezdirmemize ne dersin?" Frankie'nin gözleri parlıyor ve neredeyse kaşlarını çatmış olan Avi'ye bir kez daha bakar.

Aralarında ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama damarlarımda dolaşan hızlı alkol alımımın sıcaklığıyla, belki de benimle flört ettiğini ve bunun Avi'yi kışkırttığını düşünmeye başlıyorum.

Sırf bu yüzden ona sevimli bir sırtışla başımı salladım ve beni kolumdan tutmasına izin verdim. *Eğer Avi'yi kızdırmak burada olmamın bir yan etkisiyse, o zaman belki de bu parti o kadar da kötü olmayacaktır.*

Frankie bana çok güzel olan evini gezdiriyor. Buna şaşırdım, çünkü onun çok varlıklı olduğunu hiç bilmiyordum ve buranın ayda en az birkaç bin dolara mal olmamasının akla yatkın bir yolu yok. Brookline kesinlikle ucuz bir yer değil ve tam zamanlı bir öğrenci olarak böyle bir daireyi nasıl karşılayabildiğini merak ediyorum - en azından benim bildiğim kadarıyla.

Belki bir mirasa falan konmuştur.

Her iki durumda da, beni ilgilendirmez. O beni oradan oraya sürüklerken ben sadece fincanımdan yudumluyorum ve içki aşırı farkındalığımı köreltmeye çalışıyor çünkü diğer kolunda Avi olduğunu fark etmem çok uzun sürüyor. Üvey kardeşime bu kadar bağlı olmayan biriyle kaynaşmak için ayrılamadan, ikimizi de yatak odasına çekiyor.

Avi onun yatağına doğru ilerliyor ve sanki oranın sahibiymiş gibi yere çöküp elindeki hamam böceğini komodinin üzerindeki kül tablasına bırakıyor. Yayılıp tavana bakarken benim şaşkın bakışlarım onun üzerinde.

Tamam... kesinlikle sevişiyorlar. Umrunda olduğundan değil, ama onun yatağında oldukça rahat görünüyor.

"Sihrin gerçekleştiği yer burası," diye iç geçiriyor Frankie, sonunda kolumu bırakıyor ve yatak odasının açık alanında dolaşmaya başlıyor.

"Sihir." Avi alaycı bir şekilde kıkırdar ve başını sallar.

"Pekâlâ... Tur için teşekkürler." Yavaşça geri çekiliyorum. "Ama ben buradan başka bir yere gideceğim."

Ben kapı koluna uzanamadan Frankie tekrar yanıma geliyor ve elimi tutuyor. "Kyran... Sana sormak istediğim bir şey var. Ve bunu yapmadan önce, açık fikirli olman gerektiğini bilmeni istiyorum..."

Avi güler ve sonra mırıldanır, "Bu son derece kötü bir fikir..." Frankie'ye suçlayıcı bir bakış atıyor. "En kötülerinden biri."

"Kapa çeneni lütfen, Aviel," diye şarkı söylüyor, sonra bana bakıyor.

"Neden kaçırılıp seks kölesi olarak satılmak üzereymişim gibi hissediyorum..." İkisi arasında gidip gelirken gözlerim büyüyor, gerginlik vızıltıma işliyor.

"Kendini övme," diye alay ediyor Avi ve Frankie elini ona doğru kaldırıyor.

"Pekâlâ, işte anlaşma," diye başlıyor melek-iblis; karşımda duruyor. "Belki duymuş olabileceğiniz OnlyFans adlı bir web sitesi üzerinden küçük bir iş çeviriyorum..."

Tanrım, işte başlıyoruz.

"Standart içeriklerimde sadece ben varım ama son zamanlarda hayranlarım birlikte çalışmamı istiyor. Daha spesifik olarak, beni iki erkekle birlikte görmek istiyorlar. Ben de düşündüm ki, sen, bilirsin... güzel olduğun için... belki ilgilenirsin."

"Seni orada durduracağım." Elimini ondan çekiyorum. "Eğer önerdiğin şeyin bu odadaki üçümüzle bir ilgisi varsa, korkarım ki kibarca reddetmek zorundayım."

"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor Avi, bir yandan da elindeki çuvalı havaya fırlatıp tekrar tekrar yakalıyor.

Bekle... Ne? Ona ters ters bakarak bir adım öne çıktım. "Bunu soracağını biliyor muydun? Ne tür bir ucubesin sen?!"

"Pekâlâ, biraz sakinleşelim." Frankie avucunu göğsüme yaslarlarken Avi eliyle havada "*Gördün mü?*" der gibi bir hareket yapıyor. *Ne kadar mantıksız olduğunu görüyor musun?*

"Hayır, bekle. Beni bu partiye sen ve kız arkadaşınla üçlü yapmamı istediğin için mi davet ettin?" Ona inanamayarak kıkırdadım.

Avi donup kalıyor, hızla doğrulduğunda gözleri bana doğru kayıyor. "Affedersiniz... *Kız arkadaş mı?*"

Frankie homurdanır. "Hayır, hayır. *Kız arkadaşım yok.*"

"O benim kız arkadaşım değil," diye inançla tekrarlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Tamam, özür dilerim. *Takıldığım arkadaş...* Her neyse. Aynı şey."

"Hayır. Bu da yanlış." Avi yataktan kalktı. "Daha önce hiç birlikte olmadık. Bu Frankie'nin para kazanmak için uydurduğu ayrıntılı planlardan sadece biri. Ve bunu ona vermek zorundayım..." Frankie'ye bakar ve sahte alkışlar yapar. "Bravo. Denedin. Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum ama... Bekle. Hayır... Bunu söylemeyi *seviyorum*. *Sana söylemiştim!* Bu göt herifin benim üçte biri olduğum bir üçlü seks fikrini aklından bile *geçirmesine imkân yok*, tıpkı benim de onun takılma fikri her neyse ona şahit olmak istemediğim gibi."

Şu anda tamamen sersemlemiş durumdayım. Bu durumda çözülmesi gereken o kadar çok şey var ki, kafam allak bullak oldu.

"*Peki*, Avi..." Frankie huysuzca homurdanıyor. "Demek istediğini anladım. Hızlı nakit paraya ihtiyacı olan tanıdığımız biri varsa diye düşündüm..."

"Ne demek *hızlı nakit*?" Şaşkınlık ses tonumu ele geçirerek soruyorum. "Seninle ve benim salak üvey kardeşimle üçlü seks yapmak için ne tür bir para gerekiyor?"

"Çok sikeyim seni," diye homurdanıyor Avi.

Frankie sakince, "Videoyu OnlyFans'ım için kaydedeceğim," diye açıklıyor. "İzleyicilere belli bir fiyat karşılığında satacağım... Doğal olarak kârı iş *ortaklarımla* paylaşacağım." Başını öne eğiyor.

Gözlerim bir kez daha Avi'ye kayıyor. "Bu yüzden mi bu işe girdin? Para için mi?"

Başını sallıyor, çenesi düşüp yere bakarken düşmanlığı biraz azalıyor. "Okulda kalabilmek için on bin dolar falan bulmam gerekiyor."

Ruh hali hızla çok daha ciddi bir hale bürünüyor, Avi'nin ve benim durumumuzun ağırlığı açıkça ikimizin de omuzlarına biniyor.

Ama yine de alay etmek zorundayım. *Etmek zorundayım*. "Bunu yapmamın imkanı yok-"

"Evet." Avi yüzüme gözlerini kısarak bakarak sözümü kesti. "Seni ilk seferinde duyduk."

"Hey." Frankie Avi'nin elini tuttu ve sıktı. Sonra bana sempatik bir gülümseme attı. "Bunun için endişelenme. Sadece aptalca bir fikirdi. Bir şey söylediğimi unut."

Başımı sallayarak kapıya doğru dönüyorum, bu aptal teklifi bu odada bırakmaya ve asla arkama bakmamaya hazırım. Ama bir şey beni durdurdu.

Sadece sarhoş bir şekilde otoyolda ilerlediğim için mi, yoksa çünkü kayımdan kaynaklanan güvensizlikten mi, yoksa gerçekten de uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmekten ve eve geri dönmek zorunda kalmaktan bu kadar korktuğumdan mı emin değilim...

Ama kapının önünde duraksadığımda, ağzım sessizce "Sence ne kadar kazanırsınız...?" diye sormaktan kendini alamıyor. Omzumun üzerinden Frankie'ye bakarak ekliyorum, "Varsayımsal olarak tabii ki."

Dudakları seğiriyor. "*Varsayımsal olarak...?* Muhtemelen her biri en az iki bin dolar, belki daha fazla."

Gözlerimdeki dolar işaretlerini gizleyememiş olacak ki kirpiklerim hızla kırpışıyor, çünkü bana doğru yaklaşıp elini omzuma koyuyor. "Ve bu sadece başlangıç."

Yavaşça arkamı dönüyorum, çok ihtiyacım olan o muhteşem *parayı gözümde canlandırırken* tereddütlerim yavaşça yutuluyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Avi'ye bakmamak için kendimi zorlayarak Frankie'ye soruyorum. Ufacık, minicik bir parçamın bunu gerçekten düşündüğü gerçeğine nasıl tepki verdiğini görmeyi reddediyorum.

"Ne kadar çok tanıtım yaparsam, insanlar o kadar çok para ödüyor."

Frankie omuz silkiyor. İtiraz edercesine başımı sallıyorum.

"Gerçekten nasıl yapabileceğimi bile anlamıyorum..."

İstemesem de gözlerim Avi'yi buluyor. Orada öylece duruyor ve bu konuşmanın gidişatına özellikle şaşırmış görünüyor.

"Ben erkeklerden hoşlanmıyorum," diye homurdanıyorum, o da ofluyor.

"Evet, göt herif, ben de değilim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Özellikle de senin gibiler için."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Bu da ne demek şimdi?" "Tamam, tamam, Tanrım!" Frankie tekrar aramıza girdi. "Ciddiyim, Buradaki gerginlik hoşuma gidiyor, ama siz ikiniz *birbirinizle ilişkiye* girmeden de üçlü yapabileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Bu çok garip." Başımı sallıyorum, saçlarımı yumruklarken geri çekiliyorum. "O benim *üvey kardeşim*. Nasıl yürüyebileceğini anlamıyorum..."

"Kimse seni zorlamıyor süperstar," diye mırıldanıyor Avi. "Sorun değil. Sen kurabiyeden amigo kızlarla yaşadığın sıkıcı seks hayatına geri dön, biz de bize para kazandıracak kadar maceracı birini bulalım."

Çenem titriyor, öfke ve hayal kırıklığı buraya geldiğimden beri içtiğim likör gibi içimi yakıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Seks hayatım hakkında bir bok bilmiyorsun."

Avi her zamanki gibi bana sırtıyor ve "O zaman neden bu kadar korkuyorsun?" diye fısıldıyor. Biraz daha yaklaştı. "Aletimi görüp kendini mecbur hissedeceğinden mi korkuyorsun-"

"*Siktir git, Avi,*" diye hırladım. "Yoksa seni yerin dibine soktuğum kendi videomu çeker ve World Star'a satarım."

Her zamanki gibi geri adım atmıyor ve bu da içimde lanet olası bir kasırğa gibi öfkelenmeme neden oluyor.

"Benimle aynı odada bulunmaktan korktuğun için vazgeçtiğin onca parayı bir düşün..." Sırtışı genişliyor.

"Bir boktan korkmuyorum," diye tıslıyorum. "Sadece küçük, ürkütücü bir sapık gibi bana dokunmaya çalışmanı istemiyorum."

"Bu zaten *çok* ateşli," diye fısıldıyor Frankie. "Bonus içerik için yapım aşamasını kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

Ona doğru öfkeli bir bakış fırlatıyorum. Zihnim bana bu odadan olabildiğince çabuk *kaçmamı* söylüyor. Bu durumdan siktir olup gitmemi ve ihtiyacım olan parayı kazanmanın başka bir yolunu bulmamı söylüyor.

Ama bir nefes alıp gerçekten düşündüğümde... Uyuşturucu satmak ya da hırsızlık yapmak dışında, bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar çok para kazanmanın, yapmak istemeyebileceğiniz cinsel bir şey yapmayı gerektirmeyen acil bir yolu olmadığını biliyorum.

Aklım parada, para da benim aklımdayken dişlerimi sıktım ve içimi çektim, "Ben gidip kafayı bulacağım. Ne yaptığımı bile anlayamayacak kadar sarhoş olduğumda burada buluşuruz."

Sonra da bu kâbusu atlatmama yetecek kadar içki bulma göreviyle odadan hışımla çıkıyorum.

SoCo ile doldurulmuş olimpik bir havuzu nerede bulabileceğimi bilen varmı?

CHAPTER TEN

Ayak resimleri? Ödeyeceğim.

TaintedLove: Beni bir Twinkie Babası gibi doldur

Your_Dirty_Kitty: Çıplak bedenlerinize oksijenden daha çok ihtiyacım var 🤔

Avi

Uçurumun kenarında. Sinirlerimin tavan yaptığı bir çıkıntıda duruyorum, dengede duruyorum, aşağı inmeye hazırlanıyorum ve *lanet olsun, ne yapıyorum ben?!*

Genelde oldukça sakin bir adamımdır. Yani, kesinlikle yeterince ot içiyorum

Kendimi Bob Marley, *endişelenme, mutlu ol* kulübünün kart taşıyan bir üyesi olarak görüyorum. Elbette stresli ve endişeli olabiliyorum -kim olmaz ki? Ama ot bunun için var. Bunun dışında, gariplik, özellikle de insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamak veya yaptığım şeylere nasıl tepki verecekleri konusunda endişelenmek, üzerinde fazla düşündüğüm bir şey değil.

Ancak, *bu...* Bu çok farklı bir durum.

En iyi arkadaşım ve benden nefret eden sinirli üvey kardeşimle üçlü yapacağız. O yüzden soğukkanlılığımı birazcık kaybettiğim için beni affedin. Eminim altı kadeh içki ve üç sigara içmemiş olsaydım, çıldırıyor olurdum. Bunun yerine, sadece biraz... sinirliyim.

Kyran odadan çıktıktan sonra, aslında para kazanmak için bu kötü tasarlanmış kumarı başlatmamız için geri döneceği konusunda bizi uyardıktan sonra, Frankie ve ben onun odasında biraz daha sigara içtik ve evet demesinin ne kadar gülünç olduğunu tartıştık. Sonra partinin geri kalanına katıldık, Micah ve Zeb ile birkaç kadeh daha yuvarladık ve Kyran'dan mümkün olduğunca uzak durmaya özen gösterdik.

Doğal olarak, başka kimse ne yapmak üzere olduğumuzu bilmiyor. Bütün bunların amacı gizli tutmak, bu yüzden Frankie grubumuz içinde OnlyFans olayını bilen tek kişi olan Bea'ya bile söylememeyi kabul etti.

Birkaç saat oldu ve Kyran'a doğru bakmamak için elimden geleni yapsam da, ne zaman ortaya çıksa onu fark etmekten kendimi alamıyorum. Çok fazla içki içiyor ama bunu asla bilemezsiniz çünkü görünüşe göre adam kimsenin bilmediği bir şekilde kamufle olabiliyor, ki sanırım bu bizim gizli çabamızla ilgili olduğu için iyi bir şey. Onunla olan etkileşimlerimin yüzde doksan dokuzunu kara kara düşünerek geçirdiği için her zaman bir şeyleri içine atma konusunda iyi olduğunu düşünmüşümdür. *Kimsenin* gerçekten tanımadığı türden bir adam gibi görünüyor... Dış dünyanın, yüzeyinin altında gerçekte neler olduğunu bilmesine asla izin vermeye cesaret edemez.

Kısa bir süreliğine ne saklıyor olabileceğini merak ettim... Ama sonra aklımdan çıkarıp dost olmadığımızı ve sırlarını iyi sakladığı sürece ne tür sırları olduğunu umursamadığımı hatırladım.

Ona OnlyFans'ımdan *bahsetmeye* hiç niyetim yok, çünkü zaten beni yeterince yargılıyor. Bunu onca insan arasında onunla yapacak olmam yeterince kötü...

Kesinlikle ilk tercihim değildi, hem de hiç.

Kyran'ı partiye davet etmemin üçlü ile hiçbir ilgisi yoktu. Sadece oyunu kaybettikten sonra ne kadar üzgün olduğunu görünce onun için gerçekten üzüliyordum. Aptalın teki olduğumu biliyorum, çünkü kendimi her zaman el uzatan, onunla barışı korumaya çalışan ve onun sürekli olarak bunun bir parçası olmak istemediği durumlarda buluyorum. Ama kendime engel olamıyorum. O benim üvey kardeşim ve her ne kadar Bay Popüler gibi görünse de, bunun bir rol *olduğunu* ve aslında çok yalnız olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Gerçi bunu ona asla söyleyemezdim, çünkü çılgına döner ve beni tekrar dövmekle tehdit ederdi. Ben de başka bir zeytin dalı olarak partiye davet ettim, çünkü gerçekten gelmesini beklemiyordum.

Ama bunu yaptığında, Frankie bana *parlak fikrini* sundu, ki bu daha çok üçlü seks tarihinin *en kötü fikri* gibiydi. Doğal olarak, biraz şüpheliydim. Hâlâ da öyleyim. Çünkü her nasılsa, tüm mantığa rağmen bunu kabul etmiş olmasına rağmen, bunun bir aksilik olmadan gerçekleşeceğini düşünecek kadar aptal değilim.

Kyran'ın benden nefret ettiği herkesçe bilinir. Ben de onun en büyük hayranı değilim, ama zamanın yarısında beni boğarak öldürmek istiyor,

ve hala tam olarak nedenini bulamadım.

Eminim bu geceden sonra listesine ekleyeceği bir neden daha olacaktır.

Daha fazla içip bekleyemeyeceğime karar verdiğimde, akıl sağlığımı özel olarak sorgulamak için Frankie'yi yatak odasına kadar takip ediyorum. Külotunun içinden küçük bir şişe çıkarırken yatak odasının ortasındaki tüylü pembe halıda bir delik açıyorum.

Eline küçük bir parça döküyor ve bana uzatmadan önce burnundan çekiyor. "Biraz ister misin?"

Kaşlarım kalktı. "Molly mi?" Başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Yardımcı olacağını sanmıyorum..."

"Güven bana, olacak," diye iç geçiriyor.

"Hayır, *olmayacak*." Başımı sallıyorum, volta atmaya devam ediyorum. "Benden nefret ediyor Frankie. Kıcımlı tekmelemeye kalkarsa diye kafamı rahat tutmalıyım."

"Gerçekten rahatlamam gerek." Yatağına uzanıyor, sonra da sırt üstü uzanıyor. "Üçümüz için yeterince gergin zaten. Senin de gerilmene izin veremem. Bütün havayı bozar."

"Vibe mı? Kyran benimle *vibe* yapmıyor..." Mırıldanıyorum, durup ona ters ters bakıyorum. "Tabii senin vibing anlayışın gün boyu birini öldürmekle tehdit etmek değilse."

Omuz silkiyor. "Her neyse. Bu noktada, hayranlarımın sırf sizin tartışmanızı izlemek için fazladan para ödeyeceğini hissediyorum. Aranızdaki gerginlik delice... Sana dik dik bakarken, burun deliklerini açarken, kaslarını esnetirken... diken üstündeyim, seni öpmesi için sabırsızlanıyorum."

O bir kıkırdama nöbetine girerken benim yüzüm sanki birkaç vidadan daha fazlası gevşemiş gibi buruşuyor.

"Beni öpmek istemiyor, beni *öldürmek istiyor*," diye homurdanarak saç tellerimi yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Tamam, bu iki arzu arasındaki çizgi oldukça ince, aşık çocuk."

Bir an için ona göz kırpıyorum, alay ediyorum, sonra başımı sallıyorum. Neden bahsettiğini bilmiyor. Kyran olabildiğince dürüst biri ve onda uyandırdığım sonsuz hayal kırıklığının yalnızca benden daha iyi olduğunu düşünmesinden kaynaklandığına eminim. *Öpüşmenin bununla hiçbir ilgisi yok.*

Bu düşünceleri bir kenara iterek yatağa doğru sendeliyorum ve Frankie'nin yanına diz çöküyorum. Elimdeki göreve odaklanmam gerekiyor; bu videoyu

Hayranlar için mümkün olduğunca inandırıcı olsun ki bir daha yapma endişesi duymadan mümkün olduğunca çok *para* kazanabilelim. Çünkü eminim ki, özellikle Kyran söz konusu olduğunda, bu ilk, son ve *tek* kez olacak.

Frankie'nin üzerine eğilerek onu çenesinden kavıyorum ve dudaklarımı onunkilere doğru indirerek ağzına nazik ama derin bir öpücük konduruyorum. Sadece nasıl hissettirdiğini görmek, havayı ayarlamak ve sanırım birazdan ortaya çıkıp her şeyi milyonlarca kat daha stresli hale getirecek olan diğer taraftan dikkatimi dağıtmak için.

Geri çekilmek istiyorum ama Frankie parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, dudaklarımı dudaklarında tutarak beni öpüyor ve dilini ağzıma sokuyor. Tadı meyvemsi ve dili benimkini okşarken sıcak ve kaygan. Yavaş yavaş öpüşmeye başlıyoruz ve bu kesinlikle iyi hissettirse de, onun en iyi arkadaşım olduğunun ve aramızdaki ilişkiyi mahvetmemek için bunun kesinlikle profesyonelce olması gerektiğinin belli belirsiz farkındayım.

Bir boğaz temizleniyor, yüzümüzü emmekten alıkoyuyor ve ikimiz de nefes nefese, kapüşonlu bakışlarımızı kapıya dikerek birbirimizden ayrılıyoruz.

"Bensiz mi başlıyorsun?" Kyran homurdanıyor, kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor.

Önünde dimdik duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri karanlık ve yoğun. Yüzünde tek bir beklenti gölgesi bile yok, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor.

Bu çok kötü olacak.

Frankie sürünerek tripoda doğru ilerlerken ben yatağa geri oturuyorum.

"Tamam, temel kurallar. Öncelikle, bu *parayla* ilgili, *duygularla* değil," diye duyurdu. "Sadece kazanacağımız nefis parayı düşün ve bu senin amacına yardımcı olacak, söz veriyorum. İkincisi, bunu satman gerekiyor." Video kamerasını kuruyor ve Kyran'a bakıyor. "Sence porno yıldızları gerçekten birbirlerinden hoşlanıyor mu? Hayır. *Rol yapıyorlar*. İkinizin kanka olmadığının hepimiz farkındayız. Aşın artık bunu."

Gözlerim Kyran'a kayıyor ve onunkiler de benimkilerle buluşuyor. Çenesi gözle görülür bir şekilde gerilmişti ve ona kaşlarımı kaldırdım, o da gözlerini devirdi.

Evet, orospu çocuğu. Sakin ol. Bu sadece iş.

"Yüzleri bulanıklaştıracığım, bu konuda endişelenmeyin," diye devam ediyor Frankie. "Ve ne yapabileceğimize gelince... benim için hiçbir şey sınır dışı değil. Her şeyde iyiyimdir."

Kyran ve ben birbirimizin gözlerini tutmaya devam ediyoruz, her ikimiz de geri adım atmayı reddediyoruz, ki bu bizim için her zaman böyle oluyor.

Sonunda bana mırıldandı: "Nefes almaya devam etmek istiyorsan bana dokunma."

"Ama kendimi nasıl tutacağım?" O öfkelenirken ben alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

"Tamam o zaman. Ve son olarak..." Frankie, bize dönüp gülümsemeden önce kameranın konumunu iki kez kontrol ederken sınırsız tartışmalarımızı görmezden geliyor. "Hadi eğlenelim!" Yatağı işaret ediyor. "Görüntü şuradan şuraya doğru olacak, o yüzden bölgeden ayrılmamaya çalışın. Avi, ışıkları açar mısın lütfen?"

Kalan tereddütlerimi dışarı atarak ayağa kalkıyorum ve tepe ışıklarını açıyorum, havayı ayarlamak için yeterince düşük ama aynı zamanda kalitenin çalışacağı kadar parlak olması için dimmer'ı kullanıyorum. Sonra Frankie yüzük ışığını yakarken ben de başucu lambasını kapatıyorum.

Biz ışıkla uğraşırken ve Frankie kayda hazırlanırken, Kyran kapının yanında duruyor ve vücuduyla ne yapacağına dair en ufak bir fikri yokmuş gibi ağırlığını beceriksizce kaydırıyor. Onun ne kadar gergin olduğunu görmek bile tüm bu süre boyunca ne kadar çekilmez biri olacağını pekiştiriyor.

Keşke biraz uyuşturucu kullansa. Kahretsin, belli ki ihtiyacı var.

İşe başlarken ayakkabılarımı tekmeliyorum, sonra ceketimi çıkarıyorum ve Kravat.

"Kyran," Frankie onun adını söyler ve yüzü ona doğru atlar. Sanki onu sıkıntılı bir düşünceden uyandırmış gibi. Elini yatağa doğru salladı. "Gel bakalım. Bütün gece bekleyemeyiz."

Kabaca nefes alıyor, parmak uçlarında yaklaşıyor. "Bu çok boktan..."

"Aş bunları, süperstar." Gömleğimin düğmelerini açıyorum. "Oluyor işte. Korkunç tavrını en azından eğlenceli biriymişsin gibi *davranmaya* yönlendir."

"Ben eğlenceliyim." Kaşlarını çatıyor, saç bandını çıkarıp yere atıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse senin önünde kıyafetlerimi çıkarmanın uyanikken görülen bir kâbus gibi olduğunu düşünüyorum."

"Hm. İlginç." Elbise gömleğimi omuz silkerek çıkardım.

Gözleri benimkilere gelmeden önce gömleksiz gövdemin üzerinde çok hızlı bir gezinti yapıyor. Sonra tişörtünü kafasına geçirdi.

Vücuduna bakmayacağım, çünkü bir futbol topundan beklenecek şekilde kusursuzca yontulduğunu zaten biliyorum.

fahiş miktarlarda zaman harcayan bir oyuncuyum. Ama ne kadar biçimli olduğumu gördüğünde gözlerinde yakaladığım küçük şaşkınlık parıltısından son derece memnunum.

Belki de benim gibi sanatsal emo ineklerin altılı karın kaslarına ve özenle şekillendirilmiş göğüs kaslarına sahip olmadığı genel kabul gören bir klişedir... ve tam da bu yüzden egzersiz yapmaktan bu kadar keyif alıyorum.

İnsanların yanıldığını kanıtlamayı seviyorum ve hepimiz *farklı* olmaya ne kadar bayıldığımı biliyoruz. Bu yüzden benden nefret edenler gömleğimi çıkarıp dikkatsiz dövmelemlerle kaplı sıska bir gövdeyi ortaya çıkarmamı beklerken, bunun yerine beni karmaşık, sanatsal dövmelemlerle kaplı, cehennem gibi yırtık bulduklarında... Kendimi beğenmiş hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bu doğru, Dokuz Numara. Benim vücudum da harika.

"Korktun mu?" Kyran'a sırtıyorum, o da bana kendine özgü kaşlarını çatıyor.

"Çenenin çalıştırmaya devam edersen, sertleşmemin imkanı yok."

Kemerimi çözüp pantolonumu açıyorum ve başımı ona doğru eğerek öylece bırakıyorum. "Bunda utanılacak bir şey yok Ky. Pek çok erkek erektile disfonksiyondan muzdarip. Yani, senin yaşındaki erkekler değil ama-"

"Kapa çenenin, Avi," diye homurdanıyor ve yüzüme doğru yaklaşıyor.

Frankie sırtarak yatağa doğru ilerliyor. "Evet, bu *harika*. Düşmanlık yaratın... *Nefreti körükleyin*."

Kyran'ın gözleri önce ona, sonra bana kayıyor ve yutkunduğuna şahit oluyorum. Buna nasıl başlayacağımızı gerçekten bilmediğini söyleyebilirim ve doğrusu ben de bilmiyorum. Bu yüzden ondan uzaklaşıyorum, Frankie'yi bir tampon gibi aramıza koyuyorum. O önden gidiyor, ellerini yavaşça onun göğsünde gezdiriyor, yüzüne uzanıyor.

Gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilmiş, açıkça gergin ve öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyor. Ama Frankie'nin ağzını kendi ağzına doğru çekmesine izin veriyor ve öpüşmeye başlıyorlar.

Pekala... Sanırım yarışlara başlıyoruz.

Frankie Kyran'ı yatakta oturur pozisyona itiyor, sonra kucağına oturuyor ve kameranin mümkün olduğunca çok şey çekebilmesi için hafifçe dönerek onu öpüyor. Arkasına geçip boynunu öpüyorum ve ellerimi yanlarından kışına doğru gezdiriyorum. Ne yazık ki Kyran'ın da aklına aynı fikir gelmiş olmalı çünkü elleri çoktan oradaydı ve ben de kendi ellerimle onunkileri kapatıyorum.

İkimiz de ırkılıyor ve Frankie'nin ağzına doğru gürlerken ellerimi

hızla geri çekiyorum, belli ki ona dokunmamdan şikayet etmek istiyor.

Kaza. Neyse ki, ona bunu yapması için herhangi bir boşluk bırakmıyor ve bunun için onu takdir ediyorum.

Kyran yatağa uzanana kadar onun üzerinde daha da sürünüyor ve aynı anda ayakkabılarını tekmeliyor. Arkasında diz çökmüş, aptal uzun bacaklarından kaçınmak için deli gibi çabalıyorum. Kıçına uzanıyorum, ellerimle kavriyorum ve onu Kyran'ın üzerine itiyorum, ona sürtünmesine yardım ediyorum.

Ona hiç dokunmamak için mücadele ederken ona bu kadar yakın olmak tuhaf ve sinir bozucu. Aramızdaki tek şey Frankie ve umarım bana karşı olan tüm düşmanlığını absorbe edebilir, hatta belki bir şekilde onu biraz sakinleştirebilir.

Ona nasıl boyun eğdiğini hemen fark ettim. Kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışacağını düşünmüştüm ama bununla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor. Sadece arkasına yaslanıyor ve onun kendisiyle öpüşmesine izin veriyor, elleri neredeyse çekingen bir şekilde onun belinde duruyor. Sonunda, kadın adamın ellerini tutup göğüslerinin üzerine itiyor ve bu noktada adamdan küçük bir huff sesi çıkıyor.

Bu biraz ilginç. Belki bizi kaydeden kameraya aşırı odaklandığı için gergin, belki de ben burada olduğum için... Ama beklenmedik bir şekilde titriyor.

Liseden beri kızlarla takıldığını biliyorum, ama belki de daha önce onunla alay ederek sinirlendirdim çünkü bu *doğru*. Belki de yatak odasında uzaktan yakından heyecan verici bir şey yapmamıştır ve şimdi üvey kardeşi ve tanıdığım cinsel açıdan en maceracı kızlardan biriyle üçlü sekse balıklama dalıyordur.

Tanrım... Eğer bu doğruysa, başının çaresine bakacak.

Frankie'nin sırtına eğilerek omuzlarını öpmeye devam ediyorum, saçlarını yumruğumun etrafına sarıyorum ve kasıklarımı kıçına bastırıyorum. Yalan söylemeyeceğim, bunu en iyi arkadaşımla yapıyor olmak biraz garip, ama iş takılmaya geldiğinde onun ne kadar rahat olduğunu da biliyorum. Eğer Bea ve ben takılıp arkadaş kalabiliyorsak, aynı şeyin Frankie ve benim için de söylenebileceğine inanmak zorundayım.

Havadaki hormonlardan ve Frankie'nin kıçının sürtünmesinden dolayı sikim büyüyor. Pantolonumdan ve kostümünün dar malzemesinden yanaklarının arasına sıkışan sertliğini hissedebildiğinden emin olduğumda, Kyran'ın dudaklarını azgınca emerken nefes nefese bir inilti çıkarıyor.

Aşağıya bakarken, onu bana dik dik bakarken yakalıyorum, beni hem tedirgin eden hem de devam etmem için içimde bir ihtiyaç uyandıran ateşli bir bakışla bana ateş ediyor

onunla uğraşmak. Onu kızdırmak o kadar *kolay ki*, zor bile sayılmaz. Onu rahat bırakmam gerektiğini bilsem de, geri adım atmaktan nefret ediyorum, özellikle de onun gibi tiki sik kafalılara karşı. *Eğer bunu yapabiliyorsa, o zaman bunu kaldıracak.*

Bu ruh haliyle, elimin *kazara* Frankie'nin kalçalarından kaymasına ve onunkine geçmesine izin verdim.

Bu sefer, ağzını onunkinden uzaklaştırıyor ve "Dur" diye homurdanıyor.

"Oops... Elim kaydı." Frankie'nin elini çekerken sırtıtmamı engelliyorum. başını geriye atıp yüzünü çeviriyorum ki onu öpebileyim.

Onun kaydığını hissedebiliyorum ama ben ağzını emmeye odaklanıyorum, eli pantolonumun üzerinden sikimi ovmak için hareket ederken diliyle alay ediyorum. İyi hissettiriyor ve gözlerim hafifçe aralandığında, diğer eliyle aynısını Kyran'a yaptığını görüyorum.

Sol elimle, amına dokunmak için arkadan kalçalarının arasına giriyorum. Ve parmaklarını hissediyorum. Kyran'ın parmağı.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırmaya çalıştı. Ben de *onun* elini tokatladım. "Önce ben geldim," diye homurdanıyor.

"Evet, ama ben daha iyiyim."

"Çocuklar..." Frankie dudaklarına üflüyor, sonra aramızdan sıyrılıp Kyran'ın yanındaki yatağa sırt üstü uzanıyor. "İkiniz de beni aynı anda parmaklayabilirsiniz."

"Hayatta olmaz," diye tıslıyor.

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Sonra ikimiz de fark ediyoruz ki kız uzaklaştığından beri ben onun kalçasının üzerine diz çökmüşüm, ellerimiz birbirine değiyor ve ortada bizi ayıracak bir kız yok.

Kyran elini benden çekip geri çekiliyor ve muhtemelen daha az onun üstündeymişim gibi görünmesi için bacağına kırbaçlıyor. Ama bunu yaptığında taşaklarına diz çöküyor ve ben de acı içinde inleyerek taşaklarımı sıkıca kavıyorum.

"Siktir git, sikik!" Yan tarafıma çöktüm. O kadar sert bir darbe değildi ama yine de. *Hassas bölge.*

"Hak ettiğini buldun," diye nefes alıyor, dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Sana benden uzak durmanı söylemişim."

"Evet, şey... kişisel baloncuklar üçlü ilişkilerde pek işe yaramaz, salak herif."

Doğrulup Frankie'nin yanına gidiyorum, sanki bu şimdiye kadarki en komik şeymiş gibi sırtıyor. Onu kalçalarından tutup kendime doğru çekerken

Ciyaklıyor.

Yüzümü göğüslerine doğru indirip her yerini öperken, kostümünün parçalarını çıkarıp onları tamamen ortaya çıkarırken dudaklarından keyifli kıkırdamalar kaçıyor. Gözlerim kayıyor ve onun Kyran'ın kasıklarını okşayışını, pantolonunun içine uzanışını izliyorum. Hâlâ çok gergin görünüyor ama kız onu içeriden okşamaya başlayınca gözleri kapanıyor. Başını geriye atıyor, yutkunurken adam elması boğazında sallanıyor. Frankie'nin bir avuç dolusu şımarık memesi ağızımdayken bile gözlerimi bu manzaradan alamıyorum.

Kyran'ın dudakları küçük nefesler bırakırken aralanıyor. Bakışlarım göğsünün üzerinde bir aşağı bir yukarı kayıyor, kaslarının kıvrımları o kadar *pürüzsüz ve hatlı* görünüyor ki... Ten rengi kremsi ve biraz kızarmış.

Kendimi silkeleyerek gözlerimi kapatıyorum ve yaptığım şeye odaklanıyorum, Frankie'nin göğüs ucunu dudaklarımın arasına alıyorum. Sonra parmaklarımı şortunun bel bandına sokup bacaklarından aşağı indiriyorum ve odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Ruh halimle hareket ederek, karnından aşağı bir çizgi öpüyorum, bacaklarını ayırıyorum ve yüzümü amının önüne yerleştiriyorum. Dilimi uzatıp klitorisini güzelce yalamadan önce hızla atan nabzımı sabitlemek için bir nefes alıyorum. Mırıldanıyor, ben de tekrar yapıyorum, yüzümün yanında parmaklarını hissedene kadar yalıyorum ve yalıyorum. Kyran'ın elini şu anda dilimi içine soktuğum yere doğru hareket ettirmesini izlerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bana bunu yaptıran şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dudaklarımı parmaklarından birinin etrafına sarıp, o çekmeden önce hızlıca emiyorum.

Bu kez, göğsümde gümbürdeyen sinsi kıkırdamaya engel olamıyorum. "Siktir git, ucube," diye hırlıyor, oldukça soluksuz bir şekilde, ekleyebilirim.

"Özür dilerim... Dilim sürçtü." Elimi kalçasına koyarak kendimi sabitliyorum, tabii ki o da elini çekip uzaklaşıyor.

Frankie parmaklarını onun klitorisine bastırırken, "Bana dokunmayı kes," diye hırlıyor.

Devralıyor ve onu ovmaya başlıyor, sonra iki parmağını içine sokarak nefes almasına neden oluyor. Gözlerim Kyran'ın uzun parmaklarının içeri ve dışarı pompalanmasına kilitlenmişken, ağızım klitorisini yalamak için etraflarında manevra yapmaya çalışarak yaklaşıyor. Bu çok zor ve arada sırada dudaklarım ya da dilim tamamen kazara onun parmaklarına değiyor.

"Beni yalama, Avi," diye tehdit ediyor Kyran. "Yoksa dilini koparırım." "Mmm... işte bu. Benimle edepsiz konuş," diye takılıyorum.

İŖi çok kolaylaŖtırıyor.

Kyran homurdanıyor, hareketleri yavaşlıyor. "Seni öldüreceğim amına koyayım."

"Kyran..." Frankie sakince mırıldanarak onun dikkatini tekrar dağıtmaya çalışıyor.

Çenesini avucunun içine alıp onu biraz daha öpüşmeye çekerken yukarı bakıyorum. Amını yalayıp emerken, birlikte hareket ederken ağızlarına bakıyorum, dilim ara sıra Kyran'ın parmaklarını sıyrıyor. Ama bu sefer hiçbir şey söylemiyor. Titriyor gibi görünüyor ve bu beni yine hipnotize ediyor.

O ürkek hareketler... Bu kadar düşünceli ve hırçın birinin nasıl bu kadar itaatkâr olabildiği şaşırtıcı. Bence çok sıkı sarılmış... *gürültülü bir boşalmaya ihtiyacı var.*

Bu düşünce zincirini durdurarak, odağımı Frankie'nin amında kalmaya zorluyorum. Ta ki Kyran'ın kafasını bana katılması için aşağı ittiğini hissedene kadar.

İkimizin de onu aynı anda yememizi istediği çok açık ama üvey kardeşim için bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyorum. Ağızlarımız birbirine çok yakın olurdu. Yine de onu hareket ettirmesine izin veriyor, önce göğüslerine doğru iniyor, ama sadece bir saniyeliğine, ayrılmış kalçalarının arasında bana katılana kadar.

Kyran bana bakıyor, ben Frankie'nin klitorisini emerken izliyor. Sonra duruyorum ve kaşlarımı kaldırarak ondan uzaklaşıyorum. Tereddütlü ve hırçın görünüyor ki bu kimseyi şaşırtmıyor.

Frankie sırtarak, "Bakalım kim daha iyi yiyecek," diye bizi kışkırtıyor. "Biraz sağlıklı rekabet."

Ona bakıyorum ve göz kırpmıyor. *Zeki küçük fingirdek...* Kyran'ın bir konuda en iyi olduğunu kanıtlama fırsatını kaçırmayacağını biliyor.

Yine de kararlı görünmüyor. Belli ki emin değil, alt dudaklarını çiğnemek için duraklıyor. Ve gözlerimiz buluştuğunda, yakından, gözlerindeki o yakıcı yoğunluğu dokuma ela olarak gerçekten görebiliyorum. Açık bronzla karışmış yosunlu yeşil, ağzını Frankie'nin amına dayamak için teması kesene kadar beni bir saniyeliğine sabit tutuyor.

Onu yavaşça, gergin bir şekilde yalıyor, şu anda ne kadar *farklı* görüldüğüyle beni büyülüyor. Sanki bunu daha önce hiç yapmamış gibi, ki bu doğru olamaz. Dili bir saniyeliğine kızın yarığının üzerinde geziniyor, sonra tekrar klitorisine geliyor ve onu geçici olarak çırpıyor.

Muhtemelen bir ölüm cezası olduğunu bilmeme rağmen, ona biraz yardım etmeyi seçerek, yüzümü içeri sokuyorum ve amının yarığını kucaklıyorum. Bunu yaptığında çenelerimiz çarpışıyor ve o da mırıldanıyor.

"Çok yakın," diye nefes alıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Siktir git." Onu daha sert yalıyorum.

Bu sefer dilim dudağına değiyor ve o da boğazıma uzanıyor, elini boğazıma dolayarak beni tutuyor.

"Boğ beni, baba," diye alay ediyorum, o beni buz gibi bir bakışla kıştırırken sırtıyorum.

"Kes şu saçmalığı, sık suratlı," diye çıkışıyor ve beni bırakıyor.

Ama yüzlerimiz birbirine o kadar yakın ki, nefesinin sıcaklığı dudaklarımda dans ediyor. Dilimi bir refleks gibi aşağıya doğru kaydırduğımda gözlerini yakalıyorum. Ve en kısa saniyeler için, yeşil ve altın küreler ağzıma düşüyor.

Bir parıltıdan başka bir şey değil, ama yine de. Bu oldu.

"Bunu gördüm," diye fısıldıyorum alaycı bir tavırla. Ama sesimin normalden biraz daha kısık çıktığını da inkâr edemem. *Bu durumun bir belirtisi diyelim.*

"Canın cehenneme," diye homurdanan Kyran yemek yemekten vazgeçip parmaklarını kullanıyor.

Başparmağını Frankie'nin klitorisinin üzerinde gezdiriyor, sonra yavaşça bir parmağını içine kaydırıyor.

"Parmağınızı görüyorum... ve ikinizi de kaldırıyorum." İki parmağımı onunkilerle birlikte içeri itiyorum.

Ellerimiz kelimenin tam anlamıyla aynı hizada, avuç içlerimiz birleşmiş, gözlerimiz kilitli kalırken amını parmaklıyor, inatçı ve kindar. Biz birbirimize karşı savaşıırken Frankie bu hissin etkisiyle parçalanıyor, birleşik ellerimize karşı kıvranıyor, vücudunu agresif, tuhaf bir şekilde cinsel kavgamızda bir tür piyon olarak kullanıyor.

"Benim yaptığım şeyi daha çok seviyor," diye gürlüyor, yüzümden birkaç santim uzakta.

"Sen bilirsin." Diğer elimle pantolonumun içine uzanıp ereksiyonumu ayarlıyorum, çünkü şu anda kafa karıştırıcı bir şekilde sert ve *ağrıyor*.

"Sakin benim önümde otuzbir çekmeye kalkma." Sesi sözleriyle birlikte hafifçe çatlıyor, midemin çukurunda bir şeyleri gıdıklıyor...

Hiç anlamadığım çok rahatsız edici bir şey.

"Ne zaman istersem o zaman otuz bir çekerim," diye homurdanarak sikimi yumrukluyorum.

"Yapacaksın amına koyayım." Bileğime uzanıp onu çekmeye çalışıyor, sanki sikimi kaldırmama gerçekten engel olacakmış gibi. Bu delilik.

Ama elim hala aletimin etrafında, bu yüzden daha çok benim için hareket ettiriyor gibi.

"Bunu daha da zorlaştırıyorsun..." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, dudaklarım titriyor.

"Sen tam bir ibnesin." Göğsü şimdi gerçekten kabarıyor, kelimeler boğuk ve düzensiz çıkıyor.

Yüzümü burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırarak fısıldıyorum: "Ama şu anda sikimi kaldıran sensin."

Çenesi gergin, gözle görülür bir şekilde titriyor.

"Benim elim değil." "Öyle de olabilir." Omuz silkiyorum.

Frankie'nin bacakları sertleşirken amcığı parmaklarımızı sıkıyor. Ama biz tartışmakla o kadar meşgulüz ki fark etmiyoruz bile. Kyran bileğimi bırakıyor ve başımı Frankie'nin kalçasına yaslıyorum, tüm bu gerilimin nabız gibi atan sıcaklığıyla çevrenmiş sikimi okşama hissiyle gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Bunun neden bu kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama hissettirdiğini inkâr edemem. Gözlerimi yeniden açtığımda Kyran'ı elimin pantolonumun içinde hareket edişini izlerken yakalıyorum.

"Sertleştin mi?" Fısıldıyorum ve gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Sikeyim hayır," diye tıslıyor.

Pantolonuna bakıyorum. Kumaş, gözle görülür ereksiyonunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Yalancı."

Eliyle kapatıyor. "Sikime bakma, lanet sapık." "Neden... küçük mü?" Dudağımı ısırdım.

"Hayır." Bakışları daralıyor ve daha yakına eğiliyor. "Bu *büyük bir şey*."

"Kanıtla," diye mırıldanıyorum, bu ani sözlerle kendimi şok ediyorum.

Ne yapıyorum ben?

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Pantolonunun üzerinden kendini avuçlarken sesi düzensiz, yüzü kızarmış, yanakları pembeleşmiş, göz bebekleri büyümüş. Ellerimiz Frankie'nin uyarılmasından dolayı kaygan bir şekilde ıslak, avuç içlerimiz birbirine kayıyor, biz onun amcığıyla uğraşırken, ona hiç dikkat etmiyor ve sadece aramızda alevlenen bu saldırganlık savaşı her neyse ona tamamen sarılmış durumdayız. Çok çılgınca ama kafam bulanık ve düşünemiyorum bile.

"Bana çok yakınsın Kyran..." Yıpranmış nefeslerle konuşuyorum. "Eğer gelirsem, her tarafına bulaşır."

"Eğer üzerime gelirsen, aletini vücudundan sökerim," diye homurdanıyor.

Tanrım, bu tartışmayla ilgili bir şey beni lastik bir bant gibi sarıyor. Derimin içinde diri diri yanıyorum ve vücudundan dalgalar halinde sıcaklık

Ağırlığı hissedince puslu bakışlarım dalıyor ve onun bacağına
benimkinin üzerinde buluyorum.

Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ama şimdi dikkat ettiğim için, kalçalarının hareket ettiğini yakalıyorum, sanki benim aksime mastürbasyon yapmadığı için elde edemediği bir tür hissin peşindeymiş gibi.

Ve beynimdeki garip, çarpık bir şey onun öyle olmasını diliyor.

Boku yedim. Her şey mahvoldu.

"Demek korkuyorsun..." Kirpiklerim titreyerek ona fısıldıyorum.

Alt dudağını ısırarak alçak, gürültülü bir ses çıkarıyor. Ağır bir zonklamayla taşaklarıma çarpıyor. Kalçalarım ona doğru yaklaşıyor.

Ama nereye gitmeye çalışıyorsam oraya varamadan Frankie önce sızlanıyor, sonra da yüksek sesle soluyor. "Aman Tanrım, lanet olsun, *geliyorum!*"

Elleri aşağıya doğru uçuyor, aynı anda her iki bileğimizi de kavıyor, birleşmiş ellerimizin üzerine boşalırken bizi can havliyle tutuyor, "Geliyorum, geliyorum, *geliyorum amına koyayım...*" diye mırıldanıyor. Tekrar ediyorum.

Kyran'ın ağzı benimkine o kadar yakın ki sanki onun nefeslerini soluyor, nefeslerini içime çekiyor gibiyim. Dudaklarının titrediğini hissediyorum. Nabzının kendi nabzım gibi attığını *hissediyorum*.

O kadar yoğun ki her an kendime gelebileceğimi düşünüyorum.

Ama sonra Frankie bileklerimizi bırakıyor ve yatağın üzerinde doygun bir su birikintisine dönüşüyor. Ve bunu yaptığı anda Kyran parmaklarını Frankie'den çekip kendini benden uzaklaştırıyor.

Büyü hızla bozuluyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. Gözlerimi kırıştırarak elimi geri çekiyorum, sikimi bırakıyorum ve yavaşça doğruluyorum. Sersemlemiş bir halde boğazımı temizliyorum ve Kyran'ın yanıyormuş gibi yataktan atlayıp bizden uzaklaşmasını izliyorum.

Başım dönüyor, neden bu kadar kıpır kıpır ve tuhaf davrandığını merak ediyorum. Demek istediğim, bunun gergin olduğunu biliyorum, ama kelimenin tam anlamıyla bize bakmıyor bile.

Franke dirseklerinin üzerinde oturuyor, sırtıyor ve saçlarımı okşuyor. "Bu çok çılgıncaydı." Başını Kyran'a doğru eğdi. "Şimdi sizi boşaltmamı ister misiniz?"

"Hayır," diye bağılıyor Kyran kısık sesle, gömleğini tutup başının üzerine çekiyor. "Ben çıkıyorum."

Bacaklarımı yataktan sarkıtarak başımı sallıyorum. Bu iş biter bitmez bir kaçık gibi davranacağını bilmeliydim. Ayağa kalkıyorum, hâlâ kaskatı olan ve pantolonumun önünü iten ereksiyonuma bakıyorum.

"Yani bana yardım etmek istemiyor musun?" Ona takılıyorum ve Frankie kıkırdıyor.

Kyran dönüyor, sonunda bana bakıyor ve tabii ki öfkeli görünüyor. Ama benim dikkat ettiğim şey bu değil.

Sanırım pantolonunda ıslak bir nokta var.

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey çıkmadı. Sadece sessizliğe gömüldüm. Gözlerim tekrar yüzüne kaydığında, pancar gibi kızarmış, öfkeyle dişlerini gıcırdatıyor. Pantolonunun içine boşalmasının sonucu olduğu belli olan şeyi örtmek için ellerini indiriyor, sonra da kapıya doğru yürüyor.

"Bu konuda tek kelime bile etmeyeceğiz," diyor, sırtı bize dönükken omuzları gözle görülür biçimde gergin. Kapıya doğru uzanıyor ve son bir kez Frankie'ye bakıyor. "Para..."

Frankie başını sallayıp boğazını temizlerken en az benim kadar şaşkın görünüyor. "Evet... Sana Venmo göndereceğim."

Başını sallıyor, tekrar arkasını dönüyor ve mırıldanıyor,

"Harika. Teşekkürler..." Sonra kapıdan sıvışıp gitti.

Frankie ve ben bakışıyoruz. Ve senkronize bir şekilde, yüzlerimiz yavaşça kameraya dönüyor.

Pekala o zaman.

CHAPTER ELEVEN

redhot32: Başınızdan ayak parmaklarınıza kadar size taparken ikinizin de beni MAHVETMESİNİ istiyorum.

GoldieCucks: Beni büyükannemin örme battaniyesi gibi bağla. 🤔

Avi

Üç bin.

Frankie'nin kaydettiği en saçma, en aptalca üçlü seks videosundan üç bin dolar kazandım. Ve hatırlatmama izin verin, bu *her* birimiz için üç bin dolar demek... Yani o feci içerik bahanesi aslında neredeyse on bin dolar kazandırdı.

Olaydan bu yana geçen bir hafta boyunca ara sıra durup güldüm. Her şeyi çok saçma buluyorum. Ve aynı zamanda büyüleyici. Bu hızla gidersem, okul harcımı ve ev paramı kısa sürede ödeyeceğim. Ama dürüst olmak gerekirse, artık bunu düşünmüyorum bile.

İtiraf etmekten kesinlikle *nefret ediyorum* ama tüm bu olanlar beni çengele taktı. Her ne kadar sosyal medya temelli tüketimciliği yerden yere vurmaya sevsem de -benim olayım bu; adamı, *kapitalizmi, şeytani yüzde biri, tüm bu saçmalıkları siktir et- bu kadar basit bir şeyi yaparak bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar çok para kazanabilmek beni tamamen büyüledi. İnsanların buna nasıl bağımlı hale geldiğini anlayabiliyorum...*

Para tüm kötülüklerin anasıdır. Çünkü o güçtür. Para, seks, şöhret, güç... *Kontrol.* Uyuşturucu gibidirler. Durumunuzun en zayıf kısımlarını avlarlar.

Ve ben de daha iyi değilim. Çünkü tam da tuzağına düşmüş durumdayım, hayranların yorumlarını ve DM'lerini neredeyse ağzım sulanarak okuyorum.

Kendimi ilgi orospusu gibi hissediyorum. *Benden hoşlanıyorlar! Benden gerçekten, gerçekten hoşlanıyorlar!*

Bleh. Ne zamandan beri umursuyorum ki?

Görünüşe göre yapıyorum, sebepsiz ve pişmanlık duymadan.

Frankie'nin hazırladığı videoyu kendi OnlyFans hesabımda paylaştım ve şimdi *yüzlerce* aboneye bakıyorum, birçoğu her gün bana mesaj atıp daha fazlasını istiyor.

Daha açık olmak gerekirse, ben ve Kyran. Ya da onların deyimiyle *ateşli huysuz sarışın*.

Bugün Cumartesi akşamı ve sigara içmeye ve çizim yapmaya ara verip telefonumu kontrol ettiğimde Twitter'da paylaştığım teaser hakkında yüzlerce yorum ve OF gelen kutumda onlarca DM buldum.

Charlie421: Kızdan kurtulma planın var mı? Sadece ikinizi izlemek için iyi para öderdim.

SBA2234: Senden ve o adamdan daha fazlasına ihtiyacım var! *Altı ateş emoji * WillytheKid: Stg gerginliği. Lütfen sadece sen ve o adamdan oluşan bir ortak çalışma??!?

Muy caliente mi guapo! Birlikte çok seksisiniz * kalp yanıyor emoji *

Ve bu sadece buzdağının görünen kısmı. Özel videolar için *yüzlerce dolar* ödemeyi teklif eden, üvey kardeşimle yapmamı istedikleri her türlü çılgın şeyi detaylandıran adamlar var. Bu delilik.

Tabii ki onun üvey kardeşim olduğunu bilmiyorlar... Muhtemelen *daha fazla* para teklif edecekleri bir gerçek. *Bu kankaların yasaktan hoşlandıklarını hissediyorum.*

Ama ne yazık ki onlar için bu kaybedilmiş bir dava ve bu düşünce beni tuhaf, endişeyle dolu bir depresyona sürüklüyor. Üçlü videoyu yüklediğimden beri birkaç cılız resimden fazlasını yayınlamadım ve onlar için vızıltı eksikliği güvensizliklerimi tam gaz açtı.

Hayranlarım için üretmediğimde kendimi başarısız hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda onların ilgisini kaybetme stresine giriyorum ve bu da kendimi büyük bir kaybeden gibi hissetmeme neden oluyor.

Bu insanları tanımıyorum ve onlara hiçbir borcum yok. Bu hesabı kapatıp hiçbir sorun yaşamayabilirim... Sadece bana birkaç bin dolar kazandıran aptal bir üniversite deneyine bağlayabilirim.

Ama ben bunu yapmak istemiyorum. Dediğim gibi, para ve yeni keşfedilen *Şöhret*, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, bana bir amaç duygusu verdi. Biliyorum.

Bu aptalca ve kendi içsel tatminim için başkalarına bel bağlamaktan nefret ediyorum ama elimde değil. Bu hayranlığın *beni* hedef almasını istiyorum.

Ama şimdi Süperstar Harbor da aramıza katıldığına göre, tek istedikleri bu gibi görünüyor. Evet, ikimizi de istiyorlar, sadece onu değil, ama yine de. Bu sinir bozucu.

Ve anlamsız, çünkü Kyran'ın para karşılığı eşcinsel olmayı *düşünmesine* imkan yok. Özellikle de benimle. Böyle bir şey olmayacak ve bu çok üzücü çünkü bundan vazgeçmeye hazır değilim. *Hayranlar*.

Tüm bunların ötesinde, o embesilce üçlünün nasıl düştüğünü bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Hafızamın liflerine işlenmiş bir şekilde orada öylece duruyordu ve ben de elimde olmadan sürekli onu düşünüp duruyordum.

Ne kadar yakındık ve bu yakınlık midemin çukurunda tüy kadar hafif bir his gibi dalgalanıyordu. Etrafımızda yanan öfke, gerginlik ve hayal kırıklığı...

Bacağı benimkinin üzerine eğildi.

Bu düşünmek isteyeceğim son şey ama duramıyorum. Ve özellikle de olanlarla ilgili bir şeyin onu *pantolonuna* boşalmasına neden olacak kadar tahrik ettiğini düşündüğüm gerçeğini hatırlamadan duramıyorum.

Frankie'ydi. O olmalıydı. Frankie'yi orgazma ulaştırmak onun için dayanılamayacak kadar heyecan verici olmalıydı ve bu yüzden çılgına dönüp hışımla çekip gitti. Bunun onun aptal bacağıının benimkinin üzerinde olmasıyla ya da son bir haftadır beynimden atmak için mücadele ettiğim nefes nefese kalışımızla hiçbir ilgisi olmadığına kesinlikle *eminim*.

Telefonumu masama bırakıp kendimden uzaklaştırdıktan sonra çekmeceme uzanıp bir Twizzler alıyorum, en sevdiğim şekerleme ve *birçok* rahatlatıcı yiyeceğimden biri. Üzerinde çalıştığım taslağa bakarken ısırıklar atıp çiğniyorum. Bu benim Batman karakterleriyle yaptığım *Son Akşam Yemeği* versiyonum. Açıkçası Batman İsa, Robin Peter... Komiser Gordon, Poison Ivy, Bay Freeze, Bane ve Korkuluk da var. Ve tabii ki Joker de Judas.

Bu sadece eğlence için, bir anlamda havarilerin aslında İsa'nın düşmanları olduğu fikri üzerine bir oyun gibi. Benimkinde, bir *yemeği* paylaşmaktan çok kendi saçmalıklarıyla meşguller. Kafamı yeterince dağıtıyordu, ama şimdi telefonumu kontrol ettiğimde, üzerinde çalışmaya devam etmek için motivasyonum tamamen kurudu.

Gözlerim tekrar telefona kayıyor ve farkına bile varmadan alt dudağımı öfkeyle çiğniyorum. Kafamın arkasında, Kyran'a hayranlarımdan gelen tüm bu heyecanı anlatmam gerektiği konusunda ısrar eden küçük bir ses var...

Biliyorum, biliyorum. Bu en aptalca fikir. Onu tanıyorum, sinirlenecek, bana *ibne* diyecek ve kıcımlı tekmelemekle tehdit edecek. Bu onun standart tepkisi, özellikle de dokunma fikrimiz söz konusu olduğunda.

Ama sonra bir parçam onun da ilgiye ihtiyacı olup olmadığını merak ediyor.

Belki o da benim gibi yorumlardan gurur duyardı.

Ve daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Üç bin dolar BC'de barınmak için yeterli değil. Birkaç hibeyle bile, yılda neredeyse yirmi bin dolara bakıyoruz, kendimizi beslemek ve bilirsiniz... bu kampüste nefes almaktan başka bir şey yapmak istiyorsak bahsetmiyorum bile.

İkimizin de daha fazla paraya ihtiyacı var. Ve bu acınası, değersiz bahaneyle telefonumu elime alıp huysuz sürük üvey kardeşime bir mesaj atıyorum.

Ben: Hey

Mesajı okumadan önce beş dakika geçiyor ve buna rağmen cevap vermiyor. Ben de devam ediyorum.

Ben: Seninle önemli bir şey hakkında konuşmam gerek. Yurduma gelebilir misin?

Bu sefer, neredeyse anında cevap veriyor.

Kyran: Bu tartışmaya kapalı bir hayır olacak.

Ne göt herif ama. Yapamam.

Ben: Kyran... Sanırım söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin.

Hiçbir şey. Beş dakika daha oku.

Ben: Lütfen sadece gel. Bana beş dakikanı ayır. Bunu bana borçlusun.

Kyran: Sana hiçbir şey borçlu değilim.

Gözlerimi göklere yuvarlıyorum.

Ben: İyi, yapmazsın. Ama dediğim gibi, bu ciddi bir mesele.

Kyran: Umurumda değil. Söylemek istediğin her şeyi mesaj atabilirsin. Yüzünü görmek istemiyorum.

Tanrım, çok iğrençsin. Bak, bu hassas bir konu. Mesaj atmak istemiyorum.

Yazı baloncukları çıkıyor, sonra kayboluyor. Sonra tekrar çıkıyor, sonra tekrar kayboluyor. Sonunda cevap verene kadar birkaç dakika daha sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum.

Kyran: Hala hayır. Senin lanet yurduna gelmeyeceğim Avi.

Ben: Tamam, seninkine gelirim... Ama bu konuyu oda arkadaşının önünde açmamı isteyeceğini sanmıyorum...

Kyran: Yatakhane adımlarını atmayacaksın.

Kyran: Peki oda arkadaşını bu kadar sakın yapan ne?

Benim: Oda arkadaşım yok. TMA 446'da tek başımayım.

Mesajı okuyor ama cevap vermiyor ve ben ekrana bakarken kapım çalınıyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Yavaşça ayağa kalkarak yatak odasından çıkıyorum, göğsüm gerilimle gerilirken kapıya doğru sürünüyorum. *Bu mümkün değil...*

Bir aralık açıp bakıyorum, midem hayal kırıklığı içinde düşerken bir nefes veriyorum, bu da beni çok şaşırtıyor.

"Merhaba güzelim," diyor Frankie gülümseyerek ve içeri doğru ilerliyor.

Shake Shack'ten bir poşet tutuyor. "Sana bir hediye getirdim."

Tam kapıyı kapatacaktım ki Bea arkasından içeri süzüldü. "*İkiniz de kendinizi mi davet ettirdiniz?*" Onlara sırtarak kapıyı kapattım.

Onlar etrafta dolaşıp kendilerini evlerinde hissederken. "Ne kadar tatlı."

"Aslında seninle konuşmaya ve sana hamburger getirmeye geldim."

Frankie

çantayı oturma odasındaki masanın üzerine atıyor. "Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Onu alt kattaki çalılar arasında hışırdarken buldum."

Kıkırdarak, paltosunu göğsüne bastıran ve son derece şüpheli görünen Bea'ya bakıyorum. "Neyin var senin?"

"Avi... Yardımına ihtiyacım var." Bea kocaman gözlerini bana dikti. *Yemin ederim, bu kızın gözleri, dudakları ve göğüsleri var.* "Korkma."

Paltosunu tutuşunu izlerken alnım çizgileniyor. "Ne hakkında çıldırmak...?"

Dudağını ısıyor ve yavaşça paltosunu açarak kollarına yığılmış küçük siyah bir kedi yavrusunu ortaya çıkarıyor.

"O şeyi bunca zamandır ceketinin içinde mi saklıyordun?" Frankie patates kızartması ısıkları arasında mırıldanıyor.

Bea suratını asıyor, hayvanın küçük kafasını defalarca okşuyor ve göğsüne bastırıyor. "Onu az önce dışarıda buldum! Kaybolmuş, ne yapacağımı bilemedim!"

Ona ve kucağında oturmaktan memnun görünen küçük kediye bakarken ağzım bir karış açık kalıyor. Yavaşça yanına yaklaştığımda elimde olmadan ona doğru çekiliyorum. *O kadar* sevimli ki... Ve kartlar masada, ben tam bir kedi aşığım.

Brooklyn'deyken mahalledeki tüm sokak hayvanlarını beslerdim ve Somerville'deki komşumuz Bayan Adelman'ın kedileriyle hep oynardım. Ama turuncu kaplanım Bates ben on iki yaşındayken öldüğünden beri kendi kedime sahip olamadım. *Çocukluğumun ikinci büyük trajedisi...* Buna tekrar incinmek istememek diyebilirsiniz ama onun yerini dolduracak gücü kendimde bulamadım.

Ama bu şey... *O kadar küçük ve yumuşak ki.*

Ve evet, onu şimdiden okşuyorum ve kafasına tonlarca öpücük konduruyorum.

"Dışarıda soğukta tek başınaydı," diye sızlanıyor Bea. "Onu orada öylece bırakamazdım!"

"Muhtemelen birine aittir..." Mırıldanıyorum, kediye kollarıma alıp ona bakıyorum.

Biraz kirli ve kesinlikle biraz yiyeceğe ihtiyacı var. O sadece çok *Küçük...* Bir yıldan daha eski olamaz.

"Neden ona *o* diyorsun?" Frankie kediye bir kızartma atıyor. "Kontrol ettin mi?"

Bea'ya bakıyorum, o da başını sallıyor. Kediye kaldırarak top izi olup olmadığını kontrol ediyorum ama göremiyorum.

"Sanırım bu bir kız," diye mırıldanıyorum, onun azgın mırıltısı karşısında koca bir bebek gibi bayılıyorum. "Barınağı arayayım mı?"

"Yapabilirsin..." Bea minik tüy yumağını sevdi. "Ya da onu burada tutabilirsin..."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Yurtlarda evcil hayvan beslemek yasak, bunu biliyorsun."

"Evet, ama burası sana ait!" diye ciyaklıyor. "Kim bilebilir ki?"

Aman Tanrım, biri bana bu şeyi saklamamam için bir bahane versin... Şimdiden aşık oluyorum.

"Muhtemelen çaldığın zavallı küçük bir çocuğun kedisidir," diyor Frankie, şu anda nefret ettiğim mantığın sesi olarak.

"Bölgedeki işaretleri kontrol edeceğim." Bea gülümsüyor. "Ama biz evini bulana kadar ona bakabilirsin... değil mi?"

O ısıltılı gözlerini bana diyor ve ben de başımı sallayarak bir kahkaha atıyorum. "Senin için en iyi seçeneğin ben olduğumu biliyordun, değil mi? Baştan çıkarıcı..."

Bea utanmadan omuz silkiyor ve Frankie alay ediyor.

Bea, Frankie'ye, "Onu her zaman senin evine getirebiliriz," der ve kalçasını oynatır.

Frankie'nin başı sertçe döner. "Olmaz. Olmaz. Alerjim var." "Hayır, değilsin. Sadece alerjin olmayan hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyorsun. Sen." Gülüyorum.

"İyi noktaya değindin." Sırıttıyor.

"Hadi, onu temizlemeliyiz," diyorum Bea'ya. "Ve hiç kedi mamam yok. Frankie, gidip biraz alabilir misin?" Frankie burnunun kenarını sıkarak iç geçiriyor. "*Lütfen*," diye sızlanıyorum, onu bir bakışla kısıtıyorum. "Bana borçlusun."

Kaşları çatılır. "Öyle mi? Peki sana tam olarak ne için borçluyum?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Bea'ya bakıyorum, sonra tekrar Frankie'ye bakıyorum, beni üvey kardeşimle üçlü seks yapmaya zorlamasıyla ilgili tüm konuşmaya girmemeyi seçiyorum, sonuçta OnlyFans abonelerimi eşcinsel seks videoları için kuduz haline getirdi.

Bakışlarımı ona dikerek mırıldanıyorum: "Lütfen markete gidip biraz kedi maması al. Ve bir kum kabı. Ve kedi kumu."

Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ama ben duymazdan gelerek kediye ve Bea'yı banyoya götürüyorum.

"Bir isme ihtiyacı var," diyor Bea, sevimli küçük şeyin başını kaşıyarak. Dudaklarım kıvrıldı. "Ona Robin diyeceğim."

Frankie ve Bea gittiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Ve sonunda yine bir oda arkadaşım var gibi görünüyor.

Robin'e banyo yaptırdık ve tonlarca mama verdik, sonra da koridordaki dolaba onun için bir kum kabı yerleştirdim. Ve şimdi olabildiğince mutlu, kanepede kucağımda oturuyor, ben ona sarılıp sadece evcil hayvanların sağlayabileceği neşe ve rahatlığın tadını çıkarırken mırıldanıyor. Konut yöneticilerinden herhangi biri onun burada olduğunu öğrenirse, ondan kurtulmak zorunda kalacağımı biliyorum. Aynı şey kime ait olduğunu öğrenirsek de geçerli, bu yüzden ona fazla bağlanmamaya çalışıyorum. Ama bu kadar şirin olunca zor oluyor.

"Frankie, en azından başka bir ortak video çekmeyi düşünmezsem aptal olduğumu söylüyor..." Arka planda Netflix'te *Seinfeld* çalarken tüylü arkadaşşıma mırıldanıyorum. "Ama hayranlar Kyran'la olmasını istiyor, ki bu olmayacak. Bırakın benimle *konusmayı*, benimle *konusmayı* bile sevmiyor-"

Kapının çalınması sözlerimi kesiyor ve beraberinde bir sinir dalgası getiriyor.

"Oh, kahretsin..." Robin'i kucağımdan kanepeye kaydırarak fısıldıyorum.

Hızla ayağa kalkıp yakındaki bir battaniyeyi kapıyorum ve onu örtüyorum. "Şşşt... Sen sadece orada kal," diyorum kediye, sonra da koşarak

Kapı. "Kımıldama."

Kapının kilidini açmadan önce sakinleştirici bir nefes alıyorum, kampüs güvenliğinden birinin yeni bebeğimi evinden koparmaya geldiğini görmeyi bekliyorum.

Onun yerine kumral saçlar, ela gözler ve tanıdık bir kaş çatmayla karşılaştım.

"Uh..." Ona boş boş bakarken ağzım bir karış açık kalıyor, gerçekten burada olması beni tamamen şaşırtıyor. Beklenmedik bir şekilde. "Burada ne işin var?"

Kaşı kalkıyor. "Beni sen davet ettin, hatırladın mı? Tanrım, ne kadar ot içiyorsun?" O gözlerini devirirken benim şaşkın göz kırpmalarım devam ediyor. "Önemli ve ciddi olduğunu falan söylemiştin. İçeri girebilir miyim? Yoksa beni koridorda bir moron gibi bekletecek misin?"

Hala şaşkınlığın ötesindeyim, ama şimdi aynı zamanda sinirliyim, çünkü ondan gelmesini istemiş olmama rağmen, bu kibirli ahmağın evimde olması ve chi'mi bozması kararından şimdiden pişmanlık duyuyorum.

Kenara çekilip içeri girmesini işaret ediyorum. "Elbette... Gecenin bir yarısı, habersizce ortaya çık ve mantıksız olan *benmişim* gibi davran."

Kyran içeri girdi. "Yine gelmem için yalvardın. "

"Tamam... *yalvarmak* biraz abartı olur..." Mırıldanıyorum, o da dönüp bana bakıyor ve yine o lanet kaşını kaldırıyor.

"Sana metni göstermemi ister misin?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Metin bende. Ben yazdım, salak herif," diye mırıldanıyorum ve o daha fazla tartışmadan elimi kaldırıyorum. "Neyse, her neyse. Hiç cevap vermedin, bu yüzden gece yarısı gelmeni beklemediğim için beni affet." İçinde sallanıyor

çenesini odanın içinde gezdiriyor. Kaşlarım çatıldı. "Ve sarhoş, görünüşe göre..."

"*Sarhoş değilim,*" diye homurdanıyor, yürümeye devam ediyor, etrafı kontrol ediyor, eşyaları kurcalıyor. "Mesaj atamayacağın kadar önemli bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek için partiden erken ayrıldım..." Sesi kesiliyor, sonra yüzü bana doğru dönüyor. "Burası senin yurt odan mı?"

"Hayır, sadece burada takılıyorum," diye alaycı bir şekilde gürlüyorum, o da gözlerini deviriyor. "Evet, burası benim yurt odam."

Yüksek sesle alay ediyor ve başını sallıyor. "Böyle bir yere tesadüfen gireceğini tahmin etmiştim..."

"Bu da ne demek oluyor?" Bakışlarım daralıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diyor sertçe. "Bu daireler dekanın çocukları ve tam burslu MBA'ler için ayrılmıştır, iki nokta beş not ortalaması olan keşler için değil. Cidden, sanırım profesörlerin yarısı bu binada *yaşıyor...*"

"Hey, benim not ortalamam üç!" "Neredeyse..." diye mırıldandım. Oflayıp pufluyor, hâlâ başını sallıyor, bu sürekli kendini beğenmiş tavrı beni gerçekten kızdırmaya başladı. "Bak, buraya tartışmak ve bana hakaret etmek için gelmeni ben istemedim."

"Tamam, dökül bakalım." Dönerek oturma odasına doğru ilerliyor. "Ne istiyorsun, Avi?"

Ona olan kızgınlığımı yerini hızla gerginliğe bıraktı. Elbette, onu OnlyFans'ım ve tüm isteklerim hakkında gerçeği söylemek için davet etmiştim... Ama şimdi gerçekten *burada*, pahalı tiki kıyafetlerini giymiş, her zamanki dangalak halini takınmışken, kelimeleri söyleyecek cesareti bulmakta zorlanıyorum. Çıldıracağını biliyorum. Yüzüme yumruk bile atabilir... Böyle bir tepkiyi gerektirecek bir şey yaptığımdan değil. Ama *anlayışlı biri olarak* bilinmez.

"Pekâlâ... İşte başlıyoruz." Bir nefes çekiyorum. "Ben-"

"Ah, Avi..." diye sözümü kesiyor ve ben gözlerimi devirerek nefes veriyorum. *Tanrım, bir saniye bile konuşmama izin vermiyor...* "Seni telaşlandırmak istemem ama sanırım bir faren olabilir..."

Alnımdaki çizgiler. "Bir ne?"

Kanepeye doğru başını sallıyor. "Bu battaniye... hareket ediyor."

Onun görüş alanını takip ederek, Robin'in battaniyeyle örtülü olduğu y u m r u n u n hareket ettiğini görüyorum. Kyran yavaşça geri çekiliyor.

ve ben gülmek zorunda kalıyorum. Tezgâhtan bir tava kapıyor, sonra da saldıracakmış gibi kolunu kaldırarak parmak uçlarında oturma odasına geri dönüyor. "Kyran, bekle!" Zavallı elimi parçalamadan önce önüne atlıyorum. yavru kediye öldürdü. "O bir fare değil!"

Gözleri benimkilere kayıyor. "O zaman bu da ne?"

"Tamam, hadi bunu senden alalım..." Kızartma tavasını elinden alıp yere bırakıyorum ve battaniyeyi geri çekerek küçük Birmanya tüy yumağımı ortaya çıkarıyorum.

Önce kediye, sonra bana, sonra kediye bakıyor ve başını sallıyor. "Söyleyecek sözüm yok."

Beni aşağıladığından eminim, ama artık beni korkutmuyor bile. Robin'in yanındaki kanepeye oturup onu kucağıma alıyorum ve başını okşuyorum. "Onun adı Robin. Onu daha bugün bulduk-"

"Avi, bu sosyal bir görüşme değil," diye iç geçirir. "Sadede gel... Neden buradayım?"

Robin'i tekrar yere bırakıp ona bakıyorum. "Bir OnlyFans yaptım."

Sanki Frankie'nin partisini unutmaya çalışıyormuş da ben *OnlyFans* konusunu *açınca unutmuş* gibi bir an gözleri büyüdü. "Paranın gittiğini öğrendikten sonra birkaç hafta önce başlattım."

Devam ediyorum. "Sadece solo işler yapıyordum, ama sonra Frankie çektiğimiz videoyu abonelerimle paylaşmamı önerdi, böylece biraz ekstra para kazanabilirdim..."

Kyran en yakın koltuğa yığılıyor; sağındaki sandalyeye. Yüzünü ona dönerek, parmaklarının uyluklarına gömülüştünü, uzuvlarındaki gerginliğin gözle görülür biçimde artmasını izliyorum.

"Tamam... peki bunun benimle ne ilgisi var?" diye mırıldanıyor.

Pekala, sanırım inkar yoluna gidiyoruz. "Şey, hayranlarım bunu gördükten sonra, bir çeşit... öneride bulunmaya başladılar..." Duraklıyorum ve yutkunuyorum. "Ya da *yalvarmak*, gerçekten..."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Avi," diye homurdanıyor.

"Daha fazlasını istiyorlar," diye kelimeleri aceleyle çıkarıyorum. "Daha fazlasını... bunun gibi içerikler. Sadece... vajina hariç."

Kyran'ın yüzü bana bakarken hareketsiz, gözleri hafifçe kısılmış, birkaç cömert saniye boyunca donmuş, bu sırada ben sadece ona göz kırptıyorum, kendimi "*Pop Goes The Weasel*" filminin palyaço üzerinize atlamadan önceki son bölümü gibi hazırlıyorum. Odadaki tek ses Jerry Seinfeld'in "*Bu krakerler beni susatıyor*" diyen boğuk sesi. Ta ki sonunda Kyran'ın dudakları seğirene kadar.

Sonra bir kahkaha patlattı.

Sosyal olarak kabul edilebilir bulduğumdan daha uzun süre gülüyor. Sonra kahkahası kesiliyor ve kıkırdayarak iç geçiriyor. "Sen bir aptalsın." Sandalyede arkasına yaslanarak başını sallıyor. "Hakkını vereyim... Bir an için beni neredeyse kandırıyordun."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve başım öne eğiliyor. "Şaka yapmıyorum." "Evet, yapıyorsun," diye homurdanıyor.

"Benimle taşak geçiyorsun."

"Uh, hayır. Ciddi değilim. Tamamen ciddiym." Cebimden telefonumu çıkarıp OnlyFans hesabımı açıyorum ve ekranı ona göstermek için yukarı kaldırıyorum.

Gözleri tekrar bana dönmeden önce sadece bir anlığına bakıyor, ifadesindeki tüm eğlence izleri kaybolmuş. Sırtını dikleştirirken boğazının tümseğinin bir yutkunmayla alçaldığına tanık oluyorum.

"Dostum, sen deli falan mısın?" diye tersliyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Bunun bir kerelik bir şey olduğu ve bir daha asla bahsedilmeyeceği konusunda anlaşmıştık. Baştan beri de aptalca bir fikirdi. Her şey çok..."

"Evet, evet. Anlıyorum," diye mırıldandım. "Çok saçmaydı. Ama bir şeyler işe yaradı ve bunu sana söylememe gerek yok. Sen de bu sayede binlerce dolar daha zenginsin. O yüzden seni yararına olmayan bir şeye zorlamışız gibi davranmayı bırakabilirsin."

Öfkeli bakışlarından birini bana yöneltti. "Tamam. Para yardımcı oldu ama bu işin başı ve sonu. Neden beni buraya çağırıp bir grup sürüngein bizi izlediğini söyleme ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum..."

Sözleri dağılır ve koltuğunda rahatsız bir şekilde kayar.

"Sadece bilmek isteyebileceğinizi düşündüm..." Mırıldanıyorum, sonra bunu bana saldırmasına neden olmayacak bir şekilde nasıl ifade edeceğimi düşünmek için duraklıyorum. "Senden gerçekten hoşlanıyorlardı. Yani, biz... birlikte. Frankie ile olduğundan daha fazla."

"Ne olmuş yani?" diye bağılıyor, düşmanlığına denizin ortasındaki bir cankurtaran salı gibi tutunarak. "Biz bir şey yapmadık bile! Sanki biz..." Sesi kesilir ve tekrar yutkunur.

Daha da yaklaşarak telefonuma dokunuyorum ve Kyran'ın sağlamaya tamamen karşı olduğundan emin olduğum içerik için yalvaran daha fazla erkekle dolu olan DM gelen kutumu açıyorum. Ve ona gösteriyorum.

"Şu mesajlara bakın..." Telefonumu ona uzattım.

Bir an için bana dik dik bakmaya devam ediyor, sonra gözlerini ekrana dikeyyor. Dakikalarca kaydırma yapıyor, yüzündeki agresif çizgiler biraz olsun yumuşuyor.

"Tüm bu insanlar bunun gibi daha fazla video için bir sürü para ödemeye hazır. Ama sadece... biz." Ses tonumu mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışıyorum, böylece beni onu bir şeylerin içine çekmeye çalışmakla suçlamayacağından emin oluyorum.

Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Ben de ondan daha fazla hoşlanmıyorum ama ihtiyacımız olan parayı kazanmak için tek acil seçeneğin bu olduğunu kabul etmeye hazırım.

"Takılıyoruz." Bakışları benimkilere kayıyor. "Lafı dolandırmayı bırak, Avi. Hayranlarını tatmin etmek için eşcinsel pornosu çekmemiz gerektiğini söylüyorsun..."

"Tamam, *gey pornosu* biraz abartılı..." Mırıldanıyorum.

"Aslında değil." Telefonumu bana fırlattı. "İşin özü bu. Seninle kameraya çıkarsam küçük mastürbasyon videolarından kazandığının üç katını kazanacaksın ve sana şu anda söylüyorum, bu olmayacak."

Kaşlarım çatıldı. "Videolarda mastürbasyon yaptığımı nereden biliyorsun...?" "Az önce bana verdin," diye tıslıyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Neden videolara baktın? Ben sana sadece DM'leri gösteriyordum..."

"Mesele bu değil." Dışarı fırlayacakmış gibi hızla ayağa kalktı, ben de ayağa kalktım. "Gördüğüm kadarıyla bana biraz para borçlusun Vega. Frankie kârını bizimle paylaştı ama sen paylaşmadın." Dudaklarını büzüyor. "Sen açgözlü küçük bir kaltaksın."

Çenem sıkıştı. "Peki, *her neyse*. Seninle paylaşacağım..." Gözlerini deviriyor. "Ama bunu yaparak ne kadar çok para kazanabileceğimizi biliyorsun. Lanet egonu iki saniyeliğine yut ve bunu mantıklı bir şekilde düşün. Uğruna çalıştığın her şeyi kaybetmek üzeresin... Lanet olası şampiyonluğu." Titriyor, gözleri yanıyor, boynu öfkeyle gergin. Ama bunun nedeni haklı olduğumu biliyor olması ve bunu fark ettiğini kızaran yüzünde görebiliyorum. "İkimizin de burada kalmasının tek yolu bu. Eagles'ın süperstar oyun kurucusu olmaya devam etmenin tek yolu."

Tekrar sessizleşiyor, yeşil ve altın rengi öfke girdapları bana parlıyor. "Bu teoride harika bir fikir, kardeşim, ama dehandada bir delik var

planı." Başımı eğiyorum. "Ben gey falan değilim. Erkeklerle takılmak gibi bir arzum yok, *özellikle de* aptal üvey kardeşimle."

Omuz silkiyorum. "Ben de seninle takılmak istemiyorum. Ama bu kadar para için, tanıdığım en iğrenç pislik değilmişsin gibi *davranabilirim*. Frankie'nin partisinde yaptım..."

"Evet, şey... bundan biraz fazla zevk aldın." Parmaklarını bıkkınlıkla saçlarının arasında gezdiriyor.

Eğildiğimde ağzım hınzır bir sırtışa dönüşüyor. "Sen de öyle."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Seni temin ederim, yapmadım."

Ona seslenmeye devam etmemeyi seçerek tekrar omuz silkiyorum. "Sadece bu piçlerin bu boku ne kadar çok sevdiklerini kendi gözlerinle görmeni istedim." Yanından uzaklaşıp mutfığa gidiyorum ve Ateş Topu şişemi alıyorum. "Bir yolu var Kyran... Okulda kalmamızın ve kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırıp Somerville'e dönmek zorunda kalmamamızın bir yolu var. Sadece bunu yapacak cesarete sahip olmalısın..."

Şişeyi açıp bir yudum alıyorum, şekerli tarçın yanığından irkiliyorum. Oturma odasında öylece dikilmiş, uzun süre hiçbir şeye bakmadan duruyor, ben de şişeden iki yudum daha alıp söylediklerimi anlamasını bekliyorum.

Bunu kabul edeceğine dair büyük umutlarım yok... Ve hala kabul etmesini *istediğimden* bile emin değilim. Kandırmamız fikri beni hayranlarım kadar heyecanlandırmıyor... Ama dikkatlerini çekmek için düşünebildiğim tek şey bu. Aksi takdirde, çizim tahtasına geri döneceğiz.

Ve evet, belki de takılabileceğim başka birini bulabilirim... Erkek erkeğe içerik talebini karşılamak için aramıza katacağımız başka bir erkek. Ama bu çok fazla iş gibi görünüyor. Kyran zaten işin içinde. Ayrıca, o da benim kadar paraya muhtaç, yani kimseye söylemesine imkan yok...

Ve bir de gerilim var. Aramızda manyetik bir güç gibi akan nefret. Görünüşe göre, anahtar bileşen bu ve bunu başka biriyle bulabileceğimi sanmıyorum.

Sonunda Kyran kıpırdıyor ama beklediğim hareket bu değil. Ben hayal kırıklığıyla iç çekip başımı sallarken o kapıya doğru yürüyor ve kapı koluna uzanıyor. Ama sonra durdu, omuzları çökerken uzun bir hayal kırıklığı nefesi verdi.

Yüzünü bana doğru çevirdiğinde gözleri elimdeki şişeye takılıyor. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece şişeyi ona uzatıyorum. O da yavaşça yanıma sokuluyor, şişeyi elimden alıyor ve büyük bir yudum alıyor.

Homurdanarak gözlerini ovuşturur. "Saçmalama Avi... Somut bir cevap istiyorum." Bakışları benimkilere yöneldiğinde ona göz kırpmıyorum. "Önümüzdeki iki yıl boyunca barınmaya yetecek kadar para kazanmak için kaç video gerekir?"

Tanrım, bu çok karmaşık bir soru. Bir an düşündükten sonra mırıldandım: "İçeriğine bağlı... En azından birkaç tane. Ama bir tanesiyle başlayıp nasıl tepki vereceklerini görebiliriz. Ve ne kadar çok pazarlarsak o kadar çok işe yarar. Hatta bir kerede bir sürü kayıt yapabiliriz, sonra da bu işi zamana yayabiliriz."

"Siktir..." Umutsuz bir iniltiyle sözümü kesiyor ve şişeden tekrar bir yudum alıyor. "Bu çok boktan. Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum..."

Kaşlarım çatıldı. "Belki de yavaşlamalısın... Ve seni mazur görmeliyim. *Seni ikna etmek mi?* Seni *ikna* etmiyorum Kyran, bu bir amaç için lanet bir araç." Şişeden tekrar bir yudum aldı, ben de elinden aldım. "Tamam, şimdilik bu kadar yeter."

"Eğer bu işe yarayacaksa tamamen patlamam gerekiyor..." Ensesini tutuyor, mutfakta sendeleyerek dolaşıyor.

"Bekle bir saniye..." Endişeyle onu takip ediyorum. "*Şimdi mi* yapmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey yapmak *istemiyorum*." Bana puslu bir bakış fırlatıyor. "Ama burada sikişiyorum, o yüzden bu işi bitirebiliriz."

Tanrım... Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazıma kaçabilir. Buna hiç hazırlıklı değildim.

"Tamam... uh, elbette. Sanırım yapabiliriz..." Kol ve bacaklarımdaki titremeyi yatıştırmak umuduyla şişeden büyük bir yudum alırken düşüncelerim bir karnaval gezintisi gibi dönüp duruyor.

Ve neden ellerim birden terlemeye başladı?

"Bazı şartlar belirlememiz gerekiyor." Kyran ayaklarını sürüyerek kanepeye doğru ilerliyor ve yere çöküyor.

Yenilmiş, bir bakıma çökmüş bir adam gibi görünüyor ama yine de beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde bu konuda ilerliyor. *Yani, lanet olsun... Suratıma bir yumruk atıp çekip gitmesini bekliyordum. Şimdi kanepede oturmuş, şartlardan bahsediyor.*

Çok sarhoş olmalı.

"Şartlar..." Kelimeyi tekrarlıyorum, yanına gidip tereddütlü bir şekilde kanepeye oturuyorum, aramızda birkaç metre bırakmaya dikkat ediyorum. Yine de benden uzaklaşıyor, ama onu durdurmak için kolunu tutuyorum. "Kedimi ezme."

Yüzü, Robin'in kanepenin minderinin tamamını kapladığı ve kendini yaladığı yere doğru eğiliyor.

"Öncelikle, her şeyi yar ı yar ıya paylaşıyoruz," diyor, bana bakmadan önce bir süre onu izliyor. "Açgözlü bir kaltak üstten kaymağını yemeyecek."

Gözlerimi deviriyorum. "İyi ama pazarlama işine yardım etmen gerek. Sen arkana yaslanıp faydalarından yararlanırken tüm ağır işleri ben yapmayacağım."

Alay ediyor. "Güven bana, bu hiç *kolay* olmayacak." Gözleri bir an için beni tarıyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden bunu düşünerek bile bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü öyleyim," diye homurdanıyor.

"Hayır, *ikimiz de* yapmak istemediğimiz bir şeyi yapıyor olacağız ve *ikimiz de*

bu işten para kazanıyor. Eşit oyun alanı, pislik."

"İyi, her neyse." Elleriyle yüzünü kapatarak arkasına yaslanıyor. "Bu da bizi bir sonraki dönemimize getiriyor," diye devam ediyorum.

"Tartışmak yok. Tartışamayız.

Bütün bu deneyimi birbirimizle didişerek geçirmeyelim, yoksa asla yürümez. Bu bir *iş*, Frankie'nin bana söylediği buydu ve o haklı. Buna bir iş gibi bakar ve profesyonel kalırsak, üstesinden gelmek biraz daha kolay olacaktır."

Elleri kayıyor ve bana bakıyor, sanki kabul ediyormuş gibi bir bakış atıyor ama beni tatmin etmek istemiyor. Sadece başını sallıyor ve mırıldanıyor: "Gelecek dönem... Kimse bunu öğrenmeyecek. En önemlisi bu."

"Anlaştık."

"Hayır, ben ciddiym Av i." Bana bakarken sesi neredeyse çaresiz, yalvaran bir tona büründü. "Eğer bu ortaya çıkarsa, artık paranın hiçbir önemi kalmaz. Futbol takımından atılırım. Babamın öğrenmesinden bahsetmiyorum bile..."

Sözleri başını sallarken kayboluyor ve ellerine bakıyor. Birdenbire gergin ve kıpır kıpır oluyor ve ben de neden bu kadar gergin olduğunu bir kez daha merak ederek onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Babasıyla ilişkisinin iyi olmadığını biliyorum... Tom, notları ve futbol dışında Kyran'ı pek umursuyor gibi görünmüyor, bu da büyük bir serserilik. Annemle böyle boktan bir ilişkim olduğunu hayal bile edemiyorum. Ne tür aptalca şeyler yaparsam yapayım, o benim bir numaralı destekçim.

Eğer OnlyFans'ı öğrenseydi, kızacağını biliyorum ama çıldırmaz ya da

beni evlatlıktan *reddetmezdi*. Hatta buna gülebilir bile.

komik değilmiş gibi davranırdı.

Ama Kyran farklı. Çok gergin, her zaman babasının onu nasıl gördüğü, *herkesin* onu nasıl gördüğü konusunda endişeleniyor. *Bunun nereden kaynaklandığını merak ediyorum.*

Ellerini ters çevirip sessizce avuçlarına bakıyor. Tuhaf bir şey ama belki de sadece sarhoştur.

"Kimse öğrenmeyecek," diyorum sessizce ve gözleri benimkilere kayıyor. "Yemin ederim. Bu sadece parayla ilgili, hepsi bu. Bunun bir sır olarak kalmasını sağlayacağız."

Tüm kırılğanlığı kaybolurken boğazını temizleyerek başını sallıyor. Göz açıp kapayınca kadar kaşlarını çatmış ve düşmanca bir tavırla bana bakarak "Son dönem... Dokunmak yok" dedi.

Yüksek sesle gülüyorum ve gözleri kısılıyor. "Pekâlâ, bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyor gibisin. Bu adamlar bu kadar parayı yan yana oturmamız için ödemeyecekler."

"Umurumda değil. Alacakları şey bu," diye homurdanıyor inatla.

"Mantıksız davranıyorsun," diye alay edince doğruldu.

"Ben *gey falan* değilim, Avi."

"Evet, sanırım bunu zaten anlamıştık." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ama en azından bu işin içindeymişiz gibi *davranmalıyız*, yoksa her şey boşa gider... Başka seçeneğimiz yok. Bunu satmak zorundayız. Hayranlar için."

Alaycı olmayan bir kıkırdama çıkararak başını sallıyor ve şişeyi benden kapıyor. Uzun bir yudum alıyor ve iğrenç derecede tatlı tarçın aromasının üzerine lıkırdıyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Denemezsen bilemezsin." Omuz silkiyorum.

Bana bakıyor. "Peki, ne öneriyorsun? Senin bu *hayranların* ne istiyor ki?"

Zihnim bütün hafta boyunca bana gönderdikleri delice mesajlar arasında geziniyor. "Sanırım küçükten başlamamız gerekecek..."

"Ağzımı sikinin yanına bile yaklaştırmam," diye homurdanıyor.

Ve tuhaf bir nedenden ötürü gözlerim söz konusu ağza takılıyor. Yutkunarak ayağa kalkıyorum, o tek bakışla içimde yüzmeye başlayan her şeyden kaçınarak yatak odama koşuyorum, tripodu ve dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Odaya geri adım attığım anda yüzü düştü. "Oh, adamım... Şimdiden bundan hoşlanmadım."

"Mızımız bir sürtük gibi davranmayı bırak." Tripodu kanepenin karşısına kurdum. Sonra dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koyuyorum, açıyorum ve Pornhub'ı getiriyorum. "Orada hoşuna giden bir şeyler bul. Yalnızken ne izlemek istersen."

Bana kızgın bir geyik bakışı atıyor, ben de yine gözlerimi deviriyorum. *Yemin ederim, bu saçmalığa devam ederse kafamdan düşecekler.*

"Sadece yap Kyran," diye nefes alıyorum, televizyonu kapatıyorum, sonra telefonumu kayıt için ayarlıyorum.

Yine de bir saniye sürüyor, ama sonunda öne doğru eğilip mevcut pornolar arasında geziniyor. Ayakta duruyorum, o bir videoya yerleşirken ona yer açıyorum. Kız kıza bir video ve alaycı tavrımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Birisi şu anda ne kadar düzgün olduğunu kanıtlamaya gerçekten yatırım yapıyor.

Oynat tuşuna basıyor ve video başlıyor, ekrandaki insanlar işlerini yapmaya başlarken ses kısılıyor. Ben de videomuzun kaydına basıyorum, her şeyin yolunda gideceğini umuyorum.

Gergin olduğumu itiraf etmek istemiyorum ama öyleyim. Çünkü burada tehlikede olan çok şey var. Eğer bu işi yürütemezsek, ne yapacağımızdan emin değilim.

Kyran'ın gözleri, sanki başka bir yere bakmaya korkuyormuş gibi, neredeyse kasıtlı olarak dizüstü bilgisayar ekranına takılı kalmış durumda. Yavaşça kanepeye dönüp oturuyorum, yine aramızda yeterince boşluk olduğundan emin oluyorum. Frankie'nin evindeki gecede olduğu gibi ne kadar katı olduğunu görebiliyorum ve hissedebiliyorum. Elleri sıkıca kalçalarının üzerinde duruyor, kasları iyice gerilmiş.

Açıkçası, bu şeyi hareket ettirmek bana bağlı olacak. Bu yüzden pantolonumun düğmelerini açıyorum, içeri uzanıp aletimi ayarlayabilecek kadar açıyorum.

Kyran'ın gözleri bana kayıyor ve daha da sertleşiyor. "Ne yapıyorsun?"

"M a s t ü r b a s y o n yapacağım Kyran," diye mırıldanıyorum, sinirli bir şekilde. "Yapmak zorundayız bir şey. Bizi porno izlerken izlemek için para ödemeyecekler."

Çenesi titriyor ama biraz yaslanıp ekranda oynayan kızları izlerken bunu kabul ettiğini görebiliyorum. Bu özel videoya yatırım yapmam gerekmiyor, ama öyleymişim gibi davranıyorum, aletimi pantolonumun içine sokuyorum ve ona da aynısını yapması için ilham vereceğini umarak birkaç yavaşça çekiştiriyorum. Ama o sadece yanımda bir heykel gibi duruyor.

Sabırsız bir nefesle pantolonunu çıkarmak için uzandım. İrkilerek uzaklaşıyor. "Geri çekil, homo."

"Dostum... *cidden*. Gevşe biraz, Tanrım..." Kendimi okşamaya devam ediyorum. "Bu salak videoyu sen seçtin."

"İki erkek olmasını mı tercih ederdin?" Suçlayıcı bir şekilde homurdanıyor, ben de omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum... her neyse. Aletin de bundan pek hoşlanmışa benzemiyor..."

Bana dik dik bakıyor, pantolonunun içine uzanırken dişleri gözle görülür şekilde sıkılmış. "Bence sıcak."

"Gerçekten mi?" Başım alaycı bir şekilde eğiliyor. Başını sallıyor. "Peki o zaman, ya ortaya koy ya da çeneni kapa. Görelim bakalım."

"Hayır."

"Tanrı aşkına." Pantolonumu indirdim ve aletimin birkaç santimini ortaya çıkardım.

Henüz tam olarak sertleşmedi, çünkü inatçı aptallığı yüzünden odun almakta zorlanıyorum. Ama gözleri üzerine indiğinde ve yutkunmasına tanık olduğumda, taşaklarımda biraz daha acele kan pompalayan bir gümbürtü var.

"İstersen sadece beni izleyebilirsin..." Eğlenerek mırıldanıyorum, yavaşça çekiştiriyorum.

Başını sallıyor ve arkasını dönüyor, eli yavaş yavaş pantolonunun içinde hareket ederken bakışlarını tekrar ekrana yöneltiyor.

Etrafımızdaki hava çok garip, kanepedeki sert vücutlarımızı rahatsız edici bir sıcaklık sarıyor. İkimiz de sadece videoyu izliyor ve yavaşça mastürbasyon yapıyoruz, ancak ikimizin de paylaştığımız gergin ruh halimize olduğu kadar pornoya da dikkat etmediğimiz açık görünüyor.

Video biter ve Kyran ileri uzanarak açılan bir sonraki şeyi oynatmaya basar. İlk başta, öpüşen ve birbirlerinin amlarını okşayan iki kızın başka bir videosu gibi görünüyor. Ama sonra bir adam ekrana giriyor ve ikisinin de neşeyle emmesi için büyük, dik bir penis sunuyor.

Gözlerim çaktırmadan Kyran'a kayıyor ve pantolonunun içindeki boşluğu kaybetmesini izliyorum. Bir saniyeliğine bana bakıyor, yanakları pembeleşirken kıvranıyor.

"Eninde sonunda çıkarmak zorunda kalacaksın." Kanepeye uzandım, kendimi yavaşça sarsıyorum.

Gözleri benimkine gelmeden önce kısa bir süreliğine sikime kayıyor.

"Neden?"

Bir göz atmak için yanıp tutuştuğun için mi?"

"Hayır, ama onlar..." Kameraya doğru başımı sallıyorum.

"Siktir git..." diye nefes alıyor.

"Parayı düşün, Kyran..." Sıkimi daha da dışarı çekiyorum.

Karnımdan göğsüme doğru sıkı bir yanık yaymakta olan aletime bakmaktan kendini alamıyor gibi görünüyor.

"Sıkıcı olma," diye kışkırtıyorum, elime doğru kamburlaşarak.

Dudağını ısıırıyor, *sonunda* pes etmeden önce dizüstü bilgisayarını tekrar kontrol ediyor ve sanki büyük bir açıklama olması gerekiyormuş gibi acele etmeden aletini çıkarıyor.

Dürüst olmak gerekirse, biraz öyle. Ona bu zevki tattırmak istemiyorum ama sadece birkaç santimi açıkta olsa bile aletin cömert boyutlarda olduğunu söyleyebilirim. Eli şaftın üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor, deri uçta kayarak pembe bir başı ortaya çıkarıyor.

Gözlerim açıldı. "Kesilmemiş misin?"

Yüzü bana doğru dönüyor, kızarmış bir sıcaklık onu süslerken, "Evet, yani?" diye homurdanıyor.

Şaşkınlığımı bastırmak için başımı sallıyorum. "Yok bir şey, sadece... Ben hiç görmedim..."

Sesim kesiliyor ve gözlerim büyüleyici uzantıya kayarak onu inceliyor.

Vay canına... İlginç.

"Çok mu penis bakıyorsun?" Bana sesleniyor, neredeyse agresif bir şekilde.

Hafif bir utanç yanaklarımı ısıtırken bakışlarım ona dönüyor. "Hayır."

Boğazı düğümleniyor. Sonra pantolonunu bir santim daha aşağı indiriyor ve sikini daha fazla ortaya çıkarıyor. *Oh... tamam. Bu oldukça uzun... ve kalın.*

"Daha... hassas olduğunu duydum," diye törpülüyorum, kendi sikimin elimde gittikçe sertleştiği gerçeğini görmezden gelerek. "Bu doğru mu?"

"Ben nereden bileyim?" Kelimeleri nefes nefese çıkıyor. "Hiçbir referans çerçevem yok..."

"Doğru..." Ağız dolusu tükürüğümü yutarak garip bir şekilde kıkırdıyorum.

Videoya odaklanmaya çalışıyorum ama birkaç metre ötemde olup bitenler kadar büyüleyici değil ve bundan nefret ediyorum ama güçlü elinin ve biçimli parmaklarının aşağı yukarı eğilmesini izlemenin beni hipnotize ettiğini de inkar edemem. Her aşağı inişinde derinin geri çekilip parlak pembe ucu ortaya çıkarması sanki...

Neden siki bu kadar ilgimi çekti? Sik sevdiğimi hiç sanmazdım, özellikle de üvey kardeşimin götüne takılanı.

Ama ekrandaki video bitene kadar Kyran'ın da izlemediğini fark ediyorum. Benim onunkine baktığım gibi o da benim sikime bakıyordu,

ve heyecan verici olduğu kadar kafa karıştırıcı da.

Şimdi taş gibi sertim, yumruğuma daha sabit bir hızda pompalıyorum, sanırım o da buna uymaya çalışıyor. İkimiz de nefeslerimizi kontrol altında tutmak için mücadele ediyoruz ama odadaki tek ses bu ve sesler yükseldikçe yankılanmaya başlıyor.

Nasıl oldu bilmiyorum ama aramızdaki mesafe daraldı. Sanırım ona yaklaşıyor olabilirim ve yaklaşmak da istemiyorum çünkü fark ederse muhtemelen durup bana bağırarak.

Kyran'ın başı kanepede arkaya doğru eğilmiş, eliyle sikini okşarken gözleri kapanıyor. Ve ben aval aval bakmakla o kadar meşgulüm ki daha da yaklaştığını fark etmiyorum... Ta ki kolunu kolumda hissedene kadar.

"Sadece yap..." diye fısıldar.

"Ne yapmak?" Sesim aynı derecede yumuşak ve gırtlaktan çıkıyor.

"İkimiz de bunun nereye gittiğini biliyoruz, o yüzden sadece..." Yutkunmak için durur. "Sadece yap."

Aniden sikini bıraktığında göğsü kararsız çırpınışlarla hareket ediyor ve onu karın kaslarının üzerinde, ilgi bekler halde bırakıyor.

Dudağımı ısırdım. *Eminim hayranlarım beni görmeyi çok isterler.*

Başımı sallıyorum. "Sadece sen de yaparsan."

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Siktir et."

"O zaman zar yok." Omuz silkiyorum, sikimi de bırakıyorum. "Bu tek taraflı değil, süperstar. Ya hep ya hiç."

Gözleri kapalıydı, gözlerindeki parıltı her şeyden daha öfkeliydi. Ama yine de, sanırım küçük bir merak belirtisi görüyorum, aletime baktığında doğrulandığı gibi.

Nefesini içine çekerek mırıldandı, "Bu sadece hayranlar için... değil mi?" Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Hayranlar için."

Tereddütle uzanıp parmaklarını aletimin etrafında dolaştırıyor. Temas hissi, nasırlı elinin hassas etime değmesi, boğazımdan küçük bir sesin çıkmasına neden oluyor.

"O sesi çıkarma," diye homurdanıyor ve sikimi boğarcasına kavırıyor. Bunun aslında *harika bir his* olduğunu bilmesi gerekiyor ama ben gerçekten de bunu küçümsemeye çalışıyorum.

"Elimde değil," diye mırıldanıyorum. "Ellerin çok sert."

"Kapa çenenin de şu işi bitirelim," diye tıslıyor, elini yavaşça shaftımda gezdiriyor, sonra tekrar indiriyor.

Tanrım, lanet olsun, gerçekten iyi hissettiriyor. Nedenini anlamıyorum... Bu sadece bir el. Sert bir el, kayganlaştırıcı yok. Teoride, iyi hissettirmemeli. Ama hissettiriyor. *Harika* hissettiriyor.

Sol elimi kolunun altından geçirip aletini kavradım ve bu sefer o ses çıkarıyor.

"Gördün mü?" Yavaşça okşadım. "Hisset-"

"Hayır, değil." Sesi kelimeler arasında titriyor. "Sadece ellerin yumuşak olduğu için... Bir kızinki gibi."

"Sen ne dersen o." Aletini nazikçe çekiştiriyorum, hepsini almak için parmaklarımı pantolonunun içine sokuyorum.

Meğer sadece yarısı açıktaymış, yani düşündüğümde de büyükmüş. Yine de kıskanmıyorum... Onunki sünnet derisi avantajı dışında benimkiyle hemen hemen aynı uzunlukta.

Karşılıklı sarsıntı yavaş bir tempoda devam ediyor ve ben ne kadar karşı koymaya çalışsam da onun elinin koordinasyonsuz bir şekilde beni çekmesi son derece iyi hissettiriyor. İkimiz de arkamıza yaslanmışız, yan yanayız, onun gözleri kapalı ve çenesi zorlanıyor, ben ise geniş bakışlarımı elimin yaptıklarından uzak tutamıyorum.

Bu *delilik*. Daha önce hiç kendi aletim olmayan bir alete dokunmamıştım. Bunu yaptığımı inanamıyorum ve dahası, bunu *yapmanın* taşaklarımı onun beni okşama hissinden bile daha fazla sıkıldığını düşündüğüme inanamıyorum.

"Kyran..." Fısıldıyorum, gözlerim benimkinden birkaç santim ötede duran yüzüne kayıyor.

"Ne?" Nefesi kesiliyor, konuşurken dudakları titriyor. Gözleri kapalı, sanki umutsuzca başka bir yerde olduğunu hayal etmeye çalışıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Mırıldanıyorum, işaret ve orta parmaklarımı kullanarak ucunu daire içine alıp derisini aşağı doğru itiyorum.

"Hayır..." diye inliyor, sonra dudağını ısırtıyor.

Ağzım tükürükle dolup taşıyor, yüzüne göz kırparken nabzım kafatasımın içinde çarpıyor. "Durmamı istiyor musun...?"

Kalçaları hafifçe kalkıyor, benimki ona doğru eğilirken elimi arıyor, uyluklarımız birbirine bastırıyor.

"Uhh... um..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor, nefes alıp verirken çıkardığı sesler beni transa sokuyor.

"Yapmayacağım..." Ona kısık sesle söylüyorum, belli ki hoşuna gidecek bir şekilde sikiyle oynarken ürkek vuruşlarının hissine teslim oluyorum ama

kabul etmeyi reddediyor.

"Kes... konuşmayı, Avi..." diye inliyor.

Adımın dilinden yuvarlanış şekli, şu anda söylediği diğer zamanlardan farklı geliyor. Daha yumuşak, daha nefes nefese, evet, ama aynı zamanda şehvet dolu. Sanki ses tonu kelimelerinden daha fazlasını ele veriyor.

Bununla ilgili bir şey içimde vahşi bir ihtiyaç uyandırıyor; onu kovalama ve yakalama ihtiyacı. Ne kadar karşı koysa da bundan hoşlandığını ona kanıtlamak için.

"Daha sert," diyorum nefes nefese. Ve beni şaşırtarak itaat ediyor, sikimi daha sert okşuyor, kalçalarım ona doğru eğikken kendi yönüne doğru çekiyor. Dediğimi yapmasının verdiği keyifle, "Pantolonunu biraz daha indir" diye gürlüyorum.

Ve öyle de yapıyor. Sol elini belini daha da aşağı itmek için kullanıyor ve kendini serbest bırakıyor. Şimdi ikimizin de siki tamamen dışarıda ve sanırım merakı görmezden gelemeyeceği kadar fazla çünkü gözleri sürünerek açılıyor, başını eğip aşağı bakıyor ve elinin sikimi pompalamasını izliyor.

Gözleri kapalı bakışları tekrar yüzüme kaydığında, nasıl olduğumuzu vurguluyor gibi görünüyor. Ve elimde bile değil. Mıknatıs gibi, gözlerim bir anlığına onun ağzına kayıyor. Hızla geri dönüyorlar, bir kez daha nemli ve titreyen dudaklarına düşmeden önce koyulaşmış altın ve yeşile kilitleniyorlar.

Görünüşe göre kurnazlık pencereden uçup gitmiş.

"Yapma..." diye homurdanıyor.

"Ne yapmayayım?" Başparmağımı sikinin ucundaki kaygan ıslaklığın üzerinde kaydırıyorum.

Göğsü titriyor ve "Sakın aklından bile geçirme" diye inliyor.

Nefesindeki tarçının tadını alabiliyorum, çok yakınız. "Ne düşünüyorum ben...?"

Yüzü, burunlarımız neredeyse çarpışana kadar yaklaşıyor. "*Sakın* beni öpme..."

Kulağa bir tehdit gibi geliyor, ama sözlerinin titreyişine, tüm vücudunun gergin ve sarmal hissedişine bakılırsa... neredeyse bir *meşdan okuma gibi* görünüyor.

Sanki sadece benim yapabileceğim şekilde ona meşdan okumamı istiyor.

"Seni neden öpeyim ki?" Göğsüm kabarıyor, gözlerim onun sikimi sert ve hızlı bir şekilde avucunun içine almasının şaşırtıcı hazzından açık kalmakta zorlanıyor.

"Sadece... d-dont," diye kekeleyerek nefes alıyor. Ve sonra fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki zar zor duyuyorum. "Lütfen."

Bu beni çok sinirlendiriyor. Nedenini bilmiyorum... Anlamıyorum, ama onun yumuşak, gürültülü küçük yakarışıyla ilgili bir şey taşaklarımı o kadar geriyor ki patlamaya hazırım. Elim onunkinin temposuna uyuyor, onunki de benimkine. Solak olsam bile, bir şekilde bu dürtünün içinde kayboluyorum, ikimizin de kalçaları sürtünmeyi birlikte kovalarken onu yukarı ve aşağı pompalıyorum.

Başım dönüyor, bir arzu sisi beni yutuyor ve sağ elim göğsünden yukarı kayarken hareketlerimi kontrol ediyor. İtiraz edercesine hırılıyor ama parmaklarım önce boğazını, sonra çenesini sıyırıp geçerken bu ses muhtaç bir mırıltıya dönüşüyor.

Ve yüzünü hâlâ kendiminkinin önünde tutuyorum, sıcak ağzının üzerine fısıldıyorum, "Yapmak zorunda değilim."

Şimdiye kadar öne sürdüğü tüm öfke, kızgınlık ve düşmanlığa rağmen, bana doğru eğildiğini, bilerek kendine meydan okuduğunu *hissedebiliyorum* ve bu beni deli ediyor. Taşaklarım zonkluyor, boşalma ihtiyacıyla *acıyor*, onun beni çılgınca sarsmasının yakıcılığı beni tam sınıra çekiyor.

Kyran'ın sağ elinin parmakları hayalarımı sıyırıp her inişinde gıdıklarken, sol eli gömleğime doğru uçuyor ve onu avuçluyor. Beni itmeye mi yoksa kendine mi çekmeye çalışıyor anlayamıyorum. *Onun* bildiğinden bile emin değilim, ama asıl mesele şu ki, şu anda neredeyse birbirimizin üstündeyiz, birbirimizi doymak bilmez bir çılgınlıkla dövmenin hızıyla savaşıyoruz.

"Benim için boşalacak mısın?" Parmaklarım agresif bir şekilde saçlarına kayarken, ağzından nefes alıyorum.

Hızlıca başını sallıyor ama konuşmuyor, alt dudağını çiğneyerek iniltilerini bastırıyor.

"Söyle bana..." Törpülüyorum, kendi orgazmımı erteliyorum çünkü bunun henüz bitmesini istemiyorum.

"Siktir git..." diye nefes alıyor, sonra inliyor, kirpikleri titriyor. Elim yavaşlıyor. "Belki de durmalıyım o zaman..."

"Hayır, yapma," diye yalvarır. "Ben... Ben..."

"Ne yapacaksın?" Parmaklarım onun yumuşak saçlarına dolanıyor.

Şu anda yokum... Tüm mantığımı ve bu andan önce bildiğimi sandığım her şeyi terk ettim. Onun sert ellerinde parçalanmama saniyeler kaldı, onun sıcaklığına ve inatçı ihtiyacına doğru sallanıyorum.

"Ben... geleceğim," diye mırıldanıyor, beni gömleğimden tutarak üzerine çıkana kadar kendine çekiyor, ellerimiz öfkeli bir kovalamacanın içinde birbirine çarpıyor. Aletlerimizin şişmiş uçları birbirine sürtünüyor ve titreyen bir çığlık boğuk sözcükleri beraberinde getiriyor

dudaklarından. "*Siktir... Siktir git, Avi... Siktir git, boşalacağım.*
senin için."

"*Tanrım, boşalacağım,*" diye gürlüyorum, kalçalarımı aşağı bastırıyorum, böylece siklerimiz birleşiyor ve çılgınca kıvranıp onları gıcırdatıyoruz. "*Benimle gel.*"

"*Seninle geliyorum...*" diye fısıldar, sonra sızlanır.

Sonra nefes nefese. Sonra kulaklarımın şimdiye kadar duyduğu en seksi sesi çıkararak *inliyor ve* sıcak dölleri ondan üzerime dökülmeye başlıyor.

Benim elim, onun eli, onun aleti, benim aletim. Her yere fişkırıyor, bizi ıslatıyor ve benimkini çekiyor.

Başım vücudumdan fırlıyor, karnım sıkışıyor ve öne doğru atılıyorum, aletim zonklayıp her tarafımıza boşalırken alt dudağını ısıırıyorum.

Kalçalarımız durmadan hareket ediyor, birbirimizin içine dalgalanırken, her yere boşalıyor, siklerimiz kayıyor ve birlikte kayıyor. Dudağını şiddetle çiğnemem tatlı bir emişe dönüşüyor, alınlarımız birbirine değiyor, yoğun nefes alış verişlerimiz odanın her yüzeyinde yankılanıyor.

Bu tamamen delilik. Tarihte yaşanmış en çılgın, en ateşli, en beklenmedik şey.

Ama her zaman olduğu gibi çabuk sönüyor.

Orgazmın etkisi geçer geçmez, artık anın içinde kaybolmuyoruz. Gerçeklik ikimize de kör bir cisim gibi çarpıyor ve ne yaptığımızın farkına varıyoruz. Sadece birkaç dakika önce başladığımız yerden ne kadar uzakta olduğumuzu.

"*Siktir...*" Kyran homurdanıyor, gömleğimi ve sikimi kavrayışını bırakıyor, benden uzaklaşmak için kanepeye geri yuvarlanıyor.

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallayarak geri çekiliyorum. Sersemliği üzerimden atıyorum.

Ayağa kalk. Kalk ve kamerayı kapat.

Lanet olsun, kamera.

Ayaklarıma doğru tökezleyerek, onun çıldırmasını kaydetmeden ve bana saldırmasını videodan çıkarmak zorunda kalmadan önce kapatmak için acele ediyorum. Kapattıktan sonra pantolonumu yukarı çekerek nefes alıyorum. Her tarafım döl içindeydi. Kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu da neydi?

Olan buydu. Ne sikimdi.

"Um... Yapabilirsin," diye başlıyorum, boğazımı temizlemek için duruyorum çünkü çok gıcırıtılıyım. "Banyo... orada." Bir şekilde yönünü göstermeyi başardım.

Kyran'ın gözleri az önce patlayıcı bir şekilde gelen biri için oldukça geniş. Ama beni şaşırtacak şekilde çıldırmıyor, çığlık atmıyor ya da bana saldırmıyor. Sadece başını sallayıp koltuktan kalkıyor ve sendeleyerek banyoya doğru giderken pantolonunu yukarı çekiyor.

Uzun süre içeride kaldı. On beş dakikadan fazla, ben temizlik yaparken, kanepede döl olmadığından emin olurken, ki kesinlikle var. Sadece birazcık ve bulaşık deterjanıyla o kadar hızlı temizliyorum ki umarım belirgin bir leke bırakmaz.

Sonunda dışarı çıktığında, hiçbir şey olmamış gibi kanepede oturuyor ve *Seinfeld'i* tekrar açıyordum. Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum... Sanki sadece işmiş gibi, ki öyle anlaşıyorduk.

Karnım hiç de profesyonelce olmayan bir şekilde dönüp duruyor olsa da.

Odanın diğer ucunda Kyran duruyor ve gözlerim usulca ona doğru baktığında, tamamen toparlanmış görünüyor. Artık dağınık değil, saçları yerine taranmış.

"Yani ben..." diye başlıyor ama sözleri boğazına takılıyor ve vazgeçerek kapıya doğru yürüyor.

"Sana mesaj atarım..." Ama ben daha "Para" kelimesini söyleyemeden gitti.

Yüzüm ellerimin arasına düşüyor ve gözlerimi sertçe ovuşturuyorum. "Ne oluyor lan?"

Sola baktığımda Robin'in hâlâ aynı yerde, kanepede kıvrılmış olduğunu görüyorum. Bunca zamandır orada oturuyor, bu da boğazımdan bir kahkaha fokurdamasına neden oluyor.

"O benim üvey kardeşim, biliyorsun..." Ona söyledim ve bana göz kırptı, heyecansızdı.

Yüzüm kapıya doğru eğiliyor ve başımı sallıyorum.

Şu anda çok kafa karıştırıcı, çok karmaşık küçük bir sırrı paylaştığım lanet olası *üvey kardeşim*.

CHAPTER TWELVE

TheBlarneyBone: Çok şeftali! Kışın yalamak..... sonra o şeftalili turta deliğini yumruklamak istiyorum 🍓 MeatMan: Beni chia evcil hayvanın yap ve tohumunu her tarafıma sür

Kyran

Dikkat dağıtma, yıllar içinde çok iyi olduğum bir şey.

Daha çocukken geliştirmeyi öğrendiğim bir beceri. Beni rahatsız eden şeylere, rahatsız değilmişim gibi davranarak katlanmak, bendeniz için bir tür sanat.

Anahtar, kendinizi başka şeylere odaklanmaya zorlamaktır. Kaçındığınız şeyden ne kadar rahatsız olursanız, kendinizi dikkat dağıtıcı şeylere o kadar fazla kaptırmanız gerekecektir.

Sanırım bu yüzden okulda hep çok başarılı oldum. Konuları mutlaka önemsedğimden değil... Matematik, fen, tarih... Hiçbiri benim için özellikle heyecan verici değil. Ama odaklanılacak bir şey; içinde kaybolunacak *başka bir şey*, tıpkı toprak ve yüzeye çıkmasını istemediğiniz şeyi gömmek için kullanılan kürek gibi.

İşletme lisans eğitiminin müfredatı oldukça yoğun ve bu iyi bir şey. Takım arkadaşlarımdan çoğu, sıkı antrenmanlarımız, maç programlarımız ve ne kadar sık seyahat etmemiz gerektiğinden dolayı okul çalışmaları ve futbol arasında denge kurmakta zorlanıyor. Ama onlar için spor ve parti birincil odak noktaları, *benim* içinse... bu yeterli değil.

Boşlukları çalışmalarımınla dolduruyorum, çünkü doldurmak zorundayım.

Zihnini her zaman meşgul tutun. Düşünmek için asla ama asla durmayın. Çünkü düşünmek *kötüdür*.

Düşünmek hatırlamaya yol açar... Ve hatırlamak düşmandır.

Sehpanın üzerindeki kitaplarımın vuran ışık, en sevdiğim dikkat dağıtıcı şeylerden biri için aklıma bir fikir getiriyor. Telefonumu elime alıp Instagram'da paylaşmak üzere bir fotoğraf çekiyorum.

Bilgi korkunun panzehiridir.

-Ralph Waldo Emerson

#BC #collegelife

Gönderildi, beğeniler gelmeye başladığında bir süre ekrana baktım. Benim Gözlerim en üste kayıyor ve okunmamış mesajlar için gelen bildirim içimi burkuyor.

Telefonumu masaya fırlatıp kitabıma geri dönüyorum. *Dikkat dağıtıcı.*

Gözlerim sayfadaki kelimeleri tarıyor, hepsi birbirine karışmaya başladığında hiçbirini aklımda tutamıyorum. Çünkü dikkat dağınıklığı böyle bir şey... Eğer gerçek yeterince güçlüyse, her *zaman pisliğin* içinden bir el çıkarmayı başarır.

"Liman!" Gutty kolları dolu bir şekilde kapıyı açarken bağırıyor. "Mektubun var, bebeğim."

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor, poşetleri tezgâhın üzerine bırakıyor ve görünüşe göre mağazadan aldığı bir sürü şeyi karıştırırken bir ton gürültü çıkarıyor. İçimi çekip ayağa kalkarken dudaklarıma yapışan sırtışa engel olamıyorum, sabah sıkı bir antrenmanın ve ardından kanepede çok uzun süre oturmanın verdiği acıyla geriniyorum.

"Ne, bütün dükkânı mı satın aldın?" Kıkırdıyorum, ne yaptığını görmek için yanına gidiyorum.

"GNC'de sevdiğimiz protein tozunda indirim vardı," diyor alışveriş poşetlerinden büyük kutuları çıkarırken. "Takviyelerimiz, potasyum çığnemelerimiz var... Tüm iyi şeyler."

Kaşları çatıldı. "Hiç *gerçek* yiyecek aldın mı?"

Sırıttırıyor ve kocaman bir paket kurutulmuş et çıkarıyor.

Gülmek zorundayım. Gutty acayip bir karakter. Gürültücü, çılgın ve birlikte oynama zevkine eriştiğim en iyi futbolculardan biri. Ayrıca hiç yerinde duramıyor, bu da onun için uygun bir durum çünkü çalışmayı *seven* adamlardan biri.

Hemen hemen en iyi arkadaşız, ama aynı zamanda ikimiz de delicesine rekabetçiyiz, yani birlikte egzersiz yaptığımızda, genellikle neredeyse kendimizi öldürüyoruz. Takımın en iyi vücuduna sahip olduğu konusunda sürekli şaka yapar. *Ama bu hiç kanıtlanmadı.*

"*Sadece* protein tüketemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Ben sırtıyorum, o da bana Colgate gülümsemelerinden biriyle karşılık veriyor.

"Mini buzdolabında lahana salatası var," diye mırıldanıyor ve parmağıyla tezgâha bıraktığı bir zarfa dokunuyor. "Bu senin. Konut ofisinden."

Zarfı kaptdığım gibi yüzümdeki tüm eğlence izleri siliniyor, zarfı yırtarken nefesimi tutuyorum. Guty'nin beni izlediğini hissedebiliyorum, bu yüzden ne yazdığını okumak için arkamı dönüyorum.

Gelecek dönem için ev faturası. *Sekiz bin yedi yüz seksen iki dolar.*

Beş lanet ay boyunca.

Burası Amerika.

Gözlerimi kapatarak nefes almayı hatırlıyorum, uzun bir nefes alıyorum ve bir avucumu yüzüme sürerken tutuyorum. Bunun olacağını biliyordum... Çok fazla şok olamam ama yine de. Bu sayıyı basılı olarak görmek oldukça şaşırtıcı.

Ekteki mektup zaten bildiğim şeylerle dolu, bursumun barınmayı karşılamadığı gerçeğini açıklıyor. Walsh yurtlarında kalabilmek için ilk ödememi önümüzdeki aya kadar yapmam gerekiyor. Bir ödeme planı sunuyorlar ama bu da ayda iki bin dolardan fazla tutuyor. Ve bu sadece beni ikinci sınıfa kadar idare edecek.

Üçüncü sınıf çok daha büyük bir faturayla gelecek.

"Her şey yolunda mı?" Guty soruyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Mektubu katlayıp arka cebime koyuyorum ve tüm stresimi ve belirsizliğimi gizleyen bir gülümsemeyle ona dönüyorum. İyi bir gülümseme. *Yıllarca pratik yaptım.* "Evet. Sadece bağışlarımdan birkaç şeyi teyit ediyorum. Bana bahsettiğin şu kas iyileştirici şeylerden aldın mı?" Konuyu hemen değiştiriyorum.

Sanki bir şey sakladığımdan şüpheleniyormuş gibi gözleri kısılıyor. Ama neyse ki bunun üzerinde durmuyor. Çantadan bir demet muz çıkarıp sırtıyor. "Biliyorsun Nueve. Şimdi bize biraz shake hazırlayacağım. Şu silahları patlatın! Bugün maç günü, bebeğim!"

Ben kıkırdayıp başımı sallarken o odanın içinde sallanmaya, blenderına bir şeyler atmaya başlıyor. Ama gülümsememin kaybolması ve gerçekliğin boğuculuğunun ciğerlerimdeki oksijeni emmesi uzun sürmüyor.

O metinler... Onları okumam gerektiğini biliyorum. Kesinlikle şu anki çıkmazımla ilgili oldukları için. Kaçınmak sadece eğer

gerçekliği bir kenara itme lüksü. Ve ben yapmıyorum.

Daha fazla paraya ihtiyacım var. Şimdi olduğu gibi.

Avi'den aldığım Venmo paraları, onun yurdunda geçirdiğim geceden beri görmezden geldiğim kafa karışıklığı ve güvensizliğe iyi geliyor. Olayın üzerinden bir hafta geçti ve ne yaptığımızı düşünmemek için elimdeki tüm inkar ve dikkat dağıtma yöntemlerini kullanıyorum, bu yüzden onun hiçbir mesajını okumadım.

Ne söylediğini bilmeme gerek yok... Ve mecbur kalmadıkça onunla uğraşmamayı tercih ederim. Ama gerçek şu ki, bu deneyim ne kadar korkunç olursa olsun, *tam olarak olması* gerekeni yaptı...

Şu anda gelecek dönem için ev faturamın en az yarısını karşılayacak kadar param var ki bu inanılmaz bir şey. Elbette, o gecenin sisini hatırladığımda, anılar *benim* ve destansı kaçınma becerilerimin bile bastıramayacağı kadar güçlendiğinde boğazımda safra birikiyor. Ama bu sadece olanlardan kaynaklanıyor. Daha önce yaptığım şeylerin o kadar dışındaydı ki... Beni apaçık bir döngüye soktu.

Erkeklerle takılmakla ilgilenmiyorum. Aletime dokunmalarını ya da vücutlarını benimkine bastırmalarını istemiyorum... Beni saçma sapan, istenmeyen, tüylerimi diken diken eden orgazmlara sürüklerken dudaklarıma bir şeyler fısıldamalarını istemiyorum.

Bu ben değilim. İnternetteki insanlar ne kadar öyleymişim gibi davranmamı istese de ben *eşcinsel* değilim.

Ve aptal üvey kardeşim söz konusu olduğunda... Sanırım bir anlamda haklıydı. Yaptığımız şeyi yapmak kesinlikle amacımıza ulaşmamızı sağladı. Bize para kazandırdı. Ne yazık ki ben ve dürüstlüğü için daha fazlasına ihtiyacım var. Kampüste yaşamaya devam etmek ve böylece futbol bursumu ve kaçınılmaz şampiyonluğumu korumak istiyorsam *çok* daha fazlasına.

İşte buradayım, bir kaya ile eşcinsel bir yer arasında sıkışmış durumdayım. Ve Avi'nin bana videonun ne kadar iyi olduğu ve hayranların daha fazlası için ne kadar yalvardığı hakkında saçma sapan mesajlar attığını *biliyorum...*

Kendimi ilk kirli, utanç verici para tomarımı kabul eden isteksiz bir seks işçisi gibi hissediyorum. Avi ile tekrar yalnız kalma fikrinden nefret ediyorum, o kamera kayıttayken...

Ama aynı zamanda haklı *olduğunu da* biliyorum ve bu nedenle bu işten daha da nefret ediyorum. İhtiyacım olan parayı, ihtiyacım olduğu kadar hızlı bir şekilde elde etmenin tek yolu bu gibi görünüyor.

"Bunu istiyorsun..."

Gözlerimi sıkarak ağızma dolan tükürüğü yutuyorum.

"Hoşuna gitmesi sorun değil, biliyorsun..."

"Yo..." Guty'nin sesi kafamdaki sessiz sözcükleri kesiyor ve irkiliyorum. "İyi misin?" Alnı çizgili bir şekilde bana bakıyor.

Düzelteyorum, hepsini aşağı itiyorum, maskemin parlak plastiğini tekrar yerine kaydırıyorum.

"Evet, ben iyiyim." Sahte gülümsemeyi tutmak bazen o kadar zor oluyor ki, tüm vücudum çökmek istiyor. "Sadece Duke savunmasını düşünüyorum..."

Guty'nin endişeli bakışı ukala bir sırıtışa dönüşür. "Merak etme, amigo. Bu gece o Mavi Şeytanları ait oldukları yere, Kuzey Carolina'ya geri göndereceğiz."

Bana göz kırpmıyor, ben de kıkırdıyorum.

Yüzeyde. Altında iltihaplanmış şüpheden başka bir şey yok.

"Pekâlâ, dinleyin! Her şey bizim için ayarlandı. Sadece odaklanmamız gerekiyor." Koç'un sesi kalabalığın gürültüsü arasında yankılanıyor.

"Gutierrez onların elinden kurtulabilir, biliyorum. Ama her ihtimale karşı, geri kalanınızın mümkün olduğunca fazla mesafe kazanmasını istiyorum. Hepinizi korumaya çalışabilirler ama işe yaramayacaktır." Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Harbor, nişan al. Kartalların ne kadar yüksekte uçtuğunu göster onlara."

Sırtıma bir tokat atıyor ve ben de başımı sallıyorum, zihnim hem bir şelale gibi çağlıyor hem de bir gölet gibi durgun. Bu oyunda çok fazla şey var, adrenalin ve sinirler kaslarımı sertleştiriyor.

Parlak ışıklar, kaotik gürültü, tüm gözler üzerimizde. İzin verirsiniz sizi ezmeye yetecek bir stres.

Ama yapmayacağım.

Her şeyin çığgınlığı bir şekilde arka planda kalıyor, sanki etrafımda koruyucu bir kalkan varmış gibi. Bu benim *kontrolüm*; kısıtlamamın disiplini. Beni çevreleyen her bir kargaşa parçasını dizginlemek ve yakıt olarak kullanmak.

Beni aşağı itmelerine izin vermeyeceğim. Kazanmalarına

izin vermeyeceğim.

"Sür!" Koç, molamızın saniyeleri ilerledikçe bağıyor. "Koşmamızı, saha golü için bariz oyunu oynamamızı bekliyorlar. Olmayacak. *Sür!*" Geri çekiliyor, sonra her zamanki komuta edici ses tonuyla hızlıca sesleniyor, "Kartallar üç deyince. Bir, iki, üç-"

Herkes "*Eagles!*" diye bağıyor. Sonra ara veriyoruz. Ve maça geri dönüyoruz.

İki dakikadan az bir süre kaldı ve üç sayı gerideyiz. Duke hazırlıklı geldi. Tüm maç boyunca enerjimize ayak uydurdular. Biz her sayı attığımızda onlar da sayı atıyor ve top Duke'un eline her geçtiğinde savunmamızın başı dönüyor. Şu anda bizi öne geçirebileceğinden eminim... Ama sonra takım arkadaşlarımla onları oyalayıp süreyi bitirmesi gerekecek.

Bu maçı kaybetmek gibi bir seçeneğimiz *yok*. Duke bu *sezon* neredeyse durdurulamazdı - neredeyse kelimesi önemli. Eğer onları şimdi yenersek, playofflardaki yerlerini garantileyebiliriz.

Oyun kurucuları, Devon Lancaster, bir güç merkezi. Sürekli birbirimizle kıyaslanıyoruz, istatistiklerimiz neredeyse aynı. Bu yüzden benim için bu maçı kazanmak sonunda beni zirveye taşıyacaktı.

Bu galibiyete *ihtiyacım var. Doğru şeyi yaptığımı kanıtlamam gerek.*

Sahada, tribünlerin etrafında titreştiğini neredeyse hissedebiliyorum. Görüş alanımın kenarlarında bordo ve altın rengi parlıyor, tıpkı bütün gece bilerek görmezden geldiğim bir maskotun hareketleri gibi.

Sadece orada olduğunu bilmek bile elimi kenetlememe yetiyor. Oyun saati geri sayarken etrafta zıplıyor ve çenem titriyor.

Dört... üç... iki...

Zaman bir anda hızlanmadan önce duruyor. Topu bana verdiler ve ben de geri adım atarak gözümü Guty'ye diktim. Her tarafını sarmışlardı, belli ki bütün oyun boyunca taktikleri buydu. Bağımızı koparmak için.

Ama topu göğsüne çok yakın oynuyorlar ve diğer alıcılarımızdan Tim Fellows'u koşması için açıkta bırakıyorlar. Ve o da koşuyor.

Sahaya doğru kaçtı ve ben de topu ona doğru fırlattım. Top aşırı hızlı... Gördüğüm en hızlı adam olan Guty'nin kolayca sıyrılacağı bir top. Ama Fellows'un topa yetişmek için hayatı buna bağlıymış gibi koşması gerekiyor.

Nefesimi tutuyorum, kolları uzanırken düşüşünü izliyorum. Ama yere düştüğümde ne olduğunu özlüyorum.

Duke'un muhafızlarından birinin altından sıyrılıp, bana yardım etmeye çalışan elini tokatlayarak uzaklaştırıyor, tezahürat ve uluma sesleri arasında ayağa fırlıyorum.

Fellows topu yakaladı. Topu yakaladı ve koşarak son bölgeye doğru *daldı*.

Yakalanmaktan kıl payı kurtulup yere çakılmadan önce çizgiyi aşarken kalbim boğazımda, nefesim kesiliyor.

"Sikeyim *evet!*" Kükrüyorum ve hakem düdüğü çalarken kalabalık çığına dönüyor.

Gol!

Hepimiz çıldırıyoruz, Eagles oyuncuları zıplıyor ve tribünlerdeki gürültüye uymak için çığlık atıyor. Herkes çıldırıyor, çünkü bu maçı kazanacağımız gibi görünüyor!

Ama hala bir dakika var. Ve Duke'un bütün gece oynadığı gibi, Lancaster'ın süre biterken bir gol daha atmaya çalışacağını *biliyorum*, bu yüzden sahaya geri dönme fırsatım yok.

Her şey savunmamıza bağlı, bu da durumu kontrol edemeyeceğim anlamına geliyor.

Derimin yüzeyinin hemen altındaki bir kaşıntı gibi.

Theo ekstra sayı atıyor, bu harika bir şey ama sahadan çıkıp Koç'un defans oyuncularına bağırışlarını dinlerken bu yine de beni rahatlatmıyor. Fellows'un sırtını sıvazlayarak, "İyi işti, evlat." diye homurdandım.

Kaskını çıkarıp benimkiyle aynı şekilde sırtıyor. Heyecanlı ama aynı zamanda gergin. Çünkü ikimiz de ormandan çıkmadığımızı biliyoruz. "Guty'ye hep böyle mi atıyorsun?" diye dalga geçiyor nefes nefese, bir yandan da şişesinden ağzına su fişkırtıyor. "Siktiğimin Stretch Armstrong'u."

Gülüyorum ve onu itiyorum. "Başardın."

Kaskımı çıkarıp tereddütle banka oturuyorum, gözlerim sahada sabit kalırken biraz su içiyorum. Lancaster'ı izlerken dizlerim zıplıyor, onu okumaya çalışıyorum... Bir sonraki hamlesini tahmin etmeye.

Ama bir şey dikkatimi dağıtıyor. Çevremde büyük, aptal bir form.

Dişlerim birbirine çarpıyor ve Duke'un açık alıcısı yirmi yarda çizgisinde punt'ı yakalarken onun yaklaştığını, bana doğru geldiğini *hissetmeme* rağmen bunu görmezden geliyorum. Elli saniye kala diziliyorlar ve işte o an gerçek an.

İşte **a t ı ş**. Top Lancaster'da ama bizimkiler

Her yerde. Sonunda topu veriyor ve ancak yarım metre ilerleyebiliyorlar.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, gözlerim sağa kayıyor. "Benden uzak dur, lütfen."

Avi'nin boğuk sesi kartalın içinden geliyor: "Ne atıştı ama!" "Oh, öyle mi?" Mırıldanıyorum, onu görmezden gelmek ve kartalı izlemek için elimden geleni yapıyorum.

Oyun. Sinirlerim midemi o kadar zorluyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

Hadi, hadi. Biz hallederiz.

"Sanırım..." Avi yanıma oturdu, ben de uzaklaştım. "Puan kazandığımıza göre."

Yüzüm ona doğru eğiliyor ve yarı şaşkın yarı mahcup bir bakış atıyorum, o da gülüyor. Yani *Kartal Baldwin* gibi gülüyor, ellerini dizlerine vuruyor falan.

"Şaka yapıyorum, Tanrım..." diye homurdanıyor yüzümdeki ifadeye bakarak. "Futboldan anlarım. Tam bir aptal değilim."

"Her neyse." Başımı salladım. "Kapa çeneni. Bu hayatımın en stresli anı. Bir moron gibi saçmalamanı dinlemek istemiyorum."

"Rawr... *Sassy*," diye mırıldanıyor ve ben onu görmezden gelmek için mücadele ederken parmaklarım sıraya gömülüyor, Duke'un üçüncü hakta, ilk hak için dört yarda kazanmasına kenardan bakıyorum.

"Hadi, hadi..." Kendi kendime tekrar tekrar fısıldıyorum, futbol tanrılarına dualarımı okuyorum.

Oyun saati geri sayıyor ve Avi'nin dizinin benimkiyle aynı şekilde zıpladığını görmek için ona bakıyorum. Bakışlarımı ona dikiyorum ama onun da dikkati sahada gibi görünüyor. Sanki oyunu biraz olsun önemsiyor gibi...

Bir düdük çalıyor ve yüzüm sahaya geri dönüyor. Top Hava.

Ayağa fırladım. Lancaster az önce koşucusuna derin bir atış yaptı, On sekiz numara, yirmi beş yarda çizgimizde.

Adamın kolları uzanıyor ve midem bulanıyor. Top parmak uçlarında dans ediyor. Kalbim durdu.

Ama sonra korner oyuncumuz Matt Naruto bir anda fırlıyor ve On Sekiz'in bacaklarını daha tam kavrayamadan altından çekip alıyor.

Ve top sahada serbest.

Etrafımda toplu bir soluk sesleri yükseliyor, Eagles taraftarları tribünleri inletiyor. Tabii ki bayraklar fırlatıldı ve şimdi hiçbir şey göremiyorum. Herkes topun üzerine atlıyor. Ortalık karıştı.

Hakem sonunda oyunu durdurduğunda, top bizim elimizdeydi. Ve hakem o.

"Fumble! Kurtarma, Eagles."

"Evet!" Kollarım havaya kalktı.

Avi ayağa fırlıyor ve aynısını yapıyor, etrafımızdaki herkes yumruklarını sıkıp tezahürat yapıyor, maçın bitimine yirmi sekiz saniye kala topu geri almayı kutluyor.

Biz kazandık!

"Biz kazandık amına koyayım." Avi omuzlarımdan tutup beni sarsarken nefesimi bırakıyorum.

"Evet, kaltak!" diye bağılıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Harbor! Hadi kazanalım şu lanet şeyi." Koç beni sahaya itti, hepimiz çığlık çığlığa ağlıyor ve rahatlamış bir şekilde kıkırdıyorduk. *Bu çılgıncaydı!*

Sahaya çıktım, bir şey denemek ve risk almak için çok uzaktaydım. Onun yerine diz çöküyoruz ve oyun bitiyor.

Kazandık amına koyayım. Duke'u yendik!

Takımımız gibi kalabalık da çılgına dönmüştü. Hepimiz birbirimizi itip kakıyoruz, testosteron gerçekten havada uçuşuyor. Bu büyük bir şeydi.

Bir galibiyet daha ve playofflara gidiyoruz.

"Hey, iyi maçı dostum." Devon Lancaster elimi sıkmak için yanıma geldi ve mütevazı bir sırıtışla ben de onun elini sıktım.

"Sen de."

Onun uzaklaşmasını izlerken, saygıyla başımı sallamak zorunda kaldım. Adam birinci sınıf bir oyuncu. Herkes bu kadar zarif bir şekilde kaybetmez. Muhtemelen bu gece tek başına somurtacak, her hareketini ve kaçırdığı fırsatları analiz edecek. Biliyorum, çünkü *ben de öyle yapıyorum.*

Ama sahada başınızı dik tutarsınız.

Daha önce küfretmediğimi ve kaskımı fırlatmadığımı söylemeyeceğim. Ama diğer takımla saçma sapan konuşan adamlara katlanamıyorum. Bunun bir faydası yok ve sizi bebek gibi gösteriyor.

Cesetlerin arasından geçerek saha kenarına doğru ilerliyorum ve bir de ne göreyim, Avi kostümünün kafasını çıkararak tekrar yanıma geliyor.

"Bu harikaydı, Ky." Sırıttıyor.

Suyu ağzıma fişkırttıktan sonra yutkunuyorum ve "Teşekkürler" diyorum.

"Bak, seninle konuşmam gerekiyor," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle konuşuyor ki, gürültüden onu zar zor duyabiliyorum.

Kaslarım sertleşiyor, gözlerim ona doğru kayıyor. "Şimdi gerçekten zamanı değil..."

"Hayır, biliyorum. Ama mesajlarımın hiçbirini okumadın." İtmeye devam ediyor. "Ben sadece-"

"Umurumda değil," diye homurdandım. "Git buradan, Avi."

Ondan yana döndüğümde, Lexi'nin dörtmala bize doğru geldiğini görünce donup kalıyorum. *Tanrım, işte gidiyoruz.*

"Bebeğim! Ne oyun ama!" diye ciyaklıyor ve kendini bana doğru fırlatıyor.

Kollarıma atlıyor ve bir refleks gibi onu yakalıyorum. Bacakları belime dolanıyor ve gözlerim açılıyor, sanki kız arkadaşımın gibi davranması beni şaşırtıyor. *Onu haftalardır görmemiştim bile.*

Bu arada Avi bize *bakıyor*, Lexi boynumu öpücüklere boğarken kaşlarını çatmış. Ve onun iğrenç suratındaki bilmiş ifadeden tamamen *nefret ettiğim için*, onu çenesinden tutup öpmeye karar veriyorum.

Göstermelik olduğu bana bile çok açık geliyor ama bu Lexi'nin dilini ağzıma sokmasını ve gerçekten kalınlaştırmasını engellemiyor. Etrafımızda birkaç kişinin mırıldandığını duyuyorum, oyun kurucu ve amigo kızın büyük bir galibiyetten sonra bir tür romantik komedideymişiz gibi öpüşmesini alkışlıyorlar.

Dudakları dudaklarımda gezinirken Lexi'nin arkasından bakarken Avi'nin gözlerini devirdiğini ve başını sallayarak uzaklaştığını görüyorum. Gözden kaybolur kaybolmaz, ağzımı Lexi'nin aralıksız emişinden çekiyorum ve onu ayaklarının üzerine yatırıp silkeliyorum.

Ellerini göğsümde gezdiriyor. "Gelip *kutlamak* ister misin?" Gözlerim bir kez daha kartalın az önce gittiği yöne doğru kayıyor. "Ben... Biraz yorgunum." Dudağını ısırıldığını görmek için aşağıya baktım.

"Biliyor musun, ben oldukça iyi bir masözüm..." Gözleri parlıyor.

Tabii, bu galibiyetten sonra ateşli kızı aptalca becermek harika hissettirebilir. Ayrıca, benden beklenen de bu. *Mantıklı.*

Ben de yavaşça başımı salladım ve "Şu anda ekiple birlikte olmam gerekiyor," diyerek dokunuşundan uzaklaştım. "Sadece bir süreliğine. Sonra uğrarım."

Bana bakıyor. "Pekâlâ, seksi şey." Dudaklarımı hızlıca öpmek için parmak uçlarında yükseliyor ve "Seni bekliyor olacağım" diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum ve sırtıtmaya zorluyorum, bu fırsatı kullanarak ondan uzaklaşıyorum ve galibiyetin heyecanıyla şamata yapan takım arkadaşlarımdan arasında kayboluyorum.

Düşüncelerim dönüp dururken birlikte soyunma odasına geri dönüyoruz. Lexi'yi oyalamanın muhtemelen doğru olmadığını biliyorum... Ona karşı gerçek *hislerim olmadığını* tamamen farkındayım. Ama sonra fuckhot ile takılmak

Amigoluk bizim işimiz. Eminim Avi'nin ve benim gizli... daha iyi bir kelime bulamadığım için kendimi beynimden bıçaklamak istememe neden olmayan *işimin yarattığı* stresi azaltacaktır.

Ama yine de, soyunma odasında duş alırken, aklımın dolabımda duran telefonuma kaymasına engel olamıyorum. Ve üvey kardeşimden gelen okunmamış mesajlara.

Neden bunu düşünüyorum ki? Daha yeni büyük bir maç kazandım. Takım arkadaşlarımla sarhoş olup koca memeli ponpon kızların beni okşamasına izin vererek kutlama yapıyor olmalıydım... Takımda kalmak için ihtiyacım olan paraya ve bu parayı toplamak için seçtiğim utanç verici yola kafa yormamalıydım.

Belimde bir havluyla duştan çıktıktan sonra, diğer çocuklar hızla giyinirken ben dolabımın önünde oyalanıyorum.

"Geliyor musun Nueve?" Guty, Theo ve Naruto ile gitmek için eşyalarını toplarken bana soruyor. "Yapmamız gereken bir parti var, pezevenk!"

Birbirlerine beşlik çakıyorlar, gülüyorlar ve birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar. "Evet, kesinlikle." Onlara sırtıyorum. "Ben de tam arkanızdayım."

Gürültüyü de yanlarında getirerek gidiyorlar, ta ki ben sessiz bir soyunma odasında tek başıma durup merakımı uyandırana kadar. *Sadece görmem gerekiyor.*

Bitir şu işi. Mesajları oku ki ne halt istediğini gör ve bu işi bitir.

Telefonumun kilidini açarak Avi'den gelen mesajları açıyorum. Son birkaç gündür bana mesaj atıyor ve ben tek bir tanesine bile bakmamıştım. Şimdiye kadar.

Avi: Sana biraz dolar

gönderdim. Avi: Daha

fazla gönderdim.

Avi: Tamam, çok para, süperstar. Gerçekten çok para geliyor.

Avi: Sadece bazı yorumları görmek isteyebileceğinizi düşündüm...

Ekte bir resim var; OnlyFans hesabındaki yorumların ekran görüntüsü. Onları okurken göz kırpmalarım hızlanıyor...

İnternetteki çeşitli yabancılar bana *seksi, muhteşem* ve çok *ateşli* diyor. Avi'nin hayranlarından daha fazlasını isteyen, *daha fazla* içerik için daha fazla para teklif eden DM'ler... Ve başım dönüyor.

Avi: Bunun ne anlama geldiğini söylememe gerek yok...

Avi: Beni bilerek görmezden geldiğini biliyorum, ama bunu objektif olarak düşünürsen... Önümüzdeki iki yıl için yeterli para kazanabiliriz.

Bu iş, Kyran. Biraz tuhaf olduğu için bu fırsatı gerçekten tepecek misin?

Midem düğümleniyor. Haklı olmasından nefret ediyorum. Tüm cevapları biliyormuş gibi hissetmesinden nefret ediyorum ve *paranın* yaptıklarımı kontrol etmesi fikrinden nefret ediyorum.

Ama durumumun talihsiz gerçeği bu. Eğer bu takımın yoluna devam etmek, kazanmak ve kendi mirasımı, *bana* ait olan bir şeyi inşa etmek istiyorsam, o zaman cesaretimi toplamalı ve endişelerimi bir kenara bırakmalıyım.

İğrenç üvey kardeşimin bu şeyin direksiyonunda olması berbat bir şey mi? *Kahretsin evet, öyle.* Çünkü o haklı... kesinlikle garip. Geçen gün onun yatahanesinde olanlar gibi daha fazla şey istemiyorum.

Ama *istemek*, diğer pek çok şey gibi, karşılayamayacağım bir lüks.

Bu düşünce ve beynimde *dolaşan* daha fazla Venmo mevduatının görüntüsüyle giyinip stadyumdan ayrılıyorum.

Ama yurda dönmek yerine Thomas More Apartmanı'na gidiyorum. Oda 446.

Kapısının önünde, kapıyı çalmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için gözlerim koridorda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. İçeriden ayak sesleri duyuyorum ve kapı bir aralık açıldığında, şaşkınlıkla dalgalanan grimsi mavi gözlerle karşılaşıyorum.

Onu geçip içeri giriyorum.

"Evet, tabii. İçeri gel... Kendini evinde hisset," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Avi.

Yüzünü ona dönerek homurdanıyorum, "Tavsiyene uyuyorum, ukala." Kaşlarını kaldırdı. "Objektif olarak bakınca..."

Bir an önümde kıpırdamadan durduktan sonra gözlerini kırıştırdı ve gözle görülür bir şekilde yutkunarak "Peki... Sırada ne var?" diye sordu.

Omuz silkiyorum, içimi kemiren belirsizliği görmezden geliyorum. "Sanırım... işe koyulacağız."

Avi biraz dengesiz görünen bir nefes veriyor, kulağının arkasından bir sigara çıkarıp yakıyor. "Gelecekteki referanslar için, küçük bir uyarı takdir edilecektir."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Neden? Herhangi bir *planın* var mı? Kendini aptal gibi içmekten başka, yani..."

"Belki," diye homurdanıyor. "Zamanımı nasıl geçirdiğimi bilmiyorsun. Ya dışarı çıkacak olsaydım?"

Uzun bir nefes çekiyor ve keskin dumanı bana doğru üflüyor. Elimi sallayarak uzaklaştırırken yüzüm hoşnutsuzlukla buruşuyor. "Evet, şey... Ben de burada olmak için boş zamanımı feda ediyorum. Aş artık bunu."

"Kendimi çok özel hissediyorum." Mutfakta dolaşırken ses tonunda alaycı bir ifade var.

Onu kısaca tararken, gözlerim ne giydiğine takılıyor... Gri bir eşofman altı, siyah bir atlet ve ters takılmış bir Yankees şapkası. İlk bakışta Avi bir sporcu gibi görünüyor. Ona iltifat etmek falan istemiyorum ama beklenmedik şekilde fit. Hiç spor yaptığını görmedim ve trans yağ kuyularının kurumasından korkuyormuş gibi abur cubur yiyor. Yine de kıvrımları ve belirgin kasları var. Sağ kolunda bir kol dolusu dövme ve başka yerlerde de dağınık dövmeler...

Silkelenerek endişeli düşüncelerimi zihnimin gerisine itiyorum ve Avi'nin sigarasını söndürüp iki solo bardağa likör doldurmasını izliyorum. Tırnakları yontulmuş siyaha boyanmış, parmak eklemlerindeki mürekkep izleri, giyimine ve vücudunun görünüşüne rağmen aslında bir sporcu olmadığını kanıtlıyor.

Tuhaf bir karakter... Okulda iyi olmayan bir inek. Sürekli gülümseyen emo bir çocuk. Takımındaki bazı adamlardan daha kaslı bir sanatçı.

O bir sapkın ve sanırım gelişigüzel kişiliği ondan bu kadar nefret etmeme neden oluyor. Birdenbire ortaya çıkıp hayatıma bu kadar kolay bir şekilde girmesinden öte, onu tespit etmek neredeyse *imkansız* ve bundan nefret ediyorum.

İnsanları okuyabilmek istiyorum... niyetlerinin ne olduğunu bilmek istiyorum. İnsanlarımı şeffaf severim. Ve Avi opak karmaşıklıklarla dolu karanlık bir kütle.

Bir adım atıp bardağı bana uzattı. Kendininkini benimkine doğru kaldırıyor, ben de içkiyi yudumlamadan önce kayıtsız bir dokunuş yapıyorum. Likör boğazımı ısıtıyor, yemek borumu yakarak aşağı iniyor ve umarım kan dolaşıma hızla karışarak bilincimi bulandırmaya yardımcı oluyor.

Buraya her adım attığımda patlatılmam gerekebilir... Bunun nereye gittiğinin farkında olmak istemiyorum.

Şişeye uzanıp kendime biraz daha dolduruyorum, gözlerim oturma odasına kayıyor. Kanepe bana en son geldiğimde üzerinde oturduğumuzu hatırlatıyor... *Ve üvey kardeşimin eli bana sarılmış-*

"Nerede o şey...?" Sesim gümbür gümbür çıkıyor, sinirlerimin telaşından kendimi uzaklaştırmak için kelimeler döktürüyorum. "Tripod ya da her neyse..."

Avi bir an sessiz kalıyor ve ona baktığımda, merakla beni izlediğini görüyorum; tıpkı birinin kendisini ısırabileceğini düşündüğü bir köpeği gözlemlediği gibi.

"Yatak odasında," diye cevap veriyor, fincanından yavaşça bir yudum alırken.

Başımı sallayarak kendimi isteksizce hareket etmeye zorluyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Ne yazık ki içeride olmak endişemi daha da arttırıyor.

Onun odası benimkinden biraz daha büyük, iki yatak ve iki masayla aynı şekilde düzenlenmiş, ancak şu anda her ikisinden de yalnızca birinin kullanıldığı belli. Avi'nin yatağı karmakarışık, çarşaflar ve nevresimler etrafa saçılmış, giysileri ve eşyaları karşı yatağı kaplamış. Yıllarca aynı evde yaşadığımız için onun bu kadar dağınık olmasına hiç şaşırmadım.

Tanrıya şükür hiç aynı yatak odasını paylaşmadık. Muhtemelen kendimi öldürürdüm. Onunla aynı banyoyu paylaşmak yeterince baş ağrıtiyordu. Lavabolarımızın görünüşü gerçek dünya ile tuhaf dünya arasında bir geçit gibiydi. Aşırı temizliğin saf kaosla buluşması.

Odaya süzülürken masasının üzerindeki dağınık kâğıtlara, insan ve yüz çizimlerine ve farklı sahnelere göz atıyorum. Detaylar inanılmaz ama üzerinde durmak istemiyorum... Özellikle de arkamdan odaya giren çıplak ayak seslerini duyduğumda.

"Yani... oda arkadaşın yok mu?" Fincanımdan bir yudum alarak soruyorum. "Yani, hiç mi?"

Tripoda doğru ilerliyor, bir video kamerayla uğraşıyor. *Bu yeni...* Gördüğümde midem boğazıma kadar kalkıyor.

"Sanırım değil..." İç çekiyor ve omuz silkiyor. "Adam hiç gelmedi."

"Bu... güzel." Gözlerim onunkilere kayıyor. "Yani, bunun için. *Mahremiyet...*"

Tanrım, bu çok garip. Boynumun arkasını ovuşturarak içkiden daha büyük bir yudum alıyorum. *Lütfen daha hızlı çalış.*

Avi hiçbir şey söylemiyor. Sadece yatağa uzanıyor, elindeki fincanı yere bırakıp dirseklerine yaslanıyor. Onun her zaman benden çok daha rahat görünmesi beni rahatsız ediyor. Sürekli endişesiz... ve bunun durmadan ot içmesinin bir belirtisi mi yoksa gerçekten hiçbir şeyi umursamıyor mu olduğunu anlayamıyorum.

Avi sanki dünyada çok vakti varmış da hiç vakti yokmuş gibi ojesiyle oynarken ben birkaç ağır an boyunca yerimde kıpırdanıp duruyorum.

endişelerimle boğuşuyorum. Sonunda yanına yaklaşıp ayaklarının dibindeki yatağa oturuyorum ve kalan içkimi yudumluyorum.

"Oje, *düzen karşısı* imajınızın bir parçası falan mı?" Boş fincanımı yere bırakıyorum.

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse," diye homurdanıyor.

"Bu konuda herhangi bir şey hissetmiyorum..." Homurdanıyorum.
"Sadece sohbet ediyorum."

Gözleri benimkilere yerleşiyor. "Buraya sohbet etmeye mi geldin, yoksa *Çalışıyor* musun?"

Çenem düştü. "Kendimi buna hazırlamam gerektiği için beni affet... Görünüşe göre biseksüel deneylerle senin kadar ilgilenmiyorum."

"*Tanrım, çok* gerginsin." Nefes nefese bir kıkırdamayla başını yastığa bırakıyor. "Ne kadar baskı yaparsan o kadar tuhaf olur."

Ona ters ters baktım. "Peki, ne öneriyorsun? Üstüne mi atlayayım? Senden etkilenmiyorum, Avi."

Çenesi eğik, yüzüme diktiği dar bakışlar enseme istenmeyen bir sıcaklık yaratıyor. *İçkiden olmalı.*

"Sen değil misin?" Kaşlarını kaldırıyor ve ben başımı sertçe sallıyorum.
"Biraz bile mi...?"

"Hayır." O otururken dişlerim birbirine çarpıyor.

Tişörtünü başından çekiştirerek yana fırlatıyor ve nabzımın sinirlerimle birlikte hızlandığını hissedebiliyorum. Bu tepkiden *nefret* ediyorum çünkü hiçbir anlamı yok.

Onun yanında gergin olmak istemiyorum... Bunu yapmaktan *zevk aldığım* için böyle olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Bilmiyorum.

"O zaman gerçekten iyi bir aktör olmalısın." Avi'nin dudakları köşeden kıvrılıp o aptal gamzelerinden birine dönüşüyor. "Futbolu bırakırsan bir sonraki Jake Gyllenhaal olabilirsin."

Hayal kırıklığı kaslarımı geriyor. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun, göt herif."

Daha da yaklaşıyor, bir elini kalçalarımın üzerine atarak beni olduğum yere hapsediyor. Kaçmaya çalışıyorum ama gidecek bir yer yok ve şimdi nabzım kafatasımın içinde gerçekten çarpıyor.

"Bunu para için yapıyor olsak da olmasak da, kaçtığını inkâr edemezsin Kyran," diye mırıldanıyor. "Ben oradaydım. Gördüm."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor..." Bu gerilim balonunun içinde beni aniden kavuran sıcağa, tarçınlı şeker nefesine ya da karanfil, hafif ot ve ne olduğunu anlayamadığım tanıdık bir şeye benzeyen kokusuna odaklanmamak için kendimi zorluyorum.

Ne olduğunu anlamak istemiyorum. Sadece bunu mümkün olduğunca hasarsız atlatmak istiyorum ki okulda kalabileyim.

Odaklanın. Parayı düşün.

Dilinin ucunda yüzlerce ukala laf daha varmış gibi görünüyor ama onları içinde tutuyor, elini kaldırıp yavaşça kapüşonumun fermuarına götürüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve kaşları sanki bir soru soruyormuş gibi hafifçe kalkıyor.

Ağzımdan yankılanan bir *hayır* haykırmak istediğim bir soru, ama bunun yerine çenem küçük, huzursuz bir baş hareketiyle sallanıyor.

Fermuarı aşağı çekiyor, inişini izliyor. Sonra kumaşı omuzlarımdan itiyor ve her ne kadar istemesem de çıkarmasına yardım ediyorum. Nefesimi içime çekerek, o benim yerime çıkarmaya çalışmadan önce tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, çünkü beni soyuyormuş gibi hissetmek istemiyorum...

Ama sonra işaret parmağı belim boyunca bir çizgi çiziyor, boxer'ımın bandı jogger'ımın altından görünüyor.

Bileğini avucumun içine aldım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sana dokunuyorum Kyran," diye mırıldanıyor, sabırsızlığı ses tonunu çerçeveliyor. Bununla ilgili bir şey midemin çukurunda beni hasta hissettiren istenmeyen bir gıdıklanmaya neden oluyor. "Dokunmamı istemiyor musun?"

"Hayır," diye homurdandım. "İstemiyorum."

Başını eğiyor ve bana bilerek göz kırpmıyor. "O zaman neden buradasın?"

Dudaklarım ayrılıyor ama cevap veremiyorum. O bana dokunmadan bunu yapmanın bir yolu yok. Bu boktan durumun talihsiz gerçeği bu.

Bu yüzden daha fazla huzursuzluk yutuyorum, bileğini bırakıyorum ve ayakkabılarımı tekmeleyerek yere vurmalarına izin veriyorum.

"Maçtan sonra buraya çok çabuk geldin..." diye mırıldanıyor, elini kalçama atıyor. Boğazım kurudu ve kaşınmaya başladı. "Sanırım Amigo Barbie ile öpüşmen bir yere varmadı...?"

"Neden umursuyorsun ki?" Kelimelerin çöl boğazımdan kekeleyerek çıkmasından nefret ediyorum.

Kurnazca omuz silkiyor, o lanet olası eli kasıklarına doğru ilerliyor. Zehirli bir kobra gibi onu izlerken kalbim güm güm atıyor, kaburgalarımı zangırdatıyor. Ama yolunu değiştiriyor, karın kaslarına doğru ilerliyor, parmakları ben irkilinceye kadar mutlu izimi nazikçe sıyrıyor.

"Sadece merak ediyorum..." Sesi hırıltılı bir fısıltı. Kamera bunu algılamayabilir bile. "Eğer çoktan çıktıysanız ya da bu çok daha çabuk bitecekse."

"Her halükarda onunla birlikte olduğumu hayal edeceğim," diye homurdandım.

Yalanın tadı dilimde ekşi. Zihnimde, bu gerçek. Ama öyle hissetmiyorum ve midem bulanıyor. Avi'nin yalan söylediğini anlayabileceğini hissediyorum, ama nasıl olduğundan emin değilim, ama bu beni daha da şaşırtıyor.

"İyi." Parmakları karın kaslarımla çizgilerini takip ediyor. "Ne yapman gerekiyorsa yap, süperstar."

Birden ön kolumdan tutup geriye doğru savuruyor, o sırt üstü yatana ve ben de onun üstünde olana kadar beni çekiyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni daha sıkı kavırıyor, elim göğsüne gelene kadar kolumu hareket ettiriyor.

"Devam et." Altıma yerleşti. "*Numara yap.*"

"Ben... Ben yapamam..." Şu an çok telaşlıyım. Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum... *Yapabileceğimi sanmıyorum.*

Gözlerim kameraya kayıyor ama Avi çenemi kavrayıp yüzümü geri çeviriyor. "Bunu düşünme. Sadece gözlerini kapat ve ben oymuşum gibi davran."

"Ama *değilsin*," diye tıslıyorum, ne kadar yakın olduğumuzdan yüzümün kızardığını hissediyorum... Dizlerimin onun kalçasının iki yanındaki pozisyonu.

Etrafta hiç am ya da meme olmaması... Sadece dünyada en az sevdiğim kişiye bağlı bir sik.

"Hadi ama... Sen *Kyran Harbor'sın*." Sırıttıyor. "Hiçbir şeyden geri adım atmadığımı sanıyordum."

O haklı. Nefret ediyorum ama o haklı.

İçinde bulunduğum bu aptal durumun beni yenmesine izin vermeyi reddediyorum. *Çocukluğumdan beri savaşıyorum ve bu da farklı değil.*

Tıpkı sahada yaptığım gibi sinirlerimi yakıtla dönüştürerek gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun üzerine bırakıyorum.

Elim titreyerek göğsüne doğru kayıyor. Cildinin pürüzsüz ve sıcak olmasının yardımı oluyor, ancak yüzeyinin altında hissettiğim tek şey kas kayaları, tıpkı benimki gibi. Tuhaf ve göğüslerimiz buluştuğunda, onun

gerginliğinin benimkini en beklenmedik hislerle okşadığını hissediyorum.

Göğsümde sadece meme hissettim. Göğüs kasları ne kadar kıvrımlı olursa olsun, meme değiller ve bizi birbirimize yapıştırırken bu gerçeğin acı verici bir şekilde farkındayım. Ama bunu görmezden geliyorum, kendimi yavaşça ona doğru itiyorum.

Gözlerimi daha sıkı kapatıp dudaklarımı boynuna götürdüğümde nefes aldığını, kalbinin göğsüme çarptığını hissedebiliyorum. Bir an için orada duruyorlar, ama Adem elması içten bir yutkunmayla aşağı indiğinde uzaklaşmak zorunda kalıyorum, çünkü bu çok gerçek.

O çok fazla *erkek* ve bu beynimin görmezden gelemeyeceği kadar açık. Başını çevirdiğinde yeni bir taktik uygulayarak kulak memesini dudaklarımın arasına alıp emiyorum.

Kızmış gibi davranmak için yapabileceğim bir şey bu.

Ama gürültülü bir ses çıkarıyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"O sesi çıkarma," diye fısıldıyorum sertçe, dilimi kulağında gezdiriyorum, altımda kıvrana kadar lobunu tekrar emiyorum.

"Elimde değil..." Elleri omuzlarımda kayıyor. "İyi hissettiriyor."

Bacaklarımın arasında bir seğirme oluyor. İstemiyorum ama oluyor ve midemi biraz daha bulandırıyor.

"Bunu hissettim..." Avi kıkırdar.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum ve kulağını ısıriyorum.

Aletimde bir seğirme daha oldu... Ama bu benden gelmedi.

"Çok geysin amına koyayım." Kalçalarımı aşağı bastırıyorum ve o da benim isteğim dışında ereksiyonumu sertleştiren düzensiz bir inilti çıkarıyor.

"Bunu ağzında sikim varken söyle," diye gürleyerek omuzlarımı hafifçe itiyor.

Geri çekilip ona ters ters bakıyorum. "Böyle bir şey olmayacak. *Asla*."

"Sanırım olacak..." Dudağını ısıriyor, gözleri ağzıma kayıyor. "Doğru fiyat için."

"Hayır." Midem simit gibi bükülüyor, tüylerim diken diken oluyor.

Ne kadar ateşli görüldüğüme rağmen, meme uçlarım taş gibi sertleşiyor ve ben ürperene kadar onunkilere sürtünüyor. Ben kaşlarımı çatarken o sırtıyor, parmakları boynumdan saçlarıma doğru kayıyor.

"Yine de görmeyi çok isterler Ky." Ses tonu alaycı, düpedüz kötücül, gözlerindeki grimsi mavi koyu ve ışıltılı.

"Senin sikini yalamayacağım, Avi." Ağzıma dolan tükürüğü yutuyorum. "Tartışma bitmiştir."

"Ya birlikte yaparsak?" Başını eğiyor, pazarlığıyla beni yatıştırıyor.

Ona göz kırpmıyorum. "Yani... ben... emerken sen de mi emiyorsun?"

Başını salladı. "Bu şekilde eşit olur." Bir elini kaldırıyor ve parmak ucu alt dudagımı sıyrıyor. "Ve ağzının ne yaptığı hakkında endişelenecek zamanın olmayacak çünkü ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanacaksın."

Kaskatı kesildim ve kalp atışlarım vücudumun her yerinde yankılanıyor gibi... Bacaklarımın arasında bile. *Nedenini* bilmiyorum... Taşaklarımın neden uğuldadığına ve aletimin pantolonumun içinde neden zonkladığına dair hiçbir fikrim yok ama oluyor işte.

Buna emilme hevesi diyebiliriz sanırım. Çünkü gerçekçi olalım... Her penis emilmek ister, kim tarafından olursa olsun. Bunu düşünmemi bile içkiye ve içimdeki erkeklik arzusunun bir ağza boşalmasına bağlıyorum.

"Buna karşı koymak için kendini zorladığını hissedebiliyorum, o yüzden seni bu zahmetten kurtarmama izin ver..." Avi ellerini aşağıya doğru kaydırarak parmaklarını boxerımın bel bandına sokuyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, pantolonumu kığımın altına kadar indiriyor ve sikim dışarıda, karnının üzerinde duruyor. Çok fena itiraz etmek istiyorum ama vücudum tepki vermiyor. Sadece onun üzerinde duruyorum, ağır nefes alıyorum, sikim ikimizin de gözleri önünde titriyor, doluyor ve geriliyor.

Kelimelerle dikkatimi dağıtarak, "Daha önce hiç... yaptın mı?" diye soruyorum. Başını sallıyor, kendi pantolonunu aşağı itiyor. Aleti benimki kadar sert, sanırım bu da aşağılanmanın bir kısmını ortadan kaldırıyor.

"Hayır... Ama

Biraz merak etmedim desem yalan olur..."

"Birazdan da fazla," diye mırıldanıyorum. "Bu yüzden senin için her şey bu kadar kolay... Menüye horoz eklemek için can atıyorsun, değil mi *kardeşim*?"

Eli her iki şaftımızın etrafını sarıyor ve ben bir nefesi bastırıyorum. "En azından bu konuda dürüst olabilirim."

"Ffuck... off..." Elinin ve aletinin benimkine sürtünme hissi karşısında bir iniltiyi gizlemek için dudagımı ısırıyorum.

"Aletin dışarıdayken seni neyin tahrik ettiği konusunda yalan söyleyemezsin Kyran," diye mırıldanıyor, yumruğunu yavaşça sallayarak bizi birlikte okşuyor. "Çok sert ve üzerime akıyor..."

Bu çok gerçek.

Vücutum savaş ya da kaç durumuna geçiyor ve kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Ama fazla uzağa gitmiyorum, yan dönüyorum ve nefesimi tutarken elimi saçlarımda gezdiriyorum. Avi pantolonundan kayarak çıkıyor, yüzünü sikimle aynı hizaya getirecek şekilde dönüyor ve siki yüzüme geliyor.

"Durun... Durun," diye başım dönerek söyleniyorum.

"Başlasam kendini daha iyi hisseder misin?" diye soruyor, süregelen tereddütlerime biraz sempati duyuyor ama sadece biraz. Sesi daha çok bu gösteriyi başlatmak istiyor gibi çıkıyor, bu da bana bunun sadece bir iş olduğunu hatırlatıyor.

Ben de başımı sallıyorum, o da pantolonumu daha da aşağı itiyor ve bacaklarımı tamamen açıyor. Ve şimdi ikimiz de onun yatağında *çırılçıplağız*.

Çıplak üvey kardeşler... İkisine ancak yetecek büyüklükte bir yatakta
Bi

z. *Şu anki hayatım nasıl?*

Ama itiraz edecek ya da daha fazla tartışacak vaktim yok, çünkü güçlü bir el

Kalça kemiğimin etrafında kıvrılıyor, dudaklar aletimin başına iniyor.

"Ohh, *siktir...*" Kelimeler ben onları durduramadan döküldü, gözlerim Avi'nin ters dönmüş ağzı sikimi emiyordu.

Tanrım... Sikimi emiyor...

Nazik, çekingen, emiş şekli, sanki yaptığı şeyi nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yokmuş gibi. Ama sanırım hareket oldukça açıklayıcı ve beni dudaklarının arasında daha derine kaydırarak rahatlıyor.

Kesinlikle *öforik* hissettiriyor ve ben bunu istemiyorum. Ama arzusunun kabloları keşişmiş gibi görünüyor çünkü bunun kendime asla istememe izin vermediğim bir şey olduğunu bilsem de, yardım edemem ama dilinin kaygan ıslak sıcaklığını ve ereksiyonumda inleme şeklini kovalıyorum.

"*Sik beni*, bu iyi hissettiriyor." Gözlerim kapanıyor, duyuma, taşaklarımdaki karıncalanmaya ve pelüş dudaklarının arasında kendini serbest bırakırken dilinin şişmiş ucunun üzerindeki büyüleyici çırpınına anında teslim oluyorum.

Avi beni kavrayışını kullanarak kendini daha da yaklaştırıyor ve gözlerimi açtığımda siki tam önümde, ucunda parlak bir precum incisi var. Dudağımı ısırarak, dışarı sızarken bakıyorum, bir diğeri onu takip ediyor ve zihnimin, bunun *gerçekten* zevk aldığı için gerçekleştiği fikri etrafında dönmesini engelleyemiyorum.

Emme duruyor ve ağzını çekiyor, sikimi yumruklayıp yavaşça okşarken düzensiz nefesler alıyor. "Bu biraz tek taraflı gibi geliyor, Ky."

"Üzgünüm..." Mırıldanıyorum, kendimi buna hazırlıyorum.

Beni sarsarken dili tepemde geziniyor, kirpiklerim titreyene kadar etrafındaki deriyle oynuyor. Vücudum ürperiyor ve gözlerimi kapatıyorum, öne doğru ilerleyip ağzımı açıyorum.

"Kyran..." diye inliyor ve taşaklarım güm güm atıyor. "Em beni."

Dudaklarımdan çıkan ürpertici iniltinin yerini, üzerine eğildiğimde sikinin başı alıyor. *Bu bir iş... Bu sadece...*

Burada bir şeyler dönüyor... Bende bir sorun var çünkü onun orada olması içimde bir şimşek çakmasına neden oluyor.

Avi homurdanıyor, sonra sikimin üzerinde inliyor, emiyor ve sonra pathıyor. "Tadını seviyorum..."

Sik beni. Sik beni sik beni sik beni, neler oluyor...?

Çenemi ona sığacak kadar açık tutarak biraz daha derine kayıyorum, ağzıma yavaş yavaş girip çıkarken sikinin üzerinde inliyorum. Çok fazla emmiyorum, ama her şeyden çok, kendimi kalçalarının çalışma şekliyle hipnotize olmuş buluyorum, kendini dudaklarımdan arasına sokuyor.

Ellerimi kalçalarına bastırıyorum, çok derine inerse öğüreceğim korkusuyla onu geri tutmaya çalışıyorum. Çok *gerginim*, her tarafım *gergin*, kaslarım belirsizlik içinde kasılıyor ve onun beni bir şeytan gibi emmesinin verdiği lezzetli hazzı yaşıyorum.

Avi'nin ağzı sikimi şapırdatıyor ve yumuşak, nemli dudaklarını taşaklarıma doğru götürüyor, titrerken onları tekrar tekrar yalıyor. "Tanrım, Ky, bu çok iyi hissettiriyor... *Tanrım...*"

Midemin çukurunda sıcaklık çiçek açıyor, içimde hiçbir anlam ifade etmeyen bir alev yayılıyor. Zihnimin derin, karanlık bir köşesinde bu övgüyle ilgili ne var bilmiyorum ama tek düşünebildiğim bu. Ellerim kıcını kavırıyor ve daha fazlası için onu çekiyorum, dilimi dışarı çıkarıyorum ve taşakları yüzümün içine girene kadar kalçalarının nazik hareketleriyle onu sürmesine izin veriyorum.

Dakikalar boyunca ağzıma girip çıkarken öğürmediğimi fark etmedi bile. Bir kez bile öğürmedim ve kafası bademciklerime ulaşıyormuş gibi boğazımın derinliklerine doğru ilerliyor.

Avi üstüme çıkıyor, omuzlarımdan üzerine diz çöküyor ve dudaklarımdan arasından sikerken kalçalarımdan destek alıyor, gözlerim şaş olana kadar sikimi emiyor, emiyor ve *emiyor*.

Artık nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. *Kim* olduğumu bilmiyorum... Size adımı bile söyleyemem. Sadece terliyorum ve diri diri yanıyorum, kıvranıyorum

büyük, kavurucu sıcak bir kas gövdesinin altında, ağzıma girdiğini bile anlayabileceğimden çok daha fazla inç.

Tükürüğüm birikiyor ve gidecek hiçbir yeri yok. Yutmak zorunda kalıyorum ve yuttuğumda boğazım Avi'nin sikinin etrafında kasılarak titremesine ve inlemesine neden oluyor.

Yavaş ve sert emişten başım dönüyor, sanki bilerek sikimi ağzına alırken olabildiğince titiz davranmaya çalışıyor. Sanırım orgazmımı ince bir pipetten milkshake gibi emmeyi hedefliyor... ki tam olarak gerçekleşmek üzere olan şey de bu.

Denesem bile tutamam. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten değilim... Çünkü şu anda, *boşalmaktan* başka bir şey istemiyorum.

Avi parmaklarını taşaklarıma dolamış, masaj yapıyor ve sıkıyor, bir yandan da iki ucumdan tutmuş, ağzıyla beni, sikiyle ağzımı beceriyor. Bedenlerimiz birbirine sürtünürken, kaslarım tatlı bir boşalma beklentisiyle gerilirken, can havliyle kıcını kavradığımın farkına bile varmıyorum.

Kalçalarını yüzüme çarpıyor, ben nefes almakta zorlanırken koca sikini boğazıma sokuyor.

Sonra sikimi bıraktı, tamamen ıslak ve şişmiş bir halde inliyordu, "Kyran... Boşalacağım. Siktir, *evet, boşalacağım...*"

İstesem bile uzaklaşamıyorum. Onun altında sıkışıp kaldım. Ama en iğrenç kısmı, kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz, bunu bekliyor olmam. Sanki iyi yaptığım için ödülümümiş gibi... Bunu *istiyorum*.

Ve onu alıyorum, sıcak, kalın fişkırımlar dilimin her tarafına fışkırıyor.

Tadı beni harekete geçiriyor. Nedenini bilmiyorum... Bu *nasıl* mümkün olabilir, ama boğazıma pompalanan tuzlu kaygan sıvı beni anında orgazma sürüklüyor.

Avi'nin ağzı tekrar sikimin üzerinde, beni şehvetli mırıltılarla emerken, pathıyorum, onu ağır, *ağrıyan* nabızlarla besliyorum. İnleyerek ve parmaklarımı etine geçirerek, dünyam kendi ekseninden çıkıyor ve evrenin karanlığına doğru spiral çizmeye başlıyor.

"Mm... mmm mm *mmm...*" Anlaşılmaz çığlıklarım ağzımdaki horoz tarafından boğuluyor, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Eğer engellenmemiş olsaydım şu anda ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok, ama kelimelerim üzerinde kontrolüm olduğunu sanmıyorum.

Siktir... evet... gel... gel gel, çok... iyi...

Hareketlerimiz yavaşlıyor, ikimiz de susamış küçük döl fahişeleri gibi yuttuğumuz şaşırtıcı, açıklanamaz bir ağız dolusu doruktan aşağı inerken kalçalarımız nihayet durma noktasına geliyor.

Ortak bir çabaydı... *Ortak bir* orgazm deneyimiydi.

Ve bu yüzden, kısa bir an için de olsa, kendimi *bağlı* hissediyorum.

Avi'ye mi yoksa sadece o ana mı ait bilmiyorum ama bedenimi ve zihnimi bir huzur sisi kapladı. Ve sakinleştim.

Her şey gitti... Belirsizlik, güvensizlik, şüphe. Yıllardır yaşadığım korkunç, korkunç zifiri karanlık yıkım... sanki hepsi buharlaştı.

Sanki biri zihnimdeki pencereyi açık bırakmış ve her şey açık havaya uçup gitmiş gibi.

Avi kendini üzerimden çekerek yan tarafına devrilirken bağlantıyı koparıyor. Derin bir nefes alıyorum, beni tutan ağırlığı olmadan birden çok daha soğuk hissediyorum.

Ben... nerede...?

Göz kapaklarım sürünerek açılırken arkasını dönüyor ve ilk gördüğüm şey onun yüzü oluyor. Alnı endişeyle kaplı, deniz mavisi gözleri bana bakıyor.

Avi asla endişelenmez ya da kaygılanmaz.

Umurunda değil... En azından ben öyle düşünüyordum.

"Ky..." diye nefes alıyor, parmakları çenemde gezinirken ben onu daha önce hiç görmemiş gibi aval aval bakıyorum. "İyi misin?" Gözlerimi kırıştırıyorum ve eli aşağı kayarak kalbimin üzerinde duruyor. "Özür dilerim. Sanırım seni boğuyordum. Kesinlikle istememiştim-"

Yüzüm birkaç santim yukarı kalkıyor, üst bedenim beni tamamen kendi başına itiyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Ben kimim?

Bu ben değilim. Bu başka biri.

Avi kaskatı kesiliyor, belki yaptığım şey karşısında şok oluyor ya da şaşıyor, ama sadece bir anlığına dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve beni öpüyor.

Kimsin sen?

Nasıl...

Ağızma mırıldanıyor, dilini benimkine değdiriyor. Ve bir şeyler kopuyor. Gerçeklik tekrar odaklanmamı sağladı. Ve yüzümü geri çektim.

"Bu ne lan..." Boğuluyorum, el yordamıyla boğazımı temizliyorum.

"Hayır, hayır, hayır... Siktir et." Çırpınarak hızla doğruldum ve kıyafetlerimi aldım. "Hayır. Hayır,

Kapıyı arkamdan biraz fazla sert çarparak bir anda onun yatakhane­si­nden çıktım.

Kontrol

bende.

Ben

hallederim.

Her şey yolunda.

CHAPTER THIRTEEN

Seni eğip galaksiyi göstereceğim.

TieMeUp69: @Backwardz_Cap Bir erkeğin yüzüme baş aşağı binmesini hiç senin kadar istememiştim

Sub_way1010: LÜTFEN HAYATIMI BOŞALTIN, TEŞEKKÜR EDECEĞİM! xo

Avi

Bazen hiç ölmemiş olsaydı hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Babasız büyümek kolay değildir. Ama çoğu şey gibi, uyum sağlarız. ve yolumuza devam ederiz. İnsanoğlu sebat etmek için yaratılmıştır. Hayatın köklü değişimleriyle başa çıkma konusunda büyüleyici bir yeteneğe sahibiz. Değiştirir, değiştirir ve ayarlarız... *Yaşarız*, çünkü bunu yapmak için yaratılmışızdır. Evrenin asi güçleri bizi bir şekilde durdurana kadar devam etmek için.

Nihayetinde hayat budur. Ölene kadar yaşamak.

Bununla birlikte, sık sık durup Arlo Vega o iskeleden düşmeseydi her şeyin ne kadar farklı sonuçlanabileceğini düşünüyorum. Hayatı erken sona ermeseydi... Şu anda burada olur muydum?

Bundan oldukça şüpheliyim. İş başında olan güçler olduğunu biliyorum, tıpkı *Kendi Maceranı Kendin Seç* kitaplarındaki gibi bize yol gösteren bir yol var. Her adım bizi yeni bir yöne, farklı bir sonuca götürüyor. Ve eminim ki geri dönüp babamın o gün işe gitmesini bir şekilde engelleseydim, her şey çok farklı olurdu.

Muhtemelen New York'ta kalırdık... Ya da belki Madrid'e taşınırdık. Babamın orada ve Barselona'da ailesi var. Ben küçükken bizi götürmekten bahsettiğini hatırlıyorum.

Ama hiç şansımız olmadı ve bu yol yüzünden kendimizi burada bulduk. Boston'da.

Şu anda kendi üvey kardeşimle eski moda bir cinsel çalkantı içindeyim.

Standart hale geldiği üzere, erkeklerle takılmaktan hoşlanıp hoşlanmadığıma dair tüm soruları tamamen ortadan kaldıran destansı altmış dokuz olayından bu yana Kyran'la günlerdir konuşmadım. Sanırım bu noktada, tamamen biseksüel olduğumu söylemek güvenli... Çünkü dürüst olmak gerekirse, ağzımda bir penis olmasından nefret etmedim.

Hiç nefret etmedim.

Ama tabii ki yapbozun bu yeni parçasını, yani cinselliğimi keşfetmem işin zor kısmı değil. Sorun, bu keşfi, bahse girmem gerekirse, muhtemelen bu yeni keşfedilen netliği benim gibi sevinçle kutlamayacak olan pislik üvey kardeşimin son derece etkileyici aletiyle şehre giderken yapmış olmam gerçeğinde yatıyor.

Kyran karmaşık bir adam. Her ne kadar ona NCAA'deki en iyi kollardan birine sahip tiki, ayrıcalıklı bir iyilikseverden daha fazlası olarak kredi vermek istemesem de, Kyran Harbor kesinlikle stoik, kolejli yüzeyinde gördüğünüzden daha derin. Bir şeyler yapıyor, bu çok açık.

Ve örtülü yapısı nedeniyle, birlikte yaptığımız şeyleri gerçekten çaresizlikten mi yapıyor, yoksa bir parçası benim gibi kendisinin yeni, gizli bir yönünü mü keşfetmek için can atıyor anlayamıyorum.

Ben dün doğmadım. Kyran'ın her iki *işbirliğimiz* sırasında da eğlendiği açıktı. Bu iki örnek, onun gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikir edinebildiğim *tek* zaman... Sıkı sıkıya sarılmış kontrolünü gevşetecek ve dürtüsüne teslim olacak kadar uzun süre gardını düşürdüğü zamanlar.

Yine de aynı zamanda, bir el sadece bir eldir... Ve bir ağız sadece bir ağızdır. Belki de bunu atlatmak için gerçekten bir kız bunları yapıyormuş gibi davranıyordu. *Hayranları* için. Ve daha da önemlisi, paraları için. O videoyu yayınladıktan sonra abonelerim iki katına çıktı ve şimdi hayranlar tamamen kudurmuş durumda. Kyran'ın daha fazlasını görmek için ağızları köpürüyor.

Bu konuyu açmak her zaman zordur, çünkü film çektikten sonra günlerce ortadan kaybolma eğilimi vardır, sanırım robot beynini yeniden düzenlemek ve kendini hiçbir şey olmadığına ikna etmek için.

Kyran'ın savunmasına göre, Şükran Günü'nün ertesi günü Miami'de deplasman maçı vardı, bu yüzden iki haftadır ondan haber alamamamın bir nedeni de bu olabilir. Eagles, Kara Cuma'da Hurricanes'in canına okudu ve maskot olayını sadece şaka olarak yaptığımı iddia etmeme rağmen -Üvey kardeşimi kızdırmanın bir başka yolu. İtiraf edeyim, maçı izledim. Ve üvey kardeşimin attığı gol pasları sırasında birkaç kez ayağa fırlayıp alkışlamış olabilirim de olmayabilirim de. Ama bunu *yayınlarken* beni yakalayamazsınız.

Evdeki Şükran Günü gergin geçti ama yine de annemi görmek ve onunla biraz vakit geçirmek güzeldi. Yine de, bana para kazanmak için ne yaptığımı sorduğunda ve kampüste yarı zamanlı bir işi anında uydurmak zorunda kaldığımda gariplik arttı.

Ona maskot olmak için para aldığımı söyledim, ki bu tamamen gerçek dışı ve ayrıca yemekhanelerden birinde çalışıyordum. Neyse ki, şu anda benim için endişelenemeyecek kadar çok işi var, bu yüzden ona *iyi olduğumu* ve *bunu çözmeye çalıştığımı* söylemem üçüncü dereceyi engellemek için yeterli oldu.

Anneme yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama başka ne seçeneğim var ki? Ona yavaş yavaş gey bir porno yıldızına dönüştüğümü ve okul harç paramı kocasının oğlundan orgazm emdiğim videolardan kazandığımı söyleyemem.

Parmaklarının kırımın etini kazdığını, inleyip soluk soluğa kalırken gırtlığının sikimi sıkıldığını hâlâ hissedebiliyorum... Isınan bedenlerimiz titreyip ürperirken ağızma zevk akıtmasının tadını...

Tanrım. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirdiğini sanmıyorum, ki bu bir sorun, çünkü bu şekilde düşünmemem gerekiyor. Gezegendeki başka bir adam olsaydı, o kadar da kötü olmazdı. Ama burada *Kyran'dan* bahsediyoruz.

Bunu sadece para kazanmak için yapıyoruz. Nokta atışı.

Ama sonra... beni öptü.

Doğal olarak kendini çabuk toparladı ve hepimizin bildiği ve sevmediği Kyran'a daha uygun bir şekilde hışımla uzaklaştı. Ama dudaklarının hissinden kurtulamıyorum.

Çok yumuşaklar.

Tamam, kes şunu beyin. Onu düşünmeyi bırak ve hayatına devam et.
Bugün bir dersim daha var ve sonra hafta sonu. İki hafta olduğu için bu gece futbol yok ve ben de akşamı birinci sınıf kush içerek, Çin yemeği sipariş ederek ve belki de kendimi kaçınılmaz olarak kanepeye kıvrılmış bulmadan önce bir süre çizim yaparak geçirmeye hazırım Robin'le yine iç çamaşırlarımla Netflix izliyordum.

Mükemmel bir içe kapanık Cuma gecesi.

Birkaç saat sonra, dersten sonra avludan geçerken Frankie'ye rastlıyorum. Onu geçen hafta sonu evinde ekiple bulduğumdan beri görmemiştim, hepimiz ot ve Rosé içmek için oturma odasının zemininde toplandık, klas sürtükleriz.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye soruyor biz kol kola Yeşil Hat'a doğru yürürken.

"Destansı bir gece planladım," diyorum ona sırtarak. "Aptal aptal sigara içeceğim ve elim pantolonumda seri katil belgeselleri izleyeceğim."

Frankie homurdanıyor. "Kulağa ne kadar harika ve üzücü gelse de, iptal et. Onun yerine bizimle partiye geliyorsun."

Dudaklarım çatıldı. "Parti mi? Bu gerçek kıyafetler giymemi ve insanlarla ilişki kurmamı gerektirir." Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Çok fazla çaba gerektirir. Üzgünüm, aşkım."

Kolumdan sertçe çekiştiriyor. "Münzevi gibi davranmayı bırak. Eğlenceli Avi'nin gece için kafesinden çıkmasına izin ver!"

"Ama... hava çok soğuk," diye mızızlanıyorum ve surat asıyorum.

"Hadi ama dostum." Gözlerini deviriyor. "Hepimiz senin ne kadar vahşi olduğunu biliyoruz... **Backwardz_Cap.**" Bakışlarımı ona dikiyorum ve o da hınzırca sırtıyor. "Yoksa bu yönün artık sadece üvey kardeş seksi zamanlarına mı saklı?"

"Şşşt!" Gözlerim açılıyor ve etrafımıza bakıyorum. Yakınlarda kimse yok, ama yine de.

Frankie gülüyor. "Cidden dostum. Ona bunları yaptırdığına *hâlâ* inanamıyorum. Muy caliente." Kendini yelpazeliyor.

"Neden videolarımı izliyorsun?" Sessizce tersliyorum.

"Uh, çünkü çok seksiler," diye rahatça cevap veriyor. "Sonuncusunun beni her türlü ıslattığını söylemekten utanmıyorum bile."

"İğrençleşiyorsun," diye huysuzca homurdanarak onu istasyona doğru itiyorum. "Bir de sana centilmence trenine kadar eşlik etmeyi teklif ettiğimi düşün. Ben de diyorum ki

İyi günler!"

Ondan uzaklaşmak için dönüyorum, o beni ceketimden yakalamadan önce geçici bir adım atıyorum.

"Bu geceki partiye geliyorsun Aviel," diye ısrar ediyor o Frankie tonuyla, bu konuda hiçbir seçeneğim olmadığı anlamına geliyor.

"Nerede ki?" diye mırıldandığımda alaycı bir iç çekişe dönüşüyor. Hammond Caddesi'ndeki yurtlara kadar gitmeyeceğim..."

"Şanslısın hayatım," diye cıvıldıyor. "Tam y a n ı n ı z d a . Walsh'da."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Tam olarak kimin partisi bu?"

Cevap vermeden önce bir an duraksıyor, "Theo Reeves."

"Olamaz." Başımı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Neden?" Surat asıyor.

"Çünkü o Eagles'ın golcüsü! Kyran'ın en iyi arkadaşlarından biri ve Kyran'ın *binasında* olacak. Hayatta olmaz... Böyle bir felaketi davet edemem."

Frankie kolumu tekrar tekrar çekiştiriyor. "Ama eğlenceli olacak! Hepimiz gidiyoruz."

"Umurumda değil." Kararımın arkasındayım. "Bir grup futbolcunun, yani üvey kardeşimin arkadaşlarının olduğu bir partiye, onların fiçı standı yapmalarını ve kızlarla öpüşmelerini izlemek için gitmiyorum."

Bana bilmiş bir alaycı bakış fırlattı. "Demek *bu* yüzden gitmek istemiyorsun... Çünkü gizli takıldığın arkadaşının amigo kız arkadaşıyla orada olmasından korkuyorsun..."

"Tamam, her şeyden önce, o onun kız arkadaşı değil." Frankie başını eğip sırtıtırken benim çenem sıkıştı. "İkincisi, umurumda değil... Ve ü ç ü n c ü s ü ... " Telaşlı halimle sesim kesiliyor. "Her neyse. Önemli değil... Sadece gitmiyorum. Hem siz neden onların partisine gitmek istiyorsunuz ki? Futbolcular eziğin de ötesinde."

"Bea, Theo ile takılmak istiyor." Frankie omuz silkiyor.

Oflayarak gözlerimi ovuşturuyorum. Bea geçen yıldan beri Theo'ya aşık. Arada bir öpüşüyorlar, biraz gelişigüzel, ama Bea'nın, kurnaz küçük şey, onu soymak için can attığını biliyorum. Anlamadığımı söyleyemem... Theo oldukça seksi.

Ama bu konu dışı. Ve nasıl oluyor da sadece seksi olarak kaydettiğim adamlar futbolcular mı??

Düşüncelerim dönüyor. Mesele şu ki, kendimi kasıtlı olarak Kyran ile aynı ortak alana koymak istemiyorum, özellikle de birlikte yaptıklarımızdan sonra.

Tek başımıza tehlikeliyiz... Etrafımızda insanlar varken mi? Bu yıkım için bir reçete.

"Ondan sonsuza dek kaçamazsın, Avi," diye takıntılarına Frankie'nin sesi karışıyor. "Aynı okula gidiyorsunuz. Eğer bu gizli yan koşuşturmayı sürdürecekse, garip olmadan nasıl bir arada yaşayacağınızı öğrenmeniz gerekecek." Ben onun sözlerini düşünürken beni dürtüyor. "Yani, bir sonraki aile toplantınızı düşünün! İkiniz de Noel için eve gitmiyor musunuz?"

Lanet olsun. Bunu düşünmemiştim bile.

Sanırım Kyran'sız Şükran Günü yemeği bana hediye edildi. Kim bilir o orada olsaydı nasıl olurdu.

Frankie beni sinirlendiren bir noktaya değindi. *Çin yemeği yiyip televizyon izlemek çok daha az uğraştırıcı olurdu...*

"Peki, tamam..." Ben mırıldanıyorum, o da sevinçle zıplıyor. "Ben düşünün! Söz vermiyorum..."

"Çok güzel." Frankie beni yanağımdan öpüyor ve hemen trene doğru uzaklaşıyor. Ama omzunun üzerinden bakıp sesleniyor: "Seksi görüldüğünden emin ol! Gizli erkek arkadaşını etkilemelisin..." Göz kırıyor, ben de öfkeleniyorum.

"Umrumda değil-" diye arkasından bağıriyorum ama "umrumda" kelimesini içimden geçirdiğimde çoktan gitmişti.

Doğru söylüyorum. Kyran'ı etkilemek umrumda *değil* ve sadece benimle dalga geçtiğini biliyorum. Ama nedense, sinirlerim içimde sallanıyor. Ve ellerim terliyor.

Dudağımı ısırarak dönüyorum ve yatakhane doğru ilerliyorum.

Tanrım, ne giyeceğim ben?

Bu kötü bir fikir.

Bu gerçek son birkaç saat boyunca, ben sigara içerken, duş alırken, sigara içerken ve

giyindim ve aynanın önünde durup gardırop seçimimi değerlendirirken tekrar sigara içtim.

En sevdiğim siyah botlarımı, yırtık siyah kot pantolonumu ve kırmızı-siyah flanel düğmeli bluzumu giydim. Saçlarım tam sevdiğim gibi dağınık ve tırnaklarım her zaman kullandığım standart siyaha yeni boyanmış.

Ancak *şu anda* tek düşünebildiğim Kyran'ın onu son gördüğümde yaptığı yorum.

Fark etmiş olması gerçekten umurumda değil... Tırnaklarımı yıllardır siyaha boyuyorum. Ama şimdi bir şey söylediğine göre, onlara her baktığımda onun sözlerini duymaktan kendimi alamıyorum.

Benim düzen karşıtı imajım... Pfft. Ne koyun ama. Gerçi belki de bu yüzden yapmaya başladım... Lanet olsun ona.

Her şeyi mahvediyor.

Hatta bir şekilde ilk biseksüel deneyimimi mahvetmeyi bile başardı.

Şimdi,

Ne zaman bir erkekle takılmayı düşünsem, onun aptal yüzünü görüyorum.

Bleh.

Walsh Rezidans Salonu'nda Theo'nun katına çıkan merdivenleri çıkarken havamdayım. Koridora girer girmez müzik ve sesler duyuyorum, bu da gerginliğimi daha da artırıyor. Partilere tek başıma gelmekten nefret ediyorum. *Zeb ya da Micah'ı arayıp onlarla buluşup birlikte gidip gidemeyeceğimi sormam gerektiğini biliyordum.*

Modaya uygun bir şekilde geç gelmeye özen gösterdim, çünkü bu tür partilerden ne kadar hoşlanmasam da, herkes gevşemeden önce gelmek milyonlarca kez daha kötü geliyor. Kapıya doğru ilerleyerek partiye göz attım. Hemen Bea'nin Theo'yla konuştuğunu görüyorum ve cesaretimi toplayıp gidip *merhaba* demeye karar veriyorum.

Two Feet'in gümbürdeyen bası ve pürüzsüz melodisiyle içeride dolaşırken, başımı öne eğiyor, *buraya ait olmayan* bakışların statik yapışkan gibi üzerime yapışmasına *aldırmıyorum*. Göz teması kurmaktan kaçınıyorum ve doğruca Bea'ya yöneliyorum. Ama ona ulaşmadan bir kol beni yakalıyor.

"Hey, kızım, heyy!" Zeb sanki Avrupa'da bir yerdeymişiz gibi beni iki yanağımdan öpüyor.

"Bakın kim başardı!" Micah alkışlıyor.

"Sup..." Gözlerimi üvey kardeşimi aramak için etrafta dolaşmamaya zorlayarak mırıldanıyorum.

"Ooh... birileri yeterince berbat değil." Zeb surat asıyor. "İşte. Al bunu."

Bana fincanını uzattı. Kokladım ve irkildim. "Tanrım... Bu da ne?"

"Bu benim özel kokteylim." Sırıttıyor. "Ben buna *Sahilde Zeb ile Seks diyorum.*"

"Annem bana yabancılardan içki kabul etmememi söyledi," diye kıkırdıyorum, sonra bardaktan büyük bir yudum alıyorum. "Umarım bu haplar etkisini çabuk gösterir."

"Amin, kardeşim," diye alay ediyor Zeb. "Seninle iğrenç bir şekilde sevişmek için sabırsızlanıyorum." Göz kırıyor, ben de ona bir bakış atıyorum.

"Bu içecek, tıpkı seninle seks yapma fikri gibi, tamamen iğrenç," diye takılıyorum, o da kızmış gibi yapıyor. "Frankie nerede?"

İçkimi tekrar yudumlarken etrafıma bakıyorum, kısmen içkiden ama aynı zamanda arkadaşlarımla etrafımda olmasının verdiği rahatlıktan dolayı şimdiden ısınmış hissediyorum. Ruh halimi iyileştirmeye her zaman yardımcı oluyorlar. Kendimi daha az dışlanmış hissetmiyorum ama onlarla birlikteyken hepimiz *birlikte dışlanmış oluyoruz.*

"İster inanın ister inanmayın, oyun kurucu üvey kardeşinizle sohbet ediyor." Micah odanın diğer ucundan başını sallıyor.

Omurgam sertleşiyor ve onları kanepede gördüğümde nabzım anında hızlanıyor. Frankie, hoş bir şekilde gülümseyen Kyran'la konuşuyor ve onun söylediğinden emin olduğum çirkin şeylere gülüyor.

Onları izlerken midemde garip bir düğüm oluşuyor... Kyran'ın arkasına yaslanmış ve rahatlamış hali. Frankie'nin eli dizinde.

Flört mü ediyorlar?

İmkânı yok... Kyran hiç Frankie'nin tipi değil ve o da kesinlikle onun tipi de değil.

Ama sonra zihnim onların öpüştüğü, kızın adamın sikini okşadığı ve adamın kızın amını yaladığı görüntüler arasında gidip geliyor... Bizi şu anda içinde bulunduğumuz bu kafa karıştırıcı ve karmaşık yola sürükleyen gelişigüzel üçlü seks girişimimiz sırasında.

Sanırım Kyran o gece ondan hoşlanıyordu...

Hm.

Zeb'in içkisi olan benzinin geri kalanını yudumlarken öksürüyorum ve bardağı ona doğru itiyorum. "Bana bir tane daha yap, lütfen."

Zeb'in ışığı yanıyor, ama ben ona zar zor odaklanabiliyorum. Frankie'nin uzun, ışıltılı tırnaklarını üvey kardeşimin omzunda gezdirmesini izlemekle meşgulüm.

Micah, "Sanırım t a k ı l d ı l a r , " diyor ve yüzüm ona doğru dönüyor. "Ne?"

"Evet... Cadılar Bayramı partisinde," diye devam ediyor ve omuzlarım şaşkınlığımla birlikte geriye düşüyor.

"Oh..." Gözlerim kayıtsızca onlara doğru kayıyor.

"O gece onu yatak odasından çıkarken gördüm ve hemen ardından kaçtı."

Micah'a bakıyorum. *Sanırım yatak odasından çıkarken beni görmedi, bu da iyi bir şey.*

"Şu amigo kızla çıktığını sanıyordum." Micah fincanından bir yudum aldı. "Lexi bir şey..."

"Birlikte değiller," diye ağzımdan kaçırıyorum ve o da bana kaşlarını kaldırıyor. "Yani, *resmi olarak*. Sanmıyorum..."

Benim neyim var böyle?

Ve Zeb o içkiyle hangi cehennemde?

Bir an sonra Zeb, fincanı bana uzatmak için kolunu uzatarak yanıma geldi. "Sana duble yaptım."

Kaptığım gibi, şiddetli yanmayı görmezden gelerek hızla içiyorum.

"Aslında, belki daha çok üçlü..." diye mırıldanıyor. "Y a v a ş o l , ateşli şey."

İçeride beş farklı türde içki var."

"Mhm..." Mırıldanıyorum, odağım mıknatıslanmış gibi Kyran ve Frankie'ye geri çekilirken onu duymazdan geliyorum.

Frankie kafasını kaldırıp beni fark ediyor ve sinsice sıratarak bana el sallıyor. Ona başımı sallıyorum ama bakışlarını kısarak bana o ısrarcı bakışlarından birini atıyor. Sağduyumu hiçe sayarak Micah ve Zeb'e *hemen döneceğimi* mırıldanıyorum ve mümkün olduğunca rahat hareket etmeye çalışarak odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum.

Kyran tam önünde durana kadar beni fark etmiyor. Ama fark ettiğinde yüzü düşüyor ve hatta biraz soluyor, sanki az önce dölünü yuttuğu bir hayaleti görmüş gibi.

"Bae!" Frankie ciyaklıyor, elimi tutuyor ve ben kanepeye yığılana kadar beni çekiyor. Saf bir şeytan olduğu için tam zamanında hareket ediyor ve ben de onunla Kyran'ın arasına sıkışıyorum. "Bae burada!"

Kyran benden uzaklaşıyor, boğazını temizliyor ve fincanına bakıyor. Ona bakıyorum, bu garip durumdan kaçmak için içkisini aramaya geri dönmeden önce gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor.

"Hey..." Ondan uzaklaşıp Frankie'nin yanına doğru eğilirken Kyran'a homurdanıyorum. Kaşlarım ona şüpheyile bakıyor. "Neler oluyor, kanka?"

"Yok bir şey," diyor başını omzuma yaslayarak. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Ne hakkında?" Ona boğuk bir hırıltıyla soruyorum. Sırıttıyor ve bana göz kırptıyor ama cevap vermiyor.

Bu kız bugün beni test ediyor.

"Burada ne yapıyorsun Avi?" Kyran sağımdan homurdanıyor ve ben de ona doğru dönüyorum.

Tipik çatık kaşlarını gösteriyor. Çünkü açıkça görülüyor ki benim varlığımdan duyduğu hoşnutsuzlukla kıyaslandığında gariplik hiçbir şey değil.

"Şey, Kyran, tüm bu insanlara, içkiye ve müziğe bakarak diyebilirim ki... Herkesin vergilerini ödemek için buradayım." Frankie kıkırdarken ben gözlerimi devirip içkimi yudumluyorum.

"Dinle, ukala," diye tıslıyor, benim zekâmla hiç eğlenmiyor. "Gidebileceğin milyonlarca başka parti var. Arkadaşlarımın ev sahipliğini yaptığı partilere gelmene gerek yok."

Alay ediyorum. "Bu kadar mızımız olma. Benim arkadaşlarım da burada. Benim arkadaşlarım senin arkadaşlarınla yiyiştiriyor." Birkaç metre ötede gözle görülür bir şekilde flört eden Bea ve Theo'yu işaret ediyorum. "Neden biraz sakinleşmiyorsun?"

"Eğer bana bir kez daha *sakin olmamı* söylersen..." Kyran hırslıyor, saldırmak üzere olan kuduz bir kurt gibi yaklaşıyor.

"İşte tam da bunu bekliyordum," diye mırıldanıyor Frankie ve ikimiz de ona ters ters bakıyoruz. Hınzırca sırtttıyor, geniş, ışıltılı gözlerle ve aşırı ilgiyle bizi izliyor.

"Her neyse." Frankie'yi kolundan çekiştirerek ayağa kalkıyorum. "Burada oturup senin acıma partini dinlememe gerek yok. *Asıl* parti çok daha eğlenceli."

Frankie'yi sürükleyerek bardağımdakinin geri kalanını yutuyorum, boynum ve yüzüm içkiden ve Kyran'ın havadaki bir toksin gibi yanında taşıdığı hayal kırıklığından dolayı sıcak. İçkilerin etkisinin beni biraz yüzdürdüğünü kesinlikle hissedebiliyorum ama bunu bir kenara itip Zeb'e doğru yürüyorum ve ölümcül kokteyllerinden bir tane daha istiyorum.

Huysuz McAsshole bütün gece bana bakarken buna ihtiyacım olacak.

"Neden onunla oturuyordun?" Frankie'ye sessiz ve suçlayıcı bir tonda soruyorum. "Benden nefret ettiğini biliyorsun ve ne zaman birbirimize birkaç adım yaklaşırsak, iyi vakit geçirmenin tam tersi oluyor."

"Oh, OnlyFans için kaydettiğiniz *korkunç* zamanlar gibi mi?" Bilmiş bir sırıtışla başını eğiyor.

Gözlerim açılıyor ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafımda zıplıyorum. Ki bir kez daha duymadılar.

Frankie gözlerini devirir. "Tamam, Avi, şimdi sakinleşmen gerek. Ben sadece onunla *konusuyordum*. Ve kartlar masada, senin ortaya çıkmanı ve ikinizin birlikte yaratmaktan kendinizi alamadığınız o için için yanan gerilimi ortaya çıkarmanı umuyordum." Beni dürttü ve kulağıma fısıldamak için eğildi, "Belki daha sonra daha baharatlı bir içerik oluşturmaya yardımcı olur."

Çenem sıkıştı. "Burnunu sokuyorsun, Frances. Onu rahat bırak."

Özür dilemeden omuz silkiyor ve Micah ile konuşmak için dönüyor. Gözlerim tekrar kanepeye kayıyor. Ama Kyran gitmişti.

Rahat bir nefes alarak ve belki de analiz etmek istemediğim başka bir şeyle, Zeb'den bir içki daha kabul ediyorum ve dördümüz partiye başlıyoruz, üvey kardeşimin ne düşündüğüne rağmen buraya bunun için geldim.

Gece devam ediyor. İnsanlar oldukça sarhoş oluyor, bağırıyor, gülüyor, dans ediyor ve takılıyorlar. Sonunda Bea'yı biraz görebiliyorum ve tabii ki bana daha önce Theo'nun sikine nasıl dokunduğunu ve onun ne kadar büyük ve güzel olduğunu nasıl *bildiğini* anlatmak zorunda.

İçki içerken kendimi tutmaya çalışıyorum ama elimde değil. Kyran bütün gece odanın diğer ucunda, futbol arkadaşlarıyla takılıyor ve bana ara sıra ölümcül bakışlar atıyor. Bu sinir bozucu çünkü onun pislik tavırlarını aştığımı sanıyordum. Ama birlikte bir şeyler kaydetmeye başladığımızdan beri, sanki ruh hali beni istediğimden daha fazla etkiliyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Kyran'ın oda arkadaşı Guty odanın ortasına geçip breakdans yapmaya başlıyor ki bu harika olduğu kadar komik de. Zeb beni yanımdan dürterken hepimiz kıkırdıyor ve onu alkışlıyoruz.

"Bu herif çok seksi," diye fısıldıyor bana ve ben de boynumu kıvrıp sarhoş bir şekilde ona bakıyorum. "Ne? O..."

"Aynı zamanda... şimdiye kadar icat edilmiş en heteroseksüel adam." Kıkırdıyorum, Guty'nin hareketini izliyorum.

Zeb omuz silkiyor. "Meydan okuma kabul edildi."

Gözlerimi devirerek onun saçmalıklarına homurdanıyorum, bakışlarım müzik eşliğinde sallanan ve hareket eden insan kalabalığının üzerinde geziniyor. Kyran'ın amigo kız *arkadaşı* Lexi Erikson'ın ellerini göğsünde gezdirdiğini görünce kısa kesiyorum. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Kyran sıkılmış görünüyor. Ama yine de, çenesini öperken eli belinde duruyor.

Sonra gözleri benimkilere kilitleniyor. Fincanımı dudaklarıma götürerek dikkatimi dağıtmaya ve kayıtsız kalmaya çalışıyorum. Ama bakışma yarışından kopamıyorum. Ve şimdi Lexi onun kulağını yalıyor... kulak memesini emiyor.

Bana yaptığı gibi. Gizlice.

Kaşlarım ona dönüyor, dudaklarımda istem dışı bir sırtış beliriyor. Ve gözleri gözle görülür bir öfkeyle doluyor. Lexi'yi yüzünden yakalıyor ve onu sert ve derin bir şekilde öpüyor. Neredeyse agresif bir şekilde, diliyle ağzında altın arıyormuş gibi sarışın sürtükle öpüşüyor.

Yani, gerçekten... Onu öpmek istiyor mu? Şu anda neyi başarmaya çalışıyor?

Onu izlemeye devam ediyorum ve gözleri sürünerek açılıyor, dudakları Lexi'ninkilerle cüretkârca hareket ederken bir kez daha benimkilere yerleşiyor.

Tamam... Çok mu dramatik?

Anladık, kızlardan hoşlanıyorsun. Kim sevmez ki?

Bu partiden ve tüm bu aptal deneyimin içimde sebepsiz yere ürettiği endişeden bıkmaya başladım. Arkamı döndüğümde, Bea'nın Theo'nun omuzlarında odanın içinde bir at gibi dörtnala koştuğunu görüyorum. Cesetlerin arasından sıyrılarak sendeleyerek onlara doğru ilerliyorum.

"Bebeğim, çıkabilirim..." Bea'ya Fireball şişesinden bir shot çekerken söyledim.

"Hayır! Henüz gitme!" diye sızlanıyor.

"Evet, kardeşim!" Theo mırıldanıyor. "Daha çok erken."

"Gerçekten o kadar erken değil..." Gömleğimin cebinden bir sigara ve çakmağımı çıkararak mırıldandım.

"Oooh, iyi fikir!" Bea, Theo'nun sırtından atlar. "Hadi içelim." Dönüyor ve kirpiklerini ona fırlatıyor. "*Lütfen* banyonda sigara içebilir miyiz, seks çöreği?"

Theo itiraz edecek gibi görünüyor, ama Bea gerçekten sert davranıyor, tırnaklarını gömleğinin içinden karın kaslarının üzerinde gezdiriyor.

Dudaklarını büzüyor. "Peki. Ama dumanı tuvalet kâğıdına falan üfle." Bea ciyaklayarak yanağından öpüyor ve beni kolumdan tutuyor. "Ve bir ton Febreze kullan!"

"Bu benim ilk rodeom değil, kovboy!" Bea beni banyoya doğru sürüklerken ona sesleniyorum ve göz kırpyorum.

"Affedersiniz, teşekkürleruu," diye mırıldanıyor, kendini tuvaleti bekleyen insanların önüne atıyor, beni içeri itiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Gülerek esrarı yakıyorum ve ona uzatmadan önce uzun bir nefes çekiyorum.

Boş bir tuvalet kâğıdı rulosu alıp içine tuvalet kâğıdı doldurarak derme çatma bir buharlaştırıcı yapıyorum ve Bea bizi Febreze ile yıkarken dumanı içine üflüyorum.

"Theo çok ateşli değil mi?" Daireler çiziyor.

Alay etmeye çalışıyorum ama daha çok kahkaha gibi geliyor. "Ben nereden bileyim..."

"Avi, *hadi ama*," diye mırıldanarak fazla dumanı eliyle uzaklaştırıyor. "İkimiz de senin erkeklerle takıldığını biliyoruz."

Donup kaldım. "Kim diyor...?"

"Ben öyle diyorum." Sırıttıyor ve ben biraz rahatlıyorum. "Ve sen. Çünkü bana ve Frankie'ye geçen gün izlediğimiz filmdeki adamın *seksi* olduğunu düşündüğünü söyledin."

Neden bahsettiğini hatırlamakta zorlanırken kaşlarım birbirine çarpıyor. *Dostum, sarhoşken ve kafam iyiyken insanlarla konuşmayı gerçekten bırakmalıyım.*

"*Bullet Train*'deki Tangerine'i mi diyorsun?" Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Objektif olarak. *Objektif olarak* dedim... Aksanını sevdim." Yutkunuyorum. "Ve bıyığı..."

Bea suratını asıyor ve yanaklarımı çimdikliyor. "Çok tatlısın." "Bırak beni." O gülerken ben onu fırçalıyorum.

"Hey, beni tanıyorsun." Parmaklarımın arasındaki eklemi kopardı. "Cinsel organlara karşı ayrımcılık yapmam." Işıldıyor, ben de kıkırdıyorum. "Biri seksi olduğu sürece, ben bir THOT olacağım!"

O önümde "*THOT THOT THOT*" diye bağırarak dönerken ikimiz de aptallar gibi gülüyoruz. Ta ki aniden kapı açılana ve süper eğlenceli üvey kardeşimin sürekli kaşlarını çatmasıyla karşılaşana kadar.

"Tuvalete akvaryum koymasın olmaz mı?" diye homurdanıyor, sadece bana.

Bea değil.

Sadece ben. Hep benim hatam.

"Parti bozanlık yapma, kardeşim." Bea kahkahalarını bastırmak için ağzını kapatırken ben kıkırdıyorum. "Şu tatlı gange'den bir firt çek." Esrarı uzatıyorum ve o da elimden alıp yere vuruyor. "Yo, hiç hoş değil." Kaşlarımı çattım. "Parti kötü."

"Burada ne halt ediyorsun?" Kendine özgü düşmanca tavrıyla üzerime gelmeye devam ediyor, ben de geri çekiliyorum.

"Parti." Dudağını ısırarak Bea'ya göz kırpıyorum.

Kyran'ın öfkeli gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. "Siz ikiniz takılıyor musunuz?"

"Ne?!" Homurdanıyorum.

Odaya giriyor ve yumruklarını sıkarak beni sıkıştırıyor. "Peki... sen misin? Çünkü arkadaşım bu kızdaki hoşlanıyor ve bence burada onu çalmaya çalışman çok boktan olurdu."

"Tamam, şu anda çok çılgınca konuşuyorsun." Ona kıkırdıyorum. "Yani, *Evet*, daha önce biraz takıldık ama biz-"

Kyran bakışlarını bana dikmiş, "Bea, lütfen geri çekil," diyor. "Bu eziği harcayacağım ve senin zarar görmeni istemiyorum."

"Kyran, hiçbir şey olmuyordu," diye iç geçiriyor Bea, hâlâ biraz gülüyor ama Kyran'ın hiç eğlenmediği belli ve ben de bana vuracak diye endişelenmeye başlıyorum.

"Gitmen gerek," diyor Kyran gözleri kısılmış ve çenesi titreyerek. "Senin keş saçmalıklarından bıktım artık."

Sonunda biraz endişeli görünmeye başlayan Bea'ya bakıyorum. Ve özellikle futbolcular arasında sıfır drama istediğim için ona zoraki bir gülümseme atıyorum.

"Bea, sorun yok." Ona bir el salladım. "Her şey yolunda. Üvey kardeşimin sakinleşmek için bir dakikaya ihtiyacı var."

Kyran beni lavaboya doğru iterken bana göz kırpıyor. "Emin misin?"

Hızlıca başımı sallıyorum. "Kesinlikle. Git bize içki getir. Ben hemen geliyorum."

Bea omuz silkiyor ve kapıyı arkasından kapatarak uzaklaşıyor. Beni üvey kardeşim olarak da bilinen boğucu bir hayal kırıklığının hırlayan canavarıyla baş başa bıraktı.

"Seni gerçekten öldürmek istiyorum," diye tıslıyor yüzüme. Geri çekilmesini sağlamak için elimi göğsüne koyuyorum, o da elime vuruyor. "*Cidden...* Sadece lanet yüzünü görmek bile onu parçalamak istememe neden oluyor."

"Yapma bunu," diye mırıldanıyorum, kalbim müziğin gümbür gümbür bas sesinden daha yüksek sesle çarpıyor.

"Neden olmasın? Ben *istiyorum...*" Kyran beni boğazımdan yakalıyor ve vücudumu lavaboyla arasına sıkıştırıyor. "Neden istediğimi elde edemeyeyim?"

Bana o kadar sert bastırıyor ki, kığım tezgâha yaslanırken sırtımın üst kısmı arkamdaki aynaya değiyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum

Öfkesinden kaçmak için sola doğru hareket ettim. Ama o beni duvara çarpıyor, göğsünün geniş düzlemi ağır nefeslerle inip kalkıyor.

"Lanet bir deli gibi davranıyorsun, Kyran." Ellerimi göğsüne koyarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Sırf biz-"

"Bu konuda tek kelime daha etme!" diye bağıyor. İkimizin de tiz nefesleri sesini çerçevesiyor, kapalı alanda çınıyor.

"Bu konuda daha tek kelime konuşmadık!" Tersliyorum. "Psikopat olan sensin. *Neden?* Hoşuna gitti diye mi? Kimsenin umurunda değil!"

Kyran kendini bana bastırıyor ve her tarafım terliyor. Vücudu milyonlarca derece. Muhtemelen kıyafetlerinden kurtulmak üzere olduğu için, ama aynı zamanda ne kadar yakın olduğumuz için de sıcaklık oluyor gibi görünüyor.

Ve aletlerimiz nasıl da birbirine değiyor.

"Senden nefret ediyorum." Sesi içimde yankılanıyor.

Ellerim göğsündeyken kalbinin ne kadar hızlı attığını hissediyorum. Yutkunmama neden oluyor, bunu hissediyor olmalı çünkü şu anda beni boğarak öldürmek üzereymiş gibi boğazımı tutuyor. Gözleri kısa bir süreliğine elinin olduğu yere düşüyor, sonra yavaşça dudaklarımın üzerinden gözlerime doğru kayıyor. Göz bebekleri büyüyor.

Tamam... Neler oluyor?

Burası neden bu kadar

sıcak?

Ellerime garip bir şey oluyor... Hafifçe göğsünü kavıyorlar, parmaklarım gömleğinin kumaşının etrafında kıvrılıyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve nefesi daralıyor.

"Neden benden nefret ediyorsun, Ky...?" Boğuk bir fısıltıyla soruyorum.

"Çünkü" diye homurdanıyor, vücuduyla beni duvara yapıştırmaya devam ediyor. "Çünkü *neden?*"

Onu gömleğinden çekiyorum ve o da benim çekişimle geliyor, yaklaşıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, ta ki nefesindeki meyveli içkinin tadını alana kadar.

"Çünkü..." Tekrar yutkunuyor, parıldayan yeşil ve altın rengi bir kez daha merakla ağzıma düşüyor. "Çünkü *sen... sen...*"

"Nedenini bilmiyorsun, değil mi?" Sırtım dikleşiyor ve göğüslerimiz çarpışıyor, vücutlarımız birbirine yapışıyor.

Artık o kadar kızgın görünmüyor. Hâlâ orada, ama her şeyden çok, şimdi şaşkın, çaresiz, titreyen bir çerçeve. Aramızda ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama vücudumdaki her bir kas kasılıyor ve kanım kulaklarıma hücum ediyor.

Bizi bir arada tutan bir güç var ve onunla savaşılabilecek kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. Belki o da öyle.

Tüm mantıklı düşüncelerime rağmen dudaklarım onunkilere değdi. Bunu yaptığımı bile düşünmüyorum... *Bunu neden yapayım ki? İntihar bu.* Ama oldu ve Kyran'ın boğazından küçük bir ses çıkmasına neden oldu.

"Avi..." Titrek bir nefesle adımlı söylüyor. "Yapma..."

"Gerçekten *yapmak* istediğinde *yapma deme...*" diye fısıldarken kafam şehvetle bulanıklaşıyor. Ve dudaklarım onunkilerin üzerinde.

Altındaki tombul olanın benimkinin arasına tam oturması... mükemmel, peluş bir yapboz parçası gibi. Elimde olmadan nazikçe, tereddütlü bir şekilde emiyorum. *Bilirsin... tam orada olduğu için.* Ve mırıldıyor.

Mırıldanıyor. Ateşli, huysuz sarışın. Üvey kardeşim.

Bu ses, Tanrım.

Kyran'ın boğazındaki tutuşu gevşerken aletim zıplıyor, eli çekingen bir şekilde göğsümün üzerine düşerken benimki onu daha *yakına* çekmek için tişörtünü kullanıyor. Ve onu öpüyorum, sadece biraz daha...

Çünkü *yapamam.*

Gerçekten öpüştüğümüz anlaşıldığı anda, vahşileşiyor. Sıfırdan yüze. Göz açıp kapayınca kadar, dudaklarımız artık yumuşakça sürtünmüyor, açgözlülükle *saldırıyorlar*. Sertçe emiyor, dillerimiz oynayabilsin diye daha geniş ayırıyoruz. *Çok vahşi, açgözlü ve çok ateşli.*

Kyran sessizce inliyor ve ben de inliyorum, parmaklarım gömleğini bırakıp saçlarına doğru kayıyor. Beni duvara daha sert bastırıyor, ama ben geri bastırıyorum, kontrol için onunla savaşıyorum, o da benim için kolayca vazgeçiyor gibi görünüyor, bu sarhoş edici öpücüklerin büyümesine kapılıyor.

Dudağını ısıriyorum ve sızlanıyor, göğsümü sıkıyor, ıslak emme sesleri küçük odayı doldururken seğiren parmaklarıyla bana dokunuyor.

"Kapıyı kapat," diye inliyor biz birbirimizin ağzını yalarken.

"Kapalı," diye homurdanıyorum, bir elim sırtından aşağı kayarken diğeri çenesini tutuyor.

O *kadar* keskin ve yontulmuş ki, beni öperken hareket ettiğini hissettiğimde sikim bir direk gibi sertleşiyor ve vücutlarımızın arasına sıkışıyor. Hissetmek için belini çekiyorum... ve evet, o da sert. Çok, çok sert.

Lanet olsun, neden aleti bu kadar iyi hissettiriyor?

"Kilitle," diyor, dilini ağzıma sokup benimkini okşuyor. "Kapı, Avi... Lütfen kilitle."

Siktir... dili. Ağzımdaki dilini gerçekten seviyorum... Bu çok kötü.

Arkasına uzanarak kapıyı kilitlemeyi başarıyorum, elim hemen ona geri dönüyor, kışını kavırıyor ve miyavlayana kadar parmaklarımla sertçe yoğuruyorum.

"Kilitli mi?" diye soruyor vahşi, ateşli öpücükler arasında.

"Evet Kyran, kilitli amına koyayım," diye homurdanıyorum onun kontrol manyaklığına karşı, saçlarını avucumun içine alıp sinir bozucu ağzını morartacak kadar sert emiyorum.

"O zaman barikat kur," diye sızlanıyor, bana karşı titriyor. Ağzının içine kıkırdıyorum. "Ne ile?"

"Umurumda değil, yap gitsin," diye mırıldanıyor, ses tonunda yalvaran bir çaresizlik var. "Kimse bunu öğrenmemeli. Hiç *kimse*, Avi, beni duyuyor musun?"

Dudağını yalayıp dişlerimin arasına alırken başımı sallıyorum. "Evet bebeğim, seni duyuyorum."

"Bana öyle deme lan!" diye tıslıyor ve onu kapıya doğru itiyorum.

"Üzgünüm... Seni başka biri sandım," diye takılıyorum, tekrar mırıldanana kadar onu ısııyorum. Sikim *zonkluyor*, bu çok iyi. "Kapıyı kapatmak için büyük, seksi vücudunu kullan."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Senden hâlâ nefret ediyorum..."

"Mhm." Başımı sallıyorum, pantolonumuzun içinden sikimi şiddetle onunkine sürüyorum. "Ve bu hala sadece para için..."

"Ama kayıt yapmıyoruz." Avucumu gömleğinin üzerinden göğüs uçlarına götürüyorum. Sızlanıyor ve *yemin ederim*, şu anda parçalanıyorum.

"O zaman *kaydet*," diye pantolonunu indiriyor, bir elini önümde gezdiriyor, hevesli parmakları gömleğimin düğmeleriyle oynuyor.

Şu anda kayıt yapmam gerektiğini düşünmüyorum, bu düşünce aklıma bir parça farkındalık getiriyor. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun hayranlarla bir ilgisi olmadığından eminim.

Yine de burada aklımı kullanmam, bizi hizada tutmam ve en önemlisi Kyran'ın çıldırmasını engellemem gerekiyor. *Kayıt yapmak istiyorsa yaparız.*

Ve bu gerçeküstü anı yakalama fikrinin çekici olmadığını söylemeyeceğim.

Cebimden telefonumu çıkarıp kameramı açarken onu öpmeye çalışıyorum. Kayda basıyorum ve telefonu elimden geldiğince yukarı kaldırıyorum.

Birbirimizin dudaklarını delicesine lezzetli bir atıştırma lık mış gibi yalayıp yutuyoruz. Vücutlarımızı birbirine sürterek, ereksiyonumu onunkine sürüyorum, kaya gibi sertleştiğini ve kotunun içinden zonkladığını hissediyorum.

"Bu iyi geldi mi?" Alt dudağını sahiplenici bir şekilde emerek fısıldıyorum. Başını sallıyor ve sızlanıyor, "Evet... *Evet*. Gerçekten iyi hissettiriyor."

"Seni buradan öpsem nasıl olur?" Ağzım çenesinden aşağı, boğazına doğru iniyor, dilimi çıkarıp adam elmasını okşuyorum. Sallanıyor ve ben ısııyorum, o da tatlı, boğuk bir ses çıkarıyor. "Sus... Sessiz ol, güzelim."

"Evcil hayvan isimleri yok," diye hırlıyor, ancak elleri şimdi kıcımda ve beni kendisine doğru tutuyor, kalçalarımın onunkine doğru itilmesine yardımcı oluyor. "Ben senin *erkek arkadaşın* değilim."

"Evet, hiç de bile. Tipim değilsin," diye mırıldanıyorum, boştaki elimle gömleğinin altına uzanıp pürüzsüz, sıcak tenini hissediyorum. "Bu hayranlar için, değil mi?"

Tekrar başını sallıyor. "Hayranlar için." Yumuşakça inleyerek, "Kulağımı em." diye fısıldıyor.

Dudaklarımı kulağına götürürken hafif muzaffer bir gülümseme dudaklarıma yapışıyor. "Lütfen söyle."

"*Lütfen*," diye yalvarıyor dişlerini sıkarak, sanki bana boyun eğmek zorunda olmamayı diliyormuş gibi, ama bu onun umurunda olmayacak kadar iyi hissettiriyor.

Dilimle lobunu okşuyor, dudaklarımın arasında emiyor, titreyip kıvrana kadar onunla oynuyorum.

"Ondan daha mı iyi yapıyorum...?" Kalçalarım onunkilere doğru dalgalanıyor, ikimizin de aletleri pantolonlarımıza doğru geriliyor, kalın ve sert ve daha fazla temas için *ağrıyor*.

"Siktir git... *Avi*." Başını kapıya yaslamış, nefes nefese adımı söylüyor. "Mmm... *ohhfuck*..."

Her tarafı kasılıyor ve sanki boşalacakmış gibi hissediyorum, bu da taşaklarımı o kadar sıkıyor ki kopmak üzereler. Ağzımı tekrar onunkine götürerek onu sertçe öpüyorum, siklerimizi o kadar çok sürtünmeyle birbirine sürüyorum ki sanki yangın çıkarmaya çalışıyormuşuz gibi oluyor.

"Çok iyi hissediyorsun..." Ona söyledim, o da inledi.

"Pantolonuma boşalmak istemiyorum..." diye kısık sesle sızlanıyor ama bir yanının umursamadığını söyleyebilirim. Tıpkı daha büyük, daha ısrarcı bir parçamın şu anda Calvinlerimin içini dölle kaplamamı hiç umursamadığı gibi.

Yine de dudaklarına mırıldanıyorum, "Çıkarmamı ister misin?" Elim

aramızdaki sikine giderken hızla başını sallıyor. "Sıcak yükünü ağzıma almamı ister misin?"

"Ffuck... Avi..." Parmakları kıyafetlerimi delip geçiyor.

"Sanırım artık çok geç." Kelimeleri şiş dudaklarına emdiriyorum.
"Benim için *gel*, bebeğim."

"Ben *senin* sikin değilim. Siktir evet, oh Tanrım, Avi, *geliyorum*."

Kyran'ın vücudu titriyor, elleri saçlarıma doğru uçup beni yerinde tutarken ağzıma doğru sessizce ağlıyor. Elim pantolonunun içinden koca sikini sıkıp kavırıyor, ben kendi sikimi onun kalçasına sürterken onun orgazmını okşuyorum.

"Siktir, *senin* için pantolonuma boşalacağım Ky..." Daha sözcükler dudaklarımdan onunkilere kaçmadan önce, boksörümün iç kısmından fişkıran sperm darbeleri leğen kemiğimi kayganlığa boğuyor.

"Ne... *lanet olsun*..." Kyran benimle kapının arasına çöküyor, ikimiz de titreyip küçük odadaki tüm havayı emerken vücut ağırlığını bana tutunarak taşıyor.

Sadece ayakta duruyoruz, daha çok birbirimize ve kapıya yaslanıyoruz, birçok cömert saniye boyunca nefesimizi tutuyoruz ve az önce olan şeyin soldurucu yüksekliğinden aşağı iniyoruz.

Az önce ne oldu öyle?

Öpüştük ve birbirimizi aptalca becerdik, olan buydu.

Kyran'ın elleri üzerimden kayıyor ve dik durmaya çalışıyor, bunu yaparken de yalpalıyor. Kendimi düzeltip çekiliyorum ama önce alt dudağına yumuşak bir öpücük kondurmadan olmaz.

Geri çekildiğimde şok olmuş, buruşmuş, doymuş ve dehşete düşmüş görünüyor.

Çoğunlukla iyi şeyler sanırım.

Telefonumdaki kaydı sonlandırırken -az önce *ne* kaydettiğimden bile emin değilim- kendi kendime sırtımdan kendimi alamıyorum. *O gece benim yüzümden altına kaçırdığını biliyordum. Ben kazandım.*

"Bu..." diye başladı.

Ben de ağzımdan "Harika mı?" diye kaçırdım.

"*Aptalca*," diye düzeltiyor beni, saçlarını parmaklarıyla geriye itiyor ve tuvalet kâğıdı almaya gidiyor.

"Bebek mendilleri." Lavabonun yanındaki sepete başımla işaret ediyorum, o da mendilleri alıyor. "Güzel görünüyor."

O bunları pantolonunun içini temizlemek için kullanırken, ben de aynısını yapıyorum, düşüncelerim az önce bu banyoda olan her şeyi hızlandırıyor.

Ne inanılmaz bir saçmalık.

"Kimse ikimizin de gittiğini görmeden buradan nasıl çıkacağız?" diye homurdanıyor, aynanın önünde gözlerini ovuşturuyor.

Stresli görünüyor. *Ve böylesine öldürücü bir orgazmdan hemen sonra.* Bu benim ruh halimi bozuyor, çünkü onun gergin ya da korkmuş olmasını istemiyorum.

"Herkes sarhoş. Fark etmeyeceklerini garanti ederim," diyorum ve bana bakıyor. "Ama önce sen gidebilirsin. Ben birkaç dakika bekleyip gizlice çıkacağım. İnan bana, bu partilerde kimse bana dikkat etmez. Görünmez gibiyim."

Kyran'ın başı öne eğiliyor ve dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor. Ama söylemiyor. Sadece başını sallıyor, sonra dudağını ısırtıyor, gözleri aynadaki kendisine kayıyor.

Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok... Belki de sadece sarhoşum, çılgınca olmasa da o muhteşem orgazmın etkisindeyim...

Ama onu aynada kim olduğunu bilmiyormuş gibi kendine bakarken izleyince kelimeler ağzımdan dökülür. "Bir ara sevişmeliyiz." Kyran'ın yüzü dönüyor ve bana aklımı tamamen yitirmişim gibi bakıyor. Belki de öyle... Çünkü aklı başında, mantıklı bir insan böyle bir şey söylemez. Az önce söyledim. *Değil mi?*

"İstemiyorum-" diye homurdanıyor.

Ama parmağımı dudaklarına götürerek sözünü kesiyorum ve mırıldanıyorum, "İkimiz de biliyoruz." Elim kayıyor ve o sessiz kalıyor, gözleri ağzıma düşüyor. "Ayrıca... bu hayranlar için. Yani *OnlyFans* için."

"Seni para için sikmeyeceğim, Avi," diye homurdanıyor.

Bakışlarım ona doğru daralıyor. "*Beni* becereceğini kim söyledi?"

Bir an sessizlik içinde bana bakıyor, sonra boğazından bir kahkaha yükseliyor. Onun güldüğünü bu kadar az duymuş olmam şaşırtıcı... Güldüğünde kulağa yabancı geliyor ve öyle görünüyor.

"Hayal görüyorsun," diye iç geçiriyor ve beni iterek kapıya doğru ilerliyor. Ama bunu yaparken parmakları karın kaslarımı sıyrıyor ve kapı koluna uzanarak bana son bir kez bakıyor. "Onu rahat bırak, Avi."

Kenara çekilip gözden kaybolurken dudaklarım titriyor. "Söz vermiyorum, süperstar."

CHAPTER FOURTEEN

PoundTown69: Sen kuru üzüm müsün? Çünkü sikimi kaldırıyorsun

FranknBeanz: Göt o kadar sıkı ki taşaklarımı çatlatabilirim

Bearb0tt0m: Neyin 3 deliği var? En sevdiğin tişörtün ve benim. 🤔

Kyran

"Biri seni kontrol ediyor."

Gözlerim sayfadaki kelimelerden kalktı. Ve kesinlikle tanıdığım bir kız, birkaç masa ötede oturuyor, bana gülümsüyor ve saçlarını parmağında döndürüyor.

"Oh, evet. Eminim bu bir felaket falan olmaz," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum, bakışlarım tekrar önümdeki kitaba kayıyor.

"Hey, futbolcular ve amigo kızlar bilinen bir şey," diyor Gutty, dalgın bir şekilde kitabının sayfalarını çevirirken, ders çalışıyormuş gibi bile yapmadan. "Ayrıca, sen ve Lexi özel değilsiniz, değil mi?"

Hayır, biz... değiliz.

Başımı sallıyorum. "Arada sırada yaptığımız öpüşme seansları dışında haftalardır takılmıyoruz bile." *Bu da genellikle sadece insanları kızdırmak için oluyor gibi görünüyor...*

Çenem geriliyor ve düşüncelerimi yeniden yönlendiriyorum.

"Hey, iyi bir öpüşme seansına bayılırım." Gutty sırtıyor ve gözlerim onunkilere kayınca göz kırpmıyor.

Sevişmeyi düşünmeye çalışmıyorum.

Tuvaletlerde. Uzun boylu, kaslı, kendini beğenmiş, sırıtan insanlarla.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp silkeleniyorum ve okumaya geri dönmeye çalışıyorum. Ama hiçbir yere varamıyorum çünkü Gutty'nin

Ders çalışıyor. Tek yapmak istediği saçmalamak, bu yüzden onu benimle kütüphaneye davet etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Yine de dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir. Çünkü son zamanlarda ne zaman tek başıma kalsam, sessizlik yüzüme doğru bağırان birinden daha yüksek sesle yankılanıyor gibi görünüyor.

"O zaman belki de Lexi'yi ellerimden almalısın." Guty'ye sırtıyorum ve o da gülüyor.

"Takım için bir tane alacağım. Eğer bu, şuradaki Küçük Bayan Cilveli Gözler'e bir bıçak darbesi *indirebileceğin* anlamına geliyorsa." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve beni bir kez daha arkadaki kıza bakmaya teşvik etti.

Adı Krystle ve aynı zamanda bir amigo kız, yani onunla birlikte olmak için fazla çaba harcamam gerekmeyecekti. Guty haksız değildi. Futbolcular ve ponpon kızlar fıstık ezmesi ve jöle gibi birbirlerine yakışırlar.

Ama zihnimin arkasındaki dırdırcı küçük ses fıstık ezmesi ve jöleden sıkıldığım konusunda ısrar etmeye devam ediyor. Özellikle de dışarıda o kadar çok ilginç sandviç varken...

Hayır. Başımı tekrar sallıyorum. Hayır, fıstık ezmesi ve jöle *iyidir*. Bu bir klasik ve herkes bunu sever. Standart, normal sandviçler tam olarak yapmaları gerekeni yaparken muzlu ızgara fındık ezmesi veya elmalı brie panini ya da diğer tüm egzotik, *farklı* sandviçleri düşünmeye gerek yok. Sizi besler.

Ne de olsa yemek budur. Besin. Ne eksik, ne fazla.

Devam et, Kyran. Önemli değil.

Birdenbire sabırsızca kararlı hissetmeye başladım. Yeni bir dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım var, sadece okul ödevlerine odaklanmaktan daha büyüleyici bir şeye. Her şeyin yolunda olduğunu kendime kanıtlamak için bir şeyler yapmalıyım. Geçen gün banyoda *hiçbir şey* olmadı ve hayatım boyunca yaşadığım en heyecan verici şey de değildi.

Bu bir hataydı. Bir kazaydı.

Sarhoştum, hepsi bu. Bunu bir daha düşünmeme bile gerek yok, çünkü böyle bir şey olmadı. *İnkar et, inkar et, inkar et.*

Ayağa kalkıp kitaplarımı sırt çantama yerleştiriyorum ve Guty'ye "Sonra görüşürüz" diye mırıldanıyorum.

"Biraz al, playboy," diye mırıldandığını duyuyorum, ben arka masaya doğru rahatça yürürken.

Onun yanındaki koltuğa kayarak Krystle'a iyi prova edilmiş çekici sırtışımı gösteriyorum ve o da bariz heyecanını bastırmak için dudaklarını ısıtıyor.

"Hey, Ky," diye fısıldıyor, şimdiden cazibesini belli ediyor, bu da planım için iyiye işaret.

"Merhaba güzelim," diye mırıldanıyorum, sonra irkiliyorum.

"Şşş... Sessiz ol, güzelim."

Hayır. Hemen kes şunu. Hiç olmamış o şeyi hatırlamayı bırak.

"İlk playoff maçı için heyecanlı mısın?" Krystle soruyor ve beni içimdeki karmaşadan uzaklaştırıyor ki bunu gerçekten takdir ediyorum.

"Evet." Sırtıyorum. "Virginia Tech'i kendi sahasında yenmek çok tatmin edici olacak."

Kıkırdıyor ve saçını döndürmeye devam ediyor. "Şey, eğer ihtiyacın olursa, bilirsin işte... biraz stres atarsın." Yine dudaklarını ısıtıyor. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Burada, kütüphanede mi?" Alay ediyorum ve aptalca şakama gülerek şakacı bir şekilde koluma vuruyor.

Bu iyi bir şey. Bu işe yarayabilir.

"Aslında, sanırım işim bitti." Kitabını tokatlayarak kapattı. "Buradan çıkmak ister misin?"

Evet. Bu kesinlikle işe yarayacak. Dikkat dağıtma modu: etkinleştirildi.

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Ayağa kalktım, onun için sırt çantasını aldım - tüm şövalyelik ve bok gibi -Kütüphaneden çıkarken Guty'nin yanından geçerken bana doğru havayı yumruklamasını görmezden geliyorum.

Onunla birlikte bu kızın yurduna geri dönmeye tamamen hazırım, ama o kadar ileri gidemiyoruz bile. Aslında beni tuvalete itmeden önce binadan bile çıkmamıştık.

Oh hayır... Banyo olmaz.

Krystle gizlice içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor, kilitliyor ve hemen üzerime atılıyor. Çantalarımızı bir gümbürtüyle bırakarak yüzünü kavıyorum ve bana doğru fırlattığı öpücüğü kabul ediyorum, elleri üzerimde gezinirken dudakları aç bir şekilde dudaklarıma saldırıyor.

"Çok ateşlisin," diye mırıldanıyor ağzımın içine, küçük, minyon vücudunu bana sürüyor. "Uzun zamandır seninle takılmak istiyordum."

"Mmmhm..." tek söyleyebildiğim, dilinin ağzımın içine doğru ittiği.

Ellerim kıcını kavırıyor, onu kendime doğru çekiyorum, bu kolay çünkü neredeyse bir ayak daha kısa ve neredeyse hiçbir ağırlığı yok. Poposunu kavrayıp sıkarken, elimde tuttuğum son popodan çok daha az kaslı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum...

Hay sikeyim. Kes şunu.

Kıyafetlerimin altında anında terledim ve sıcakladım, zihnim yaptığım şeye odaklanmak için fazla mesai yapıyor. Öptüğüm *kıza* odaklanıyorum... Onun küçük, biçimli formuna... Göğsüme bastıran dolgun göğüslerine.

Sevdiğim şey bu. Göğüsler. Dillerimiz birbirine dolanırken her tarafıma sürtünüyorlar, çiçekli, kadınsı kokusu burnuma doluyor.

Uzuvlarım anormal derecede sert, ciğerlerim boğulacakmışım gibi gergin, ama bunu geçiyorum. Tüm bu aptalca küçük düşünceleri görmezden geliyorum ve *odaklanıyorum*.

"Bunun kötü olduğunu biliyorum..." Krystle dudağımı emerken fısıldıyor. "Lexi öğrenirse çok kızar."

"Ben... Ben..." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor, cümle kurmaya çalışmak bile onun ne kadar küçük olduğunu düşünüp çıldırmamak için ikinci planda kalıyor.

Ben buna alışkınım, lanet olsun. Olmayan diğer şey değil, Tanrı aşkına.

"Yine de hoşuma gitti." Konuşmaya devam ediyor, ne kadar büyük bir çıldırmanın eşiğinde olduğumu anlamıyor. Dudakları benimkilerden ayrılıyor ve kulağıma doğru ilerliyor. *Olamaz...* "Sanki... yasakmış gibi."

Kulak mememi dudaklarının arasına alıyor ve ben irkiliyorum.

"Ondan daha mı iyi yapıyorum...?" Kapa çeneni! Git başımdan, lanet olası!

Nefes alamıyorum. Ciğerlerimdeki oksijen tükeniyormuş gibi yanıyor.

Sanki oda gittikçe küçülüyor ve... Ben çılgınca hava emerken ellerim

Krystle'ı nazikçe üzerimden itiyor,

nefes almakta zorlanıyor.

Elleri göğsümde geziniyor ve "İyi misin?" diye cıvıldıyor.

Başım sallanıyor, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, gözlerim sürünerek açılıyor ve ona bakıyorum. Muhtemelen benim büyük bir ucube olduğumu düşünüyor, ki kesinlikle öyleyim. Bu yüzden beni bu durumdan kurtarmak için aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Üzgünüm... Yapamam." Yutkundum. "Bunu... Lexi'ye yapamam."

Çantamı kaptığım gibi kapının kilidini açmak için arkasına uzanıyorum. Bunun berbat göründüğünü biliyorum ve bu kızın etrafta dolaşıp benim lanet bir ucube olduğuma dair dedikodular yaymasını gerçekten istemiyorum, bu yüzden kapıyı açmadan önce onu başından öpüyorum. "Özür dilerim, Krystle. Sen harikasin, ama ben sadece... bazı şeyleri çözmeye ihtiyacım var.

Lexi ile takılmadan önce başka biriyle takılacağım. Anlıyorsun, değil mi?"

Heyecanlı görünmüyor, ama başını sallayıp bana küçük bir gülümseme gösterirken geniş gözleri sempatik. "Sen iyi bir adamsın Kyran. Unutma... Bana ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım."

Doğru. Harika.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde banyodan çıkıyorum.

Kaçmak... Banyodaki nefes nefese kalma, öpüşme ve sessiz sözcüklerin anısından kaçmak.

Çok uzun zamandır aynada kendime bakıyorum.

O kadar uzun zamandır ki artık bana bakan yüzü bile tanıyamıyorum.

Kimsin sen?

Sen nereden geldin?

Buna sahip olamam. *Hiçbirine* sahip olamam. Birkaç gün içinde futbol kariyerimin en büyük maçlarından biri oynanacak ve kafamın net olması gerekiyor. Yörüngesinden çıkmış, kaybolmuş ve uzayda yuvarlanan bir uydu gibi kontrolden çıkmamam gerekiyor.

Kafamı boşaltmam ve sorunumun ne olduğunu anlamam gerek.

Biriyle yatmam lazım.

Krystle'la takılmamızdaki sorun bunun çok yeni olmasıydı. Bu beni şaşırttı. Bu *olmalı*... Başka bir amigo kız olmasına rağmen, o farklıydı. *Sayılır.*

Diğer odaya geçip bir şişe Jack Daniels aldım ve büyük bir yudum içtim. Bu işi çözeceğim. *Çözmek zorundayım.*

Telefonumu cebimden çıkarıp Lexi'ye bir mesaj yazıyorum.

Ben: Buralarda mısın?

Neredeyse hemen cevap yazıyor.

Lexi: Yurdumdayım. Seni bekliyorum ;)

Mükemmel.

Bir patlıcan emoji ve ardından beş su şurubu gönderiyorum, sonra telefonumu cebime atıp şişeden bir shot daha yuvarlıyorum. Aşırı içmek, düşüncelerime bulaşan tüm gerçeklere karşı kendimi uyuşturmanın bir başka iyi yoludur. Ama bu işi bitirmek için acelem olduğu için gelişigüzel kafayı bulmaya vaktim yok; sikimi Lexi'nin amına sokup her şeyin *yolunda olduğunu*, hatalarım olsa da olmasa da hâlâ *ben olduğumu* bir kez ve herkes için kanıtlamak istiyorum.

Kyran Harbor. Eagles oyun kurucusu. Olağanüstü bir öğrenci, hasta bir vücudu ve harika saçları var. Bazı taşçı üvey kardeşlerin sahip olabileceği hilekar vudu tarafından hipnotize edilmemeli veya isimsiz şeylere zorlanmamalıdır.

Birkaç büyük yudum daha içki içtikten sonra, yataktan çıkıp Vanderslice Hall'a doğru yola koyulduğumda görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Asansörle Lexi'nin katına çıkarken hızlı, puslu ve yürüyüşü zar zor hatırlayarak oraya varıyorum. Koridorda sendeleyerek ilerlerken kapısına vuruyorum ve üzerinde futbol formamdan başka bir şey olmayan Lexi kapıyı açıyor.

Gördün mü? İşte bu yüzden güvenli bahis o.

Beni içeri çekip kapıyı arkasından kapatıp kilitlediğinde içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Mandy yarım saat içinde dönecek," diye nefes alıyor ve ağzımı çenemden tutup kendine çekiyor. "Elimizi çabuk tutmalıyız."

"İçkin var mı?" Dudaklarına mırıldanıyorum, iyi bir önlem için birkaç kadehe daha ihtiyacım var. Tüm anıların yeterince boğulup öldüğünden emin olmak için.

Başını sallayıp beni birkaç kez daha öptükten sonra dönüp bir şişe Fireball almak için koşuşturuyor. *Görünüşe göre üniversite çocukları için tarçın standardı.*

Kapağını açıyorum, Lexi elini pantolonumun içine sokup sikimi kavradığında neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Parmakları küçük ve narin ve gözlerimi kapatıyorum, sikimi okşadığı hissine odaklanıyorum... Ki şu anda oldukça gevşek bir erişte.

Dişlerim birbirine vuruyor. Hadi ama... İyi hissettiriyor, biliyorsun.

Büyük bir yudum daha aldığımda başımı bowling topu gibi hissediyorum. Boynum artık onu zor tutuyor.

Açıkçası, Lexi de bu işi yapmakta benim kadar kararlı, çünkü elini bırakıp dizlerinin üzerine çöküyor, pantolonumun fermuarını açıyor ve

Onları boksörlerimle birlikte aşağı itiyorum. Bulanıklaşan görüşüm sarı saçlarının başına düşüyor, her ikisi de zar zor sertleşen sikimi ağızlarına sokarken çift görüyor.

İyi hissettiriyor... Öyle ama berbat durumdayım ve bunu biliyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor... Kafam çok dolu.

"Çok iyi hissediyorsun..."

Gözlerim kapanıyor, başım geriye düşüyor ve dudağımı ısırıyorum, çok daha açgözlü bir ağız hatırlıyorum. Meraklı ihtiyacı çerçeveleyen tereddütle beni emen bir ağız.

"Siktir..." Sertçe yutkunuyorum, ereksiyonum nihayet biraz çekiş kazanırken dudağımı sertçe ısırıyorum.

Bu ağız da sıcak ve ıslaktı. Dudakları o kadar yumuşaktı ki, dili o kadar oynaktı ki... Kendi dilimle alay ettiği gibi başımla da alay ediyordu...

"Em beni."

Dudaklarımdan bir inilti gibi bir ses çıkıyor ve bunu örtbas etmek için çok uğraşıyorum. Bunu düşünmek istemiyorum... Bir kızıdan kafa alırken onu hatırlamak istemiyorum.

"Sıcak yükünü ağızıma almamı mı istiyorsun?"

Hırlayarak gözlerimi zorla açıp dizlerinin üzerinde, belimin altında sallanan kızı izliyorum. İstemem gereken kişi bu... Başka kimse değil.

Ama onu görmeden duramıyorum. Bu esnek yaratıkta eksik olan tüm küçük detayları düşünmeden edemiyorum.

"Git buradan..." Parmaklarımla gözlerimi sertçe ovuyorum. "Seni istemiyorum." Lexi sikimi bıraktı. "Ky, kendini iyi hissediyor musun?"

Başımı sallayarak, "Ah, evet... Hayır..." diye mırıldandım. Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bilmiyorum."

Ayağa kalkıyor, şişeyi parmaklarımdan kaymadan önce alıyor. "İstersen yatak odasına geçebiliriz..." Küçük eli göğsümde geziniyor. "Beni arkamdan becerebilirsin..."

Geri çekilerek, sendeleyerek ondan uzaklaştım. "Hayır, hayır, özür dilerim bebeğim. Aslında kendimi iyi hissetmiyorum."

Kendimi daha fazla utandırmadan dönüp kapıya yöneliyorum.

Sikerim böyle işi. Umutsuz

vaka. Kırıldım.

Hasarlı.

Beni mahvetti.

"Kyran, bekle!" Lexi arkamdan bağılıyor ama artık çok geç.

Çoktan kapıdan çıktım, uzaklaşıyorum. Kaçıyorum. *Yine kaçıyorum.*

Vanderslice'den ayrılıp Aralık ayının soğuk havasında yürürken öfke doluyum. Kanım kaynıyor, öfke vücudumdaki her kas telini sarıyor. Canlı bir öfke ile sarhoş bir kavgacılık arasında gidip geliyorum ki bu kötü bir kombinasyon. Çünkü üstesinden gelmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ikisi de beni aynı yere getiriyor...

Thomas More Apartmanı, oda 446.

Yumruğum kapıya art arda üç kez çarpıyor. Pürüzlü nefesler göğsümü dalgalandırıyor, çenem diğer taraftan gelen ayak sesleriyle titriyor. Kapı bir aralık açılıyor, yanardöner gri, gazyağına batırılmış bir şenlik ateşine atılmış bir kibritin son vuruşu gibi çarpıyor yüzüme.

Dudakları aralandı ama daha bir şey söylemeye çalışmadan içeri daldım ve onu yere yıktım.

Avi bir homurtuyla altıma iniyor ve ellerim hemen boğazını çevreliyor.

"Beni mahvettin!" Elleri havaya kalkıp beni tutmaya çalışırken parmaklarım içeri giriyor. "Bunların hepsi senin suçun!"

"Ne? Benim suçum *ne?*!" diye mırıldanarak altımdan kurtulmaya çalışıyor.

Ama vücut ağırlığımla onu yere mıhlıyorum, gözlerimden ona dizginlenemez bir hayal kırıklığı fırlatıyorum. "Her şeyi! Her şeyi." Elleri kollarımı kavrayıp boynundan ayırmaya çalışırken kıyafetlerimin altından alev alev yanıyorum. "*Bir ara sevişelim mi?* Benimle dalga mı geçiyorsun?!"

"Kyran... Sakin ol," diye boğuluyor, parmaklarım hava akışını kestiği için yüzü kızarıyor. "Bunun hakkında konuşabiliriz..."

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye hırlayarak yüzüne doğru eğildim. Gözlerini kırıştırıyor. "O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Seni öldürmek istiyorum," diye tıslıyorum, duygular devreye giriyor, nefret, zayıflık ve kafa karışıklığı ölümcül bir kimyasal kombinasyonu gibi birbirine karışıyor ve sistemimi dolduruyor. "Beni yok ettiğin gibi seni de yok etmek istiyorum."

"Seni nasıl yok ettim?" diye homurdanıyor, tüm gücünü kollarımı geriye itmek için kullanıyor; ağırlığımanın boğazını ezmesini engelliyor.

"Aptal fikirlerinle," diye söylendim, aniden bitkin düşmüştüm. *Yorulдум... Savaşmaktan çok ama çok yorulдум.* "Saçma sapan planların ve saçma sapan gerekçelerin. Beni bu işe sen bulaştırdın... Sen ve o *lanet ağzın.*"

Umutsuz bir çaresizlikle iç çekerek boynuna sarıldığım elim gevşiyor ve alnım onunkine çarpıyor. Tükenmiş hissediyorum, sanki hiçbir şey

kalmamış gibi. Ben

O kadar yorgunum ki yere yığılabiliyim.

Avi hareket etmiyor. Altımda yerde yatmaya devam ediyor, elleri kollarımdan ellerime doğru dikkatlice kayıyor. Ellerini boğazından göğsüne doğru indiriyor, bedenim teslimiyetle üzerine kapanırken uzun bir nefes çekiyor.

"Beni mahvettin..." Fısıldıyorum. "Sertleşemedim."

"Ha?"

"Lexi ile takılırken... *Sertleşemiyordum* bile. Çünkü senin aptalca sözlerin beynimi zehirledi."

Avi hareketsiz, sadece nefes alıyor, göğüslerimiz birlikte aşağı yukarı hareket ederken birbirine dayanıyor. Kalçaları kayıyor ve kıvranıyor.

"Ne?" Tek yapmak istediğim burada uzanıp ikimiz de ölmüşüz gibi davranmakken onun hareket etmek ister gibi görünmesine sinirlenerek homurdanıyorum.

"Yani..." Sesi tereddütlü bir gürültüyle çıkıyor, "Şu anda çok sertsin..."

Çenem gerildi. "Hayır, değilim."

"Evet... öylesin." Kalçalarını tekrar hareket ettiriyor ve bunu hissediyorum, sanki bacaklarımın arasına karıncalanmalar yağdıran bir his dalgası gibi. "Sikin... *lanet olsun*, taş gibi."

Başımı hafifçe kaldırarak bedenlerimizin arasından pantolonumdan çıkmaya çalışan ereksiyona bakıyorum. Ağzımdan umutsuz bir iç çekiş daha çıkıyor ve bu sefer başımı onun omzuna bırakıyorum.

"Neden bu kadar sertim?" Sızlanıyorum, *kafam çok karışık* ve kızgınlıkla doluyum. "Neden *şimdi* sertleştim...? Bu çok aptalca. Sikim kırıldı."

"Tanrım, ne kadar sarhoşsun?" Avi kıkırdıyor ve bu beni tekrar başımı kaldıracak kadar sinirlendiriyor.

"Aletimi kıldın." Ona ters ters baktım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirmek için kaldırırken sırtımsını bastırmaya çalıştığı belli oluyor. "Evet, öyle olduğunu sanmıyorum."

Dokunuşundan uzaklaşarak sırt üstü yuvarlanıyorum. "Her neyse. Boku yedim. Muhtemelen Virginia Tech'e *yine* kaybedeceğim, çünkü kafamı toparlayamıyorum..."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan üstüme yuvarlanıyor, üstüme biniyor ve bileklerimi yere sabitliyor. Gözlerim açılıyor, sıcaklık boynuma doğru hücum ediyor.

"O zaman sana yardım edeyim." Merakla bana bakarken başını eğiyor.

Kalın, cızırtılı bir yudum yutuyorum. "Nasıl...?"

Yüzünü benimkinin üzerine eğiyor, burunlarımızın ucu birbirine değdiğinde duruyor. "Aletine istediğini ver."

Tüylerim diken diken oluyor, oysa o kadar sıcak ki sanki güneşin üzerinde duruyorum. Aval aval ona bakarken başımı sallamaya zorluyorum. "Benim aletim bir moron."

Kıkırdıyor ve yüzüme daha da fazla sıcaklık getiriyor. "Bu muhtemelen doğru... Ama kimin umurunda? İyi hissettiren şeylerle savaşmayı bırak, Kyran."

Kavga etmeyi bırakın.

Beynim itiraz etmemi istiyor. Bunun ben olmadığım ve ondan nefret ettiğim konusunda ısrar etmemi, çünkü onun çok fazla gülen ve beni *hiç* tanımayan bir keş olduğunu söylememi istiyor.

Ama aynı zamanda yoruldum. Bu aptal gizli iş şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şey değilmiş gibi davranmaktan yoruldum. İnsanların kapalı kapılar ardında neler yapabileceğimizi görmek için yalvarıp yakardığını bilmek beni iliklerime kadar heyecanlandırmıyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

Bir şey ifade etmek zorunda değil... Şu anda değil.

Belki de şu anda futbolun tam tersidir. Kontrolü ve sorumluluğu bırakmanın bir yolu... Ve onunla aptal olmanın. *Kısa bir süre için.*

İhtiyacımız olan parayı kazanana kadar. Ve sonra bitecek.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı hafifçe sallıyorum, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ama Avi kaybolmamı, kafamın karışmasını ya da emin olamamamı umursuyor gibi görünmüyor. "Sevişmeliyiz Kyran" diye fısıldamadan önce dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdiriyor.

"Hayranlar için... Değil mi?" diye mırıldanırken kalbim hızla çarpıyor, parmaklarım ellerimi tuttuğu yerde onunkilerin arasından geçiyor.

Kirpikleri titriyor ve yavaşça başını sallayarak bana bakıyor. "Evet. Evet, kesinlikle... Hayranlar için."

Şu anda aletimin ne kadar sert olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Bu çok kafa karıştırıcı. Onun yerine, elimdeki işe odaklanıyorum. *İşe.*

"Benimle başa çıkabileceğinden emin misin... seni becermek..." Kelimelerde boğuluyorum. "Kıçından mı?"

Gürleyen bir kahkaha atıyor, kalçalarını benimkilere bastırıyor, siklerimiz bir kez daha buluşuyor. Beni bu kadar ateşlemesinden *nefret* ediyorum. "Bana kalırsa diğer türlü de daha mantıklı olabilir."

İçimi gergin bir ürperti kaplıyor ve başımı sallıyorum. "Asla olmaz. Aletini kıcıma yaklaştırmayacaksın."

"Kim demiş?" diye mırıldanıyor, dudaklarını çenemde gezdirirken. "Bana diyor."

"Mmm... Ne istediğini bilmiyorsun." Boğazıma bir öpücük bıraktı. "Sanırım seni kıcımdan becermemi *sevebilirsin*."

Dudaklarımdan yumuşak bir ses çıkıyor ve boğazımı temizleyerek onu örtüyorum. "Hayır. Sen alıyorsun." Geri çekiliyor ve bana gözlerini kısarak bakıyor. "Tartışma bitmiştir, Avi."

"Bunun için takla atacağız." Sırıttıyor.

"Hayatta olmaz!" Ellerimi onunkilerden çekiyorum. "Kimin kimi sikeceğine yazı tura atarak karar vermeyeceğim."

"*Kimi*."

"Sana vuracağım." Ona ters ters bakıyorum, o geri çekilirken dirseklerimin üzerine oturuyorum.

"Tamam, sırf yetkili *olduğunu* düşünüyorsun diye beni becermene izin vermeyeceğim." Alay ediyor. Sonra parmakları sikimin dış hatlarında geziniyor ve ben ürperiyorum. "Sanırım ikimiz de seni strese sokan o kontrolün dizginlerini gevşetmen gerektiğini biliyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. "Yani diyorsun ki, senin sakinle gezmek spa'ya gitmek gibi bir şey mi?"

"Olabilir." Sırtışı genişliyor ve omuz silkiyor. "Denemezsen asla bilemezsin..."

"İşte bu yüzden bunu yapamıyoruz," diye iç geçiriyorum. "Hiçbir konuda anlaşamıyoruz."

Avi üzerimden sürünerek kalktı ve ayağa kalktı. "İşte burada yanılıyorsun." Bana elini uzatıyor, ben de ona bakıyorum. "Sanırım anlaşabiliriz, sadece bu kadar inatçı olmayı bırakman gerekiyor."

Nefes vererek omuzlarımdan geriye düşmesine izin veriyorum ve içimdeki gerginliği onun elini tutacak kadar hafifletiyorum. Beni ayağa kaldırıyor ama bırakmıyor.

Onun yerine, beni tökezleterek yatak odasına sürükledi.

"Ne..." Gözlerim en son geldiğimde birbirimize sakso çektiğimiz yatağına takılıyor ve yutkunuyorum. "Aklında ne var...?"

"İkimiz de daha önce hiç popo işi yapmadık..." Bana bir kaşını kaldırdı. "Değil mi?"

Dişlerim birbirine çarpıyor, kafamın içindeki gürültüyü bastırmak için homurdanıyorum. "Hayır.

Kesinlikle hayır."

"Yani ikimizden biri götten sikilecekse, buna hazırlanmamız gerekecek." Sanki bir tepki bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ama ben sadece bakıyorum. "Hazırlanmak gibi."

"Hazırlama mı?" Öfkelendim. "*Priming* nasıl bir kelime?"

"Bu sadece bir kelime, endişelenme." Gömleğini başından çekiştiriyor, sonra pantolonunu indiriyor.

Ve altına boxer giymemişti. Şimdi önümde *çırılçıplak* duruyor, üzerinde sadece ters bir şapka var ve sırtıyor, sanki bu çok komik bir şeymiş gibi.

"Dostum... bu ne lan." Başka tarafa bakıyorum ve o gülüyor.

"Kyran, Tanrı aşkına..." İç çekerek yatağına doğru ilerliyor ve üzerine çöküyor. "Bana çıplak bile bakamazken nasıl seks yapacağız?"

"Bu harika bir soru..." Ona bakarak mırıldandım.

Yan yatmış, beni izliyor. Aleti yarı sert, başını dirseğiyle destekliyor. Ve içimde bir sürü şey uğulduyor... En çok da kızgınlık. Çünkü o kadar sinir bozucu ki, ama ona karşı koymak zorunda hissetmeme engel olamıyorum.

Takıntılarımın kurtulup onun enerjisiyle eşleşmek için; onun sandığı gibi tutucu, tiki bir pislik olmadığımı kanıtlamak için.

Bu ruhla gömleğimi başımın üzerinden çekip yere fırlatıyorum. Sonra ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarıyorum. Avi'nin kara kaşları havaya kalkıyor ve ben de gözlerimi devirerek boxer külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı indirip tekmeliyorum.

Aletimin üzerinde pervasızca salyalarını akıtması oldukça tatmin edici. Ama aynı zamanda sinir bozucu ve bir içgüdü gibi ellerim aletimi ve taşaklarımı örtmek için kavıyor. Ne yazık ki hala biraz sertim, bu yüzden aletimin yarısı dışarı bakıyor ve buna engel olamıyorum.

"Buraya gelir misin lütfen?" diye gürlüyor sakince. Başımı sallıyorum ve o da bana sabırsız bir bakış atıyor. "Kyran... saçmalamay kes. O seksi kışını buraya getir. Şimdi."

Dişlerim birbirine çarpıyor ve "Senden o kadar nefret ediyorum ki!" diye mırıldanıyorum, tereddütle yaklaşıp yatağın kenarına oturuyorum.

"Evet, biliyorum. Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin." Bacaklarını açıyor ve gözlerim odaklanmak için duvarda bir nokta buluyor.

"Avi, Tanrım..." Başımı sallıyorum. "Sen-"

"Dostum, etrafta dans etmeyi bırak." Ayağa kalktı ve kolumdan tutarak beni üstüne çekti. "İkimizin de sikleri, taşakları ve göt delikleri var." Ona bakarken yüzüm alev alev yanarken yutkunuyorum. "Sana bir şey sorayım... Sikini içime sokma fikri hoşuna gidiyor mu?"

Aletim soruya kendi kendine cevap veriyormuş gibi zıplıyor ve dudağımı ısııyorum, yanaklarımın ne kadar kırmızı olduğunu farkında değilmişim gibi davranmaya çalışıyorum.

"Evet, şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun." Avi sırtıyor, gözleri sikime kayıyor. "Sanırım o kadar da aptal değilmiş, ha?"

"Bundan pek emin değilim," diye karşılık veriyorum, sesimin istediğimden çok daha nefes nefese çıktığını hissederek.

"En azından ne yapmak istediğini itiraf etmekten korkmuyor..." diye şarkı söylüyor, beni bırakıyor ve komodininin yanına gidiyor.

O bir süre çekmeceyi karıştırırken ben yatağında öylece oturuyor, bu durumun utancından pişerek ölüyordum. Sarhoş olduğumu sanıyordum ama dünyadaki tüm ket vurmalar beni şu anda olan her ne haltsa ona hazırlayamadı.

Avi bir şişe kayganlaştırıcıyla dönüyor ve omurgam sertleşiyor, gözlerim bu manzara karşısında dönüyor.

"Ne... bu ne için?"

Kıkırdıyor. "Buna *kayganlaştırıcı* deniyor. Bir şeyleri *kayganlaştırıyor*."

Ona ters ters baktım. "Hadi oradan, göt herif. Yani, bununla ne yapacağız... Kimin *kimi* becerdiğini bulmak için mi?"

Sevinçle gülümsüyor ve ben yine gözlerimi deviriyorum. "Dediğim gibi, bir siki almak için hazırlanmamız gerekecek. Bu yüzden kimin altta kalacağına karar vermenin en iyi yolunun hangimizin bundan daha çok hoşlandığını görmek olduğunu düşündüm. Hazırlanma."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne?"

"Kendimi tekrarlamıyorum," diye homurdanıyor, tüpü açıyor ve parmaklarına Astroglide fişkirtiyor. "Kendi parmaklarını mı kullanmak istersin, yoksa birbirimize mi yapalım?"

Ağzım beş saniye boyunca açık kaldı. Hayatım boyunca hiçbir şey karşısında bu kadar şaşırdığımı hatırlamıyorum.

Yani, gerçekten... Burada ne işim var benim?

"Kyran..." Avi, tüylerimi diken diken eden o alçak, yıpranmış ses tonuyla adımı fısıldıyor. "Beni parmaklamak ister misin? Yoksa kendimi parmaklamamı mı izlemek istersin...?"

"Ben... Bilmiyorum," diye kekeliyorum, aniden başım dönüyor.

Elimi tuttu. "Düşünme, sadece cevap ver."

"Ben istiyorum..." Ağzıma dolan tükürükle mırıldanıyorum. "Yapmak istiyorum."

Üzerime sürünüyor ve sırtüstü yatmaktan başka çarem kalmıyor. "Beni parmaklamak ister misin?" Hızlıca başımı sallıyorum, bacaklarımı ayırıp aralarına diz çöktüğünde neredeyse kurdeşen döküyorum. "Tamam, güzel. Sen beni parmaklarken ben de seni parmaklayacağım. İlk kalkan alttan çıkar."

"Ne? Ne? Hayır..." Dudaklarım titriyor ama o beni görmezden geliyor; korku dolu sözlerimi, bariz titrememi.

Sadece parmaklarıma bolca kayganlaştırıcı sıkıyor, şişeyi fırlatıyor ve kendini üzerime bırakıyor. Şu anda beceriksizlik içinde donmuş bir heykel olduğum açık, çünkü gözlerini deviriyor ve bacağını kolumun üzerine atıyor, böylece elim kışına daha yakın oluyor.

"Gemiye bin, Kyran." Gözleri sıkıma kaydı. "Bak ne kadar heyecanlısın... Bunu yapmak istiyorsun, bu yüzden kendini bundan vazgeçirmeyi bırak."

Gergin bir nefes vererek başımı sallıyorum. Çünkü evet... Sanırım dürüst olmak gerekirse, parmaklarımı onun içine sokmanın nasıl bir his olduğunu gerçekten görmek istiyorum. Onun parmaklarını içimde hissetmeyi istediğimden çok daha fazla.

Yine de içimde, sevip sevmeyeceğimi merak ettiğim ufacık bir heyecan var.

o.

Ya canımı yakacaksa... Ya da *gerçekten* iyi hissettirecekse...

Beynimde korku titreşiyor ama ben onu kapatıyorum. Avi'ye odaklanıyorum, ve nasıl

Kendinden emin görünüyor. Ne kadar *korkmadığını*... Ne kadar sıcak *olduğunu*.

Sol elimle kalçasını kavrayıp, kaygan parmaklarımı yanaklarının arasına girene kadar yavaşça hareket ettiriyorum. Homurdanıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, bütün gece ondan aldığım ilk savunmasızlık işareti. Bu bana parmak ucumu ağzının etrafında döndürmek için ihtiyacım olan adrenalin dalgasını veriyor.

"Önce bir tane...?" Çok kısık sesle soruyorum ama umurumda bile değil. Sikim zonkluyor, taşaklarım şimdiden ağrıyor.

"Sanırım en iyisi bu olur," diye nefes alıyor, sonra işaret parmağını kışımın arasına sıkıştırıyor.

"B-bekle..." Göğsüm deli gibi kabarıyor ve bu utanç verici bir durum.

"Rahatlamam lazım."

"Peki, tamam. Sana bir avans vereceğim." Dudaklarını yalıyor. "Beni izlemeyi bırak," diye homurdanıyorum, o da sırıtıyor.

Yüzünü benimkine yaklaştırarak dudaklarımın üzerinde mırıldanıyor.

"Bu daha mı iyi?"

Kontrolü yeniden ele geçirme ya da belki de ukalalığını bir nebze olsun azaltma arzusuyla, parmağımı yavaşça içine sokuyorum ve hiçbir uyarıda bulunmadan parmağımı parmak boğumuma kadar götüne sokuyorum.

İnliyor ve titriyor. "Yüce Tanrım..."

"Sen... hoşuna gitti mi?" Fısıldıyorum, vücudunun sıcak, süper sıkı kanalının parmağımı kavradığı hissiyle sikim sızıyor.

"Bu... farklı," diye mırıldanıyor, kendi parmak ucunu deliğimin üzerinde gezdiriyor ve ben *titriyorum*. Parmağımı geri çekiyorum, o "Yavaş bebeğim" diye inleyene kadar tekrar pompalıyorum.

"Bana bir daha *bebek dersin*, bütün elimi buraya sokarım," diye homurdanıyorum ve kıkırdıyor, dudaklarını boynumu öpmek için aşağıya sürüklüyor.

Tüylerimi diken diken etmesinden *nefret* ediyorum, aynı şekilde benden zerre kadar korkmamasından da nefret ediyorum. *Korkmuyor* ve bu sadece... sinir bozucu.

Elimi kullanarak yavaşça içine giriyorum, geri çekilip içeri itiyorum, o vücudunu benimkine doğru kıvrırken kıcının içinde kışkırtıcı bir ritim oluşturunuyorum. Dudakları kulak mememe gidiyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden gerçekten iğreniyorum... Midemin çukurunda nasıl karıncalanıyor, bana yaptığımız şeyle ilgili tüm endişeleri ve takıntıları unutturuyor.

Aslında *o kadar iyi* hissettiriyor ki, parmağının içimde nasıl ilerlediğini, beni yavaş yavaş araştırmak için kayganlaştırıcının kaygan ıslaklığını nasıl kullandığını zar zor fark ediyorum. Ta ki bir sonraki bildiğim şey, parmağının boğuma kadar içimde olduğu ve sıcak, ağrıyan bir ihtiyaçla onu sıkıttığım olana kadar.

"*Lanet olsun...*" İnliyorum, başım dönüyor ve şimdiden yıldızlar görüyorum.

Tuhaf bir his... Yanlış bir şey yapmanın verdiği yanma, bir şekilde tüm sinir uçlarımı orada olduğundan emin olmadığım gizli bir zevkle cızırdatıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye geveliyor, kulağıma değen sıcak nefesi beni ters yüz ediyor.

"Hayır..." Sözlerime ihanet etmek isteyen sesleri bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

"Bana yalan söylemeyi bırak, seni sıkı, seksi şey," diye homurdanıyor, sonra bir parmağını daha içime sokuyor.

"Uhhmmffuck *hayır...* yesss... Seviyorum... Hoşuma gidiyor," diye inliyorum parmakları içimde derinlere ulaştırırken.

Tüm vücudumu aydınlatan bir şeyi sıyrıyorlar.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Sırtım dikleşiyor.

Avi dudaklarımın arasından, "Seni o mükemmel, tatlı küçük kıçından becermemi istediğini söyle," diye fısıldıyor.

Ve yuvarlanıyorum. Karnım sıkışıyor, kığım parmaklarına yapışıyor... *Ve boşalıyorum.*

Ağlıyor, sızlanıyor, sürtük bir kedi yavrusu gibi miyavlıyor, aletim ikimizin de üzerine, tam anlamıyla altmış saniyeden daha kısa bir süre boyunca kığımın derinliklerine sokulmuş iki parmak dışında herhangi bir provokasyon olmaksızın sperm püskürüyor. Tüm vücudum titriyor, tepeden tırnağa sarsılıyorum ve kıvranıyorum, neredeyse kasılıyorum.

"Siktir... ben." Ne dediğimi bile bilmiyorum, ama her yere ateş ediyorum ve sanki biri içimdeki mutluluk kuyusuna girmiş gibi hissediyorum. "Sik beni sik beni sik beni..."

Avi parmaklarını bile oynatmadan, sadece orada bırakarak, dudaklarını nefesimi soluyormuş gibi dudaklarımın üzerinde gezdirirken kelimeleri tekrar tekrar mırıldanıyorum.

Tekrar yeryüzüne indiğimde terlemiş, yapış yapış olmuş ve inanılmayacak kadar doymuştum. Avi parmaklarını yavaşça içimden çıkarıyor ve parmaklarımın artık onun içinde olmadığını fark etmem çok uzun sürüyor. Çünkü iki elimi de onun kalçalarına tutunmak için kullanıyordum, sanki bir rollercoaster'daymışım ve doğru düzgün bağlanmamışım gibi.

Gözlerimin sürünerek açılmasına izin verip ona bakıyorum. Bana sırtıyordu. *Küstahça*, ekleyebilirim.

Yutkunuyorum ve göz kırpyorum. Tek yapabildiğim bu.

Dudaklarını büzüyor, parmaklarını göğsümün her tarafına yayılmış döllerin arasında gezdiriyor. "Peki, o zaman..." Gözleri tekrar benimkilere dikiliyor ve bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama yanaklarım daha da kızarıyor. "Görünüşe göre dibimizi bulduk."

CHAPTER FIFTEEN

GunsNGloryhole: Beni tahnit gibi doldur ve duvarına monte et.

MagicNotMike: Yedi santimi yok etmenin iki yolunu biliyorum... Shyfan995:

Çok susadım, bana bir bardak süt verir misin?..Orr iki tane çok daha iyi olur

Avi

Bu büyük bir gece.

Playoffların ilk maçı. Hem de Virginia Tech'e karşı.

Bu sezon şu ana kadar yenilmediler. Görünüşe göre hücumları hafife alınacak gibi değil ve NCAA'deki tüm takımlar arasında Eagles'ın en büyük rakipleri onlar. Bunun başlıca nedeni geçen yıl playofflarda onlara yenilmemiz ve süper yıldız üvey kardeşimin altından şampiyonluk halısını çekip almamız.

Kyran tüm sezon boyunca Hokies'e karşı oynamanın aptalca bir *takım ismi olduğunu* vurgulayıp durdu *ama neyse*. Daha iyi savunma yapan, daha güçlü oyun kuruculara sahip ve her yönüyle harika rekorlar kıran takımları yendi; Virginia Tech'ten çok daha fazla şampiyonluk kazanmış takımları. Ama geçen sezonki mağlubiyet yüzünden... Normalde gergin olan mükemmelliyetçi seviyesini en üst seviyeye çıkaran *bu* mağlubiyet oldu.

Bu gece ev sahibi avantajına sahibiz, ki bu her zaman iyi bir şeydir. Bu aynı zamanda benim de maçta olacağım anlamına geliyor ve üvey kardeşimi ne kadar kızdırabileceğimi görmek için kartal kostümümle Charleston'a gitmeyi ne kadar sevsem de, bu gece onunla çok fazla uğraşmamak için elimden geleni yapacağım. Eğer bu maçı kazanmasına yardım edip sonunda biraz sakinleşmesini sağlayacaksa, elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Yani, ben hâlâ benim. En iyi davranışım muhtemelen çoğu kişi için oldukça dehşet verici. Ama elimden geleni yapacağım.

Kartal Baldwin olarak, bordo ve altın rengi kıyafetleri ve aşırı miktarda parıltıyla etrafta koşuşturan amigo kızlarla birlikte sahaya çıktım. Onlar Lady Gaga'nın *Applause* şarkısı eşliğinde kışlarını ve ponponlarını sallayıp sallarken ben de her zamanki karışık dans rutinimi yapıyorum. Benim seçeceğim bir şarkı değil ama kalabalığı coşturmak için işe yarıyor.

Elli bin gözün üzerinizde olması oldukça bunaltıcı, ama başımın kapalı olması yardımcı oluyor. Ben sadece iyi hisler vermek ve insanları güldürmek için buradayım. Günün sonunda bunun hala bir *oyun* olduğunu hatırlamanın önemli olduğunu düşünüyorum.

Eminim Kyran böyle düşünmezdi ama neyse. O eğlenceli biri değil, bunu hepimiz biliyoruz.

Kızlar danslarını bitiriyor ve oyuncular sahaya koşarken herkes tezahürat yapmak ve bağırarak için döndüğünde ben de sağa sola zıplıyorum. Kyran her zamanki gibi ilk sırada ve kaskı yüzünden yüzünün de kapalı olmasına seviniyorum.

Onun sonsuz ciddiyetinin yumuşak başlılığımı bozmasına alışkınım. Ama şu anda, nedense, onu gördüğümde hissettiğim tek şey içimdeki amansız bir sinir yumağı.

Bu maçın ne kadar önemli olduğunu bildiğim için onun adına endişelendiğimden olabilir. Ya da belki de geçen günkü ayrılığımızdan dolaydır.

Bilirsin, birbirimizi parmakladıktan sonra ve o şaşırtıcı bir seksilik gösterisiyle her yere boşaldı.

Olanlardan sonra duvarda Kyran şeklinde bir delik bırakmadığında biraz şok olmuştum. Onu sahada gezinirken ve para atışı için hazırlanırken izlerken, pantolonunu çektiğini hatırlıyorum...

"Bu bir şey ifade etmiyor..." diye homurdandı, yanakları beklenmedik bir prostat sağımı şokuyla hâlâ kızarmıştı.

Sırıtmamı engellemek için dudağımı ısırđım ve ona bir el bezi uzattım, böylece karın kaslarındaki ve göğsündeki döllerini silebilecekti. "Bunun kesinlikle bir anlamı var." Durup bana baktı, ela gözleri şaşkın bir kuzu yavrusu gibi kocaman açılmıştı. Kıkırdadım. "Ky... bir dakikadan kısa sürede boşaldın. Aletine dokunan bir şey yok... Sadece parmaklarımdan. Jig resmen kalktı. Sen bir dipsin."

"Hayır, değilim," diye homurdandı, savunmasını ortaçağ savaşındaki bir kalkan gibi tutuyordu. "İyi hissetmek için yapılmış. O şey de bunu yapıyor."

"Prostatınız mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve o da kaşlarını çattı.

"Herkes için iyi hissettirir," diye ofladı kendini silerken. "Bu becerilmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Tamam... ama sen biliyorsun." Yüzüm eğildi ve başını salladı. "Evlat, eğer diğer insanlar da kendilerini iyi şeylerden mahrum etmek için senin kadar çabalasaydı, corndog'suz bir dünyada yaşıyor olurduk." Alay etti ve ben yavaşça ona doğru adım atarken bana o bakışlarından birini attı. "Mazoşist falan mısın? Çünkü eğer istediğin buysa, seni uçuracağım."

"Siktir. Defol." Bana ters ters baktı, adeta ateşler içinde titriyordu. Hafifçe kıkırdadım ve koluna dokunmak için uzandım. Tabii ki elini çekti.

"Sadece söylüyorum... Burada turnayı gözünden vurduk. Büyük *ikramiye* derken

eller serbest orgazm yeteneğiniz. Hayranlar bunun için çıldırarak."

Temizliğini tamamladıktan sonra dudağını ısırırken hareketleri yavaşladı. "Yani bunun bir beceri olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözleri yukarı kayarak benimkilerle buluştu ve ben de çoğunlukla onu yatıştırmak için coşkuyla başımı salladım. Bu kadar çabuk boşaldığı için utanmasını istemiyordum, kışına ilk kez bir şey giriyordu. Kyran *gibi heteroseksüel -tırnak içinde*, tırnak içinde- biri için bu şekilde boşalmanın korku ve güvensizliğini artırma ve tepelere doğru gitmesine neden olma potansiyeli vardı.

Ve ben bunu yapamazdım. Çünkü sevişme videolarımızla OnlyFans'ta ne kadar para kazanabileceğimizi biliyordum. Ama aynı zamanda, itiraf etmekten nefret etsem de, onu *gerçekten* yatağa atmak istiyordum.

Onun parçalandığını gördükten ve bunu ne kadar kolay gerçekleştirebileceğimi bildikten sonra... hayatımın en ateşli deneyimiydi ve daha fazlasını istedim.

Bu noktada ben de en az taraftarlar kadar kötüyüm. Lanet olası Biraz.

Theo'nun partisinde banyodaki öpüşme sadece başlangıçtı. As Kyran'la aksiyona girmeyi arzulamanın kötü olduğunu bilsem de, çünkü o benden nefret eden heteroseksüel üvey kardeşim, onunla daha fazla yalnız kalmak için içten içe çaresizlik duymama engel olamıyorum.

Bunu yeni keşfettiğim erkeklerle takılma isteğime yormaya karar verdim... Kyran sadece ortaya çıkan kişi oluyor.

"Ve sen... hissetmedin mi?" diye sordu bana, merakla gözlerini kırıştırarak. "Parmağımdan mı?"

Kesinlikle yaptım. Parmaklaması çok *lezzetliydi* ve eğer bir dakikadan fazla sürseydi, muhtemelen kendi kendime boşalabilirdim. Bu da bana boşalamadığım için taşaklarımdaki ağrıyı hatırlattı.

"Biraz hissettim," dedim ona dürüstçe, eşofmanımın içindeki ereksiyonumu düzeltmek için uzanırken.

Gözleri düştü, sonra tekrar benimkilere dikildi. Ve kaşlarını çatı. "Ama sen gelemedin... Çünkü önce ben geldim."

"Benim için sorun değil." Rahatça omuz silktim, sonra kaşlarımı kaldırdım. "Tabii bu konuda bana yardım etmek istemiyorsan..." Pantolonumun üzerinden yavaşça sikimi avuçladım. "Bilirsin, *pratik yapmak*."

Kaşlarını çatarken yutkunmasına tanık olmak, ona yapmak istediğim her şeyi hayal etmemi sağladı. *Tabii ki kamera karşısında*. Derim yanıyor, kafamda canlandırdığım görüntüler yüzünden taşaklarım karıncalanıyordu.

"İlgilenmiyorum. Hiçbir şeyi kabul etmiyorum bile..." Kirli bezi uzatırken sesi kesildi. "Ama bunu yapacak *olsaydık*, videoyu yüklemeyen önce izlemek isterdim. Küçük düşürücü görünmediğinden emin olmak için."

Başımı salladım, çünkü mantıklı gelmişti. İkimiz de daha önce erkeklerle seks yapmadık, bu yüzden ne bekleyeceğimizi gerçekten bilmiyoruz. Son birkaç aydır kendi payıma düşen gey pornosunu izliyordum, bir yandan da cinselliğimin güncellenmiş parametreleri hakkında kafa yoruyordum. Ama Kyran'ın bu tür aktiviteler konusunda pek bilgili olmadığını biliyorum.

Bildiğim kadarıyla, bu şeyleri sadece benimle yaptı.

"Yani siz futbolcuların formunuzu geliştirmek için maç kasetlerini izlemeniz gibi mi?" Sırıttım, bezi aldım ve sepetime doğru fırlattım.

Giyinmeyi bitirirken bana gözlerini devirdi. "Çok sinir bozucusun."

Sonra da gitti.

Bir sonraki buluşmamız için bir tarih belirlenmedi, ki bu beni şaşırtmadı. Görünüşe göre ne yaptığımıza dair gerçek bir fikrimiz olmadan tüm bu şey boyunca tökezliyoruz.

Ama ne zaman yurda gelse, yeni bir yönde adım atıyoruz, ancak sonunda inatçı inkar yöntemlerine geri dönüyor. Bu benim için sinir bozucu, ama aynı zamanda yardım edemiyorum ama dört gözle bekliyorum. Ne de olsa işimiz giderek büyüyor.

Ve üvey kardeşimle cinsel kaçamaklara olan iştahım, kendi başına biraz rahatsız edici bir yük canavarına dönüşüyor.

Yazı tura atışını Eagles kazandı, kesin bir üstünlük. Ve maç başladı, ben kenarda Kyran'ı izliyordum ve içim titriyordu.

Kartal kıyafeti.

Hızlı ilerlediler, Virginia Tech'in savunmasındaki boşluklardan faydalandılar ve pas üstüne pas atarak iki dakikadan kısa bir süre içinde ilk golümüzü attılar.

Sonra tabii ki rakip takım da aynısını yapıyor, bizim enerjimizle eşleşiyor ve orada burada birkaç blok daha yapıyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, saat yedi-yedi oluyor ve Kyran sahaya geri koşuyor.

Hokies hakkında okuduklarımdan sonra daha azını beklemiyordum. Bu maç şimdiden herkesin bildiği kadar gergin geçecek gibi görünüyor. Ve ben sadece kollarımı çırpmaya ve üvey kardeşimin yolundan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum.

İlk yarı bir kasırga gibi akıp gidiyor ve devre arasına iki dakika kala Kyran, Koç Matthews'un savunmamıza bağırıp çağırdığı sesler arasında sahadan yıpranmış bir şekilde çıkıyor.

Bankta oturuyor ve su içmek için kaskını çıkarıyor. Kendimi onun sağında çırpınırken buluyorum, yanına gidip onunla konuşmak istiyorum ama aynı zamanda kafamın kopmasını da istemiyorum.

Ama beni şaşırtarak bana döndü ve "O pislik benimle alay ediyor" dedi.

İlk başta beni kastettiğini düşündüm. Ama sonra benimle konuştuğunu fark ettim.

ve ben de kuş başımı ona doğru eğerek yanına gidiyorum.

"Johannes... Onların oyun kurucusu." Ağzına biraz daha su dolduruyor, bu görüntü parmaklarımı kıpırdatıyor. "Kasıtlı olarak başa baş gidiyor, bizim oynadığımız oyunların aynısını oynamaya çalışıyor." Bana göz kırpmıyor. "Beni yıpratmak istiyor. Ben ve Gutty..."

"O zaman izin verme," diye mırıldanıyorum.

Alay eder ve başını sallar, gözleri sahaya, topu ilk hak için geniş alıcısına fırlatan Hokies'in oyun kurucusu Mike Johannes'e döner.

Yanına daha da yaklaşıyorum. "Ben ciddiym Kyran. Senin hakkında bildiğim bir şey varsa o da pes etmeyeceğin. Çok inatçısın. Bunu kullan. Savunma onlara çelme takacak. O topları sahaya indirmeyi bırakmadığın sürece, altın değerindesin."

Bir an bana bakıyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Çekiç topları." Küçük bir kahkaha attı. "Çok komiksin."

Kelimenin tam anlamıyla donup kaldım. Bana *bilerek* gülümsediği ve bu sevimli iltifatı yaptığı gerçeğini bile kavrayamıyorum. Bu çok sıra dışı.

Bir an için halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşündüm.

Yine yanlışlıkla yenilebilir yiyeceklerimi mantarlılarla mı karıştırdım?

Bir tezahürat patlaması ikimizi de kendimizden geçiriyor ve yüzlerimiz tekrar sahaya dönüyor. Kyran ayağa fırladı.

Johannes atıldı ve top kayıp.

Adamlar her tarafa dalıyor ve Kyran'ın çenesi kimin elinde olduğunu anlamak için sağa sola sallanıyor. Hakem herkesi çekince Kyran "Siktir!" diye bağırıyor.

Topu kurtardık.

"Sürtükler *beceriksiz!*" Onu omuzlarından tutuyorum, o gülerken ben de onu sallıyorum.

Kaskını tekrar takıp adamlarının yanına koşmadan önce bana hızlı ve sevinçli bir sırıtış fırlatıyor.

İçim anormal derecede sıcak... göğsüm yeni ve parlak görünen bir heyecanla çarpıyor. Nefret ettiğim kişiye ne kadar bağlı olduğu için de heyecan verici. *Kafiye eğlenceli.*

Dudağımı ısırarak Kyran'ın sahaya çıkışını ve oyuncularına bağırışını izliyorum.

İyi görünüyor... Bu kadar iyi görünmesi mi gerekiyor? Ne kadar iyi görüldüğünü fark etmem mi gerekiyor?

Silkelenip bankın üzerine uzanıyorum ve kendime bayılmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

Çekingen gülümsemeleri ve dar pantolonunun içindeki poposunun görünüşü seni etkilemesin. O hala senin sik kafalı üvey kardeşin.

Gizli iş ortağınız... Daha fazlası değil.

Kalbim resmen boğazıma düğümlendi, ki bu noktaya kadar futbolla ne kadar az ilgilendiğimi düşünürsek bu oldukça çılgınca.

Elbette, cazibesini anlıyorum. Patriots'un Super Bowl'da Giants'a yenildiği ve New York'taki herkesin Eli Manning'in Tom Brady'yi yendiği için birdenbire bir tanrı gibi davrandığı zaman olduğu gibi, ara sıra maçları izlerdim.

Ama spor hiçbir zaman bana göre olmadı... Ta ki şu ana kadar.

Şimdi okulumun takımı bu iğrenç isimli takımın lanet olası gücüne karşı farkı zar zor kapatıyor... Kırk beşe otuz sekiz, maçın bitimine iki dakika var.

Top Virginia Tech'te ve *çekilmez bir haldeler*, sahaya ilk inen onlar, oyunu eşitlemek için bir sayı istiyorlar. Kyran yedek kulübesinde oturuyor, dizi hızla zıplıyor. Gözleri Johannes'ten ayrılmayı reddediyor. Adamın yaptığı her hareketi Kyran izliyor. Zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum, saplantılı düşünceleri stadyumdaki tüm gürültüden daha yüksek sesle ona bağılıyor.

Hiçbir şey, Michael Jackson'ın apış arasını tutma rutinim bile, şu anda başka tarafa bakmasını sağlayamaz. Kendini kaptırdı.

İtiraf etmek istemiyorum ama gerginim. Savunmamız yorgun. Hücumumuz bitkin. Bu oyun psikozun sınırında. Bu noktada, maçı koparmalarını engellemek için bir mucizeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.

Ve ne yazık ki, mucize diye bir şey yoktur. Çünkü bitime bir dakika kala Hokies bir gol atıyor... Sonra da kıçlarından iki sayılık bir basket çıkararak öne geçiyorlar.

Kırk altıya kırk beş.

Kyran'ın kafası ellerinde. Kendi saçlarını yolmasının acısını hissedebiliyorum ve bir şeyler yapmam gerekiyor. Bunu düzeltme ihtiyacının nereden geldiğini bilmiyorum... Hiçbir zaman empati kurmaya zorlanan biri olmadım ama onun bu şekilde parçalanmasını izleyemem. *Kendine güvenini kaybederse, bu iş gerçekten biter.*

"Ky..." Omuzları yenilgiyle çökmüş bir halde ayakta dururken ona doğru yürüyorum. "Ky, her şey bitene kadar bitmiş sayılmaz, tamam mı?"

"Kapa çeneni, Avi..." diye nefes alıyor ve kaskını tekrar kafasına indiriyor.

"Hayır, yapmayacağım," diye homurdanıyorum ve gözleri kaskının içinden benimkilerle buluşuyor. Onu sadece bu kartal kostümünün aptal göz deliklerinden seçebiliyorum, ama yine de bakışlarımı onunkilerle kilitlediğimden emin oluyorum. Etkili olsun diye. "Bu işi çantada keklik görüyorsun. Savunmaları şu anda berbat durumda, beni duyuyor musun?"

Bana bir bakış atıyor, Koç Matthews ona bağıırken çaresizliği yavaş yavaş gözle görülür bir kararlılığa dönüşüyor.

"Savaşmadan yenilmezsin... Güven bana, biliyorum." O göremese de sırtıyorum.

Dudakları bir sırtışıla kıvrılıyor, ama onu eziyor ve her zamanki kaşlarını çatarak örtüyor. "Siktir git."

"Evet! Mükemmel." Alkışlıyorum. "Bu öfkeyi kullan ve git biraz Hokie kıcı tekmele!"

Ondan uzaklaşıp zıplayarak kalabalığa bakıyorum. Ellerimi kaldırıp kaldırıp ses çıkarmalarını işaret ediyorum, ki öyle de oluyor. Kalabalık çılgık atıyor ve bağırıyor, tribünler gürültüyle sarsılıyor ve "*We Will Rock You*"nun solmakta olan müziğiyle eşleşiyor.

Onları ayakta tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, oyuncuların kışlarının altında bir ateş yakacağını umarak heyecanı artırıyorum. Bu maçı kazanmak için tek ihtiyacımız olan şey bir saha golü.

Kyran sahaya döndüğünde hareketleri keskin. Kesinlikle savaşmadan *yenilmeyecek*. Arka arkaya dört sağlam oyun, ilk haklar kazanıyoruz. Ve Guty bunların her birini yapıyor, Virginia Tech'in yıpranmış savunmasından sıyrılıyor ve bizi sahaya hızlıca sokuyor.

On saniye kala beş yard çizgisindeyiz ve gol atmaya çalışıyoruz. Eğer bunu başaramazsak, Theo saha golü atacak. Bütün sezon kaçırmadı ama yine de. Bu çok büyük bir baskı.

Ama Kyran Harbor açıkça baskıyı seviyor. Hem *de çok*.

Son şaklama gerçekleşir ve Kyran geri çekilip adamlarına bakar. Hepsinin üstü örtülmüş. Boku yemişler.

O da kaçıyor.

Koşuyor, cesetlerin arasından geçiyor, son bölgeye dalıyor. kazanma golünü atmak için *kendini beceriyor*.

Hakem kollarını havaya kaldırdığında olanlara benzer bir şey hiç duymamıştım. Sanki savaş ya da kıyamet gibi bir şey. İnsanlar avazları çıktığı kadar bağırıyor ve dürüst olmak gerekirse ben de onlardan biri olabilirim.

Hepimiz psikopatlar gibi zıplıyor, tezahürat yapıyor ve dans ediyoruz çünkü gelmiş geçmiş en çılgın maçı *kazandık*. Ve kendi yıldız oyun kurucumuz maçı eve getirdi.

Ezdi geçti. Bunu söylemenin başka bir yolu yok... Onunla gurur duyuyorum.

Bunu söylediğimi ona söyleme.

Takımın geri kalanı bu muazzam playoff galibiyetinin ardından Kyran'ı sahadan çıkarıyor. Kaskını çıkarıyor ve yüzü ıslıl ıslıl. Pembe yanaklar ve sulanan gözler. Görmek çok güzel.

Kostümümün başını çıkarıp sırtarak ona doğru koşuyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyordum." Sırtını sıvazlıyorum, o da gülümsüyor, adrenalinden nefes nefese kalmış.

"Evet... teşekkürler," diye cevap veriyor usulca, gözleri etrafta onun adını haykıran insanlara kayıyor.

"Koşmak ve fırlatmak mı? Sanırım sen tam bir paket gibisin." Saçlarımı terli alnımdan geriye doğru tarıyorum.

Bana yüzünü buruşturuyor, ama bu onun sürekli kendinden geçmiş sırtışını silmeye yetmiyor. "Sadece beş metreydi..."

"Doğru." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve o da kıkırdıyor. "İyi iş çıkardın. Takımla büyük kutlama planları mı var?"

Gülümsemesi biraz soluyor ve bana göz kırpmıyor. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor ama o daha söyleyemeden Gutty ve Theo dörtlüye üzerine atlıyorlar.

Gutty bir kolunu Kyran'ın omzuna doluyor. "Nueve! Sen lanet olası *durdurulamaz*, evlat!"

"Gidip sana içecek bir şeyler almaya ne dersin?" Theo ona sırtıyor.

Kyran onlara dönüp sırtımadan önce sadece bir anlığına bana bakıyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Parti zamanı, bebeğim!" Gutty yakındaki amigo kızlardan birkaçını işaret ederek çağırıyor. "Siz hanımları bu gece erkeğimle ilgilenirken görmeyi umuyorum!" Kyran'a bilmiş bir sırtış atıp göz kırpmıyor. "All- star Harbor için sadece en iyi iyilikler."

Dudaklarımı büzerek alaycı sözlerimi elimden geldiğince bastırıyor, varlığımı zar zor fark eden bu insanların önünde kendimi görünmez hissetmemek için ağırlığımı değiştiriyorum.

Theo bana alaycı bir bakış attı. "Partiye geliyor musun, Baldwin?"

Kibarca reddetmek üzereydim ki Kyran, "Bu pek ona göre bir şey değil. Bu parti sadece takım için." Ona hakaret dolu bir bakış fırlatıyorum ama o çoktan arkadaşlarıyla birlikte uzaklaşıyor. "Belki bir dahaki sefere, Kartal çocuk!"

Vay be... Gerçekten mi? Beni küçümsedi.

Alay ediyorum ve kendi kendime gözlerimi deviriyorum, umurumda değilmiş gibi *d a v r a n ı y o r u m .*

Çünkü ben...

Ama şu anda yutkunmak biraz zor geliyor. Nedense midem ağırlaştı ve göğsüm daraldı. Bu aptal kostümden kurtulmam lazım.

Zaten onun aptal partisine gitmek istemiyordum. Jonestown'da Flavor-Aid içmeyi tercih ederim.

Ama bu konuda bir pislik gibi davranmasına gerek yoktu.

Sahadan ayrılıp soyunma odasına gidiyorum. Genelde arka taraftaki özel bir tuvalette üstümü değiştiriyorum - çünkü *Tanrı oyuncuların yanına yaklaşmamı yasaklıyor*. Dev kuş ayaklarımın her takırtısında kendi kendime homurdanıyorum. *Onu gerçekten desteklediğime inanamıyorum. Tam bir pislik.*

Cidden, tek derdi kazanmak, böylece sporcu arkadaşlarına ve onun kara kara düşünen kışına asılan sarışın sürtük sürüsüne hava atabilecek.

Geçen geceki sesi aklıma geliyor... Bana Lexi ile sertleşemediğini söylerken.

Bu beni daha iyi hissettirmeli ama hissettirmiyor. Yine de kendimi onun talihsizliğine gülümsemeye zorluyorum, kaygısız bir sırtıma çekiyorum ve kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Çünkü önemli *değil*.

O benim arkadaşım değil. *Kardeşim* bile değil... Biz sadece iş arkadaşlarıyız.

Para kazanmak uğruna birbirlerine tahammül etmek.

Bundan sonra ne olursa olsun hatırlamam gereken şey bu. *Gerçek* bu.

Sürünerek soyunma odasına girdiğimde, gürültülü sesler duyuyorum, duşlar çalışıyor. Gözlerimi deviriyorum, odanın dış kenarı boyunca olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya doğru koşuyorum. Dikkat bile etmiyorum, sadece kimse beni fark etmeden oradan geçmeye çalışıyorum.

Ne yazık ki, nemli kaslardan oluşan sağlam bir duvara çarpıyorum. Ve bunun Dokuz Numaralı dangalak olduğunu anlamak için çok fazla değerlendirme yapmak gerekmiyor. Duştan çıkmış, beline sadece bir havlu sarmış.

"Ne oluyor lan..." diye homurdanıyor, ela bakışlarını daraltarak. "Beni takip mi ediyorsun?"

Başımı sallayarak cüretkârlığıyla alay ediyorum. "Daha kibirli olabilir misin? Değişeceğim... Her şey seninle ilgili değil Kyran."

"Her neyse," diye mırıldanıyor, çenesi gözle görülür şekilde gergin.

Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum ama o da aynı yönde hareket ediyor. Ben diğer tarafa geçiyorum, o da aynısını yapıyor. Kelimenin tam anlamıyla birbirimizden uzaklaşamıyoruz ve bu beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyor.

"Tanrım, *çekil*," diye homurdanıyor. "Sen ve senin aptal kuş kostümün! Çekilin yolumdan!"

"Çekil yolumdan," diye homurdanarak göğsüne sert bir yumruk indirdim.

Kımıldamıyor bile, ama yine de... Yaptığım şeyden hoşlandığını sanmıyorum.

Beni geri iterken gözleri sertleşiyor, o aptal dolgun dudakları hoşnutsuz bir çizgiyle eğiliyor. "Bana dokunma, Avi."

Dev kostümümün ağırlığı tökezlememe neden oluyor. Kendime geldiğimde, kırmızı görüyordum.

Öne atılarak omuzlarından tuttum ve onu geriye doğru ittim. Sendeledi, boğazından çıkan bir hırıltıyla sırtı dolap duvarına çarptı.

Ama daha bitirmedim.

Kostümümün büyüklüğüne bakılırsa onu sıkıştırmak kolaydı. Onu dolaplarla aramda sıkıştırıyorum, göğsüm kostümün içinde kabarıyor. Tenim yanıyor, ben öfkeyle titrerken sırtımdan boncuk boncuk ter damlıyor.

"Sen tam bir pisliksin, biliyor musun?" Homurdanıyorum.

Ellerini kaldırıyor ve beni itmeye çalışıyor. Ama ben ellerini iki yanına sıkıştırıyorum ve inliyor. Ses ikimizi de şok ediyor.

Kyran'ın göz bebekleri büyüyor. Göğsünün kaslı duvarı güçlü nefeslerle gümbürdüyor, pembe dudakları aralanıyor ve titriyor, ikimiz de ne kadar yakın olduğumuzu ve öfkeli testosteronun bir şekilde nasıl kafa karıştırıcı bir şehvete dönüştüğünü fark ediyoruz.

Bu hep bizim başımıza geliyor gibi. Sanki yakın moleküllerimizle ilgili bir şey nefreti arzuya dönüştürüyor ve ben bunu anlamıyorum. Hiç mantıklı değil ama *iyi* hissettiriyor. Ve bundan nefret ediyorum, çünkü o tam bir pislik.

"Avi... bırak gideyim," diye mırıldanıyor, nefes nefese.

"Hayır," diye homurdandım. "Birinin seni gerçekten yola getirmesi gerekiyor."

Gözleri kayıyor. Dolapların diğer tarafından sesler geliyor. Bir köşeye sıkışmış durumdayız ama takım arkadaşları yakınlarda. Ve bilinmeyen bir nedenden dolayı, bu benim omurgama bir heyecan gönderiyor.

Kostümümün içinde pişiyorum, aramızda sadece bu kuş kostümü varken bedenlerimiz birbirine yapışmış durumda ve bu beni çıldırtıyor çünkü çıplak göğüslerimiz birbirine değseydi kalbinin bana doğru hızla çarptığını hissedebilirdim.

"Çekil üstümden," diye kekeliyor, ağzım dudaklarının üzerinde gezinirken dudakları titriyor.

Kavganın sözlerini terk ettiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Ve hareketlerini.

Beni itmiyor.

"Neden böyle bir pislik olmak zorundasın..." Fısıldıyorum, retorik olarak tabii ki.

Çünkü bir sonraki bildiğim şey, ağzımın onunkine çarpması.

Dudaklarım dudaklarını yakaladığında Kyran miyavlıyor ve ona güçlü öpücüklerle saldırıyorum, hemen kendimi onun sağlam gövdesine doğru kıvırıyorum. İlk başta direniyor, *hayır der* gibi başını sallıyor...

Ama ağzı benim için açılıyor. Dili, bacaklarımın arasında elektriksel bir ihtiyaç vızıltısı gönderen ürkek bir kaydırmada benimkini sıyırmak için sürünüyor.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde inliyorum çünkü çok yakınımda insanlar var. Tüm futbol takımı duşta, odanın diğer tarafında gülüşüyor ve sohbet ediyor, oyun kurucularının birkaç metre ötedeki maskotu öptüğünden tamamen habersizler. Ancak durumun gerçekliği havayı bozmak için hiçbir şey yapmıyor. Aslında, bu saçma kostümün içine hapsolmuş sikim taş gibi sert.

Ve her ne kadar dehşete düşmüş, hareketleri gergin ve sinirli görünse de, Kyran'ın da benzer hisler yaşıyor olabileceğini düşünüyorum. Dudaklarımız birbirine sürtünüp emerken, dillerimiz tehlikeli ve yasak bir telaşla birbirini yalarken, nefes nefese kalıyor ve ağzımın içinde usulca inliyor.

Kalçalarımı onunkilere bastırırken, kuş kostümümü sikine sürttüğümde nefesi kesiliyor, içine doğru kıvranıyor, kalın yün ve polyester katmanlarının arasından onu hissetmek için çaresizce çırpınıyor.

Sanırım yapabilirim... Çok az. Onun şeklinin hayaletini üzerimde hissediyorum ve daha fazlası için zonkluyorum.

Ellerimdeki eldivenleri hızla çıkarıp parmaklarımı yüzüne götürüyorum, çenesini kavıyorum ve ağzını öpücüklerle çürütmek için onu yerinde tutuyorum, mırıldanana kadar alt dudağını dişlerimin arasına çekiyorum. *Oh, bebeğim... Bana bu sesi ver...*

"Avi..." diye nefes alıyor, o kadar yumuşak ki onu zar zor duyabiliyorum. "Dur..." "Kapa çenenini," diye inliyorum, adrenalinden ve yasadışı özlemden başım dönüyor. *Kimse bilmiyor...*

O benim ve bunu kimse bilmiyor.

Kostümümü iki yanımda avuçlayarak, yüzünü dudaklarımın aç bırakan gücünden uzaklaştırıyor. "Bu... anlaşmanın bir parçası değil." Yanağım onunkine değerken derin bir nefes alıyorum ve kendimi gerçekle yeniden tanıştıyorum. "Sadece iş için," diye kekeliyor. "Hayranlar için, unuttun mu?"

"İstemiyormuş gibi davranmayı bırak," diye mırıldanıyorum, şişmiş dudaklarının titremesini izlerken.

"İstemiyorum," diye homurdanıyor. Ama hâlâ beni itip kakmıyor. Ya da yumruklamıyor.

Bana muzaffer bir güven veriyor.

Gözlerim aramızda geziniyor, havlusunun tamamen düştüğünü ve ayaklarının etrafında biriktiğini görüyorum. Bir elimi yavaşça aletine doğru kaydırıyorum, o titrerken parmaklarım kalın sertliğinin üzerinde geziniyor.

"Sen kötü bir yalancısın," diye mırıldandım. "İkimiz de bunun amigo kızları istemediğini biliyoruz..."

"Siktir git, Avi..." diye sızlanıyor.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum, "Sırrını biliyorum. Eğilmek ve *maskot* tarafından becerilmek istiyorsun."

Kyran beni üzerinden itiyor, ayak sesleri ve sesler yaklaşırken eğilip havlusunu alıyor. Geri çekilip, havluyu beline dolamak ve bariz ereksiyonunu örtmek için beceriksizce uğraşırken ona memnun bir sırıtma yapıyorum. Dudağımı ısırarak kıkırdıyorum, o da kaşlarını çatıyor.

"Dünyadaki hiçbir para seni istememi sağlayamaz," diye hırlıyor, öfkesini ve inkârını tekrar yerine oturtmuş.

Başım eğik. "*Doğru*. Bunu göreceğiz."

"Hayır, yapmayacağız," diye tıslıyor. "Sen sadece kartal kostümü giymiş bir aptalsın." "Hey, az önce bu kartalla öpüştün." Ben sırıtıyorum, o hırlıyor.

Öne çıktı, yüzü kızarmıştı. "Bana *saldırdın*."

"Oh, lütfen." Kıkırdıyorum. "Beni uzaklaştırabilirdin. Ama yapmadın..." Ona doğru eğildim. "Çünkü hoşuna gitti. Tıpkı senin sevdiğin gibi..."

Takım arkadaşlarından birkaçı köşeyi dönerken "Tamam, yeter!" diye bağırıyor. Kyran onlara bakıyor ve aramıza mesafe koymak için geri sığıyor. "Uç git, ezik. Yuvana geri dön."

Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi bana sırıtıyor ve kinci biri olsaydım, bir dakika önce bu eziğin dilini ağzına almak için ne kadar çaresiz olduğunu kesinlikle belirtirdim.

Ama yapmayacağım, çünkü yeterince önemsemiyorum. Kyran gizli arzularını sır olarak saklamak istiyorsa, *tamam*. Kendini daha iyi hissetmek için arkadaşlarının önünde bana bok gibi davranmaya devam etmesi gerektiğini düşünüyorsa, *harika*.

Para kazanmaya devam edebilmemiz için o heteroseksüel kıcını gizlice evime sokmaya devam ettiği sürece, bana ne?

Umurumda değil. Umurumda değil.

Onların kahkahalarına ve alaylarına sırtımı dönerek, bu aptal kostümü değiştirmek için banyoya giriyorum. Ama tek başıma kaldığımda, alayların ve incitici sözlerin yankıları beynimde titreşirken, kendimi ikna etmek biraz daha zorlaşıyor.

CHAPTER SIXTEEN

DinoDicks: Mağaramı arayın ve duvarları beyaza boyayın
Inch3z_aplenty: İkiniz de çok ateşlisiniz, fermuarım size aşık oluyor
NotAStalker: Beni ucuz bir çim sandalye gibi katlamana izin verirdim.

Avi

"Kıçını ye, kaltak," diye homurdanıyorum ekranda, parmaklarım kumandanın üzerinde bir zombinin kafasını parçalamak için çalışıyor. Kafatası milyonlarca parçaya ayrılana kadar ona bir boruyla defalarca vuruyorum.

Kıkırdıyorum. Çünkü bu komik.

The Last of Us oynuyorum. Soyunma odasındaki o küçük *andan* sonra, yurda dönüp yalnız kalmak istediğime karar verdim ve annemden gelen kutlama hamburgeri için buluşma mesajlarından kaçtım. Sadece beni mi yoksa Kyran'la beni mi kastettiğinden emin değilim. Ama süperstarın sporcular ve sürtüklerle dolu bir partiyi ailesiyle takılmak için ekmesine imkân yok. Ve ben çok yorgunum.

Cidden, oynarken gözlerim kapanıyor ve üçüncü seferde yarı bilinçli olduğum için ölüyorum, çırpınarak kapanmalarına izin veriyorum ve sonunda kanepede bayılıyorum.

Beynimin kenarında bir uğultu var. Gerçek hayatta mı yoksa darmadağınık rüyalarımda mı olduğunu anlayamıyorum. Ama sonra kapı çalma sesi beni tamamen uyandırıyor.

Gürültülü bir vuruş değil, ama kesinlikle aralıksız. Doğrulup gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve saatin kaç olduğuna bakıyorum. Saat 2:15.

Kapıya doğru ilerlerken gözetleme deliğini kullanıyorum, çünkü bu saatte kimin geleceğini tam olarak bilmiyorum. Yine de aklımın bir köşesinde, daha bakmadan kimin geleceğini biliyorum.

Tabii ki Kyran. Dışarıda duruyor, kapıyı çalıyor, çalıyor, bir yandan da telefonunda bir şeyler yazıyor.

İçimi çekerek kapıyı açtım. "Gerçekten mi? Gecenin bir yarısı, Tanrı aşkına..."

Beni iterek içeri giriyor ve paltosunu çıkarıyor. "Sana mesaj atmaya çalıştım ama cevap vermedin."

"Çünkü *uyuyordum*," diye mırıldandıktan sonra kollarımı kavuşturuyorum. "Ne istiyorsun Kyran?"

Sanki soruyu anlamamış gibi bana göz kırptıyor ve bu da beni az önceki hayal kırıklığı seviyesine geri getiriyor. Arkadaşlarının önünde bana küçük bir ezikmişim gibi davrandıktan sonra gecenin bir yarısı gizlice buraya gelmesi çok sinir bozucu. Neden şaşırdığımı bilmiyorum ama yine de beni sinirlendiriyor.

Gözleri ayakkabılarına kayıyor ve kum rengi saçlarının normalde izin verdiğinden daha fazla dağılmış olduğunu ve yanaklarının soğuktan ne kadar pembe olduğunu görmezden gelemiyorum.

Yine de konuşmuyor ve bu benim sabrımı sınıyor. "Buraya sadece önümde sallanmak için mi geldin, yoksa bir şeye mi ihtiyacın var?"

Gözlerimiz kilitlenene kadar çenesini kaldırıyor.

"Ben... Ben yorgun değilim." Alnım çizgileniyor.

"Tamam...?"

"Düşündüm de..." diye başladı, sonra boğazını temizledi. "Belki takılmak istersin diye düşündüm."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Daha önce birlikte takılmaya değer olmadığını düşünüyordun. Şimdi farklı olan ne? Oh, bekle. Ben biliyorum. *Şimdi* gecenin bir yarısı ve arkadaşların etrafta değil..."

Dudaklarını büzüyor. "Her neyse, Avi. Umurundaymış gibi davranma. Hiçbir zaman futbolcularla takılmakla ilgilenmedin. Sana bir iyilik yaptım."

"Teşekkürler. Sen bir şeftalisin," diye alaycı bir şekilde homurdandım.

O haklı. Bunların hiçbiri umurunda *değil*. Sadece geceleri ortaya çıkmasından ve etrafta kimse yokken *takılmaya* gelmesinden rahatsız olmamalıyım. Çünkü bu işin doğası böyle.

Biz arkadaş *değiliz*. İş arkadaşınız. *Bu kadar*.

Bu yüzden göğsüme doğru süzölmeye çalışan garip, huzursuz duyguları bastırıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Anladığım kadarıyla amigo kızlarınla tekrar sertleşemedin..."

Gözleri kısıldı. "Siktir git. Bir bok bildiğin yok."

"Gerçekten mi?" Mırıldanıyorum ve göğüslerimiz neredeyse aynı hizaya gelene kadar daha da yaklaşıp çenesini parmaklarımın arasına alıyorum. "Soyunma odasındaki küçük sırrımızı mı düşünüyordun...?"

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Geri çekil, salak, yoksa seni harcarım."

Topuğumun üzerinde dönerken dudaklarıma kolay bir gülümseme yerleşiyor. "Peki. Ziyaretinin *gerçek* nedenini itiraf etmeye hazır olduğunda yatak odasında olacağım." Dolambaçlı bir şekilde uzaklaşırken, makyajımı tazelemek için hızlıca banyoya gidiyorum.

Çünkü inatçılığının buharlaşması ve haklı olduğumu anlaması an meselesi.

Yatak odamda tripodu kuruyor ve yeni video kameramı en iyi kayıt için hazırlıyorum. Telefonumu elime alıp bir anlığına kontrol ediyorum, ancak en üstte metin bildirimleri buluyorum. Ama şu anda onları okumamayı seçiyorum, ışığı mükemmelleştirmeye odaklanıyorum.

İş. Bu bir iş. Ben işteyim.

Ve sanırım bu iş kolunda, şu anda ereksiyon olmak tamamen kabul edilebilir bir şey.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri duyuyorum ve muzaffer sırtışıma bir iç çekişle örtüyorum. *Haklı olmayı seviyorum...*

Ona bir soru sormak için döndüğümde, onu çoktan boxer külotuna kadar soyunmuş bulduğumda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Yutkunmaktan kendimi alamıyorum.

Tamam... İşte cesedi.

Kyran yatağıma yanaşıyor ve sürünerek içine giriyor, uzanıyor ve titrek bir nefes veriyor. "Yani... bunu yayınlamadan önce izleyeceğiz, değil mi? Aptal gibi görünmediğimizden emin olmak için...?"

Nasıl konuşacağımı hatırlamaya çalışırken kirpiklerim titreyerek başımı sallıyorum. "Ah... evet. Kesinlikle. Sen ne istersen."

Aptalca. Söylediğin aptalca bir şeydi.

Ama cevap olarak sadece başını sallıyor ve yatağıma yerleşiyor. Bacağı bir şeye çarpıyor ve irkiliyor, yorganı kaldırıncı uyuyan bir kedi yavrusu ortaya çıkıyor.

Yüzündeki dehşet ifadesi oldukça tatmin ediciydi. "Bu şeyi hareket ettirebilir misin?"

Kıkırdayarak yanına gidip Robin'i kucağıma alıyorum. "Neyin var...? Kedileri sevmiyor musun?"

"Hayır, aslında. İstemiyorum." Kediyi yüzünün önünde sallandırırken kaşlarını çatarak hoşnutsuz bir ifade takınıyor. "Onu benden uzak tut."

"Ama o çok tatlı!" Sırıtiyorum. "Sadece bir kere sev onu."

"Hayır. Hadi Avi, dalga geçmeyi bırak," diye homurdanıyor ve ben iç çekiyorum.

"Tamam." Robin'e mırıldanıyorum, onun duyabileceği kadar açık bir şekilde. "Sana onun huysuz olduğunu söylemiştim."

Onu oturma odasına götürüp tüylü battaniyesine sarıyorum, sonra yatak odasına dönüyorum. Tripodumdaki halka ışıktan gelen hariç tüm ışıklar kısılmış. Yine de burada biraz ambiyans var, ki bu iyi bir şey.

Daha önce hiç yapmadığınız bir şeyi tüm aydınlığıyla yapmaktan daha kötü bir şey olamaz.

Sanırım kayda bastığımda seks yapmak üzere olduğumuz gerçeği kafama dank ediyor, çünkü ellerim birden nemleniyor ve karnım Harlem Shake yapar gibi dönüp duruyor. Avuçlarımı pantolonuma sürterek yavaşça Kyran'ın ayaklarının dibindeki yatağa düşüyorum.

"Peki... bunu nasıl yapacağız?" Kapüşonumun fermuarını açarak soruyorum.

Parmaklarımın fermuarı aşağı çekişini izliyor, ben omuzlarımdan sıyrana kadar gözleri kumaşın açıkta kaldığı yerde kalıyor.

"Um... Bilmiyorum." Gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Bu hoşuma gitti. Neden bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Yavaşça üzerine sürünüyorum ve gözleri açılıyor. Ama beni şaşırtacak şekilde, bana yer açmak için içgüdüsel olarak bacaklarını ayırıyor.

"Buna bir deneme sürüşü desek nasıl olur?" Elim karın kaslarından göğsüne doğru kayıyor, avuç içim kalbinin agresif bir şekilde zıpladığı yerin üzerinde duruyor. "Sadece... işe yarayıp yaramadığını görmek için."

Kyran gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve "Neden işe yaramasın ki?" diye mırıldanırken dikkatimi boğazına çekiyor.

"*Bizi kastediyorum,*" diye açıklıyorum, titreyen hevesime karşı savaşıyor. "Bunu yapmak... *birlikte*. Kimyamızın nasıl olacağını bilmiyoruz..."

Söylediklerimden dolayı hâlâ biraz sarsılmış görünüyor ama başını sallıyor, sonra kameraya bakıyor. Çenesinden tutarak, bana bakana kadar onu çekiştiriyorum.

"Unut bunu," diye fısıldıyorum, içimdeki açlığa boyun eğerek ağzımı onunkine indiriyorum. "Ne yaptığımıza odaklan. Ve nasıl hissettirdiğine..."

Dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor ve ben onu yutuyorum. Tadı *harika*... Tarçınlı içki ve gizli şehvet gibi. Dudaklarımı yavaşça onunkilerden ayırıyorum, alt kısmını emiyorum, mırıldanmadan edemeyene kadar onu nazıkçe öpüyorum. *O berbat ağzı nasıl bu kadar tatlı olabiliyor?*

Kyran her zamanki gibi ilk başta sert davranıyor. Ama dudaklarımı araladığımda, o da beni takip ediyor ve dilimi onunkine dokunmak için içeri kaydırıyorum.

Tanrım, tesadüf değilmiş. Partideki banyoda olduğu kadar iyi hissettiriyor. Ama bu sefer ikimiz de yarı çıplaktık. Ve yalnız... Ve o benim yatağımda, altımda kıvrılırken koca siki benimkinin altında taşa dönüyor.

Ellerim yüzünde ve saçlarında, şehvetli öpücükler cinsel bir kovalamacaya dönüşürken onu yerinde tutuyor, nefes nefese kalıyor ve battaniyelerin hışırtısı etrafımızdaki havayı dolduruyor. Parmak uçlarımı aşağı doğru kaydırarak sert yüzeylerini, göğsündeki kas kıvrımlarını ve karın kaslarını okşuyorum, ardından parmaklarımı boxerının bel bandına sokuyorum.

Yavaş yavaş aşağı çekmeye başladığımda irkiliyor, geriliyor. "Bekle... Avi..." diye mırıldanıyor ağzımın içine.

"Neyi bekleyeceğiz?" Nefes alıyorum, zaten diri diri yanıyorum ve henüz hiçbir şey yapmadık.

"Sadece... Ben..." diye kekeliyor, dudakları şimdiye kadar tanıdığım en seksi, en ürkek kızgın çocuk gibi titriyor. "Bunu... yapabilir miyim bilmiyorum."

Dudaklarımı onunkilerden ayırmaya zorlayarak ona bakıyorum. "Durmamı istiyor musun?" Parmaklarım ereksiyonunu okşuyor ve o da inliyor. "Yoksa yine numara mı yapıyorsun?"

Ağır ağır nefes alıp dudağını ısırırken göğsü benimkine çarpıyor. Bir saniye sürüyor ama fısıldıyor: "Durmak istemiyorum..."

"Güzel." Kelimeleri onun yumuşak, çırpınan ağzına öpüyorum. "Ben de öyle."

Kıyafetlerini çıkarmaya devam ederek, boxer'ını aşağı kaydırıyorum ve o da kalçalarını kaldırıyor, böylece onları çıkarabiliyorum. Sonra benim eşofmanlarımı aşağı itiyor ve ben de onları tekmeleyerek uzaklaştırıyorum, bizi tamamen çıplak ve vücudumu... bacaklarının arasında bırakıyor.

"Ky," diye mırıldanıyorum, kabarık dudaklarını emiyorum. "Bu gece çoktan çıktın mı?"

"Ne fark eder ki?" diye homurdanıyor, meraklı parmaklarını göğsümde gezdirerek göğüs kaslarımın izini sürüyor. "Kıskandın mı?"

"Hayır," diye gürlüyorum. *Yapmıyorum.* "Sadece bir aptalın özensiz saniyelerini almak istemiyorum."

Bana dik dik bakarken çenesi sıkıştı. "Ama bu sadece iş, değil mi...? Ne fark eder ki?"

Haklı. Ona bunları neden sorduğumu bile bilmiyorum.

"En iyi kayıt zamanı, çok gergin olduğun ve rahatlamaya ihtiyaç duyduğun zamandır," diye ağzından nefes alıyorum. "Hayranların görmek istediği şey bu..." *Ben de bunu istiyorum.*

Kyran'ın yüzü kızarır. "Kimseyle birlikte olmadım, tamam mı? Sadece... bunu yapabilir miyiz?"

Ağrıyan sikimi onunki boyunca sürüklerken elim kalçasını sıkıyor. "Bana istediğini söyle."

"Siktir git Avi," diye homurdanıyor ve uzuvlarım onunla kavga etmenin verdiği heyecanla titriyor. Anlamıyorum ama bu beni ateşliyor. "Bunu neden yaptığımızı biliyorsun..."

"Söyle bana..." Dudaklarımı çenesine indiriyorum ve onu ısıriyorum. "Yoksa almaya geldiğin şeyi alamazsın."

Tahriş olmak için mücadele ediyormuş gibi mırıldanıyor, ama ısınmış etlerimizin ve sertleşmiş yaraklarımızın birlikte sallanma hissi, dişlerimin onun hassas tenini ısırması, uyarılmanın galip gelmesini sağlıyor.

"*Seni hissetmek istiyorum*" diye fısıldıyor. Kendini çabucak düzeltiyor, sonra boğazını temizliyor, fısıltıları gergin bir titreme alıyor. "Sadece... sik beni, Avi. Beni... sikmeni istiyorum."

Ben de bunu duymak istiyordum.

Mırıldanarak, tatmin olmuş ve çok hazır bir şekilde ağzına yavaş öpücükler bırakıyorum, dudaklarını ısıriyorum ve yastığımın altına sakladığım kayganlaştırıcıya uzanıyorum. Şişeyi kolundan eline doğru sürüklüyorum, bu sırada büyük, şişmiş aletlerimizi birbirine sürtüyoruz, düzensiz nefes alış verişler bu yasak an için mükemmel bir soundtrack haline geliyor.

"Bunu yapmanı istiyorum," diyorum ona, ağzımı boğazına doğru götürüyorum ki o değerli Adem elmasını ısırabileyim. "İkimizi de ıslat."

Kyran'ın elleri o kadar kötü titriyor ki şişeyi zar zor tutabiliyor. Ama tutuyor, şişenin kapağını açıyor ve parmaklarına biraz kayganlaştırıcı sıkıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar korkmasına bayılabilirim.

Bu adam baskı altında büyüyor. Etrafında elli bin kişi çığlık atarken topları elli yardaya fırlatan biri. Kolay kolay sarsılmaz. Yine de bunu *benimle* yapmak onu seğiren, havalı olmayan... bir *bakireye dönüştürüyor*, sanırım daha iyi bir kelime bulamadım.

Buna takmış durumdayım.

Ağzımla göğsünü keşfederken, dilimi meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, kalçaları zıplayıp mırıldanana kadar dudaklarımın arasında emiyorum.

İşte yine o ses... Siktir et beni.

"Bu nasıl bir his?" Çakıllı etini biraz daha yalayarak, tükürüğümle damlayan seksi küçük bir noktaya çekip emerek soruyorum.

"Tanrım... *güzel*," diye mırıldanıyor, yağlanmış eliyle sikime uzanıyor. "*Çok iyi* hissettiriyor... Bunun iyi hissettireceğini bilmiyordum-uhhmf... *iyi*."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *O çok tatlı. Tanrım, bana yardım et.*

Diğerine geçerek şehvet dolu işkenceyi tekrarlıyorum, *daha sert* emiyorum, meme ucuna yapışıyorum ve şimdiye kadar duyduğum en tatlı sesleri çıkarana kadar dişlerimle çekiştiriyorum. Yumruğu sikimin etrafını sarıyor ve ağzımın göğsüne verdiği acı dolu zevke uyması için sıkı bir tutuşla yavaşça okşuyor. Uzunluğumu ucundan taşaklarıma kadar kayganlaştırıcıyla kaplıyor, beni o kadar iyi sarsıyor ki üzerine sızdırıyorum.

"Kıçına biraz koy," diye fısıldıyorum ve eli yavaşlıyor. "Kayganlaştırıcı... Deliğini benim için güzelce ıslat bebeğim."

"*Bebek* hakkında ne dedim ben..." diye homurdanıyor, parmaklarına daha fazla kayganlaştırıcı fişkırtırken kapüşonlu gözleri bana dik dik bakıyor.

Surat astım. "Ama hoşuma gitti."

"Neyi sevdiğin umurumda değil," diye homurdanıyor. "Ben bir kız değilim, Avi. Ben lanet olası bir *erkeğim*."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Yani erkeklere *bebek* denemez mi?" "Hayır," diye ısrar ediyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben öyle dedim."

"Peki, o zaman sana ne demem gerekiyor...?" Aleti tam yüzüme gelene kadar karın kaslarını ısırıyorum.

Ona bakarak güzelce yalıyorum, başından sızan uyarılmışlığının tadına bakıyorum. Kirpikleri titriyor, gözleri kapanıyor ve ben dudaklarımı sikinin etrafına sarıp onu altımda eritecek kadar emiyorum.

Daha önce hiç başka sik emmediğimi biliyorum, ama onunkini *gerçekten* beğendim. Kesilmemiş olmasına bayılıyorum... Sünnet derisiyle oynamak çok eğlenceli ve dilimle ittiğimde tüm vücudu titriyor.

"Sadece beni ara... ah, *kahretsin*, bu iyi hissettiriyor..." Saçma sapan konuşuyor, parmakları saçlarımı okşuyor. "Bana adıyla hitap et, seni dayanılmaz baş belası."

Aletini bırakıp usulca gülüyorum. "Sana ne istersem onu diyeceğim, *süperstar*. Alış buna."

"Siktir git..." diye nefes alıyor ve kendini yağlama işine geri dönüyor.

Bu biraz daha zor... Çünkü daha önce kendi kıkına hiç dokunmadığı açık. O *maço, erkeksi bir futbolcu, kardeşim*. Onlar kıkılarıyla oynamazlar.

Ama eminim *öyledir*, çünkü iyi hissettiriyor, bu yüzden Kyran'ın parmakları taşaklarının arkasına kaydığı anda gözleri tekrar kapanıyor ve boğazını temizleyerek örtmeye çalıştığı sessiz bir miyavlama çıkarıyor.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum, kalçalarını kavıyorum, onları iyice açıyorum ve ne yaptığını görebilecek kadar kaldırıyorum. Parmakları deliğinin etrafında dönüp duruyor ve bunu izlemek ne kadar hipnotize edici olsa da, ben yanmadan önce bir tanesini içeri sokması gerekiyor.

"Beni böyle izlemek zorunda mısın?" diye homurdanıyor.

"Evet, çünkü doğru yapmıyorsun." Elini tutuyorum ve kendi parmağıyla kıkını yoklamak için kullanıyorum.

"*Kahretsin*," diye soluyor, kendini parmaklamasına yardım ettiğimde tüm vücudu kızarıyor.

Kayganlaştırıcıyı açarak ikimize de biraz daha fişkırtıyorum, diğer elimle kaygan ereksiyonumu okşuyorum.

"Bu soğuk, seni kaltak," diye titriyor.

"Sadece bir saniyeliğine," diye mırıldanıyorum, parmağını boğumuna kadar içeri sokarken. "Henüz yeterince rahatlamadın mı? Ölmeden önce içine girmeliyim..."

Dudağını ısıyor, bir süre çiğnedikten sonra "Evet... mhm." diye mırıldanıyor. Başını sallıyor. "Sanırım... öyleyim."

Elini bırakıp kendimi bacaklarının arasına sıkıştırıyorum. Üzerine çıkıp ağzına yavaş bir öpücük konduruyorum ve "Hayranlar için mi?" diye nefes alıyorum.

"Hayranlar için."

Sikimi kavrayarak başını hedefliyorum ve yanaklarının arasına sokuyorum. Hemen titriyor, büyük olasılıkla ikimiz arasında kavurucu elektrik dalgaları gibi yayıldığını hissedebildiğim tüm gergin beklentilerden dolayı. Tacım deliğine doğru itildiğinde dirençle karşılaşıyorum.

"Benim için rahatla," diye mırıldanıyorum, ağzımı kulağına götürüp lobunu onun sevdiği şekilde emiyorum.

Bu, kaslarının yeterince gevşemesini sağlıyor ve ben de onu nazikçe itiyorum, tek istediğim kendimi içine sokmakken, sikimin ucunu elimden geldiğince kolay bir şekilde kıkına *sokuyorum*.

Kyran'ın yüzü rahatsızlıkla buruşuyor ama bana durmamı söylemiyor. Sızlanma seslerini bastırmak için alt dudağını ısıyor ve rahatlamak için mücadele ederken parmaklarını göğsüme gömüyor.

Kulağını biraz daha emerken mırıldanıyorum, "Şimdiden inanılmaz hissediyorsun..." Övgünün yardımcı olacağını umuyorum. Ki öyle de oluyor.

Vücudu daha da gevşiyor, dürtmeye devam etmeme yetecek kadar gevşiyor ve ben farkına bile varmadan kafamın şişmiş kıvrımının tamamı içine kayıyor.

"Ahh-vee," diye ismimin yumuşak ve boğuk bir versiyonunu haykırıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor.

"İyi misin seksi şey?" Biraz daha itiyorum, sadece bir santim, o ise geniş penetrasyonun yakıcılığıyla savaşıyormuş gibi nefes alıyor.

İki parmağımın aletimin boyutuyla tam olarak eşleşmediğini biliyordum... Ve şimdi kendimi kötü hissediyorum çünkü neredeyse boğuluyor. Ama hala bana durmamı söylemiyor. Saçımı çekiştiriyor ve inliyor... Ama aleti inanılmayacak kadar şişmiş, o kadar çok prekm sızdırıyor ki mini bir orgazm geçirmiş gibi görünüyor.

"Ohhfuuckme..." Kelimeleri ağzından dökülürken birbirine karışıyor. Ve sonra kalçaları kıpırdıyor. Sadece biraz... Ama hoşuna gittiğini anlamama yetiyor.

"Daha ister misin?" Kulağını emerken, boynunu ısırırken, horozumu şimdiye kadar yaratılmış en tatlı, en sıkı, kavurucu derecede sıcak yere daha derine sokarken kısık sesle soruyorum.

Bunun nasıl hissettireceğine hazırlıklı olmamın hiçbir yolu yoktu. Dünyayı sarsan bir şey. Aletimin sadece yarısı onun içindeyken, her tarafım vızıldıyor ve lanet olası *yıldızları* görüyorum.

"Kahretsin, Avi..." diye titreyen dudaklarının arasından mırıldanıyor. "Kahretsin, bunun nasıl *hissettirdiği* hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yani seni becerdiğim için memnunsun, öyle mi?" Yapış yapış etine sırtıyorum, sikimi daha derine, *daha derine* pompalıyorum, biraz geri çekiliyorum, sonra biraz daha içeri kayıyorum.

"Zorlama," diye homurdanıyor. Ama sonra başını yastığa yaslıyor ve soluk soluğa, "Lanet olsun, aman *Tanrım*," diyor.

Yolun geri kalanını ona doğru iterken, bağlandığımız yere ve pelvisimin üzerinde duran yanaklarına hayret etmek için duraklıyorum. Hayatımın en inanılmaz görüntüsü... Mümkün olsa *gözlerim yerinden çıkacaktı*.

Elimi aşağı indirip parmaklarımı taşaklarına sürüyorum ve o da miyavlıyor.

"Çok... *derin*," diye bağılıyor. "Sen... çok derinsin."

"Biliyorum... Bu inanılmaz." Kalçalarımı geri çekiyorum, sonra tekrar içeri itiyorum. Kyran'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Kahretsin, *Avi*, işte buydu..."

"Tam burası mı?" Zar zor hareket ediyorum ve tekrar titriyor. "Evet! *Evet, evet...* Tanrım, durma."

Bu lanet kelimeler beni lanet bir *makineye* dönüştürüyor.

Isınma hareketlerini tamamen bitirdikten sonra içinde hareket etmeye başlıyorum, kalçalarımı sallayarak kıcının inanılmaz sıkılığıyla sikime masaj yapıyorum. Yavaş bir tempo tutturuyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse bu şekilde harika hissettiriyor. Vücudu beni kavurucu sıcak bir yumruk gibi kavrarken sert ya da hızlı sikişmeye gerek yok. Ellerini avuçlarımın içine alıp kıcıma vuruyorum ve ben sikimi ona tekrar tekrar pompalarken o da beni sıkarak işi devralıyor.

"*Siktir*, bebeğim, çok iyi hissediyorsun." Ağzımı onunkine götürüyorum, onu öpüyorum ve seslerini yutuyorum. "O açgözlü küçük kıcının sikimi yutuşu... çok *coşkulu*."

Biraz yükselip göğsünü kavriyorum, meme uçlarıyla oynarken deliğine yavaş ama derin bir şekilde giriyorum, tam olarak nerede olduğunu bilmesem de elimden geldiğince prostatını hedefliyorum. Ama vurduğumda anlıyorum çünkü ismimin bozuk versiyonlarını haykırıyor ve kalın, pembe siki karın kaslarında bir su birikintisi bırakıyor.

Kyran'ın ayak bilekleri kıcımın üzerinde kilitleniyor, itişlerim hızlanırken beni ona tutuyor, ona doğru ilerleyişim açgözlü hale geliyor. Vücudu aşağı yukarı sallanıyor, yatak duvara çarpıyor. Daha sessiz olmamız gerektiğinden eminim ama elimde değil.

Kayboldum... Üvey kardeşimle yaşadığım bu sıcak, kaygan, yasak seksle kafayı buldum. Benden nefret eden... beni *hiç* sevmeyen, biraz bile sevmeyen... şu anda kıcını *parçalamama* izin veriyor.

Taşaklarım o kadar sıkı, o kadar sert zonkluyor ki, sanırım boşalmak üzereyim. "Avi..." diye inliyor, boğuk ve nefessiz, sanki bütün Ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Avi Avi *Avi...* Neden bu *kadar iyi* sikişiyorsun...?"

Başım dönüyor, nabzım atıyor, ağzımı onunkine yaklaştırdığımda sikim içine akıyor. "Çünkü... Seni her zaman götünden sिकmek istemişimdir."

Ağlıyor ve deliği sikimin üzerinde sıkılıyor. "Evet...?"

"Evet..." Dudaklarını emmek ve ısırarak arasında nefes alıyorum, parmaklarımla meme uçlarını sıkıştırıyorum ve sikimi sıcak, sıkı, damlayan ıslak kıcına çarpıyorum, bizi o müstehcen tokat sesiyle onurlandıracak kadar sert. "Muhteşem, seksi, *korkunç* insan... Kıcın cennet gibi bebeğim."

"Sen... içime boşalacak mısın?" Kelimeleri boğuk boğuk söylüyor, şaşkın bakışlarını bana yöneltiyor. Kapüşonlu gözleri, kızarmış pembe yanakları ve

şışmış dudaklar.

Hızlıca başımı sallıyorum. "Evet. Orgazmımın tüm nabzını içine akıtacağım Ky."

Elleri yüzüme doğru uçup ağzımı kendine doğru çekerken koyu renk kirpikleri dalgalanıyor. "Siktir, boşalacağım. Avi, *geliyorum*."

Bu sözleri sanki şok olmuş gibi söylüyor, hemen ardından sert hıçkırıklar ve hızlı, sıcak, kaygan döl darbeleri karın kaslarıma çarpıyor.

"Sikeyim, bu çok seksi," diye nefes nefese kaldım. "Püskürt beni, Kyran. Islat beni..."

Sızlanıyor ama kalçalarım durmuyor. Bir saniye daha tutamayana kadar onu sikerek boşalıyorum. Taşaklarım neredeyse patlayacak gibi olurken, orgazmımın akıntıları onun içinde olabildiğince derine zonkluyor.

"Bebeğim, içine geliyorum. Kıçına geliyorum..." Çakıllı sözcükleri ağzına üflüyorum, dudaklarını emip ısııyorum, saçlarını yumrukluyorum, terden ve spermden sırlıslam olmuş bedenlerimizi birbirine geçirirken karşılıklı olarak gizemli bir zevkle sevişiyoruz.

Ne yaptığımı bile bilmiyorum... Yapmam gereken şey bu mu değil mi, ama umurumda değil. Onu *sahipleniyormuşum* gibi hissediyorum; izimi bırakıyorum. Sikimi o kadar derine sokuyorum ki, taşaklarım içeri kaymak üzereyken, tükenene kadar kıçını her bir damlayla besliyorum.

Bayılmış olabilirim.

Ama kendime geldiğimde öpüşüyorduk. Yumuşakça, tutkuyla birlikte nefes alıp veriyoruz... birbirimizin nefes verişleriyle hayatta kalıyoruz. Elleri göğsümü kavıyor, benimkiler de yüzünde, saçlarında. O kadar sert ve muhtaç öpüşüyoruz ki dudaklarım uyuştı.

"Ky..." Islak emme sesleri arasında bir iniltiyle adını fısıldıyorum.

"Evet?" Parmakları göğüs kaslarımın üzerinde geziniyor, sanki dokunmaya ve hissetmeye doyamıyor. Her şeyi hissediyor ve ben bunu anlıyorum.

Ben de öyle.

"Bu hayatımın en iyi seksiydi," diye mırıldanıyorum ağzında, kalçalarım yavaş yavaş biraz daha içine giriyor, çünkü hala inanılmaz hissettiriyor ve durmak istemiyorum. Spermlerimi *daha derinlere boşaltmak* istiyorum. Onun içinde bu şekilde hareket ederek *yaşamak* istiyorum.

Öpüşmelerimiz yavaşça durdu ve ben ona bakmak için geri çekildim. Sadece bunu kabullenmeliyim... Yüzündeki yıldız gözlü hayranlığı. Şu anda tamamen farklı biri gibi görünüyor.

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Göz açıp kapayınca kadar eski Kyran'a, huysuz üvey kardeşime dönecek. Bana bunu para için yaptığımızı hatırlatacak ve ben de kabul edeceğim.

Ama şu anda, sadece bir anlığına, onun bu halinin tadını çıkarmak için bakmam gerekiyor.

Elini avucumun içine alarak parmaklarımla karın kaslarındaki dölleri temizliyorum. Sonra parmaklarımı ağzına götürüyorum. Ve beni şaşırtacak şekilde dudaklarını aralayarak parmaklarımı içeri itmeme izin verdi. Döller emiyor, ben de geri çekip kalanını yalıyorum ve onu tekrar öpüyorum, pis ve *dolu dolu*.

Bir an sonra birbirimizden ayrılıyoruz ve ikimiz de gözlerimizi kırıştırıyoruz. Bir şekilde aynı düşünceyi paylaşarak başlarımız yavaşça kameramın kayıt yaptığı tripoda dönüyor.

Oh evet... Bunu tamamen unutmuşum.

Kyran boğazını temizliyor, yüzü daha da kızarıyor ve kıvranmaya başlıyor.

"Ben çekileceğim..." Mırıldanıyorum. Neden emin değilim... Belki de bu konuda ona yol gösterilmesi gerektiğini hissediyorum, çünkü yine biraz korkmuş görünüyor.

Aletimi yavaşça içinden çekip çıkarırken inliyor ve dudağını ısıırıyor, dirseklerinin üzerinde yükselirken yüzünü buruşturuyor. Ve ben de onun kışından damlayan döllerime bakıyorum. Çok *vahşice*.

Kendimi gerçeklikle yeniden tanıştırmak, jöle gibi bacaklarımın üzerinde zıplıyor ve kamerayı kapatmak için acele ediyorum.

Kyran daha önce hiç görmemiş gibi aval aval bedenine bakıyor. Kendinizi başka birinin bedeninde bulduğunuz *Freaky Friday* durumlarından birinde olduğu gibi...

Yatağa geri dönüp yanına oturuyorum ve parmaklarımı omzunda gezdiriyorum. "Duş almak ister misin?" Gözleri benimkilere kayıyor. "Yalnız yani. Benimle... gibi değil." Yavaşça nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece diyorum ki, duş almak istiyorsan alabilirsin."

Başını sallamadan önce bir süre bana bakıyor. "Evet... Teşekkürler. Sanırım bu..." Bakışları bacaklarının arasındaki döl birikintisine düşüyor ve "Yararlı" kelimesini yutkunarak söylüyor.

Yataktan kayarak banyoya doğru beceriksizce yürüyor. İçeri giriyor ve kapıyı kapatıyor... Ama kilidin belirgin tıkırtısını duymuyorum. Bu da ilginç.

"Tanrım, bu da ne..." Başımı sallıyorum.

Hareket etmem gerektiğine karar vererek, aynı zamanda üvey kardeşim olan bir adamla ilk kez seks yapmamın çılgınlığını düşünmekten kendimi alıkoymak için etrafı temizlemekle meşgul oluyorum. Ama çarşaf larımı çıkarıp temizleriyle değiştirdiğim süre boyunca Kyran'ın varlığının çok farkındayım. Duşun çalıştığını duyuyorum ve oraya girersem ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum...

Suya girip arkasında dursam ve su vücutlarımızdan aksa. Kollarımı beline dolasaydım ve belki... boynunu biraz öpseydim.

Lanet olsun, dostum. Boku yedim.

Neden bunu düşünüyorum ki?

Kapat onu, Avi. Kasaya kilitle ve şifresini unut.

Yarım saat boyunca duşta kalıyor ve ben onu yerde oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde hayal etmekten kendimi alamıyorum. Sanırım ilk kez eşcinsel seks yapmam beni tam bir deliye dönüştürdü, çünkü o taze teni ve ıslak saçlarıyla dışarı çıktığında, kendime sakın olmam gerektiğini sürekli hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Ben odanın ortasında öylece çırpınırken Kyran hızla kıyafetlerinin geri kalanına doğru ilerliyor ve giyiniyor.

"Peki... Ne zaman izlemek istiyorsun?" Ben soruyorum, o da bana bakıyor. "Bilirsin, iyi çıktığından emin olmak için..."

Birkaç saniye dudağını çiğnedikten sonra mırıldandı: "Bence iyi oldu. İzlemek istemiyorum..."

Kaş larım çatıldı. "Emin misin? Daha önce oldukça hevesliydin..."

"Evet, şey, fikrimi değiştirdim," diye tersliyor.

"Tamam..." Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim."

Yorgun bir nefes çekti. "Sadece... geç oldu. Çok yorgunum ve şu anda gey pornosu izlemek istemiyorum."

Dudak larım seğiriyor. "*Hemen şimdi izlemek zorunda olduğumuzu söylemedim...*"

"Peki. Sanırım bana gönderebilirsin." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Belki yarın izlerim. Ortalık yatıştıktan sonra..."

Ortalık yatıştı mı? Bu da ne demek oluyor?

Ona doğru birkaç yavaş adım atıyorum ve o geri çekiliyor. Gözlerimi deviriyorum. "Çıldırıldın mı sen?"

"Hayır, *korkmuyorum*," diye homurdanıyor. "Ben *iyiyim*. Sadece yorgunum. Bu gece kariyerimin en yoğun maçını oynadım." Gözleri saate kayıyor. "Aslında teknik olarak dün gece. Tanrım, saat neredeyse dört oldu. Gitmeliyim."

Başımı sallayarak, o ceketini almaya giderken önüne geçiyorum.

Oflayıp pufluyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Avi, lütfen şu anda benimle taşak geçme.

Yoruludum."

"Seninle taşak geçmiyorum, ben sadece..." Duraksayarak ne söylemeye çalıştığımı düşünüyorum. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Çenesi titriyor. "Evet, çok *iyiyim*. Az önce üvey kardeşimle gizli eşcinsel seks yaptım. Rühayı yaşıyorum." Paltosunu kaptığı gibi, bir tür öfke nöbeti geçiriyormuş gibi üzerine geçiriyor.

"Kyran... Biseksüel olmak sorun değil, biliyorsun..." Mırıldanıyorum, gözleriyle buluşmak için yüzümü kıvrıyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Ben *biseksüel* değilim, *beş parasızım*. Bunu ne kadar çabuk kafana sokarsan, hepimiz için o kadar iyi olur."

Tamam... ve göt Kyran'a geri döndük. Harika. Bu adamı seviyorum.

Dramatik bir şekilde kenara çekilip kolumu uzatarak kapıyı işaret ediyorum. "Demek istediğini anladım, sık kafalı. İyi geceler."

Bana başını sallıyor, yanımdan geçip gitmeden önce sadece bir an daha hareketsiz duruyor.

"Bu arada maç için tebrikler," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum, gözlerimi arkasına devirerek.

Duraklıyor ve arkasını dönüp bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Ve beş saniye boyunca sessizce birbirimize bakıyoruz, bu süre boyunca kimse konuşmuyor ve ben de benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyorsa neden *gitmediğini* merak ediyorum.

Dudakları ayrılıyor. Sonra kapanır. Sonra ayrılırlar. Sonra tekrar kapanıyor. Bir adım ileri atıyor, sonra bir adım geri.

Ne yapıyor bu? Dans mı ediyor? Benim bir şey yapmamı mı bekliyor?

Sonunda uzun bir nefes verdi ve dudağını ısırıldı. Tereddütle yaklaşıp çenemden öpüyor ve "Sana mesaj atarım" diye mırıldanıyor.

Sonra yüzüme bomba atmış gibi dönüp yurt odasından dışarı fırladı.

O noktada çok uzun süre duruyorum, ağzım açık bir şekilde kapıya bakıyorum. Sonunda şaşkınlığımı üzerimden attığımda, elim yüzüme gidiyor, parmaklarım çenemi okşuyor.

Bu da neydi böyle?

Gözlerimi kırpıştırarak banyoya giriyorum ve duş alıyorum. Su soğuyana kadar oradayım, zihnim şimdi telaşlı hislerin eşlik ettiği görüntüler arasında dönüyor. Çıkıp giyindikten sonra video kameramın yanında kıpırdanıyorum.

Videoyu izlemek için beklemeliyim... *Ortalık yatışana kadar beklemeliyim. Tozun dumana karışmasına ne gerek var ki? Bu seks.*

Seks yaptık. Bu kadar. Toz yok.

Elbette, ikimiz de ilk kez bir erkekle birlikte oluyorduk ama bunun bir anlamı olması gerekmiyordu. Sadece fiziksel ve para için.

O zaman neden dudaklarını çenemde düşünmeden edemiyorum?

Şu anda tekrar uykuya dalamayacak kadar gerginim. Başucumda duran ve zihnimi rahatlatmaya yarayan bir indica ile dolu kaseyi elime alıp birkaç firt çekiyorum ve kiraz patlatma videomuzu oynatmaya başlıyorum.

Ve gözlerim anında kocaman oldu çünkü... Şey, bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. *Çılgınca* görünüyor.

Başından beri, sanki hiç kayıt yapmıyormuşuz gibiydi. İlk öpücükten, içine girdiğim ilk ana, ayak parmaklarının çoraplarının içinde kıvrılmasına - evet, görünüşe göre *çoraplarını üzerinde bırakmış... Fark etmemiştim bile-boşalmaya başlamadan hemen öncesine kadar sadece kimya.*

Porno gibi görünmüyor... Çünkü *gerçek*. İki üvey kardeşin karşılıklı şehvet sarhoşluğuna yenik düşmesini kaydeden gizli bir kamera gibi.

Bunun gerçekten böyle olup olmadığını zaman gösterecek. Ancak şu bir gerçek ki, hazırladığımız bu video şimdiye kadar kendi gözlerimle izlediğim en ateşli şey.

Kahretsin... Gerçekten onunla sevişiyormuşum gibi görünüyor.

Kyran'ın bunu gördüğünde nasıl tepki vereceğinden emin değilim, ama hayranların kapaklarını patlatacaklarından zerre kadar şüphem yok. Benim sikim de taş gibi ve videoda ben de varım.

Kendi sikişme videonuzu izlemenin utanç verici olacağını ya da en azından sizi utandıran bir iki an içereceğini düşünürsünüz. Garip bir yüz ifadesi ya da garip bir ses. Ama bunda bunların hiçbirisi yok... Başından sonuna kadar *ateş* gibi.

Yavaşça nefes vererek, kışından sızan döllerini izlediğim kısımda durduruyorum. Telefonumu elime alıyorum, bir dahaki sefere POV çekimleri yapmak için zihinsel bir not alıyorum, o sırada daha önce gelen mesajları fark ediyorum. Kyran'dan.

Onlara dokunarak dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

Kyran: Hey...

Kyran: Uyandın mı?

Kyran: Tamam, bu kulağa seks çağrısı gibi geliyor. Üzgünüm, sadece uyanık olup olmadığımı merak ediyordum.

Kyran: Ben de gelebilir miyim? Bu parti çok aptalca ve ben de senin söylediklerini düşünüyordum.

Kyran: Büyük ikramiye hakkında.

Kyran: Her neyse. İsteyebileceğime karar verdim... Seni görebilir miyim? Kyran: Avi... Beni görmezden mi geliyorsun?

Kyran: Ben buradayım.

Kyran: Dışarıdayım. Beni içeri al.

Kyran: Hıyarlık etme de şu lanet kapıyı aç Kyran:

Soyunma odası için özür dilerim...

Kyran: Haklıydın, tamam mı? Hoşuma gitti...

Kyran: Sihirli kelimeleri falan mı söylemem gerekiyor? Tanrım... Beni becermeni istiyorum Avi. Tamam mı? Tatmin oldun mu? Aç şu lanet kapıyı.

Kyran: Bu çok aptalcaydı. O metni sil lütfen.

Ve bu son mesajdı... Ben kapıya geldiğimde gönderdiği mesaj.

Telefon ekranına bakarken, dudaklarımdan geçmeye çalışan gülümsemeyi ısırarak uzaklaştırırken yutkunmak son derece zor geliyor.

Bu iş zaten çok karıştı. Ama şimdi, içimde uçuşan bu aptal kelebeklerle birlikte, hayatımın en büyük karmaşasına dönüştü.

O alttan aldı... Ama *sikilen* benmişim gibi hissediyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

plezz lemme lick it clean

**loveuNOT: ağızım açık dizlerimin üzerine nasıl çöktüm bilmiyorum ama
hat3_s3x_is_th3_b3st_s3x yaptım: Sizler >>>> başka kimse**

Kyran

Rahatsızım.

Video ekine tıkladığımda gerçekten çok rahatsız *oluyorum*,
göreceklerim karşısında midem Twister'a dönüyor.

Bir erkekle seks yaptığım bir video.

Daha **s p e s i f i k** olarak, kış bekaretimi kaybettiğim bir video

Üvey kardeşim... Para için.

Hala bunun gerçek olduğundan bile emin değilim. Çarpık bir başka
boyutta kaybolmuş olabilirim.

*Lanet olsun... Şimdi ben de onun gibi konuşmaya başladım. Bunun kötü
bir fikir olduğunu biliyordum.*

Video oynamaya başlıyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor, daha
önce boş olan yatak aniden Avi ve benimle dolunca gözlerim açılıyor.
Öpüşmeye başlıyoruz, o bana dokunuyor ve ben şu anda rahatsızlık içinde
kıvrınmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü bunu izlemem gerekiyor.
Bilirsiniz, standartlarıma uygun olduğundan emin olmak için.

Ne olursa olsun, video o kadar bunaltıcı ki kapatmayı düşünüyorum.
Yani... şu halimize bak. *Ne yapıyoruz biz?*

*Ellerinin kaslarının kıvrımlarını nasıl izlediğine bir bakın...
Benimkilerin de onunkilere aynı şeyi nasıl yaptığına bir bakın... Şaşırtıcı
olduğu kadar*

Çünkü şu anda *kendimiz* gibi bile görünmüyoruz. Tamamen farklı iki insan gibi görünüyoruz.

Tanımadığım iki insan... Birbirlerine çok ama *çok* düşkün görünen iki insan.

Avi'nin ağzı üzerimdeyken ve parmaklarım kayganlaştırıcıyla kayganlaştırılmışken video devam ediyor ve kıpırdanmayı durduramıyorum çünkü aletim şu anda bacaklarımın arasına doluyor ve olmasını istemiyorum.

Daha önce hiç gey pornosu izlememiştim. Heteroseksüel porno izledim elbette ama Pornhub'daki ev yapımı videolarda bile bu kadar şehvetli, aynı zamanda kirli, iğrenç ve *gerçek bir şey* gördüğümü hatırlamıyorum.

Sırtımı yataktan kaldırdı. Dudaklarım titriyor. Gözlerim kafatasımın içinde dönüyor. *Yani, bu ne zaman olur ki?*

Bu videodakinin *ben olduğumu* bilmemin tek nedeni, ne yazık ki, hala içime girdiğini hissedebiliyor olmam; vücudumu bir eldiven gibi ona uyacak şekilde geriyor, leğen kemiği taşaklarıma sürtünüyor, o kadar derine batıyor ki, yemin ederim bademciklerime dokunduğunu hissedebiliyorum.

Olayın üzerinden günler geçti ve onu *her yerde* hissediyorum. Bu iyi bir şey değil. Çünkü bunun sadece bir iş olması gerekiyordu; sadece para için yaptığım bir iş. Ama dünyada işini bu kadar çok seven birini tanımıyorum.

Bana benzeyen bir yabancıнын ekranda orgazm olmak için parçalanmasıyla, dizüstü bilgisayarımı bir huff ile kapattım. "Siktir et." Aşağı uzanıp pantolonumdan fırlamaya çalışan sikimi düzeltiyorum.

Video iyi. Tek aşağılama faktörü kimsenin bilmediği detaylarda yatıyor... Eşcinsel olmadığım ve kıcıma giren adamın üvey kardeşim ve gezegendeki en sevmediğim kişi olduğu.

Hayranların hoşuna gidecek. *Kimyaları yerinde.*

İçimde toplayabildiğim tüm inkâr gücüyle telefonumu elime alıp Avi'ye mesaj atıyorum.

Ben: Gönder.

Sadece birkaç saniye sonra mesaj atıyor.

Avi: *başparmak yukarı emoji*

Avi: Düzenlemeler için sadece birkaç dakikamı alacak, sonra PPV için

hazır olacak Avi: Adımı haykırmanı engellemem lazım :-P

Ugh.

Harika.

Avi: Konuřtuklarımız hakkında daha fazla dūřūndūnūz mū?

Telefon ekranına gūzlerimi deviriyorum.

Avi dūn *lojistik* konuřmak için beni aradı. Aslında beni arka arkaya dūrt kez aradı, ūnkū ilk ū seferinde çaęrılarını gūrmezden geldim. Ama beni yıprattı, gūrūnūře gūre bunu yapmak onun için çok kolay, anlamadıęım ya da dūřūnmek istemedięim bir gerçek.

OnlyFans işbirliklerinin tanıtımına yardımcı olmak için anonim bir Twitter hesabı oluşturmam konusunda ısrar etti. Doęal olarak ilk başta hayır dedim. Ama ōęreniyorum ki çok talepkar olabiliyor ve bilinmeyen bir nedenle kendimi sūrekli ona boyun eğerken buluyorum.

Kendime bunun sadece parayla ilgili olduęunu sūyluyorum... Ama geceleri yatakta yatarken, bu kūuk giriřime bařladıęımızdan beri geçen birkaç hafta boyunca, gizli dūřūnceler yūzeyeye çıkıyor.

Kontrolū ele almasıyla ilgili bir řey beni derin, duygusal bir dūzeyde yatıřtırıyor, bařa çıkmak için hiç donanımlı deęilim, zihnimde *Avi'nin* bu uçakta yanımda oturan kiři olması için yer açmak řūyle dursun, ařaęı doęru bir yōrūngede dūnerek yaklařan kıyamete doęru ilerliyor.

Onu sırtımdan atmak için - sanırım mecazi olarak... *Tanrım*, bana *yardım et* - telefonumdan Twitter'ı açıyorum ve hızlıca bir profil oluşturuyorum. Bir Twitter hesabım var ama hiç kullanmıyorum. Sadece uygulama ilk başladığında, oradaki herkesin oldukça... iğrenç olduğunu fark etmeden ōnceki heyecan yūzünden açtım. Ama sanırım sansūr olmadığı için evrimii seks işçiliğini tanıtmak için en iyi yer burası.

Avi bana hesabını gūsterene kadar Twitter'ın hiç bilmedięim bir porno tarafı varmıř. Mark Zuckerberg'in altını ıslatacak tūrden řeyler.

Gūrūnūře gūre, Elon Musk'ın farklı bir dizi yōnergesi var.

Her neyse, bu yeni bir hesap, ōzellikle bu amaç için. Yūz yok. Profil resmi olarak gūmleksiz bir selfie kullanıyorum.

Ve bunu yapmayı ne kadar istemesem de, kullanıcı adımı seçerken dudaklarım memnun bir sırıtışla kıvrılıyor.

Senin bebeğin değil.

*Al bakalım, **Backwardz_Cap**, seni kendini beğenmiş pi.*

Avi'yi takip ediyorum ve daha ona adresimi gūnderemedem bana mesaj atıyor.

Avi: Gerçekten mi?

Senin Bebeğin Değil...

Sırıtişım neredeyse yüzümü parçalıyor, ayak parmaklarım zaferle kıpırdıyor. Ta ki bir dakika sonra bana bir fotoğraf gönderene kadar. Ve yüzüm düştü.

Bu bir GIF... sikişirken. Aslında videomuzdan *bir GIF yaptı*, tam olarak aletin beni boşalttığı ve ayak parmaklarımın çıkarmayı unuttuğum çoraplarımın içinde kıvrıldığı anın GIF'i. GIF'in başlığında da şöyle yazıyor: "*Bebeğim gibi görünüyorsun*."

Mesajı hemen sildim. Önemi yok, çünkü biri telefonumu ele geçirirse, içinde tüm utanç verici yan işimi ortaya çıkaracak kadar suçlayıcı şey var.

Ben: Siktir git

Tekrar gönderiyor.

Lanet olsun! Tekrar siliyorum.

Ama o göndermeye devam ediyor ve ben de bu saçma GIF mesajlarını o gönderdikçe hızla silmeye çalışıyorum ve bunu yaparken de içim içimi yiyor.

Tanrıya şükür Gutty şu anda spor salonunda. İhtiyacım olan son şey omzumun üzerinden bakıp bu boku görmesi.

Ben: Tamam YETER!

Avi: hehe

Ben: Saçmalamayı kes ve bana bu aptal hesapla ne yapmamı istediğini söyle

Avi: Videoyu şimdi OF'a yüklüyorum. Sonra da retweet edebileceğiniz bir teaser tweet atacağım.

Ben: İyi.

Avi: Peki... bu gece seni daha fazla... iş için görmeyi planlamalı mıyım?

Sadece ekrandaki kelimeleri okurken bile midem bulanıyor. Sanki bunları yüksek sesle söylediğini duyabiliyorum ve bu beni düğüm düğüm ediyor.

Düğümlerden nefret ederim. Tek ilgilenmem gereken düz çizgiler.

Ben: Hayır.

Avi: *Surat asma emoji* Neden olmasın?

Ben: Çünkü sabah Arizona'ya gidiyorum ve seninle uğraşacak vaktim yok.

Avi: Ama seni şaşı yapan bu aletten biraz daha alsan playofflar için daha az stresli olmaz mıydın?

İster istemez boğazımdan küçük, tamamen gülünç bir ses çıkıyor ve dudağımı ısıırıyorum. Dişlerimi birbirine kenetleyerek taşaklarımdaki vızıltıyı bastırıyor ve öfkeyle bir mesaj yazıyorum.

Ben: Siktir git Avi. Senden istediğim tek şey para. Anladın mı?

Tam bir dakika boyunca cevap vermiyor. Sonunda cevap verdiğinde ise sadece Oscar the Grouch'un çöp kutusundan fırlayan bir GIF'i çıkıyor.

Gözlerimi devirerek telefonumu bir kenara bırakıyorum, kalkıp spor çantamı almak için odama gidiyorum. Kafamda çok fazla saçmalık birikiyor, düşünmek istemediğim çok fazla kızgınlık ve kafa karışıklığı damarlarımda dolaşıyor.

Gidip çalışmam lazım. Kafamı tekrar futbola vermeliyim, başka bir şeye değil.

Sonuçta, bu maçları kazanamazsam ve takımımın eve bir şampiyonluk getirmesine yardım edemezsem, diğer saçmalıkların hiçbirisi bir şey ifade etmez.

Yataktan ayrılıp Aralık ayının soğuk havasına göğüs gererek Fish Field House'a doğru yürüyorum. Burası tüm antrenman ve çalışmalarımızın yapıldığı bina. Buradaki spor salonu oldukça iyi. Bazen dinlenme merkezini kullanıyoruz ama playoffların ortasında olduğumuz ve sabah deplasmana gideceğimiz için takım arkadaşlarımdan çoğunun burada olacağından eminim.

Kulaklıklarımı takıp su şişemi aldıktan sonra eşyalarımı dolaplardan birine kilitliyorum ve spor salonuna giriyorum. Tam da düşündüğüm gibi, birçok erkek şu anda burada ve içeri girdiğimde bana başlarıyla selam veriyorlar. Bazıları bana doğru bir şeyler bağılıyor ama herhangi bir sohbete girmiyoruz. Sanırım tavırlarımdan sohbet havasında olmadığımı anlayabiliyorlar ki bu iyi bir şey.

Bacak makinelerinden birine kurulup açık alana göz gezdiriyorum. Theo ya da Guty'yi hiçbir yerde göremiyorum, bu garip çünkü aşağıya geleceklerini söylediklerini sanıyordum. *Belki de yüzüyorlardır...*

Çalma listem kulaklarıma sabit ritimler pompalıyor ve ağırlıkla nefes alıp veriyorum, dikkatimi dağıtıyorum ve yanmaya odaklanıyorum. Bunu bir süre yapıyorum, odanın içinde farklı bacak makinelerinde dolaşıyorum çünkü bugün bacak günü. Sonra büyük duvar aynasına doğru ilerliyorum ve bir sağlık topu almadan önce birkaç saniye kendime bakıyorum.

Belimden eğilmiş, squat yapıyor ve kaslarımda nasıl esnediğini ve parladığını, acıyı bastıran gücü izliyorum, o sırada çevremde bir şey hareket ediyor. Yüzümdeki bir tutam saç fırçalamak için duruyorum, gözlerim odaya giren gizemli bir forma kilitleniyor.

Makinelerin arasından geçtiği için yüzünü göremedim ama üzerinde gri bir eşofman altı ve atlet vardı, yurttta ziyaret ettiğim birinin her zaman giydiği gibi.

Gözlerim adamın kolundaki dövmelelere... Teninin zeytin rengine takılıp kalırken, nefesimi içime çekip tekrar aşağı inmeye hazırlanıyorum.

Olamaz.

Adam kenara çekilir, siyah saçlarından oluşan vahşi bir yeleyi örten ters bir Yankees şapkası ve hınzır bir sırıtış ortaya çıkar.

Sağlık topunu bir gümbürtüyle düşürdüm. "Siktir..." Ayağımı ezmekten kıl payı kurtulduğum için homurdanıyorum.

Ama şu anda bunu düşünemiyorum bile. Çünkü Avi burada, *benim* spor salonu, kişisel alanıma giriyor.

Konuşmaya başlıyor ama müziğin sesi çok yüksek olduğu için onu duyamıyorum. Şarkıyı durdurup ona dik dik bakıyorum, çenem onu saçmalıklarından uzakta güvenli bir sığınak olması gereken bir yerde görmenin verdiği sinirle geriliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tıslıyorum, kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için gözlerim etrafta uçuşuyor. Tabii ki izliyorlar.

Şu anda tüm gözler üzerimizde.

"Biliyor musun, buraya daha önce hiç gelmedim?" Avi iç geçiriyor, spor salonunu incelerken başı dönüyor. Sonra kaşlarını kaldırıyor. "Eğlence merkezi çok daha güzel..."

"Kapa çeneni," diye bağıriyorum ve yüzü yavaşça bana doğru eğiliyor, bakışları daralıyor. "Burası sadece sporcular için. Hem sen buraya nasıl girdin ki?"

"Ben takımın bir parçasıyım." Omuzlarını rahatça silkiyor, sırıtışı genişleyerek onu yumruklamak istememe neden olan bok yiyici bir sırıtışa dönüşüyor.

"*Hayır... değilsin,*" diye sertçe gürlüyorum. "Sen maskotsun. Maskotlar hiçbir şey yapmaz."

Alay ediyor. "Bu dans hareketleri kendiliğinden mi *oluyor* sanıyorsun?"

Parmaklarımı terden ıslanmış saçlarımin arasında gezdirirken gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve çıldırmadan önce sakinleşmeye çalışıyorum. "Avi... Gitmen gerek. Burada işin yok." Ona bir bakış attım. "Spor yapıyor musun ki? Seni tanıdığım onca yıl boyunca böyle bir şey yaptığını hiç görmedim..."

"Evet, spor yapıyorum." Huysuzca gözlerini deviriyor. "Sadece bunu kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi başkalarının önünde yapmayı alışkanlık haline getirmiyorum." Dudakları

Kıvrıl. "Ya da bir aynanın önünde durup kaldırırken kendime bakabiliyorum." Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. "Ağırlık kaldırmıyorum... Squat yapıyorum."

"Ooh," diye mırıldanıyor sessizce. "İzlemesi eğlenceli olabilir gibi geliyor."

"Siktir. Defol," diye yüzüne doğru homurdanıyorum, ne demek istediğimi anlatmak için bir adım daha yaklaşıyorum. "Yüzünü bir hız torbası gibi yumruklamadan önce hemen gitmeni istiyorum." Başını eğerek tehditlerimden ne kadar etkilenmediğini gösteriyor. Bu beni öfkeliyor, çünkü işin aslı şu ki... *Sen gerçekten Sizin yükünüzü isteyerek kışına alan birinden korktunuz mu?*

Bu düşünceyle içimi sert bir ürperti kaplıyor, ama kendimi bunu geçiştirmeye zorluyorum. Bunun konuyla ilgisi yok. Avi benden ya da tehditlerimden hiç korkmadı. *Bizim bununla hiçbir alakamız yok.*

Ancak bu durum onun etrafında olmayı her zamankinden daha da zorlaştırıyor. O videoyu hatırlamadan duramıyorum... O iki insanın vücutlarının birbirine yapışmış hali, kayıp yapboz parçaları gibi.

İçimde hareket ederken titremesini ve sarsılmasını hala hissedebiliyorum. *Onu çenesinden öptüğümde yüzündeki ifade.*

Tüm bu çaba korkunç derecede karmaşık bir hal aldı, çünkü bu kişiden nefret ediyorum. Yemin ederim ediyorum, ama şimdi, onunla yaptığım ve gerçekten nefret etmediğim şeylere dair tüm bu anılara sahibim.

Onu buradan çıkarmalıyım. O buradayken konsantre olabilmemin imkanı yok.

"Lütfen, Avi..." Dişlerimi sıkarak fısıldıyorum. "Sadece git."

"Gidemem," diye iç geçiriyor ve arkasını dönerken elini kalçama vuruyor. "Bugün bacak günü."

Bana göz kırptı ve ben çok sinirlendim. Sanırım öfkeden domates rengine dönüyorum.

Dikkat dağıtma ve kaçınma konusundaki en iyi becerilerimi kullanarak antrenmanıma geri dönüyorum, ancak tüm bu süre boyunca onun odadaki varlığının son derece farkındayım. Ve diğer herkesin de ona baktığını, neden burada olduğunu merak ettiğini hissediyorum, bu da beni daha da strese sokuyor.

Sonraki birkaç seti atlatmayı başarıyorum ama Avi'yi kemiklerinizde bir fırtınayı hissettiğiniz gibi hissedebiliyorum; geçmeyen inatçı bir ağrı. Gözlerim isteğim dışında ona kaymaya devam ediyor, benim kullandığım makineleri aynı ağırlıkta kullanmasını ve bunu gözle görülür bir mücadele vermeden yapmasını izliyorum.

Nasıl bu kadar iyi durumda olabildiğini anlamıyorum. Hiç mantıklı

değil. *Neden böyle bir vücuda ihtiyacı var ki? O*

hiçbir şey yapmaz.

Vücudunun sadece çizim yapmak ve eklemleri yuvarlamak için ellerini ve saçma sapan konuşmak için dev ağzını kullanıyor.

Ve sanırım aleti de... Evet.

Aptal üvey kardeşim etrafımdayken hiçbir şeye odaklanmam mümkün değil. Özellikle de odanın benim tarafıma geçip esneme hareketleri yaptığım yerden sadece birkaç metre ötede deadlift yapmaya başladığında.

"Formun bozuk," diye homurdanıyorum ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Gözlerimi deviriyorum ve ona doğru bir adım atarak elimi beline koyuyorum. "Omurganı düzeltmen gerek, yoksa kendini inciteceksin."

Avi bana bazen kafası karıştığında attığı o şaşkın bakışlarından birini atıyor. Bu onu bir çizgi film karakteri gibi gösteriyor ve içimde kızgınlık olarak yorumlamayı seçtiğim garip bir his uyandırıyor.

Elimi sırtında tutarak ona "İşte. Tekrar dene."

Öyle yapıyor, ben elimi yerinde tutmak için biraz eğilirken o da dizlerini büküyor. Tekrar ayağa kalktığında başımı sallıyorum.

"Biraz daha iyi." Sırıtiyorum. "Titrediğini hissettim... Bu senin kaldıramayacağın kadar ağır mı?"

Bana göz kırpmıyor ve dudağını yalıyor. "Bu yüzden olduğunu sanmıyorum..."

Kaşlarım çatılıyor ve sonunda ona dokunduğumu fark ediyorum. Elim hızla çekip geri çekiliyorum. "Sadece... dikkatli ol. Doğru yapmazsan sırtını mahvedebilirsin."

Avi'nin dudakları köşeden seğiriyor. "Yani sen... benim incinmemi istemiyor musun?"

Gözlerimi kısıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Umurumda değil."

Bana biraz daha yaklaştı. "Sanırım biliyorsun..."

"Eğer canının *yanmasını* istiyorsan, aptal, bunu sağlayabilirim," diye hırlıyorum ve o da kıkırdıyor.

"İşte hepimizin bildiği ve sevdiği Kyran." Göz kırpmıyor.

Ugh. Çok iğrenç biri.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve nedeninden emin değilim. Gözlerim kısa bir süreliğine giydiği, yanlarındaki kasları ortaya çıkaran bol atlete takılıyor... Mürekkep serpilmiş. Biraz terle parlıyor. Gri eşofmanı kalçalarına tam oturuyor, kışının eğimini seçebileceğim kadar dar...

Onu tuttuğumu hatırlıyorum... Ellerimde ne kadar yuvarlak ve sıkıydı.

Boğazım aniden kupkuru oluyor, içimde mide bulandırıcı bir his kıpırdanıyor.

Ondan hızla uzaklaşarak homurdandım, "Ben gidiyorum buradan."

"Bekle," diye sesleniyor ve ben isteksizce durup omzumun üzerinden ona bakıyorum. Elindeki dambılı bırakıp zıplayarak yanıma geldi. "Beni görmek ister misin?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, onun kokusunu alabildiğim gerçeğini görmezden gelerek; tanımlayamadığım o lanet olası tanıdık kokuyu.

Daha da yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Bebeklik yapma."

Hava çok sıcak. Buradan çıkmam lazım.

"Siktir git..." Tekrar mırıldanıyorum, tepinerek uzaklaşıyorum ve spor salonundan çıkarken düşmanlığa tutunuyorum...

Gözlerinin kışımında olduğunu hissediyordum.

Yorgunum ama yüksekte uçuyorum.

Arizona'dayız ve bir playoff maçı daha kazandık. Wildcats'in canına okuduk, otuz ikiye on dört, sonra yemeğe çıktık ve takım olarak kutlama yaptık, kabadayılık yaptık ve restorandaki diğer herkesi rahatsız ettik.

Şaka yapmıyorum. Tucson halkı, biz New England'lıların gelip takımlarını ezmemizden pek hoşlanmadı.

Ama umurumuzda değil. Bu sezon ortalığı kasıp kavuruyoruz ve hiçbir şey bizi durduramazmış gibi geliyor. İşte bu yüzden Gutty ve Theo, Theo'nun odasında takımın geri kalanı ve bir grup kızla parti yapmam için bana yalvardığında, Koç bu gece çılgınlık yapmamamız konusunda bizi kesin bir dille uyarmış olsa da, aslında bunu düşünüyordum.

Ama sonra mantıklı yanım biraz dinlenmek için odama dönmemde ısrar etti. Sabah yedide Boston'a dönüş uçağımız var ve ben gerçekten akşamdan kalma olmak istemiyorum.

Gutty ile aynı odayı paylaşıyorum ve o koridorda kargaşa çıkardığı için oda bana kalıyor, ki bu mükemmel bir şey. Tek istediğim

Televizyonu kısık seste açıp beni uyutmasına izin vereceğim. Uzun sürmeyeceğinden eminim, çünkü vücudum ağrıyor ve zihnim cehennem gibi yorgun.

Boxerıma kadar soyunarak otelin son derece rahat yatağına giriyorum ve *The Office*'in tekrar bölümlerine gelene kadar kanalları çeviriyorum. Telefonumu komodinin üzerinde şarja takıyorum, uyuyakalmamak için iki alarm kuruyorum. Tam o sırada yeni bir mesaj gördüm.

Avi: Tebrikler, süperstar. Bu gece harika bir maçtı.

Kibar olmayı seçerek hızlıca bir cevap yazıyorum.

Ben: Teşekkürler

Gönder tuşuna bastığım anda okuyor ve cevap vermemi beklediği düşüncesiyle dudaklarımın kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılmasına engel olamıyorum. Yazma balonları çıkıyor ve ben de sabırla söyleyeceği saçmalıkları bekliyorum.

Avi: Sanırım iyi şans tılsımınız olmadan da maç kazanabiliyorsunuz...

Avi: (Ben)

Gülümsemem büyüyor ve hatta ne yaptığımı fark edip ona bir yanıt göndermek için onu ezmeden önce dudaklarımdan küçük bir kıkırdama fişkırıyor.

Ben: Senin sinir bozucu kışını kaldırıp kenarda kilitletmen olmadan konsantre olmak kesinlikle daha kolaydı

Avi: Performansımı izlediğini biliyordum.

Yüksek sesle alay ediyorum.

Ben: Performans?? *suçlayıcı kaş kaldırma emojisi* **Avi:**

Uh evet. Kartal Baldwin korkaklaşıyor

Ben: Sen bir aptalsın

Ne yapıyorsun?

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum.

Ben: Yatmaya gidiyorum... Neden? Ne

yapıyorsun? Avi: Ben de yatıyorum.

Avi: Yani bir nevi... birlikte yatağa giriyoruz ;) Ben:

Hayır. Öyle değil.

Orada saat 10 falan değil mi? Neden bu kadar erken yatıyorsun?

Avi: Tamam, beni yakaladın. Yataktayım çünkü aletimle oynuyorum.

Yutkunuyorum, içimi gıdıklayan istenmeyen bir heyecanla yorganın altına giriyorum.

Görmek ister misin?

Ben: Hayır.

Ama tabii ki Avi olduğu için bu onu durdurmuyor.

Sadece bir saniye sonra ekranımda sikinin resmi beliriyor. Ve bir refleks gibi telefonumun ekranını karnıma indiriyorum.

Başımı sallayarak kimseye "Salak herif" diye mırıldanıyorum ve telefonumu kaldırıp yatmaya hazırlanıyorum. Ama sonra, isteğim dışında, elim yavaşça telefonumu geri çeviriyor ve dudağımı ısırıyorum. *Sadece kısa bir bakış...*

Ekrandaki alet sert, uzun ve *Avi'ninki* olarak tanıdığım alet. Eli etrafında kıvrılmış, başparmağı açıktaki kalın tepeyi okşuyor.

Avi: Şimdi senin sıran

Ben: Bunu seninle

yapmayacağım Avi: *Üç asık

surat emoji* Ben: Avi...

Avi: Yalnız mısın?

Ben: Evet...

Avi: O zaman iyi bir çocuk ol ve sikini benim için çıkar.

Bedenimi bir ürperti kaplıyor, hayalarımıdaki gümbürtü bana boşalalı kaç gün olduğunu hatırlatıyor. Ve sonra zihnim en son boşaldığım anı hatırlıyor. Ve o sırada bana neler olduğunu.

Dudağımı ısırıyorum, aletim hatırlamaktan iyice sertleşti. Ama kendimi sağlam durmaya ve cevap vermeye zorluyorum.

Ben: Çekim yapmazsak bu işe yaramaz, sık kafalı.

Avi: Hayranlar için bu şeyleri yükleyemeyeceğimi

kim söyledi? Avi: Bana bir video gönderirsen daha da iyi olur...

Başka bir mesaj belirttiğinde ona itaat etme dürtüsüne karşı çaresizce savaşıyorum.

Avi: Lütfen, bebeğim? Bütün gün senin kıcını düşündüm. Onun için damlıyorum.

Kendi kendime homurdanarak boştaki elimi sikime götürüyorum, gözlerim kapanırken boxerımın üzerinden onunla oynuyorum. *Bunu neden yapıyorum ki? Neden o aptal mesaj yüzünden taşaklarım karıncalanıyor?*

Anlayamıyorum, çünkü mantıklı gelmiyor. Ama *yapmamam gerektiğini* bildiğim halde boxerımı indirip aletimin fotoğrafını çekiyorum.

Sadece bir tane. Onu susturmak için.

Avi aldıktan saniyeler sonra cevap veriyor.

Avi: Tanrım, sikin güzel görünüyor.

Alt dudağımı biraz daha çiğneyerek yazıyorum.

Ben: Gerçekten mi?

Evet. Çok büyük.

Yavaşça kelimeleri yazarken nefes alışım hızlanıyor, vücudum ağırlaşıyor ve beni bu tavşan deliğinin derinliklerine çekiyor...

Ben: Seninki de büyük

Biliyorum. Onları birbirine sürtmek ister misin?

Kendimi farkına bile varmadan başımı sallarken, sikimi yumruklarken ve kademeli pompalarla okşarken buluyorum. *Sadece boşalmam gerekiyor, hepsi bu. Bu sadece bir orgazm, nereden geldiği önemli değil...*

Avi: Güzel sakinle dilimle oynamamı ister misin? Ben: Evet...

Bunu yapman hoşuma gidiyor

Avi: Öyle... Biliyorum çünkü bana emmem için küçük sperm darbeleri veriyorsun.

"Siktir..." Başım geriye eğiliyor ve gözlerim kapanıyor, elim yukarı aşağı yoğururken onun yaptığını hayal ediyorum... O yumuşak, dolgun dudakların arasında sikimle oynuyor.

Bunu yaptığımı inanamıyorum... Bu *çok* aptalca ve planın bir parçası değil. Ayrıca, Guty her an buraya gelebilir.

Ama sonra bu düşünce avucumun içinde sikimi daha da kalınlaştırıyor.

Avi: Kendini kaydet

Ellerim adrenalinden ve bastırılmış gizli şehvetten titriyor, komutuna kulak verip kayda basıyorum ve kendimi sikimi sallarken yakalıyorum. Sadece birkaç saniye, ama gönderdiğimde tam bir dakika boyunca sessiz kalıyor.

Bu çok ateşli.

Hoşuna gitti.

Ben: Orada olmamı ister miydin?

Avi: Evet... Seni bu yatakta benimle birlikte çok istiyorum.

Buna karşı koymaya yönelik içsel ihtiyacım hızla azalıyor, arzunun ezici körükleri karşısında arka plandaki gürültüden başka bir şey olmuyor.

Ben: Sen ne yapardın?

Avi: Ağızla sikini kızdırırdım

"Mmmm..." Yatakta yanıyorum, tenim sıcak ve kızarmış. Yumruğumla ereksiyonumu daha sert pompalıyor, parmaklarımla başını sıyrıyorum, keşke onun dili olsaydı diyorum.

Avi: O zaman omuzlarının üzerine diz çöker ve sana benimkini yedirirdim, her seferinde bir santim.

Buna ne diyeceğimi bile düşünmeden bana bir video gönderiyor. Oynat tuşuna bastığımda, geniş gözlerim hemen ekrana yapışıyor, aletin yakından kaydedilmesine hayret ediyorum, uzun parmaklar taşaklarını okşamak için aşağı kaymadan önce onunla oynuyor.

Avi: Benim için ardına kadar aç bebeğim

Avi: Taşaklarımı emmeni, kıcımı yalamanı istiyorum.

Gözümde canlandırırken içimden ürpertici bir inilti geçiyor... *Omuzlarıma oturmuş, sikinin ıslak başını dudaklarımda gezdiriyor. Yüzüme biniyor.*

FaceTiming yapıyorum. Şu anda.

Ani bir korku ve aşağılanma sarsıntısı kaslarımı sertleştiriyor.

Ben: Hayır. Bunu yapma.

Avi: Lanet telefona cevap ver, Kyran. Seni görmem lazım.

Göğsümde garip bir şey çarpıyor ve bunun üzerine çıldıracak zamanım bile yok çünkü telefonum şimdi gelen bir görüntülü aramayla çalıyor. Dirseklerimin üzerinde doğrulup saçlarımı telaşla geriye tarıyorum, cevap vermek için kaydırırken gergin bir şekilde titriyorum.

"Merhaba." Başını eğiyor ve dişlerim sıkılıyor, zoraki kaşlarımı hayatım pahasına çatıyorum.

"Ne istiyorsun...?" Homurdanıyorum, telefon ekranındaki bakışlarının altında yanaklarım ısınıyor.

Gözleri aşağı kayıyor, çıplak görüldüğüm gerçeğini değerlendiriyor, ancak bu kısım az önce yaptığımız şeye dayanarak açık olmalıydı. O da çıplak gibi görünüyor ve ben diğer elimi aletimde yavaşça aşağı yukarı hareket ettiği yerden kaldıramıyorum.

"Seni boşaltmak istiyorum," diye fısıldıyor, sonra dudağını ısırıyor. "Binlerce mil öteden."

Ondan rahatsız olmuş gibi görünmek için kendimi gerçekten zorluyorum, ama onun bakışları altında olmakla ilgili bir şey var ki, yasak bir uyarılmanın lazer ışını tarafından yakılıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Bu iyi... Bana o bakışı atmaya devam et." Diğer kolu hareket ederken koyu renk kirpikleri dalgalanıyor. Sanırım o da benim gibi sikini okşuyor.

"Ne bakışı?" Homurdanıyorum, telefon biraz aşağı eğildiğinde başımı eğiyorum ve onun karın kaslarına bir bakış atıyorum.

"Kyran'ın imzası olan kaş çatma ile senin beni beceren gözlerin karışmış." Tembelce sırtıyor. "Bu benim favori bakışım."

"Konuşmayı kes," diye tıslıyorum, yumruğumu daha sert sikerken başımı geriye düşürüyorum, her etkileşimimizde getirdiği hayal kırıklığı beni kafa karıştırıcı bir ihtiyaç çılgınlığına sokuyor.

"Ama sana bir şey söylemem gerek..." diye fısıldıyor ve gözlerim sürünerek açılıyor, yatak odasının ışsızlığından kararmış gri irislerine kilitleniyor.

"Anlat o zaman," diye mırıldanıyorum.

"Kıçını yemek istiyorum bebeğim," diye mırıldanıyor ve taşaklarını *sertçe* zonkluyor. *Bebek meselesi* hakkında onu azarlayamadan devam ediyor. "Son seferden beri bunu düşünüyorum... Benim için ağlayana kadar seni yalamak istiyorum, sonra da sikimi içine sokmak istiyorum."

"*Ffuck...*" Sızlanıyorum, sözlerine ve telefonda bana gürlleme şekline kenetleniyorum.

"Bana kıçını göster, Ky," diyor.

"Ama sen... kayıt yapmıyorsun." Bedenim, zihnimin barikatlar gibi fırlatıp atmaktan vazgeçmediği tereddütleri savuşturuyor.

Bunun bir iş olması gerekiyordu... Bunu yapmamamız gerekiyordu...

"Evet, öyle." Çılgınca takıntılarımı yarıda keserek telefonu video kamerasına doğru tutuyor. "Hayranlarımız için bu özel telefon seks videosunu kaydediyorum. Şimdi bize istediğimizi ver, süperstar."

Oh... Peki, bu durumda...

Doğrulup odanın etrafına bakıyorum. "Fazla zamanım olmayabilir... Ya oda arkadaşım geri gelirse?"

Avi omuz silkiyor. "O zaman daha da *yasak*." Sırtıyor. "Otel odanızda yatağınıza uzanmış, her an biri içeri girebilecekken mükemmel kıçınızla bizimle alay ettiğinizi hayal edin..."

Bu düşünceyle sikimin sızdığını inkar edemem. Bu yüzden dört ayak üzerinde yuvarlanıyorum, mücadeleden vazgeçiyorum ve mümkün olan en yasadışı yollarla boşalmaya olan sarsılmaz ihtiyacıma teslim oluyorum.

Telefonumu bir yastığa dayayarak, ona kığımın arkadan tam görüntüsünü vermek için dönüyorum ve yüzüm şu anda ne kadar sürtük görünmem gerektiği konusunda bir fırın gibi ısınıyor.

Ama sonra Avi'nin mırıltısını duyuyorum; seksi, büyüyen, küçük bir takdir iniltisi, ahlaksız heyecanı daha da artırıyor.

"Şu kığa bak... *Mükemmel*," diye mırıldanıyor. "Delliğini benim için oynat, güzelim. Neyi kaçırdığımı göster bana."

Arkama uzanıp titreyen parmağımı kenarımın üzerinde aşağı yukarı gezdiriyorum, telefonda ağırlaşan nefesinin sesiyle gözlerim kapanıyor.

"Beni becermek istiyorsun, değil mi?" Parmak ucumu deliğime bastırarak fısıldıyorum, sadece biraz. Yağlanmış falan değil, ama içeri girmeye can atan hissi kalçalarımı hareket ettiriyor, ağrıyan sikimin sürtünmesini kovalıyor.

"Şu anda sırf seni becermek için oraya uçabilsem uçardım," diye homurdanıyor ve göğsüm sıkışıyor, midem sıkışıyor.

"Bunu nasıl yapardın?" Kelimeleri kekeleyerek söylüyorum, vücudum kıvrılırken nabzım pır pır ediyor.

"Arkandan gelirdim," diye homurdandı Avi. "Yüzünü şiltenin içine sokar ve taş gibi sert aletimin her santimini içine sokardım. Tek... *uzun*... bir hamlede."

İnlemeler dudaklarımdan, onları kontrol etmeye çalıştığımından daha hızlı kaçıyor. "Hızlı mı yavaş mı?"

"Yavaş... ilk başta," diye fısıldıyor. "Ama sadece o sıcak, dar noktanın içinde olmak bile sana sert ve *derin bir şekilde binmemi sağlayacaktı*."

Yüzüm yorganın içine düşüyor, parmağımı içeri sokarken kığım yukarı kalkıyor, kayganlaştırıcı olmadan penetrasyonun yanmasını görmezden geliyorum. Sadece... buna *ihtiyacım var*. Hiç anlamıyorum ama doldurulmaya ihtiyacım var, arzu o kadar güçlü ki neredeyse ilkel.

"Bana sikini ver..." Nefes nefese kaldım. "Tanrım, bunu çok istiyorum."

"Bebeğim, arkanı dön," diye yalvarıyor Avi boğuk bir ses tonuyla. "Bana vücudunu göster."

Ne kadar güzel olduğuna bakmak istiyorum."

Nerede olduğumu bile hatırlamıyorum. Bu arzuyla o kadar şiddetli bir şekilde vızıldıyorum ki, sanki tamamen dürtüyle hareket ediyor gibiyim. Arkamı dönüp telefonu alıyorum, kamerayı vücuduma doğru çevirirken sırtüstü yatıyorum.

"Bacaklarını aç," diye emretti. Ben de açıyorum, kalçalarımı biraz kaldırarak taşaklarımı ve kıcımlı görmesini sağlıyorum. "Çok, *çok* iyi... Dilimin keşfedebileceği tüm o yerler."

Sikimi kavrayarak tekrar okşamaya başlıyorum, o nefes alıp hırlarken ve yumruğunu sikerken elime doğru kıvraniyorum.

"Bu sefer parmağını ıslat."

İşaret parmağımı ve orta parmağımı ağzıma sokup özensizce emiyorum, çekip çıkarıyorum ve göğsümden aşağı sürüklüyorum. Meme uçlarımla üzerinde geziniyorum, parmaklarım aşağıya, bacaklarımla arasına inerken kasıklarımdaki his beni zıplatıyor.

"Şu anda sikimi özlediğini biliyorum..." diye mırıldanıyor. "Keşke orada olsaydım da seni doyasya becerseydim. Ama parmaklarınla idare etmen gerekecek, tamam mı?"

Dudağımı ısırarak hızlıca başımı sallıyorum ve iki parmağımı yanaklarımla arasına sokuyorum. Bu noktada acı ya da rahatsızlık umurumda bile değil... Göbeğimin derinliklerinde *zonkluyorum* ve rahatlamaya ihtiyacım var. Bu yüzden parmaklarımı içime itiyorum, kıcımlı onları bir kerede alacak kadar gevşemeye zorluyorum.

Kameranın açısını değiştirerek, Avi'nin beni germelerini izlemesine izin veriyorum, onları alabildiğim kadar derine kaydırıyorum. Bu çok sinir bozucu bir şekilde iyi, girme hissi, aynı zamanda geçen seferki kadar derin ya da geniş olmadığını bilmek. Onun aleti olduğu zaman.

"Onları benim için pompala, bebeğim." Sesi düzensiz, hırıltılı ve kısık. Bu sese bayılıyorum... Demek ki çok tahrik olmuş ve boşalmak üzere. *Sadece beni izliyor... Hayranları da böyle hissediyor olmalı.* "O küçük deliği parmaklarınla, benim büyük aletimle yaptığım gibi sik..."

"Uhhhfuck... Sik beni. *Beni sikmeni* istiyorum... daha sert." Ne söylediğimin farkında bile değilim, sikim karın kaslarımda titreyip kabarıken kalçalarımı elime sürüyorum.

Telefonu kaldırıp gözlerimi Avi'ye bakacak kadar açtığımda, onu alt dudağını çiğnerken buluyorum, eli öfkeyle sikinde çalışırken gözleri yaptığım şeye yapışmış.

"Seni daha sert beceriyorum bebeğim," diye inliyor ve ben parmaklarımı defalarca kıcıma sokarak inliyorum. "Siktir evet... Bu siki hisset."

"Benim için gel," diye fısıldıyorum, parmaklarım prostatımı okşadığında aydınlanıyorum. "Seni izlemek istiyorum... gel."

"Tam oradayım," diye homurdanıyor. "Çok yakınlım..." "Ben de."

Onun yüzüne odaklandım. Gözlerini açık tutmaya, ne yaptığımı izlemeye çabalaması...

Bacaklar tamamen açık, eller kıcımlı cezalandırıyor... Tek bir dokunuş bile olmadan siki karın kaslarımın üzerine akıyor. O sarhoş görünüyor, ben de öyle... *Dünyada* tek istediğim şu anda boşalmak...

Onunla gelmek için. Hayranlar için... ve *onun* için. Avi boğuk bir nefes verir. "Bebeğim, geliyorum..."

"İçime gel," diye hıçkırıyorum, doruk noktam yüzeye çıkarken olabildiğince sessizce.

"*Ohhfuck*, içine boşalıyorum." Kamerayı aletine doğru çeviriyor, eli karın kaslarının üzerine akan dölleri sağlıyor. "İçinde titreştiğimi hissediyor musun, bebeğim?"

"*Evet, evet*," diye inliyorum aletim fırlarken, kıcımlı parmaklarımın üzerinde o kadar sıkı kenetleniyor ki, onları zar zor hareket ettirebiliyorum. "Siktir evet, aman *Tanrım...*"

Ben çırpınırken ve nefes almak için savaşıırken dölleri sikimden göğsüme kadar fırlıyor, beni süslüyor. Bir başka eller serbest orgazm... *Ne. Ne. Sikeyim.*

Parmaklarım kıcımda, dölle sırlıklam uzanmış bir halde çok uzun süre vızıldadım. Ta ki koridordan gelen bir ses gözlerimi açıp bedenimi dikleştirene kadar.

"Lanet olsun, Tanrım..." Elimde boxer'larımınla yataktan fırlayıp çırılçıplak banyoya koşuyorum ve kalbim göğüs kafesime çarparak kapıyı kapatıyorum.

Avi gülüyor ve ben ekranı yüzüme doğrultuyorum. "Hiç komik değil. Sanırım biri geliyor..."

"Çok tatlısın," diye esniyor, ben de kaşlarımı çatıyorum ve elimi yüzümü temizlerken telefonumu lavabonun aynasına dayıyorum.

"Kapa çeneni, pislik."

Başka ses duymuyorum, bu yüzden boş yere korktuğumu tahmin ediyorum. Ama yine de... Bunu riske atamazdım. İhtiyacım olan son şey, ben kendi dölümle kaplıyken, parmaklarım götümdeyken ve üvey kardeşim FaceTime'dayken Guty'nin içeri girmesi.

"Buraya dönmen için sabırsızlanıyorum..." Avi mırıldanıyor ve ben de ekrana baktığımda onu yatağında çıplak bir şekilde kıvrılmış uyurken buluyorum.

Kaburgalarımın arasına garip bir şey yerleşiyor, sıkı ve rahatsız edici bir şey... ev özlemi gibi. Ama onu itiyorum ve kıcımdaki ve göğsümdeki acıyı görmezden gelerek temizlenmeyi bitiriyorum.

"Gitmem gerek," diye homurdanıyorum ona.

"Beni bırakma bebeğim..." diye fısıldıyor uykulu bir şekilde. "Sadece beni tut..."

Beni telefonda tut demeye çalışıp çalışmadığından emin değilim. Ama her iki durumda da bunu reddediyorum, çünkü bunu yapamayacağım açık.

"Şimdi kapatıyorum Avi," diyorum usulca, uyurken ona göz kırpiyorum. "Ben... Ben yakında görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırıp banyodan çıkıyorum, telefonumu komodinin üzerine geri takıyorum ve yatağıma kıvrılıyorum. Yorgun ve doymuş olduğum için sakinleştirici bir uykuya dalıyorum...

Artık karşı koyamadığım bir gülümseme dudaklarımda rahatça dinleniyor.

CHAPTER EIGHTEEN

slutypeach91: Backwardz_Cap & @Not_Your_Baby İkinizin de beni önümüzdeki Pazar gününe kadar sadece biraz crisco ve bir dua ile dövmenize izin verirdim.

Olivia_Oil: Not_Your_Baby Tamam ama onun yerine benim babam olabilir misin? Bir arkadaş arıyorum. (Benim. Arkadaş benim.)

Avi

Parmaklarım çalışırken müzik kulaklarıma melodiler çalıYOR.

Karakalemi tutarak kâğıt üzerinde sürüklüyor, çizgiler, eğriler ve eğimler çiziyorum. Şarkı sözleri düşüncelerimde yankılanırken başparmağımı kullanarak gölgeleri bulanıklaştırıyorum.

Ama durup bir nefes almalıyım. *Çok gerçekçi olmaya başladı.*

Bir cigara sarıyorum, içerken kulaklığımı takıyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum ve beyaz yatak odamın duvarındaki boşluğa bakıyorum.

Boya kalemi tutabilecek yaşa geldiğimden beri sanat benim tek tutkum oldu. Küçükken bile çizimlerim okuldaki herkesten çok daha ilerideydi.

Ama hepsi bu kadardı. Yeteneklerim sanatla başlayıp sanatla bitiyor ve pek çok insan için bu düşündüğünüz gibi bir yetenek değil. Bunu hayatım boyunca annem dışında hemen hemen herkesten duydum.

Bundan bir kariyer yapamazsın.

Sanat asla faturaları ödemez.

Bunlar harika karalamalar, ama hayatınızda ne yapmayı planlıyorsunuz?

Burada okulda bile her şey grafik tasarımla ilgili, çünkü bu gerçekten para kazanabileceğiniz bir şey. Ve grafik tasarım iyi ve güzel... Yani, bu konuda iyiyim.

Ama *umurumda değil*. Bana hiçbir şey hissettirmiyor... Ve kesinlikle bana neşe getirmiyor.

Sürekli olarak sanatımla kendimi geçindiremeyeceğimin söylenmesinden duyduğum endişe neredeyse sakatlayıcı, sevdiğim şeyden aldığım hazzı emiyor. Bu yüzden durmadan ot içiyorum. Bu noktada, otu destek için mi kullanıyorum, ilaç olarak mı... Yoksa belki de *hiçbir* zaman bir yere gelemeyeceğim acı gerçeğiyle yüzleşmek yerine her türlü duyguyu öldürmek için bir koltuk değneği olarak mı kullanıyorum, bilemiyorum.

Buraya, BC'ye gelmenin beni topraklayacağını ve daha sorumlu olmama yardımcı olacağını düşündüm. Sonunda sürüklenmeyi bırakmama ve kim olduğumu, kim olmak *istediğimi* anlamama yardım edeceğini. Ama şu ana kadar tek yaptığı güvensizliğimi arttırmak oldu.

Evet, üniversite biseksüelliğimi ortaya çıkardığım yerd. Ama bu keşiften üniversitenin *sorumlu* olduğunu sanmıyorum. Sadece bunu anladığım yer oldu.

BC'ye katılmanın bana kazandırdığı tek şey porno yıldızı olmak için bir sebep oldu.

Evet, biliyorum... Porno yıldızı bir tür şan. Sanırım gerçekçi terim *seks işçisi* olurdu... İnsanlar bana seks eylemleri gerçekleştirmem karşılığında ödeme yapıyor. Seks benim işim. Ve nasıl başladığına rağmen, bunu yapmaktan gerçekten zevk alıyorum.

OnlyFans'ta olmayı seviyorum. İlgiyi seviyorum, parayı seviyorum... Ve Kyran'la aramdaki yüksek duvarın bir kısmını yıkmasını seviyorum.

Yine de bu kısım hala çok karışık. Çünkü birlikte geçirdiğimiz zamandan orgazmdan daha fazla zevk alsam da, tam olarak aynı sayfada olmadığımızı söyleyebilirim. Kyran sıcak ve soğğun timsalidir. Bir an birlikte eriyip gidiyoruz, o kadar yakın ki sanki tek bir insanmışız gibi, bir an sonra ise onunla tanıştığım andan beri olduğu gibi anlaşılması zor ve mesafeli bir huysuza dönüşüyor.

Ve tüm bunların en karmaşık kısmı da bu... Benden hiç hoşlanmayan üvey kardeşimin nerede bittiğini ve beni dudaklarım onu dünyaya bağlıyormuş gibi öpen iş ortağımın nerede başladığını anlayamıyorum.

Her şey çok karmaşık bir hal aldı. Kyran'ın bedeninin birlikte yaptığımız işten zevk aldığını biliyorum... Ama akli hala bunu para kazanmanın bir yolu olarak görmeye takılı kalmış durumda. Bu da ona karşı oluşturduğum kafa karıştırıcı bağılılığı inanılmaz derecede endişe verici hale getiriyor.

Sanırım bazı şeyleri önemseyebiliyorum... Sadece bunlar bana gerçek anlamda yardımcı olacak şeyler değil. Aslında, önemsedığım şeyler eninde sonunda beni mahvedecek şeyler gibi görünüyor.

Bulunmak için harika bir yer.

Üzerinde çalıştığım resme bakarak, gerçek olmasını dileyerek parmak ucumla sayfadaki bedenin izini sürüyorum. Ve kulaklarımda müziği ne kadar yüksek sesle çalarsam çalayım, beni ne kadar çok istediğini hırıltılı ve nefes nefese haykıran sesini bastıramıyorum.

Bu sadece fiziksel bir şey, esrarı parmak uçlarıma kadar içerken kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Sadece ona dokunmanın, onu öpmenin ve onunla sevişmenin nasıl bir his olduğunu seviyorsun, hepsi bu.

Bundan fazlası olamaz ve olmayacak da. Çünkü o senin üvey kardeşin ve bunu para için yapıyor.

İkiniz de öylesiniz.

Hepsi sadece bir rol... hayranlar için.

Kulağımda bir alarm çalmaya başlıyor ve bana onu hatırlatan şarkı sözlerinin tuhaf seslerini kesiyor. Telefonumu kaldırıp, yarım saat sonra stadyumda gerçekleşecek takım yemeğine dair uyarıyı kaydırıyorum.

İki gün önce Koç Matthews, Eagles takımının tüm üyelerine bir e-posta göndererek, görünüşe göre hepimizi -oyuncular, koçlar, amigo kızlar ve hatta maskotu- stadyumdaki konferans salonunda açık büfe akşam yemeğine katılmamızı istedi. Bu toplantının tam olarak neyle ilgili olduğundan ya da neden benim de katılmam gerektiğinden emin değilim ama muhtemelen kalan playoff maçları ve Rose Bowl'a hazırlanmakla ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

Kyran'ın da orada olacağını ve Arizona'dayken yaptığımız ateşli görüntülü telefon seks gecesinde beri onunla konuşmadığımı bildiğim için bu şeye gerçekten gitmek istemiyorum. Saf bir moron olduğum için eve döner dönmez gelmesini bekledim. Ama bu aptalcaydı, çünkü gelmedi. Döndüğünden beri iki gündür tek bir mesaj bile almadım ve ona ilk mesaj atan kişi olmayı *reddediyorum*.

Sadece onun peşinden koşuyormuşum gibi hissetmek istemiyorum, çünkü koşmuyorum. Bunu kendime yapamam... gerçekte olmadığı halde bir şeyler olduğunu düşünmek. Kafamda duygular uydurmak... bu benim için sadece daha fazla kafa karışıklığına yol açacak ve zaten yeterince kafa karışıklığım var.

Kendimi anlamaya çalışmam gerekiyor, daha fazla soru üretmem değil.

Yeni bir siyah kot pantolon ve fanila giyerek botlarımı bağladım, paltomu omuzlarıma attım ve Aralık ayının soğuk havasına doğru yola çıktım. Henüz kar yağmadı ama önümüzdeki hafta tatil için kar yağacağı tahmin ediliyor. Tatil için eve gitmemiz gerekiyor ve bu konuda endişeli olduğumu söylemek hafif kalır.

Annem, Tom ve Kyran'la şenlik yapmaya çalışmak, kendimi yakmak istememe neden olacak bir şey gibi geliyor.

Stadyuma yürüyüş kısa sürüyor ama yine de içeri girdiğimde ellerim buz gibi. Her yerde insanlar var, ekibin çeşitli üyeleri koridorlardan konferans salonuna doğru ilerliyor ve yemek kokularını takip ediyor.

İçeri girer girmez, buraya gelme kararından hemen pişmanlık duyuyorum. Salon futbolcular, teknik ekip ve amigo kızlarla dolu... İçeriye süzüldüğümde, ısınan yemek tepsilerinin dizili olduğu büfe masalarının yanından geçerken hiçbiri beni fark etmiyor bile.

Aktif olarak Kyran'ı aramaya çalışmıyorum ama tabii ki gözlerim onu hemen buluyor. Takım arkadaşlarından oluşan bir grubun içinde duruyor, sohbet ediyor ve gülüyor. Ona baktığımı hissetmiş olmalı, çünkü başını kaldırıyor, gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve o ayrılıp arkadaşlarına dönene kadar göğsüm sıkışıyor.

Başımı kendi kendime sallayarak bir koltuk bulup içine yerleşiyorum. Bu iş çok boktan olacak. *Ve iyi anlamda değil.*

İnsan grupları arasındaki sohbet dakikalarca sürüyor, bu sırada ben sadece koltuğumda kıpırdanıyor, içki aramak için odaya bakıyorum. Tabii ki yok... Çünkü buradaki insanların yarısından fazlası yirmi bir yaşında değil. Çok içen biri olduğumdan değil. Demek istediğim, partilerde içmeyi severim, özellikle de gevşememe ve hiçbir yere ait olmadığım hissiyle savaştırmama yardımcı olması için. Ama şimdi, her zamankinden daha fazla, keşke ceketimin cebine Schnapps dolu bir su şişesi sokmuş olsaydım diyorum.

Koç Matthews sonunda, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. *Şu şovu başlatalım da ben de buradan gideyim...* "Hepiniz otursanız, hızlıca halledeceğim. Rose Bowl hakkında konuşmak için buradayız, sonra da yemeğin tadını çıkarabilirsiniz."

İç çekerek, oturduğum yere yaklaşan Kyran'ı göz ucuyla izliyorum. Hemen yanımda boş bir sandalye var ve ona baktığını görüyorum. Yüzüm ona doğru eğiliyor ve dönmeden önce yutkunuyor

ve bir sonraki masada bir sandalye çekerek Guty ve Theo'nun yanına oturdu.

Rakamlar. Gerçekten seninle oturmasını mı bekliyordun?

"Eagles kusursuz bir sezon geçiriyor," diye başlıyor Koç, sesi gürleyerek. "Ve bu odadaki herkes bundan kısmen sorumlu. Bir bütün olarak, bu takımın şimdiye kadarki en iyi derecelerinden birini ve bu sezon NCAA'deki en iyi dereceyi elde ettik." Alkışlıyor. "Kendinizi alkışlayın. Bunu hak ettiniz."

Herkes tezahürat yapıyor, oyuncular coşkularını herkesten daha yüksek sesle haykırıyor, ben ise sadece coşkusuzca alkışlıyorum, burada olmak bile kendimi garip hissettiriyor.

Ben bunun bir parçası değilim... Sporcular denizinde mahsur kalan taşçı sanat ineği.

"Rose Bowl'a gitmeden önce kazanmamız gereken iki maç daha var," diyor Koç gürültü azalırken. "Ve Kaliforniya'da oynayacağımızdan tamamen eminim. Bu yüzden bir dakikanızı ayırıp kaptanımızı öne çıkarmak istiyorum..." Kyran'ı işaret ediyor. "Dokuz Numara, Kyran Harbor. Ligde en çok pas yardası yapan oyun kurucumuz için alkışları duyalım!"

Salonda tezahüratlar, ısıklar ve alkışlar patlıyor, Kyran orada oturmuş kibarca gülümsüyor. Yanakları kızarmış ve bunun midemi bulandırmasından nefret ediyorum. Bu kadar iyi görünmesi çok *iğrenç*... Parmaklarıyla her zaman mükemmel bir şekilde geriye taradığı kumral saçları... Parıldayan ela gözleri. Keskin çenesi ve dolgun dudakları. O vücut.

Yani, hadi ama. İki saniyeliğine de olsa seksi olamaz mı?

"Kyran, bu sezon takımımızı getirdiğin noktayla hepimiz gurur duyuyoruz." Koç sırtıyor.

Kyran neredeyse politik bir tavırla, "Bu bir grup çalışması," diye mırıldanıyor. *Sanki ofise adaymış gibi konuşuyor.* "Buraya birlikte geldik."

Bakışları odanın içinde geziniyor ve bir anlığına bana takılıyor, gözlerini kaçırırken gülümsemesi birazcık dalgalanıyor. Gözlerimi devirmemek için mücadele etmek zorundayım.

Kyran, "Ama bir kişiye seslenmeliyim... defalarca yanımda olan birine," diyor. Ve aptalca bir nedenden ötürü içimdeki ses yemek borumdan yukarı çıkmaya başlıyor. Yer değiştiriyor ve gülümsüyor. "Esas adamım, Samson Gutierrez."

Guty, Kyran'a sırtarak omzuna bir tokat atarken herkes çığlık atıyor. Midem geri çekiliyor, kötü bir şey yemişim gibi iğrenç bir hisle dönüp duruyor. Bu durumda olmam için hiçbir makul sebep yok.

Kyran ve Guty'nin takıldığı falan yok. Onlar sadece takım arkadaşı ve en iyi arkadaşlar.

Değil mi?

Gözlerimi kırıştıyorum. *Hayır, takılmıyorlar. Bu çok saçma. Neden umursuyorsun ki?*

"Siz ikiniz, diğer inanılmaz oyuncularımızla birlikte bizi Rose Bowl'a götüreceksiniz," diyor Koç güvenle. "Kim o kupayı Boston'a getirmeye hazır?!"

Herkes ayağa fırlar, heyecanını haykırır. Ben hariç herkes. Oturduğum sandalye bile olabilirim, burada o kadar görünmezim ki.

"Pekâlâ!" Koç ellerini birbirine vuruyor. "Hadi biraz Spartalı kıcı tekmelemeye hazırlanalım! Gelecek ayki takım ziyafetini de unutmayın. Her şey yolunda giderse, bir dahaki sefere birlikte yemeğe oturduğumuzda şampiyonluk maçından önceki gece olacak!"

Yardımcı koç hepimize yemeklerimizi almamızı söylerken birkaç alkış ve tezahürat daha duyuluyor. İnsanlar ayağa kalkıp açık büfe masaların etrafında dolanırken ben kaç dakika daha burada oturmam gerektiğini merak ediyorum.

Siktir et. Gidersem kimse fark etmez.

Tam ayağa kalkıp kaçmak üzereydim ki yanımdaki koltuğa başka bir sinir bozucu sarışın oturdu.

"Selam, Baldwin!" Lexi Erikson kıkırdayarak ve saçlarını omzunun üzerinden savurarak cıvıldıyor. "Heyecanlı mısın?"

Yüzümün bu soruyu onun için cevaplaması gerekirdi, ama mırıldanıyorum, "Oh evet... Çok sersemim, altıma işeyebilirim."

Bana bir bakış fırlatıyor, yine de ısıltılı beyaz bir gülümsemeyle parlıyor. Sanırım güzel bir kız... Standart, iki beden beyaz-sarışın tarzında. *Benim tipim değil ama neyse.*

Sanırım sarışınlarımı daha uzun boylu, daha geniş omuzlu ve sürekli çatık kaşlı seviyorum.

"Üvey kardeşin oldukça harika, değil mi?" diyor baygın bir nefesle, gözleri Kyran'ın lazanyayı tabağa koyarken, gülümserken ve Guty ve Theo ile şakalaşırken onu takip ediyor. "Eğer bu yıl kazanırsak, NFL'e seçilebilir."

Bakışlarım Kyran'a kaymadan önce alnım ona doğru çiziliyor. Bu düşünce neden hiç aklıma gelmedi bilmiyorum... Ama o tamamen haklı. Kyran

O kadar iyi. Gelecek yıl gözlemciler geldiğinde gözlerinin onun üzerinde olacağından eminim.

Rahatsızlık, kaburgalarımın arasına parmaklarını sokan bir el gibi göğsümü içeriden dürtüklüyor. *Ya Kyran askere alınırsa? Ülkenin herhangi bir yerinde olabilir... Buradan çok uzakta bir yerde.*

OnlyFans'ın geçici olduğunu hep biliyordum ama nedense bu gerçek yüzüme tokat gibi çarptı. *İki yıl daha okul için paraya bile ihtiyacı olmayabilir.*

Ve sonra tüm bu olanlar gizli bir anıdan başka bir şey olmayacaktı.

Eminim Kyran'ın hayali NFL'e gitmektir. Tüm futbolcular bunun için çabalar, değil mi? Zirveye çıkmak? Bir milli takımla sözleşme imzalamak... Super Bowl'a gitmek.

Bunlar süperstar Kyran Harbor için ulaşılabilir hedefler. O zaten başarılı ve tüm bunları ve değersiz taşçı üvey kardeşini geride bırakması uzun sürmeyecek.

"Evet, bak... bu çok eğlenceliydi, ama sanırım ben-"

Lexi el sallamaya ve "Çocuklar, buraya gelin!" diye bağırmaya başlayınca sözlerim yarıda kesildi.

Guty ve Theo ellerinde tabaklarıyla masamıza doğru yürürken Kyran arkalarında kalıyor ve bana yakın bir yere oturmak istemiyormuş gibi ters ters bakıyor. Ama artık çok geç. Arkadaşları çoktan yerlerini almıştı.

"Ben de *Baldwin'e* yetişmeye çalışıyordum," diye dudak büküyor Lexi, sonra da tereddütle yanıma gelen Kyran'a çapkınca sırtıyor. Benim yanımda ve onun yanında birer koltuk var ve Lexi'nin yanına çökmeden önce seçeneklerini tarttığını görebiliyorum.

Gözlerimi devirerek, "Bunun benim gerçek adım olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye iç geçirdim.

"İstiyorum." Çenesi bana doğru kalktı. "Ama gerçek adının ne olduğunu hatırlamıyorum."

Çenem gerilirken parmaklarım agresif bir şekilde kalçalarım gömülüyor. "Bu-" "Ben de tam üvey kardeşinle senin NFL beklentilerin hakkında konuşuyordum," Lexi

Kyran'a sahte kirpiklerini kırıştırmak için dönerek tekrar sözümü kesiyor.

Kyran'ın gözleri sinirli bir şekilde benimkilere kayıyor, sonra da çatalıyla yemeği karıştırdığı tabağına düşüyor. "Bu konu gündeme gelse bile, gelecek sezona kadar olmaz..."

"Sen neden bahsediyorsun, kardeşim?!" Theo heyecanla soluk soluğa. "İzcilerin sana bakmaması mümkün değil!"

"Evet, Nueve," diye onaylıyor Guty ağzına yemek tıkıştırırken. "Muhtemelen onlar da Rose Bowl'da olacaklar. Senin seksi kığını izliyorlardır."

Guty alaycı bir şekilde Kyran'a sırtıyor, sonra da göz kırptıyor. Ve şimdi ikisini birlikte hayal etmekten kendimi alamıyorum... Kyran ve benim kendi odamda yaptığımız gibi, ortak yurt odalarında gizlice takılıyorlar.

Sadece şaka yapıyor, salak. Guty heteroseksüel...

Ve sanırım Kyran da öyle...?

Ugh. Bu çok can sıkıcı.

Kyran kıkırdıyor, ama gözlerimiz buluştuğunda neşesi yüzünden siliniyor. Sanki varlığım onun mutluluğunu fiziksel olarak itiyormuş gibi.

Siktir et bu boku. Gitmem lazım. Buradan nefret ediyorum.

"Hey, Avi..." Guty adımı söyleyerek dikkatimi çıkış stratejimden uzaklaştırdı. "Neden deplasman maçlarına gelmiyorsun?" Tabağından başını kaldırıp sırtıyor. "Playoffların geri kalanında senin heyecanını kullanabiliriz."

Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum, bu onun imzası gibi görünüyor. Gürültücü ve çok şaka yapıyor, bu yüzden ne zaman ciddi olduğunu söylemek zor.

"Evet, dostum! Robot hareketleri yapmana bayılıyorum," diye kıkırdıyor Theo ve Guty başıyla onaylıyor, ikisi de otururken robot hareketlerine başlıyor.

Normalde onlarla birlikte güler geçerdim ama şu anda gerçekten öyle hissetmiyorum. Her zamanki kaygısız sırtışlarımdan birini zorlamakta bile zorlanıyorum ve sanırım bunun nedeni Kyran'ın boğulmuş üzüntülü bakışının beni seğirtmesi.

"Deplasman maçlarında ona ihtiyacımız yok," diye mırıldanıyor Kyran, hâlâ yemeğiyle oynarken. "Zaten dikkatimizi çok dağıtıyor."

Affedersiniz?

Ellerimi masanın üzerinde kavuşturarak eğildiğimde yüzüm şaşkın bir öfkeyle buruşuyor. "Belki de sadece *senin* dikkatini dağıtıyorumdur, süperstar."

Gözlerini benimkilere diyor, bronz ve yeşil girdapların arasından bana öfke saçıyor. "Her neyse, sapık. Beni biraz daha takip etmekten başka bir nedenle maskot olmak için kaydolmuşsun gibi davranma."

Çenem titrerken öfke damarlarımda asit gibi cızırıyor. "Seni *takip mi edeyim?* Egonu kontrol et, altın çocuk. Seni takip edecek kadar umurunda değilsin."

Çatalını yüksek bir sesle tabağına bırakıyor ve koltuğunda doğruluyor. "Yani beni BC'ye kadar takip etmedin mi?"

Masanın etrafına bakarken sessiz bir nefesle ağzım açık kalıyor. Guty ve Theo sanki bizi ayırmaya hazırlanıyorlarmış gibi tedirgin bir şekilde ikimize de aval aval bakıyorlar. Lexi'nin dudaklarında hınzır bir sırıtış var, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki bu dramının tadını çıkarıyor.

"Senin derdin ne lan?" Kyran'a dişlerimi sıkarak tıslıyorum. "Her zaman olduğu gibi, *sen* benim lanet olası sorunumsun." O da her zamanki gibi Lanet olası inatçı pislik. "Senin *burada* olman benim sorunum."

"Çok tutucu bir pislisin," diye alay ediyorum.

"Evet, belli ki bana takıntılısın," diye kendini beğenmiş bir şekilde gürlüyor ama yüzünde ya da ses tonunda hiç eğlence yok. Tanıştığımız andan beri yaptığı gibi, sebepsiz yere bana karşı büyük bir pislik gibi davranıyor.

"O ipi çekmek isteyeceğini sanmıyorum..." Sessizce mırıldanıyorum, sonra başımı yana eğerek *bebek* kelimesini ağzıma alıyorum.

Masanın kenarını kavrarken gözleri sertleşiyor, belki de kendini tutmak için. "Sadece git, ezik. Kimse seni burada istemiyor."

Sandalyemi gürültüyle arkamdan çekip hızla ayağa kalkarken vücudum adrenalin yüklü bir öfkeyle dolup taşıyor. "*Mükemmel*. Çünkü sana bakarak bir saniye daha geçirmektense bu boktan yemekte boğulup ölmeyi tercih ederim."

Sandalyeyi tekmeleyerek odadan hışım ile çıkıyorum, patlamadan önce kendimi oradan uzaklaştırıyorum. Giderken odadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama umurumda bile değil. Sadece gitmem gerekiyor. *Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım*.

Yurda dönerken bütün yürüyüş boyunca *öfkeliydim*.

Kim olduğunu sanıyor bu? Ona benimle böyle konuşma hakkını kim veriyor?

Ona hiçbir şey yapmadım ama onun varlığında nefes aldım ve yıllardır bana yapabileceğim en kötü şey buymuş gibi davranıyor. Sanki varlığım büyük bir trajediymiş ve ben bunu anlamıyormuşum gibi.

Annem onun babasıyla evlendi diye mi?

Sadece farklı olduğumuz için mi?

Neden benden bu kadar nefret ediyor?

Yatakhanemin kapısını kırbaçla açarak içeri girdim ve bir kükremeyle kapattım. Hemen odanın içinde volta atmaya başladım, saçlarımı yumruklarım ile çekiştiriyordum. Tam da sonunda bir yerlere varacağımızı düşünürken... Benden sebepsiz yere bu kadar nefret etmeyi bıraktığını düşünürken, arkasını döndü ve

her zamanki kaltak kışlı, ayrıcalıklı, kendini beğenmiş sik kafalı haline geri döner.

"Siktir git," diye homurdanıyorum içimden ve beni sakinleştirecek bir şeyler almak için hışımla mutfığa gidiyorum.

Bir şişe Jack Daniels açıp büyük bir yudum alıyorum ve bunu yaparken yüzümü buruşturuyorum. Sonra elimi cebime atıp vape kalemimi alıyorum, uzun ve sert bir nefes çekiyorum, gözlerimi sıkıca kapatırken dumanı ciğerlerimde tutuyorum. Keskin dumanı dışarı verirken sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum ama hâlâ çok kızgınım. Kaslarımı tekrar hareket edebilecek kadar gevşetmeden önce şişeden birkaç shot daha çekiyorum.

Robin ağzında her zaman taşıdığı küçük kedi nanesi oyuncaklarından biriyle yanıma geliyor ve vücudunu bacaklarıma sürüyor. Sanırım üzgün olduğumu hissedebiliyor ve puslu bakışlarımı ona yönelttiğimde elimde olmadan biraz rahatlıyorum.

Onu kollarımın arasına alıp yüzümü bulanık kafasına gömüyorum. "Bazen tam bir hıyar oluyor, biliyor musun?"

Mırlaması kesinlikle sakinleşiyor. Sürünerek kanepeye uzanıyorum, o kucağıma yerleşirken ben de onu okşuyorum. *Beni neşelendiren bu küçük puf topu için tanrılara şükürler olsun.*

"Eğer bundan sonra buraya gelebileceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir," diye homurdanıyorum ona, bir yandan da beynim onun gecenin bir yarısı ortaya çıkışıyla ilgili anıları gözden geçiriyor.

Ne de olsa yaptığı şey bu. Çünkü benden ne kadar *nefret etse* de, gizlice yaptıklarımızdan hoşlanıyor. Hoşlandığını biliyorum.

Keşke yapmasaydım desem de, ben de seviyorum.

Arkadaşları bir bilse... Ve Lexi, ne aptal. Onunla takılmaya çalıştığında bile sertleşemiyor, ama yine de ona bayılıyor. Acınası bir durum.

Kyran Harbor'ın sadece benim bildiğim bir sırrı var ve gecenin geri kalanında etrafta dolanırken bu beni biraz rahatlatıyor. Rahat kıyafetlerimi giyiyorum, bir kase Lucky Charms yiyorum, sonra çizim yaparken yatak odamda biraz müzik açıyorum.

Farkında bile olmadan Kyran'ın bir resmini çizmişim ve ne yazık ki bu ilk değil. Bu yüzden kendimi daha iyi hissetmek için, bunu futbol sahasında üniformasıyla dört ayak üzerine eğilmiş bir karikatür haline getirdim. Yüz aşağı, kış yukarı. *Böyle seviyorsun, değil mi süperstar?*

Kendi kendime sırtıyor ve kıkırdıyorum, tribünlerde tezahürat yapan insanları çekiyorum, o sırada kapım çalınıyor. Başım öne düşüyor, çaresiz bir hırıltı dudaklarımdan kaçıyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

İçimde bir tutam heyecanla çırpınan memnuniyeti görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve yavaşça yatak odasından çıkıyorum. Ama hemen kapıya gitmiyorum. Orada duruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, ona bakıyorum.

Kapı daha çok çalıyor. Ve o olduğunu *anlayabiliyorum*. Etrafta kimse yokken bana yaptığı diğer her şey gibi, çekingen ve hevesli bir kapı çalma şekli var.

"Kim o...?" Sırıtarak sesleniyorum.

"Avi... Lütfen beni içeri al," diye sesleniyor Kyran kapıdan usulca. "Konuşmamız gerek."

"Sanırım yeterince konuştun," diye homurdanıyorum. Ama sessizce yaklaşıp gözetleme deliğinden bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ayaklarının üzerinde kayışını izliyorum, parmakları altın sarısı saçlarını karıştırıyor. "Ben sadece... Seninle konuşmam gerek. Lütfen?"

Bakışları gözetleme deliğine doğru kayıyor ve göz göze geldiğimizde ürperiyorum. Beni göremediğini biliyorum, ama birbirimize bakıyoruz ve bu bir zombinin beni canlı canlı yemesi gibi içimi kemiriyor.

Onu içeri almayı bu kadar çok istememden *nefret* ediyorum. Keşke ona defolup gitmesini söyleyebilseydim... Ama bedenim zihnimin onu susturma arzusunu paylaşıyor gibi görünüyor.

Gözleri koridorda bir aşağı bir yukarı gezinirken elim kilide uzanıyor.

"Avi... *Lütfen* beni içeri al." Neredeyse somurtuyordu ve ben gözlerimi deviriyordum.

Kendime, çünkü ben bir aptalım.

Kilidi yavaşça çeviriyorum, sonra kapıyı açıyorum. Sadece bir çatlak.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir saniyeliğine birbirimize bakıyoruz, her ikimizin de göğsü beklentinin görünür nefesleriyle hareket ediyor. Nafile... İkimizin de yaptığı girişimler.

Beni uzaklaştırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu şekilde ortaya çıkmaktan vazgeçemiyor. Ve onunla ne kadar savaşırsam savaşıyım, gerçeklerden kaçamıyorum.

İstemiyorum.

Kapıyı daha geniş açarak, yanımdan geçerken onu izliyorum, kapıyı kapatıyor ve içeri girdiğinde kilitliyorum. Sırtımı kapıya dayayıp alt dudağımı çiğniyorum, o ise yerinde kıpırdanıyor, ellerini ovuşturuyor ve

Ayakkabılar. Gözleri yavaşça üzerimde geziniyor ve benimkilere iniyor. Dudakları ayrılıyor ama bir şey çıkmıyor.

Derimin altında sıcak ve kaşıntılı bir his var, parmaklarım ona dokunma ihtiyacıyla seğiriyor, sonra da bu kadar aptal olduğum için kendimi tokatlıyorum.

Ona bağılıyor olmalıydım... ona pislik demeliydim. Belki yüzüne yumruk bile atmalıyım. Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyorum. Tek yapmak istediğim.

Kendimi kapıdan iterek onun alanına giriyorum ve o da duvara yaslanıyor. Dudakları titriyor, yanakları pembe pembe kızarmış, gözleri kocaman. Kendime engel olamıyorum... Onun bakışlarını mantıklı düşünemeyecek kadar çok seviyorum.

Tamamen dürtüyle hareket ederek, yontulmuş çenesini ellerimle kavıyorum ve vücutlarımızı birbirine yapıştırıyorum. Aletlerimiz birbirine değdiğinde kirpikleri titriyor.

"Ben... Avi, ben..." diye kekeliyor ama sözünü bitirmesine izin vermiyorum.

Artık onun ağzını duymak istemiyorum. *Sadece tadına bakmak istiyorum.*

Dudaklarımı dudaklarına bırakarak sözlerini kesiyorum ve tatlı, ürkmüş nefesini yutuyorum, onu hızla öpüyorum ve sertçe emiyorum. Şu anda içinde çok az mücadele var, her zamanki tereddütlerinden hiçbiri yok. Bana hemen teslim oluyor, önümü sonuna kadar açıyor, nefes alıp verirken dilimi kendi diliyle okşuyor ve hırıltılı bir şekilde emiyor.

Ellerini belime doğru kaydırırken titriyor, parmakları pantolonumun belinde geziniyor. Ve ben yüzünü sabit tutuyorum, onu tam istediğim yerde tutuyorum, aletim aramıza girene kadar o pelüş dudakları emiyor ve ısıtıyor.

Kyran beni kendine çekiyor, kalçalarımı kendine doğru çekiyor. Uzunluğumu ona sürttüğümde, şimdiden ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, aleti sertleşmiş ve serbest bırakılmak için can atıyor. Bu da bana bir fikir veriyor.

Onu birkaç kez daha öptükten sonra dudaklarımı ayırıyorum ve önü duvara yapışacak şekilde hızla döndürüyorum. Ensesine birkaç şefkatli öpücük bırakıyorum ve ben pantolonunu çıkarmak için önüne uzanırken o bana doğru yükseliyor.

Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu ve boxer'ını aşağı indirirken nefes nefese kalışlarımız odada çınlıyor. Kıçını avuçlayarak, ne kadar sıkı ama mükemmel yuvarlak olduğuna hayranlık duyuyorum, şeftali iyiliğinin yasak bir şölenini bekliyormuşum gibi neredeyse salyalarım akıyor.

Bacaklarının arasından uzanarak sikini kavıyorum ve o da inliyor. Yumruğumla okşayarak, yanaklarını öperek ve ısırarak aşağı doğru yönlendiriyorum.

"Benim için damlıyorsun bebeğim," diye mırıldanıyorum, o titreyene kadar dilimi kışının çatlağı boyunca takip ediyorum. Sikinin başından boncuk boncuk precum *akıyor* ve bu görmezden gelinemeyecek kadar ağız sulandırıcı.

Yüzümü bacaklarının arasına sokarak arkadan sikini emiyorum, uyarılmışlığını yalıyorum ve dilimi tepesini örten deriye bastırıyorum. Kyran duvara tutunurken tüm vücudu titriyor, kışını geriye itiyor ve bacaklarını daha da ayırıyor.

"Kahretsin, *Avi...*" diye inliyor, ben onu emerken kendimi kaybediyorum, ağzımı sanki bana yediriormuş gibi dudaklarımın arasında hedef aldığı sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "Beni çok iyi emiyorsun..."

Başım şehvetle dolup taşarken kışını sıkıyor, dilimi kadifemsi başının üzerinde evirip çeviriyor, dudaklarımla derisini emiyor ve ağzıma sızan tuzlu tadı kovalıyorum. Diğer elimi kullanarak parmaklarımla taşaklarını okşuyor ve belki biraz sertçe çekiyorum.

Onu biraz cezalandırmak isteyebilirim.

Kyran'ın nefesi kesiliyor ve başımı kaldırdığımda bana baktığını görüyorum. "Avi... Özür dilerim."

Sikini dudaklarımdan ayırıp mırıldanıyorum, "Biliyorum. Sorun değil," dedikten sonra onu tekrar ağzımın içine kaydırdım.

"Hayır, *değil*" diye ısrar ediyor, bu his karşısında inliyor. Ama sesinin duygu yüklü olduğunu duyuyorum. Dudağını ısırp alnını duvara yaslariken gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ben sadece... Kafam çok karışık..."

Sözlerindeki titreme göğsümü yırtıyor. Aletini höpürdeterek çıkardım ve göğsüm sırtına çarparak ayağa kalktım. Çenesini parmaklarımla arasına alıp dudaklarını öpmek için yüzünü çekiyorum, yumuşak ama acil. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, ama kelimelerin bu duruma yardımcı olacağından da emin değilim.

Bunu yaptığımızda ne kadar iyi olduğunu ona göstermek istiyorum.

"Buradasın," diye fısıldıyorum dudaklarına, "Çünkü olmak istiyorsun..."

Başını sallayıp elimi uzatıyor. Ona veriyorum ve parmaklarımızı birleştirerek göğsüne götürüyor.

"O zaman benim için soyun bebeğim," diye emrediyorum kısık bir ses tonuyla. "Senin gibi *istiyorum.*"

Onu yatak odasına sürüklüyorum ve o da isteyerek geliyor. Pantolonunu yukarı kaldırarak yatağımın önünde duruyor, gözleri tripoda kayıyor. Sonra bana bakıyor, ne yapacağını bilemiyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor, çünkü bence

Bunu filme alıp almamamızın onun umurunda olmadığı *açık*. Ama o zaman filme *almamak* başka bir anlama gelir... Şu anda ikimizin de başa çıkmaya hazır olduğunu sanmadığım bir şey.

Çabucak kamerayı açıyorum, sonra yatağıma oturup ona bakıyorum. Ona ne yapacağını söylememe bile gerek yok. Gömleğini başının üzerine kaldırıyor, sonra pantolonunu indiriyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve onu tamamen çıplak yapmak için her şeyi çıkarıyor - yine çorapları hariç - ve *şaşırtıcı derecede* muhteşem.

Belki tuhaf ama çorapları sevdim. Ona yakışan bir görünüm.

Gözlerimi vücudundan alamıyorum; kremsi ten rengi, her yerde kasların belirginliği. İşaretlenmemiş. O boş bir tuval ve ben bedenimi onunkine hayat vermek için kullanma arzusuyla dolup taşıyorum.

"Buraya gel." Yatağına uzanıyorum ve o da dizlerinin üzerine çöküp tereddüt etmeden üzerime sürünüyor. "Pantolonumu çıkar."

Kyran'ın parmakları eşofmanımın bel bandına giriyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor. Birkaç santim geri çekiliyor ama yüzü kalçalarımın üzerinde duraklıyor. Dudağımı ısırıp, okumakta zorlanmadığı bir bakışla onunla alay ederken, gözleri karanlık ve meraklı bir uyarılma haliyle parlıyor.

Dilini düzleştirerek taşaklarımın üzerinden geçiriyor ve sanki büyük, lezzetli bir etli dondurmamış gibi sikime kadar sıcak, ıslak bir çizgi yalıyor. O *kadar* iyi hissettiriyor ki, sikim bu hisle öne doğru fırlıyor ve Kyran'ın gözleri parlıyor. Bunu tekrar yapıyor, *daha* yavaş ve *daha ıslak*, başım yastığa düşene kadar beni yukarı ve aşağı yalıyor.

"Lanet olsun, bu çok iyi..." Beni diliyle boyarken ürperiyorum, parlayan ucuma yumuşak bir öpücük bırakıyor. "İşte böyle bebeğim... Aynen böyle."

"Bunun gibi mi?" Tekrar öpüşürken gözleri benimkilerle kalıyor, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde sikimin başını tekrar tekrar öpüyor, dili beni kızdırmak için dışarı çıkıyor, ta ki sikim o kadar sertleşene kadar, göbeğime kadar uzanıyor, her yerinden damarlar fışkırıyor.

Diliyle izlerini sürüyor ve ben parçalanıyorum.

Başına uzanarak parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve ağzını sikimin üzerinde gezdiriyorum. Şu anda beni emdiği gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim... Beni boğazının arkasına doğru yutuyor, kalçaları yatağına sürtünürken beni yumuşak dudaklarının arasına yavaş yavaş pompalıyor. Hayatımda aldığım en iyi kafa bu ve onu yakında durdurmazsam, sıcak dilinin her tarafına bir sürpriz atacağım.

"Bir içki ister misin?" Bana sunduğu muhteşem oral performans karşısında ayak parmaklarım kıvrılırken mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, ağzını sikimin her santiminde aşağı yukarı kaydırıyor. Sonra çekiliyor ve nefes alıyor, "İşte buna doğru gidiyorum..."

Kıkırdıyorum. "Hayır, gerçek bir içkiden bahsediyorum." Bana bakarken başparmağım ıslak alt dudağını okşuyor. "Mutfakta bir şişe Jack var. Git al."

Bir an için bana şaşkınca bakıyor ama beni sorgulamıyor. Yataktan kayarak, sendeleyerek odadan çıkıyor ve uzaklaşırken bana kıcını ve sırtındaki tüm o seksi kasları seyretme fırsatı veriyor. Bir süre sonra elinde şişeyle geri dönüyor, yatağa sürünerek giriyor ve şişeyi bana uzatıyor.

Onu kolundan çekiştirerek sırtüstü yatırıyorum ve gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına yetecek kadar hızlı bir şekilde kalçalarının üzerine oturtuyorum. "Ağzını aç."

Dudakları ayrılırken göğsü zıplıyor. Şişeyi açıp bir yudum alıyorum ve üzerine eğilirken ağzımda bırakıyorum. Aletlerimiz birbirine dayanıyor ve bir an durup benimkini onun boyu boyunca okşuyorum, deli gibi azdığında ve gerildiğinde çıkardığı seslere bayılıyorum.

Çenesini elime alarak, onu öpecekmişim gibi ağzının üzerinde geziniyorum. Ama onun yerine içkiyi hazır ve bekleyen dudaklarının arasına tükürüyorum. İçki ağzına damlarken göğsünün içinden mırıldanıyor. Ben de boğazının yutmaya alışmasını, sıvının bir kısmının ağzının kenarından taşmasını hevesle izliyorum. Dilimi kullanarak sıvıyı kucaklıyorum, sonra dudaklarını yakalıyorum ve o da beni öpüyor, ağzının içindeki ateşli burbonu tatmam için dilini bana uzatıyor.

"Çok ateşli." Gözleri kapanırken sikimi onunkinin içine sokuyorum. "Daha ister misin?"

Hızlıca başını sallıyor. "Evet, lütfen."

"Mmm... Böylece bana iyi *davranabilirsin*," diye mırıldanıyorum, içki şişesini karıştırırken. Elim karın kaslarının sert hatlarında geziniyor, sonra göğsüne gidip göğüslerini avuçluyor. "Yalnız kaldığımızda iyi bir çocuk oluyorsun..."

"Avi, *üzgün olduğumu* söyledim," diye fısıldıyor ama başımı sallıyorum. "Şimdi olmaz."

Likörden bir yudum daha alıp ağzına tükürüyorum. Almak için bana doğru eğiliyor, yutkunuyor ve hırıltılı bir inilti çıkarıyor.

Şişeyi kapatıp yere bırakıyorum, elini tutuyorum ve iki parmağıyla ıslak dudaklarını okşuyorum. Sonra onları ağzıma götürüyorum,

içine doldurup sertçe emiyor.

Altımda kıvranıyor, siki benimki tarafından karın kaslarına hapsedilmiş, kalçalarım onları birbirine sürtmek için hareket ederken ikisi de kalın ve zonkluyor. Parmaklarını emerken, onları ağızımdan çıkarıp göğüs ucumu okşamak için göğsümden aşağıya doğru sürüklerken, bu hissin, tüm o elektriksel sıcaklığın etkisindeyim.

"Avi..." diye sızlanıyor, sesi kısık ve titriyor.

"Mhm?"

Tanrım, ıslak parmaklarının meme ucumdaki hissi taşaklarımı güm güm attırıyor. "Söyle bana..." Sesi kesilir ve yutkunur.

Ona bakıyorum ve yanakları kızarıyor. "Sana ne diyeceğim?"

Tekrar gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve fısıldıyor: "Bana güzel olduğumu düşündüğünü söyle."

Dudağını ısırıyor ve başım dönüyor. Bunu benden neden istediğini bilmiyorum... Ne kadar muhteşem olduğunu bilmemesine imkân yok. Onu tanıdığımdan beri insanlar ona güzel olduğunu söylüyor... Son haftalarda ben de dahil.

Ama gözlerinin bana doğru parıldamasında bir şey var. Bana dokunuşunda, parmaklarının yavaşça kalçalarımda aşağı yukarı gezinmesinde. Sanırım bir şeylerle yüzleşiyor olabilir. Ve görünüşe göre, ben de bunun bir parçasıyım, bu da kendimi çok özel hissettiriyor, sanırım kalbim bir guguklu saat gibi göğsümden fırlamaya çalışıyor.

Buna çok fazla inanmak istemiyorum, çünkü baş başa kaldığımızda her zaman biraz sevecen davranıyor. Ve yarın geldiğinde, hiçbir şey olmamışız gibi davranmaya devam edecek. Ama şimdilik, bana geri dönen Kyran'ı görebiliyorum; gecenin bir yarısı kapımı çalan ve benimle yatağa girip, sadece benim ona verebileceğim bir şeyi bekleyen Kyran'ı.

Bu Kyran'ı *gerçekten* çok seviyorum. Gerçek olmasa bile.

Elini bırakarak, dudaklarını dudaklarımla okşayarak onun üzerinde eriyorum. "Bebeğim... Sen *çok* güzelsin. Sanmıyorum, *biliyorum*."

Kyran altımda titriyor, parmak uçları belimi sıyrıyor. Sonra zar zor duyulacak şekilde mırıldanıyor: "Sen de çok güzelsin Avi. Bence sen... çok seksisin."

Bir an donup kalıyorum, duyduklarım karşısında afallıyorum. Aval aval bakarak onu korkutmak istemiyorum ama gerçekten elimde değil.

Bana seksi mi dedi?

Yani, güzel olmak başka bir şey. *Çiçekler* güzeldir.

Ama *seksi*? Sadece fiziksel olarak etkilendiğin şeylere seksî dersin. Belki de sadece benimle seks yapmak istiyordur, ama bu bile şaşırtıcı.

Bu sadece kamera için değil... Bunu söyleyebilirim. Bunu gerçekten hissediyor.

Kyran bana göz kırpmıyor, çünkü ben ona aptal gibi bakıyorum. "Yani, öyle olduğunu *biliyorum*. Çok ateşlisin... ve vücudun... mükemmel."

Birden daha da kıpır kıpır oldu, göz temasımızı keserken alt dudağını kemiriyor. Dudaklarımdaki psikopat sırtışla savaştık için çok uğraşıyorum, bu yüzden yüzümü gizlemek için boynunun kıvrımına indiriyorum.

"Öyle mi...?" Sıcak tenini öperek mırıldanıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, dilim nabzının etrafında dönerken. "Vücudum seni tahrik ediyor mu Ky?"

Başını salladı. "Evet..." Ona bakıyorum ve kimsenin yemediği küçük bir kaş çatma hareketi yapıyor. "Ama bunu söylediğimi kimseye söyleme."

Ben kıkırdıyorum, o da sırtarak kasketimin altından saçlarımla oynuyor. "Tamam, iyi," diye alaycı bir şekilde nefes alıyorum. "Sırrın benimle güvende."

Mırıldanıyor, yatağa yerleşiyor. "Bana yine muhteşem de..."

"Ne istersen, *güzelim*." Kelimeleri boğazından aşağı ve göğsüne doğru öpüyorum. "Çok güzelsin bebeğim." Dilimle göğüs kaslarının kıvrımlarını izliyorum. "*Lezzetli*... Dişlerimi sana geçirebilirim."

Dudaklarım meme ucunu kaplarken mırıldanıyor, sırtı kavislenene kadar sert ve ıslak bir şekilde emiyor. "Ağzın... harika hissettiriyor."

"Seni her yerinden öpmem hoşuna gidiyor mu güzel şey?" Dilimle meme ucuna fiske vuruyorum, sonra dişlerimin arasına alıyorum.

"Ah... evet."

Aleti her yere yapış yapış bir pislik bırakıyor ve bu beni vahşî bir hayvana dönüştürüyor. Diğer meme ucuna geçip dakikalarca emiyorum, ikimiz de nefes nefese kalıp inleyene kadar kalçalarımızı birbirine sürüyorum. Sonra göğüs kaslarının kıvrımını ısııyorum, emiyorum, emiyorum, daha sert ve *daha sert*. Kyran bu duyguya bayılıyormuş gibi sızlanıp inliyor ve sonunda etini bıraktığımda dudaklarımın olduğu yerde mor bir iz kalıyor.

Kahretsin... Göğsüne morluk yaptım.

Ona bakarken düşüncelerim bulanıklaşıyor ve dudaklarımı karın kaslarına götürüyorum, orayı da öpüyor, emiyor ve ısııyorum... Kas taşlarının üzerinde üç koyu mor iz daha bırakıyorum.

Ona bakıyorum, tamamen kendinden geçmiş. Başı geriye eğik, gözleri kapalı, dudakları titriyor. Ne yaptığımın farkında bile değil. Kendi kendime sırtarak vücudundan aşağıya doğru inmeye devam ediyorum, leğen kemiğinde daha fazla karıncalanma yaratıyorum. Doğal olarak, birkaç dakikalığına sikini emmek için durmam gerekiyor, çünkü yapamıyorum. O kadar büyük, kalın ve lezzetli ki... Ama sonra kendimi ondan uzaklaştırıp iç bacaklarını öpmeye zorluyorum.

"Benim için yüzüstü dön, güzelim," diye nefes alıyorum, arkama yaslanıp onu yüzüstü çeviriyorum.

Memnuniyetle gidiyor ve ben de tatlı, sıcak, kızarmış etini öpmeye ve ısırmaya geri dönüyorum, kıcının gergin yanaklarına birkaç kez daha vuruyorum.

"Beni çok fazla ısıırıyorsun..." diye gürlüyor, poposunu sanki hoşuna gidiyormuş gibi ağzıma doğru itiyor.

Kıkırdıyorum, ellerimle onu kavriyorum ve nefesi kesilirken onu açıyorum. "Oh, ne kadar aptalım. Buraya *yalamak* için geldim."

Hiç vakit kaybetmeden, çünkü cidden, bunu bir süredir yapmak istiyordum, dudaklarımı kıcının arasına indirdim ve dilimi deliğinin üzerinde gezdirdim.

"Uhhfuck... Avi, bekle..." Kıpırdanıyor, parmakları yorganı kazıyor. "Bekle... Hiç *kimse-oh*. Ohhyess bu *iyi* hissettiriyor..."

Kelimenin tam anlamıyla kıcında sırtıyorum, onu yalıyorum, tatlı küçük kenarını lanet olası bir atıştırmalık gibi öpüyor ve emiyorum. Yani, ben de daha önce hiç kıcıımı yememiştim, ama ağzıma doğru kıvranışına bakarak bunun tatlı bir gıdıklanma olduğunu hayal edebiliyorum. Devam etmek istiyorum ama şimdiden aklımı kaçırmış durumdayım.

Yatağın her yerine boşalmadan önce onun içine girmeliyim.

"Bebeğim, yastığımın altından kayganlaştırıcıyı getir," diye homurdanıyorum, ağzım yanaklarının arasına gömülü, arkama yaslanmadan önce sadece birkaç kez daha öpüyorum.

Bana kayganlaştırıcıyı uzatıyor ve parmaklarıma bir demet döküp deliğinin üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşumla sıkıldığını hissediyorum ve tırtıklı bir nefes veriyorum, güzel ve ıslak olması için aletimi çekiştiriyorum.

"Biliyor musun..." Dizlerinin üzerine çökene kadar kalçalarını yukarı çekerek törpüledim, "Seni tekrar sikimle doldurmak için ne kadar *can* atıyordum?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Canımın çektiği kadar mı?"

Göğsümü sırtına yaslayarak çenesini kavriyorum ve sikim yanaklarının arasında kayıyor. "Neyi arzuluyorsun?" Onu öpüyorum, dilimi ağzının

içinde gezdiriyorum.

"Sen..." diye titreyerek dudaklarımdan nefes alıyor. "Aletin beni dolduruyor. Sen..."

sik beni." Yutkunuyor ve ben mırıldanıyorum.

"Bir kez yeterli değildi, değil mi güzelim?"

Başını sallıyor. "Hayır. Sen koca sikinle kıcıımı okşarken başka hiçbir şey umurumda değil."

O kadar titriyorum ki, neredeyse kasılıyorum. "Bebeğim, beni mahvediyorsun..." Kalçalarımı geri çekip deliğine doğru yönlendiriyorum.

"Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor.

Alnımı saçlarına yaslayarak, vücudunun direncine karşı çalışıyorum, kayganlaştırıcı içeri girmesine yardımcı olana kadar tacımı kıcına sokuyorum. Beni çılgına çeviren boğuk bir ses çıkarıyor, kalçalarını benimkilere dayıyor, ben de sikimin inçlerini ona sokuyorum. Onu çevremde geriyorum, pelvisim yanaklarına dokunana kadar yavaşça sürüyorum.

"Çok *sıkısın*, Kyran..." Vücudunun kavurucu sıcaklığının içinde sık pompalar oluşturarak mırıldanıyorum. "Kıçın sikimi emiyor."

"Mmm... Mmmffuck *çok iyi*." Dudakları saçma sapan titriyor, kendini tutarken kolları sallanıyor. "Becer beni, Avi... *Sertçe*."

"Emin misin?" Tüylerim diken diken oluyor, kalbim sırtına çarpıyor ve ben yavaşça çekilip sonra tekrar içeri giriyorum. *Bunun ne kadar harika bir his olduğunu anlayamıyorum bile...*

Seks daha önce hiç böyle hissettirmemişti... *Hiç* onunla olduğu kadar iyi olmamıştı.

"Evet." Yüzü yastığa doğru düşüyor. "Beni mahvet."

"Sen nasıl istersen, bebeğim." Kalçalarını kavriyorum, sikimi neredeyse sonuna kadar çekip çıkarıyorum, sonra sertçe geri sokuyorum. Sanki acımış gibi yastığa doğru hıçkırıyor. Ama kollarını başının üzerinde uzatırken tüm vücudu titriyor, parmakları çarşafı kavriyor, sanki tüm hissi buymuş gibi. "Sana ne istersen veririm, sadece *lütfe*n bu kıcı benden alma..."

Ne söylediğimi bilmiyorum... Ona bu şekilde sokulurken, onu sabit tutarken ve derinlerine girerken dudaklarımdan dökülenleri kontrol edemiyorum.

"Bu senin," diye sızlanıyor Kyran, beni çok şaşırtarak, sikim kıcının sıcak, kaygan, sıkı kanalına girip çıkarken inliyor ve sızlanıyor. "Yemin ederim... *hiçbir şey* böyle hissettirmiyor."

"Yani bu senin parmaklarından daha mı iyi?" Homurdanıyorum, daha sert pompalıyorum ve
Daha sert.

"Evet. Çok *daha iyi*."

Tenimin onunkine sürtünmesi ortak iniltilerimize, kesik kesik solumalarımıza ve yatağımın çerçevesinin gıcırtısına karışarak şimdiye kadar duyduğum en yasadışı müziği yapıyor. Sanki birileri kendinden geçiyor gibi, ki tam olarak olan da bu ve ben bunu çok seviyorum. Kaslarımın ne kadar zorlandığından ter damlıyor, boşalana ve aynı anda yere yığılana kadar onu beceriyor, beceriyor ve *beceriyorum*.

Parmak uçlarımın kalçasını morarttığı yerden bir elimi kaldırarak, metal bir direk kadar sert olan ve yatağa sıkışan aletini kızdırmak için etrafına uzanıyorum. Titriyor ve beni sıkıyor, bu his beni onunla biraz daha oynamaya, taşaklarını sıkmaya ve sikini yumruklamaya itiyor. Ondan çok fazla prekum dökülüyor, aleti sıırıslıkla. Parmaklarıma biraz sürüp dudaklarına götürüyorum ve ağzının içine itiyorum.

"Tadına baktın mı?" O açgözlülükle parmaklarımı emerken ben fısıldıyorum. "Sadece *ben* sana bunu yaptırmak..."

"Mmm," diye mırıldanarak onaylıyor.

"Bu kışındaki aletimden Kyran."

Çılgınca başını sallıyor. Parmaklarımı ağzından çekerek onu boğazından yakalıyorum ve sırtı göğsümle birleşene kadar yukarı çekiyorum. Parmakları kalçalarıma gömülüyor ve sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak itiş gücünü ele geçiriyor.

"Evet, bebeğim... Sür beni," diye kulağına homurdanıyorum, elim hâlâ boğazındayken lobunu emiyorum, diğeri göğsünde, meme uçlarıyla oynuyor.

"Neden bu kadar iyi hissediyorsun..." Kışının derinliklerine gömülü sikimin her santimine karşı kıvranıyor. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum... *Kahretsin*, Avi, aletini seviyorum."

"Bu senin sırrın, değil mi bebeğim?" Parmaklarımı, çılgınca hareketleriyle sikinin karın kaslarına çarptığı yere doğru sürüyorum. "Süperstar Kyran Harbor kışında büyük bir aleti seviyor mu?"

Tekrar başını sallıyor, kendini aşağı yukarı sallarken vücut ağırlığını üzerime veriyor, o daracık delik beni o kadar iyi okşuyor ki patlamak üzereyim. "Lanet olsun... *boşalacağım*."

"Söyle," diye tıslıyorum, boğazını daha sert sıkarak. "Söyleyene kadar boşalamazsın..."

"*Becer beni, bayılıyorum...*" diye haykırıyor, tüm kasları geriliyor.
"Kıçımda büyük bir siki seviyorum..."

Baş ve işaret parmaklarımla taşaklarının etrafında dönerek, o boğulana kadar sertçe kavıyorum. "Kimin?"

"*Senin, Avi. Büyük, sert aletinin* kıcımlı sikmesini seviyorum." "Üvey kardeşinin sikiyle boşalmak ister misin?"

"Yesss, *lütfe*," diye nefes nefese kalıyor.

"Sıcak, dar deliğin üvey kardeşinin boşalmasını emecek mi?"

Zorlukla nefes alıyormuş gibi ses çıkarıyor ve boğuk kelimelerle sızlanıyor, "İstiyorum... Üvey kardeşimin taşaklarını kıcımlı derinliklerine boşaltmasını istiyorum."

Tanrım, o pis ağız beni boşaltacak... "Oradayım bebeğim," diyorum taşaklarım sıkılaşıırken ve ona sertçe, *hayvani bir* şekilde bedenlerimizi birbirine çarparken. "Benim için gel, güzelim."

"Senin için geliyorum..." Tüm vücudu titriyor ve yüksek sesle inliyor.

Kaygan orgazm darbeleri sikinden yukarı fırlıyor, göğsüne çarpıyor ve kaslarından aşağı akıyor. Omzunun üzerinden olanları izliyorum, boşalırken ne kadar seksi görüldüğüne büyülenmiş gibi bakıyorum.

O çok güzel... Muhteşem ve mükemmel... Ve *benim*.

Kyran'ın vücudu öne doğru düşüyor ve yanaklarını açık tutuyorum, kendi doruk noktam beni kenara çekerken aletimin kıcında kaybolmasını izliyorum. Ve onun içinde zonklamaya başlıyorum.

"Doldur beni, Avi..." diye inliyor, taşaklarıma masaj yapmak için altımıza uzanıyor, parmakları birleştığımız yerde geziniyor. Bu his, orgazmımın mümkün olduğunu düşündüğümünden daha uzun süre devam etmesini sağlıyor. Ve itişlerim onu kovalamayı bırakmıyor, döllerimi alabildiğim kadar derine itiyor.

"Tanrım, içine boşalmaya bayılıyorum..." İnliyorum, sesim kısık ve titrek çıkıyor. Sırtına doğru eğildim, kaygan kaslarımız birbirine kayarken ben de onun içine girip hepsini sağdım. "Bu şekilde aldığın için çok mükemmelsin bebeğim."

"Devam et..." diye sessizce yalvarıyor. "Beni becermeye devam et."

Ona istediğini verirken beynim bulanıklaşıyor, yumuşamaya başlayana kadar sikimi içinde okşuyorum. Ben bile anlamıyorum ama o doyamıyor, sanki birden fazla orgazm oluyormuş gibi sürekli miyavlıyor ve nefes nefese kalıyor... Ki bunun erkekler için mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Bunu duymaktan nefret edeceğini biliyorum ama bence Kyran güçlü bir dip. Cidden... Hoşuna gitse de gitmese de, kıcına sik almak için *yaratılmış*.

Ama sonra aklıma istenmeyen bir şey geliyor... Onun ben olmayan biriyle olan görüntüsü. Kızını başka erkeklere verirken çekilmiş fotoğrafları zihnime üşüşüyor ve bundan nefret ediyorum. Öğürmek istiyorum.

Kendimi çekerek yatağa, onun yanına uzanıyorum ve o da bir nefesle yere yığılıp uzuvlarını uzatıyor. Boğazıma tırmanan iğrençliği yutmaya çalışıyorum, o yan yatıp bana göz kırparken parmaklarımı pazusunda gezdirmeye odaklanıyorum. Şapkamın yarısı kafamdan sarkıyor, o da şapkamı iterek çıkarıyor. Ve bunu bana neyin yaptırdığı hakkında hiçbir fikrim yok ama kolu benden uzaklaşmadan önce bileğine bir öpücük konduruyorum.

Bir an bana bakıyor, gözleri orgazmdan sulanmış, saçları karmakarışık. *Harika* görünüyor ve ben bundan gerçekten nefret ediyorum. Her zaman ne kadar iyi görüldüğünden ve elimde olmadan buna takılıp kalmaktan nefret ediyorum. *Herkesin* ona takıldığını bilmemden nefret ediyorum ve onun... dallanıp budaklanmaya karar vermesi ve diğer insanların onu şu anda benim olduğum gibi görmesine izin vermesi an meselesi.

"Yine kaçacak mısın...?" Parmaklarımı kalçasında oluşmaya başlayan morluklara doğru kaydırarak fısıldıyorum.

"Fark eder mi?" Şişmiş alt dudağını çiğniyor. "Sadece geri geleceğim..." Ben onun boğazında kayan adem elmasının büyüüne kapılırken onun gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Duramıyorum..."

"O zaman denemeyi bırak," diye mırıldanıyorum ve baldırımı onunkinin üzerine eğip içine sokuluyorum. Boynunu, omzunu, kolunu öpüyorum.

"Ama yapmak zorundayım." Geri çekiliyor, kaçacakmış gibi doğruluyor. Hayal kırıklığı ve keşke olmasaydı dediğim bir hüznle iç çekip yüzümü yastığa gömüyorum. "*Yapmıyorsun...* Ama her neyse."

Parmaklarının boynumda gezinme hissi boynumu kıvırıyor ve ona bakıyorum. "Avi... Söylediklerim için gerçekten üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.

Daha önce," diye mırıldanıyor, ondan pek sık duymadığım bir tonda. Samimiyet ve pişmanlık. "Hiçbirini kastetmedim, sadece..."

"Pislik olmak." Ben sırtıyorum, o da kıkırdıyor.

"Evet," diye iç geçiriyor, yavaşça başını sallıyor. "Kocaman, iğrenç bir pislik."

"En azından bunu kabul edebiliyorsun," diye nefes alıyorum, kendimi ona daha da yaklaştırmak.

"Yine de gitmem gerekiyor." Birkaç santim uzaklaştı. Başımı huysuzca sallıyorum.

"Hayır."

"Evet." Sırtıyor.

Parmaklarımı kalçasında gezdiriyorum. "Seni sadece kalırsan affedeceğim..."

"Avi, burada kalamam." Sesi biraz daha sertleşiyor, ciddiyeti gözlerimi onunkilere çekiyor.

"Çünkü birinin sabah seni giderken görmesinden korkuyorsun..."
Yutkunuyor ama cevap vermiyor.

Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Gecenin bir yarısı saklanmadığında bunun neye benzediğini bilmek istemiyor musun?"

"Ben... Bilmiyorum" diye gürlemeden önce bir süre sessizce bana baktı.

Umutsuzluktan oflayıp puflayarak sırtüstü düşünüyorum. "İyiym. Güle güle Kyran. Bir dahaki sefere uğramaya karar verdiğinde görüşürüz."

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü." Hızla doğruldum. "Bugün bana karşı kocaman, iğrenç bir pislik gibi *davrandın* Kyran. Sonra sen geldin ve sana siktirip gitmeni söylemeliydim. Ama yapmadım..." Yutkunuyorum. "Çünkü yapamam."

Bana göz kırptı. "Kızma..."

Başımı sallıyorum. *Nasıl* kızgın olunacağını biliyor muyum? Beni onun gibi hissettiren insanların yanında nasıl davranacağımı biliyor muyum?

Hayır. Cevabım kesinlikle *hayır*, çünkü bunu ilk kez yaşıyorum.

Eğilip usulca dudaklarımı öpüyor. Ama çok çabuk bitiyor ve ben *daha derine dalmak* isterken o geri çekiliyor.

"Sonra görüşürüz."

Ayağa kalkıyor, kıyafetlerini de beraberinde banyoya götürüyor. Ben de yatağa uzanıp yüzümü yastıkla kapatarak dikkatimi onun içeride olduğu ve muhtemelen kapıyı yine kilitlemediği gerçeğinden uzaklaştırıyorum.

Yastığım da onun gibi kokuyor. *Bütün yatağım onun gibi kokuyor.*
Kehribar, bal ve ne olduğunu çıkaramadığım narenciye gibi bir şey...

Oh, lanet olsun. Yüzüm hâlâ kayıta olan kameramın olduğu yöne doğru eğiliyor. Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve kamerayı kapatıyorum.

Bir kez daha, çekim yaptığımızı unuttum. Çünkü *Hayranlar* son zamanlarda giderek daha fazla sonradan akla gelen bir şey gibi görünüyor.

"Avi!" Kyran'ın sesi banyonun içinden gürliyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Sanırım sonunda morlukları fark etti.

Boxerıyla hışımla dışarı çıkıyor ve sırtmamak ya da benim küçük aşk ısırıklarımınla süslenmiş ne kadar inanılmaz görüldüğüne hayran olmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ciddi misin lan sen?!" diye tıslıyor.

"Sorun nedir?" Aptal rolü yaparak kirpiklerimi masumca kırıştırıyorum.

"Futbolcu olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye feveran ediyor. "Soyunma odasında diğer erkeklerin önünde soyunmak zorundayım..."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Alaycı bir gülümsemeye izin veriyorum ve bu açıkça onu daha da öfkeliyor.

"Bu hiç komik değil!" diye bağırıyor. "Bunu nasıl açıklayacağım?"

Yanına yaklaşıp göğsündeki ve karın kaslarındaki izleri değerlendiriyorum... ve boxer külotuna kadar iniyorum. "Sadece bir kıza ait olduklarını söyle." Omuz silkiyorum.

"Kıçım dalar," diye homurdanıyor ve ben de kıkırdamayı engellemek için elimi ağzıma kapatıyorum. "Bu güzel parmak izi morluklarıyla birlikte!" Boxerını biraz aşağı çekiyor ve şimdi kendimi kötü hissediyorum.

Onu o şekilde işaretlediğim için gerçekten pişman değilim... Daha önce bir pislik gibi davrandığı için bunu hak ediyor. Ama yine de haklı. *Bunu bir kızın yaptığı için iddia etmek zor olabilir.*

Parmağımla izleri takip ederken nefes verdiğini duyuyorum ve gözlerim onunkilere kayıyor. "*Gerçekten çok seksi ama...*"

Görünürdeki öfkesi kayboluyor ve bana göz kırpmıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralıyor. Ama sonra çenesi Robin'in bacaklarına sürtüldüğü yere doğru eğiliyor. Sırtmamak zorundayım, çünkü bu oldukça sevimli. Üzgün olduğunda onu rahatlatıyor, tıpkı bana yaptığı gibi.

Kyran onunla ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyor, kaşları çatık bir şekilde bana bakıyor. "Adı ne?"

"Robin." Dudağımla ısırırım.

Gözlerini kısarak ona bakıyor. "*Neden Robin?*"

"Çünkü o benim yardımcım," diyorum ona. Bana bakıyor. "Ben Batman'im." Ondan bir kahkaha yükseliyor ve göğsümün içi yanıyormuş gibi hissediyorum. "Çok şirin. Batman'in hareketlerinden biri de düşmanlarının üzerinde morluklar bırakmak mı?"

Bunu hiçbir çizgi romanda okuduğumu hatırlamıyorum..."

Batman okuduğumu bilmiyordum... İlginç.

Kıkırdarak başımı ona doğru eğiyorum. "Seni yenmenin bir yolu olabilir..." "Peki ben hangi kötü adamım?"

Parmaklarımı kalçasına dolayarak kulağına doğru eğildim. "Senin Bay Donuk olduğunu söyleyebilirim... Çünkü *buz gibisin*."

Yutkunuyor ve ben de sıcak tenlerimizi birbirine eritip boynunu yavaşça öperken o "Ben... miyim?" diye fısıldıyor.

"Her zaman değil." Elim göğsünde geziniyor. Ama kalmasını sağlamak için yaptığım utanmazca girişimlere devam edemeden elimi çekiyor.

"Gitmem gerek, Avi." Bana öyle bir bakıyor ki, sanki gerçekten *istiyor* ve bu beni biraz üzmeye başladı.

O banyoya geri dönüp hızla giyinirken ben sadece başımı sallıyorum - yapabildiğim tek şey bu.

Kapıdan çıkarken durup omzunun üzerinden bakıyor. Gözleri kediye kaydı ve "Hoşça kal Robin" dedi. Sonra o güzel ela gözlerini bana dikeyor ve "Hoşça kal Batman" diye fısıldıyor.

CHAPTER NINETEEN

S4int_d1ck: Sen Noel Baba ol. Ben de keseni boşaltmaya yardım eden elf olacağım.
BigDickBritBoy: @Backwardz_Cap @Not_Your_Baby İşbirliği yapmak ister misiniz? İkiniz de çalışan görünüyorsunuz ve doldurabileceğiniz iki boşluğum var

Kyran

Yani...

Öğleden sonrayı, *isteyerek* yapacağımı milyon yıl düşünsem tahmin edemeyeceğim bir şey yaparak geçirdim...

Kendime lavman yaptım.

Tamam, beni yargılamadan önce açıklamama izin verin.

Twitter'daydım, hayranlardan gelen yorumları kontrol ediyordum. Avi'nin isteği üzerine *etkileşimde bulunuyordum*. Ama sonra merakım galip geldi ve diğer OnlyFans yaratıcılarının hesaplarını kontrol etmeye başladım, sadece ne yaptıklarını ve çevrimiçi olarak nasıl olduklarını görmek için. Belki onlardan öğrenebileceğim şeyler vardır diye. *Araştırma* gibiydi.

Bir şey diğerine yol açtı ve bir sonraki bildiğim şey, Tumblr'da bir gey tavşan deliğine düştüğümdü. Bir şekilde kendimi, daha az tuhaf görünmesini sağlayacak daha iyi bir kelime bulamadığım için, *rejimlerini* anlatan gey erkeklerin - özellikle de diptekilerin - gönderilerini okurken buldum.

Bunları okuyunca kendimi tam bir çaylak gibi hissettiğimi itiraf etmek istemiyorum... Ama öyle hissettim. Bu yüzden kendimi Avi'nin önünde asla utandırmayacağımdan nasıl emin olabileceğime dair bazı zihinsel notlar almaya karar verdim. Çünkü o benim ortağım.

İş ortağım yani. Bu kadar.

Bunu onun için yapmıyorum, kendim için yapıyorum. Ve taraftarlar için.

İhtiyacım olan her şeyi satın alırken, yüzümde zar zor görebileceğim kadar aşağı çekilmiş bir şapka ile gizlice eczaneye gittim. Sonra da

Guty'nin gitmesini bekledim ve banyoda saatler geçirerek, tabiri caizse, *altımı temizledim* ve kendime kasıtlı olarak salin lavmanı yaptım.

Hayır, hoş değildi ve hayır, detayları daha fazla tartışmak istemiyorum.

Üvey kardeşimle bir sonraki cinsel ilişkiye hazırlıklı gireceğimi söylemem yeterli. Sanırım hepsi yaşam tarzının bir parçası. *Yaşam tarzı* derken, bir gey porno içerik yaratıcısını kastediyorum.

Bunların hiçbirisi kendimi yaparken hayal ettiğim şeyler değil ama takıntılarımı bir kenara bırakıp Avi ile çalışmaktan keyif aldığımı kabul etmek için elimden geleni yapıyorum. Yani, videolar kendi adına konuşuyor. Onunla seks yapmak daha önce yaşadıklarımın çok daha iyi... Ve hala bunun kimliğim için tam olarak ne anlama geldiğiyle boğuşuyor olsam da, sanırım akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşamak için büyük miktarda para almak, içimdeki şüpheleri ve güvensizlikleri elimden geldiğince bastırmam için yeterli bir motivasyon kaynağı. *Şimdilik.*

İş dışında, Avi'yle aramızdaki şeyler hâlâ biraz tuhaf ve bundan sonra da öyle olacak mı emin değilim. Sonuçta, birlikte yaşadığımız bu tür şeyleri nasıl yaşarsınız ve bir tür bağlılık oluşturmazsınız? Daha önce hiç kimsenin görmediği bir yanımı görüyor ve ondan nefret etmeye devam etmek istesem de, çünkü etmem *gerektiğini* hissediyorum, kızgınlığımın yavaş yavaş azalmasına engel olamıyorum.

Hayranlardan gelen ilginin sadece bir bonus olduğunu hissetmeye başladım... Ve özlem duyduğum asıl ilgi, kendime her zaman nefret ettiğimi söylediğim kişiden geliyor.

Bu durum pek çok farklı nedenden ötürü son derece endişe verici, bunlardan en önemlisi de bunun hiçbir zaman Avi ve benimle ilgili olmaması gerektiği idi. Bunun *parayla* ilgili olması gerekiyordu, sade ve basit. Ama geçen gece, kendi yatakhane dönmüş yatağıma girene ve umutsuzca uykuya dalmaya çalışana kadar her şeyi filme aldığımızı fark etmedim.

Kamera orada olmasa da olurdu.

Ve bu bir sorun. Çünkü ben eşcinsel *değilim* ve Avi benim üvey kardeşim. Onunla yaptığım şeyi en başta yapmamalıydım, ama bunu *neden yapmaya* başladığımızı gözden kaçırdığımız anda, bu çok daha büyük bir soruna dönüşüyor...

Hayat değiştiren bir şey.

Bu şeylerle yüzleşmeyi düşünmek istemiyorum. On iki yaşından beri amacım her şeyi bastırmak oldu. *Kaçınmak, dikkat dağıtmak, inkar etmek.* İşte bu.

Nasıl başa çıktığımı... Hayatım olarak bilinen sonsuz içsel işkenceden kurtulmamın tek yolu.

Kendimin bu iki tamamen farklı versiyonu arasında hokkabazlık yapabileceğimi sanmıyorum...

İkisi de gerçek ben mi? Ben kimim ki?

Tüm bu düşünceler ne kadar kaotik olsa da, içinde bulunduğum çıkmazın stresini daha da arttırıyor. Şu anda bir çanta topluyorum, tatil için eve gitmeye hazırlanıyorum.

Noel tatilinin eğlenceli olması *gerekir*. Eminim diğer öğrencilerin çoğu tatillerini aileleriyle geçirmeyi, hediyelerini açmayı, sıcak kakaolarını yudumlamayı, konuşmayı, gülmeyi ve normal olmayı dört gözle bekliyordur.

Ama ben öyle değilim. Seyahat çantamdan giysilerimi çıkarıp yenilerini yerleştirirken içimi ölümcül bir korku kaplıyor. Dün gece Mississippi'de Ole Miss'i yirmi dörde on yedi yendiğimiz playoff maçından yeni döndük. Çok zor bir galibiyetti... Savunmaları yapışkan gibi üzerimizdeydi ve biz de kıl payı kurtulduk. Aklımın başka yerde olduğunu itiraf etmeyi reddediyorum ama konsantre olmakta biraz zorlanıyordum.

Ve şimdi bütün bir haftayı, kaçmak için kıcıımı yırttığım o evde, sefil babam, acı çeken üvey annem ve para için gizli eşcinsel seks yaptığım, aynı zamanda üvey kardeşim olan adamla geçirmek zorunda bırakılıyorum.

Ceketimin cebine koymak isteyeceği bir şişe zehiri olan varsa, şimdi tam zamanı.

Guty bu sabah Nevada'ya dönmek için erkenden ayrıldı, ben de yurttta oyalanıyorum. *Gitmem gerekmeden önce hala birkaç saatim var...*

Neden yaptığımı bile bilmeden telefonumu cebimden çıkarıp mesajlarımı açıyorum ve yeni bir mesaj yazıyorum.

Ben: Hey... Eve gitmeden önce biraz takılmak ister misin?

Alt dudağımı çiğnerken ayağım hızla yere vuruyor, mesajı okuduğu an için göz ucuyla ekranı izlemiyormuş gibi yapıyorum.

Tam beş dakika geçiyor ve sonunda Uber uygulamasını açarken kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. Ama tam sipariş verecekken bir mesaj geliyor.

Avi: Evet, bu harika olurdu.

Avi: Buraya gel. Ve hamburger getir ;)

Gözlerimi devirerek telefonumu bir kenara koyuyorum ve eşyalarımı alıp kapıya yöneliyorum. Yatakhanesine yürümek beş dakikadan kısa sürüyor, bu sırada soğuktan korunmak için montumun yakasını boynuma doğru çekiyorum. İçeri girip onun katına çıktığımda, kapıyı çalmadan önce bir nefes alıyorum. Kapıya doğru koşuşturmasını dinlerken kendimi gergin hissediyorum.

Kapıyı kırarak açıyor, beni görünce yüzündeki sevinçli sırıtış kayboluyor. "Neden kaşlarını çatıyorsun?" Avi'nin yanından geçip yatakhanesine giriyorum ve o da kapıyı kapatıyor. arkamdaki kapı. "Başka birini mi bekliyordun?" Ceketimi omuzlarımdan silkerken kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Senden hamburger getirmeni istemiştin ama işte buradasın, hamburgersiz." Arkası dönük şapkası ve eşofmanıya yanından geçip mutfığa doğru ilerliyor ve çıplak göğsüne bir saniye daha bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ben DoorDash değilim, sürtük," diye homurdanarak bana uzattığı bardağı kabul ediyorum. "Eğer hamburger istiyorsan, kendin sipariş et."

"Her zaman bir güneş ışığı." Alaycı bir şekilde sırıtıyor, ben de omuz silkip bir içki alıyorum.

Tekrar burada olduğum gerçeğinden dolayı içimde oluşan telaşlı akıntıları yatıştırmak için kesinlikle buna ihtiyacım var.

Sanırım *akışına bırakan* bir insan olmadığım açık. Bazen keşke öyle olsaydım diyorum ama ben öyle değilim. Çocukluğumdan beri iyimser ve rahat biri olmadım. Hayatımda yaptığım her şey karmaşık bir şekilde planlanmış ve bir daha asla gardımı düşürürken yakalanmayacağımdan emin olmak için yarattığım kendim imajına uyacak şekilde hazırlanmıştır.

Ya da en azından *öyleydi...* Ta ki para için üvey kardeşimle eşcinsel ilişkilere girmeye başlayana kadar.

Ve paradan bahsetmişken, çok büyük oldu. Son iki videodan, öncekilerden kazandığımızın iki katından fazlasını kazandık. Ve itiraf etmeliyim ki, ikimizi çevreleyen tüm heyecanı kendi gözlerimle, gerçek zamanlı olarak görebilmek, ev taksitlerim biter bitmez bu işi bırakma planımı suya düşürdü.

Bu duruma boyun eğmek benim için *yeni* bir maske takmak gibi hissettirmeye başladı. Avi'yle yalnız kaldığımda başka biri oluyorum. Bir rol oynuyorum ve bunun gerçek olup olmaması önemsiz. Kyran Harbor'ın bu versiyonu teselliye kontrolü bırakmakta buluyor... Sadece birazcık. Sadece onu gerçeklikten ve içindeki karanlık uçurumdan uzaklaştıracak kadar.

O Kyran Harbor bile değil... O **Senin Bebeğin Değil.**

"Düşünüyordum da..." Avi içkisindeki kırmızı pipeti çiğneyerek şöyle diyor. "OnlyFans hesabımı ortak bir hesap haline getirmeliyiz. İnsanlar çift hesaplarına bayılıyor. Ayrıca, artık tek başıma içerik üretmiyorum zaten."

Onu dinliyorum ama gözlerim şu anda parçalarını ısırdığı pipete takılmış durumda. "İçindeki Twizzler mı?" Kocaman sırtıyor ve başını sallıyor. "Nesin sen... sekiz mi?"

"Çocuksu kaprislerimin hayranı olmadığını mı söylüyorsun?"

Sırtıyor. Başımı sallamadan önce bir süre ona bakıyorum. "Sen bir aptalsın."

O lanet Twizzler'ı kemirirken yüzü eğik. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Gergin değilim..." Yalan söylüyorum, bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü belli ki pek iyi durumda değilim, hayatımdaki tüm saçmalıkların stresi omuzlarıma çökmüş durumda.

"Rahatlamana yardım etmemi mi istiyorsun..." Sırtışı genişler.

Nedense midem bulanıyor ve teklifinden etkilenmemiş gibi görünmek için kendimi zorluyorum... Ve bunun nasıl bir şey olacağını zerre kadar düşünmüyorum.

"Ben iyiyim," diye hayıflanıyorum.

Bir adım öne çıkıyor, açıkta kalan teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaşıyor. "Ama bu işte iyi olduğumu biliyorsun..." Uzanarak parmağını kot pantolonumun kemer halkalarından birine geçiriyor ve beni kendine çekiyor.

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum ama bastırıyorum ve onu itiyorum. "Avi, dalga geçmeyi bırak. Sadece... iş konuşalım."

"Ama sevişmek bizim işimiz." Işıldıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Sonsuz aptallığına teslim olarak iç geçiriyor. "İyi, sheesh. Ayak parmaklarını kıvrarak bol bol orgazm olan biri için hâlâ çok gerginsin."

Etrafımda dolaşıyor, kanepeye doğru ilerliyor ve üzerine oturuyor, ben ise ayakta duruyorum, olduğum yerde çırpınıyorum ve onun *gevşememe* yardım ettiği düşüncelerini umutsuzca uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Boğazımı temizleyerek içkimi bitiriyorum ve kanepede ona katılıyorum. Önünde dizüstü bilgisayarı var ve ekrana baktığımda yan yana iki pencerenin açık olduğunu görüyorum. OnlyFans ve Twitter.

OF profilinin detaylarını açarak bana bakıyor. "Yani... ortak hesap. Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. İyi. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

"Her şeyi değiştirmeyeceğim, ancak açıklamayı çoğunlukla sadece işbirliği yaptığımızı yansıtacak şekilde değiştireceğim. Birlikte." Bana göğsümde tuhaf bir sıcaklık yayan pırıltılı bir bakış atıyor.

Bunun ezici fikrinden sıyrılarak boğazımı temizliyorum ve tekrar başımı sallıyorum. "Tamam..."

"Çünkü ben... başka biriyle işbirliği yapmıyorum," diye mırıldanıyor, klavyesine dokunurken gözleri bana kayıyor. "Öyle mi?"

"Hayır..." Fısıldıyorum. "Bunu *seninle* yapmak bile istemiyorum... Hatırladın mı?"

Kelimeler dilimde asit gibi hissediyorum.

Avi'nin kirpikleri yüzümde dalgalanırken, "Doğru. Nasıl unutulabilirim ki..."

"Ben... Sanırım yanlış söyledim," diye geri adım atmaya başladım.

Ama bana biraz zorlama gibi görünen bir sırıtış attı ve "Merak etme. Ne demek istediğini anladım."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

Omuz silkiyor. Ve şimdi kafam daha da karıştı.

Ne halt ediyoruz biz? Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Geceleri baş başa kaldığımızda, hayranlar için takıldığımızda, sanki başka bir şeymişiz gibi hissediyorum. İki farklı insan. O insanlar olmanın verdiği hissi seviyorum. Ama sonra öyle olmam *gerekiyormuş* gibi hissetmiyorum ve bu beni mahvediyor.

"İşte." Sesi endişeli düşüncelerimi böldü. "Hayranlar için bir gönderi yapalım. Onları birleşme konusunda heyecanlandırmak için..."

"Tamam..." O tekrar bilgisayarın başına geçip yeni bir açıklama yazarken ben göz kırpyorum. "Ne tür bir gönderi?"

Avi masadan telefonunu kapıyor, ön kamerayı açıyor ve bize doğrultuyor. Ben daha ne yaptığını anlayamadan parmaklarını çeneme geçiriyor ve beni ağzına çekiyor. İlk başta biraz irkiliyorum, onu öperken her zamanki gibi, çünkü bu çok farklı...

Sanırım teoride bir kızın ağzı gibi hissettirebilir... Sıcak, dolgun, yumuşak dudakları kabarık yastıklar gibi. Ama şimdiye kadar öptüğüm tüm kızlardan daha baskın; ağzının benimkinde ilerleme şekli, sanki yeni bölgeyi keşfeden ve kendisi için talep eden bir yerleşimci gibi.

Ayrıca alt dudağımı ısırdığı bir şey yapıyor, ama nazik, erotik bir şekilde, dişlerinin arasında çekiştirdikten sonra

sonra da ağzımın içinde fırçalayarak benimkini kızdırıyor. Beni hipnotize ediyor; bir kediye ensesinden tuttuğunuzda olduğu gibi beni transa sokuyor.

Gerçekten *harika* öpüşüyor ama ona böyle iltifatlar edebileceğimi sanmıyorum. Onun yerine, eli göğsümden aşağı kayarken, başparmağı ben inleyene kadar tişörtümün içinden meme ucumu okşarken, ağzının büyüü altında titriyorum.

Bir fotoğrafın çekilme sesini duyuyorum ve bu beni kendime getiriyor. O geri çekilirken gözlerim açılıyor, kapüşonlu göz kapaklarını bana kırıştırıyor.

"Gördün mü?" diye nefes alıyor, sesi çakıllı. "İş hala... iyi hissettirebilir."

Bu ne anlama geliyor? Kafam çok karıştı.

Söyleyecek sözüm olsa bile konuşabileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden o ekrandaki resmimizi değerlendirirken ben sessizce oturuyorum.

"Ah, bu çok iyi oldu," diye iç geçiriyor, neredeyse kayıtsızca, harika bir gün batımı fotoğrafına neşelenir gibi.

Dudaklarımı büzerek ve yüzümdeki sıcaklığı bir kez daha görmezden gelerek ekrana bakıyorum. Öpüşürken çekilmiş fotoğrafımız, videolarımızı izlerken hissettiğim aynı karıncalanma heyecanını uyandırıyor. İki yabancının, bir *çiftin fotoğrafı* gibi görünüyor.

İçime bir huzursuzluk dalgası çöküyor ve heyecanla karışarak başımı döndürüyor. Ama Avi her zamanki gibi bundan hiç etkilenmiyor. Sadece telefonuyla oynuyor, yüzümün bazı kısımlarını bulanıklaştırmak için fotoğrafı değiştiriyor.

Kıvrınarak, dikkat dağıtmak için birkaç kelime bulmayı başarıyorum. "Neden yüzünü bulanıklaştırmıyorsun?"

Bana bakıyor, yüz hatları ciddileşiyor. "Gerçekten emin değilim..." "Eğer tahmin etmek zorunda olsaydın..." Devam ediyorum.

Dudaklarını büzüyor, omuz silkmeden önce bir an düşünüyor. "Sanırım... ilgiyi seviyorum. Bir *insan* olarak bana yaltaklanmaları hoşuma gidiyor. Demek istediğim, kimse gerçekte kim olduğumu bilmiyor. Gerçek ismimi falan kullanmıyorum."

"Ama seni tanıyan biri görürse, o zaman insanlara söyleyebilir," diye gürlüyorum, ani korkunç düşünceler arasında dönüyorum. "Videolarda seninle birlikte olduğumu anlayabilirler..."

"Sana söz veriyorum, böyle bir şey olmayacak," diyor kendinden emin bir şekilde. "Bunu nereden biliyorsun?"

Alay ediyorum.

"Sadece bana güven, tamam mı?" Uzanıp parmaklarını benimkilerin

arasından geçiriyor.

"Avi..." Sesim boğazımda düğümleniyor. "Neden elimi tutuyorsun?"

Dudakları o lanet olası ukala sırtışlarından birine dönüşüyor. "Neyin var...? Seni rahatsız mı ediyor?" Kaşlarımı çatıyorum ve elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor. Yüzüme doğru eğilerek fısıldıyor, "Yani, sikimi kıçına sokup çıkarabiliyorum ama el ele tutuşmak senin için fazla mı samimi, *Kyran*?"

Alçakgönüllülüğün yakıcı alevleri onun sözleriyle boynumdan yukarı fırlıyor, bacaklarımın arasında sert bir zonklama oluyor. O ise benim rahatsızlığıma kıkırdıyor ve kaslarımdaki öfkeyi kamçılıyor.

"Benimle dalga geçmeyi bırak," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, bunu her zaman yapmasından nefret ediyorum.

Beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor. Bu tam bir saçmalık.

İşte sıkıntı. Ve ben de gitmiş olabileceğini düşünmüştüm.

"Ama seninle sevişmeyi bırakmak istemiyorum." Ağzıma daha gürültülü kıkırdamalar üflüyor, ben ondan uzaklaşmak için kıvranana kadar havada asılı kalıyor. Sonunda elimi bırakıyor ama onun yerine elini ereksiyonumun hızla sertleştiği kasıklarımın üzerinde kaydırıyor. "Bu çok eğlenceli."

"Bırak beni, Avi..." Bu hisle ürperiyorum, gururum için ona karşı savaşmak istiyorum, ama aynı zamanda çaresizce üstesinden gelemediğim ağrıyan şehveti kovalıyorum. Bu çok saçma. "Ben senin bebeğin *değilim* ve buraya içerik kaydetmek için gelmedim..."

Yalanlar.

"Bu doğru değil." Kulağıma sırtıyor ve ben ürperene kadar diliyle kulağımı okşuyor.

Ama sonra hızla geri çekildi, kendini üzerimden çekti ve beni bacaklarımın arasında nabzım atarken kanepede sırtüstü yatar halde bıraktı.

Siktir et onu.

Yavaşça doğruluyorum, o dizüstü bilgisayarını alırken başım dönüyor. "İstersen sana OF'in şifresini verebilirim..."

"Gerek yok," diye homurdanıyorum ve o da omuz silkiyor. "Peki. Ama senin de çaba göstermen gerekiyor."

"Öyleyim. Lanet Twitter'ı açtım ve bazı paylaşımlarınızı retweet ettim. Benden daha ne istiyorsun?"

Bana yan gözle bakıyor. "Her şeyin üstünde kalmalısın. İnsanların yorumlarına yanıt ver. Etkileşime geç. Yeni aboneler kazanmamızın en iyi yolu bu."

"Peki." İnatla gözlerimi deviriyorum.

Yanına eğilerek, paylaştığı seks video klibimizdeki yorumları gözden geçiriyorum. Bana baktığı hissine kapılıyorum ama ona baktığımda gözleri ekrandaydı.

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum ve **Fister_Jones1002** rumuzlu bir kişinin yorumunda duruyorum. "Bunu gördünüz mü?"

Avi gülüyor, ben ise yorum karşısında mahcup bir şekilde aval aval bakıyorum:

Fister_Jones1002: Alt kısım çok çarpıcı. O kıcı mahvederdim. *kalp gözü emoji*

Aşağıya indiğimde, son derece sapkın bir başka örnekle karşılaştım **DaddyDom6969**.

DaddyDom6969: Seninle tanışabilir miyim? Sarışını ikiye bölüp tükür. *winky face*

"Yüce İsa..." Mırıldanıyorum. "Şu boka bak."

Peteypie7421: İkinize de altın *duş emoji* vermek istiyorum.

"Bu adamın nesi var böyle?" Okuduklarım karşısında şaşkına dönmüş bir halde başımı sallıyorum. Yüzlercesi var ve aşağı doğru indikçe daha da çılgınlaşıyor gibi görünüyorlar.

"İşte size internetteki insanlar." Avi kıkırdar.

"Bu çok boktan. Kim yabancılara böyle şeyler yazar ki?"

Omuz silkiyor. "Neden şaşırdın ki? İnternette sürüngenler böyle. Bu yeni bir şey değil."

"Evet, sanırım bu yüzden katılmıyorum," diye hayıflandığımda Avi alay ediyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Evet, doğru!" Kıkırdıyor. "Neredeyse Instagram'da yaşıyorsun. Her zaman küçük motivasyon alıntılarını paylaşıyorsun. *Hashtag mübarek*," diyor alaycı bir şekilde, sonra gözlerini deviriyor. "Lütfen."

Dudaklarımın kurnaz bir sırıtışla kıvrılmasına engel olamıyorum. "Beni takip ettiğini bilmiyordum..."

Kaşlarını çatıyor. "Umurumda değil. Bu aptal şey, umurumda olmasa da bana senin pisliklerini göstermekten vazgeçmiyor."

"Doğru." Sırıtışım genişliyor. "Sen nasıl istersen, Insta-stalker." "Kapa çeneni," diye homurdanıyor.

Ama artık bunun onu ne kadar etkilediğini bildiğim için durmam mümkün değil.

Yüzümü ona dönerek mırıldandım: "Hesabında bir şey paylaşıyor musun? Yoksa sırf yaptığım her şeyi gizlice izlemek için mi açtın?"

"Kendini övme. O kadar da ilginç değilsin..." diye mırıldanıyor ve dizüstü bilgisayar ekranına odaklanırken yanağının içini ısıtıyor.

Bu son derece tatmin edici.

"Bakın," diye konuyu değiştiriyor. "İşte bir İsa manyağı bize sonsuza kadar cehennemde yanacağımızı söylüyor." Bir yandan gülerken bir yandan da ekranı işaret ediyor.

Yüzümdeki eğlence bir anda kayboluyor ve ağzım kuruyor.

Birdenbire nefes almakta zorlanıyorum ama bununla savaşmalıyım. Avi'nin derimin içinde boğulduğumu bilmesine izin veremem.

"Ne... bu konuda ne yapardın?" Titreyen elimi açıp avucuma bakarken sesimi normal çıkarmaya çalışarak soruyorum.

Her şey yolunda.

Buradasın ve iyisin. Sadece

Avi'nin sesine odaklan.

Adamı engellemekten bahsederken biraz yankılanıyor. Ama ona tutunuyorum ve kendimi içine düştüğüm çukurdan çekip çıkarıyorum. Sıkıca tutunuyorum ve yüzeye doğru tırmanıyorum.

İşte Highland Bulvarı, diye düşünüyorum kendi kendime, avucumdaki çizgileri takip ederek. Eskiden arkadaşlarımla buradan bisikletle aşağı yukarı giderdik. Ve bakın, gerçekten harika Tayland yemekleri yapan bir yer.

Yavaş yavaş kalp atış hızım dengeleniyor ve nefes alışverişim düzene giriyor. Az önce savuşturduğum mini panik ataktan habersiz, internetteki insanların ne kadar aptal olduğuna gülmeye devam eden Avi'ye bakıyorum.

Gerçeği bilseydi ne derdi merak ediyorum.

Onunla birlikte gülmediğimi fark edince başını bana doğru çeviriyor, gözleri derin bir sis gibi parlıyor. "Ky... iyi misin?"

"Ben... Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, kendimden emin görünmek için kendimi zorluyorum.

Aptal gibi konuşuyorsun. Bir şeyler olduğunu kesinlikle anlayacak.

Çabuk ol. Konuyu değiştir.

"Gerçekten gitmeliyiz." Hızla ayağa kalkarak çantamdaki telefonuma doğru ilerliyorum ve onu bu kadar kurnaz olmamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bana baktığından eminim. Bunu hissedebiliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalkıyor ve tişörtünü çekistirerek "Tamam" diyor.

On dakika sonra dışarıdayız, Uber şoförümüzle buluşmak için ana yola doğru yürüyoruz. Yolda yürürken Avi'ye bakmadan edemiyorum, çantası omzuna asılı, standart yırtık siyah kot pantolonu ve siyah botları var. Üst kısmı siyah, kabarık bir montla örtülü ve dağınık saçlarının tepesinde sıcak pembe bir bere var.

Cidden daha farklı görünemezdik... Ben, babamın geçen yıl Noel'de aldığı Burberry peacoat'um, Tom Ford botlarım ve kot pantolonumla tamamen sağlam. Açık renk saçları ve soluk tenine karşılık onun zeytin rengi teni ve gözlerindeki dağınık koyu saç telleri. Parmaksız eldivenleri bile var ve sürekli yontulan siyah ojesini sergiliyor.

Ama nedense farklılıklarımız beni normalde olduğu gibi rahatsız etmiyor. Şu anda sadece onun yanında yürüyorum ve birlikte yaptığımız onca şeyden ve kaç yıldır hayatımda olmasından sonra nasıl olup da hala onu gerçekten *tanıyormuşum gibi* hissetmediğimi merak ediyorum.

Elbette, temel şeyleri biliyorum. Ailenin isteksiz bir üyesi olduğu yıllar boyunca öğrendiğim şeyler. Ama Avi Vega'nın kendisi... Geçmişi, önemseddiği ve hayalini kurduğu şeyler, yüzeyin altındaki *gerçek şeyler*... *Bunların* hepsi benim için bir gizem.

"Daha sonra kar yağmaya başlayacağını söylediler..." diyor, gökyüzüne bakarken soğuk havada nefesi görünüyör.

Havadan sudan konuşmaları başımla onaylıyorum, kafam hâlâ bu düşüncelerle dolu. İkimiz de birkaç adım boyunca sessiz kaldık, kulaklarımda kaldırımdaki botlarımızın sesinden başka bir şey yoktu.

"Peki... oyun hakkında ne düşünüyorsun?" Tekrar konuşuyor ve gözlerim sağa kayıyor.

"Daha iyi oynayabilirdik." Omuz silkiyorum. "Savunmalarının şakası yoktu."

Başını sallıyor. "Ama yine de... üç gol." Ben gözlerimi kısarak ona bakarken duraklıyor. "Gerçekten iyi oynadın Ky. Kendine karşı daha az sert olmalısın."

Dudaklarım seğiriyor. "Yani artık tüm maçları aktif olarak mı izliyorsun? Performansıma dikkat ediyorsun..."

Gözlerini deviriyor, ben de kıkırdıyorum. "Sadece bensiz iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kaşlarımı çatarak ona alaycı bir bakış attım. "Oh, yani *senin* performans?"

Gülüyor ve ben de ağzımdan kaçmak isteyen sırtışı bastırıyorum. "İtiraf et... Baldwin'in seni gaza getirmesi hoşuna gidiyor."

Başımı sallayarak alay ediyorum. "Dostum, senin dikkat dağıtıcı olduğunu söylerken yalan söylemiyordum."

"Mhm... Sanırım ne kadar dikkat dağıtıcı olabileceğimi biliyorum." Dudaklarını bir sırtışın üzerine büzüyor. Ve sonra parmakları benimkileri okşuyor.

Hızla duruyorum, nabzım aniden içimde atmaya başlıyor. Gözlerim kimsenin görmediğinden emin olmak için sağa sola dönerken Avi bana bakıyor.

Etrafta bunu görececek kimse yok ve belli ki boş yere çıldırıyorum ama elimde değil. Giysilerimin altında tenim ısınıyor ve kaşınıyor.

"Üzgünüm..." Avi fısıldıyor. "Bu bir kazaydı."

Boğazımı temizliyorum. "Sorun değil... her neyse." Parmaklarını hâlâ üzerimde hissettiğimi düşünerek dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkarıp uygulamayı kontrol ediyorum. "İki dakika içinde burada olacağını söylüyor."

"Tamam..."

Bana baktığını hissedebiliyorum ama başımı kaldıramayacak kadar gerginim, bu yüzden araba yolda durana kadar telefonumdaki saçmalıklarla meşgul oluyorum.

İkimiz de arka koltuğa geçtik, şoför bizi eve götürmek üzere uzaklaşırken çantalarımız ayaklarımızın dibinde duruyordu. Radyo açık, 93'e doğru ilerlerken kısık sesle bir Rihanna şarkısı çalıyor. Pencereden dışarı bakarak binaların geçişini izliyor, hırçın sesin aşkla ilgili mırıldanışını dinliyorum.

Çenem sola doğru eğiliyor, yüzümü yavaşça Avi'ye doğru çeviriyorum, o da pencereden dışarı bakıyor. Sonra bana bakıyor ve ben hızla başka tarafa bakıyorum.

Tuhaf. Tam bir ucube oluyorsun.

Yolun geri kalanında zihnim de araba kadar hızlı hareket ediyor. Ve evimin garaj yoluna girdiğimizde, sinirlerim gerçekten midemi fena halde çalkalıyor.

Kendimi bildim bileli tatiller berbat geçer. Hannah ve Avi ortaya çıktığında, aslında biraz daha katlanılabilir hale geldiler ve babamın benimle kutlamaya ne kadar az önem verdiğine odaklandılar. Eğer annemin evine uğramazsam, birbirimizi göremiyoruz. Bu noktada kız kardeşimi de yıllardır görmüyorum. Malum nedenlerden dolayı eve gelmemeyi tercih ediyor... Ama yarın ondan bir telefon bekliyorum. Ve her şeye rağmen bunu dört gözle bekliyorum.

Beni babamla yalnız bıraktığı için Bridget'e biraz içerlemeden edemiyorum. Ona ihtiyacım olduğunda ortadan kayboldu ve bu yüzden

incinmiş ve terk edilmiş hissetmemek çok zor.

Tabii ki *neden* gittiğini anlıyorum... Keşke gitmeseydi.

Ev sessiz, ama çalışma odasından müzik sesi geliyor, bu yüzden Avi ve ben o tarafa doğru yürüyoruz, çıtırdayan ateşin ve boğuk seslerin peşinden gidiyoruz.

"Oğullarım!" Hannah odaya adımımızı atar atmaz sevinçle ayağa fırlayıp ikimizi de selamlıyor. Avi'ye uzun uzun sarılıyor, yüzünün her yerini öperken bir yandan da "Seni çok ama *çok* özledim, kıymetli tatala'm" diye mızızlanıyor.

"Anne..." diye homurdanıyor, onun sevgisinden uzaklaşmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor.

Beni kıkırdatıyor, çünkü gerçekten çok tatlı ve onun için utanç verici, ki bu da eğlenceli.

"Kyran, seni gördüğüme çok sevindim." Hannah bana sıkıca sarıldı.

Bu sevgi beni hala şaşırtıyor, bu yüzden karşılık vermem biraz zaman alıyor. Ama veriyorum, çünkü bu güzel bir şey. Aile tarafından karşılanmak iyi hissettiriyor. *Bunun nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilemezdim...*

Hannah'nın sıcak kucağından geri çekildiğimde, gözlerim orada duran babama kayıyor, bize doğru adım atarken dudaklarında mükemmel bir kayıtsız gülümseme var.

"Seni görmek güzel evlat," diyor her *zamanki* gibi kararlı bir şekilde ve sırtımı sertçe sıvazlayarak bana iki saniyeliğine sarılıyor. "Geçen günkü maç harikaydı." Sonra dönüp "Avi" diye mırıldandı.

Avi'nin omzunu sıkmaya gidiyor, ki bu babamdan bekleyebileceği en büyük duygusallık. Ama Avi ona öyle bir sarılıyor ki babam neredeyse geriye doğru savruluyor. Avi'nin bunu babamla dalga geçmek için bilerek yaptığından eminim, bu da beni kahkahalara boğuyor.

"Çocuklar, yarın akşam yemeği için rosto yapıyorum," diyor Hannah kanepeye kıvrılırken. Babam da diğer uca oturuyor. "Biz de bu akşam dışarıdan sipariş verelim dedik."

"Çin yemeği mi?" Avi heyecanla soluyor, Hannah da sırtarak başını sallıyor. "Çok tatlı." Kaşlarım çatılıyor ve o da açıklıyor: "Bu bizim Chrismakkah geleneğimiz."

"Doğru..." Kıkırdıyorum. "*Chrismakkah*'ı unutmuşum."

Bunu Avi ve Hannah'nın babam ve benimle geçirdikleri ilk Noel'de öğrendim. Avi yarı Yahudi olduğu için hem Noel'i hem de Hanuka'yı kutlamak bir Vega aile geleneğidir.

"Chrismakkah'ı nasıl unutabilirsin?" Kızmış gibi yapıyor. "Bu İsa ve Musa arasındaki destansı savaş!" "İsa ve Musa arasındaki

Babamın yüzündeki dehşeti. "Şaka yapıyorum. Bu bir *savaş* değil. Sadece sekizinci *süper* eğlenceli güne giden yedi eğlenceli gün. O gün de bu yıl Noel gününe denk geliyor."

Hannah sırtarak, "Uygun," diye alay ediyor.

"Pekâlâ... Eşyalarımı yukarı çıkaracağım," diye mırıldandım.

"Oh, evet. İyi fikir," diyor Avi, beni merdivenlere kadar takip ederek.

"Bir saat içinde yemek yiyeceğiz!" Hannah arkamızdan sesleniyor.

Eski yatak odama girip yavaşça nefes vererek etrafıma bakıyorum. Bıraktığım gibi duruyor ama nedense farklı *hissettiriyor*. Değiştiğim için mi bilmiyorum... yoksa bu odada yaşarken kendimi hiç kendim gibi hissetmediğim için mi?

Eskisi gibi olmayacak.

Çantamı yere bırakıyorum, montumu ve botlarımı çıkarıyorum, kendimi rahat ettirmeye çalışıyorum, oysa aslında sadece endişeliyim. Babamın yanında olmak her zaman gergindir ama tatillerde bu baskı daha da artar... Kendimi olduğumdan daha iyi bir evlat gibi hissetmem için. Sürekli onun onayının peşindeyim ve bunu asla elde edemeyeceğimi biliyorum.

Yatağıma oturup sırt üstü uzanıyorum ve gözlerimi tavana dikiyorum. Ailemiz parçalanmadan önce tatillerin nasıl olduğunu hâlâ hayal meyal hatırlıyorum...

Mükemmel değildi... Yakınından bile geçmiyordu. Ama yine de bundan daha iyiydi. Noel filmleri, ağacın süslenmesi ve ateşin başında eggnog yudumlamak. Bridget ve ben sabahın köründe aşağıya koşar, her yerdeki hediyelere ve Noel Baba'nın ısırdığı bir tabak kurabiyeye ciyak ciyak bağırırdık. Gerçekten çok *neşeliydik*.

Ve sonra her şey değişti.

Dehşete kapılmış dudaklardan dökülen birkaç kelime tüm Harbor ailesini alaşağı etti.

Kapımın çalınması beni acı dolu nostaljimden çıkardı.

"Hey..."

Başımı kaldırdığımda Avi'nin elleri ceplerinde odaya girdiğini görüyorum. Koşar adımlarla *yanıma* gelip yatağıma yerleşiyor ve ben ilk defa ondan uzaklaşmaya çalışmıyorum.

Belki de sadece çok yorgunum... Burada bulunmaktan ve bu aptal tatile her zaman ilıştırılmış gibi görünen tüm o saçma anılardan dolayı duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Ama şu anda, neredeyse kendimi

Ona daha da *yaklaşıyorum*. Hayatımda beni zihnimin kontrol edemediği kaostan tamamen uzaklaştıran tek şey olarak onun yakınlığına tutunuyorum.

Avi yanıma sırt üstü uzandı. İkimiz de tavana bakıyoruz, yan yana, bir an öncesine göre çok daha sakin hissettiren sessiz nefesler alıyoruz. Parmaklarının hareket ettiğini hissettiğimde kendiminkilere ne kadar yakın olduklarını fark ediyorum. Ve sonra benimkiler hareket ediyor, onunkilere değene kadar hafifçe seğiriyorlar.

Bir nefes verdiğini duyuyorum ve bir sonraki bildiğim şey, parmaklarının benimkileri takip ettiği, yavaş yavaş yukarı ve aşağı doğru sıyırdığı.

Bu his göğsüme çarpıyor ve midemi gıdıklıyor ama ben... ben bundan nefret etmiyorum.

Buna ve ne kadar kafa karıştırıcı olursa olsun kaybetmek istemediğim bu duyguya tutunarak, benimkini onunkinin içinden geçiriyorum ve sağ elini sol elime alıyorum. *El ele tutuşuyoruz* ve bu *iyi* hissettiriyor. Eli sıcak ve büyük; benimkiyle aynı boyutta. Bu hoşuma gidiyor.

Ellerini sevdim.

Avi'nin yüzü dönüyor ve yanaklarımdaki bariz kızarıklığı görmesinden ne kadar tedirgin olsam da, ben de yüzümü ona doğru çeviriyorum. Gözlerimiz buluşuyor, renk spektrumunda birbirinden çok farklı iki yer, neredeyse samimi bir şekilde birbirini kucaklıyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diye fısıldıyor, dudakları hafifçe kıpırdıyor. Sol elini cebine atarken kaşlarımı kaldırıp ona göz kırpyorum, bir çeşit lastik halka çıkarıyor. Bana doğru fırlatıyor ve karnıma düşüyor. Boştaki elimle alıp yakından inceliyorum.

"Bu da ne böyle?" Homurdanıyorum, o da kıkırdıyor.

"Bu bir penis halkası." Ona skandal dolu bir bakış attım, o da daha sert güldü. "Hayranlarımızdan birinin hediyesi."

Bir süre yüzüğü inceliyorum, kafamın içinde çok farklı şeyler dönüp duruyor. Ama ağzımdan çıkan ilk soru, "İnternette bir yabancıya adresini mi verdin?" oluyor.

Avi homurdanıyor, kıkırdamaları arasında göğsü gümbürdüyor. "Onlara Frankie'nin adresini verdim."

"Bu durumu daha iyi hale getirmiyor," diye nefes nefese kaldım. "Ya bu kişi onun evine gelirse?"

"Daire numarasını falan vermedim," diye iç geçiriyor. "Ayrıca, oturduğu bina çok güvenli. Sorun olmadığını söyledi."

Söylemeyi düşünebildiğim diğer tek kelime "Neden...?"

Omuz silkerek sırtıyor. "Noel için bize bir şey göndermek istedi. Çok tatlı olduğunu düşündüm."

"Tatlı mı... yoksa ürkütücü mü?" Lastiği parmaklarımın arasında sıkarak mırıldanıyorum.

Tüm vücudu bana dönük olacak şekilde yuvarlanıyor. "Bu insanların DM'lerini gördün, Ky. Bize vurulmuşlar." Ona göz kırpıyorum. "Ve bu arada, aldığımız tek hediye bu değil. Sadece yanımda getirebildiğim tek hediye."

Çenem dönmeden duramıyor, bana söylediklerinden şaşkına dönmüşken, o sadece usulca gülmeye devam ediyor.

"Sanırım gerçekten başardık, ha?" Alaycı bir şekilde mırıldanıyorum, yine de bundan gurur duymaktan kendimi alamıyorum...

İnsanlar bize hediyeler gönderiyor çünkü yaptığımız işi çok seviyorlar, bunun bir parçası olduklarını hissetmek istiyorlar. Tabii, öncelikle cinsel ama yine de. Son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da kabul etmek isterseniz de istemeseniz de seksin insan hayatının büyük bir parçası olduğudur. Birçok yönden bir *bağlantıdır*.

Hatta... hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkan sınır tanımayan bir kimya.

Avi'nin gözlerindeki Cezayir menekşesi dudaklarıma düşüyor ve ben birden çok daha sıcak oluyorum.

"Seni öpmek istiyorum Kyran," diyor sessizce, parmakları benimkileri sıkarken.

İçgüdüsel olarak gözlerim açık olan yatak odamın kapısına kayıyor. "Yapmamalısın..."

"Gerçekten istiyorum..." diye mırıldanıyor.

"Ama değil..." Sesim boğazımda düğümleniyor ve onu temizleyerek fısıltıya indiriyorum. "Bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?" Bana biraz daha yaklaştı. "Çünkü..."

Düşünemiyorum bile. Zihnim tamamen boşaldı ve tek hissedebildiğim bir feromon gibi gözeneklerimden sızan sıcak, gümbür gümbür bir ihtiyaç.

Avi göğsüme dokunuyor, parmaklarını kalbimin deli gibi attığı yere tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyor. "Neden bu sefer Ky? Bana iyi bir sebep söyle, saçma sapan bahanelerinden birini değil."

Ağzıma dolan tükürüğü yutmaya çalışırken gözlerim bir saniyeliğine daha onunkilerden ayrılıp kapıya bakıyor. "Çünkü ailelerimiz hemen alt katta."

Derin, gürültülü bir ses mırıldanıyor ve şimdi eli çeneme uzanırken duyabildiğim tek şey bu. "O zaman sanırım *gerçekten* sessiz olmamız gerekecek."

Beni ağzına doğru çekiyor ve ben de şaşkınlıkla hemen teslim oluyorum, dudakları dudaklarımın üzerinde mühürlenirken bedenimi ona doğru kıvırıyorum. Beni öpüş şekli hipnotik; baş döndürücü, sanki yerden yüksek bir yerin en ucunda duruyormuşum gibi.

Öpücüğü irtifa kazandırıyor, beni normal ağırlık merkezimin ötesine kaldırıyor.

Ortak nefeslerimiz rüzgâr gibi, nefes nefese ve inilti halinde... Ve onun beni kavrayıp kendine çeken elleri uçup gitmemi engelliyor.

O beni öpüyor ve ben *uçuyorum*.

Ama düşmekten o kadar korkuyorum ki, titrememi durduramıyorum.

"Avi..." Ateşli emişler, yalamalar ve ısırıklar arasında mırıldanıyorum, ellerim göğsünde, o da üzerime çıkıyor.

"Mmm..." Kalçalarını benimkilere sürtüyor, bacaklarım bir refleks gibi onun için açılıyor.

"Kapıyı... kapatmalıyız." Sözcüklerim, beni sürüklediği uyarılmadan dolayı kırık ve boğuk çıkıyor; dudaklarındaki, dişlerindeki, dilindeki, ellerindeki ezici ama şaşırtıcı derecede erotik baskınlık... hepsi beni yatıştırmak ve beni bastırılmış küçük bir kedi yavrusuna dönüştürmek için birlikte çalışıyor.

"Beni durdurma," diye homurdanıyor, bir eli çenemdeyken diğer eli gömleğimin içinde kayıyor. "Mükemmel dudaklarından bir saniye bile ayrılmak istemiyorum..."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ağzına, parmakları meme ucumu okşarken mırıldanıyorum. "Ama lütfen... Sadece kapat. Benim için?"

Avi dudaklarını benimkilerden ayırıyor, başını sallarken sanki dünyaya geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi ağır ağır nefes alıyor. Benden ve yataktan yuvarlanarak kapıyı yavaşça kapatmak için sendeliyor ve bir klik sesiyle kilitliyor. Yüzüme dönüyor, dudağını ısıırıyor, taşaklarımı zonklatan ve aletime o kadar hızlı kan hücum ettiren bir bakışla beni kısıtıyor ki sersemlemiş hissediyorum.

Yanıma gelip tişörtünü başının üzerine kaldırıyor, dizlerinin üzerinde yatağa çökerken tişörtünü savuruyor ve sanki olması gereken yer orasıymış gibi üzerime doğru sürünüyor. Sanki birbirimize mıknatıslanmışız gibi hissediyorum ve bundan tahrik olduğum kadar gerginim de.

Neden bu kadar iyi hissettiriyor...? Ve neden nefes almak kadar kolay oluyor?

Ağızma birkaç yavaş öpücük daha konduruyor, gömleğimin eteklerini kavırıyor ve gövdeyi ortaya çıkarmak için yavaşça yukarı çekiyor. "Kollarını kaldır," diye usulca emrediyor ve ben de itaat ederek gömleğimi çıkarabilmesi için kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum.

"Sence fark ederler mi...?" O boğazımı öpüp dudaklarını göğsümde gezdirirken ben mırıldanıyorum. "Onlarla vakit geçirmek yerine burada birlikte kaybolduğumuzu?"

"İkisinin de senin *sosyalleşmek* istemeni beklediğini sanmıyorum." Geçen gece üzerimde bıraktığı mor izlerden birini öpüyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Kapüşonlu bakışlarımı daraltarak ona bakıyorum. "Ve bunlar için tekrar teşekkürler. Yalan söyleyip Lexi'den aldıklarını söylemek zorunda kaldım." Avi kıkırdıyor, ben onu saçlarından tutana kadar beni biraz daha emiyor ve ısıtıyor. "Artık morluk yok..."

"Mmm... ama onları çok iyi giyiyorsun." Pantolonumu çıkarmaya çalışırken dilini meme ucumun üzerinde gezdiriyor.

Harika hissettiriyor. Dürüst olmak gerekirse, o beni böyle emerken tüm takım arkadaşlarımın önünde ağız çürükleriyle kaplı olmanın garipliği konusunda üzgün davranmak için kendimi zorlayamıyorum bile.

"Ve bu seksi küçük izlerin *üvey kardeşinden geldiğini* bilmiyorlar..." Tenime sıcak, şanlı kelimeler üflüyor ve beni ürpertiyor. "Ailelerimiz bizi böyle bulsa ne derdi?"

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı, aletimin yarısını açıkta bırakacak kadar aşağı itiyor. Ağır ağır nefes alıyorum, sözlerinin etkisiyle yanıyorum. Çünkü o haklı... Yaptığımız şey yasak. Benimle oynamasına izin vermek, ailelerimiz aşağıdayken. Sikimin ağlamasına engel olamıyorum.

Avi kendi pantolonunu açıyor, aletini çıkarıp birkaç kez çekiştirirken benimkini daha da indiriyor ve ben çıplak kalana kadar bacaklarımdan aşağı indiriyor. Cebinden telefonunu çıkarıp kamerayı açıyor ve bana uzatıyor.

"Bu anı yakala, güzelim," diye geveliyor, dudaklarıyla taşaklarımı ısıtıyor, dilini sikimin üzerinde gezdirmeden önce onları öpüyor.

"*Ohh...* sikeyim evet..." Başım geriye düşüyor, kalçalarım onun aç ağzına doğru kalkıyor, o beni içine çekerken, diliyle başımın etrafındaki deriyle oynamasını seviyorum.

Ama sonra elimdeki telefonu hatırlıyorum ve ekrana bakıyorum, siyah saçlarının mükemmel açısını yakalamak için hedefliyorum, aşağı yukarı sallanıyor

Beni. Parmaklarımı tellerin arasından geçiriyorum, yumruğumun içinde hafifçe çekiştirirken, onun sikimi yavaşça ve *derinlemesine* emdiğini kaydediyorum, tatlı pembe dudakları çevremde gerilmiş, yukarı ve aşağı kayıyor.

"Beni herkesten daha iyi emiyorsun..." Fısıldıyorum ve o da inliyor, ıslak ağzının içinde şaftımın titreşimleri gürlüyor. "Bunu yapmamamız gerekiyordu... değil mi?"

Başını sallıyor, tükürüğü aletimin kenarlarından aşağı akarken yukarı kayıyor ve beni bir patlamayla serbest bırakıyor. "Sana burada ne yaptığımı bir bilseler..."

"*Siktir...*" Leğen kemiğimi öpüp taşaklarımı kabaca emdikten sonra iç kalçalarımı ısırmaaya devam ederken başımı tekrar geriye atıyorum.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Sesi derin ve gırtlaktan geliyor, kalçalarımı elleriyle kavrayıp bacaklarımı zorla ayırırken ve yüzünü araya sıkıştırırken kulaklarımda çınlıyor. "Bu küçük kirli sırrı saklamak... Üvey kardeşinin, ailelerimiz hemen alt kattayken seni kirletmesine izin vermek..."

Başım kendi kendine sallanıyor, çünkü *evet*. Evet, kesinlikle seviyorum, bunun benim için ne anlama geldiğine rağmen. Bu kadar iyi hissettiren bir şeye karşı savaşmayı kendimde bulamıyorum; sonsuz endişemi sarhoş edici bir zevkle değiştiriyorum.

Dili taşaklarımla kığım arasındaki boşluk boyunca kayıyor, ben titrerken yanaklarının arasına alaycı bir şekilde giriyor.

Ama duraklıyor ve gözlerimi açtığımda onu gözlerini kısıarak bana bakarken buluyorum. "Kendini tımar ettin mi?"

Dudağımı ısırıp başımı sallarken yüzüme sıcaklık hücum ediyor.

Avi'nin koyu renk kirpikleri bir an için titriyor ve inliyor, "Bu çok ateşli bebeğim... Ağzımı burada ne kadar çok istediğini mi düşünüyordun...?"

Başımı daha hızlı sallıyorum, "Evet" kelimesini yutkunarak söylüyorum.

Hırlayarak doğruluyor ve telefonu elimden kapıyor. "Yatağın kenarına eğil."

"Ne?" Sersemlemiş bir halde ona göz kırpyorum.

"Boşalana kadar seni yemek istiyorum," diye nefes alıyor ve yataktan dizlerinin üzerine kayıyor. "İşte böyle."

"Bunu... gerçekten yapabilir misin?" Ondan uzaklaşırken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, ayaklarımı yere bırakıyor ve üstümü yatağın üzerine örtüyorum.

"Hiç denemedim..." Ellerini kalçalarımın arkasında gezdiriyor, ben inlerken kıcıımı sertçe avuçluyor. "Dilim götündeyken boşalmak ister misin Kyran?"

"Evet... kulağa... eğlenceli geliyor." diye nefes alırken sikim yatağa yoğun bir şekilde precum sızdırıyor.

Baştan çıkarıcı bir şekilde kıkırdıyor, ben teşhirde ve onun pis merhametinde olma hissiyle mırıldanırken beni açıyor. "Ben olsam o yastığı kapardım." Sıcak nefesi istekli bedenimi gıdıklıyor. "Çılgılık atmak için bir şeye ihtiyacın olabilir..."

Şu anda bunu ne kadar çok *istediğime* şaşıyorum. Avi'nin göt deliğime baktığı bir yatağın üzerine eğilmişken bu kadar tahrik olabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama beklentiyle parçalanmıyormuş gibi bile davranamıyorum.

Yanaklarıma yumuşak öpücükler kondururken dudakları kalçalarımın arkasında dans ediyor, kıcıımın çatlağına gittikçe yaklaşıyor. Alay ediyor, uyarılmayı arttırıyor, böylece sonunda ağzını araya soktuğunda, çoktan pürüzlü iniltiler çıkarıyorum.

"Şşş... Sessiz ol bebeğim," diye fısıldıyor dilini deliğimin üzerinde gezdirirken.

Tanrım, delice bir his. Bu kadar kirli ve lezzetli bir şeyi kaçırdığıma inanamıyorum. *Ne kadar iyi hissettirdiğini bilseydim, herkesin kıcıımı yemesine izin verirdim.*

Ama sonra bunu Avi'nin yapmasına seviniyorum... Çünkü o *çok* iyi. Daha önce hiç yapmadığını söylüyor ama gerçekten hoşuna gidiyor olmalı, dilinin tamamını kullanarak beni bir dondurma külahı gibi yalıyor. Ben yüzümü yatağa çarparken o ağzımı emip tekrar tekrar öperken homurtularının ve hırıltılarının içimde titreştiğini *hissediyorum*.

"Lanet olsun, bu çok iyi..." Yorganın içine doğru mırıldanıyorum, kalçalarımı yüzüne doğru kıvırıyorum. "Kahretsin evet... İçine sok."

"Bunun gibi mi?" Dilini deliğime sokuyor ve olabildiğince derine itiyor.

"Ohh... oh evet. Tıpkı... *bunun* gibi," diye nefes alıyorum, içimde çok kaygan bir şey itilirken sesimi kontrol edemiyorum, yumuşak dudakları hassas, buruşuk etimi sıyrırken etrafımda dönüyor.

"Kyran... Sessiz olmalısın." Elleriyle kıcıımı kavradı. "Ailelerimiz seni duyacak."

"*Kahretsin,*" diye inliyorum, sözlerindeki gerçek karşısında sikim zonkluyor. Bu *yanlış*... Çok yaramaz, *günahkâr*, *kirli*, *yaramaz* ve *ateşli*.

Ağlamalarımı bastırmak için yastığı kapıp yüzümü içine sokuyorum.

"Gelip bizi bulmalarını mı istiyorsun...?" diye mırıldanıyor, güçlü yalamalarla kıcıma saldırıyor, dilini içeri kaydırıyor, sonra dışarı çekiyor. "Üvey kardeşinin sıcak, sıkı küçük deliğini yemesini ne kadar sevdiğini duymalarını istiyorsun..."

"Avi... sikeyim evet. Ye beni..." Ağzının tamamını yüzüme yaptığı gibi göt deliğime de sokarken yastığı ısıtarak sızlanıyorum.

Çok ıslak. Tükürüğün taşaklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum ve aletim o kadar sert ki, kalçalarımı ileri geri sallarken, ağzına binerken, bir şeytan gibi daha fazlası için yalvarırken yatağa agresif bir şekilde sıkışıyor.

"Çok tatlısın bebeğim," diye nefes alıyor, yutuculuğunda serbest bırakılmış. *Açlıktan ölüyor*, dilini acımasızca içime sokuyor. "Benim için sıcak, ıslak ve lezzetli..."

Siktir... siktir siktir siktir, kutsal siktir... Sanırım gerçekten boşalacağım...

Sikimi olabildiğince sert bir şekilde yatağa sürüyor, tatlı sürtünmenin peşinden koşuyor, yüzüne karşı kamburlaşıyorum. Avi'nin mastürbasyon yaptığını hissediyorum, kendini kabaca döverken kolu bacağıma vuruyor, beni kırbaçlıyor ve gözlerim şaşı olana kadar beni emiyor.

"İşte böyle, bebeğim..." diye inliyor. "Dilimi sür. Bunu ne kadar çok istediğini göster bana..."

"Onu istiyorum..." Yastığa doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, çığlık atmamak için yastığı ısıtırıyorum. Kıcımlı dilinin üzerinde zıplattırken parmaklarım yastığı kazıyor, sikim *ağrıyor* ve patlamaya hazır. "Gelmek istiyorum, Avi... Tanrım, *gelmemi sağla...*"

"Seni çok sert boşaltacağım, seni seksi küçük sürtük," diye homurdanıyor. "Benim için gel, Kyran. Ağzıma boşal..."

Vücudum, yumruğumun etrafında çok fazla kıvrılmış bir lastik bant gibi sarılmış durumda. Kopmak üzereyim, dünya kararana kadar kıcımlı ağzına bastırıyorum ve titriyorum...

"Geliyorum... *Evet!*"

Çekirdeğime kadar titreyerek, ruhumu parçalayan bir orgazmın içine düşüyorum, aletim fırlayıp yatağın her tarafına sperm püskürtürken gözlerimden yaşlar sızıyor.

"Şşşt... Bu çok iyi, bebeğim..." diye mırıldanıyor. "Benim için *çok tatlı gel...*"

Kalçalarım yorgana çarparak ve yastığa anlaşılmaz saçmalıklar haykırarak sikimdeki döllerini sağlıyorum.

"Avi... Avi Avi *Avi*... Ben... senin... *seninim*."

Neyse ki ne dediğimi anlayabildiğini sanmıyorum, çünkü bu oldukça çılgınca. Ama bunu durduramıyorum. Etrafımdaki her şey devriliyor ve bu çok yoğun...

"Beni nasıl boşalttığına bayılıyorum... b-" Kendimi susturmak için yastığı hızla çiğniyorum.

Avi'nin azgın yalaması ve öpüşmesi yavaşlıyor ve yüzünü kıcımdan çekerek beni yatağa itiyor. O üzerimde sürünerek belime binerken ben de vızıldayarak doğruluyorum. Hâlâ pantolonunu giyiyor ama kalçalarına kadar inmiş, siki avucunun içinde kıvrılmış, hızlı hızlı okşuyor, aşağı yukarı pompalıyor, kaydetmek için kamerayı tutuyor.

"Senin üzerine boşalacağım, güzelim." Gözleri kapalıydı, alt dudağı dişlerinin arasındaydı ve gittikçe daha sert sarsılıyordu.

"Hadi ama..." Fısıltıyla yalvarıyorum, başımı arkaya eğip sıcak yükünü bekliyorum.

"İstiyor musun?"

"Onu istiyorum..." Göğsüm titriyor. Şu anda tamamen hissizim, yapışkan tenim kızarmış, meme uçlarım onun orgazmıyla ıslanma arzusuyla sivrilmiş ve ağrıyor. "Beni dölle kapla, bebeğim..."

Gözlerim birden açıldı. *Siktir, az önce ne dedim ben?*

Avi'nin gözleri büyür. Dudakları aralanır ve başı geriye düşmeden önce çaresizce inleyen bir soluk çıkarır ve inler, "*Fuuck*... sik beni Kyran, *Tanrım*..."

Az önce ona söylediğim şeyden dehşete düşecek vaktim yok, çünkü göğsüme, boynuma ve çeneme vuran sıcak, kaygan darbeler tarafından püskürtülüyorum.

Avi'nin eli yavaşlıyor ve son damlasına kadar sağıyor, kendini sessiz tutmak için dudağını çiğniyor. Bu noktada, ne kadar yüksek sesle konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla çığlık atıyor da olabiliriz... Kanım kulaklarımda o kadar yüksek sesle akıyor ki bunu anlayamıyorum.

Yutkunarak, üzerimdeki ipeksi ıslak sıçramalara bakıyorum, dudağımı yalıyorum ve orada da ondan biraz tadıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve Avi sikini ağızma sokmak için kendini daha yukarı kaldırıyor. Homurdanarak alıyorum, açgözlülükle emiyorum, tuzlu tadı ağızma çekiyorum ve geri yutuyorum.

Parmakları saçlarımda geziniyor, beni okşuyor, ben onu emerken kendimi kaybederken başımı tutuyor, aleti benimkinde yumuşamaya başlayana kadar üzerinde sallanıyor.

Dil.

Titreyen bir nefesle yavaşça çekip çıkarıyor, şişmiş başı dudaklarımın üzerinden çeneme doğru sürüklüyor. Sonra üzerime çöküyor, ağzımı öperken telefonu fırlatıp atıyor. Dudaklarımı emiyor, diliyle dilimi okşuyor, kendi tadına bakıyor.

Parmaklarım saçlarına dolanırken ve dudaklarını dudaklarımda tutarken beynim karmakarışık bir parazit yığını, içinde yüzdüğümüz cinsel pus odayı dolduruyor. Bunun etkisi geçene kadar bizi olabildiğince uzun süre kayıp tutmaya çalışıyorum.

Avi ağzını çekip alıyor ama sadece göğsümü öpmek ve meme uçlarımdan dölleri emmek için. Bu his sikimi sarsarak uyandırıyor ama bir anlığına felç oluyorum.

Her birlikte olduğumuzda daha da derinleşiyor. Daha yoğun, daha şaşırtıcı, daha... güzel.

Daha korkunç.

"Bana *bebeğim* dedin..." diye fısıldıyor, ben de inliyorum ve ellerimle yüzümü kapatıp, bu sürçme yüzünden bana savuracağı sonsuz boktan saklanıyorum. Kıkırdıyor, kollarını belime doluyor ve kulağımın yanındaki hassas noktaya öpücükler bırakıyor. "Ve sen *benim* olduğunu söyledin."

"Avi... Lütfen kapa çeneni," diye sızlanıyorum. "Bu bir *kazaydı*. Kendimi o ana kaptırmıştım."

"Tamam, tabii..." Sesinde sevinçli bir sırıtma var ve bunun mideme bir şeyler yaptığını itiraf etmeyi reddediyorum... Titrek şeyler. "Nasıl istersen, huysuz. Ama bilmeni isterim ki ben bir *kız* değilim," diye dalga geçiyor ve içimden yükselen kıkırdamayı durduramıyorum. "Ben bir *erkeğim*. Ve erkekler diğer erkeklerin onlara *bebek* demesine izin vermez."

"Çok sinir bozucusun," diye homurdanıyorum o doğrulup dağınık saçlarını bir yana savururken.

"Arkadaşın Guty sana *bebek* ya da *seksi* dediğinde çıldırmadığını fark ettim." Bakışlarını bana diyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Çünkü bunu romantik, evcil hayvan ismi gibi bir şekilde yapmıyor," diye hayıflanıyorum. "O böyle biri işte. Herkese böyle hitap eder."

Dudaklarını büzüyor. "Emin misin...?"

Başımı eğiyorum ve yüz hatlarında pek de şaka olmayan bir şey fark ediyorum. Biraz ciddi görünüyor... hatta belki... *kıskanç*.

Guty'yi kıskanıyor mu? Neden kıskansın ki? Guty ile hiç takılmadım. O sadece benim arkadaşım ve heteroseksüel.

Yutkunurken midem bulanıyor. *Ben de öyle.*

Avi'ye biraz daha yaklaştım. "Biliyorsun ben hiç... başka erkeklerle takılmadım... Değil mi?"

Bir an için dudağını kemiriyor. "Artık biliyorum."

"Öyle mi?" Bağırsaklarım sert bir darbeye hazırlanıyormuş gibi düğümleniyor. Ama başını sallıyor ve fısıldıyor, "Hayır."

Gizli bir nefes vererek başımı sallıyorum. Ve ikimiz de gergin bir sessizlik içinde birkaç ağır nefes boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Bu seni mutlu ediyor mu?" diye soruyor sessizce.

Evet. "Hayır. Yani, *umurumda* değil..." Homurdanıyorum. "Başka erkeklerle takılmayacağım... Çünkü bu sadece... parayla ilgili." Kelimeleri yutkunarak söylüyorum. "Değil mi?" diye mırıldanırken gözleri kocaman açılmıştı.

Avi birkaç sağır edici saniye daha sessiz kalıyor, bu sırada odadaki havayı *hissdebiliyorum*, sanki sağanak yağmur üzerimize yağıyor. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim bunun artık bir iş görüşmesi gibi gelmediği...

Hayranlar için bile mi?

Kendini bir şeylerden sıyrıyor ve sonunda "Evet, tabii ki" diye mırıldanıyor.

Dudaklarım aralanıyor ama ben bir şey söyleyemeden yataktan atlıyor, banyoya doğru koşuyor ve sesleniyor: "Ben hemen temizleneceğim, sonra duş alabilirsin. Ya da ne yapmak istersen..."

"Tamam..." Mırıldandım.

Ve banyonun kapısı kapanır kapanmaz sırtüstü yatıp bir kez daha tavana bakıyorum.

Bu oda tamamen aynı... Ama ben değilim. *Yakınından bile geçmiyorum.*

CHAPTER TWENTY

SensitiveSwitch: Sahte bir aziz olmaktansa açık bir günahkar olmak daha iyidir.
Top_ofthe_mornin_toya: Not_Your_Baby yeni bir kapı paspasına ihtiyacın olursa, @benim.
Yemin ederim üzerine basmak için çok rahatım
Twinkerbelle: Eğer biri bana neden eşcinsel olduğumu sorarsa, ona bu videoyu
göndereceğim

Kyran

Duşumu bitirdikten sonra -saçımı ıslatmadan, çünkü *neden* duş aldığımı dair sorulara cevap vermek zorunda kalmamak için duş aldığımın *görünmesini* istemiyorum-Avi'yi hiçbir yerde bulamıyorum.

Annesiyle takıldığını varsayıyorum ve elimden geldiğince beceriksizliğimi saklayarak yavaşça aşağı indiğimde haklı olduğumu görüyorum. Hannah ve Avi mutfakta Çin yemeği kaplarını karıştırıyor, tabakları ve çatal bıçak takımlarını alıyorlardı. Babamın nerede olduğundan emin değilim ama bir yerlerde viskisini yudumladığını ve Ebenezer Scrooge'u *tamamen* canlandırmamak için elinden geleni yaptığını varsaymak muhtemelen güvenli olur.

Köşeyi dönüp mutfığa giriyorum ve Hannah bana bakıp gülümseyene kadar kapının önünde oyalanıyorum. Gözlerim bir an için Avi'ye kayıyor ve o da bana bakıyor, dudakları yumuşak bir sırıtişla kıvrılıyor, sonra sırıtmayı kesip yemeği hazırlamakla meşgul oluyor.

"İkinizin iyi anlaştığını görmekten ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim?" Hannah'nın sesi beni kendimden duyduğum nefretten koparıp söylediklerine odaklanmamı sağlıyor. "Hep bir noktada kardeş gibi davranmaya başlayacağınızı ummuştum."

Avi elindeki çatalı yere düşürüp yüksek sesle çınlatıyor. "Özür dilerim..." diye mırıldanıyor Hannah'nın fark etmediği gergin bir ses tonuyla.

Çatalı almak için aceleyle eğildim ama o çoktan çatalı kapmıştı. Gözlerimiz kilitleniyor ve grimsi mavinin içinde parlayan, beni biraz endişelendiren belirsizliği daha da fark ediyorum.

Konu gizli kaçamağımız olduğunda genelde beceriksiz moron *ben oluyorum*, o değil.

"Sakin ol, *kardeşim...*" İkimiz de ayağa kalkmadan önce ona fısıldıyorum ve o da hızlıca başını sallıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, bu sinir bozucu durumu normalleştirme çabasıyla Hannah'ya cevap veriyorum. "Avi'nin takımında olması eğlenceliydi."

Bana kara bir kaşını kaldırıyor ve omzum hafifçe silkeleniyor. "O işte bu kadar sıkı çalıştığın için seninle gurur duyuyorum, Aviel." Hannah onun sırtını sıvazlıyor. Sonra bana bakıyor. "Maddi olarak nasıl idare ediyorsun

Ky? Her şey y o l u n d a mı? Çünkü ben çok çalışıyorum. Son zamanlarda daha fazla, eğer paraya ihtiyacınız varsa-"

"Hiç de gerekli değil." Başımı iki yana sallıyorum ve sahip olduğu azıcık şeyi bile benimle paylaşmayı teklif ettiği için ona minnettar bir sırıtış uzatıyorum. "Ben böyle iyiyim. Ama teşekkür ederim."

Gülümsüyor. "İşle okulu ve oyunlarını dengelemenin bir yolunu bulduğuna inanamıyorum. Süpermen gibisin!" Kıkırdıyor ve ben de enseme çimdikleyerek garip bir şekilde sırıtıyorum.

Lütfen nasıl para kazandığımı sormayın... Şu anda mantıklı olabilecek herhangi bir sahte iş düşünemiyorum.

"O Süpermen değil, Bay Freeze." Avi sırıtıyor, ben de gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Evet, şey... görünüşe göre, Koç her şeyi karşılamak için burs almama yardım edebildi," diye yalan söylüyorum, tezgahın üzerindeki şeylerle oynuyorum. "Yani sadece yemek ve benzeri şeyler için paraya ihtiyacım var."

Hannah başını sallıyor. "Ve sen tüm bunlarla... iyi miydin?"

Zihnim bomboş. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, parayı aldığımı söyleyebileceğim her yeri eliyorum.

Ama sonra Avi araya giriyor, "Aslında Kyran'ın internette bazı koleksiyon eşyalarını satmasına yardım ettim." Ona bön bön bakıyorum ve o da bana duyabileceğim bir bakış atarak, *devam* etmemi söylüyor. "Çok değerli bir sürü eski spor hatırası vardı." "Ah..." Hannah bana hüzünlü bir gülümseme göstererek mırıldanıyor. "Şey, üzgünüm bunu yapmak zorundaydım..."

Ona el salladım. "Sorun değil. Buna ihtiyacım yoktu."

Bu çok garip. Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?

"Pekala, açlıktan ölüyorum!" Avi ellerini birbirine vuruyor. "Para hakkında konuşmayı bırakalım ve yemeğimizi yiyelim."

"İyi fikir, tatlım." Hannah onun kolunu okşar.

Tabakları alıyor, her şeyi yemek odasına taşımadan önce gözleri bir saniyeliğine benimkilere kayıyor. O geçerken kenara çekiliyorum, sanki çok yaklaşırsa bir şekilde seviştiğimiz ortaya çıkacakmış gibi korkuyorum. Hannah başını eğerek bana bakıyor.

Gülümsemeye zorlayarak, "Yemeğin geri kalanını alayım..." diye homurdanıyorum, kapları almak için acele ediyorum.

Her şeyi masaya koyarken Hannah seslendi, "Tom! Akşam yemeği!"

Her zamanki yerime oturdum, bundan gerçekten korkuyorum. Babamla zorla yemek yemekten zaten nefret ediyorum, bir de Avi'yle aramızdaki gerginlik eklenince her şey *patlamaya* hazır bir bomba gibi.

Babam elinde bardakla odaya giriyor, ben de tabağıma portakallı tavuk koyarak dikkatimi dağıtıyorum. Kafamı kaldırdığımda Avi bana bakıyordu. Başımı eğiyorum ve gömleğinin yakasını çekiştiriyor, gözleri boynuma düşüyor.

Yakama baktığımda, kazağımın V yakasının göğüs kafesimdeki mor bir çürüğün başlangıcını ortaya çıkardığını görüyorum. Diğer bir deyişle, bana ektiği birçok morluktan biri.

Yakamı hızla düzeltip örtmeye çalışıyorum, masanın öbür ucundan ona bakarken çenem titriyor. Küçük bir sırtışı bastırmak için dudağını ısırıyor, sanki bir şey hatırlıyormuş gibi gözleri tabağında takılı kalıyor ve keşke düşüncelerinde neler olduğunu duyabilseydim.

Babam yemeğini yedikten sonra hepimiz yemeğe gömülüyoruz, sohbet rahatlıyor. Avi Hannah'ya işte işlerin nasıl gittiğini soruyor, o da bize bir süre bundan bahsediyor, ardından futbol konuşuyoruz. Hannah'nın aksine, babam Avi ve benim parasızlıkla nasıl başa çıktığımızla pek ilgili görünmüyor. Konuşmak istediği tek şey istatistiklerim ve Ohio State'e karşı oynayacağımız bir sonraki maç hakkında ne hissettiğim.

Ama sorun değil. Onunla futbol konuşmaya alışkınım. Aslında, aramızda cam kırıkları çiğnemek istememe neden olmayan *tek* konuşma konusu olmasına alışkınım, bu yüzden daha az yüzeysel bir şeye dalmak zorunda kalmamak anlamına geliyorsa, bu sezonun her saniyesini özetlemekte iyiyim.

Ne yazık ki bu uzun sürmez. Çünkü akşam yemeği sona ererken, "Annemi ziyaret etmeyi mi planlıyorsun?"

yarın?"

Kaslarım sertleşiyor, bu düşünce içimde anlık bir kızgınlık yaratıyor. "Beni bir yıldır falan aramadığını düşünürsek, hayır diye düşünüyordum."

"O senin annen Kyran," diyor kesin bir dille, sanki bu gerçeği bilmiyormuşum gibi. "En azından bir uğramalısın."

"Son bilmem kaç yıldır beni önceliği haline getirmiş gibi değil..." Tabagımdaki erişmeleri itiyorum. "Endişelenmesi gereken yeni bir ailesi var... Unutmak istediği çocuğun yerini alacak yeni bir çocuk."

"Kyran," diye bağırıyor babam. "Yeter. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sadece dramatik davranıyorsun."

Dramatik mi?

Bir anı sinsice yaklaştırmaya çalışıyor, ama onu uzaklaştırmak için gözlerimi kırıştırıyorum. "Neden umurunda ki zaten?" Ona homurdanıyorum. "O da seni terk etti."

Beni sert bir bakışla çiviliyor, eskiden koltuğumda doğrulurdum, görmek istediği Kyran'ı ona göstermeye can atardım. Ama ilk kez, hakkımda ne düşündüğünü umursamayı bırakmış gibi görünüyorum.

"Ne burada ne de orada," diye mırıldandı babam. "O aileden biri ve tatiller aileyle birlikte olma zamanıdır."

"Gerçekten mi?" Sandalyemde dönüp ona bakıyorum. "Bridget'i tatil için eve davet ettin mi peki? *Ailenle* birlikte olmak çok önemli olduğuna göre..."

"Sana ne oldu böyle?" diye tışlıyor, cam gibi gözlerle bana bakıyor.

"Soruya cevap ver, baba." Yerimde duruyorum.

Babam bize endişeyle bakan Hannah ve Avi'ye bakıyor. "Kız kardeşin bu aileyle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bunu zaten açıkça belirtti."

"Aslında, doğru hatırlıyorsam, *seninle* hiçbir şey yapmak istemiyor," diye sızlanıyorum dişlerimi sıkarak.

Çatalını agresif bir şekilde tabağına bırakıyor. "Kyran, çocukça davranıyorsun."

"Her neyse..." Gözlerimi deviriyorum.

"Bu gece St. Joseph'teki gece yarısı ayinine gideceğim ve bence sen de benimle gelmelisin."

Bu beni etkiliyor.

Parmaklarım masanın kenarına kıvrılırken seğiriyor, bedenim öfkeyle sertleşiyor.

"Ciddi misin lan sen?" Gözlerimin içinden ona öfke fırlatıyorum.

"Bu masada konuşmana dikkat et," diye tersledi. "Bu sana iyi gelecektir... Kaybettiğin inancının bir kısmını geri kazan."

"Bu kadar yeter" diye homurdanırken tam bir öfke nöbeti geçiriyorum. Sandalyemi geriye iterek hızla ayağa kalkıyorum. "Senin de *inancının da canı cehenneme*," diye tükürüp arkamı dönüyorum çünkü masanın üzerinden atlayıp onu boğarak öldürmeden önce bu odadan siktir olup gitmem gerekiyor.

"Kyran, bekle," diye yalvarıyor Hannah, babama sert bir bakış fırlatarak. "Üzgünüm... Şu anda pek neşeli hissetmiyorum." Ayaklarımı yere vurarak

Masa. "Mutlu *Noeller*."

Merdivenlere doğru koşuyorum ama şu anda odama çıkma fikri nefes almamı daha da zorlaştırıyor. *Biraz temiz havaya ihtiyacım var... Bu evden çıkmalıyım.*

Bunun yerine ön kapıya gidip kapıyı kırarak açtım ve soğuk gece havasına daldım. Yürüyüş yolunda yürürken o kadar öfkeliyim ki, üzerime bir kar tanesi düşene kadar mont giymediğimi bile fark etmiyorum. Daha fazlası düşmeye başlıyor ve koyu gri Henley'imın kollarına serpiliyor.

Harika. Kar. Herkesin güzel ve özel olduğunu düşündüğü bir başka şey, ama aslında sadece büyük bir karmaşa.

Kafamı boşaltmak için yola koyuluyorum, düşüncelerim karmakarışık bir saçmalık yumağı. Öfke yumruklarımı iki yanımda sıkıyor, çığlıkların ve kavgaların yankıları, insanların toplanıp gitmeleri zihnimde bir blender gibi dönüyor ve boğucu bir umutsuzluk karışımı yaratıyor.

Dakikalarca yürüyorum, dişlerim takırdayana ve ellerimi hissetmeyene kadar mahallenin etrafında dev bir tur atıyorum. Her şeyin yıkımı omuzlarıma yükleniyor. Artık zar zor taşıyabiliyorum...

Sahip olduğum bu korkunç, berbat gerçek çok yorucu.

Kendimi farklı hissedip hissetmemem önemli değil. Bana geçmişimi hatırlatan her insandan, her yerden kaçabilirim ama yine de o hep orada.

Dikkat dağıtma, inkar etme, kaçınma... bunlar işe yaramaz.

Çünkü hâlâ içim kırık ve kimsenin umurunda değil.

Burnumu çekerek, sokağıma bakarken hantal adımlarım durma noktasına geliyor. Telefonumu cebimden çıkarıp, yağın karı gökten yağın parıltı gibi aydınlatan yalnız bir sokak lambasının fotoğrafını çekerken ellerim titriyor.

Parmaklarım uyuşmuş, Instagram'ım için bir yazı yazarken duygular boğazıma doluyor ve *yutkunmak* zorunda kalıyorum.

aşağıda tut..

Sessiz gece.

Titremesini durdurmak için dudağımı ısırarak, ayak seslerini duyduğumda fotoğrafı göndermek üzereydim. Sonra derin, tanıdık bir ses gözlerimin kapanmasına neden oldu... Rahatlamıştım belki de.

Tatlı, kafa karıştırıcı bir rahatlık. *O... burada.*

"Ky..." Avi bana doğru geliyor ve gözlerimi açtığımda onu paltomu taşıırken buluyorum, paltomu açıp omuzlarıma örtüyor. "Tanrım, burası buz gibi. Üzerinde palton olmadan nasıl dolaşıyorsun?"

"Ben... Ben özür dilerim," diye mırıldanıyorum aptalca, gözlerimin arkasındaki baskıyı korumak için gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Hayır... Öyle söyleme," diye sertçe konuşuyor, paltomu omuzlarımdan tutarak. Kolları ve vücudunun benimkine bastırma şekli beni ısıtıyor, sadece yüzeyde değil. Sanki *içimi* de ısıtıyor gibi hissediyorum. "Burada olduğum için özür dileme. Seni bulduğuma sevindim..."

Ona bakarken, omuzlarını ve şapkasını kaplayan kar tanelerini fark ediyorum... kirpiklerini.

"Ne zamandır buradasın?" Sözcüklerim ürperti yaratıyor. "Sen gittiğinden beri," diye iç geçiriyor. "Sadece burada olduğundan emin olmak istedim.

iyiydi." Yanaklarındaki pembeliğe bakarak ona göz kırptıyorum. "Sen iyi misin? İyi misin?"

Yalan söylemek isterdim ama yapabileceğimi sanmıyorum. Tek yapabildiğim başımı sallamak. Konuşamıyorum, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum... O buradayken neden her şeyin bu kadar iyi hissettirdiğini *anlamıyorum*.

Üst dudağına bir kar tanesi düşüyor ve onu yalayarak uzaklaştırıyor. Nedense bu beni kıkırdatıyor... Sadece soğuk havaya doğru çıkan küçük, eğlenceli bir ses.

Avi gülümsüyor, daha önce yatak odamda gördüğümünden beri ilk *gerçek* Avi gülümsemesi ve bu içime akan bir içki gibi.

"İçeri dönmek ister misin?" Parmakları sanki beni ısıtmaya çalışıyormuş gibi kollarımda aşağı yukarı geziniyor. *Bunu zaten yaptığını bilmiyor mu?* "Ya da istersen etrafta dolaşmaya devam edebiliriz."

Gözleri şu anda her zamankinden çok daha mavi görünüyor, sadece loş sokak ışığı yüz hatlarına yumuşak bir parlaklık katıyor.

Chrismakkah arifesinde dondurucu soğukta benimle birlikte yürümeyi teklif etmesi bile bana eve dönmek için yeterli gücü veriyor. *O benimle olduğu sürece...*

"Soğuktan kurtulmalıyız," diye mırıldanıyorum. "Donuyor gibi görünüyorsun."

Ağzı seğiriyor. "Ben mi? Dudakların maviye dönüyor."

Tekrar kıkırdıyorum, o bizi sokakta eve doğru götürürken yanına yaslanıyorum. Ve kendime engel olamıyorum... Derin nefes alıyorum, soğuk havayı onun kokusuyla birlikte ciğerlerime çekiyorum. İçinde bir şey beni sakinleştiriyor... zihnimde tam olarak ulaşamadığım bir aşinalığı dürtüyor. Ama her halükarda hoşuma gidiyor. Beni kollarının yaptığı gibi sarıyor, büyük, tüylü bir battaniye gibi.

Eve döndüğümüzde her şey yine sessiz. Avi benimle kalmalı mı yoksa beni rahat bırakmalı mı diye düşünür gibi bir bakış atıyor ve bedenim ona sarılmam için beni zorlasa da nazıkçe geri çekiliyorum.

"Teşekkürler..." Mırıldanıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. Gerçekten çok yorgunum."

Arkamdan "Tamam... İyi geceler." diye fısıldarken merdivenlere doğru ilerliyorum.

Basamakları tırmanırken, avucumdaki bir çizgiyi okşayarak ellerime yeniden biraz his katıyorum...

Sokağımız, beni bulduğu yer.

"İyi geceler."

Dönüp duruyorum. Çarşafar arasında terlemek.

Aletim o kadar sertleşiyor ki, yumuşak kumaşa sürtünerek inilti çıkarıyor. Kapı aralığında gölgeli bir şekil beliriyor ve onun Avi olduğunu hissediyorum. Onun varlığıyla göğsümün sıkışmasından ve midemin titremesinden öyle olduğunu düşünüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece yatağa doğru süzülüyor ve yanıma tırmanıyor. Bedenlerimiz birbirine dolanıyor ve milyonlarca alev yalımı gibi yakan boğucu bir sıcaklık yaratıyor.

Sonsuza kadar cehennemde yanacaksın.

"Sadece seninle olmak istiyorum..." Avi boynuma fısıldıyor, vücudunu bacaklarımın arasına sürtüyor. "Seni benim yapmak istiyorum."

Yutkunurken boğazım düğümleniyor. Çığlık atıp ağlamışım gibi cızırtılı ve kalın ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Sırtım tutuldu ve kaslarım ağrıyor...

Dizlerimde halı yanığı var.

Avi bana dokunuyor ama elleri farklı hissettiriyor. Soğuklar ve parmaklarını kığımın çatlakları arasında gezdirdiğinde irkiliyorum.

"Bağışlanmak için yalvar..."

Gözlerim açıldı ama tek gördüğüm karanlıktı. Siyahlık... Boş bir boşluk *Hiçbir şey.*

"Avi...?" Eller bana dokunurken sesleniyorum, daha sert ve daha açgözlü... Uzaklaşmak için kıvrananada kadar saldırgan bir şekilde beni mincıklıyor. "Avi, geri dön!"

Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Kelimeleri zihnimde *duyuyorum* ama ses tellerim çalışmıyor. Ağzımda bir tıkanıklık var.

Etrafına bir şey sarılmış bir başparmak. Tadı kötü... Nefret ediyorum.

Bundan çok nefret ediyorum.

"Dur..." Ağlıyorum, kaçmak için tırmalayıp kazarken gözlerimden yaşlar dökülüyor, ama hareket edemiyorum. Sıkışıp kaldım, sanki vücudum kaskatı donmuş gibi. Diz çökmüş ve boyun eğmiş.

"Kim olduğunu biliyorsun."

Hayır. Hayır, hayır, hayır, lütfen. Lütfen durun.

"Bu sensin, Kyrana. Seni bu hale o getirdi..."

Düzensiz bir şeye sarılmış el ağzımı kapatıyor ve ben uçuşuma düşüyorum.

"Hayır!" Nefes nefese kaldım, yatakta doğruldum.

Nefes almak için çırpınırken, kâbusumun sisini göz kırparak dağıtıyorum ve çılgınca odaya bakıyorum. Perde kalktığında ve gerçeklik nihayet tekrar odak noktasına geldiğinde, titreyerek nefes veriyorum. Yatak odamdayım ve yalnızım.

"Lanet olsun." Terden kayganlaşmış saçlarımı alnımdan uzaklaştırarak gözlerimi sertçe ovuşturuyorum.

O lanet rüyaları kaçırmadım.

Elbette, hala ara sıra başıma geliyor ama artık burada yaşadığım zamanki kadar sık değil. Babamla aynı çatı altında ve onun sarıldığı tüm yalanlarla. Ben buradayken kaçınılmaz. Yatağımın altında yaşayan bir canavar gibi.

Komodinimin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sabahın birini geçiyordu. *Muhtemelen hala o aptal kütlesindedir.*

Alay ederek başımı sallıyorum ve yataktan kayarak sessizce banyoya gidiyorum. Birkaç dakika orada kaldım, yüzüme su çarptım ve korkunun acı tadını ağızımdan çıkarmak için gargara yaptım. Ama işim bittiğinde kendimi sağ taraftaki kapıya bakarken buluyorum... Avi'nin odasına açılan kapıya.

Ve ayaklarım beni hiç düşünmeden oraya götürüyor.

Kapı kolunu çevirerek kapıyı hafifçe aralıyorum ve karanlık odaya bakıyorum. Onu hemen yatağında uzanmış, kollarını başının altında kavuşturmuş, tavana bakarken buluyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve yavaşça doğruluyor. "Hey..."

"Özür dilerim," diye mırıldanarak odaya giriyorum. "Gerçekten uyuyamadım." "Evet..." Bana göz kırptı. "İçeride bir şeyler bağırıldığını duydum..." "Uyandırdım mı seni?" Pişmanlıkla sordum.

"Yok, zaten pek uyumuyordum." O sıritana kadar ağırlığımı odanın ortasında kaydırarak başımı sallıyorum. "Kyran... buraya gel." Yatağa vuruyor. "Bana eşlik et."

Kaşlarımı çatarak fazla hevesli hissettiren bir gülümsemeyi örtmeye çalışıyorum. "Peki. Madem *ısrar* ediyorsun..."

Avi başını sallayarak, "İnatçı aptal," diye homurdanırken ben de iç çekerek onun yanındaki yatağa çöküyorum.

Yer açmak için yana kayıyor ama fazla değil. O yan yatıp bana bakarken ben sırtüstü yatıyorum. Ve bana baktığını biliyorum, bu yüzden ona doğru bakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, kara kaşları benim için açıkça endişelenerek birbirine kenetlenmiş.

Olmadığının farkına varması neredeyse boğucu. Ve biliyor olabileceği fikri... *Neden böyle olduğumu* anlayabileceği fikri, yutabildiğim her duyguyu geri yutmamı sağlıyor, cepheyi sağlam tutuyorum.

"Evet, ben sadece..." Mümkün olduğunca sakın bir şekilde cevap veriyorum. "Bir kabustu. Hepsi bu."

Avi saçma sapan sözlerimle yatışmış görünmüyor. Bana daha da yaklaşıyor. "Babanla aranızda ne var?"

Sertleştim. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanki sizi tanıdığımndan beri, aranızda bariz bir şekilde berbat bir ilişki varmış gibi... Bunun ne hakkında olduğunu hep merak etmişimdir."

"Bunun hiçbir şeyle *ilgisi* yok," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı sıkarak yalana tutunuyorum. "O sadece bir pislik. Beni gerçekten umursamıyor..."

Ben on iki yaşındayken bunu açıkça ifade etti ve kendi oğlu yerine bir imajı seçti.

"Ama neden?" Avi soruyor. "Sen mükemmel bir evlatsın." Alay ediyorum ama o devam ediyor. "Hayır, ben ciddiylim. Çok zekisin, okulda harikası... NFL yolunda ilerleyen lanet olası bir üniversite futbol yıldızı. Şikayet edecek neyi olabilir ki?"

"Ailemizi dağıttım..." demeden önce oda birkaç saniye boyunca sessizliğe gömüldü.

"Nasıl?" Şaşkın bakışları yüzümde alev alev yanıyor. "Bu hiç mantıklı değil..."

"Avi, bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," diye iç geçiriyorum yorgunca. "Sadece seni koşulsuz seven bir ebeveynin olduğu için mutlu ol... Ne yaparsan yap."

Bir an sessiz kalıyor ve içim endişeyle çalkalanıyor. Ama sonra parmakları saçlarımın arasına giriyor ve saç tellerimi nazikçe okşuyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, bu duyguyu severken aynı zamanda sarsılıyorum.

"Peki ya kız kardeşin?" Yumuşak bir sesle konuşuyor. "O tüm bunların neresinde?" Yutkunuyorum. "Bridget gitti çünkü bununla başa çıkamadı..."

"Ne ile?"

"*Onlar*. Annem ve babam ve onların... bizi açıkça hiç saymaları." Yan dönerek ona bakıyorum ve gözlerimizi kilitliyorum. "Sahip olduğumuz her şey yüzeydeydi. Zenginlik, tonlarca arkadaş. Her Pazar kilisede gülümseyen, tüm nimetlerimiz için *Tanrı'ya* şükreden bir aile... Ama bunlar saçmalıktı. Rol yapıyorduk. Numara yapmak sadece bir yere kadar sürer..." Gözlerimi kırıştırdım, sonra da "Sanırım" diye mırıldandım.

Avi'nin gözleri merakla parlıyor. Daha fazla bilgi istediğini anlayabiliyorum ama neyse ki burnunu sokmuyor. Sadece soruyor, "Gittiği için kızgın mısın? Çünkü sen de gitmek istiyordun...?"

Yanağımın iç tarafını ısıırıyorum. "Sadece kız kardeşimi özlüyorum. Gittiği için onu suçlamıyorum. Keşke gitmeseydi ama anlıyorum."

Parmakları omzumdan koluma doğru iniyor. "Neden daha uzağa gitmedin? Okul için yani. Eğer gerçekten buradan uzaklaşmak istiyorsan..."

Yavaşça nefes veriyorum. "Muhtemelen aptalca gelecek ama Boston'ı seviyorum. Burası benim evim... Kötü anıların burayı benim için mahvetmesine izin vermek istemedim." Bunu düşünerek duraksıyorum. "Bir yanımda pişmanlık duyuyor... Ya da *duydum*. Eskiden..."

Gözlerim göğsünün hareket ettiği yere düşüyor, nefes alış verişleri benim ince itirafımla hızlanıyor gibi görünüyor.

"Benden eskisi kadar nefret etmediğini mi söylüyorsun?" Dudakları titriyor ve sırtıtmamak için dudaklarımı büzüyorum.

"Yavaş yavaş sallanıyor." Küçük bir tanesi içeri sızıyor ve o da kıkırdıyor.

"On sekizinci doğum günümü hatırlıyor musun?" Sırıttırıyor, parmakları elime doğru kayıyor. "BC'ye gideceğimi öğrendiğinde ne kadar sinirlenmiştin?"

Sessizce gülüyorum. "Kıçını tekmelediğimi hatırlıyorum..." Öfkeyle nefesi kesilir. "Keşke! Seni eğittim." "Rüyada görürsün." Onu nazikçe itiyorum.

Ama elim göğsünde kalıyor.

Ve sonra yavaşça beline kadar iniyor. Eğlence kayboluyor ve birbirimize bakıyoruz, bedenlerimiz arasındaki sıcaklık bizi yutarken, bizi ayıran birkaç santimlik boşluğu kapatırken sık nefes alıyoruz.

"Şimdi bana kendinle ilgili bir şeyler anlatacak mısın?" Fısıldıyorum. "Bilmediğim şeyler..."

Omuz silkiyor. "Anlatacak pek bir şey yok aslında. Her zaman sadece ben ve annem vardık. Babam ben altı yaşındayken öldü ve bu oldukça korkunçtu..." Boğazı düğümleniyor. "Ama bu uzun zaman önceydi."

"Başka ailen yok mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Pek sayılmaz. İletişim kurduğumuz kimse yok. Brooklyn'de bir teyzem var, babamın kız kardeşi. Ailesinin geri kalanı İspanya'da yaşıyor. Ve annemin ailesi onu evlatlıktan reddetti çünkü onlara uymuyordu. Onların ideallerinin çoğuna katılmıyordu..."

"Din gibi mi demek istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Bu konuya hiçbir zaman fazla ilgi duymadı, bunu tamamen anlıyorum. Bu biraz saçma... Tüm bu kurallar ve düzenlemeler sadece *inanç* için." Alay ediyor, sonra bana bakıyor. "Ama bunu sana söylememe gerek yok. Sen de Katolik olarak yetiştirildin, hemen hemen aynı saçmalıklar."

Bilmez miyim... Başımı sallıyorum. "Lanet olası aptal."

"Kesinlikle," diye katılıyor. "*Yüce Tanrı'dan korkun yoksa sizi yere serer.*" Başını sallayarak ofluyor. "Ve en çılgınca şey de tüm bu dinlerin

O'nun en çok kimi sevdiği konusunda yüzyıllar boyunca kavga etmişlerdir; oysa O, tarihsel olarak hepsine eşit derecede kayıtsız kalmıştır."

Gözlerim kısıldı, çünkü gerçekten harika bir noktaya değindi. *Çocuk görüldüğünden daha zeki, bu kesin.*

"Bunu o kadar aptalca buluyorum ki... Hepimiz umursamayan aynı pisliğe taparken birbirimizi öldürmek," diye iç geçiriyor. "Ama her neyse. Bu kadar teizm karşıtı laf kalabalığı yeter."

Kıkırdıyorum, yaklaşıyorum. Çünkü söyledikleri hoşuma gidiyor.

"Annemin erkek kardeşlerinden biri de gitti," diye devam ediyor. "Annem buraya gelmeye karar vermeden önce bir süreliğine Lübnan'da birlikte bir ev tuttular. Hâlâ orada yaşıyor. Ben on iki yaşındayken bir kez onu ziyarete gitmiştik." Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi kıkırdıyor. "İyi bir adamdır. Ama evet, Brooklyn'deki toplum annem İspanyol bir adamla evlendiğinde ona daha da çok kızmıştı."

Yine gülüyor ve bu beni gülümsetiyor. "Annen tam bir baş belası, değil mi?"

"Öyle." Sırıttıyor. "Kimsenin ne düşündüğü umurunda değil." "Bana birini hatırlatıyor..." Ben sırıttıyorum, o da dudağını ısırtıyor. "Yine de Babamla nasıl birlikte olduğunu asla anlayamadım... O tam tersi biri. Tek yaptığı insanların ne düşündüğünü önemsemek. Bu çok yorucu, psikoz sınırında."

Avi omuz silkiyor. "Bilmiyorum..." Parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Belki bazen zıt kutuplar birbirini çekebilir. Belki birisinde sizde olmayan bir şey vardır... Ve bu sizi daha iyi yapar."

Ona doğru eğilmeme, aradaki mesafeyi kapatmama bile engel olamıyorum. Ona ve şu anda benim için çok şey ifade eden derin sözlerine yaslanıyorum.

O eski kırgınlık mı? Öfke ve kırgınlık... başlangıçta gerçek olduğundan bile emin olmadığım nefret... Sanırım tamamen yok oldu. Ve bana kalan tek şey *yakınlaşma* arzusu... daha fazla öğrenme ve daha fazla dinleme.

Belki de en başından beri yapmam gerektiği gibi.

"Avi..." Parmaklarım neredeyse çekingen bir şekilde onunkilerle birleşiyor. Sonra bacağım onunkinin üzerine atlıyor. "Sana bir şey sormam gerek..."

"Bana sor," diye fısıldıyor.

"Gerçekten bir kaza mıydı...?" Ağzım dudaklarına yaklaşıyor. "Daha önce elime dokunduğunda?"

Onunkine kenetlediği elimi kaldırıp göğsüne götürüyor. "Bu senin için asla bir kaza olmadı Kyran." Gözlerim kapanıyor, alnım düşüyor

onunkine. "Bu senin için bir kaza mıydı? Bana *bebeğim* dediğinde...?" Başım sallanıyor. "Bu asla bir kaza değildir."

Göğsünden bir uğultu yükseliyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu yakalıyorum.

Artık ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok... Bunu anlamıyorum. Ben ve o... Neyin gerçek neyin sahte olduğunu.

Tek bildiğim onu öpüyorum çünkü *istiyorum*, çünkü iyi hissettiriyor. Para ya da kayıt umurumda değil... Üvey kardeşim olması ya da farklı olmamız umurumda değil. Bu hayranlarla ilgili değil.

Çünkü şu ana kadar hiç fark etmediğim çok önemli bir ortak noktamız var... *İkimiz de* umutsuzca kim olduğumuzu bulmaya çalışıyoruz.

Tek başımıza daireler çizerek koşarken, bir şekilde birbirimizi kovalamaya başladık.

Kendimi onun üzerine itiyorum, bir anda çözülüyorum, ağzında parçalanıyorum, kıvranan bedenlerimiz arasında tatlı bir sürtünme yaratıyorum. Ve bu sefer ellerim onun ve kendimin kıyafetlerini yırtıyor. Bunu ben yapıyorum, birçok kez sanki o yapıyormuş gibi hissetmeme izin verdikten sonra. Şu anda her şey benim elimde.

Onu istediğim için becereceğim, zorunda olduğum için ya da kendime öyle söylediğim için değil. Bir araya geldiğimizi hissetmek istiyorum, çünkü bir şeylerden emin olduğum tek zaman bu.

Avi yorganı üzerimize çekiyor ve biz senkronize hareket ediyoruz, o aletini ıslatmak için losyon gibi bir şey kullanırken çılgınca öpüşüyoruz.

"Gerçekten sessiz olmalıyız," diye dudaklarında mırıldanıyorum, ona doğru otururken sikim karın kaslarına sızıyor. Kıçımı onun ereksiyonuna karşı geri çekiyorum, kayıyor ve aralarında kaydırıyorum. "Sanırım babam yakında eve gelecek..."

"O zaman... sik halkasını kullanmanın zamanı değil, öyle mi?" Sırıttıyor ve ben de başımı sallayarak müstehcen bir kahkaha atıyorum. Çenemi eliyle tutuyor, yüzümü onunkiyle aynı hizada tutarken tacını deliğime doğrultuyor. "Yurda döndüğümüzde kullanırız."

Başımı sallıyorum, o içime girerken sessiz kalmak için dudağını ısıriyorum. Bir anımı alıyor ama kalktığımda gözlerimin arkasında yıldızlar görüyorum, ağırlığımı dizlerime veriyorum ve kolay bir ritim tutturuyorum.

Yatağı biraz gıcırıyor, o yüzden ağırdan alıyoruz. Ama sorun değil, çünkü bu şekilde *inanılmaz* hissettiriyor... Eller her yerde, dudaklar emiyor, dişler ısıriyor, diller ağızlarımızın sessiz kalması gereken şeyleri itiraf ediyor. Hepimiz nefes alıyoruz, yumuşak

Nefes alıp vermeler ve sessiz homurdanmalar, gizlice saklanarak birbirimize bizi başından beri ayakta tutan zevki yaşıyoruz.

Ve orgazmım beni uçuruma sürüklemeye hazır olduğunda, bunun sadece parayla ilgili olduğunu düşünerek kendimi kandırmaya çalıştığıma bile inanmıyorum.

Görünürde bir kamera yok ve hayatımın en iyi seksiydi.

Avi'nin siki kıçında şişiyor ve benimki birleşen bedenlerimizin arasında zonkluyor, ikimiz de aynalı mutluluk içinde patlıyoruz ve birbirimizin her tarafını seksi bir karmaşa haline getiriyoruz.

Ama ilahi bir his. *Cennet gibi.*

Bir mucize varsa o da budur.

Benim lanetlemem onun tatlı kurtuluşuna dönüştü.

Noel sabahı Avi ve ben yatak odasının kapısının dışındaki sesler ve gürültülerle irkilerek uyandık.

Sadece bizim için olan akıllara durgunluk veren seksten sonra, ikimiz de uyuyana kadar saatlerce konuştuk. Onun yatağında. *Birlikte.*

Ailelerimiz koridorun sonunda.

Evet, belki de iyi bir fikir değildi. Ama yine de hayatımın en güzel gecesi idi ve bunun ne anlama geldiğini düşünmekten korkuyorum.

Yataktan çırılçıplak fırlayıp, kıyafetlerimi elime alarak, Avi peşimdeyken banyoya doğru koşuyorum.

"Siktir..." Homurdanıyorum. "Sence dün gece bizi duydular mı? Hayır, mümkün değil. Bir şeyler söylerlerdi. Ya da söylemezlerdi... çünkü bu gerçekten çok garip." Zihnim bir nevroz maratonunda koşarken saçmalıyorum.

"O duşa benden önce gireceğini sanıyorsan, benden daha yüksektensin," diye homurdanıyor Avi, beni yolumdan iterek.

"Ciddi misin lan sen?" Ona fısıldayarak havlıyorum. "Hangimizin kıçında hâlâ döl var?"

Elimi kaldırıyorum ve o da sırtıyor. "Lütfen bu soruya elini kaldırmaya devam et. Bu şimdiye kadar yaptığın en sevdiğim şey."

Gözlerimi devirip düşün düğmesine gidiyorum. Suyu açıp Avi'ye bakıyorum, o makyaj masasının önünde çırlıçıplak duruyor, geriniyor ve diş fırçasını alıyor.

"Beni incelediğini görebiliyorum." Aynada bana göz kırpmıyor.

"Seni kontrol etmiyorum..." Homurdanıyorum. "Sadece dün gece seninle aynı yatağı paylaşmamın nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum."

"Neden? Çünkü ben çok harikayım, ne kadar şanslı olduğuna inanamıyor musun?" Işıldıyor.

Alay ederek duşa giriyorum ve perdeyi çekerek kapatıyorum. "Kapa çeneni, Avi."

"Size katılmamı isterseniz haber verin yeter..." diye şarkı söylüyor.

"Evet, eminim bu çok güzel olurdu," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde. "Annen bizi aramak için buraya gelir ve birlikte duşa gireriz. Hepimize mutlu Noeller!"

Ben elimi yüzümü yıkarken o gülüyor ve işine devam ediyor, bir yandan da dün gecenin anıları içinde yüzüyorum.

Bunu *gerçek* bir olay olarak algılamakta zorlanıyorum.

Sekse değil, çünkü o şaşırtıcı coşkuya alışmaya başladım. Ama birlikte sarıldığımız, çıplak olduğumuz, saatlerce dokunduğumuz ve konuştuğumuz kısım. Başım göğsünde, parmakları saçlarımda, bacaklarımız birbirine dolanmış, birbirimizi yutmadan olabildiğince yakın durarak uykuya daldığım kısım.

Dün gece güneşin altındaki her şey hakkında konuştuk... Ona asla bahsetmeye niyetim olmayan büyük bir şey dışında her şey. Ama diğer tüm şeyler.

En sevdiği müziğin doksanlardan grunge ve alternatif rock olduğunu öğrendim, çünkü küçükken annesi onun için çalardı. Meyan kökü takıntısının kırmızı ile başlayıp bittiğini ve siyahın biberiyeden daha iğrenç olduğunu düşündüğünü öğrendim, ki ondan da nefret ediyor.

Koca Ayak, Mothman, çeşitli uzaylılar, canavarlar ve diğer boyutlardan gelen varlıklar gibi gerçek olduğuna inandığı tüm çılgın şeyleri öğrendim.

Birkaç haftadan daha uzun süren gerçek bir ilişkisi olmadığını ve hiç okul dansına gitmediğini öğrendim. Bunu duymak beni çok üzdü çünkü o söyleyene kadar lise balomuza katılmadığını tamamen unutmuştum. Ve o zaman fark etmemiştim bile.

Pişmanlık hala zihnimde onun sesini duyduğumda midemi bulandırıyor...

"Ben biraz eziğim Kyran... Fark etmediysen söyleyeyim," diye homurdandı, daha önce kaçırdığım için kendimden nefret ettiğim gerçek duyguları gizlemek için sahte bir sırıtış kullandı. "Ve kaybedenler baloda slow dans edemezler."

Aramızdaki bu şey karmaşık, kafa karıştırıcı ve inanılmayacak kadar berbat ama düşündükçe, dün gecenin aşık olmak üzere olduğun biriyle geçirdiğin türden bir gece olduğuna daha çok emin oluyorum... Ve ben bunu üvey kardeşimle yaşadım; bir *erkekle*.

Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu... Ve tüm bunların ne anlama geldiğinden ölesiye korkuyorum. Ama hangi noktada Rockefeller Center'daki Noel ağacı gibi içinizi aydınlatan şeylerle savaşmayı bırakırsınız?

Avi başından beri bana iyi hissettiren şeylerle savaşmayı bırakmamı söylüyordu. Bunca zaman onun sözlerini duymazdan geldim, çünkü gerçek hikâyeyi bilmiyordu. Kendim için yarattığım bu imajın bu kadar önemli olmasının gerçek nedenini.

Ama aynı zamanda, nihayet bunun ne olduğunu anlamaya başlıyorum... *İyi*.

Ne kadar karmaşık olursa olsun, birlikte yaptığımız şeyler *harika* hissettiriyor. Dün gecedен önce, içimde saklı kalmış, inkâr ve kendini koruma katmanlarının altına gömülmüş her arzuyu uyandıranın sadece seks olduğunu sanıyordum. Ama şimdi, fiziksel kısmın sadece başlangıç olduğunu biliyorum.

Bir süre sonra nefret söndü ve onun yerine yeni bir şey filizlendi. *Sevgi... Düşkünlük... Bağlılık?*

Anlamıyorum ama şimdi duş perdesinin arkasından ona bakarken, gargara yapmasını ve dağınık saçlarını yarım topuz yapmasını izlerken, beni deli eden üvey kardeşimi görmüyorum. Okulda kalabilmek için iletişim kurmak zorunda kaldığım isteksiz iş ortağımı bile görmüyorum.

Ben sadece *Avi*'yi görüyorum.

Kimsenin görmediği yanlarımı gören adam. Ona ne kadar kötü davranırsam davranayım bana gülümsemekten vazgeçmeyen adam.

Kirpiklerinde kar taneleri olan, dün gece bana montumu getiren adam.

Bu adam tüm bunları sadece para için yapıyor olamaz... Öyle değil mi?

"Bitirmek üzere misin?" diye gürlüyor ve ben de ona bakmıyormuş gibi davranmak için irkiliyorum.

"Uh..." Kelimeleri bile oluşturamıyorum.

Duygusal otların karmaşasına karışmakla çok meşgulüm.

"Tamam, bu kadar." Duş perdesini geri eker ve duşa girer.

İri vücutu beni sıkıştırıyor ve ben duvara yaslanıyorum, o ise vücut yıkayıcısını kapıp kendini köpürtmeye başlıyor.

Eğer kafa karışıklığımı dağıtacak bir şey arıyorsam, işte buldum.

Avi'nin sabunlu kasları, köpükler bronzlaşmış yamaçlarından aşağı kayıyor.

"Eğer şu anda seni domaltmamı istemiyorsan, bana öyle bakmayı kesmen gerekecek," diye mırıldanıyor.

Su damlacıkları dolgun dudaklarının üzerinde yuvarlanırken ona göz kırpyorum, hareketsiz duruyorum, kan ağrıyan sikime hızla pompalanırken titriyorum. Avi'nin gözleri önce ona, sonra tekrar benimkilere kayıyor. Ve hırıltılı bir nefes veriyor.

"Arkanı dön," diye fısıldıyor, boğuk ve emredici bir sesle. Ve şimdi kıçım tam anlamıyla ihtiyaç içinde sıkılıyor. "Bunu hızlı ve sessiz yapmamız gerekecek."

Başımı sallayarak arkamı dönüyorum ve ellerimi duvara dayıyorum. şu anda onu tekrar içime almaktan başka hiçbir şey umurumda değil. Resmi olarak kaostan bu yeni dikkat dağıtıcı şeye bağımlıyım, bu da eskiden birlikte koştuğum kendimi inkar etmekten *ok daha iyi* hissettiriyor.

Avi arkamda ilerliyor, aleti hemen kıçıma giriyor. Nefes nefese kalıyorum ve mırıldanıyor, ellerini ıslak yanlarımda gezdiriyor, sırtıma yapışıyor ve omuzlarımı yumuşak öpücüklerle süslüyor. Sikini okşarken kolunun hareket ettiğini hissedebiliyorum, sonra parmakları deliğimde dönüyor, bir şeyle kayganlaştırıyor... Belki sa kremi? Kim bilir... Kimin *umurunda*, ölmeden önce ona içimde ihtiyacım var.

"Benim için açık ve hazır mısın bebeğim?" diye fısıldıyor kulağıma, diliyle boynumda bir çizgi çiziyor.

Yüzümü eğip omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bana gevşek mi diyorsun?"

Dudaklarını omzuma koyarak gülüyor. "Hayır... Sana asla *gevşek* demem Kyran. Sadece rahatladığından emin olmaya çalışıyorum." Bir parmağını içime sokuyor ve ben mırıldanıyorum. "Ve öyle hissediyorsun."

"Siktir git," diye inliyorum, beni yavaşça parmaklarken göğsüne yaslanıyorum, vücutum onu daha geniş bir şekilde arzuluyor; bir parmağın başarabileceğinden daha *derin*.

"Mmm... Düşmanca davranmana bayılıyorrum," diye mırıldanıyor. "Merak etme bebeğim. Benim seksi küçük fahişem olabilirsin ve hala lanet olası en sıkı deliğe sahip olabilirsin."

evren."

İnleyerek kıcıımı ona doğru itiyorum, o da parmağını dışarı kaydırıp sikinin başını yanaklarımın arasına sokuyor.

"Hazır mısın, güzelim?" Sol eliyle kalçamı kavırıyor, omzumu ısırtıyor. "Sondalanmak üzeresin." Kıkırdıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Tanrım... lütfen yine uzaylılar hakkında konuşmaya başlama," diye homurdanıyorum, sonra o şişman tacı içime sokarken sızlanıyorum.

"Adamım... Sen bir Gray'in ıslak rüyası olursun," diye bağırıyor, yuvarlak, dolgun kafasıyla benimle alay ediyor. "Sana ne kadar püskürtebileceklerini görmek istiyorlar."

"Avi, kapa çeneni ve sik-" Sikini içeri soktuğunda tıslamam kesiliyor. "Meee."

"Şşşt." Sırtıma sert bir el bastırarak beni belimden bükülmeye zorluyor. Avuçlarımı duvara dayayıp kendimi destekliyorum, o da yavaşça içime girip sikinin her santimini bana yediriyor. "Sessiz ol bebeğim. Seni çabucak boşaltmama izin ver."

"Unngghfuck, Avi..." Rastgele sesler ve heceler mırıldanıyorum, o bir ritim oluştururken eğiliyorum, içime yavaş ama şiddetli bir şekilde vuruyor. "Ahhh... vee, kıcıımı daha sert sik..."

Parmaklarını kalçalarımın geçirerek sikini sokup çıkarıyor, vücudumun duvarlarına sürtünmesi ve prostatımın kırbaçlanması beni bir anda havalara uçuruyor. Sessiz olmak için elimden geleni yapıyorum çünkü duşlar sesleri büyütme meyilli. Etrafımızda dalgalanıyormuş gibi görünen teninin benimkine *tokat tokat* vuruşunu sorun.

"Sikimi alan şu kıça bak..." diye fısıldıyor, ellerini önüme doğru kaydırıp meme uçlarımla oynuyor. "Sadece bu görüntü bile beni içine çekecek bebeğim."

"Kahretsin... iyi," diye mırıldandım. "Çünkü ben... ah, muhtemelen yakında... boşalacağım."

"Evet mi?" Sesi sevinçli geliyor, kalçalarını içime sokarken göğsünü sırtımda eritiyor, yanaklarımı acımasız itişlerle morartıyor. "Bu sabah benim için güzel ve hassas mısın, güzel çocuk?"

Hızlıca başımı sallıyorum, belime doğru fırlattığı şimşekler yüzünden gözlerim geri kayıyor. Süper hassas *olmalıyım*, çünkü sikinin her darbesi beni azdırıyor, sikim bana çarpma kuvvetinden dolayı aşağı yukarı sallanırken precum atıyor. Ona ulaşmak için taşaklarımı avuçluyorum,

Onun temposuna uymak için sikimi sarsmadan önce onları sıkıyorum. Muhteşem hissettiriyor ve gittikçe daha sıkı sarılıyorum.

Avi elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, beni sikerken okşamayı devralıyor, diğer eli boğazıma doğru kayıyor. Eli boğazımın etrafında sıkıca kıvrılıyor ve ben inliyorum, çünkü nedenini bilmiyorum... Ama kıcıımı döndürürken beni boğması hissine *bayılıyorum*.

"Çok gürültü yapıyorsun," diye azarlıyor.

Öyle olduğumu fark etmemiştim bile. Ama aynı zamanda Mars'a giden bir roket gemisindeyim, bu yüzden her şey ateşli bir patlama gibi geliyor.

Parmakları boğazımdan uzaklaşıyor ve bir de bakıyorum ki başparmağını ağzıma sokuyor.

"Al. Bunu em," diye mırıldanıyor. Tabii ki emiyorum.

Kahretsin, onun baskın tarafının beni bu kadar iyi mahvetmesinin nedeni ne bilmiyorum. Belki de normal hayatta böyle olmadığı içindir... Sanki sadece benim görebildiğim bir tarafı varmış gibi. Her zamanki ukalalılığı yalnız kaldığımızda en üst seviyeye çıkıyor ve bana emirler yağdıran, talepkâr, büyük penisli, pis konuşan bir canavara dönüşüyor. Ve bununla ilgili bir şey, asla dışarı çıkmasına izin vermediğim itaatkâr tarafımı çağırıyor... Onun dışında kimse için.

Başparmağını hararetle emerek, inlemelerimi, sızlanmalarımı ve hıçkırıklarımı engellemek için kullanırken, siki beni Thelma ve Louise gibi uçuşumun kenarına doğru sürüklüyor.

"Sadece benim için nasıl geldiğini göster bana süperstar," diye fısıldıyor kulağıma.

Kul

ak. "Mmm mm mmmm..."

İşte orada... Tam burada... Ben...

Avi beni dikleştiriyor, sırtımı göğsüne yaslıyor.

O benim aletimi döverken ve içime girerken. Ve ben patladım, o her ağrıyan kasılmayı sağarken duş duvarının her tarafına sperm akıttım.

"İşte bu, benim güzel küçük futbol sürtüğüm," diye fısıldıyor ve gözlerim kafatasımın içinde geri dönüyor. "Şu koca aletin gelişine bak..."

Tüm vücudum karıncalanıyor, kıcıım onun sikini sıkıca kavrarken derimin altından sıcak ve soğuk ürpertiler akıyor. Boşalmam biter bitmez beni geriye doğru itiyor, neredeyse ayak parmaklarıma degecek şekilde belimden büküyor. Sonra elleriyle kıcıımı kavradı.

yanaklarımı sertçe açıyor, sikini içime sokup çıkarırken onları açıyor.

"Avi..." Sızlanıyorum, titreyen dizlerimin pes etmemesi için mücadele ediyorum. "Avi, içime gel... b-bebeğim."

"Tanrım, bana böyle seslenmene bayılıyorum," diye homurdanıyor.

Elim yumuşayan sikime gidiyor ve taşaklarımla alay ediyorum, hassasiyeti ürpermeme neden oluyor.

"Açgözlü deliğini her sıcak nabızla besleyeceğim." Sesi çatlıyor, hamleleri çılgınca bir hal alıyor.

"Onu bana ver... *lütfe*."

Döl için yalvardığıma inanamıyorum... Bu çok şaşırtıcı ama bu ihtiyacı inkar etmemin bir yolu yok. Şu anda değil.

Aleti kıcımda şişerken olmaz.

"Sıkıştır," diye hırılıyor. "Hepsini em... *dışarı*. *Siktir*, bebeğim, seni dolduracağım..."

"Doldur beni."

"Al şunu."

"Ben alıyorum."

"Kyran..." "Avi."

Sular altında kalıyorum. Hissedebiliyorum, içimde fişkırıyor ve o sığ itişlerle derinlere dolduruyor. Nefes nefese kalıyorum ve kontrol edebildiğimiz en sessiz homurtular havayı dolduruyor, üvey kardeşim kıcıma boşalırken akan su tarafından örtülüyor ve onu içimde sıkıca kavramak için kaslarımı sıkıyorum.

"Lanet olsun bebeğim..." diye iç geçiriyor, orgazmının doruğundan inerken elleri her tarafa koşuyor, ıslak etimi şefkatle okşuyor. "Sen lanet olası bir süperstarsın."

Beni yukarı çekerken boğazımdan bir kıkırdama fokurduyor ve bir kez daha doğruluyorum, parmakları göğsümdeki ve karın kaslarımdaki kıvrımlarla oynuyor, dudakları omuzlarımda üzerinde dans ediyor.

"Sikilme konusunda süperstar..." Ağırılığımı ona vererek törpüledim. "Kim bilebilirdi ki?"

"Ama sadece benim tarafımdan... değil mi?" diye fısıldıyor, Avi'nin nadir görülen kırılganlığı sözleriyle birlikte gizlice ortaya çıkıyor.

Yutkundum ve başımı salladım. "Sadece sen."

Ve bu gerçek. Çünkü her şey ne kadar havada kalsa da, kesin olarak söyleyebileceğim bir şey var ki o da

bunu başkasıyla yapmak. Zaten yeterince kafa karıştırıcı... Ama nedense Avi'yle yapmak gerektiği kadar korkutucu gelmiyor.

Belki de bana güveninin bir kısmını paylaşmam için vermiştir.

"Ky..." diye gürlüyor içimde, diliyle kulak mememi okşuyor. "Ben çekerken sık. İçinde tut... Bir şey denemek istiyorum."

Ses tonunda muhtaç bir hayranlık, tam olarak istediği şeyi yapmamı sağlayan çaresiz bir merak var. O sikini yavaşça içimden çıkarırken ben de kıcımlı sıkıyorum ve göğsümden uzun, tatmin edici bir uğultu yükseliyor.

Ama sonra onun çömeldiğini hissediyorum. Omzumun üzerinden ona bakarken yanaklarım yanıyor, kıcımlı açmasını ve dudaklarını arasına sokmasını izliyorum.

"Bebeğim... Uhhfuck, *bebeğim*, onu bana yedir," diye kekeliyor boğuk sesi, sanki yaptığı şeyin saf müstehcenliğinde kaybolmuş gibi.

Deligimi yalıyor, emiyor, ben yavaşça, geçici olarak serbest bırakıyorum ve onun döllerini dışarı sızıyor... onun bekleyen ağzına.

"Lanet olsun..." Ben inlerken o aç bir şekilde döllerini kıcımdan yiyor. "Bu lanet..."

"Sıcak," diye inliyor, deligimi tekrar tekrar öpüyor.

"*Çok ateşli*," diye mırıldanıyorum.

Ayağa kalkıyor, ağzının arkasını siliyor ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Ben de dönüp çenesini kavıyorum ve hiç umursamadan onu sertçe öpüyorum.

Bu çok kirli, çok ahlaksızca... Ve bunu hayranlar için bile yapmıyoruz. Kendimiz için *yapıyoruz*, çünkü *istiyoruz*. Ve bizdeki her şey gibi, bu da kendiliğinden oluyor.

Belki de bununla bu kadar çok mücadele etmemin nedeni bunun kaçınılmaz olduğunu bilmemdi... Nefretin kimyası hiçbir zaman *arzunun* açlığını bastıracak kadar güçlü olmadı.

CHAPTER TWENTY-ONE

AnyH0leWillDo: Ben sincap olacağım, sen ağaç ol ve deliğine bir fındık kıracağım.
Creampie_dreampie: idk bc Not_Your_Baby şu anda bana oldukça bebek gibi görünüyor 🤔

Avi

Kapının çalınmasıyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bu... Bu da ne?

Böyle şeyleri hissetmek için çok yüksekte olduğumu sanıyordum.

Çaldığım gömleği başıma geçirip, dudaklarımdaki sırtışı bastırarak kapıya doğru koşuyorum. Bu takımla çoğunlukla şaka yapıyorum ama yüzündeki ifadeyi de gerçekten görmek istiyorum.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve onu gömleğinden tutup içeri çekiyorum. Gözleri kocaman açılmıştı, dolgun dudaklarında sevimli bir kıkırdamaya eşlik ediyor gibi görünen bir gülümseme vardı. *Üvey kardeşim için hiç alışılmadık bir durum.*

Ama *Kyran*'dan... Noel'i ailemizin evindeki yatağında birlikte geçirdiğim *Kyran*'dan... Sanırım bu sadece benim için özel bir hediye.

Bana verdiği Boston Red Sox şapkası gibi, "Çünkü o Yankees şapkasına bir saniye daha bakmaya dayanamadım" diye sevimli bir şekilde mırıldandı.

Gerçekten ama... *Ne zamandan beri bu kadar sevimli?*

Kyran önüme geçiyor, sırtarak başını eğiyor, kollarını göğsünde kavuşturup beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Yani aslında formamı kaybetmedim... Sen çaldın."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sürüklüyorum ve ela gözleri bunu fark ediyor. "Bence yerini bulduğum için bana teşekkür etmelisin."

Kıkırdıyor, alanıma giriyor, eli göğsümü örten futbol formasının kumaşına kayıyor. "Son maçımın sonra bunu hiç yıkamadığımı biliyorsun..." Gülümsemesi benimkini okşuyor ve ben mırıldanıyorum.

"Hoşuma gitti. Seksi kokuyorsun," diye mırıldanıyorum ve o yine gülüyor.

Ellerimi bal rengi saçlarının ipeksi tellerinde birleştirerek onu kendime yaklaştırıyorum, yavaşça öpüyorum, diliyle oynuyorum, ta ki bir şeytan gibi titreyene kadar.

"Bunun içinde çok iyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor ağzımın içine, bedenlerimiz birlikte kıvrılırken formasını avuçluyor, dudakları doymak bilmez bir emme gücüyle çalışıyor. "Şimdiye kadar bunu giyen herkesten daha iyi..."

"Sen bile mi?" Alay ediyorum.

"Sen öyle san, aptal." Sırıtarak beni kapıya yasladı, ikimizin de sikleri aramızda geriliyordu.

Onun pantolon giymesi ve benim sadece Calvin'lerimi giymem dışında... Bu yüzden tüm o inçleri benimkiler boyunca sürüklediğinde *gerçekten* iyi hissettiriyor.

Dönüp homurdanarak onu duvara doğru itiyorum, onu daha sert öpüyorum, elim ereksiyonunu örtmek için aramıza girerken ikimizi de transa sokuyorum.

"Açık bırakmamı ister misin?" Onu geriye, yatak odasına doğru iterek soruyorum.

Çılgınca başını sallıyor ve ben de şişmiş dudaklarımdaki müstehcen sırtışı engel olamıyorum.

Bir hafta boyunca evde kalmamız gerekiyordu ama Kyran'ın bunu yapmak istemediği orada iki saniye kaldıktan sonra anlaşıldı. Bu yüzden Noel'in ertesi günü ona bir futbol bahanesi uydurup yurda erken dönebileceğimiz fikrini sundum. Annemle biraz daha zaman geçirmek isterdim ama sanırım Kyran'ı oradan çıkarmak biraz daha önemliydi.

Bu yüzden iki gün önce BC'ye geri döndük ve bu sürenin hemen hemen her dakikasını ellerimiz, ağızlarımız ve penislerimiz başka türlü rahatsız olarak geçirdik.

Ona burada kalmasının daha mantıklı olacağını söyledim... Herkes Noel tatili için uzaktayken. Neden evde geçirdiğimiz o muhteşem geceyi tekrar tekrar, olabildiğince uzun bir süre boyunca yeniden yaratmayalım?

Ama Kyran hâlâ tereddütlü. Heteroseksüel erkek gerginliğini hemen bırakmasını beklediğimi söyleyemem. Sadece buraya gelmeye devam ettiği için mutluyum, isteyerek, artık kendimizi kaydetme kisvesi altında değil

OnlyFans. Elbette bunu hala yapıyoruz... Çünkü alıştığımız şey bu ve eğlenceli. Ama artık bir *zorunluluk gibi gelmiyor, bu da şaşırtıcı olduğu* kadar sinir bozucu da.

Eğer bunu hayranlarımız için yapmıyorsak, o zaman birbirimiz için yapıyoruz demektir. Bir çeşit *ilişki için*. Ve Kyran'ın bununla başa çıkmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de emin değilim. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Bir erkekle değil... *Herhangi biriyle değil*.

Ben bir ilişki bakiresiyim ve onu korkutacak bir şey yapacağım diye sürekli panik halindeyim. *Hepimiz onun zaten ürkek olduğunu biliyoruz*.

"Avi..." Yatağıma doğru giderken birbirimizi hırpalamamızın arasında dudaklarıma bir şeyler mırıldanıyor. "Sana bir sürprizim var..."

"Evet," diye mırıldanıyorum, üzerine çökerken onu üstüme çekiyorum. "Benim de sana bir sürprizim var."

"Tamam, ama benimki aslında seks içermiyor." Gömleğini kafasından yırtmadan önce beni durduruyor.

"Oh?" Nefes alıyorum, göğsüm ne kadar tahrik olduğumdan zıplıyor.

Başını sallıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Neden... seninki?" Dudağıımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Oh..." Parmaklarını hâlâ formasının örttüğü karın kaslarımın üzerinde kaydırıyor. "O zaman sanırım önce seninkileri yapabiliriz."

Bu sefer başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Şimdi benim için hazırladığın şu cinsel olmayan sürprizi duymak istiyorum."

Yanakları kızarır. "Bunun için dışarı çıkmalıyız. Yani, yurttan ayrılmamız gerekiyor."

Sanki iki kafası daha çıkmış ve ikisi de aynı derecede muhteşem ve sevimliymiş gibi ağzım açık ona bakıyorum. *Benim için bir sürprizi var, aslında bizi de içeriyor... dışarıda olmak mı?*

"Tamam." Yavaşça başımı sallıyorum, gerçekten de hevesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Giyineyim mi?"

Bana neredeyse kendinden geçmiş bir sırıtış gösteriyor. "Evet." Gözleri bir kez daha üzerimde geziniyor ve fısıldıyor, "Ama formayı giymeye devam et. Lütfen."

Beni yanlamasına becer, bayılıp öleceğim.

Kyran yataktan sürünerek kalkıyor, ben ayağa kalkarken bana elini uzatıyor, her şeyin ne kadar farklı görüldüğünden bir topaç gibi dönüyorum. Ne kadar da bir çocuk gibi davranıyor.

tereddütlü hetero erkek arkadaş. Hayal görüyor olabilirim... ama beni yurttan çıkarmak istemesi kesinlikle bu yönde atılmış bir adım.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin, yoksa bu da sürprizin bir parçası mı?" Thomas More Apartmanı'ndan çıkıp soğukta dışarıda dolaşırken soruyorum.

"Bu da işin bir parçası." Yan taraftan bana sırtarak ana caddeye doğru yürüyor ve onu takip etmemi bekliyor. Ben de öyle yaptım.

Siyah bir cipin önünde durdu ve dönüp bana baktı.

"Sen... bana araba mı aldın?" Göz kırıyorum ve o gülüyor.

"Uh, hayır." Eğlenerek gözlerini deviriyor. "Bu kiralık. Sürprizin birinci bölümü araba kullanmamızı gerektiriyor."

Beni kolumdan tutup arabanın etrafına çekti, bir Benz, süper lüks bir araba. Yolcu kapısını açıp atlamamı işaret ediyor, ben de atlıyorum, bir yandan da neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

Gerçekten benim için kapımı mı açtı?

Kyran sürücü koltuğuna geçip emniyet kemerini takıyor ve bana bakmadan önce sessiz bir uğultuyla arabayı çalıştırıyor. "Hazır mısınız?"

Sırıttıyorum. "Her zaman."

Vites değiştirerek bizi uzaklaştırıyor ve BC kampüsünden sokaklara doğru ilerliyor. "Biraz müzik açabilir miyim?" O sürerken soruyorum, rahat görünüyor ve direksiyon başında seksi.

İtiraf etmeliyim ki, gerçekten hoşuma gitti. Şehirde büyüdüğüm için ben de pek iyi bir sürücü sayılmam. Nasıl yapıldığını biliyorum ve ara sıra yapmaktan zevk alıyorum. Ama sanırım onun şoförlüğünü yapmaktan daha çok hoşlanıyorum.

Kyran orta konsoldan telefonunu çıkarıp hızlıca kilidini açıyor ve bana uzatıyor. "Bluetooth'a bağlı. Spotify'im var."

Bu bana bir fikir verdi.

Oluşturduğum Spotify hesabını arıyorum, *FANS için* başlıklı çalma listelerimden birini seçiyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

Kyran bana bakıyor, ben de sırtıyorum. "Bu şarkıyı tanıdın mı?"

"Ah evet," diye iç geçiriyor. "Birlikte yaşadığımız zamanlarda sürekli bunu çalardın." Kıkırdıyorum. "Şu anda muhtemelen tüm kelimeleri biliyordumdur."

"Gerçekten mi?" Başımı eğiyorum. "Kanıtla."

Gülüyor, başını sallıyor. Ama ben şarkı söylemeye başlar başlamaz, o da bana katıldı. Bir de baktım ki ikimiz de en sevdiğim Weezer şarkılarından biri olan "*Say It Ain't So* "nun sözlerini bağıra bağıra

söylüyoruz. Ve evet, tüm sözleri hatırlıyor gibi görünüyor, çünkü *Dear Daddy ile* ilgili bölüme geldiğimizde şöyle *yazıyorum*

sen, o her şeyi hallediyor. Şarkı bittiğinde gülmekten ölüyorum ve o gözlerinden akan yaşları siliyor.

"Ooh, bu da güzelmiş." Green Day'den "*She*" başlarken yerimde zıplıyorum.

"Biliyor musun, bu müziği sevmek için çok genç olduğumu hissediyorum." Kıkırdıyorum.

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Doksanların müziği çok tutucu. Ayrıca, sana söyledim-"

"Annen de böyle oynardı," diye düşüncemi tamamlıyor ve bana bakıyor. "Biliyorum. Hatırlıyorum."

Canlı gülümsememi bastırmak için dudaklarımı büzerek koltuğuma yerleşiyorum ve müzik eşliğinde mırıldanıyorum. Pencereden tabelalara bakarken bir sonraki şarkı başlıyor. Boston Proper'dan ayrılıyoruz, sanırım siz öyle diyorsunuz, ve şehirden tamamen uzaklaşıyoruz.

"Ne kadar uzağa gidiyoruz?" Ses tonumu sabırsızlık kaplarken, ön paneldeki bir şeyleri kurcalamaya başlıyorum.

"Kelime *sürpriz*, Avi," diye mırıldanıyor ve bana azarlayan bakışlarından birini atıyor.

"Biliyorum ama... daha ne kadar sürecek?"

"DEHB falan mı var sende?" diye homurdanıyor eğlenen bir sırtışla.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Belki. Muhtemelen. *Ooh!* Bu şey de ne?"

Arka koltuğun zeminindeki çantaları kontrol etmek için eğilerek dönüyorum. Atıştırmalıklarla dolu gibi görünüyorlar, ama iyice bakamadan yan tarafıma vuruyor.

"Otur ve çeneni kapa," diye bağılıyor ama hâlâ sırtıyor. "Tanrım, çocuk gibisin."

"Üzgünüm HGB," diye kıs kıs gülerek koltuğuma yerleşiyorum. "O da ne? Bana ne diyorsun?"

"Açılımı Ateşli Huysuz Sarışın." Ben sırtıyorum, o kaşlarını çatıyor. "Ortak çalışmamız için yalvardıklarında hayranların sana böyle sesleniyordu." Kıkırdıyorum.

"Ne kadar sevimli," diye mırıldanıyor ve ben dudağımı ısııyorum. "Hey, eğer ayakkabı uyuyorsa..."

Bana bir bakış fırlatıyor ama gülümsemesini durduramıyor gibi görünüyor ve bu beni gerçekten delirtiyor. *Mutlu* görünüyor. Onu tanıdığımdan beri neredeyse ilk kez. Orgazm ya da futbol olmadan... Bu oldukça şaşırtıcı.

"Bu arada Hayranlar'a gönderdiğin resmimizi gördüm..." diyor sert bir şekilde.

Neden bahsettiğini zaten biliyorum. Dün gece üç kez boşalmasını sağladıktan sonra göğsüme sarılmış, kumral saçları dağılmış, yanakları kızarmış ve gözleri kapalı bir fotoğrafını çektim. Tabii ki gönderdiğim fotoğrafta yüzü kapalıydı. Ayrıca tam olarak *uyumuyordu*, ama bana dokunmayı bırakmadığı orgazm sonrası sersemliklerinden birindeydi.

Yakalamadan edemediğim bir andı. Bu yüzden bir fotoğrafını çektim ve OnlyFans'ta "*Sanırım o artık kesinlikle benim bebeğim*" başlığıyla paylaştım.

Yanağımın içini çiğneyerek yüzüne bakıyorum ve bunun için bana duygusal bir aptal demeyeceğini umuyorum. "Ne dediklerini gördün mü?"

"Evet," diye iç geçiriyor ve başparmağını direksiyona vuruyor. "Biraz çıldırdın, ha?"

"Çünkü onlar *bizim* hayranlarımız Kyran," diyorum ona içtenlikle. "Birlikte olmamızın. Bu bir aşk hikâyesi izlemek ve iki ana karakterin sonunda birlikte olmasını istemek gibi bir şey. Elbette bizi sevişirken izlemeyi seviyorlar ama sanırım bizi bir çift olarak da seviyorlar."

Sonunda gülümsemesi kayboluyor ve içim huzursuzlukla çalkalanmaya başlıyor.

Çok ileri gittim. *İşte, bir ilişkide nasıl olunacağını bilmediğinizde böyle olur. Bir ucube gibi davranırsın ve acı verici bir şekilde havalı olmayarak her şeyi mahvedersin.*

Kyran'ın gözleri benimkilere kayıyor. "Ama o filmlerde... sahteydi. Değil mi? Yani, oyuncular *gerçekten* birlikte değiller..."

Avuçlarımı kot pantolonumun üzerinde aşağı yukarı ovuşturarak mırıldandım, "Bu doğru... Gerçi, sanırım bazen öyle oluyorlar. Gerçek hayatta."

Başını sallıyor, derin düşüncelere dalmış gibi sessizce önündeki yola bakıyor.

Sonunda "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Avi..." diye mırıldanana kadar arabanın içi boğucu bir sessizlik içindeydi.

"Ne yapacağım?" Söyleyeceği şeyden korkarak ve her saniyesinden nefret ederek soruyorum.

"Nasıl itiraf edeceğimi bilmiyorum... ben..." Yutkunmak için duruyor ve alt dudağını çiğniyor. "Hoşuma gidebilir..."

Beni bir insan olarak sevmekle ilgili bir endişesi olmadığını fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor... Onun endişesi aynı cinsten hoşlanmasıyla ilgili.

"Çocuklar?" Etrafında dans ettiği kelimeyi söyledim ve bana ters ters baktı.

Ama daha az kızgın ve daha çok... korkuyor.

Bu konuda benden çok daha fazla mücadele ettiği için kendimi çok kötü hissediyorum. Yani, arkadaşlarım dışında kimseye biseksüel olduğumu resmi olarak açıklamadım ama yine de. Anneme söylemenin onun babasına söyleyeceği kadar zor olmayacağını biliyorum. Ya da takım arkadaşlarına.

"Şu anda bu konuda endişelenmene gerek yok," diyorum ona, ses tonumla ciddi olduğumu belli ederken aynı zamanda onun için tam burada sabit duruyorum. "Bir şeyleri çözmek için acele etmene gerek yok. Sadece keyfine bak ve her şey olacağına varır... ne zaman olursa."

Kırmızı ışıktaki durdu ve yüzünü biraz bana döndü, gözlerinde ciddi bir takdir ve biraz da hafif bir şaşkınlık parlıyordu. "Bir sorum var..."

"Bana sor."

"Umurunda olduğu bu kadar açıkken neden hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyorsun?" Başını öne eğiyor. "Neden tüm bu ilaçları gerçek Avi'yi sakinleştirmek için kullanıyorsun? Yapmak zorunda değilsin... O çok zeki, tatlı ve... harika biri."

Ağzım bir an için açık kalıyor ve ona öylece bakıyorum, sanki yüzümdeki maskeyi yırtıp atmış ve altındaki çirkin şüphe yığınının dikkatle bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Bu..." Mırıldanıyorum, boğazımı temizlemeden önce sesim takılıyor. "Ben olmak her zaman kolay değil Kyran. Senin için olduğu gibi değil... Annem dışında kimse bana ne kadar harika olduğumu söylemiyor. Ama o da bunu söylemek zorunda olduğu için söylüyor."

Alnı çizgileniyor. "Hayır, söylemiyor. *Doğru olduğu için* söylüyor. Avi, senin gibi olabilmeyi ne kadar istediğimi biliyor musun? *Farklı* olmayı ve bununla gurur duymayı? Sanırım bu yüzden senden hep bu kadar nefret ettim... Çünkü senin ne kadar... *özgür olduğunu* kıskanıyorum."

Duyduklarıma inanamıyorum. O kadar yoğun ki, gözlerimin arkasında patlamak üzere olan bir baraj gibi basınç birikiyor.

Tanrı'ya şükür ışık yeşile döndü ve arkamızdaki kişi tekrar sürmeye başlaması için korna çaldı, çünkü böyle bir şeyden sonra tam bir bebek gibi gözyaşlarına boğulmadan onun gözlerine bakmaya devam edebileceğimi gerçekten sanmıyorum.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı. "Eğer bu ağır geldiyse ya da seni azarlıyormuşum gibi hissettiysem. Söz veriyorum, öyle bir şey yapmadım. Ben sadece... Sanki ben

Sonunda gerçek Avi'yi gördüm. Ve ondan hoşlandım. Hem de çok."

Gözlerimi kırıpştırıp kendimi toparlamak için tekrar tekrar yutkunarak fısıldıyorum: "şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun..."

Beni dikizlediğini hissediyorum ama oraya tekrar bakamıyorum. *Henüz bakamam*. Ona karşı bu kadar güçlü bir şey hissederken olmaz. Sanki elle tutulur bir duygu gibi, ona sarılmam ve asla bırakmamam için bana yalvarıyor.

Yolun geri kalanında hiç konuşmadan ilerliyoruz. Sadece *bizim* için yaptığım, bana onu hatırlatan şarkılarla dolu bir çalma listesinin mırıldanan melodileri ve zihnimde onun hakkında şarkı söylemeyi bırakmayan sözler.

Kısa bir süre sonra, daha önce kesinlikle hiç gitmediğim küçük bir kasabada otoyoldan çıkıyor. Dudaklarında küçük bir glmsemi daha beliriyor ve bir kez daha gözle görülür bir şekilde heyecanlanıyor, bu da yaklaşmış olmamız gerektiğ i anlamına geliyor. Sonra bizi içinde dev bir beyaz ekran olan boş bir otoparka çekiyor.

Tabelada *Mendon Twin Drive-In* yazıyor.

Ortamı seyrederken yüzüm sağ a sola savruluyor. Her yerde kar var ve görünürde tek bir araba bile yok. Burası terk edilmiş görünüyor, ki bunun bir yaz aktivitesi olduğ undan oldukça eminim. Ayrıca her yerde *Kapalı* yazan tabelalar var, bu yüzden burada ne yapmayı planladığ ından emin değ ilim.

Ama her halükarda... Çok romantik.

"Beni açık hava sinemasına mı getirdin?" Sırıtarak ve karnını dürterek nefes nefese kaldım. "Sana hiç gitmediğ imi sylediğ im için mi?"

"Evet. Açıkçası en sevdiğ im şey bu." Pencerelelden dışarı bakarak i geçiriyor. "Ailem biz küçükken Bridget ve beni buraya getirirdi... yazın. Burası arabalarla dolu olurdu. Koltukları arkaya yatırır, battaniye ve yastıklar la birbirimize sarılırdık."

Arka koltuğ u kontrol etmek için dönüyorum ve o kıkırdıyor.

"O şeyleri getirmedi m." Koltuğ a yaslanıp yüzünü bana doğ ru eğ iyor. "Birbirimizi sıcak tutabileceğ imizi düşündüm..." Dudağ ını ısırıyor.

"Bunun cinsel olmayan bir sürpriz olduğ unu sanıyordum?" Sırıtıyorum.

Omuz silkiyor. "Biz böyleyiz. Yaptığ ımız hiçbir şeyin cinsellik dış ı olduğ unu düşünmüyorum."

Buna gülmek zorundayım. "İyi bir noktaya değ indin. Ama... burası kapalı mı?" Etrafıma bakındım. "Nasıl film izleyeceğ iz?"

Arka koltuğ a uzanıyor ve dizüstü bilgisayar çantasıyla geri dönüyor. "Senden çok ndeyim bebeğ im." Ben aval aval bakarken o fermuarını açıp dizüstü bilgisayarını çıkardı.

yüzünün yan tarafına. "Sana her böyle seslendiğimde deli gibi davranmaya devam edersen, o zaman bunu yapmayı bırakmak zorunda kalacağım."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Özür dilerim. Sadece... *Bebeğim*. Bebeği severim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana yan gözle bakıyor, bu bakış kısmen alaycı, kısmen tamamen seksî ve erkek arkadaşça ve... lanet olası *benim*.

Yüce Odin'in kuzgunu, şu anda hiç rahatım yok.

Kyran dizüstü bilgisayarını ön koltuğa kuruyor, onunla oynarken, "Şuradaki çantaları alın. Film atıştırmalıklarımız var."

Poşetleri elime alıp en sevdiğim şeyleri bulmak için karıştırıyorum. Kola ve kök birası kutuları, jelibonlar, Raisinets, Smartfood patlamış mısır, pizza aromalı Pringles ve tabii ki Twizzlers. *Tonlarca Twizzlers*.

"Bekle bir dakika..." Gözlerimi kısarak çantaya bakıyorum. "Burada tek bir PowerBar bile göremiyorum." Ona bakıyorum. "Ne yiyeceksin?"

Yüksek sesle gülüyor ve karnım karıncalanıyor. "Bana kalırsa tatildeyim. Ayrıca, daha sonra kardiyoya daha fazla ağırlık verebilirim." Bana göz kırpmıyor.

"Şu anda bu kadar bayıldığım için çok rahatsızım," diye mırıldanıyorum ve o yine kıkırdıyor. "Sadece söylüyorum..."

"Hepsi planın bir parçası... *bebeğim*," diye mırıldanıyor, beni formasından tutup dudaklarımı kendine çekiyor.

Ben neredeyse orta konsola tırmanıp onun üstüne çıkana kadar öpüşüyoruz ama şu anda yapmamız gerekenin bu olmadığını fark edince ikimiz de birbirimizden ayrılıyoruz.

Puslu bir nefesle koltuğuma geri çöküyorum. "Peki, ne izliyoruz?"

"Seçim senin." Parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tarıyor. "Scorsese ve Tarantino'nun en iyileri bende."

"Krallar," diye işaret ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Doğal olarak. Ama kişisel favorilerim de var... Rob Zombie'nin *Halloween'i*, tüm Texas Chainsaw Katliamları, *The Strangers* ve *Silence of the Lambs*."

"Doğru ya, unutmuşum. Sen bir korku filmi fanatığısın," diye sırtıtıyorum ve o da sırtıtıyor. "Tamam, hadi *Kuzuların Sessizliği'ne* gidelim, çünkü o benim ilk beşimde."

Yüzü bana doğru dönüyor. "Benim de ilk beşimde."

"Gerçekten mi?" Uçsuz bucaksız farklılıklarımızın denizine serpiştirilmiş bu ara sıra bulduğumuz benzerlikler beni heyecanlandırıyor.

"Evet." Gururla gülümsüyor, sonra parmaklarıyla ilk beşini sayıyor: "*Kuzuların Sessizliği, Yabancılar, Ucuz Roman, Rezervuar Köpekleri ve Köstebek.* Belirli bir sıralama yok."

"Vay canına. Sağlam bir ilk beş." Onu alkışlıyorum ve o da eğiliyor. "Şimdi sen git."

"Tamam..." Elimi kaldırıp her biri için bir parmak kaldırıyorum. "*Goodfellas, Beetlejuice, Silence of the Lambs.*" Başımı eğiyorum, o da başını sallıyor. "*Bir Zamanlar Hollywood'da ve Zincirsiz Django.*"

"Hmm... Demek bir Leo hayranısın, ha?"

"Tarantino filmlerinde çok başarılı," diye belirtiyorum. "Benim naçizane görüşüme göre." Başını sallıyor ve filmi başlatırken etkilenmiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Bekle, yani Cadılar Bayramı'nda Vincent Vega kılığına girdiğimde..." Ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi dudaklarının kıvrılmasını izleyerek mırıldanıyorum. "İçeride tamamen fanboyluk mu yapıyordun?"

Yüzü dönüyor ve o küçük kaşlarını çatıyor ama artık çok daha az öfkeli. "Mutlu kaza."

Dirseklerimi orta konsola dayayarak eğildim. "Ama burada hiç *kazalar.*"

Gülüyor, taşaklarını karıncalandıran bir kahkaha. "Mmm... belki de kostümünü sevmişimdir. Sadece *birazcık.*"

"Doğru." Sırıtiyorum. "Sadece birazcık." Sırıtişını gizlemek için dudaklarını büzüyor ve ben de iç çekiyorum. "Listende herhangi bir komedi unsuru olmadığını fark etmeden edemiyorum."

Alnındaki çizgiler. "*Pulp Fiction* biraz komik..."

Boğazımdan bir kahkaha patladı. "Böyle düşünmen senin bir psikopat olduğunu kanıtlıyor."

Kıkırdıyor, önümüzdeki ekranda film başlarken koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Sadece... mizaha maruz kalmaktan hoşlanmıyorum."

Dehşete düşmüş bir şekilde kıkırdamama engel olamıyorum. "Aman Tanrım, sen lanet bir canavarsın."

"Sadece söylüyorum..." Sözleri kahkahalarla sarmalanmış. "Komik şeyleri kendi şartlarımla bulmayı seviyorum. Boğazımdan aşağı itilmesini istemiyorum. Bu yüzden stand-up komediden nefret ediyorum."

"Yapardın, seni lanet gulyabani." Başımı sallıyorum. "Hiç iyi bir stand-up gösterisi *izledin mi?* Bill Burr, Tom Papa..." Kafasını sallıyor. "Tamam, ev ödevin John Mullaney'nin *Kid Gorgeous* gösterisini Netflix'ten izlemek. New York'ta canlı izlemeye gitmiştim ve neredeyse altıma işiyordum."

"Peki," diye iç geçiriyor ve elimi kalçasına doğru çekmek için uzanıyor. "Eğer izleyeceğime söz veririm, çeneni kapatacak mısın?" Hareketli bir şekilde başımı sallıyorum. "Güzel. Şimdi atıştırmalıklarınızı yiyin ve sessiz olun."

Şu anda yüzümde yaşayan, tamamen deli bir insanın gülümsemesini çıkarmam mümkün değil. Bu noktada o bir işgalci. *Hiçbir yere gitmiyor.*

İkimize de birer gazoz açıyorum, sonra kendim için bir paket Twizzlers yırtıyorum, ona da biraz patlamış mısır veriyorum. Ve filmi izlerken tek elle yiyoruz, diğer ellerimiz ortada birleşmiş, parmaklar birbirine geçirilmiş ve nazikçe birbiriyle oynuyor.

Bu şimdiye kadar çıktığım en romantik randevu. *Tamam*, bir yetişkin olarak çıktığım *tek* gerçek randevu. Lisedeyken kızlarla sinemaya birkaç aptalca seyahatim olmuştu, ama size söylüyorum... küçücük ellerini terli elime almak için paniklemek, Kyran'ın büyük elinin benimkine zahmetsizce sığması gibi bir şey değildi.

Bütün bunlar *doğru* geliyor. Onunla birlikte olmak.

Öyle olmasa bile, havada süzülme umurumda değil. Bunun asla bitmesini istemiyorum.

Filmin yarısına geldiğimizde, biraz şekerim yükselmiş, ona yaklaşabildiğim kadar yaklaşıyorum, ama aptal orta konsol önümde durduğu için bu benim için yeterince yakın bile değil. Güneş battı ve arabanın etrafını saran karanlık beni biraz havaya sokuyor.

"Arka koltuğa geçebilir miyiz...?" En baştan çıkarıcı ses tonuyla mırıldanıyorum, parmaklarımı kalçasında gezdirebilmek için elini bırakıyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor, ışığın azlığında parlıyor. "Sence orada filmi hâlâ izleyebilecek miyiz?..."

Omuz silkerek ona doğru sürünüyorum ve boynunu öpüyorum. "Milyonlarca kez görmemişiz gibi değil."

Kulak memesini dudaklarımın arasında hafifçe emiyorum, o ise mırıldanıyor, nefes alış veriş beliren bir şekilde hızlanıyor. "Tamam, ama burada olmamız gerekiyordu..." Elim giderek büyüyen ereksiyonunu aşağı yukarı ovalarken, ikimizin de kazanacağını bildiğimiz şehvete karşı savaşımaya çalışıyor gibi bir hali var. "Eğer yakalanırsak, mahvoluruz."

"Öyle ya da böyle olacak," diye fısıldıyorum. "Ve kötü olmak seni tamamen tahrik etmiyormuş gibi davranmayı bırak... Ah, *üvey kardeşim*."

Seksi bir kakhaha atıyor, çenemi kavırıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. Dudaklarımı emiyor, bana dilini uzatıyor ve ben de kendi dilimle alay ediyorum.

dişlerimin arasındaki o tatlı, dolgun dudak yastığını çekiştirmeden önce.

Kendimi ondan ayırmaya zorlayarak arka koltuğa tırmanıyorum -pek zarifçe değil, ekleyebilirim- ikimiz de gülerken koltuğa çöküyorum. Kyran arkamdan geliyor, yattığım yerde vücudumun üzerine uzanıyor, bakışları kapüşonlu ve tişörtünü başının üzerine çekerken onu izliyor.

Açgözlü ellerimin onun karın kaslarında ve göğsünde gezinmesine engel olamıyorum, yumuşak tenin sert kas yamaçlarını örttüğü hissini alıyorum, her biri gözlerimle onları yutmak kadar tatmin edici. Kyran pantolonunu açıyor, sonra benimkini çözüyor, dudaklarımızla erotik bir susuzluğu giderirken vücutlarımız anında birbirine bastırıyor.

Burada bariz bir yer sıkıntısı var ve bu benim çok hoşuma gidiyor. Arka koltuk oldukça geniş, ama yine de ikimiz de iriyiz; 1.80'in üzerinde ve kaslıyız, camları buğulandıran sıkışık bir ısı oluşturmak için birbirimizi mincıkliyoruz.

Pantolonumu sikimi çıkaracak kadar aşağı çekiyor, ağzını sikime doğru indirirken formasını yoldan çekiyor. Yavaşça bir kez yalıyor, sıcak dudakları kalçalarım iyi hislerin peşinden koşana kadar beni içine çekiyor.

Kyran formasının kumaşını yumrukluyor, nefes almak için sikimi höpürdetiyor, "Bunu üzerinde tutuyorsun. Bütün zaman boyunca."

Parmaklarımı saçlarında dolaştırarak başımı sallıyorum. "Sen nasıl istersen, Dokuz Numara." Ağzını tekrar sikime dayadığında, dilinin beni sarma hissi ve şekli karşısında gözlerim doluyor. "*Kahretsin*, futbol takımının oyun kurucusundan kafa almaya bayılıyorum..."

Mırıldanıyor, kalkarken ereksiyonunu kalçama sürtüyor. "Koca sikini futbol takımının oyun kurucusuna sokmaya ne dersin?"

"Bunu ben de seviyorum..." Dudağımı ısıırıyorum, zihnim daha önceki bazı düşünceler etrafında dönüyor.

Kyran ağzını bir kez daha üzerime gömüyor, pantolonumu daha da aşağı çekip kendi pantolonunu kıcının altına sokarken sikimi yalıyor.

"Bebeğim, düşünüyordum da..." Yutkunuyorum, kalbim bunu burada yapmanın adrenalini ve onun beni aptalca emmesi hissiyle çarpıyor. Ama aynı zamanda söylemek üzere olduğum şey için de gerginim. "Sana yapacağım sürpriz hakkında..."

"Seksi sürpriz mi?" diye gurlüyor, boyumdan aşağı bir çizgiyi öpmeye kendini tamamen kaptırmış, diliyle taşaklarımı okşuyor.

"Evet, o." Parmak uçlarımı kürek kemikleri üzerinde gezdiriyorum. "Şimdi sana verebilirim... Eğer istersen."

Bana bakıyor, yanakları her zamanki muhteşem pembeliğiyle kızarmış. "Buna hayır dememin imkanı yok." Eli gömleğimin içine doğru kayıyor, taşaklarımı emerken başparmağı meme ucumu okşuyor.

"Tamam..." Titriyorum, bacaklarımı elimden geldiğince ayırıyorum. "İşte burada..."

Aptal gibi kekeliyorum ve elimde değil. Bir süredir bunu denemek istiyordum ama itiraf etmek beni hâlâ kıpır kıpır yapıyor.

"Kyran..." Aletimin çeşitli yerlerini ve kalçalarımın arasını öperken törpülüyorum.

"Avi..." Pantolonumu daha da aşağı çekiyor ve ben mırıldanıyorum. "Beni becermeni istiyorum."

Gözleri benimkilere kayarken tüm vücudu hareketsizleşiyor. Ve biliyorum ki şu anda ondan daha fazla kızarıyorum.

"Seni... becermemi mi istiyorsun?" diye soruyor, şaşkın gözlerini kırıştırmak.

Başımı eğiyorum. "Evet. Kuralların hiçbir yerinde her zaman en altta olman gerektiği yazmıyor." Çenesinden tutup dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Ve isteyerek boşalıyor, doğal itaatkârlığı taşaklarımda hoş, sert bir zonklama yaratıyor. "Seni benim için ağlatan o zevkten biraz tatmak istiyorum bebeğim."

Onu yavaşça ve ıslak öpüyorum, sikine uzanıyorum, çekiyorum ve yumruğumla okşuyorum. Bir anda şiştiğini hissedebiliyorum, bu yüzden onun da bunu denemek istediğini varsaymak muhtemelen güvenli. Ve onun benden aldığı gibi çiğ bir şekilde sürülmenin nasıl bir his olduğunu bilmek için *ölüyorum*.

Bacaklarımın arasında hareket etmesini istiyorum... İçimde kızışmasını istiyorum ve onun sikine boşalmak istiyorum. Nasıl bir şey olduğunu görmek için en azından bir kez *dibe vurmak* istiyorum.

Ve şaşırtıcı ama bir şekilde en kolay yönü, bunu sadece *Onu*.

"Siktir..." diye inliyor dudaklarımın arasından, yumruğumu yavaşça beceriyor. "İsteyeceğinden emin değildim..." Sesi kesiliyor ve ben mırıldanıyorum. "Ama istediğine sevindim. Seni çok fena becermek istiyorum Avi."

"Tanrım, şimdiden sızdırıyorum," diye nefes alıyorum. "O koca aleti içime sok, lütfen."

"Formamı mahvedeceksin, değil mi?" Ağzıma sırtıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Üstümde kalmasını söylemiştin..."

"Evet, çünkü çok ateşli." Dudaklarımdan çekiliyor, kapüşonlu gözlerle

aşağıya bakıyor. "şimdi daha da fazla. Sikimi içine sokmak istiyorum

Sen benim formamı giyerken, bebeğim."

Tanrı merhamet etsin... Bana böyle seslenmesinin kulağa ne kadar seksi geldiğini asla unutamayacağım.

Kyran pantolonumu baldırlarıma kadar indiriyor ve bacaklarımı olabildiğince açarak arasına giriyor. Sanırım ikimiz de şu anda tamamen çıplak olamayacağımızı kabul ediyoruz... kiralık bir arabanın arka koltuğunda, izinsiz girerken ve her şey. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bu şekilde daha da sıcak.

İkimiz de hala giyiniktik, çoğunlukla, yakalanmadan önce hızlıca sevişmek için pantolonlarımızı itiyorduk, çünkü *yapamazdık*. Burada bunu yapmamak gibi bir seçenek yok... Onun için doyumsuzum ve artık onun da aynı şekilde hissettiğini kesin olarak biliyorum.

Kalçalarımın üzerine diz çöküyor ve bir saniyeliğine eğilip sikini emmek zorunda kalıyorum, çünkü gerçekten şahane görünüyor. Birkaç dakika boyunca ağzımı sikiyor, beni saçlarımdan tutuyor, neredeyse acı verici bir şekilde. Ama acı beni daha da tahrik ediyor ve onu geri yutuyorum, beni beslediği her küçük damla prekumu almak için onu bir şeytan gibi yutuyorum.

Üzerime kapanarak dudaklarımı öpüyor, sonra boynumdan aşağı iniyor, formasını kaldırarak dilini karın kaslarımdaki her çukurun arasında kaydırabiliyor. Sonra tepemi emiyor, diliyle shaftımın alt tarafı boyunca kaydırıldığı bir şey yapıyor, sadece başım ağzına iterken fırçalıyor.

Aşağı inmeye devam ediyor, taşaklarımı öpüyor, sonra onları avucunun içine alıyor, dilini kıkımın çatlağının arasına sokarken onları tutuyor.

"Uhh... Ky..." Daha iyi erişebilmesi için kalçalarım kalkıyor. Dilinin ucu ağzımı okşuyor ve tüm vücudum titriyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Biliyorum, değil mi?" Elinden geldiğince beni yemek için yanaklarımı ayırıyor, ancak bu açıda, yer darlığı ve pantolonum hala üzerimdeyken zor oluyor.

Ne olursa olsun, bu duygu tatlı, gıcıklayıcı bir mutluluk. *Bana yapmasını istediğim başka bir şey daha.*

"Bebeğim, eğer... yüzüstü dönersem daha iyi olabilir," diye törpülüyorum, ona kıkımını mümkün olduğunca çok göstermek için belimden kıvrılıyorum. Ama bacaklarımın üzerine diz çökmüş durumda, bu yüzden hareket etmek zor.

"Biliyorum..." diye mırıldanıyor, yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor. "Ama yüzünü görmek istiyorum."

Aww... Bu çok tatlı. Neden bu kadar tatlı?

"Söz veriyorum... Yüzümü döneceğim," diye nefes alıyorum, terliyorum ve sırtım deriye yapışacak kadar sıcaktan yanıyorum. "Söz veriyorum sana bakacağım."

Başını sallıyor ve "Tamam" diye mırıldanıyor, sesi o kadar seksi ve istekli çıkıyor ki kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Beni ters çevirerek bacaklarımın arkasına diz çöküyor ve formasını omurgamdan aşağı bir çizgi öpecek kadar kaldırıyor, elleriyle yanaklarımı kavrayıp beni iyice açıyor.

"Çok güzel bir kışın var," diye hayret ediyor, parmaklarıyla masaj yapıyor ve yoğuruyor.

"Sen de öyle," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. "Ve şimdi adım formada görebileceğim." Dudakları heyecanla kıvrıldı

ağzını deliğime sokmadan önce.

Ohh... Benim güzel Dokuz Numaram.

Bu şekilde çok daha iyi çalışıyor, dilinin tüm uzunluğu ağzımın kenarında yukarı ve aşağı fırçalanıyor. Birkaç kez öpüyor, sonra dilini içime sokuyor, parmaklarım ulaşabildiğim her yere giriyor.

"Kyran... *Kahretsin*, bu çok iyi. Beni dilinle becer, bebeğim."

İçime girip çıkması harika hissettiriyor. *Bütün gün burada yatabilirim, kışım onun için lanet bir tepside.*

Ama böyle bir zamanımız olmadığını biliyorum ve diliyle beni yoklamasının bu kışkırtıcı hissi vücudumun daha büyük ve daha sert bir şey arzulamasına neden oluyor... Beni tamamen germek için kalın ve çılgınca uzun bir şey.

"L-lube..." Titreyen dudaklarımın arasından kekeliyorum. "Cebimde."

"İki dakika daha," diye sızlanıyor. "Kışın çok tatlı, Avi."

Şu an sarhoş hissediyorum. "Beni çok iyi yiyorsun, güzelim..."

Sonunda gözyaşlarını tutamıyor, nefes nefese kalıyor ve çenemi kavırıyor. "Seni öpmeme izin verecek misin?"

"Ver o dili bana," diye homurdanıyorum, dudaklarımı aralayıp içeri sokması için.

Beni baştan savma öpüyor, ahlaksızlığın doruğunda, dudaklarımı ve dilimi birlikte emiyor. "Tadın şeker gibi, Twizzler çocuğu." Sırıttıyor ve ben kıkırdıyorum. "Benim çilek tatlılığım."

"Sana kafayı takmış durumdayım," diye inliyorum ağzına. "Tamamen haklıydın."

"Güzel." Elini cebime atıp kayganlaştırıcı şişesini çıkardı. "Çünkü sanırım ben de sana biraz takıntılıyım..."

Tanrım, göğsüm yanıyor.

"Sik beni..." Parmaklarına kayganlaştırıcı sürüp aletini kapladıktan sonra yanaklarımın arasında gezdirirken, sözcükler onunkileri yankılayan kesik kesik nefeslerle uçuşuyor. "Tanrım, bebeğim, beni hemen şimdi becer. Yakında seni hissetmezsem öleceğim..."

"Sakın ölme." Dudaklarımı öpüyor, sikinin başını deliğimin üzerinde gezdiriyor. "Sana ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, ağzımız birbirine değerken o bir parmağını içime sokuyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Avi, sana ihtiyacım var." Sessiz bir mantra gibi tekrarlıyor, beni yavaşça, ulaşabildiği kadar derinden parmaklıyor. "Sana çok ihtiyacım var..."

"Mmm-me t-too... Ky..."

Nefes alış verişlerimiz aracın içinde yankılanıyor, camlar o kadar buğulanıyor ki dışarıyı göremiyorsun bile. Kyran ikinci bir parmağını kıkıma sokuyor, beni geriyor ve içimi ıslatıyor ve o kadar muhtacım ki yanmıyor bile. Onun için *vahşileşiyorum*.

Onun seksi, evet, ama *onun* için, her şeyden daha fazla. Sanırım bu noktada tüm vücudunu içime sokmasına izin verirdim, sadece onu tutmak için; içimde hüküm sürdüğünü hissetmek için.

Kyran parmaklarını çekip çıkarıyor ve sikinin şişmiş başını deliğime yerleştiriyor. "Yavaşça gireceğim bebeğim..." diye nefes alıyor. "Böylece her santimini hissedebilirsin."

Hızlıca başımı sallıyorum ve vücudumun bariyerini aşarak itmeye başlıyor.

Aleti çok kalın ve çok sert. Ama kayganlaştırıcıdan dolayı kadifemsi yumuşak ve kaygan, içime daha derin ve *daha derin*, neredeyse acı verici bir şekilde yavaşça giriyor. İnemelerimin ve nabzımın kafamın içinde havai fişekler gibi patlamasının sesleri arasında Kyran'ı duyabildiğime bile şaşıyorum. Ama duyabiliyorum... ve çıkardığı sesler beni başkaları için mahvediyor, asla.

"Ahh-vee," diye iç geçiriyor adımı, boğuk ve çekik, kıkımı açık tutup beni inçlerle beslerken büyülenmiş gibi. "Çok... sıkı... Bebeğim, çok sıcak ve *çok sıkı*."

"Ummffffuck... Ky. Kyran, beni daha çok becer. Daha çok, daha çok, daha çok."

Tamamen girmeden önce biraz geri çekiliyor ve ikimiz de saçma sapan kelimeler söyleyerek inliyoruz, koca sikini içime öyle bir sokuyor ki kıpırdayamıyorum.

"Lanet olsun, bu... *harika* hissettiriyor." Beni ezmek için vücut ağırlığını kapıya vererek sırtıma sarılıyor. "B-

Bebeğim... Beni becerirken böyle mi hissediyorsun?"

Başımı sallıyorum, sertçe yutkunuyorum ve dudağımı ısırıyorum, bir yandan da içimde bu kadar *büyük* bir şeyin dolaştığı hissine alışmaya çalışıyorum. "*Bu* mu, seni becerdiğimde hissettiğin bu mu?"

"Acıyor mu?" Saçlarımı okşuyor, boynumdan aşağı öpüyor. "Acırsa durabiliriz..."

"Sakın durma." Kalçalarımı onunkilere karşı oynatıyorum, prostatım olması gereken yerdeki sürtünme hissi beni lanet olası 4 Temmuz gibi aydınlatıyor. "*Ohh* Tanrım, evet. Evet, evet, evet..."

Kyran kalçalarını benimkilere doğru itiyor, geri çekiliyor, sonra tekrar dalıyor. O kadar yoğun ki gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kendini biraz kaldırıyor, yavaş bir ritim tutturarak sonunda beni istediğim şekilde beceriyor ve ben kendimi tutamıyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Beni formasından tutuyor, sikini kıcıma sokup çıkarıyor, yavaş yavaş yasadışı bir pompaya dönüşüyor. Başta yavaştı ama ne olduğunu anlamadan ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve ben tekrar tekrar tek bir kelime mırıldanıyorum.

Daha fazla.

"Daha çok *sik* beni... *Daha* derine. *Daha sert*. Daha çok *sik*, Kyran. O noktaya daha fazla, Kyran. Daha çok, *daha* çok *sik*."

"Sikine dokunmak istiyorum," diye homurdanıyor, kıcıma binerken sikimi sarsmak için altıma uzanıyor, beni koltuğa o kadar sert sürüyor ki kaburgalarımı kırmaktan korkuyorum. Ama ciğerimin delinmesi buna kesinlikle değer çünkü bu *harika bir şey*.

Sert, kaba seks, kalçaları benimkilere çarpıyor, aletim her yerde yapışkan bir karmaşa yaratıyor. Araba onun vahşi itişleriyle sallanıyor ve sırtım *daha fazlası* için eğiliyor.

"Çok iyi beceriyorsun..." İçimi yeniden düzenlerken kolunu kavrayarak inliyorum.

"Sikimi çok iyi alıyorsun, bebeğim."

Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum ama zorluyorum çünkü ona bakacağıma söz vermiştim. Sersemlemiş bakışlarımız tıpkı bedenlerimiz gibi birbirini tutuyor, o beni sonuna kadar sikerken aramızdaki bitmek bilmeyen ihtiyaç gümbürdüyor ve kıvranıyor.

"Benim misin?" diye fısıldıyor titrek bir sesle, kasları terden parlıyor ve saçları gözlerine doğru sarkarak onu muhteşemden de öte gösteriyor.

"*Evet,*" diye mırıldanıyorum, orgazmım yaklaşırken ona sıkıca sarılıyorum. "Hepsi senin." "Güzel. Ben de seninim."

Aşağı iniyor ve alt dudağımı arasına alıp emiyor ve ısıtıyor.

Ve ikimiz birlikte oraya koştuk.

"Benim için gel, bebeğim." Sikini içime derinlemesine soktu.

"Uhhfuck... *UhhmmKyran, geliyorum!*"

Karın kaslarım ve deri arasında sıkışan aletim zonklamaya başlıyor ve her yere fişkırıyor. Ve Kyran durmuyor. Büyük, güzel sikini içimden çıkarıyor, dalgalar gibi kıcıma girip çıkıyor.

"İşte bu... Benim için *gel*, seksi şey. Boşalırken aletimin *her santimini* mükemmel vücudunda hisset. *Siktir*, Avi, sen... Ben..."

Kıcıma boşalmadan önce inliyor ve geriliyor, hava almak için çırpınırken vücudumun derinliklerine akıyor.

"İçime girdiğinde çok iyi hissediyorsun bebeğim..." Miyavlıyorum, esintideki bir tüy gibi yüksekten aşağı süzülürken kaslarım onun üzerinde tekrar tekrar kasılıyor. "Bana daha fazlasını ver. Hepsini istiyorum..."

"Avi, içimi emiyorsun..." diye inliyor, kendini tutmak için elini cama vuruyor.

Aleti nihayet kıcımda zonklamayı bıraktığında, kalçaları kademeli olarak durur ve sadece üstümde nefes alır. Kendini biraz alçaltarak yüzünü saçlarıma gömüyor, boynumu, çenemi ve dudaklarımı öpüyor.

Benden bu kadar.

Bu kadar. Oyun

bitti.

Artık rol bile yapamıyorum... Kendimi tutamıyorum ya da rasyonalize edemiyorum. Bundan sonra olmaz. Hissettiklerimden sonra olmaz.

Şu anda derin, araf seviyesinde bir belanın içindeyim.

Çünkü sanırım düşünüyorum-

Kendi zihnimi susturmak için boğazımı temizleyerek, Kyran kendini üzerimden kaldırıp yavaşça çekerken kıvranıyorum.

"Kahretsin, özür dilerim..." diye mırıldanıyor, sesi çok seksi. "Seni eziyor muyum?"

"Hayır, ben sadece..." O geri çekilip koltuktan kalkmama yardım ederken sesim kesiliyor. "Spermim beni deriye yapıştırıyor gibiydi."

O gülüyor ve ben de umarım sikilmişlik halimi ele vermeyen küçük, endişeli bir gülümseme atıyorum.

"Boku yedim." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve çantasından çıkardığı ıslak mendili bana uzatıyor. "Sonunda bu şeyin içini detaylandırmak için para ödeyeceğim."

"Muhtemelen iyi bir fikir." Sırıyorum.

Kyran yanımdaki koltuğa uzanıp kendini temizliyor ve yeniden giyiniyor, ben de aynısını yapıyorum, sadece daha yavaş, çünkü kığım biraz ağrıyor ve bu beklediğimden çok daha dağınık. Ama kızarmış ve kıvraniyorum çünkü bundan *gerçekten* hoşlanıyorum.

Onun bu şekilde içimde olmasını seviyorum.

Belki bu beni bir ucube yapar, ama her neyse. Onun içine ilk kez boşaldığımda hissettiğim şeyle aynı. Sanki onun üzerine baş harflerimi kazımıştım. Ve şimdi onunkini kalbime kazımış durumdayım.

Sadece bedenimde değil... Onu *ruhumda* hissediyorum ve bu çok kötü.

Neden seni becermesine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündün, salak? Şimdi çaresiz bir aptal gibi ona bağlandın ve bu çok saçma.

Neden böyle hissediyorum? Sadece fiziksel olarak gündelik seks yapamıyor muyum, yoksa o kadar kapalı ki bu onu aynı şekilde etkilemiyor mu?

"İyi misin?" Kyran mırıldanıyor ve ona bakmak için takıntılarımı ara veriyorum. "Çok sessizsin. Çok mu sert davrandım yoksa...?"

Endişeli görünüyor ve göğsümün içinde ikinci bir kalp atışı gibi atıyor. Bana bakışı, benimle konuşması ve üzerime sinen lanet olası kokusu... *Lanet olsun...*

Üvey kardeşime aşık olamam.

Başımı hafifçe sallamaya zorlayarak homurdandım, "Hayır, hayır, çok sert değildin, inan bana. Ben... Bu şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem şeydi."

Dudakları kıvrılıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Yani bu ikimizin de artık altta olduğu anlamına mı geliyor?"

Gülmek zorundayım, çünkü bu kavram onu heyecanlandırmış görünüyor. "İstediğin her seviyede çok yönlü olabiliriz, bebeğim."

Sırıışı genişliyor ve mırıldanıyor, ben ise bunun beni ne kadar bulanık ve ateşli hale getirdiğine bakıyorum.

Kahretsin... Gülüşü hep böyle güzel ve ışıltılı mıydı? Kafasının etrafında uçuşan kalpler var mı?

Kyran ne kadar tuhaf davrandığımla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Çünkü alıştığımdan çok daha şefkatli davranmakla meşgul. Kollarını belime doluyor, göğsüme yerleşiyor, boynumu öpüyor ve beni içine çekiyor. Sanki o...

"Beni mi kokluyorsun?" Ona bakıyorum.

"Kokunu seviyorum, ne olmuş yani?" Dudaklarını boğazımdaki tümseğin üzerinde gezdiriyor.

"Kyran, ben-"

Hayır. Kesin şunu. Hemen kes şunu.

Boğazımı tekrar temizliyorum. "Film bir milyon yıl önce bitti. Biz... gidiyor muyuz? Yoksa başka bir tane mi koymak istersin?"

"Henüz gitmek istemiyorum..." diyor sakince.

Şu an kafam çok karışık. Eskiden seviştikten sonra böyle davranmazdı. *Bu sefer beni becerdiği için mi? Hepsi bu kadar mı?*

Hayır, bu da mantıklı değil, çünkü Noel arifesinde seviştikten sonra benimle böyleydi. O gece gözlerimizi daha fazla açık tutamayana kadar konuştuk. Ve o zamandan beri her gece biraz daha fazla oyalanıyor, sanki seksin etkisi geçince kaçması gerektiği fikrinden yavaş yavaş vazgeçiyor.

Yani, lanet olsun. Bu lanet bir *randevu*, kime sorduğun umurumda değil. Ve şimdi o gitmek istemiyor... Ve *ben* kesinlikle gitmek istemiyorum.

Belki de gitmemeliyiz. Asla. Belki de böyle kalmalı ve *bizi gerçekleştirilmeliyiz*, çünkü belli ki ikimiz de bunu istiyoruz.

Ama aynı zamanda biseksüel ya da gey olduğunu ya da neye meyilli olduğunu hissettiğini itiraf etmekten de korkuyor. *Peki onu korkutmadan bu konuyu nasıl açabilirim?*

"Hangisini istiyorsun?" diye soruyor ve kaşlarım çatılıyor. "Bir sonraki film için..."

"Ah, doğru ya. *The Departed*" var mı?"

Sırıttıyor. "Evet, tabii ki. Sana söyledim, bu benim ilk beşimde." "Hadi yapalım, güzelim."

Dizüstü bilgisayarını almak için arabanın önüne doğru sürünmeden önce bana hızlı ve memnun bir bakış atıyor. Bir sonraki filmi başlatmasını izlerken, bir kutu soda daha açıyorum, bir Twizzler'ın iki ucunu ısıyorum ve pipet gibi içine atıyorum.

Çünkü bu benim işim. Babamı son kez canlı gördüğümde yaptığım şey buydu. Babam Twizzlers'ı çok severdi. Onun reçeliydi ve ben de onun yaptığı her şeyi t a k l i t ederdim, bu yüzden doğal olarak benim de reçelim oldular. Babam ölmeden bir gün önce

Öldüğünde, evimizin etrafında bazı işler yapıyordu ve pipetle bir kutu kola içiyordu.

Bilmeyenler için söyleyeyim, eskiden, yani herkes pipetlerin çevre için ne kadar kötü olduğunu fark etmeden önce, New York'taki bir bakkaldan bir kutu soda aldığınızda size hep pipet verirlerdi. *Belki de kirli kutuya dudaklarınızı değdirmek zorunda kalmamanız içindi, çünkü nerede olduğunu kim bilebilirdi ki?*

Her iki şekilde de, bu bir şeydi. Ama babam içkisini bir saniyeliğine bıraktığında, gizlice yaklaşıp pipeti çıkardım ve yerine bir Twizzler koydum. Babam içkisini aldı, Twizzler'a baktı, sonra ben kıkırdamamak için umutsuzca oyuncaklarımla oynuyormuş gibi yaparken bana baktı.

Twizzler'ı kutudan çıkardı, her iki ucundan birer ısırık aldı ve içeceğinden bir yudum alarak tekrar kutuya soktu.

"Ah... Bu iyi bir şey." Bana göz kırptı ve ikimiz de histerik bir şekilde gülmeye başladık.

O zamandan beri gazlı içeceklerime hep Twizzler pipeti koyuyorum çünkü bana onu ve onun etrafta olduğu o mükemmel günü hatırlatıyor. O günden sonra bir daha hiç olmadı.

Kyran koltuğa geri çöküyor, dizüstü bilgisayarı orta konsolda dengeliyor, böylece arka koltukta kalabiliyoruz. Ama bu sefer, yanıma yaslandığında, bacaklarımı kucağına doğru uzatarak ona daha da sokuluyorum.

Çünkü bazı nedenlerden dolayı, şu anda buna ihtiyacım var.

Filmi bir süre sessizlik içinde izliyoruz, ama zihnimin mekaniklerinin, çok hızlı çalışan eski bir krank mili gibi ne kadar gürültülü bir şekilde tıkırdadığını ve vurduğunu duyamamasına şaşıyorum.

Kafamda o kadar çok şey dönüyor ki; o kadar çok kafa karışıklığı ve tefekkür...

Nerede durduğumuzu anlamak için çok ani bir istek.

"Hey..." Çok fazla olmaya başladığında mırıldanıyorum.

"Mm?" diye homurdanıyor uykulu bir şekilde,

dudakları saçlarımda. "Yani... yarın yılbaşı gecesi..."

Çok iyi, Avi. Sanki buraya yeni inmiş ve 31 Aralık'ın ne anlama geldiğini bilmeyen bir uzaylıymış gibi ona yarın hangi bayram olduğunu söyle .st

Kyran kıkırdar. "Bu her yıl oluyor mu?" Ses tonu alaycı bir şekilde İğneleyici, ama içinde duyabildiğim gülümseme beni onun kucağında koca bir pelte topuna dönüştürüyor.

"Ha ha." Dudaklarımı büzerek ona bakıyorum. "Herhangi bir planın var mı?"

Cevap vermeden önce bana bir an göz kırptı. "Evet, um... Guty bizim yurttta bir parti veriyor..."

Midem ağırlı bir düğüm haline geliyor. İçimdeki umutsuzluğu yutuyorum ve göz temasımızı keserek başımlı sallıyorum. "Doğru. Bu mantıklı..."

"Avi..." Adımı mırıldanıyor. İçindeki acımayı duymak istemiyorum ama kesinlikle orada. "Seni davet ederdim ama-"

"Ama ben oraya ait değilim," diye mırıldandım. "Anlıyorum. Endişelenme."

"Hayır,  yle değil." Yer değiştiriyor, bana bakabilmek için hareket ediyor. Ama şu anda h l  gözleriyle buluşmakta zorlanıyorum. "Sadece seni o şeye maruz bırakmak istemedim."

"Etrafında olmaktan nefret ettiğin bir ezik olduğumu düşünen arkadaşlarınla bir parti mi demek istiyorsun?"

Başını iki yana sallar. " yle bir şey değil. Söz veriyorum..." Gözlerimi deviriyorum. "O zaman nasıl bir şey?"

Konuşmuyor. Sanki bir şey söylemeyi çok istiyormuş ama ağızını nasıl çalıştıracağını bulamıyormuş gibi bana bakıyor.

Sonunda, "Planın var mı?" diye sordu.

Boğazımı temizliyorum. "Frankie bir parti veriyor..." Başını sallıyor, parmaklarını parmaklarımla üzerinde gezdiriyor. Keşe ben de onun kadar etkilenmeseydim, kendimi kaçınılmaz kalp acısından kurtarabilseydim. Ama onun aksine, dudaklarımla "Sonra gelmelisin" diye fısıldamasına engel olamıyorum.

Parmakları yavaşça benimkilere dolanıyor. "Ya gece yarısından önce gelirsem...?"

Gözlerim onunkilere kayıyor, kaşlarımla havaya kalkıyor. "Bu biraz... şüpheli görünmez mi? Gece yarısından önce kendi yurdundaki bir yeni yıl partisinden ayrılmak..."

Omuz silkiyor, parmaklarımla oynuyor. "Ama ya gece yarısı öpmek istediğim kişi başka bir yerdeyse...?"

Gözlerine bakarken, kehribar rengine karışan yosunlu yeşilin bulanık noktalarında bir an için kayboluyorum. Fır amı batırıp sadece onun için özel bir renk yapabileceğim bir boya paleti gibiler.

 enem büyülenmiş gibi başımı sallıyor. "O zaman bence partiden ayrılmalı... ve gidip o kişiyi bulmalısın."

Gülümsüyor, dudaklarımı dudaklarıyla okşamak için yaklaşıyor. "O

zaman bu bir randevu."

"Kay..." Sesimin düzgün çıkması için zorlayarak fısıldıyorum.

Ama içimde bir deprem oluyor. Yer sallanıyor, işlemeye korktuğum tüm bu şeyler temelimi sarsıyor.

Bu şeyleri artık görmezden gelemem.

Parayı siktir et... Bu taraftarlarla ilgili değil.

Backwardz_Cap resmen aşık oldu... ve bunun ne anlama geldiğinden çok *korkuyor*.

CHAPTER TWENTY-TWO

Andy_Amo: Backwardz_Cap + Not_Your_Baby Kurtarılmayı o kadar çok istiyorum ki neredeyse dua ediyordum, siz çocuklar benim yeni dinim olabilir misiniz?

Slave4U69: Hey @Backwardz_Cap Sana bir Twizzler aldım! 🍬

Senatör: İkinizi izlemek zor günleri biraz daha yönetilebilir kılıyor<3

Avi

Frankie'nin yeni yıl partisinden kendimi kurtarmak beklediğimden daha zor oldu.

Her zaman olduğu gibi çok eğlenceli bir partiydi ve tüm arkadaşlarımız Orada. Gece yarısına geri sayım başlamadan önce sıvışmanın kolay olmayacağını biliyordum, bu yüzden fark edilmeden bir çıkış yapmayı planlamıştım.

Dikkatleri dağıtırdım ve herkes buna odaklanmışken kapıdan sıvışır, Kyran'la buluşup gece yarısı öpüşmek üzere yatakhane dönerdim.

Çünkü gerçekten de bütün mesele bu, değil mi? Bu yüzden gece yarısından önce gelmek istedi... Böylece her iki partide de insanların önünde yapamayacağımız şeyi yapabilecektik.

Bunun o kadar da kötü olup olmayacağını merak etmeye başladım. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadım... *Peki ya beni üvey kardeşimi öperken görürlerse? Gerçekten bu kadar büyük bir mesele mi?*

Ya birbirimize karşı hislerimiz varsa? Toplum bunu biraz tuhaf bulabilir diye onları bir kenara itmemiz ve unutmamız mı bekleniyor?

Mesele şu ki, Kyran için insanlardan bu tür bir tepki almaya hazırım. Tuhaf, kafa karıştırıcı küçük ilişkimizin bu noktasında, insanları hayal kırıklığına uğratma ve tuhaflaştırma fikrini kabullenmeye başlıyorum.

Çünkü onunla birlikte olmanın nasıl hissettirdiğini, milyonlarca alay ve bakıştan daha çok önemişiyorum.

Ama Kyran'ın aynı noktada olduğunu sanmıyorum ve bu da son yirmi dört saattir sadist bir et yiyen bakteri gibi kalbimin parçalarını kemiriyor.

Kyran'ın cinsel kimliği konusunda kafası karışık. Buna bir de bu yıl büyük bir şampiyonluk kazanmaya hazırlanan bir futbol takımının oyun kurucusu olarak spot ışıklarının altında olduğu ve gelecek sezon NFL tarafından izleneceği gerçeği eklenince, üvey kardeşiyle ilişki yaşayan bir adam olarak açılmanın yakın zamanda yapabileceği bir şey olduğundan emin değilim.

Biraz berbat bir durum ama kendimizi içinde bulduğumuz çıkmaz bu. Bu yüzden gece yarısı gizlice öpüşmek gibi küçük anlar giderek daha önemli hale geliyor.

Yarım saat önce, Micah'ya Frankie'nin göbek deliğinden bir atış yapması için meydan okudum, bunun herkesi kızdırmak için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacağını düşündüm, tüm dikkati ikisinin üzerinde tutarak benim dışarı çıkmama yetecek kadar uzun süre tutacaktı.

Ve gerçekten işe yarıyordu. Ta ki Zeb beni görüp "Hey, Avi, nereye gidiyorsun?!" diye bağırana kadar.

Elim kapı kolunda durakladım, vücudumdaki tüm heyecan sönerken gözlerim kapandı. *Çok yaklaştım.*

O ve Bea sendeleyerek bana doğru gelirken, odanın öbür ucunda Frankie oturmuş, bana şüpheli bir bakış fırlatıyordu.

"Ben... sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye yalan söyledim, sersemlemiş ve sarhoş gibi davranıyordum, oysa gerçekte hissettiğim tek gerçek kafa, belirli bir dudak seti için bir *geri çekilme gibiydi*. "Kusabilirim."

"Oh, hayır!" Bea sıkıntıyla ciyakladı, beni kolumdan tutup banyoya doğru çekti. "Benimle gel. Sana biraz su getireyim ve sırtını ovayım."

"Hayır... Hayır, ben *iyiyim*." Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım. "Sadece gitmem gerek-"

"Onun nesi var?" Micah, peşinde Frankie'yle birlikte koşarak sordu.

"Sik beni..." Gözlerimi ovuşturarak nefesimin altında mırıldandım.

Bea parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek, "Kendini hasta hissediyor," diye hıçkırdı.

"Ayakkabılarıma kusma!" Zeb kendini benden uzağa fırlatarak bağırdı.

"Bu doğru mu?" Frankie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bakışlarını bana dikti. "Kendini *hasta mı* hissediyorsun, Aviel?"

Küçük numaramı yutmadığı belliydi ama artık umurumda bile değildi. Saat on bir on beşti ve gece yarısına kadar Kyran'a ulaşabilmek için hâlâ kampüse kadar gitmem gerekiyordu. Tek bildiğim, çoktan oraya varmış, dışarıda beni bekliyor ve onu ektiğimi düşünüyor olabileceğiydi.

Sikerim böyle işi. Ona anahtarımı vermem gerektiğini biliyordum.

"Çocuklar, sorun yok. Gerçekten." Sonunda Bea'nın elinden kurtuldum ve tökezleyerek kapıya doğru yürüdüm. "Sadece biraz hava almam lazım.

Hemen... döneceğim."

Kapıyı hızla açarken cebimden telefonumu çıkardım ve beş dakika öncesine ait bir mesaj buldum.

Kyran: Geldim... Daha dönmedin mi?

"Siktir," diye fısıldadım, koridora daldım ve merdivenlerden aşağı koştum.

Ben: Ben geciktim... Çok özür dilerim. Şimdi yoldayım, sıkı dur.

Neredeyse koşarak T'ye gidiyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü orada oturup *yirmi dakika* boyunca bekledim. Yılbaşı gecesi her şey aptalca bir gecikmeye uğramıştı ve oradan daha erken çıkmadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ne Uber vardı, ne de Lyft. Hiçbir şey yoktu.

Beni ona geri götürecek lanet treni beklemek zorunda kaldım.

Sonunda ortaya çıktı ve şimdi üzerindeyim, çılgınca dizimi zıplatıyorum, dakikaların gözlerimin önünde kaybolmasını izliyorum.

Durağımda, o şeyden atlayıp tekrar koşmaya başlıyorum, lanet olası kampüs boyunca. Binama vardığımda saat *on bir elli sekiz olmuştu* ve o aptal, yavaş asansörü bile bekleyemiyordum. Dört kat merdiveni koşarak çıkıyorum ve Kyran'ı kapımın önünde yerde otururken bulmak için koridoru koşarak geçiyorum.

"Çok... üzgünüm..." Kulaklarıma kan hücum ederken nefes nefese kalıyorum. Önünde dizlerimin üzerine çökerek, bayılmadan önce ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. "Gitmeme izin vermedi. Tren... Uber yok... Lanet olası koştum... Tanrım..."

Lekeler görüyorum.

Kyran'ın dudakları eğlenceli bir sırıtışa dönüşüyor. Ellerini uzatıyor ve göğsümün üzerine koyuyor. "Nefes al, Avi." Derin bir nefes alıyorum ve o da kıkırdıyor. "Sorun yok. Başardın."

"Zar zor..." Ben huff.

Koridorun yukarısında bir yerden insanlar bağırmaya başlar.

Geri sayıyorlar.

Kyran dudağını ısıyor, parmakları boynumdan yukarı kayıyor. Onu içeri götürmem gerektiğini biliyorum... Bunu burada, açıkta yapabilir miyiz bilmiyorum. *Birileri görebilir.*

Ama sayılar önce beşe, sonra dörde, sonra üçe çıkıyor.

"İki," diye fısıldıyor, sanki bizi kimin görebileceği umurunda değilmiş gibi.

Sadece beni öpmek istiyor.

Ve ona ulaşmak için kalbim hızla çarparken, "Bir" diye mırıldanırken dünyada istediğim tek şey bu.

Dudaklarımı dudaklarına çarparak, kaslarım titrerken ve göğsüm sadece efordan çok daha fazlası yüzünden yanarken onu öpüyorum.

Başardım. Bize kadar gelebildim.

"Mutlu yıllar bebeğim," diye mırıldanıyor ağzımın içine, parmaklarım ipeksi yumuşak saçlarını okşarken beni yakınında tutmak için boynuma tutunuyor.

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun."

Onu öpmeden duramıyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Şu anda onunla birlikte olmak... *onun* da istediği bu olduğu için geldiğini bilmek... her şey bu.

"Beni içeri götürecek misin, götürmeyecek misin?" Dudaklarıma sırtıyor, ben de başımı sallayarak karşılık veriyorum.

"Hadi, güzelim." İkimiz de ayağa kalkarken elini tutuyorum. "Bu gece benimsin."

"Bebeğim... Çıkarabilir miyim? *Lütfen...*"

"Henüz değil," diye homurdanıyorum, parmaklarım kalçalarına gömülüyor.

"Lütfen, Avi..." diye inliyor tekrar, elini şişmiş sikinin üzerinde gezdiriyor. "Boşalmaya o kadar ihtiyacım var ki canım acıyor..."

"Biliyorum bebeğim," diye mırıldanıyorum, sikinin karın kaslarımın üzerinde sallanışını görünce dudağımı çiğniyorum, tamamen dolgun, pembe, kalın ve çarpıcı. Penis halkası onu gerçekten geride tutuyor ve buna tanık olmak inanılmaz. "Ama kuralları duydun. Ben tekrar boşalana kadar olmaz."

Sızlanıyor, kalçalarını bana doğru sürüyor, kendini desteklemek için ellerini dizlerime koyarak kademeli, titreyen hareketlerle sikime biniyor. Bir saatten fazladır sikişiyoruz ve o henüz boşalmadı. Sadece bu kenar işkencesinden hissettiği müstehcen yanmayı hayal edebiliyorum.

Onun dört ayak üzerinde eğilmesiyle başladık, sikim gerildi ve boşalana kadar dar kıcını doldurdu, o tatlı deliği taşırdı. Sonra yeniden pozisyon aldık, böylece arkama yaslanıp bana binmesine izin verebildim, hayranlarımızdan gelen hediyenin sihrinin çalışmasını izlemem için mükemmel bir açtı.

Ve diğer hediyelerimizi test etmek için şimdiden çok fazla zaman harcadık. Dün *gece-bu* sabah-güneş doğana kadar seviştik, titreşimli tıkaçlarla ve meme uçlarınıza yapıştırdığınız bu küçük vantuzlu şeylerle oynadık. Bunları gönderen insanlar için bunları kullanırken video kaydetmeyi ihmal etmedik, ki bu eğlenceliydi çünkü film çekmek bizim işimiz. Bizi bu hale getiren şey... şu anda her neyse.

Ama asıl büyüünün gerçekleştiği yer *kamera arkası*. Kurduğumuz bağ, karşılıklı olarak beslediğimiz her şanlı saniyede daha da güçleniyor ve güçleniyor gibi görünüyor.

Bu, hayranlar için seksten çok daha fazlası haline geliyor.

Biziz. Backwardz_Cap ve Not_Your_Baby değil... Kyran ve Avi. Birbirimizin içine düşüyoruz, tekrar tekrar, çünkü *istiyoruz*.

Görünüşe göre vücutlarımız birbirleri söz konusu olduğunda sınır tanımıyor... Çünkü tekrar içine boşalmama saniyeler kaldı. Son on sekiz saat içinde yedinci orgazmım, emme, sevişme ve bir keresinde sikini kıcıma sokması, bacaklarımı beline dolaması ve bir ödül kazanmaya çalışır gibi prostatımı sıkıştırması arasında.

Tabii ki, bu senaryoda ikimiz de kazanmıştık. Ve evet, ödül daha fazla döldü.

Bu da bana bir fikir veriyor.

Onu aletimden kaldırarak kalçalarımı oynatıyorum, bacaklarımı açıyorum, o da arada diz çöküyor ve yorgun bir iç çekişle bacağıma yaslanıyor.

"Neden durdun...?" Suratını asıyor ve bu sevimli olduğu kadar seksi de.

"Sikini içime sok." Kelimeleri aceleyle soluyorum, kayganlaştırıcıyı kapıyorum ve şişmiş haliyle büyütülmüş sikine hızla biraz vuruyorum. O şey şu anda çok *büyük* ve kaya gibi sert, bu da belden aşağımın titremesine neden oluyor.

Kyran dudağını ısıırıyor, ben sikini kıcımın arasına nişan alırken daha da yaklaşıyor. İçeri itiyor ve ikimiz de yüksek sesle inliyoruz.

"Becer beni, bebeğim..." Tıslıyorum, ama o zaten yapıyor, avuçlarını göğsüme koyarak içime pompalıyor. "Daha sert... daha hızlı... daha *derine*, aşkım. İçimdeki dölleri sik ki orgazm olabilesin."

Saçları gözlerine dökülüyor, ikimiz de terden sırılsıklam olmuşuz, nefes nefese kalmışız ve o beni becerirken hayvanlar gibi homurdanıyoruz.

"Ummff... *Avi...* Olabilir..." diye mırıldanıyor, elini sikimi yumruklamak için aşağı indiriyor. "Tutabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin, bebeğim." Sesim onun kuvvetli itişlerinden titreyerek çıkıyor. "Sana inanıyorum."

"Sen en kötüsüsün," diye miyavlıyor, yüzünü meme uçlarımı emmek için indiriyor, aletimi sarsıyor ve vücudumun içindeki ıslak sürtünmenin lezzetli yanmasıyla beni mahvediyor.

"Bayılıyorsun." Başım buğulanıyor, kaslarım geriliyor, orgazm belimde yavaş yavaş kaynıyor. "Kahretsin, koca sikin beni boşaltacak..." Ellerimi karın kaslarına vurarak onu durdurdum ve törpüledim, "Sikime geri dön ki içine boşalabileyim."

Tereddüt etmiyor ya da tartışmıyor. Kendini dışarı çekerek kalçalarımın üzerine tırmanıyor, her santimim içine gömülmüşken kendini tamamen leğen kemiğimin üzerine oturtuyor. Ve sıcak, sıkı kanalının boyumdan aşağı kayarak inişi tabuta son çiviye çakıyor.

Kalçalarını sıkıca kavrayıp onu yerinde tutarken, içine nabız üstüne nabız atıyor, boğuk hıçkırıqlarla, "*Lanet olsun... Aman Tanrım*, içine öyle sert boşalıyorum ki... *Yine*." diye inliyorum.

"*Avi...*" diye inliyor, başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor, sikimin üzerinde kıvranıyor, başını geriye atıyor, göğsünden benimkiyle eşleşen vahşi nefesler geliyor. "Dölün içimde çok sıcak..."

"Evet, bebeğim... hallet," diye mırıldanıyorum, gözlerimi zorla açıp onu izliyorum. Sonra sikindeki halkayı çıkarıyorum ve çenesi düşerek bana baş döndürücü bir bakış atıyor. "Şimdi içime gel."

"Tanrıya şükür..." diye fısıldıyor, dölleri her yere saçılırken sikimden kayıyor. Tekrar bacaklarımın arasına girerek kalçalarımı açık tutuyor. "Her yerine boşalmak istiyorum bebeğim... Ağzına ve sikine." Aletini cezalandırıcı bir hamleyle içime sokuyor ve bu ezici his karşısında ağlamaya başlıyorum. "Ama kıcının derinliklerine dökmek kazanır."

"Uhhffffuck." Dudaklarımdan saçmalıklar dökülüyor. Şu anda aşırı hassasım ve içimde hareket ederken kalın sikin her bir sancılarını hissediyorum. "K-Kyran..."

"*Lanet olsun, geliyorum!*" Nefes nefese kalıyor, karın kasları benimkine yapışarak çöküyor ve hassas, yumuşamakta olan sikimi aramıza hapsediyor. "Çok sert... çok, çok *sert*, sikim patlıyor." İçime dolduğunu *hissedebildiğim* her ağrıyan zonklamayı sağlamak için sürekli itiyor ve çekiyor.

Bu *inanılmaz*. İnanılmazdan da öte.

Sanırım ben öldüm.

"Ow... ow ow... ohhh oğlum..." Kyran inliyor, birlikte kıvranıyoruz ve boğazımı ısıyor. "Bebeğim... İçine o kadar sert boşaldım ki acıyor..."

Göklerden yeryüzüne indiğimde kendimi gülerken buluyorum. Daha çok *kıkırdarken*. Cidden, çizgi film karakteri gibi konuşuyorum ama elimde değil.

Bu şimdiye kadar hissettiğim en yoğun şeydi. Ve şimdi *gülüyorum*.

Kyran da benimle birlikte kıkırdamaya başlıyor ve bir de bakıyorum ki ikimiz de homurdanıyoruz, nefes nefese kahkahalar atarken bedenlerimiz kıpırıyor.

"Aman Tanrım." Kıkırdayarak mırıldanıyor, kendini kaldırıp yavaşça içimden çıkarken gözlerini siliyor. "Her şeyi berbat ettik!"

"Ve sesin de sanki sesini kaybetmişsin gibi geliyor." Kıkırdıyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum. "Tamam, benim de öyle."

"Şu duvarın diğer tarafında komşularınız var mı?" Tembelce sırtıyor, parmakları göğsümün çizgilerini takip ederken arkamızdan başını sallıyor. "Burada birbirimizi öldürdüğümüzü düşünebilirler..."

"Eğer bu cinayetse, o zaman bana Jeffrey Dahmer de, güzelim." Ona göz kırpyorum, o da gülüyor. Kıçına vuruyorum. "Tamam. Kalk. Sana sonsuza kadar tutunmak istesem de, her yer döl oldu. Hadi gidip düş alalım."

Çılgın bir gülümsemeyi örtmek için dudaklarını birbirine bastırarak başını eğiyor. "Birlikte mi?"

Doğrudum, burun buruna geldik. "İstiyor musun?" "*Ölüyorum*." Sırtıyor ve beni usulca öpüyor.

O kadar yavaş, sıcak ve tutku dolu ki yatağın her yerinde eriyorum.

Yani orada tek başına düş aldığı onca zaman... Ben de ona katılabilir miydim? Çünkü o ölüyor...

Kalbim göğüs kafesimden kaçmış ve Lynyrd Skynyrd'ın "*Free Bird*" şarkısı eşliğinde özgür bir kuş gibi odanın içinde uçuyormuş gibi hissediyorum.

Kyran üzerimden sıyrılıyor ve titrek bacakları üzerinde ayağa kalkıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve birlikte banyoya doğru yürüyoruz, birbirimizi rahatça süzüyoruz ve psikopat sırtışların dışarı çıkmasını önlemek için dudaklarımızı çiğniyoruz.

"Yeni dışarı çıkmış gibi yürüyorsun," diye takılıyorum ve o da beni şakacı bir şekilde itiyor.

"Sen de öylesin," diye homurdanıyor ben onu geri iterken. "Bu noktada sen benim sperm bankam sayılırsın."

Nefes nefese kalıyorum, beni savuşturmaya çalışırken kolunu tutuyorum. "Çok konuşuyorsun! O tatlı kışın Cinco de Mayo'daki tekila gibi dölleri içiyor."

Gümbür gümbür gülerek başını arkaya atıyor ve beni banyoya doğru koşturuyor. İçeri uzanıp suyu açıyor ve ben de kışına küçük bir şaplak atıyorum. Yüzü bana doğru dönüyor, kaşlarını çatarken yanakları kızarıyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Onu sıkıştırıyorum, o da mırıldanıyor.

"Hayranlara söyleme. Bize kırbaç ve kürek göndermeye başlarlar."

Gülüyorum, yeterince sıcak olduğundan emin olmak için suyu hissediyorum. Sonra atlayıp elini elime alıyorum ve onu da arkamdan getiriyorum. Duş büyük değil -evdekinden daha küçük- bu yüzden ikimizin de aynı anda suyun altında kalabilmesi için vücutlarımızı birbirine bastırarak durmamız gerekiyor.

Ama beni şikayet ederken bulamazsınız. Bir *daha asla yalnız duş alamayabilirim.*

Ellerime yıkadığım vücut suyundan biraz fişkırtarak köpürtüyorum ve parmaklarımın altındaki hissini *severek* kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Ben onu yıkarken o beni izliyor, kirpiklerinden süzülen su damlaları kabarık dudaklarından aşağı süzülüyor.

Çok ama *çok* uzun bir süre zihnime kazınacak bir görüntü.

Her santimine sabun sürmenin tadını çıkarıyorum, en son birlikte duş aldığımızda yapamadığım gibi zaman ayırıyorum; omuzlarına ve kollarına, mükemmel yontulmuş göğsüne ve karın kaslarına dokunuyorum. Bacaklarına ve ayaklarına geçmeden önce büyük, güzel aleti parmaklarımdan çok daha fazla ilgi görüyor. Sonra onu döndürüyorum ve sırtını yapıyorum, kışını temizlerken mırıldanmaktan kendimi alamıyorum.

Başı geriye düşüp omzuma yaslanıyor, soluk soluğa nefes alışları küçük muhafazanın içinde yankılanıyor. Sabun durulandığında, parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirerek boynunu ve omuzlarını öpmek zorunda kalıyorum.

"Çok iyi hissediyorsun..." diye nefes alıyor. "Bana dokunduğun gibi hiç dokunulmamıştım, Avi."

"Hiç kimseye sana dokunduğum gibi dokunmadım..." Ona fısıltıyla itiraf ediyorum, ellerimi onun üzerinde sekse dayanmayan bir şekilde tutmanın nasıl hissettirdiğinden dehşete düşüyorum.

Yavaşça dönüp şişeyi alıyor. "Benim sıram mı?"

Çekinerek başımı sallıyorum, benimle istediğini yaparken onu izliyorum, vücudumu şefkatli parmaklarıyla yıkıyor, ağrıyan her kası, sürtünen her deriyi temizliyor. Beni nasıl incelediğine bakmaktan kendimi alamıyorum, harikulade bakışları elleriyle aynı rotada ilerliyor.

"Bu... çok iyi, Kyran." Islak göğsünü benimkine bastırdığında gözlerim kapanıyor, parmakları yanlarımda geziniyor. *Gerçek olamayacak kadar iyi...*

"Çok iyi diye bir şey var mı?" diye nefes alıyor.

Evet... Bence *fazla iyi* diye bir şey var.

Çünkü ruhunuz ne kadar yükselirse yükselsin, kalp acısı korkusu sizi her zaman yerde bekler.

"Bilmiyorum..." Çenesini kavıyorum ve ağzını hızla kendime çekiyorum, yapabiliyorken onu sabırsızca öpüyorum, çünkü bu sıcaklığın soğumasından çok *korkuyorum*. "Bu farklı bebeğim," diye mırıldanıyorum cılgınca öpücükler arasında. "Senin için de farklı olduğunu söyle bana..."

Dudaklarımız yüksekliğin peşinde koşarken o hızla başını sallıyor. "Bu farklı. *Öyle*." "Bu ne anlama geliyor?" Ses tonumdaki çaresizlikten nefret ediyorum.

Bu konuda çıldıran ben olmak istemezdim ama öyleyim. Onun nerede durduğunu bilmeden sallanıyorum. Bunun sürüp sürmeyeceğini bilmeden... Onun hakkında ne hissettiğimden başka *hiçbir şey bilmeden, ki bu o kadar rahatsız edici ki sıcak suyun altında dururken bile iliklerime kadar titrememe neden oluyor*.

"Ben... Ben bilmiyorum." Sesi biraz titriyor ve bu beni öldürüyor çünkü onun korkmasını istemiyorum.

İkimiz de korkamayız... Bu asla yürümez. İkimiz için de bilmesini istiyorum ama bildiğini sanmıyorum.

Berbat bir şey.

"Keşke cevaplarım olsaydı Avi, ama burada tamamen boku yedim..." diye fısıldar.

"Kalmak istiyor musun?" Sessizce soruyorum. Başını sallıyor.

Ve yaklaşan soru boğazımda düğümleniyor. "Biri senin burada olduğunu bilseydi yine de bunu yapmak ister miydin?"

Kyran kendini bana kapatıyor, alnı alnıma düşerken elleriyle sırtımı kavırıyor. "Ben... Sanırım öyle."

Göğsüm onun için bir çiçek gibi açılıyor.

Sanırım öyle.

Tamam. Sanırım bu şekilde çalışabilirim.

Onu dakikalarca öptükten sonra sonunda suyu kapatıyorum ve ikimize de havlu alarak dışarı çıkıyorum. Şu anda bunu daha fazla zorlamayacağım çünkü onu strese sokmak istemiyorum.

Kalmak *istiyor*. Bu memnuniyetle kabul edeceğim bir hediye.

İkimiz de yan yana kurulanıyoruz, gözlerim diş fırçama takılıyor. Bu sabah onu kullandığını hatırlıyorum ve dudaklarımda bir sırtış beliriyor. Kyran'a baktığımda onu aynada kendine bakarken ve yansımına göz kırparken buluyorum. Gözlerindeki boşluk gülümsememi çabucak yok ediyor ve bir süre onu izliyorum.

Bu onu ilk kez görmüyorum... Aynada kendine bakıyor; sanki daha önce hiç görmemiş gibi kendi vücuduna, uzuvlarına aval aval bakıyor. Sanki insan derisi giymiş bir uzaylı gibi... *Bir Edgar kıyafeti de diyebilirsiniz.*

Garip ve gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Ama birkaç dakikalık sessizlikten sonra, beni biraz korkutmaya başladı.

"Ky..." Ses tonumda bir tutam endişe ile gürliyorum.

Sertçe göz kırptıyor, sonra yüzünü bana doğru çeviriyor, o boş bakışın tüm izleri kaybolmuş. "Evet?"

"Sen... iyi misin?" Ani durgunluğundan duyduğum endişeyi ona belli etmemek için yüz ifademi rahat tutarak usulca soruyorum.

Bir nefes veriyor, sonra gözlerine tam olarak ulaşmasa da sırtıyor. "Güzel. Neden?"

"Sebebi yok..." Başımı salladım. "Benim kıyafetlerimden giymek ister misin?"

"Tamam," diye iç geçiriyor, gülümsemesi biraz daha az odunsu hale geliyor.

Kendimi bunun üzerinde durmamaya zorlayarak onu yatak odasına geri götürüyorum ve şifonyerimin içinden bir çift boxer külot çıkarıyorum. İçine giriyor, sonra yatağa doğru yürüyüp kirli çarşafları sıyrıyor. O bunu yaparken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Burada olmaktan tamamen memnun gibi görünüyor ama o zaman kim bilebilir ki? Kyran her zaman biraz kapalı bir kitap olmuştur, bu yüzden herhangi bir anda kafasından neler geçtiğini söylemek zor. Onunla birlikte olduğumu düşünmek istiyorum.

Son birkaç haftadır onu daha iyi tanıyorum ama yine de duygularını dile getiren biri değil.

Onları içinde tutuyor, ki bu da şişleyiciye karşı güçlü duygular geliştirirken asla iyi bir şey değil.

O güzel kafanın içinde ne saklıyorsun, bebeğim? Yine benden kaçacak mısın?

"Yatağımı benim için yapmak zorunda değildin." O temiz çarşafı yatağımın üzerine sererken ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Sen de biraz pasaklısın." Bana sırtarak baktı. "Sadece doğru yapıldığından emin olmak istedim."

"Affedersiniz," diye homurdandım. "Ben çok temizim."

"Doğru..." Kıkırdıyor. "The Dude kadar temizsin."

Kahkahalarım dudaklarına tatlı bir kıvrım getiriyor. Dönerek odadan çıkıyor ve benim de onu takip etmekten başka çarem kalmıyor.

"Gerçek kıyafetler giyecek misin?" Sırıyorum, siyah Calvinlerimin içindeki mükemmel şeftali poposunu görünce dudağımı ısııyorum ve başka hiçbir şey giymiyorum.

"Şikayet mi ediyorsun?" Kanepeye çöküp televizyonun kumandasını almadan önce sinsi bir bakışla beni iğneliyor.

"Bu benim yapacağım bir şeye benzemiyor." O kıkırdarken ben yanına oturuyorum.

İkimiz de bir minderin üzerindeyiz çünkü Robin şu anda diğer tarafta uyukluyor ve kanepenin büyük bir kısmını kaplıyor. Kyran ona bakıp alay ediyor, başını sallıyor ama izleyebileceğimiz bir şeyler ararken hoş bir şekilde gülümsüyor. Elimde olduğunu bile bilmediğim ESPN kanallarından birinde duruyor.

"Açlıktan ölüyorum." Yüzü eğimliydı. "Bize yemek sipariş eder misin?" "Memnuniyetle."

Telefonumu almak için acele ettim. Odaya döndüğümde onu Robin uyurken onun tüylü küçük başını okşarken buluyorum.

O kadar bayılıyorum ki, kalp gözlü emoji'nin kişileşmiş hali gibiyim.

"Ne yemek istersin, güzel şey?" DoorDash'te gezinirken kanepede yanına diz çöküyorum. "Burger, taco... Aman *Tanrım*, burası en iyi kızarmış tavuğu yapıyor..."

"Avi, *lütfen* sağlıklı bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye sızlanıyor. "Gelecek hafta çok önemli bir maçım var. Seninle birlikteyken tükettiğim abur cuburların üzerimde ağırlık yapmasını istemiyorum."

"Ağırlaşmak mı?" Şaşırmış bir şekilde kıkırdıyorum. "Vücudun tam bir deli, Kyran. Muhtemelen vücut yağ oranın yüzde yedi falan..." Bana kaşlarını çatıyor, ben de göz kırpmıyorum. "Özür dilerim... Bu çok mu fazla?"

"Benim için evet," diye homurdanıyor. "Bu maç için en iyi durumda olmam gerekiyor. Dalga geçmek yok."

"Tamam, az önce on sekiz saat boyunca tonlarca kalori yaktık, o yüzden bence iyi olacaksın." Sırıtiyorum ve o da bana sahte bir eğlenceyle karşılık veriyor.

"Sadece fast food ya da aşırı trans yağ yok, lütfen." Bana sarılıyor ve boynuma öpücükler bırakıyor. "Benim için mi?"

"İyi," diye homurdanıyorum. "Senin için ne yaptığımı görüyor musun? Ne yemek istersin, bebeğim?"

"Mmm... Suşi?"

Yüzümü buruşturdum ama kabul ettim... çünkü o lezzetli kızarmış domuz köfteleri var. *Onlardan elli tane falan sipariş edebilirim.*

"Suşi olsun, benim yontulmuş erkeğim ve sekiz arkadaşı için." Karın kaslarının her birini dürtüyorum, o da homurdanarak elimi tokatlıyor.

"Şaka yapıyorsun ama suşide aslında çok fazla nişasta var," diye işaret ediyor ve ben ona boş boş bakıyorum. "Pirinçten..."

"Ah, *pirinç*," diye takılıyorum, o da kıkırdıyor ve çeneme şaplak atarak oynuyor.

Sonra ben de ona vuruyorum. Ve bu dakikalarca sürüyor, sonunda ateşkes ilan ediyorum, böylece onun lanet suşisini sipariş edebiliyorum.

"Bunu izlemesek olmaz mı?" O bacaklarımın arasına uzanıp ellerimle oynarken ben sırtımı kanepenin koluna dayayıp biraz daha yakınıyorum. "Çok sıkıcı. Eminim MTV sürekli *Catfish*'in bölümlerini yayınlıyordur..."

Bana cevap vermeyince, avucuma baktığı yere bakıyorum ve parmak ucunu avucumun ortasında gezdiriyorum.

"Bu hat bende de var," diye fısıldıyor. "Ama benimki buralarda kıvrılıyor... Comm Ave'nin kampüsün üzerinden geçtiği gibi."

Ona şaşkın bir bakış attım ama o bunu fark etmedi. Çünkü avucumdaki çizgileri incelemekle meşguldü.

"Avuç içi falan mı okuyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. "Çünkü bu senin karakterine hiç uymazdı."

Gözleri benimkilere kayıyor ve sanki bana bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi başını eğiyor. Utangaç bir şekilde gülümseyerek bacaklarımın arasına doğru ilerliyor.

"Benimle dalga geçmeyeceğine söz verir misin?" Kirpikleri titriyor ve dudağını ısıtıyor. Şu anda zar zor nefes alıyorum. "Söz veriyorum."

Elini kaldırarak avucunu bana doğru çeviriyor. "Bazen avucumdaki çizgilerin bildiğim sokaklar olduğunu hayal ettiğim bir şey yapıyorum. Gördün mü? Mesela bu 93 olabilir ya da Pike." Parmağının ucunu bir çizgide gezdiriyor, sonra başka bir çizgiyi işaret ediyor. "Bu Hyland. Davis Meydanı'nın oradaki College Ave gibi nasıl ayrıldığını görüyor musun? Ve onu Cambridge'e kadar takip edebilirsin..."

Bu olay karşısında gözlerinin parlaması beni şaşkına çevirdi.

Bunu neden, ne zaman ya da nasıl yapmaya başladığından emin değilim, ancak bundan tamamen büyülendiğimi söylemek yanlış olmaz. Ve bunu benimle paylaştığı için de.

Daha önce hiç kimseyle paylaşmadığından neredeyse emin olduğum bu tuhaf küçük tuhafılık, bu tuhaf, tamamen sevimli kırılmalık.

Konuşacak kelime bile bulamıyorum ve sessizliğim onu şaşırtmış olmalı, çünkü bana bakıyor, ela gözlerini çerçeveleyen tedirginlik. "Ben tam bir ucubeyim, değil mi? Sorun değil, söyleyebilirsin..."

"Oh..." Başımı sallıyorum ve aşağılanmış bir halde kıvranmadan önce onu bileklerinden yakalıyorum. "Ohh hayır, hayır, hayır. Bu çok kötü... Süperstar oyun kurucu Kyran Harbor *sevimli mi?*" Nefes nefese kalıyorum ve gözle görülür korkusu geri çekiliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Bu, senden bir daha nefret etmemi neredeyse *imkânsız* hale getirecek!"

Her iki avucunu öperken sırtışı genişliyor. Ama kaşlarını çatmaya zorlayarak ısıtıyor. "Eminim çok uğraşırsan oraya geri dönmenin bir yolunu bulabilirsin."

"Hayır. Lütfen seninle ilgili bu yeni imajım için homurdanma," diye mırıldanıyorum ve o da kıkırdayarak ellerini çekmeye çalışıyor. Ama ona izin vermedim. "Cidden, bu çok zararlı Kyran. Eğer dikkatli olmazsan, düşman bölgesinden çıkıp dostlar diyarına girmenin yolunu bulabilirsin."

Yavaşça tutuşumu bırakıyorum, ellerini göğsüme indiriyorum ve o da benimkilerden birini geri alıyor, avucumun üzerine daha fazla çizgi çiziyor.

"Peki oradan ayrıldığınızda ne oluyor?" Elime dönmeden önce bir anlığına bana bakıyor, alt dudağını çiğnerken gergin, neredeyse masum bir havası var. "Yolun sonu bu mu? Dostlar Diyarı mı?"

Başımı sallarken kalbim yavaşça boğazıma doğru atıyor. "Sanırım başka bir yer daha olabilir. Ama... oraya hiç kimse gitmedi." Bana kocaman gözlerini kırıştırıyor. "Oldukça boş."

"Terk edilmiş bir eğlence parkı gibi mi?" diye mırıldanıyor sessizce, ben de başımı sallıyorum. "Evet. Oraya isteyerek giden biriyle hiç tanışmadım."

"Gitmek istesem..." diyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede titrerken zar zor duyuluyor. "Beni götürür müydün?"

Ne hakkında konuştuğumuzu bile zar zor anlayabiliyorum... Gerçek kelimeleri söyleyemeyecek kadar korkmuş iki ilişki bakiresi gibi ne hakkında dans ettiğimizi.

Ama nabzım hızla atıyor ve parmaklarım bana sorduğunu düşündüğüm şeyle seğiriyor.

"Eğer emin olsaydın..." Fısıldıyorum, etrafımızdaki hava şehvetten başka bir şeyle bulanıklaşıyor. Daha derin ve daha korkutucu bir şey... Daha güçlü. "Eğer oraya gitmekte... *rahat olsaydın...*" Yutkunuyorum. "Bu senin kararın Ky. Çünkü seni dışarıda tutmamın hiçbir yolu yok."

Yumuşak bir ses çıkarıyor ve dudaklarıma doğru yaklaşarak en tatlı, en emin olmayan itirafı olan bir öpücüğü ağzıma konduruyor. Bir anda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, ellerimiz birbirine kenetlenmiş, dudaklarımız karşılıklı endişe içinde hareket ediyor.

Gerçekten istediği bu mu?

Kyran Harbor gerçekten de benden nefret eden üvey kardeşim, iş ortağım ve hatta arkadaşım olmaktan daha fazlasını istiyor olabilir mi?

Bunu düşünmek her zaman imkânsız gibi görünmüştür ama işte buradayız... Öpüşmek ve dokunmak ve bunun kesinlikle seksle ya da parayla bir ilgisi yok. Bu duygularla ilgili, ki şu anda duygularımız taşıyor gibi görünüyor.

Bir süredir yavaş yavaş gerçekleşiyor... aniden çok sert görünen bu değişim.

Birbirimizden nefret etmiyoruz. Hem de hiç. Aslında, sanırım...

Telefonum çalmaya başlıyor ve ikimizi de birlikte çalıştığımız hayalden uyandırıyor. Ben telefona cevap verirken Kyran ağır ağır nefes alarak geri çekiliyor.

"Merhaba?" Kendimi toparlamaya çalışarak kekeliyorum.

"Evet, hey, ben DoorDash," diyor bir adam telefonda. "Ben aşağıdayım." "Kahretsin... Siktir." Yerimden sıçradım, yatak odasına gidip üzerime bir şeyler giydim.

kıyafetler. "Kusura bakmayın. Hemen geliyorum."

Adam küfürlerime kıkırdıyor ama başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum, şapkamı kafama geçirip spor ayakkabılarımı giyiyorum.

Kapıya doğru giderken Kyran'a "Yemekler geldi," diyorum. "Hemen

döneceğim."

Başını sallıyor, alt dudağını başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırmış, sanki az önce olanlardan dolayı derin bir sersemlik içindeymiş gibi hiçbir şeye bakmıyor.

Eminim öyledir. Çok yoğundu.

Ama şu anda bunu düşünecek zamanım yok çünkü gidip yemeğini almam gerekiyor.

Alt katta, lobide elinde poşetle duran bir adam buluyorum. Oldukça genç... Aslında üniversitede okuyor gibi görünüyor ama onu tanıyamadım.

Çantayı ondan alıp yanına yaklaştığımda sırtıyor.

"Bunun için üzgünüm." Ona sadece biraz telaşlı bir gülümseme gösteriyorum.

"Bunun için endişelenme." Kendi sırtışı biraz genişliyor ve bir saniyeliğine olduğum yerde donup kalıyorum, çünkü bana deli diyebilirsiniz, ama bana flörtöz bakışlar mı atıyor?

Adam şapkama bakıyor, yavaşça beni süzerken bakışlarını daraltıyor.

Tamam, bu garip. Beni mi kesiyor? Gitmem gerek.

"Vay anasını," diye fısıldıyor, yüzü aydınlanıyor. "Bu sensin! Hey!"

Kaşlarım kalkıyor ve ona biraz kaçıkmiş gibi bir bakış atıyorum. "Ah... Özür dilerim. Tanışıyor muyuz?"

"Hayır, hayır." Yaklaşırken sesini alçaltarak kıkırdıyor. "OnlyFans'ınıza abone oldum."

Yüzümdeki tüm renk boşalıyor. Orada donmuş bir şekilde durup bir paket yemeği tutarken bunun olduğunu hissediyorum.

"İçeriğinize takıntılıyım," diye devam ediyor, küçük bir fanboy anı yaşıyor. Ve ben içten içe çıldırıyorum. "Seni ve **Not_Your_Baby**'i birlikte seviyorum." Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Şu anda onunla birlikte misin?"

Bir şey beni tekrar odaklanmaya itiyor ve başımı sallıyorum, ondan yavaşça uzaklaşırken yapabildiğim en kibar gülümsemeyi zorluyorum. "Um... evet. Yani, hayır! Hayır, ben... Hey, yemek için teşekkürler. Bir hayranla tanışmak her zaman harika."

Sözcükler ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki arkamı dönüp hızla oradan uzaklaştım. Neredeyse asansöre varıyordum ama tanıdık bir kadın sesi beni durdurdu.

"Avi!"

Etrafımda dönüp dururken, gözlerim siyah kürklü çizmeleriyle bana doğru gelen Frankie'ye takılıyor.

"Şşşt!" *Hayranımın* çıkmakta olduğu kapıya bakıyorum, bana doğru heyecanlı bir sırtıma daha atıyor.

"Senin derdin ne?" Frankie huffs.

"Tanrı aşkına, benim adım... Benim *adımı* söyledin." Gözlerimi ovuşturdum. "Muhtemelen seni duymuştur. Şimdi herkese söyleyecek. Tanrım, sik beni." "*Kim duydu* beni? Neden çıldırıyorsun..." Düğmeye basıp

Asansörde. "Zeb'le konuştun mu?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Hayır. Neden... Zeb'e ne oldu?" "Ona hiçbir şey olmadı," diye fısıldıyor, etrafına bakınmadan önce

"Bak, buraya seninle konuşmaya geldim. İşler biraz karışıyor olabilir..."

Asansörün sesi duyulduğunda içimi rahatsız edici bir huzursuzluk kaplıyor ve kendi katımın düğmesine basarak içeri giriyorum. "Keşke önce arasaydın..."

"Sana mesaj atmayı denedim." Beni içeri kadar takip etti. "Cevap vermedin." Kapılar yavaşça kapanırken duvara yaslanıyor. "Dün gece yarısından önce neden ayrıldın? Kyran'la mı buluşacaktın?"

Şu anda yalan söyleyecek ya da bir hikaye uyduracak enerjim bile yok, iç çekerek, "Evet. Buraya geldi. Ve hala burada, yani kalamazsın."

Frankie'nin nefesi kesiliyor, bu küçük zıplamayı yaparken ağzı sevinçli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aman *Tanrım*, siz ikiniz aşık mısınız?!"

"Ne?! Hayır!" Tıslıyorum. "Kapa çeneni, tamam mı? Onun önünde böyle şeyler yapma. Tamamen çıldırır."

"Özür dilerim, özür dilerim." Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde kendini toparlıyor, ancak asansör durduğunda hâlâ sallanmaya devam ediyor. "Ama geceyi burada geçirdi! Bunun bir anlamı olmalı, Avi. Siz artık sadece sevişmiyorsunuz."

"Bunu şu anda yapamam," diye homurdanıyorum, kapıların tamamen açılmasını zar zor bekledikten sonra içeri girip koridorda güçle yürümeye başlıyorum. "Bir saniye burada kal."

Yatakhaneme girip, o içeri girmeye çalışmadan önce kapıyı yüzüne kapatıyorum. Kyran hâlâ kanepede oturuyor, televizyona bakarken dizini zıplatıyor.

Gergin bir şekilde dudağımı kemirerek yemeğiyle birlikte yanına gidiyorum. "Hey, Frankie burada."

Hızla ayağa kalktı. "O *burada mı*?" Başımı salladım. "Ona gitmesini söyleyemez misin?" Başımı sallıyorum, kapıya doğru başımı sallıyorum. "Hemen dışarıda."

"Bu da ne..." diye homurdanıyor nefesinin altından ve hızla yatak odasına doğru yürüyor, sanırım giyinmek için.

"Yani yemeğini buraya mı bırakacağım?" Ellerimi tekrar tekrar sıkarak çantayı sehpanın üzerine bırakıyorum.

Ona beni tanıyan teslimatçıdan bahsetmeliyim. *Eminim hiç* memnun olmayacaktır. Ama sanırım önce Frankie'yle ve habersizce getirmeye karar verdiği bok fırtınasıyla ilgilenmeliyim.

"Bebeğim..." Yatak odasına doğru yürürken Kyran'a sesleniyorum. "Giyindin mi?"

Yatak odasının kapısını açıp bana ters ters bakmadan önce içeride ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyuyorum. "O buradayken bana *bebeğim* demez misin lütfen?"

Gözlerimi deviriyorum. "Kyran, ben Frankie. Onunla üçlü seks yaptık. Kimseye bir şey söylemeyecek..."

Gözlerini ovuşturuyor ve ben kendimi kötü hissediyorum. Belli ki bu konuda stresli, bu duruma itilmeye hazır değil. Bu berbat bir şey çünkü birkaç dakika önce ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum.

Neden onunla her zaman bir adım ileri, iki adım geri gibi geliyor?

Frankie kapıya vurmaya başladı. "Siz sürtükler gerçekten beni burada bırakacak mısınız?!"

Hırlayarak kapıya doğru yürüdüm, hızla açtım ve sabırsız kıcını içeri aldım. "Tanrım, Frankie. Biraz daha baş belası olsana."

"Özür dilerim. Ama bu bekleyemezdi." Yüzünü Kyran'a doğru çevirip sırtırken, Kyran ayaklarının üzerinde beceriksizce kayıyor. "Merhaba Ky. Nasılsın, kıymetlim?"

Ona kaşlarını çatıyor, ama neden burada olduğunu açıkça bildiği için kızarıırken her zamanki kadar korkutucu değil.

"Onu rahat bırakır mısın lütfen?" Gümbürdüyorum. "Sorun nedir? Biz de tam yemek yemek üzereydik..."

"Pekala, siz ikiniz sarmaş dolaş evcilik oynarken kötü haberi verdiğim için üzgünüm..." Ceketinin cebinden elektronik sigarasını çıkarıyor ve uzun bir nefes çekiyor. "Ama Zeb'in OnlyFans'ınızı bulduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm."

"O ne?!" Kyran havlıyor, gözleri dehşet içinde açılıyor.

"Kyran, lütfen gidip yemeğini yer misin?" Ona tısladım. "Bunu ben halledeceğim." Bana ters ters bakınca yutkunuyorum ve anında geri çekiliyorum. "Özür dilerim, bebeğim." Omzunu ovmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor. "Bu

kaba davrandım... Öyle demek istemedim. Sadece endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Yemeğinin tadını çıkar-"

"Avi, lanet yemek umurumda değil!" diye bağıyor.

"*Bebeğim.*" Frankie suratını asar. "İkiniz birlikte çok tatlısınız."

"Sen, kapa çeneni." Onu işaret ediyorum, sonra Kyran'a dönüyorum, açıkça çıldırmış durumda ve bununla başa çıkmam gerekiyor. "Zeb benim en iyi arkadaşlarımdan biri, Kyran. Yemin ederim kimseye söylemeyecek." Onay için Frankie'ye bakıyorum. "*Doğru mu?*"

Sıkıca başını sallıyor. "Kesinlikle. Zeb asla bir şey söylemez." Kyran'ın omuzları biraz gevşiyor. Frankie ekleyene kadar, "Ama sanırım sana şunu da söylemeliyim ki bir arkadaşı ona linki gönderdiği için bulmuş..."

"Ne arkadaşı?" Nefes nefese kaldım. "BC'ye mi gidiyorlar?"

Frankie ikimize de sempatik bir bakış atıyor, kasıtlı olarak cevap vermiyor, bu da onun için soruyu cevaplıyor. Yüzüm ellerimin arasına düşüyor.

"Lanet olsun..." Kyran fısıldar. "İşte bu kadar. Hayatım bitti..." "Hayır, hayır, hayır, öyle demezdim." Frankie onu yatıştırmaya çalışır ama Belli ki işe yaramıyor. "Sadece birkaç kişi. Ve bu kimsenin *sen* olduğunu öğreneceği anlamına gelmiyor!"

Onun arkasından bağıyor, çünkü adam şimdi yurttta fırtınalar estiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Elinde telefonuyla yatak odasından çıkarken ona endişeyle soruyorum.

"Twitter'ı devre dışı bırakıyorum," diye homurdanıyor, ekrana dokunurken parmakları gözle görülür şekilde titriyor. "Sen de kendininkini yapmalısın. Hemen şimdi, Avi. Şaka yapmıyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam..."

Telefonumu çıkarıp Twitter uygulamasını açıyorum ve **Backwardz_Cap** hesabıma giriyorum. *İki yüz bin takipçi, boşa gitti.*

Tanrım... İnsanların bu boku anlamasına şaşmamalı. OnlyFans'ın ilk yüzde üçündeyiz.

"Tamam, devre dışı bırakıldı," diyorum ve tatmin olmamış gibi başını sallıyor.

"Şimdi de Hayranlar..." diye soruyor ve ben bir an için ona bakakalıyorum. "Kyran... Sadece bekle. Bunun hakkında bir dakika konuşamaz mıyız?" "*Konuşmak mı?*" diye bağıyor. "Konuşacak ne var ki?! Avi, bu

Hayatım. Geleceğim söz konusu burada!"

"Biliyorum." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunu biliyorum ve korktuğunu da biliyorum ama bir saniye düşünelim..."

"Ciddi misin lan sen?" diye tıslıyor, titreşimini hissedebileceğim kadar yaklaşıp da üzerime geliyor. "Bu nasıl bir tartışma Avi? Sil şu lanet hesabı. *Şimdi*."

Gözlerim Frankie'ye kayıyor, o da etrafta dolanıyor ve her türlü rahatsız görünüyor. "Frankie, bize bir dakika izin verir misin lütfen?"

Başını sallıyor ve koridora çıkarak yataktan ayrılıyor. Burada mı kalacak yoksa eve mi gidecek emin değilim... Onunla konuşmak ve bunun ne kadar kötü olduğunu düşündüğünü öğrenmek istiyorum.

Ama şu anda bunun için zamanım yok. Çünkü Kyran çılgına dönmüş durumda. "Bunların hepsi senin suçun..." diye mırıldanıyor, bir ileri bir geri yürüyor,

Saçlarını yumruklarıyla koparıyordu.

"Benim hatam mı?" Söyledikleri karşısında şok olmuş bir halde nefes nefese kaldım. "*Muhtemelen* bunun için beni suçla..."

"Daha dikkatli olmalıydın, Avi!" diye kükrer. "Yüzünü de bulanıklaştırmalıydın. Çünkü tanıdığımız biri ikiyle ikiyi bir araya getirene kadar ne kadar zaman geçecek? Bunun o kadar da zor olmayacağını biliyorsun."

Bir an bocalıyorum, incinmişlik, öfke ve suçluluk dalgası bir tsunami gibi üzerime çöküyor.

"Gerçi abonelik içeriğinde bile yoksun... Sadece PPV videoları var," diye mırıldanıyorum, dudağımı çiğniyorum çünkü bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum.

Twitter hesabı yüzünü hiç göstermedi. Benimki ara sıra gösterdi... Ama OnlyFans *kesinlikle benimkini* gösterdi. Yüzümü görmek için tek yapmanız gereken on iki dolar ödemek. Özel içeriklerde bile Kyran'inkini her zaman bulanıklaştırdım ama yine de... Son zamanlarda, izleme başına ödeme dışında birlikte daha fazla paylaşımımız oldu.

Çünkü bu para ile ilgili olmaktan çıktı ve *bizimle* ilgili olmaya başladı.

Kyran'ın göğsüme sokulduğu resim gibi. Yüzü görünmüyor, ama şimdi düşünüyorum da, birinin bu fotoğraf ve videolardakinin üvey kardeşim olduğunu anlaması ihtimal dışı değil.

"Beni yok etmeye mi kararlısın?" diye homurdanıyor. "Bu kadar mı?!"

"Şu an deli gibi konuşuyorsun..." Mırıldandım.

"Sil şu lanet hesabı Avi, yoksa bana yardım et..."

"Aşırı tepki veriyorsun," diye bağıryorum ona. "Zeb'i arayacağım! Arkadaşıyla konuşup ne bildiğini öğreneceğim. Her şeyi tuvalete atacak kadar ciddi bir şey değil bu!"

Elleriyle yüzünü kapatır ve onlara doğru kükrer. "Avi! Uyan artık! Bu işten çok para kazandık! Yeter artık, bu işin peşini bırakmalıyız!"

"Mesele lanet olası para değil!" Ona umutsuz bir bakış fırlattım.

Bana bakıyor, öfkeyle göğsü kabarıyor.

"Mesele para değil..." Sesim tüm öfke izlerini kaybediyor, fısıldadığım gibi yalvaran bir umutsuzluğa kayıyor, "Bu *bizimle* ilgili."

Kyran bana bakakalıyor ve içinde bir savaşın sürdüğünü söyleyebilirim... Neden bahsettiğimi tam olarak anlayan kısmı ile anlamak istemeyen kısmı arasında. Yanına yaklaşıp ellerimi göğsüne koyuyorum, vücudundaki sıcaklığı ve sinirlerinin ürpertisini hissediyorum.

"Ky... bu hesap biziz. Bizi birlikte izlemeyi seven insanlar için oynanan tüm hikaye. Bizim *özel olduğumuzu* düşünen insanlar." Duraksıyorum, ses tonumdaki çığ kırılmalı karşısında yutkunuyorum. "İnsanların sana yaltaklanmasına alışkın olduğunu biliyorum ama ben değilim, tamam mı?"

Onlardan başka kimseden böyle bir şey görmedim. *Hayranlardan*.

Mükemmel olduğumuzu düşünüyorlar ve bu sadece seksle ilgili değil...

Videolarımızı izlemenin onlara cinsellikleriyle yüzleşme cesareti verdiğini

söyleyen insanlardan mesajlar aldım... Korktuklarını ve yalnız

hissettiklerini ama bizi izlemenin onlara *yardımcı* olduğunu söyleyen

insanlardan..." "Ve aramızdaki bağı *hissedebildiklerini* söyleyen

insanlardan mesajlar aldım... Beni ve seni *birlikte* görmenin bir filmde bile

daha özel olduğunu..." diyecek kadar duygularımı bastırırken s e s i m

titriyor.

milyonlarca başka video var."

Elim yukarı kayarak çenesini kavırıyor. "Ve sana katılıyorum, bebeğim. Bu artık seksle ya da parayla ilgili değil. Bu *Kyran ve Avi'yle* ilgili ve ben... Seni de kaybedeceğim anlamına geliyorsa bundan vazgeçmek istemiyorum."

Yüzümü düşürmek zorundayım, çünkü şu anda ona bakmaktan ölesiye korkuyorum. Ortadan ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, tüm çirkin güvensizliklerim yumuşak bir karın gibi ortaya çıkıyor.

"Avi..." diye fısıldıyor kaba sesi ellerimi ellerinin arasına alırken. "O hesabı silmen için sana *yalvarıyorum*. Lütfen, sadece beni ve geleceğimi düşün... NFL'i. Şimdilik geri kalan her şeyi bir kenara bırak ve biri öğrenirse bunun beni ne kadar mahvedebileceğini düşün."

Göğsüm çöküyor ve gözlerimi kapatıyorum. Sanki kalbimi göğsümden söküp ona vermişim gibi hissediyorum... Ve o lanet olası *futboldan bahsediyor*.

"Az önce söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı...?" Geri çekiliyorum, belimden eğilip kollarımla başımı kapatıyorum, çünkü her yerim ağrıyor.

"Evet. Yaptım... Tabii ki yaptım," diye mırıldandı. "Ama şu an için bunun bizimle ilgili olmadığını, *benimle ilgili olduğunu* söylüyorum."

"Tanrım, daha bencilce konuşabilir miydin..." Doğruluyorum ve gözlerimi lanet olası cennete çeviriyorum.

Şu anda tam bir pislik gibi davranıyor. Ve buna şaşırdığım için bile kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü bunun olacağını *bilmeliydim*.

"*Ben mi? Bencil olduğumu mu düşünüyorsun?!*" diye hırlıyor. "Avi, beni NFL kariyerimi cehenneme çevirebilecek videoları sana olan hislerimin bir tür beyanı olarak internette bırakmaya ikna etmeye çalışıyorsun ve bu çok gülünç! Bu *bizimle* ilgili değil. O videolarda *biz yokuz*. Onlar **Backwardz_Cap** ve **Not_Your_Baby**. Ve bunu görmeni ve hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmeden ve Kyran Harbor diye bir şey kalmadan önce o videoyu kaldırmanı istiyorum!"

Başımı sallayarak kendimi yenilmiş hissediyorum. Ne dediğini anlamadığımı söyleyemem, çünkü anlıyorum. Ama ben sadece... hastayım. Belli ki benim gördüğümü görmüyor.

O videolarda biz *varız*. Ve onları kaybetmeye hazır değilim... *Daha fazlası* olduğumuzun kanıtı.

Yine de başka seçeneğim yok. Kariyerini mahvetmekten sorumlu olmayacağım ve zaten yeterince suçlu hissediyorum, çünkü nedense onu bu işe benim bulaştırdığım fikrinden kurtulamıyorum.

"İyi. Her neyse." Telefonumu elime alıp OnlyFans'ı açıyorum ve devre dışı bırakmak için düğmeye basıyorum. Ne yaptığımı dikkat bile etmiyorum, sadece hesabın kapatıldığını söyleyene kadar tuşlara basıyorum. Sonra mırıldanıyorum, "Bitti. Mutlu musun?"

Gözlerim onunkilere kayıyor ve ensesini ovuşturarak uzun bir rahatlama nefesi verişini izliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Ve dakikalarca birbirimize bakıyoruz, söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Teoride farklı hissetmemeliyiz. Ama öyle.

Birkaç tuşa basmakla sanki bir büyü bozuldu. Ve bir yanım, zincirleri nihayet çözülmüş bir rehine gibi kaçmasını bekliyor.

"Yani..." Belirsizliğini gözle görülür bir şekilde bastırıyor ve "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

İçimi çekip başımı sallıyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum. "Sen nasıl istersen Kyran."

Ayağa kalktı, odanın içinde boğucu bir süre asılı kaldıktan sonra "Belki de gitmeliyim..." diye mırıldandı.

Gözlerim kapandı ve çenem sıkıştı. *Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim...*

Tek kelime daha etmeyeceğim. *Konuşamıyorum.* O ceketini alıp ayakkabılarını giyerken ben sadece televizyona bakıyorum, her hareketi göğsümün içindeki parçaları parçalayan bir satır gibi.

"Görüşürüz, Avi," diye mırıldanıyor çıkarken. Ve ben öylece oturuyorum, hissiz. Boş ve yalnız... *Terk edilmiş lunaparkımda.*

"Sadece bundan biraz ye... Gerçekten çok güzel."

"Yemek yiyemiyorum. Çok kızgınım," diye homurdanıyorum ve boğulup ölmenden önce ciğerlerimi mümkün olduğunca çok dumanla dolduruyorum.

Frankie kanepede bana dönerek, "Avi, beni dinle," diyor. "Şu anda üzgün olduğumu biliyorum çünkü Kyran'ın seni önemsemediğini düşünüyorsun. Ama ona biraz zaman tanı. Siz OnlyFans'ı para kazanmak için kurdunuz ve bu ikinizin de beklemediği bir şeye dönüştü. Artık birlikte içerik çekmiyorsunuz diye bu ortadan kalkacak değil."

"O zaman neden gitti?" Robot gibi mırıldanıyorum, kapıdan çıkıp gidişini yutkunarak hatırlıyorum. "Eğer beni gerçekten önemseseydi, sadece bir seks arkadaşı ya da iş ortağı olarak görmeseydi, o zaman kalırdı. Kalmak istediğini söyledi..."

"Kavga ettiniz," diye iç geçiriyor, Kyran'ın baharatlı ton balığı rulolarından birini almak için yemek çubuklarını kullanıyor. "Muhtemelen kendini garip hissetti ve nasıl başa çıkacağını bilemedi. Geri dönecektir."

"Onu benim kadar tanımıyorsun." Başımı sallıyorum. "O çok kapalı biri. *Heteroseksüel* ve popüler olmaya ve yetenekleri için kutlanmaya takmış durumda..." *Olmadığım her şey.* "Bu şeylere hiç önem vermediği kadar önem veriyor..." Sesim kesiliyor ve burnumu çekiyorum. "Her neyse..."

"Bunu yaşadığın için gerçekten üzgünüm, tatlım." Frankie sırtımı okşuyor ve yıkılmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Kyran gittikten sadece yirmi dakika sonra Frankie geri geldi. Ona ihtiyacım olması ihtimaline karşı dışarıda oyalandığını söyledi ve hayatımda hiç bu kadar burnunu soktuğu için minnettar olmamıştım.

Şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Somurtkan düşüncelerimin darmadağın ıstırabına dayanamıyorum.

"Sen..." diye başladı, sonra ona bakmama yetecek kadar uzun bir süre durakladı. "Onu sevdiğini düşünüyor musun?"

Derin bir nefes çekiyorum ve kederli bir iç çekiş olarak dışarı bırakıyorum. "Evet, muhtemelen."

"Bu nasıl oldu, Av?" diye soruyor, meraklı ya da yargılayıcı değil, hatta ayrıntıları bile aramıyor. Sadece soruyu soruyor ve ben de onu suçlamıyorum.

Dış dünyaya göre Kyran ve ben sadece birbirimizden nefret eden üvey kardeşlerdik. Son birkaç aydır neler olup bittiğini başka kimse bilmiyor. Sadece para için seviştığımızı düşünen Frankie bile.

Hayranlar gerçek şeyleri izlediler... bakışları, dokunuşları ve seks *arasındaki* bölümleri. *Daha fazlasını* gördüler. Ama onlar bile son birkaç günü göremediler.

Christmakkah, açık hava sineması... bir saat öncesine kadar olan hemen hemen her şey.

Başka kimse ona aşık olduğumu görmedi.

"Daha fazlasına dönüştü," diye fısıldadım. "Sanırım bazı katmanları ya da başka bir şeyi soyduk ve sadece... Bilmiyorum. Değişti."

Frankie koltukta kaykılır. "Bir şey söyleyeceğim... ve bunun için bana kızabilirsin, ama her neyse. Elinden geleni yap," diyor kararlı bir şekilde. "*Hiçbir şey* değişmedi, Avi. Sen ve Kyran'ın kimyası en başından beri uyuşuyordu. Ben bunu gördüm. Hayranlar da gördü. İkinizin bir araya gelmesi için yalvarmalarının nedeni buydu. İnsanlar istedikleri kadar ateşli seks rolü yapabilirler, prova edilmiş hareketlerle, özel ışıklandırmayla ve süslü yerlerde kamera çalışmasıyla... Gerçek tutku *görüntüsü* vererek. Ama siz ikinizde bu online seks oyununda kimsenin sahip olmadığı bir şey vardı..."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve kaşlarımı kaldırarak bekliyorum.

"Birbirinizi gerçekten *istiyorsunuz*," diyor. "Gerçekten. Aranızdaki şey rol yapmak değildi. Hiç olmadı... Yakınından bile geçmedi. Birbirinizden nefret ettiğinizi iddia etmenizin bir önemi yok. Aslında hiç etmediniz."

Birkaç ağır saniye boyunca ona bakıyorum, bacaklarım titrerken dudaklarım aralanıyor. Bariz olandan başka söyleyecek gerçek bir sözüm yok... *Onu seviyorum*.

Nasıl oldu hiçbir fikrim yok ama oldu ve şimdi onu geri istiyorum.

Ancak bunların hiçbiri ortaya çıkamadan, kapıda şingirdayan anahtarların sesi dikkatimizi sağa çekiyor. Kapı açılıyor ve içeriye uzun boylu, siyah saçlı, belli belirsiz tanıdık bir yüzü olan, elinde bir spor çantası taşıyan bir adam giriyor.

İçeri giriyor, çantayı güm diye yere bırakıyor ve başını bize doğru eğiyor. "Ben oda arkadaşınız Ash Holloway." İkimiz de aval aval ona bakıyoruz. O da sırtıttı. "Kusura bakmayın, geciktim."

CHAPTER TWENTY-THREE

**i.throw.a.frisbee01: ikiniz birlikte çok tatlısınız 🍬 btw bedeniniz kaç? Benim ağzım
mükemmel bir uyum olurd 🍷**

**BoozyBaby: Birinin bana Backwardz_Cap'in sana baktığı gibi bakması için her şeyimi
verirdim Not_Your_Baby.**

Kyran

Eagles lanet Rose Bowl'a gidiyor.

Dün gece Ohio State'e karşı sezonun son playoff maçını oynadık. Ve kazandık.

Zar zor.

Hayatımda oynadığım en kötü maçlardan biriydi. Maçın büyük bölümünde gerideydik ve diyelim ki bu çoğunlukla benim hatamdı. Odaklanamadım. Dağınıktım, yırtılmışım, dikkatim dağılmıştı ve sadece kopmuştum. Austin Powers'ın dediği gibi, *büyümü* kaybetmişim.

Savunma ve koşucularımız oyunu üçüncü çeyreğe kadar taşıdı ve Koç çok öfkeliydi. Bana hiç dün geceki gibi bağırılmamıştı... Alnındaki damar patlayacak sandım.

Savunma oyuncularımız Buckeyes'ın skor üretmesini ellerinden geldiğince engelleyerek yeteneklerini gösterdiler. Dördüncü çeyrekte onları iki sayı ve bir saha golüyle geride bırakmıştık. İşte o zaman Gutty devreye girdi.

Ohio'nun oyun kurucusunun attığı topu daha yeni kurtarmıştık. Koç mola istediğinde onların yirmi beş yard çizgisindeydik ve Gutty beni ensemden yakaladı.

"Kyran, beni dinle." Yüzüme yaklaştı, bir şekilde aynı anda hem fısıldıyor hem de bağırıyordu. "Sana neler oluyor bilmiyorum ama artık bitecek, anladın mı? Bunu kaybetmek için *çok fazla* yol kat ettin.

biraz funk. Seni bu hale getiren her neyse, onu bir kenara bırak ve kendini yapmaya odaklan."

Zar zor nefes alabiliyordum, çok bunalmıştım. Her şey omuzlarımın üzerine yığılmış tuğla ve harç gibi üzerime yükleniyordu. Her gün içime attığım güvensizlikler boğazımdan ve gözeneklerimden dışarı çıkıyordu.

Yeterince iyi değilsin. Zayıfsın.

Değersizsin. Korkuyorsun.

Bu gerçek sensin... Dışarıdan gördükleri süperstar değilsin.

Sen acınası, kırık dökük, küçük bir başarısızlıksın.

Neden seni isteyeceğini düşündün ki?

Diğer takım için bağırıp çağıran kalabalığın gürültüsü beni sardı, o kadar yüksekti ki titriyordum.

Gözlerimi kapatıp başımı sallarken ciğerlerim sıkışmıştı... "Bu oyunu kaybedeceğim, kardeşim. Ne yaptığımı bilmiyorum... Sanırım panik atak geçiriyorum..."

Guty'nin parmakları omuzlarıma saplandı ve gözlerim açılana kadar beni sertçe sarstı. "Kes saçmalamay, Nueve! Bu sen değilsin. Sen bu ligdeki en iyi oyun kurucusun ve savaşmadan pes etmezsin."

Bu sözler aklıma takıldı, bir anı parıldadı... Avi'nin aptal kartal kostümü içinde bana aynı şeyi söylediği anı.

"Savaşmadan yenilmezsin... Güven bana, biliyorum."

Bu düşünce dudaklarıma ürpertici bir sırıtış getirdi ve küçük bir kahkaha attım.

O maskot kıyafeti içinde tam bir aptala benziyor... Ay yürüyüşü ve Elektrikli Kaydırak'ı yapış şekli. Yemin ederim tam bir ahmak.

"Her şey bitene kadar bitmiş sayılmaz," diyen sesi zihnimde çınladı.

"Daha bitmedi..." Omuzlarımı dikleştirerek mırıldandım. "Daha bitmedi."

"Lanet olsun!" Guty sırtıma sert bir tokat atarak bağırdı. "Şimdi gidip şu lanet şeyi kazanalım, bebeğim!"

Ben senin bebeğin değilim... Sırıtışım genişledi ve ellerimi birbirine vurdum, kaslarım kararlılıkla sertleşti. Ben onunum.

"Hadi yapalım şu işi!" O hırlarken ben de kaskımı Guty'ninkine vurdum.

Ondan sonra, bir görevdeydim. Bu oyunda yaptığım hatayı telafi etme görevi. Otuz saniye içinde, Guty'ye bir gol pası attım.

Bir sonraki sürüşümüzde, bir tane daha.

Etrafımdaki herkes çıldırmış gibiydi ama ben bütün gece ilk defa sakindim. Kendi alanımdaydım... Ve ne zaman saha kenarına baksam, Baldwin'in orada o aptal kalça atma hareketini yaptığını hayal ediyordum. Bu beni güldürüyordu ve insanlar muhtemelen deli olduğumu düşünüyordu, ama her neyse.

Bu gece kaybetmeyecektim. O anda dünyada tamamen emin olduğum tek şey buydu.

Maçın bitimine otuz saniye kala, Theo'nun sihrini konuşturabilmesi için gol atma mesafesine girmemiz gerekiyordu. Ama benim başka planlarım vardı.

Başlama vuruşuyla birlikte iki adım attım ve en iyi arkadaşım, ACC'nin, belki de tüm ligin en iyi geniş alıcısıyla göz göze geldim. Roadrunner gibiydi, manyak gibi koşuyor, Buckeyes savunmasından o kadar uzaklaşıyordu ki onu yakalamalarına imkân yoktu.

Sonra topu uzaya fırlatılan bir roket gibi fırlattım ve mükemmel bir spiral çizerek göndermek için neredeyse omzumu yerinden çıkarıyordum. Uzun bir atıştı... Şimdiye kadar denediğim en uzun atıştı.

Ama top on yarda çizgisinde Guty'nin uzanan kollarına doğru eğildi. Sahanın 82 metre ilerisinde. Ve koşarak gol bölgesine girdi ve bize maçı kazandırdı.

İnanılmaz bir yükselişti, dostum. Oynadığım en felaket maçlardan birinden dönüp sadece kariyerimin değil tüm sezonun en uzun touchdown pasını atmak... Ligin gördüğü en uzun paslardan biriydi. Her türlü rekoru kırdım. Hayatımın en büyük heyecanıydı.

Ama heyecanlı bakışlarım saha kenarına yöneldiğinde o yoktu... *Maskot.*

Ve gülümsemem biraz soldu, ev özlemi başka şeylerle birlikte ortaya çıktı... Pişmanlık ve huzursuzluk. Galibiyet evde çok daha iyi hissettirirdi, bu kesin.

Ama o anda, takım arkadaşlarımla kutlama yapmaya odaklanmak için bunu bir kenara ittim. Birinci Lig Şampiyonluğu için oynayacaktık.

Sadece bir büyük zafer daha beni çağırıyor.

Dün gece Ohio'da biraz eğlendik ama asıl partinin Boston'a döndüğümüzde başlayacağı konusunda herkes hemfikirdi. Guty ve ben bu gece yatakhaneimizde büyük bir parti veriyoruz. Aslında, tüm kat bir bütün olarak coşacak.

Ve heyecanlıyım, evet. Ama aynı zamanda günlerdir beni rahatsız eden endişeli belirsizlikle de boğuşuyorum.

Kavgamızdan beri Avi'yle hiç konuşmadım. Tek kelime bile... *Radyo sessizliği.*

Maçtan önceki hafta boyunca onlarca kez oraya gidip onu görmeyi düşündüm. Tek istediğinin kalmam olduğunu bildiğim halde çekip gittiğim için özür dilemek için.

Ama ne zaman ayakkabılarımı giyip kapıya doğru gitsem bir şey beni durduruyordu. Bunun korku olduğunu düşünmekten nefret ediyorum... Ama tam olarak öyle olduğuna eminim.

Çünkü onu görmek istiyorum... *Onu görmeyi çok istiyorum.*

Ona OnlyFans konusunda bir pislik gibi davrandığım ve tüm bu boktan durumu kendime mal ettiğim için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Olanları beynimde yüzlerce kez gözden geçirdim ve ne kadar mızımız, hak sahibi bir pislik olduğumu aşamıyorum.

Evet, okuldaki insanların Avi'nin hesabını bulması konusunda hâlâ çok gerginim. O videolarda benim olduğumu anlayacaklarından ve takımdan atılacağımdan ya da daha kötüsü... Okuldan tamamen atılacağımdan korkuyorum. Para için gey pornosu yaptığım için rezil olurum ve hayatımın geri kalanını önemsiz bir işte çalışarak geçirmeye mahkum olurum...

Evde, o kabuslarla yaşamak.

Bu büyük bir felaket olurdu ama yine de... Her şeyi yanlış ele aldım. Onunla kavgaya edip kaçmak yerine kalıp Avi'yle bu konuyu konuşmalıydım.

Ben de kalmak istediğimi söyledikten sonra.

Eminim yine benden nefret etmeye başlamıştır. Kavgamızdan bu yana geçen bir hafta içinde bana bir kez bile mesaj atmamasının ya da aramamasının nedeni bu olmalı... Maç için beni tebrik etmek için bile aramadı. İçim parçalanıyor.

Ama o gece söylediklerinin korkusu... beni hala iliklerime kadar korkutan bir şeye ne kadar yaklaştığımızın korkusu... beni yerime sıkıca sabitledi. Kafamı dışarı çıkardığımda ne kadar sıcak olduğunu bildiğim için artık o kadar da sıcak gelmeyen sıcak kaçınma ve inkar baloncuğuma geri döndüm.

Noel'den Yeni Yıl'a kadar olan o bir hafta hayatımın en güzel zamanlarıydı. Bunu bastırabilirim, sadece seks ya da zaman geçirmek için bir şeymiş gibi davranmaya devam edebilirim, ama artık kimse bu saçmalığa inanmıyor. Ben bile.

Daha da kötüsü, yarın takımın ziyafeti var. Maskot da *dahil olmak üzere* takımın tüm üyelerinin aileleriyle birlikte orada olması gerekiyor. Avi katılmayı planlıyor mu bilmiyorum.

Bu yüzden her şeyi hazırlarken, bu gece destansı bir kutlama adına çılgın ve gürültülü olmaya hazırlanırken bile, içimde hala kaşınan bir *farkındalık var*, içkiler akarken, müzik yükselirken ve kızlar çapkın bakışlar ve alaycı dokunuşlarla etrafımı sararken, tek yapmak isteyeceğim şeyin aylardır yaptığım şey olduğunu çok iyi biliyorum...

Aptal partiyi bırak ve onun yerine evine git. Çünkü gerçekten olmak istediğim yer orası.

Ve bunun kaçınılmaz olarak gerçekleşmesini beklemek istemiyorum. Onunla *şimdi* konuşmalıyım. Aramızda neler olduğunu anlamak için.

Hayranlar olmadan biz diye bir şey varsa tabii.

"Hey..." Birkaç saat içinde başlaması beklenen partiye hazırlanmak için etrafta bir şeyler taşıyan Guty'ye mırıldanıyorum. "Bir saniye dışarı çıkmam lazım."

Ayakkabılarımı giyip ceketimi giyiyorum. *Bu sefer gerçekten gidiyorum.*

"Parti için geri döneceksin, değil mi?" diye soruyor, tezgahın üzerine içki şişelerini dizerken. "Dokuz Numara İnç'i ellerine almak isteyen bir sürü güzel bayan var."

Yüzümdeki dehşet ifadesine kıkırdıyor. "Lütfen bana böyle demeyi kes. Sanki sikimi tanımak için kişisel olarak zaman harcamışsın gibi görünüyor."

Sırıttıyor ve göz kırptıyor, ancak gözleri beni kapıya doğru fırlatan çalışkan bir şekilde üzerimde duruyor.

Hepsinin kafamın içinde olduğunu biliyorum. *Eğer Guty, OnlyFans'ta Avi ile seks yaptığıma dair bir söylenti duysaydı, kesinlikle bir şeyler söylerdi.*

"Bu parti için buraya dönsen iyi olur!" diye seslendiğinde salona doğru koşuyorum.

Söz vermiyorum, kardeşim.

Thomas More Apartmanı'na giden yolu adımlarken sinirlerim ve endişelerim midemde kurutucudaki çamaşırlar gibi yuvarlanıyor. Kalbim

Asansörle dördüncü kata çıkmanın her ıstırap dolu saniyesi boğazımda düğümleniyor, parmaklarım kıpırdıyor, ayak parmaklarım nabzımın hızına ayak uydurmak için hızla vuruyor. Kapılar nihayet açıldığında koridora çıkıyorum, kapısının önüne gelene kadar her adımda uzun nefesler çekiyorum...

446. Bana diğerlerinden daha çok evim gibi gelen yer.

Çünkü onun olduğu yer orası.

Kapıyı çalarken, önce aramalıymışım gibi hissederek beceriksizce yer değiştiriyorum. Ama ben böyle yapıyorum. Habersiz geliyorum ve o da beni içeri alıyor. Bu bizim olayımız.

Ancak bu sefer kapı açıldığında beni farklı biri karşılıyor. *Tam anlamıyla.*

Siyah dağınık saçlı, dudağında piercing olan ve nedense çok tanıdık gelen bir adam, yatakhanein içinde boxer'ından başka bir şey giymeden durmuş elma yiyor.

O kadar şaşkınlığım ki, Medusa beni taşla çevirmiş gibi hissediyorum.

"Yardımcı olabilir miyiz?" diye cıvıldıyor adam, ben ona aval aval bakarken çiğneyip yutkunuyor, nefes almıyor, gözünü kırpmıyor.

Kalbim artık atmıyor bile.

"Uh... Avi..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve temizliyorum. "Avi... burada mı?"

Dudakları kıvrılıyor ve elmasından bir ısırık daha alıp kenara çekilerek sesleniyor: "Aviel, hayatım! Senin için gelen biri var." Bana bakıp sırtıyor. "Hemen çıkacak. İçeri gel, dostum. Biraz rahatla."

O aksan... O Avustralyalı.

Yatakhanein içine doğru ilerlerken bakışlarım şaşkınlıkla daralıyor. "Ash Holloway mi?"

"Kanlı canlı." Kendi kendine kıkırdarak eğiliyor. Ve benim gözlerim seğiriyor.

Lisedeyken kız arkadaşımı çalan herif şimdi burada mı? Avi'nin lanet yurdunda, yarı çıplak?

Bu bir çeşit hastalıklı şaka mı?!

Olup bitenlerin gerçekliği kafama öyle bir çarpıyor ki, düşmemek için mutfak adasının kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

O neden burada? Neden kıyafet giymiyor? Aman

Tanrım, Avi duşta mı?!

Panik atak tüm şiddetiyle geri döndü ve belimden bükülüp elimden geldiğince nefes alarak onu savuşturmaya çalışıyorum.

"Kyran..."

Avi giyinik ve yeni duş almış gibi görünmeden odaya girdiğinde yüzüm asılıyor. Yine de, şurada meyve çıkırdatıp bize bakan emo pisliği varken pek de rahat sayılmaz.

Avi hızla bana doğru koşuyor, gözleri kocaman. "Ne yapıyorsun burada?"

"Üzgünüm..." Nefes nefese kalıyorum, doğrulup ters ters bakmaya çalışıyorum ama yine de kalbim iki büyük elin arasında sıkılıyormuş gibi hissediyorum. "Bir şeyi mi *bölüyorsun*?"

"Hayır," diye fısıldıyor, Ash'e bakarken biraz mahremiyet için beni mutfağa doğru itiyor. "Göründüğü gibi değil Kyran, yemin ederim..."

"O neden burada?" Gözlerimi oturma odasına fırlatıp sanki buranın sahibiymiş gibi kanepeye yerleşen Ash'e dikerek homurdanıyorum. "Neden... giyinik değil?"

"Görünüşe göre etrafta böyle dolaşıyor." Avi elini saçlarının arasında gezdiriyor. "O benim oda arkadaşım. Geçen gün ortaya çıktı... Sanırım rehabilitasyonda ya da onun gibi bir yerdeydi ve yeni çıktı." Dudağını ısıyor, gözlerindeki sisli mavi yalvaran bir içtenlikle parlıyor. "Lütfen inan bana, hiçbir şey olmadı."

Onun sözleriyle içime dolan rahatlama dalgasına engel olamıyorum, göğsümdeki gerginlik biraz hafifliyor. Bana yalan söylediğini sanmıyorum... Yalan söylüyor *gibi görünmüyor*.

Kurnazca başımı sallayarak, buraya neden geldiğimi ve ne söyleyeceğimi hatırlamaya çalışıyorum, ancak ortak alanımızda başka bir kişi olduğu gerçeğiyle her şey paramparça oldu. Uzun zamandır sadece *bize* ait olan bu yer... şimdi bir pislik davetsiz misafir tarafından istila edilmiş durumda.

"Ben... Ben sadece..." Ash ayağa kalkıp bize doğru koşarak elma çekirdeğini hemen yanımdaki çöpe attığında sesim kesiliyor. Fısıltıyı alçaltarak Avi'ye doğru eğildim. "Seninle konuşmak istedim... özür dilemek için-"

"Lanet olsun!" Ash'in nefesi kesildi ve ikimiz de ona ters ters baktık. "Şimdi seni nereden tanıdığımı hatırladım! Hepimiz liseye beraber gitmiştik!" Gülüyor ve başını sallıyor. "Sen Avi'nin üvey kardeşisin, değil mi?"

Dişlerim birbirine o kadar sıkı kenetlendi ki neredeyse kırıldıklarını hissedebiliyorum. "Evet... Ve son sınıfta kız arkadaşımı sikmiştin."

Dehşete düşmüş gibi bir elini göğsüne götürüyor. "Bunu *ben* mi yaptım?" Başımı sallıyorum, gözlerimden ona ateş püskürüyorum. Kaşları çatılıyor. "Özür dilerim, dostum. Son sınıfta çok kötü durumdaydım. Her

şey biraz bulanık..."

"Adı Becca Hansen'dı," diye mırıldanıyorum ve o da dudaklarını büzüyor.

"Ohhh, doğru, doğru. Sanırım hatırlıyorum," diye iç geçiriyor, ellerini birbirine sürterek. "Bir süreliğine kızları tekrar denemeye karar verdim." Çenesini Avi'ye doğru eğiyor ve göz kırpmıyor. "Karıştırmak her zaman eğlencelidir."

Avi'nin kirpikleri titriyor, bakışları rahatsız edici bir şekilde bana kayıyor ve bana tam olarak okuyamadığım bir bakış atıyor. Birdenbire ortaya çıkan bu adamdan duyduğu rahatsızlığı mı ifade etmeye çalışıyor yoksa takıldıkları için mi gergin bilmiyorum... Görünüşe göre ikisi de biseksüel ve birlikte yaşıyorlar ve adam sanki baştan çıkarıcı bir çiftleşme çağrısı yapıyormuş gibi iç çamaşırlarıyla dolaşıyor.

Tanrım, bundan nefret ediyorum. Buradan defolup gitmem lazım.

"Arayı kapatmak eğlenceliydi ama gitsem iyi olacak," diye homurdanarak kapıya doğru sendeledim.

"Kyran, bekle." Avi beni takip ediyor ve ben kapı koluna uzanamadan kolumu tutuyor. "Henüz gitme. Bir yere gidip konuşabiliriz..."

Vücudum kendiliğinden ona dönüyor, kokusunun aniden duyularımı ele geçirmesi karşısında nefesim daralıyor. Bana Noel'i hatırlatıyor.

Dudağımı ısıyorum, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, onunki kalmam için yalvarırken benimkiler *gerçekten* ne kadar istediğimi gösteriyor. Ama sonra onun yanından geçip Ash Holloway'e bakıyorum, o da orada öylece durmuş, merakla bizi izliyor.

Omurgam sertleşiyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, buna gerek yok. Ben sadece... seni bu gece yurdumdaki partiye davet etmeye geldim."

Avi'nin alnı çizgileniyor ve Ash şarkı söylemeye başladığında yüzü buruşuyor, "Parti parti parti! Biz de oradayız!"

Yutkunarak Avi'ye öfkeyle çaresiz bir bakış atıp kaşlarımı kaldırıyorum.
Biz mi?

"Hiçbir şey olmadı" diyor ve sanki ona inanmamı istiyormuş gibi başını sıkıca sallıyor. *Ona gerçekten inanmak istiyorum.*

Ama tüm bu çileden yorulmuş bir halde iç çekerek kapıya dönüyorum. "Tamam o zaman. İkinizle de birkaç saat sonra görüşürüz."

Kapıyı açarken Ash'in "Hoşça kal!" diye mırıldandığını duyuyorum. Sonra Avi'ye fısıldıyor, "Adı neydi?"

"Kyran," diye homurdanır Avi ve Ash "Byee, Kyran!" diye bağırır.

Kapıyı arkamdan çarparak koridorda tepiniyor, öfkeyle asansöre doğru ilerliyorum. Ama içeri girdiğimde, ellerimi saçlarımda yumruklayarak duvara yığılıyorum.

Ne oluyor lan? Böyle olmaması gerekiyordu... Bu partinin her yerinde resmen felaket yazıyor.

Müzik gümbür gümbür. İçkiler akıyor.

Kyran saplantılı, Kyran öfkeli.

Daha önce olanları unutmak için elimden geleni yapıyorum, düşüncelerimi bastırmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar içiyorum ama bu bile işe yaramıyor. Şimdi, hayatımdaki tüm saçmalıklara odaklanmak yerine, bunu sarhoşken yapıyorum ve bu da bir haftadır hissettiğim hayal kırıklığını, kafa karışıklığını ve genel ıstırabı ikiye katlıyor.

Avi hala ortaya çıkmadı ve ben onun yokluğunun nedenini düşünmeden edemiyorum...

Ash ile mi takılıyor?

Partiden önce hızlıca sevişiyorlar mı?

Avi'nin yeni ve geliştirilmiş OnlyFans'ı için sevişirken kendilerini filme mi alıyorlar, çünkü tek ihtiyacı olan bir bedendi ve şimdi yerime ben mi geçtim?

Muhtemelen kafayı yemiş durumdayım... Aslında öyle olduğumu biliyorum. Ama Avi'nin OnlyFans'ı kapattığı için bu kadar üzülmesinin nedeninin sadece *ilgiyi* sevmesi olduğu fikrinden kurtulamıyorum. Ve artık bunun bir parçası olamayan *ben olduğuma göre*, para için düzüşecek yeni birini bulması mantıklı olurdu.

Spiraller çizerek fincanımı dudaklarıma götürüyorum ve Bea'nın bana verdiği güçlü bir içkiden büyük bir yudum alıyorum. Theo onu davet etti ve o da Micah, Frankie ve gösterişli kıyafetler giyen yargılayıcı kişi gibi tüm arkadaşlarını davet etti... *Adı neydi?*

Oh evet. Zeb.

OnlyFans'ı bilen kişi.

Buraya geldiğinden beri onu gelişigüzel izliyorum ve bir kez bile üvey kardeşim tarafından becerildiğimi gördüğünü gösteren sırtıkan bir bakış atmadı. Bana hiç dikkat bile etmiyor ve belki de aşırı tepki verdiğimi düşündükçe korkum yavaşça geri çekiliyor.

Avi haklıydı. Yüzüm hiçbir içerikte yoktu. Birinin bunu bir araya getirmek için gerçekten araştırması gerekirdi ve BC'deki rastgele çocukların sebepsiz yere bu tür bir dedektiflik çalışmasına girdiğini görmüyorum.

Tüm bu olanlar yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum. Avi'yi suçlamak alçakça bir hareketti ve suçluluk duygusu hâlâ içimde çalkalanıyor. Sonuçta, bunu *kabul ettim*. Ben rızası olan bir yetişkinim.

Zorlanmadım ya da kandırılmadım. Kamera karşısında seks yapmayı *seçtim* çünkü paraya ihtiyacım vardı ve ne olursa olsun sonuçlarına ortağımla birlikte katlanmalıyım. *İş ortağı*.

Eski...

Ugh.

Odanın diğer ucuna bakarken Frankie'yi görüyorum ve başını kaldırıp gözlerini benimkilerle birleştiriyor. Bana sempatik bir gülümseme atıyor ve kendimi içinde bulduğum karmaşa yüzünden olsa da, bir şey bundan daha ağır geliyor.

Birinin ayrılıkla uğraştığınızı anladığında size attığı bakışa benziyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Avi ve ben ayrılmadık. Hiç birlikte olmadık. Biz sadece arkadaş ve üvey kardeşiz.

İş bitti, hepsi bu.

Sertçe yutkunuyorum, dudaklarım aralanıyor ve Frankie sanki benimle konuşmaya geliyormuş gibi yanıma doğru yürümeye başlıyor, biriyle dertleşmek için duyduğum o manyetik ihtiyaçla beni içine çekiyor. Her şeyi kendi üzerimde taşımaktan bıktım usandım. Sadece bu seferlik, içimi dökmek istiyorum.

Ama o daha oraya varamadan, odaya iki yeni kişi girer.

İkisi de uzun boylu, koyu renk saçlı, tırnakları boyalı ve siyah kotları yırtık emo oğlanları. Birinin sıska bir pislik olması dışında, diğeri ise... Şey, o *Avi*.

Ash, Avi'yi kolundan tutup sürükleyerek odaya giriyor ve onları bir arada görmek bile göğsüme küt bir cisimle defalarca bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyor... *dokunaklı*. Frankie onları selamlıyor, yanağından öperken Avi'ye bir şeyler fısıldıyor. Ve Avi'nin bakışları hemen bana doğru kayıyor, gözleri bir şekilde hem arzu hem de tedirginlikle parıldıyor.

Avi arkadaşlarına merhaba diyor ve ayaklarım yere sabitleniyor, her ne kadar ona doğru yürümek için karşı konulmaz bir istekle titriyor olsam da.

Ama benim yok.

Burada öylece durmuş, gecenin milyonuncu kokteylini yudumluyor, ona sinsi bakışlar atan Zeb'le konuşmasını ve Avi'nin gözlerini devirmesine neden olan şeyler fısıldamasını izliyorum - büyük olasılıkla *Hayranlar* hakkında. Ama ikisi de bakmıyor

Sanırım bu şimdilik iyi olduğum anlamına geliyor. İtibarım güvende ve daha rahat nefes alabilirim.

Yapabilmeliyim... Ama yine de bu kadar *kolay* olmuyor gibi görünüyor. istediğim gibi.

Dikkatimi dağıtmak için, birkaç takım arkadaşımın beni bira pong oyununa çekmesine izin veriyorum, her zamanki gibi, sadece kısmi odaklanmayla bile hepsini eğitiyorum, çoğunluğu odanın karşısında kalıyor.

Ash, Avi'nin üzerine atlıyor, kolunu Avi'nin omzuna atıyor ve kulağına çok yakın konuşuyor. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum ama Avi geri çekilip Ash'in eli Avi'nin sırtında rahatça aşağı doğru kaydığında, pinpon toplarından birini avucumun içinde eziyorum.

Kan dolaşımda yüzen içki her şeyi bulanıklaştırıyor, The Weekend'in bir şarkısı pürüzsüz ritimlerini gıcırdayan vücutlarla dolu odanın her tarafına dokuyor. Birkaç farklı kız bana bakıyor, bazıları flört etmek, kıkırdamak ve göğsüme dokunmak için yanıma geliyor. Ama ben sadece uzaklaşmaya devam ediyorum çünkü bu doğru gelmiyor. Ve doğru *gelmemesi* beni daha da strese sokuyor.

Kızlarınkinden çok daha büyük bir el omzuma düşüyor ve yüzüm kayıyor. Daha gözlerimiz buluşmadan kokusu onu ele veriyor. Ama sonra göz göze geliyoruz ve fırtına bulutlarına benzeyen bir mavilik beni olduğum yere kilitliyor ve nefes alışımı sığlaştırıyor.

"Hey..." Avi yeterince rahat bir şekilde gürlüyor, ancak bakışları o aptal kelimeden çok daha fazlasını söylüyor. "Konuşabilir miyiz?"

İçgüdüsel olarak başımı sallamaya başlıyorum. Ama sonra etrafımdaki insanlara bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Fincanımı dudaklarıma götürerek arkadaşlarına doğru başımı sallıyorum. "Bu bir parti. Git eğlenmene bak."

"Kyran, bunu yapma," diye iç geçiriyor, duyulabilir bir şekilde üzgün ama kimse duymasın diye sesini alçaltıyor. "Demek istediğini anlattın ve iş bitti, ama... gerçekten bu kadar mı?" Bana göz kırpmıyor; kasvetli bir bakış.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum..." Omuz silkiyorum, kalbim bambaşka bir şey *haykırırken* bedenim etkilenmemiş gibi davranıyor.

Dudaklarını yalıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Bana yanıldığımı söylemeni istiyorum... bitirmenin onu *bitirmediğini*." "Biz" diye fısıldamadan önce hızla etrafına bakınıyor.

Ve bunu ona söylemek istiyorum. Biliyorum ama *yapamıyorum*. Çünkü bu hiç mantıklı değil.

Ona karşı bir şey hissedemem, çünkü ben eşcinsel değilim.

Gerçek bu, bir çocuğun battaniyesine sarıldığı gibi sarıldığım *gerçek*. Başka bir şeyi kabullenmeyi beceremiyorum. Bu çok büyük, çok kafa karıştırıcı.

Çok fazla.

"Ama *biz* sadece rol yapıyorduk." Kelimeleri boğuk boğuk söyledim. "Hayranlar için... Hatırladın mı? Başından beri öyle olması gerekiyordu." Gözlerimi ovuşturarak keskin bir iç çektim. "Kahretsin Avi, bunların hiçbirini ben istemedim..."

Yüzündeki ifade beni katlediyor. O geniş gri gözlerindeki çaresiz hayal kırıklığı... Bunu görmeye dayanamıyorum.

Bu yüzden bütün hafta oraya gitmedim. Beni durduran şey buydu... Onun bana öyle baktığını görmek.

"Bu kadar korkak olmayı bırak ve bunun senin yine kaçışın olduğunu kabul et," diye tıslıyor. "Tanrım, bir şeylerin değiştiğini kabul etmekten çok korkuyorsun."

..

"Haklısın," diye sessizce bağırarak sözünü kestim. "Bir şeyler değişti. Senden nefret etmeyi bıraktım. Biz kardeşiz, *arkadaşız*. Ve bu iyi bir şey, Avi." Başımı yavaşça sallıyorum. "Ama hepsi bu kadar. Olmak zorunda..."

Omuzlarını dikleştiriyor, çenesini sıkarak tam kulağımın dibinde mırıldanıyor: "Benden hiçbir zaman *gerçekten* nefret etmedin Kyran. Etmediğini ikimiz de biliyoruz..."

Sonra dönüp fırtına gibi uzaklaşıyor ve beni titreyerek içkimin geri kalanını iki büyük yudumda içerken bırakıyor.

Arkadaşlarının yanına dönüp Micah ve Ash'in arasına sıkışmasını izlerken kollarım ve bacaklarım ağırlaşıyor. Ash kolunu bir kez daha Avi'nin omzuna dolayarak ona sırtıyor ve Avi'nin dudakları o kaygısız gülümsemelerinden birine dönüşüyor.

En yakın şişeyi kaptığım gibi birkaç bardağa bir demet dolduruyorum ve "Kim shot ister?" diye bağıryorum. Bunun üzerine bir grup insan tezahürat yaparak koşuyor.

Lexi bana doğru yaklaşıyor, bir fincan alırken göğüslerini yanıma yapıştırıyor. Benimkini onunkine vurarak geri alıyorum, o kulağıma fısıldamak için yanıma gelirken ben de birkaç tanesini yakındaki insanlara dağıtıyorum.

"Yarın gece seni takım elbisenin içinde seksi bir şekilde görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor ve tırnaklarını sırtımda gezdiriyor.

O kadar uyuşmuşum ki zar zor hissediyorum.

Ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum ve o da kıkırdıyor. "Ziyafet için, şapşal."

"Doğru," diye geveledim. "Lanet olası ziyafet." Bir kadeh daha yudumladım. "Nasıl unutabilirim ki..."

"Bence elbisemi seveceksin." Dudakları yüzüme değiyor ve irkiliyorum. "Kim bilir... belki de içime bir şey giymem."

"Hm..." Gözlerim bir kez daha odanın içinde gezinirken ilgisiz bir şekilde homurdanıyorum.

Avi ve arkadaşları şimdi kanepede oturuyorlar.... Ve Ash'in eli Avi'nin kalçasında.

Göğsüme saplanan keskin bir bıçak darbesini yutkunarak geçiştiriyorum, "Bak Lexi... geçmişte her ne yaptıysak... Üzgünüm ama bitti."

"Bitti mi?" diye nefes nefese kalır. "Neden?"

Dolaşan ellerinden uzaklaşırken, "Çünkü bu asla yürümez. Ben... başka birinden hoşlanıyorum."

Bir şeyler mızızlanmaya başladı ama ben dinlemiyorum bile. Başka bir eli izlemekle meşgulüm. Avi'nin kalçasında bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Avi bu işin içindeymiş gibi görünmüyor ama itip kakmıyor da.

Neden umursuyorsun ki? Ona sadece arkadaş olduğunuzu söyledin ve zaten öyle bile değilsiniz. Ondan nefret etmeye devam etmelisin.

İlk başta ondan gerçekten nefret etmediğini söylediği için haksız olduğunu kanıtla, çünkü kesinlikle nefret ediyordun.

"Hey, bebeğim Nueve!" Gutty sendeleyerek yanıma geldi ve bana yeni bir içki uzattı. "Bu parti çok küçük, amigo."

"Bunun şerefine, orospu çocuğu." Bardağımı onunkine vuruyorum, bir yudum alırken her yere içki döküyorum.

"Yarın akşamdan kalma olacağım," diye homurdanıyor. "Tanrı'ya şükür ziyafet yediye kadar değil."

Ash Holloway'in utanmazca üvey kardeşimi tavlamaaya çalışmasına bakarak, "Lanet olası ziyafet," diye alay ediyorum. "Neden oraya gitmek zorundayız ki? Görmek istemediğim bazı insanlar var, ne demek istediğimi anlıyorsanız..."

"Seni anlıyorum kardeşim," diye hıçkırdı Gutty.

Beni gerçekten dinlediğini sanmıyorum ama neyse. Avi ve yeni arkadaşına ters ters bakmakla meşgulüm, birbirlerine takılıyorlar.

Frankie de Ash'in Avi'ye dokunma şeklini izliyor gibi görünüyor. Bana bakıyor, gözlerimiz yine o sözsüz bakışlardan birinde kilitleniyor

konuşmanın geçişlerini. Kaşları birbirine çarpıyor ve başını hafifçe sallıyor.

Dudaklarımı büzüp omuz silkiyorum ve içkimi yudumluyorum.

Benden ne yapmamı bekliyor? Oraya koşmamı, Ash'i üvey kardeşimin üzerinden çekip almamı... Herkesin önünde olay çıkarıp, onun yanındayken göğsümde hissettiğim acının gerçek olduğunu bir kez daha kanıtlamamı mı? Ona her baktığımda karnım dönüyor, derim uğulduyor ve ne kadar itmeye ve yokmuş gibi davranmaya çalışsam da, sanki daha da güçleniyor, öyle ki onun yanında olmadığım da anatomimin parçaları kayboluyormuş gibi hissediyorum...

Bunu yapamam. *Çünkü bu şeylerin ne anlama geldiğini kim bilebilir ki?*

"Theo nerede?" Anlamsız kelimelerle dikkatimi dağıtıyor, aptal gözlerimi umursamadığım tüm o aptalca şeylerin yaşandığı aptal kanepeden uzaklaştırmak için etrafımda dönüyorum.

"Sanırım biriyle gitti..." Guty kolumu çekiştiriyor. "Sence bu gece kiminle takılmalıyım?"

"Dostum, umurumda değil," diye mırıldanıyorum, göz kapaklarım düşüyor. "Kiminle istersen takıl." Ona zoraki bir gülümseme fırlatıyorum. "Sence bu gece kiminle takılmalıyım?"

Guty kıkırdıyor, ben ona karşı koyarken yanaklarımı çimdikliyor. "İstedğin kişiyle takılabileceğini biliyorsun."

"Yeni biriyle takılmam lazım..." Ne söylediğimin farkında bile olmadan törpülüyorum. "Sonuncusunu sikip atmam lazım."

"Kim...? Lexi mi?"

Gerçek bir tepki vermek yerine homurdanırken, gözlerim dans eden iki kıza takılıyor. Göğüsleri birbirine sürtünüyor falan ve ben yanağımın içini çiğnemeye başlıyorum.

Bu kesinlikle benim için bir şeyler yapardı... Değil mi?

Daha önce gerçekten sevdiğime yemin edebilirim...

"Whoa! Merhaba..." Guty yüzümün yanında bağırıyor ve ben irkiliyorum. "Şuna bak..."

Birbirlerine sürtünen kızlardan bahsettiğini varsayıyorum ve başımı sallıyorum, aletimin kızlardan hoşlandığını hatırlamasını beklerken ağır ağır göz kırpyorum.

"Dostum, üvey kardeşinin iki takımında da oynadığını bilmiyordum." Guty kıkırdıyor.

Yüzüm ona doğru dönüyor. "Ne...?"

Odanın diğerk ucunda başını sallarken vücudumdaki tüm kaslar tedirginlikle sertleşiyor. Bakışlarını takip ederken midem o kadar hızlı düşüyor ki sanki bir uçaktan itilmiş gibiyim.

Avi... Gözlerim açılırken göğsüm çöküyor, kalbim kaburgalarımın arasında eziliyor.

Avi Ash'i öpüyor... Ya da Ash Avi'yi öpüyor. Her neyse... *nasıl oluyorsa oluyor. Öpüşüyorlar.*

Hayır.

İçim *kan ağlıyor*. Vücudum ortadan ikiye ayrılıyor, sanki paslı aletlerle şiddetli bir şekilde ikiye bölünüyorum.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Ash Holloway'in aptal orospu parmakları Avi'nin boynundan saçlarına doğru kayarken ve Avi'nin dudaklarını emip ısırırken burada, arafta sıkışıp kaldım.

O dudaklar... Ben... Benim için olduklarını düşünmüştüm.

Dizlerimin üzerine düşmek üzereyim çünkü artık vücudumu dik tutamıyorum. Kırmızı solo bardağı öyle sert kavriyorum ki, çatlıyor ve likör kolumdan aşağı dökülüyor.

Guty güler ve hoplar. "Al biraz, Av!"

"Hayır..." Sızlanıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Hayır." Bardağı yere fırlatıp homurdanıyorum, "Hayır, hayır, hayır, hayır. *Siktir et onu.*"

İzleyemem. Bunun olmasına izin veremem.

Onlara doğru yürüyorum ama Guty kolumu tutuyor ve kıkırdayarak "Ne yapıyorsun?" diyor.

"O pisliği öldüreceğim," diye feryat ediyorum, Avi'nin öpücükten uzaklaşmaya çalıştığını görünce nefesim kesiliyor.

Kendini geri çekiyor. Bunu istemiyor.

Zaten çok uzun süredir devam ediyor olması çok kötü.

Sikeyim! Sikeyim böyle işi! Bundan nefret ediyorum!

İnsanları yolumdan iterek, damarlarımda sıcak erimiş lav gibi yanan öfkeyle kanepeye doğru fırladım.

Öfke, hayal kırıklığı, nefret, kafa karışıklığı. Çetenin hepsi burada. Şu anda adrenalinim tavan yapmış durumda ve o kadar öfkelenmek üzereyim ki sanırım birini ciddi şekilde yaralayabilirim.

Avi'nin gözleri Ash'in ağzı çenesini takip ederken açık ve beni fark ettiğinde genişliyor. Ash'ten olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyor, Zeb'in laboratuvarına çarpıyor ve içkisini her yere döküyor.

"Seni kaltak!" Zeb ayağa kalkar, içkiden sıırıslıklam olmuştur. "Bu Prada!"

Ash Holloway'i kolundan tutup ayağa kaldırıyorum ve odanın bir ucundan diğerine savuruyorum. Bir grup insanın üzerine uçuyor ve herkes bir ceset yığınının üzerine devriliyor.

"Kyran! Bekle-" diye bağırır

Avi. "Dostum, sakın ol!" Guty bağırır.

Ama artık çok geç. Çoktan Ash'in üzerine atıldım, onu boğazından yakaladım ve yere yapıştırdım.

"Sakın ona dokunma!" Ash'in yüzüne doğru hırladım, tüm kontrolümü kaybetmişim. Bayılmış olabilirim. Vücudum tamamen dürtüyle çalışıyor, Avi'mi öptüğü için bu lanet olası pisliği yok etme ihtiyacı varlığımın her lifini ele geçiriyor. "O senin değil, *beni duyuyor musun?!*"

Yumruğum geri çekildi ama biri kolumu tuttu. Birkaç kişi.

Takım arkadaşlarımdan en az dördü beni tutup Ash'in üzerinden kaldırmaya çalışırken, Ash altımda yerde öylece yatıyor ve şaşkın gözlerini yüzüme dikmiş kırıpıştırıyor.

"Harbor, dur!" diyor biri. Sanırım Fellows. "Yapma bunu, kardeşim. Bir düşünün..."

Umurumda değil.

Öfkem içgüdüsel. Çıkış yolunu bulamıyorum. Tek gördüğüm zihnimdeki titreşimler.

Karanlık bir oda.

Babamın hayal kırıklığına uğramış yüzü.

Yıpranmış bir ele sarılmış bir tespih.

"Siktir!" Kükrüyorum.

Ve dördü üzerimdeyken bile, ben oraya geri dönmek ve o dudakları öptüğü için lanet suratını dağıtmak için savaşıırken beni Ash'in üzerinden zar zor kaldırılabiliyorlar.

Avi'nin gülümsemesi kayboluyor... Ona kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söyledüğimde.

Onu her defasında tersledim... Lisede elinden kitaplarını aldım, arkadaşlarımdan önünde ona ezik dedim...

Onu terk ettiğim onca zaman.

Hepsi düşüncelerimde yanıp sönüyor, beni o kadar çok duyguyla kör ediyor ki, zar zor nefes alabiliyorum. Bir slayt gösterisi gibi, kırık tıklamalarla oynuyor.

Etrafımıza sarılmış çarşafklar... Parmakları dokunuşlarıyla bana değer veriyor, saçları gözlerinin içine sarkıyor.

Gülmek, gülümsemek, öpmek, nefes almak.

İçinde *boğuluyorum*. Değişme şekli. *Benim* olma şekli.

"Bırak beni lan!" diye homurdanıyorum, burnumu çekerek kendimi onların elinden kurtarıyorum, Ash'in üzerinden atlayıp tökezleyerek uzaklaşıyorum.

Elimden geldiğince ciğerlerime hava çekerek başımı eğiyorum, nefes nefese kalıyorum ve Guty yanımda, eli sırtımda yataktan dışarı fırlıyorum.

"Her şey yolunda," diye sesleniyor partinin geri kalanına, yüksek sesle ama sakın bir şekilde. "Sadece biraz havaya ihtiyacımız var. Herkes iyi."

Gözlerin bana *baktığını* hissedebiliyorum ve bu meraklı durumla arama mesafe koyarak koridorda ilerleyen cesetlerin yanından geçerken yüzümde kocaman bir floresan sorgu ışığı parlıyor sanki.

Adrenalin hala tepeden tırnağa beni etkiliyor ve artık sarhoş hissetmiyorum. Ama şimdi umutsuzluk öfkeyi bastırıyor ve sadece oturmam gerekiyor.

Nefes al. Rahatla.

Buradasın... İyisin.

Guty beni koridorun sessiz bir ucuna götürüyor, ben de kendimi ondan ayırıp volta atmaya, saçlarımı yumruklarımla çekiştirmeye başlıyorum.

Endişeli gözlerle beni izliyor. "İyi misin?"

"Hayır, hayır, ben *iyi* değilim," diye tıslayarak başımı sallıyorum.

"O herifle derdin ne senin?" diye soruyor dikkatle. "O lanet olası bir pislik!" Homurdanıyorum.

"Neden? Ne oldu ki-"

"Lisedeyken kız arkadaşımı çaldı, şimdi de beni *çalıyor*-" Sesim bir anda kesiliyor ve bana deliymişim gibi bakan Guty'ye göz kırptıyorum. Ses tonumu değiştirerek mırıldanıyorum: "Üvey kardeşimi taciz ediyordu. Onu savunmaya çalıştığım için beni affedin..."

Tam bir kaçık gibi konuşuyorsun.

Guty'nin başı öne eğilir. "Bilmiyorum, kardeşim... Avi eğleniyor gibi görünüyordu."

"Onun nelerden *hoşlandığı* hakkında ne biliyorsun ki..." Avuçlarımla yüzümü ovuyorum.

Şu anda kendimi deli gibi gösterdiğimin tamamen farkındayım ama elimden bir şey gelmiyor. Ash'in ağzının Avi'ninkine değdiğini hayal etmeden duramıyorum ve bu beni delirtiyor.

Guty bir süre sessiz kalır ve sonunda boğazını temizler. "Pekâlâ, evlat. Seni duyuyorum. Sadece aptalca bir şey yapmanı istemiyorum."

hepimizi sikebilir."

Hızlıca başımı sallıyorum, bir çarpmayla duvara yaslanıyorum. "Anladım. Özür dilerim..."

"Üzülme. Hiçbir şey olmadı." Omzumu sıktı. "Gidip herkesin sakın olduğundan emin olacağım... Kimse kampüs güvenliğini ya da başka bir saçmalığı aramasın."

Tekrar başımı sallıyorum, o koridorda ilerlerken gözlerimi ovuşturuyorum. Birine bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ve gözlerimi açıp kimin geldiğini görüyorum, umutsuzca o kişinin...

"Oh. Hey..." Frankie yalınayak ve ayakkabılarıyla yanıma gelirken iç geçiriyorum.

"Beni gördüğün için bu kadar heyecanlı görünme," diye mırıldanıyor eğlenerek. "Üzgünüm, ben sadece..."

Onun olmasını istedim.

"Avi gelip seninle konuşmak istedi ama ona seni rahat bırakmasını söyledim." Yanımdaki duvara yaslandı. "Kyran, neden korktuğunu çok iyi anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Ama bu saçmalık ona kamçı etkisi yapıyor."

Ona bakarken, sert bir duygu yumağını yutuyorum. "Sence benim için de aynı şey geçerli değil mi? Artık ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok..."

"Anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Korkutucu... bazı şeylerle yüzleşmek."

Midem agresif bir şekilde bulanıyor. "OnlyFans'tan bahsetmiyorsun, değil mi...?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Değilim."

Düzensiz bir iç çekişle elimi yüzümde gezdirip fısıldıyorum: "O benim üvey kardeşim Frankie..."

"Yani?" Alay ediyor. "O senin gerçek kardeşin değil."

Dudağımı çiğniyorum. "Ama ben... Yani, öyle olduğumu düşünmemiştim..." "Ama sen öylesin," diye nefes alıyor.

Ses tonu sert ve sakinleştirici. Destekleyici. Sanki bir gerçeği ifade ediyormuş gibi. Ve belki de sorun yoktur. *Belki de onu istemek dünyanın sonu değildir. Ondan daha fazlasını istemek.*

"Ondan kaçmayı bırak, Ky." Beni dürttü.

Çenemi aşağı doğru eğerek ona minnettar bir baş selamı veriyorum. Tüm dünyada bunu bilen tek bir kişinin olması iyi hissettiriyor.

Ama yine de yarısını bile bilmiyor.

Frankie nefes alarak doğrulur ve gitmek için döner.

"Teşekkürler..." Mırıldanıyorum, o da gülümsüyor. "Seni destekliyorum."
Bana göz kırpmıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve o gülüyor, ben yavaşça nefes verirken uzaklaşıyor.

Ama son bir kez durdu ve "Oh, ve Avi'yi evimde kalması için getiriyorum. Bilmek istersin diye düşündüm..."

"Kimin fikriydi bu?" Ona göz kırpmıyorum.

"Onun." Bana bilmiş bir bakış attı. "Başka kimseyi istemiyor, Kyran. Bunu görmemek için gerçek bir moron olman gerekir."

Frankie gidiyor ve ben bir süre koridorda tek başıma kalıp partinin sona erme seslerini dinliyorum, insanlar dışarı akıyor. Yerde otururken avucuma bakıyorum, beni arabalı sinemaya geri götürecek otoyolların çizgilerini takip ediyorum.

Sadece ikimizin mutlu olduğu o geceye geri dönmek istiyorum. Çekim yok, kavga yok, *hayranlar yok*.

Sadece ben ve o... Terk edilmiş bir yerde birlikte. *Onun eski lunaparkı gibi*.

Sırıtarak avucumu kapattım ve yenilgiyi kabul ettim. Az önceki hareketlerim doğrudan kalbimden gelen bir dürtüydü. Ne kadar kafa karıştırıcı olursa olsun, bunun tek bir anlamı olabilir ve belki de Frankie haklıdır.

Belki de koşmayı bırakmalıyım.

Cebimden telefonumu çıkarıp titreyen parmaklarımla bir mesaj yazıyorum.

Ben: Haklısın... Senden hiç nefret etmedim bebeğim.

Çünkü seni sevdiğimi düşünüyorum.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Peteypie89: Terk edilmiş gibi hisseden başka biri var mı? Backwardz_Cap & Not_Your_Baby lütfen geri gelin! Ben değişebilirim!

Avi

Frankie'nin kanepesinde, Robin karnımın üzerinde dolaşırken uyanıyorum. Geceyi yeni bir yerde geçirdiği için çok heyecanlı olduğu belli.

Yüzümü ovuşturarak doğruluyorum ve nefesimi bırakarak etrafıma bakıyorum.

Ne çılgın bir gece.

Eminim dün gece yataktanemde kalsam daha iyi olurdu. Kyran'ın davranışlarına rağmen Ash *tecavüzcü* değil. Benimle flört ediyordu ve sonra beni öptü. Büyütülecek bir şey değildi.

Tamam... bu yüzden biraz oyalanmasına izin verdim çünkü Kyran'a kızgındım ve şimdiye kadar büyük, karmaşık duygular beslediğim en inatçı, çekilmez pislik olduğu için onu geri almak istedim. Ama bunun birkaç hızlı dil darbesinden öteye gitmesine izin vermeyecektim. Ve eğer tamamen dürüst olursak, onun bu şekilde çıldırmasını *gerçekten* beklemiyordum.

Benim olgunlaşmamışlığımı daha fazla olgunlaşmamışlıkla telafi etmek için Lexi'yle falan öpüşeceğini düşündüm. Ama onun yerine yaptığı şey... çok daha seksiydi.

Hayır, hayır. Şiddet kötüdür. Öfkesini kontrol altına alması gerek.

Ama bilmiyorum, onu öfkelenirken ve bana *karşı değil de* benim için olay çıkarırken görmek... Tanrım, bu bayılma faktörünü zilyon kat daha arttırdı. Açıkçası bu çok rahatsız edici çünkü hala nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

Bana o mesajı gönderdiğinden beri daha da çok.

Masadan telefonumu alıp açıyorum ve altmışıncı kez tekrar okuyorum.

Kyran: Haklısın... Senden hiç nefret etmedim bebeğim.

Isırmadan önce dudaklarım gülünç bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ash'e zarar vermediğine ya da başını belaya sokmadığına sevindim. Yine de patlamasıyla birkaç soru işareti yarattı. Özellikle Ash ve arkadaşlarımdan.

Ama her şeyi Ky'nin sarhoş olmasına ve Ash'ten liseden nefret etmesine bağlayarak durumu yumuşatmayı başardım. Çoğunlukla inandılar. Ash de çok pişman olmuştu, özellikle de Robin'i toparlamak ve kıyafetlerimi değiştirmek için yurda döndüğümde.

"Beni bir çeşit tacizci Chester sanıyorsun gibi hissediyorum..." Ash sızlanarak yatak odasının dışında durdu ve bir bekçi köpeği gibi nöbet tutan Frankie'ye baktı.

"Kimse senin tacizci olduğunu düşünmüyor," dedim alayla. "Ben de seni öptüm, unuttun mu? Bu senin suçun değil, Kyran sadece senden hoşlanmıyor. Ve o..." Gözlerim bir an için Frankie'ye kayd. "Çok korumacı."

"Özür dileyebilmem için bana numarasını verir misin?" diye yalvarırken, Frankie onun arkasında durmuş, başını sallayarak *hayır diyordu*.

"Yapacağım..." Mırıldandım. "Ama şimdi değil. Biraz sakinleşmesine izin verin."

Çıkarken omzuna bir tokat attım ve yaklaşık beş aydır benim olan yatakhaneden ayrıldım.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, oradan çıktığım için biraz rahatlamıştım. Ash ortaya çıktığından beri beni deli ediyordu. Özellikle de ona OnlyFans'ımı gösteren kişinin Zeb'in arkadaşı olduğunu öğrendikten sonra.

Cidden. Bu lanet olası ihtimaller nedir?

Sizi her türlü çıplak, dölle ıslanmış pozisyonda gören bir ev arkadaşına sahip olmak işleri kesinlikle garipleştirdi. Ve daha da kötüsü, **Not_Your_Baby'nin** kim olduğu ve hesaba ne olduğu hakkındaki tüm sorularını atlatmak zorunda kalmaktı.

Sanırım en iyisi bir süreliğine burada kalmam... İşler yoluna girene kadar.

"Günaydın, tatlım." Frankie daracık şortu ve büyük boy kapüşonuyla odaya giriyor ve esneye esneye mutfığa doğru ilerliyor. "İyi uyudun mu?"

"Yeterince iyi." Robin'i kucağımdan alıp kanepeye oturtuyorum ve Frankie'nin onunla kahve yaptığı yere doğru ilerliyorum.

Cappuccino makinesi.

Gözleri kayıyor. "Üvey kardeşinle daha ateşli bir telefon seksi yaptın mı?" Kara bir kaşını kaldırarak sinsice sırtıyor.

"Hayır." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, başımı eğiyorum. "Hâlâ onu rahat bırakıyorum."

"Gecenin bir yarısı tuvalete gittiğimde seni telefonunda gördüm..." diye alay ediyor.

"Bana mesaj attı," diye mırıldanıyorum. "Mükemmel yanıtı düşünürken uyuyakalmış olabilirim."

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Siz ikiniz çok gülünçsünüz. Ve o kadar şirinsiniz ki acıtıyor."

Tezgâha yaslanıp gözlerimi sertçe ovuşturuyorum. "Onun hakkında ne yapmam gerekiyor Frankie? Bu akşam ziyafette onu gördüğümde ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok..."

"İşte bir fikir." Yüzüme dönmeden önce parmağındaki köpüğü yalıyor. "Ona lanet olası *gerçeği* söylemeye ne dersin?"

"Peki bu ne olabilir...?"

"Onu sevdiğini ve huysuz erkek arkadaşın olmasını istediğini." Sırtıyor.

Alay ediyorum. "Bu doğru olsa bile... ki biraz öyle... o çok emin değil. Kendini bile benimle *gizlice* birlikte olmaya ikna edemiyorsa, bir ilişkiyi nasıl yürütebiliriz ki? Arkadaşlarına, takım arkadaşlarına söylemekten korkar... Ya *ailelerimize*? Unut gitsin." Başım dönüyor. "Yani, onlara ne diyeceğiz ki? Evli olduğunuzu biliyorum ama oğullarınız birbirleriyle çıkmak istiyor. Sorun olur mu?"

Frankie gülüyor, sonra talihsizliğime surat asıyor ve sırtımı ovuyor. "Eğer seni seviyorlarsa, bunu atlatırlar."

"Annem yapardı," diye gürlüyorum. "Ama Tom çok katı Katolik bir baba. O ve Kyran'ın zaten berbat bir ilişkileri var..." Umutsuzluğumu içime atarak ayaklarıma bakıyorum. "Kyran'dan aralarını daha da kötüleştirmesini istemeyeceğim."

"Ona sormak zorunda değilsin Avi," diyor sertçe. "Eğer seni önemsiyorsa, bunu yapacaktır."

Evet... ve gerçekten de o ipi çekmek istemiyorum.

Hayranlarla yaşadığımız dram bizi çığırından çıkarmadan önce çok yakındık. Sonra dün gece *sadece arkadaş olduğumuzu söyledi*, sonra da beni öptüğü için Ash'i neredeyse öldürecekti.

Yemin ederim, bu gidip gelmeler midemi bulandırdığı için biraz Dramamine ihtiyacım var.

"Sanırım duş almalıyım, sonra da yatakhaneye dönmeliyim..." İç çekiyorum, varlığımın kasvetli durumundan dolayı zayıf düşmüşüm.

"Burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun," diyor Frankie. "Ve aynı şey o küçük fıstık için de geçerli." Robin'e bir bakış atıyor.

"Yani şimdi ondan hoşlanıyor musun?" Sırıtiyorum.

"Bana karşı büyüyor, tamam mı? Dün gece odama geldi ve bir saat boyunca yüzümün yanında mırıldandı. Gelmiş geçmiş en şirin şeydi."

Gülüyorum. "Bu iyi bir şey çünkü onu taşımakla uğraşmak istemiyorum."

Frankie heyecanını bastırmaya çalışıyor gibi görünerek, "Ash konusunda ne yapacağına karar verene kadar onu hafta sonu burada bırakabilirsin. Eğer istersen, yani..."

Ona gülümseyerek kollarımla sarıyorum. "Gelmiş geçmiş en iyi arkadaş olduğun için teşekkürler, bae. Cidden, sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Bana teşekkür etme." Beni belimden sıkıyor. "Sadece burada kal! İsteddiğini biliyorsun. Yurt sadece sendeyken harikaydı ama Ash'le paylaşmak işe yaramayacak. Özellikle de Ky işin içindeyken."

Ky bile resimde olmak istiyorsa.

Frankie'nin haklı olduğunu biliyorum. Bana ne kadar düşkün olduğunu bildiğim halde Ash'le yaşamak için gerçek bir arzum yok. Ve Kyran nefes aldığı sürece bir daha asla oraya gitmeyecek, bundan eminim.

Bu çok kötü, çünkü her şey o yurttan başladı. Ama aynı zamanda bunu TMA 446'nın dışında da yürütüp yürütemeyeceğimizi görmek istiyorum. Ve Hayranlar olmadan.

Gecenin bir yarısı ortaya çıkmasından daha fazlası olabilir miydik? O bunu ister miydi?

Çok fazla soru var ve yeterli cevap yok. Ve tüm bunlar olabilecek en kötü zamanda gerçekleşiyor, bu akşamki ziyafet ve hemen ardından Rose Bowl var. Bunları çözmek için ne kadar sabırsızlansam da Kyran'ı hayatının en büyük maçından önce strese sokmak istemiyorum.

Şimdilik her şeyi bir kenara bırakarak duş almaya karar veriyorum ve eşyalarımı almak için yurda uğramaya hazırlanıyorum. En azından hafta sonuna kadar burada kalmalıyım. Ash ve yurt konusunda ne yapacağıma Kaliforniya'dan döndüğümde karar verebilirim.

Banyodan çıkarken telefonum çalıyor. Kalbim boğazımda ona koşuyorum, arayanın Kyran olmadığını fark edince biraz düşünüyorum.

BC Kabul Ofisi'nden arıyorlar.

"Alo?" Cevap veriyorum, ani bir sinir patlaması bedenimi sarsıyor. "Avi Vega?" diye soruyor bir kadın sesi.

"Evet..."

"Merhaba, ben Sherry, Dekan Perkins'in asistanıyım. Dekan sizi en kısa zamanda ofisinde görmek istiyor."

Yutkunuyorum. "Ama bugün Cumartesi..."

"Biliyorum. Ne yazık ki acil bir durum ve Pazartesi gününe kadar bekleyemez."

Nabzım bir anda deli gibi atmaya başladı. "Tamam... O zaman hemen geliyorum."

"Mükemmel. Ona yolda olduğunuzu haber vereyim."

Arama kesiliyor ve ben elimde telefonumla donmuş bir şekilde öylece kalakalıyorum.

Bu her neyse... Eminim iyi bir şey değildir.

Dekanın odasında otururken kıpırdanmadan duramıyorum.

Bu haliyle, otorite figürleriyle aram pek iyi değil. Beni çok kaşıdırıyorlar ve duvarları dereceler ve süslü plaketlerle bezenmiş bu asil ve düzgün ofiste ne kadar uzun süre oturursam, buraya ait olduğumu o kadar az hissediyorum.

Belki de beni Cumartesi günü buraya çağıran acil meseleden duyduğum korkudan, ama güvensizliğim beni ele geçiriyor. Kendimi bu okula ait hissettiğimi *hiç* sanmıyorum.

Elbette, başka türlü asla karşılaşamayacağım arkadaşlar ve bağlantılar edindim. Eğlendim ve kendim hakkında bir şeyler öğrendim. Ama tüm bunların büyük ölçüde burada kurduğum ilişkilere dayandığını hissediyorum. Okulun kendisine değil.

Kısacası, dekanın önünde oturmuş, burada bulunup vaktini boşa harcadığım için kendimi koca bir sahtekâr gibi hissediyorum.

Dekan Perkins masasına oturur ve ellerini masanın üzerinde birleştirir. "İyi günler Bay Vega."

Başımı sallıyorum, avuçlarım kot pantolonumun üzerinde terliyor. "Senin... Dean'liğin."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hemen sadede geleceğim..." Cep telefonunu eline alıp birkaç kez dokundu ve ekranı bana göstermek için çevirdi. "Bu sen misin?"

OnlyFans hesabımdan bir ekran görüntüsü. Daha mütevazı paylaşımlarımdan biri, ancak yine de Boston College dekanının size sunması için oldukça skandal bir şey.

Sertçe yutkunuyorum, tir tir titriyorum. "Ben... sanmıyorum?"

"Bu bir cevap mı? Yoksa bana mı soruyorsun?" Çok sert. Açıkçası, ödüm bokuma karışıyor.

"Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?" Kendime olan güvenimi yeniden kazanmak için mücadele ediyorum.

Telefonu bırakıp koltuğuna geri oturdu. "Endişeli öğrencilerden ve fakülteden, sizin tanımınıza uyan bir öğrencinin kampüste internet üzerinden seks işçiliği yaptığına dair birkaç isimli ihbar aldım. Ya benim bilmediğim bir ikiz kardeşiniz var ya da bu hesap sizin tarafınızdan yönetiliyor, Bay Vega."

Ona sadece göz kırpmıyorum. Ses tellerimin şu anda çalışmak istediğini sanmıyorum.

"Avi..." diye iç geçirir. "İkimiz de bunun sen olduğunu biliyoruz. İkimize de bir iyilik yap ve
-"

"Ama ben olduğumu kanıtlayabilir misin?" Homurdanıyorum.

"Evet," diyor kararlılıkla. "Çünkü bu senin yüzün."

"Belki de sadece bana benzeyen biridir..."

"Avi. Bu çok ciddi bir mesele. Eminim anlıyorsundur. kampüste böyle şeylerin yaşanmasına izin veremeyiz."

"Kampüste olduğunu nereden biliyorsun?" Devam ediyorum, yerimde duruyorum.

Elinde gerçek bir kanıt olduğunu sanmıyorum. Ve *evet*, o resimdeki kesinlikle benim. Ama bunu *kesin* olarak bilseydi, itiraf etmemi beklemek yerine beni anında okuldan atardı.

Gördünüz mü? Tüm o gerçek suç belgeselleri ve mahkeme davası programları işe yaramadı.

"Maalesef bu konuyu araştırırken sizi açığa almaktan başka çarem yok." Masasındaki kâğıtları önemli bir şey yokmuş gibi karıştırarak doğruldu.

"Beni *uzaklaştırmak mı*? Kanıtınız yok!"

"Biz de bunu arayacağız Bay Vega." Dudakları titriyor. "Ve eğer bunun siz olduğunuzu... ve okul mülkünde pornografik videolar ürettiğinizi öğrenirsek, kalıcı olarak atılacaksınız. Katılan diğer herkesle birlikte."

Çenem birbirine o kadar sert kenetleniyor ki ağrıyor.

Kyran.

O videolarda benimle birlikte olduğunu öğrenirlerse, her şeyini kaybeder.

Hay sikeyim. Bu hiç iyi değil.

"Şimdilik bu kadar," diyor Dean Perkins, beni kovarcasına. "İrtibatta olacağız."

Yavaşça ayağa kalkarak masanın karşısından ona bakıyorum. *Bana deli diyebilirsiniz ama bu kadının benden pek hoşlandığını sanmıyorum.*

Stres içinde ofisinden çıkıp Frankie'nin evine gidiyorum. Zeb bu akşamki ziyafette giymem için bir takım elbise getirecek, çünkü takım elbisem yok. Ama artık açığa alındığıma göre, ziyafete kabul edilip edilmeyeceğimden bile emin değilim.

Her neyse. Ben yine de gidiyorum. Boş ver onu. Kyran'ı görmem gerek. Ayrıca, beni orada isteseler de istemeseler de o lanet takımın bir üyesiyim.

Frankie'nin evine döndüğümde, endişem tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Ne yazık ki durum daha da kötüye gidecek gibi görünüyor.

"Aman Tanrım!" Kapıdan içeri adımımı atar atmaz Zeb bana ciyak ciyak bağıyor. "Ne oldu?"

"Sen neden bahsediyorsun...?" Yurtta porno stüdyosu işlettiğim iddiaları nedeniyle açığa alındığımı söylemeden önce neden çıldırdığını söylemesini beklemeyi tercih ederek mırıldandım.

"Okuldan mı atıldın?" Frankie aceleyle yanına gelir, yüzünde belirgin bir endişe vardır.

"Sana bunu düşündüren ne?" Tüm vücudum kaskatı kesilirken soruyorum.

Nereden biliyorlar? Bu hiç iyi değil.

Birisi burada çenesini çalıştırıyor ve kim olduğunu öğrendiğimde kendimi kaybedeceğim.

"Herkes bunu konuşuyor," diyor Zeb, ben kalemimi çıkarıp sinirlerimi yatıştırmak için uzun bir nefes çekerken beni dikkatle izliyor. "OnlyFans yüzünden uzaklaştırma aldığını söylüyorlar. Kampüste porno yaptığın için..."

"İddiaya göre," diye düzeltiyorum, daha da fazla sigara içiyorum; daha derin.

Bu endişeden kurtulmam lazım. Titriyorum amına koyayım. "Yani doğru mu?" Frankie kaşlarını çatı.

"Bir soruşturma başlatıyorlar," diye homurdandım. "Hesabın bana ait olduğunu ve videoları okul mülkünde çektiğimi kanıtlamak için."

"Ya bulurlarsa?" Geniş gözlerini kırıştırıyor.

Omuz silkiyorum. "O zaman okuldan atılırım. Ve katılan herkes de öyle." Ona ciddi bir bakış attım. "Eğer o kişiyi teşhis edebilirlerse..."

"Ama birlikte olduğun adamın buraya gelmediğini söylediğini sanıyordum?" Zeb araya girer.

Bir saniye ona bakıyorum. "Öyle değil. Ben sadece... söylüyorum..." "Bu çok boktan..." Frankie yüzünü ovuşturuyor.

"Belki de senin yaptığını anlamazlar," diye olumluluğu deniyor Zeb. "Hesap kapalı, yani herhangi bir içeriğinize erişebilecek gibi değiller. Muhtemelen ellerinde olan tek şey seni ispiyonlayan her kimse onun ekran görüntüleri."

"Evet, bu da başka bir şey," diye homurdanıyorum, saçlarımı agresif bir şekilde gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Bütün bu bilgileri onlara kim veriyor? Yani, bu okulda kime ne yaptım ki ben? Aslında görünmezim. Neden beni alaşağı etmeyi bu kadar çok istiyorlar?"

"Kıskançlık bir sürtüktür," diye iç geçiriyor Zeb. Omuzlarını dikleştirerek beni kolumdan tutuyor. "Şu anda bunun için endişelenmeyelim. Seni giydirmem ve balo için güzelleştirmem gerek!"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Hayatımdaki her şey etrafımda yıkılırken beni güldürdüğü için bu çocuğu seviyorum.

"Bu bir *top* değil." Sırıtarak gözlerimi deviriyorum. "Bu bir ziyafet. Umarım giymem için lanet bir smokin getirmemiştir..."

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Sırıttıyor. "Sadece içinde çok seksi görüneceğin en iyi Burberry takımım."

Şu anda giyinip kuşanacak havada değilim. Ama moda söz konusu olduğunda Zeb'i durdurmanın bir yolu yok. Ben de arkama yaslanıp bana ne isterse yapmasına izin verebilirim. *Nasıl olsa sonunda yapacağı şey bu.*

"Aman Tanrım, Külkedisi gibi olacak!" diye ciyaklıyor, beni Frankie'nin dolabının üzerinde bir giysi torbasının asılı olduğu yatak odasına götürüyor. "Bütün sezon boyunca herkesin yerden yere vurduğu Kartal Baldwin, balo güzeli gibi tasarımcı etiketleriyle göz kamaştırıcı bir şekilde ortaya çıkıyor!"

Kaşları birbirene çarpıyor ve dudakları çatılıyor. "Bütün sezon kim benimle dalga geçti?"

"Sadece söylüyorum," diye homurdanıyor. "Sen mazlumsun. Muhtemelen kimse senin gelmeni beklemiyordur bile. Ve sonra *bam! Kasıla kasıla*, muhteşem görünüyorsun. Bu o huysuz üvey kardeşine gününü gösterecek."

Kyran'dan bahsedince yutkundum. "Kyran'ın umurunda olmaz..."

"Evet, *öyle* olacak," diye mırıldanıyor Zeb, çantanın fermuarını açıp bana hiç benzemeyen bir takım elbise çıkarıyor ortaya. Ama itiraf etmeliyim ki çok hoş. Bana bakıyor, dudakları hınzırca kıvrılmış. "Sanırım senden hoşlanıyor."

Omurgam sertleşiyor. "Sana bunu söyleten ne?"

"Kız arkadaşım, dün gece bölgesini davetsiz bir misafirden koruyan vahşi bir hayvan gibi Ash'i senden kopardı."

"Evet..." Yüzümü ovuşturarak iç çektim. "Ben de *öyle* görünmesinden korkuyordum..."

Kafamı kaldırdığımda Zeb aval aval bana bakıyordu. "Onunla çoktan takıldın, değil mi?"

"Saçmalama," diye homurdanıyorum, aslında soruya cevap vermeyerek yalan söylemekten kaçınıyorum.

Frankie elinde bir şişe Prosecco ile odaya girer ve Zeb suçlayıcı bir şekilde onu işaret eder. "Ve sen *biliyordun*, değil mi?!"

Alnı çizgileniyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu çok basit, sevgili Watson." Zeb olayı çözmüş gibi önümüzde hoplayıp zıplamaya başladı. "Micah bana Kyran'ı Cadılar Bayramı partinizin olduğu gece yatak odanızdan çıkarken gördüğünü söyledi. Tıpkı ilk eşcinsel deneyimini yaşayan birinin yapacağı gibi."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

"Ve odadaki diğer insanlar sadece siz ikinizdiniz," diye devam etti, bize doğru dönerek Frankie'ye bir bakış attı. "Bu da demek oluyor ki, ikisinin sevişmesini en ön sıradan izlemiş olmalısınız."

"Sen gezegendeki en büyük aptalsın," diye alay ediyor Frankie.

"Daha bitirmedim." O sinsi sırıtışını bana yöneltiyor. "Kyran'ın bir odadan yüzü kızarmış bir şekilde sıvıştığı başka bir zamanı da hatırlıyorum... Theo'nun partisindeki tuvaleti. Ve sadece birkaç dakika sonra, sanki kendine gizli bir oyun kurucu siki bulmuş gibi sırtarak söz konusu banyodan kim çıkmalıydı?" Elini bana doğru salladı. "Bizim küçük Avi Vega'mız."

Bakışlarımı ona dikerek tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı? Senin yarım yamalak teorilerinle ilgilenmiyorum."

"Oh, ama hiç de yarım değiller, değil mi prenses?" diye alay ediyor. "Tamamen *horozlular*." Önüme geçiyor ve göz teması kurmak için eğiliyor. "Tüm bunlar bunca zamandır burnumuzun dibinde olup bitiyor. Yani geriye tek bir soru kalıyor..." Gözlerimi tekrar deviriyorum, ne kadar ekstra olduğuna kıkırdıyorum. "Tüm o videolarda seninle birlikte rol alan *gerçekte* kim? Başlangıçta sadece biraz meraklı olan ama sevgilimiz **Backwardz_Cap** için güzel, büyük penisli bir *şeytana* dönüşen biri."

Dudaklarımı büzerek yavaşça alkışlamaya başlıyorum, o sırada sırtışı genişliyor. "Harika iş, Sherlock." Sonra gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve mırıldanıyorum, "Kanıtla."

"Bunu yapana kadar durmayacağım, seni biseksüel deha."

Şu anda gerçekten iyi hissettiren bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum. Son zamanlarda tüm stres üzerimdeydi... Kyran ve benimle ilgili şeyler, sürekli kendimi sorgulamam, okul, para ve hayranlar.

Çılgın arkadaşlarımla gülmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

"Tamam, dedektifçilik oynamayı bitirdiysek," diye mırıldandı Frankie, şişeyi patlattı ve her birimize birer bardak doldurdu. "Hazırlanmamız gerekiyor."

"Çocuklar, içeri girip giremeyeceğimi bile bilmiyorum," diye araya giriyorum. "Eğer dekan oradaysa, uzaklaştırıldığım için kıcıma tekme basmalarını söyleyecektir."

"Güven bana canım," diyor Zeb, saçlarımla uğraşırken içkisini yudumluyor. "Seni boşuna bu kadar süslemedim. Seni gizlice içeri sokacağız."

Frankie'ye bakar ve o da sırtır.

Zayıf bir gülümsemeyi zorluyorum, ama bu plana tam olarak güvenmiyorum.

Kartal kostümünden cam ayakkabılara... Peri Anne, direksiyona geç.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Variable_vers: Backwardz_Cap'in Not_Your_Baby'e bakışı... kalbim dayanamıyor

<3

Gary425: Birkaç gol

Kyran

Bu takım ziyafeti çok büyük ve abartılı.

Stadyumdaki kongre salonlarından birinde düzenleniyor ve her yer ışıklarla ve gösterişli bir dekorla süslenmiş. Masalar beyaz örtülerle kaplanmış ve BC renklerini yansıtmaları için altın yıldızla süslenmiş kırmızı güller yerleştirilmiş. Bir dans pisti ve grubun birkaç şarkı çalacağı bir sahne kurulmuştur. Bunun dışında, insanlar en şık kıyafetlerini giymiş olarak içeri girerken bir DJ şu anda hafif müzik çalıyor.

Takım arkadaşlarım, çalışanlarım, bazı öğretim üyeleri ve aile üyelerimiz Kartalların bu sezonki başarılarını kutlamak için buradalar. Kaliforniya'ya gitmeden önce bize son bir övgü gecesi yaşatın.

Oynadığımız en önemli maçtan önce bir veda partisi.

Babam ve Hannah yakında burada olacaklarına dair mesaj attılar. En iyi Tom Ford takımımı giyiyorum. Saçlarım olması gerektiği gibi geriye doğru mükemmel bir şekilde taranmış ve elimi sıkmak için yanıma gelen ve beni inanılmaz bir sezon için tebrik eden her bir kişi için dudaklarımda küçük bir gülümseme var. Bana şans dilemek için... *İhtiyacınız olduğundan değil.*

Hepsinin söylediği bu. Güven oyları için minnettarım. Rose Bowl'u kaybetmek gibi bir niyetim kesinlikle yok ama doğrusu şu anda aklımdaki ikinci şey bu maç.

İlki hala gelmedi.

İkramcılar kokteyller ve ordövrlerle etrafta dolaşıyor ve ben de sinirlerimi yatıştırmak için gizlice bir Old Fashioned içmeyi başarıyorum. Koç bu gece içmemizi görmezden geliyor. Dikkatsiz davranıp onu utandırmadığımız sürece umurunda değil.

Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda buna ihtiyacım var. Ne zaman çift kapıdan yeni bir insan girse, kalbim yerinden fırlayıp boğazıma düğümleniyor.

Sakin ol. Gelecektir. Eminim gelecektir.

Yardımcı koçumuz ve eşiyle sohbet etmeyi henüz bitirmiştım ki, Guty beyaz takım elbisesi içinde *kartel kaptanı* gibi görünerek yanıma geldi.

"Hey, duydun mu?" diye fısıldıyor ve kaşlarım çatılıyor. "Neyi duydun mu?"

Beni yan tarafa, bizi duyabilecek kişilerden uzağa götürdü. "Avi uzaklaştırma aldı."

Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. "Ne?!"

"Evet... Sanırım bir OnlyFans başlattı ve bir şekilde dekan bunu öğrendi."

Daha önce hiç bu kadar solgun olmadığuma eminim. Tüm hayatım gözümün önünden geçerken şişkin gözlerle ona bakıyorum.

"Eğer kesinlikle o olduğunu ve bunu kampüste yaptığını kanıtlayabilirse, okuldan atılacak." Guty başını sallar.

"Gerçekten mi...?" Bir ağız dolusu çakıl yutuyormuşum gibi hissediyorum. Hareket bile edemiyorum. O kadar korku ve tedirginlik içindeyim ki ayaklarım yere basıyor. "Nasıl... Kim... Onu kim ispiyonladı?"

"Şunu al." Guty'nin gözleri fıldır fıldır. "Ash Holloway... Dean Perkins'in yeğenim."

Yumruğum yanımda kıvrılıyor. "Ciddi misin lan sen?"

Başını sallıyor. "Evet, kardeşim. Eminim bu işle bir ilgisi vardır."

"Ama neden Avi'ye kazık at s ın ki?" Başımı sallıyorum. "Hiç mantıklı değil."

Guty omuz silkiyor. "Bilmiyorum, belki de Avi onu reddettiği için küsmüştür ya da öyle bir şey."

"Ama onlar... dün gece öpüşüyorlardı." Kelimeler boğazımda safra gibi yükselirken yutkunuyorum.

"Evet, sen onu çekip çıkarana kadar." Sırıttıyor. "Şimdi de senin peşine düşerse şaşırma Nueve."

Bu delilik.

Bunu sindiremiyorum bile.

Avi uzaklaştırıldı. Dekan OnlyFans'ı biliyor. Ash Holloway destansı boyutlarda bir pislik.

Ya o videolarda Avi ile olanın ben olduğumu öğrenirse? Ya dekana söylerse?

Theo yanımıza gelip içsel çöküşümü yarıda kesti. "Kardeşim, herkes üvey kardeşin hakkında konuşuyor." Hayranlıkla kıkırdıyor. "OnlyFans'ın süperstarı gibi bir şey. Eşcinsel olduğunu bile bilmiyordum..."

"O biseksüel," diye homurdanıyorum, sonra dudaklarımı büzüyorum. "Sanırım. Yani, bana söylediği buydu..."

"Yaptığı şeylerden haberin var mıydı?" Theo heyecanla soruyor. Tüm bunlar onu heyecanlandırmışa benziyor ve sadece dramayı mı seviyor yoksa Avi'nin para için internette erkeklerle yatmasının gerçekten harika olduğunu mu düşünüyor anlayamıyorum.

Kankalar değil. Sadece bir adam... Ben. Tanrım, bu çok boktan.

"Affedersiniz..." Onu görmezden gelerek dönüyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Neredesin? Geliyor musun? Seni görmem lazım.

Cevap verene kadar sadece bir dakika geçer.

Avi: Dışarıdayım...

Avi: Dean Perkins'in içeri girdiğini gördüm ve onun beni görmesini istemiyorum Ben: Neler oluyor? Sen askıya alındın????

Avi: Merak etme. Ben hallediyorum.

Ben: Nasıl? Bunu nasıl halledeceksin, Avi? Herkes biliyor.

Cevap vermiyor ve kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyor. Kapıya doğru yürürken, onu bulmak için gizlice dışarı çıkmaya hazırım. Fakat Onun yerine babam ve üvey annemle karşılaştım.

"Oğlum!" Babam kocaman gülümseyerek omzumu tuttu. "Seni gördüğüme sevindim."

Ona şaşkın şaşkın bakarken Hannah beni kendine çekip sıkıca sarılınca dikkatim dağılıyor. "Bu çok heyecan verici Kyran! Rose Bowl, Tanrım..." Beni serbest bırakıyor, beni kol mesafesinde tutuyor ve sırtıyor. "Üvey oğlumun ünlü bir futbol yıldızı olduğuna inanamıyorum!"

"Ben pek *ünlü* değilim..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Hey, gördün mü-"

Frankie ve Zeb'in yanımızdan geçip odaya girdiklerini fark ettiğimde sözlerim yarıda kesiliyor, vücutları birbirine sokularak arkalarında

 melmif ve ayaklarını sürüyerek ilerleyen üvey kardeşimin önünde bir kalkan oluşturuyor.

"Avi," diye fısıldıyorum, babamla Hannah'yı bırakıp onları takip ediyorum.

"Şşşt!" Zeb soluk soluğa bana bakıyor. "Onu dekanın yanından gizlice geçirmeye çalışıyoruz."

"Fark etmez," diye homurdanıyorum, o arkadaşlarının arkasına saklanırken gözlerim Avi'ye takılı kalıyor. "Herkes onun hakkında konuşuyor. Biri onu fark edip olay çıkarmadan önce burada iki saniye bile kalamaz."

Avi'nin bakışları benimkilere kayıyor ve gözlerini kırıştırıyor. O tek bakışta o kadar çok şey var ki, sanki bütün bir konuşma gibi. Onunla yapmak için can attığım bir konuşma. Ama şimdi *yapamam*, çünkü çok fazla sıcaklık var...

Sadece onu görmek istiyordum, ama bu şekilde değil. Tüm bu meraklı gözler her hareketimizi izlerken değil. Çok fazla baskı var.

"Grup üyelerinin sahne arkasında hazırlık yapmaları gerekiyor!" diye bağırın biri Frankie ve Zeb'i yakalayıp götürüyor.

"Lanet olsun..." Zeb oflayarak adamı takip ederken Avi'ye özür dileyen bir bakış atıyor.

"İyi şanslar, bae." Frankie omuz silkiyor.

Ve şimdi Avi açıkta duruyor, insanlar onu hemen fark etmeye başladığında başı sağa sola eğiliyor.

Gergin bakışlarım onun vücudunda geziniyor ve bir an için olan biten tüm saçmalıkları unutuyorum... Çünkü *inanılmaz* görünüyor.

Üç parçalı bir takım elbise giyiyor ve çok şık bir takım elbise olduğunu da eklemeliyim. İnce, siyah ve bir çeşit ışıltılı, altında gri bir elbise gömleği ve bir yelek var. Kravatı ince ve sıcak pembe, çünkü Avi'den bahsediyoruz... Ayrıca elbise ayakkabısı değil Chucks giyiyor ve tırnakları siyaha boyalı, saçları ona çok yakışan imza görünümünde karıştırılmış.

Takım elbise giymeye zorlanmış emo çocuk gibi görünüyor ve *Tanrım*, bu onun için gerçekten işe yarıyor. Onu sahnede tüm sözlerini bildiğinden emin olduğum bir My Chemical Romance şarkısı söylerken hayal edebiliyorum.

Dudaklarım aralanıyor, çünkü ona tüm bunları anlatmak istiyorum... Ya da sadece bir *merhaba* demek, çünkü dün gecedен beri onu düşünmekten bir an bile vazgeçmedim.

Çılgınca bir ihtiyaç dalgası üzerime çökerken, elini tutmak istercesine ona uzanıyorum. Etrafımızın insanlarla, dramla ve yaklaşan kıyametle çevrili olduğunu tamamen unutmuşum.

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor, sanki o da benimle aynı şeyi istiyormuş gibi...

Benimle dans etmek için.

Onunla slow dans etmek istiyorum... Çünkü lisede hiç yapamadı.

Birlikte yaşadığımız tüm ilkler arasında, onunla yaşamayı çok istediğim bir ilkmış gibi geliyor.

Ama öyle olmuyor. Çünkü takım arkadaşlarımın, amigoların ve seyircilerin sessiz mırıltıları kulaklarıma saldırırken gerçeklik baloncuğumuzun içinden patlayarak geliyor.

"O... OnlyFans'lı olan," diye fısıldıyor birisi.

"Bu **Backwardz_Cap!**" diye haykırıyor bir başkası sessizce.

"Her şeyi kampüste yaptığını duydum..." Kelimeler etrafımızı sarıyor, tıpkı şu anda oluşmakta olan grup gibi.

"Ama **Senin_Bebeğin_Değil** kim?"

Tepeden tırnağa titriyorum, bağırsaklarım yumruk gibi sıkılıyor. Her şey bitti... Hissedebiliyorum.

Bu her şeyin sonu olacak.

"Avi, canım oğlum!" Hannah siyah elbisesiyle oğluna sarılıyor, fırtınanın tam ortasında durduğumuzun farkında değil.

"Zeki görünüyorsun." Babam sırtıyor ve sırtına bir tokat atıyor.

"Oh, oğlum..." Avi ensesini ovuşturuyor, gözleri ebeveynlerimiz ve partinin geri kalanı arasında gidip geliyor, çoğu ona bakıyor. "Gerçekten bunun için burada olmayacağınızı umuyordum..."

Hannah'nın alnı endişeyle çiziliyor. "Ne için buradayım?"

"Bay Vega." Dekan Perkins kollarını göğsünde kavuşturarak yanımıza geldi. "Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama uzaklaştırma cezası almanız okul etkinliklerine katılmanızın yasak olduğu anlamına geliyor."

"Askıya mı alındı?!" Hannah'nın nefesi kesilir.

"Avi, neden bahsediyor bu?" diye bağılıyor babam.

Avi bana baktı. Ağzım hala açık, ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Şu anda denesem bile kelimeleri oluşturabileceğimi sanmıyorum.

"Dean, neler oluyor?" Koç Matthews ayağıyla geldi.

"Avi uzaklaştırıldı," diye fısıldıyor ona. "Burada olmaması gerekiyor."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diyor Koç. "Avi takımımızın bir üyesi. Bırakın ziyafet için kalsın."

"Korkarım buna izin veremem." Yerinde duruyor. "Böyle iddialar varken olmaz..."

"Ne iddiası?" diye tıslıyor babam.

"Avi, neler oluyor?" Hannah Avi'yi kolundan tutuyor, yüzünden tedirginlik akıyor.

"Anne, dışarı çıkıp konuşalım," diye mırıldanıyor Avi, sonra Koç'a ve dekana bakıyor. "Teşekkürler Koç, ama sorun değil. Ben gidiyorum."

"Gitmesine izin vermeyin!" Guty bağılıyor.

"Bırakın porno yıldızı kalsın!" diye bağıırır bir başkası. Kalabalık soluk soluğa ve kahkahalar içinde patlar.

Avi'nin gözleri hiç bu kadar geniş olmamıştı ama gerçekten de utanmış görünmüyor.

Ama ben öyleyim.

Şu an *titriyorum*. Bu rahatlık için çok yakın.

Bu insanlar her şeyi nereden biliyor? Hepsi Ash Holloway yüzünden mi?

Ve eğer öyleyse, o pislik arkasını kollasa iyi olur.

"Az önce *porno yıldızı* mı dediler?" Hannah mırıldanıyor ve Avi sendeleyene kadar kolundan sertçe çekiştiriyor. "Sana neden porno yıldızı diyorlar, Aviel?!"

Avi aslında kıkırdıyor, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyormuş gibi başını sallarken parmakları gözlerine batıyor.

Dekan Perkins, "Bunların hiçbirinin ne yeri ne de zamanı," diye homurdanarak kapıyı işaret etti. "Neden hepimiz dışarı çıkmıyoruz..."

"Avi, **Not_Your_Baby** nerede?!" diye bağılıyor kalabalıktan biri. "Bilmek istiyoruz!"

Alt dudağımı öyle bir kemiriyorum ki kan tadı alıyorum.

Avi ellerini saçlarında gezdirerek, "Pekâlâ, bu kadar yeter," diye homurdanır. "Dean Perkins, itiraf ediyorum, *tamam mı?* Ben yaptım. OnlyFans'ı ben yaptım ve bunu okul arazisinde gerçekleştirdim."

Bir grup insanın nefesi kesilir ve birkaçı gerçekten alkışlar.

"Avi... Yapma," diye fısıldıyorum ona, göğsümde korku ve suçluluk duygusuyla.

Tüm bunların suçunu onun üstlenmesini istemiyorum. İkimiz de sorumluyken sonuçlarına tek başına katlanmak zorunda kalmamalı.

Ama o sadece bana bakıp mırıldanıyor, "Sorun yok. Ben hallederim. Sorun yok." Boğazını temizleyip dekana döndü. "Benim hesabımdı."

Dekan Perkins'in çenesi gözle görülür şekilde gerilir. "Peki ya... diğer taraflar?"

"Sadece rastgele insanlar," diyor kararlı bir şekilde. "Bu okulun öğrencileri değil. Ve hepsi de Massachusetts'te on yedi olan rıza yaşının oldukça üzerinde." Sırıttıyor.

"Okuldan atılacağınızın farkındasınız..." Dean Perkins başını eğerek şöyle diyor. "Kalıcı olarak."

Avi başını sallar. "Sorun değil. Çünkü pişman değilim." Gözleri benimkilere kayıyor ve fısıldıyor, "Şimdiye kadar yaptığım en iyi şey."

Ben öylece durup ona bakarken kalbim güm güm atıyor, ılık bir sıcaklık kalbimi sarıyor.

Bunu benim için yaptığına inanamıyorum.

Kendini okuldan attırıyor... Bütün bu öfkeyi üzerine çekiyor. *Benim için.*

"Burada neler oluyor?" diye bağılıyor babam. "Avi...

sen ne yaptın?" Hannah sessizce azarlıyor.

"Pekâlâ, Bay Vega..." diye iç geçirdi dekan ve onu odadan dışarı çıkardı. "Hadi gidelim."

Ve çok garip bir şey olur. İnsanlar *alkışlamaya* başlar.

Avi, yaptığı şey yüzünden teorik olarak kederli ve utanç içinde ziyafetten çıkarılırken, tüm takım, amigo kızlar, diğer öğrenciler, herkes yerleşik porno yıldızımızı alkışlıyor ve ıslık çalıyor.

Fakülte ve personel olup bitenler karşısında şaşkınlıklarını gizleyemiyor. Avi ise her zamanki umursamaz tavrıyla sırtarak veda ediyor. Hannah koluna vurmada önce.

Onları takip edeceğim. *Çünkü ben ailenin bir parçasıyım, bu yüzden bu durumda onun peşinden gitmem mantıksız değil... Değil mi?*

Ama etrafımı saran insanlar tarafından durduruldum. Takım arkadaşlarım ve diğer öğrenciler, hepsi üvey kardeşimle ilgili sorularla beni azarlıyor.

"Biliyor muydun?"

"Videolarını izlediniz mi?"

"Hesabı geri getirecek mi?"

"**Not_Your_Baby** ile tanıştın mı?"

"Bu onun gerçek hayattaki erkek arkadaşı mı?"

Kaç tanesinin bunu bildiğine hayret ediyorum.

Tüm bunların Ash Holloway'in dudaklarını oynatmasından kaynaklanmasına imkan yok.

Hayran gibi görünüyorlar.

Backwardz_Cap ve **Not_Your_Baby** hayranları.

Ve hesabı kapattığımızdan beri ilk defa, gerçekten pişmanım.

o.

Avi'nin başından beri haklı olduğu ortaya çıktı. Bu insanlar sadece bu işin içinde değiller.

Seks. *Çift* olarak bize hayranlar.

Ve sanırım kesinlikle bağdaştırabilirim.

"Pekâlâ, pekâlâ." Koç etrafımdaki kalabalığın içine dalarak herkesi dağılmaya zorluyor. "Bunu bir futbol ziyafetinde söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmezdim ama bir akşam için bu kadar porno muhabbeti yeter," diye alay ediyor ve başını sallıyor. "*Futbola* geri dönelim lütfen, millet."

Herkes kendi arasında fısıldaşarak uzaklaşıyor. Guty ve Theo benim yanımda kalıyorlar, ta ki Koç Theo'ya bir bakış atıp onu takip etmesini sağlayana kadar.

Guty omuzlarımı sarsarak dikkatimi dağıtmadan önce gözlerim bir an için ona takılıyor. "Dostum, üvey kardeşin tam bir kaçık ve ben bunun için yaşıyorum!"

Daha fazla içki almak için yürürken kıkırdamak zorunda kalıyorum, bakışlarım tekrar kapılara kayıyor. "Eşcinsel OnlyFans'a bu kadar düşkün olduğumu bilmiyordum..." "Hey, abone falan olmadım." Sırıttıyor. "Kim olduğumu düşündüğümü biliyorsun ama...?"

Ona bakıyorum. "Kim?"

Theo'ya doğru başını sallıyor. Theo'ya dönüp baktığımda, Koç'un yanında durduğunu, ikisinin bir tür sessiz sohbeti paylaştıklarını izliyorum. Sonra Koç'un karısı geliyor, dikkatini ona çekerken Theo ayaklarının üzerinde kayıyor, oyalanıyor ve içkisini yudumluyor.

Theo neden Avi'nin videolarını izlesin ki?

İlginç ve bir an için gördüklerim hakkında düşünüyorum, ama her şeyden çok, gözlerim kapıya dönmekten vazgeçmiyor. Avi'nin geri gelmeyeceğini bilsem de buraya gelmesini umut ediyorum.

Grup çalmak için hazırlanıyor ve yemekler dağıtılıyor ama ben bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum. Sadece gidip Avi'yi bulmak istiyorum.

Hala onunla konuşmam gerekiyor. *Bu şekilde bitmesine izin veremem.*

Onun suçu üstlenmesi ve benim bilmediğimi düşünerek çekip gitmesi... Benim bilmeden...

Stres, sinir ve biraz da heyecanla telefonumu kucağıma alıp ona bir mesaj yazıyorum.

Ben: Lütfen bana gitmediğini söyle...

Dakikalar geçiyor, ama *sonunda* cevap veriyor.

Avi: Sadece annemle konuşuyordum.

Kıkırdıyorum.

Ben: Seni tekrar görmem

lazım... Ben: Konuşamadık

Biliyorum. Belki sonra Frankie'ye uğrayabilirsin?

Başımı sallayarak dudağımı çiğniyorum, bir yandan da zihnim çalışıyor.
Git Ona izin veremem

Bu sefer değil... *Hepsi giyinmiş ve bir dansa ihtiyaç duyuyor.*
Odaya bakıyorum. Herkes dikkatini yemeğe ve
Koç sahneye çıkarken.

Kaçıp gitsem bile fark etmeyebilirler.

"Bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum,"
diye konuşuyor Koç mikrofona ve ben de son bir mesaj yazıyorum. "Bu
takımımız için anıtsal bir an. Ve bu çocuklarla ne kadar gurur duyduğumu
söylemeliyim."

On dakika sonra arkada soyunma odalarının orada buluşalım.

"Buraya kadar gelmek cesaret ister. Yetenek ve kararlılık, evet," diye
devam ediyor Koç. "Ama hepsinden önemlisi, dayanıklılık gerektirir. Siz
çocuklar, koçluk yapma zevkine eriştiğim tüm takımlardan daha fazla
güç, takım çalışması ve azim sergilediniz."

Hepimiz sahneye, bizi güçlü sözleriyle öven koçumuza bakıyoruz.

"Ve henüz işinin bitmediğini biliyorum. Yaklaşmadın bile." Sırıttıyor ve
kadehini kaldırıyor. "Şimdi hepimiz kadehlerimizi BC Eagles'a ve
şampiyonluğumuza kaldıralım."

Herkes *buraya, buraya diye* bağırtıyor! Ve içiyoruz, alkış sesleri
salonda çınlıyor. Sahneye bakan Guty'ye ve kadehini boşaltan Theo'ya
bakıyorum.

Bu çocuklarla birlikte oynamayı seviyorum; *arkadaşlarımla*. Oyunu
seviyorum ve onlar için kazanmayı seviyorum.

Ama şu anda futbol hâlâ aklımda ikinci sırada.

İlk kimin olduğunu bulmalıyım.

Avi

Ne boktan bir gösteri, dostum.

Sonunda annemi ve Tom'u içeri girip yiyecek bir şeyler almalarını sağlayacak kadar sakinleştirmeyi başardım. Bu çok zor oldu.

Annem kızgın, anlaşılır bir şekilde. Yani, porno yaptığım için saygın bir üniversiteden atıldım. *Her annenin oğlu için hayal ettiği bir şey değil.*

Ama ona gerçeği söyledim... Okul gerçekten umurumda değil.

Hiç olmadım. Hiçbir zaman iyi bir öğrenci olmadım ya da ilgimi çekmeyen şeyleri öğrenmekten hoşlanmadım. Ve bu eğitimsiz olduğum anlamına gelmiyor. Sadece ilgi alanlarımın başka şeyler olduğu anlamına geliyor. Ama daha da önemlisi, kendimi buraya uygun hissetmiyorum, bu da beni BC'nin tam olarak neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü düşünmeye itiyor.

Tabii ki Tom anlamadı ama neyse. Bu onun haddine değil, özellikle de artık kendi eğitimimin parasını ben ödediğim için.

Ve annemin neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olan diğer kısım da buydu... *Hayranlar.*

Neyse ki hesabın detaylarını bilmiyorlar çünkü Tom'un önünde anneme açılmak konusunda pek rahat değilim. O *çok* Katolik. Anneme biseksüel olduğumu sadece ikimiz varken söylemeyi tercih ederim, üvey babamın *erkeği başka bir erkekle yatmamalı* konuşmasını başka bir zamana saklıyorum. Ya da asla.

Ben de onlara sadece bir kişi olduğunu söyledim, ki bu doğrudu, cinsiyet sorularını bir kenara bırakarak. Güvende olduğumuzu ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Sonra onları kovaladım, yemeği, Frankie ve Zeb'in çalacağı müziği özleyeceklerini, *iyi olduğumu* ve onlarla sonra konuşacağımı söyledim. Şimdilik bırakmayı kabul etmeleri küçük bir mucizeydi ve bence bunun büyük bir kısmı Kyran'ı desteklemek istemeleriyle ilgiliydi, çünkü bu onun için büyük bir gece.

Ama sanırım Kyran *büyük gecesini* o kadar da umursamıyor...

Çünkü az önce onunla yalnız buluşmam için bana mesaj attı.

Ortalık sakinleşene kadar bekleyip, soyunma odalarının yanındaki girişten gizlice binaya giriyorum. Uzun koridoru takip ediyor, Kyran'ı bulup bulamayacağımı görmek için oradaki buradaki odalara göz atıyorum. Soyunma odasında olabileceğini düşündüm, ben Baldwin kıyafetimin içindeyken öpüştüğümüz yerde... Ama orada değil. Yine de, beni ne kadar itip kaktığını ve belki de bunu yapmaktan vazgeçmesi için beni dinleyecek herhangi bir güce ne kadar yalvardığımı hatırlayınca karnımda bir çarpıntı oluyor.

İçeri girdikçe müziğin sesi daha da yükseliyor ve bu noktada ziyafet ile kongre alanının geri kalanı arasındaki ayırıcı duvarın hemen hemen diğer tarafında olduğumu düşünüyorum. Bir dizi çift kapıya yaklaşıp birini iterek açıyorum ve çenem düşüyor.

Sadece büyük, açık bir alan; spor malzemelerini ve diğer şeyleri saklamak için kullanılan bir oda. Ancak, dış kenarlara asılmış, mobilyaların üzerine örtülmüş ışıklar var, bu da mekâna tepeden aydınlatma eksikliğini telafi etmek için donuk bir parlaklık veriyor.

Loş odanın içinde dolaşırken bir yandan Kyran'ı arıyor, bir yandan da bu her ne haltsa ona hayret ediyorum. Bir hışırtı duyuyorum ve döndüğümde onu bir köşeden yürürken buluyorum, dudaklarında yumuşak bir gülümseme ve elinde bir şey.

"Hey..." Sesim soluk soluğa çıkıyor ve sırtışı genişliyor.

"Merhaba." Bana ulaşıyor, ama benim alanıma girip elimi tutana kadar durmuyor. "Sana bir şey yaptım."

Ben ona bakarken ağzım kıvrılıyor, o ceketime bir şey iştiririrken içimde huzursuz sinirler zıplıyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum, alnım şaşkınlıkla çizgili.

"Bu bir... çiçek mi?" Mırıldanıyorum ve o da hafifçe gülüyor.

"Sana peçeteden bir yaka çiçeği yaptım," diyor Kyran, neredeyse çekingen bir tavırla. Sonra bana bir tane daha uzatıyor. "Bu benimki." "Bunu bana iğnelemelisin bebeğim" diye fısıldarken ben şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

Kirpiklerim birkaç saniye daha titredikten sonra harekete geçtim ve "Ne... Bu ne?" diye sorarken buruşuk bir peçete çiçeğini ceketine iştirirdim.

Kulağıma yaklaşıyor ve titreyen elimi avucunun içinde sıkıyor. "Baloya benimle geldiğin için teşekkür ederim, Avi."

Sanırım beni tutacak kadar yakınımda durmasaydı gerçekten düşebilirdim. *Beni baloya mı davet ediyor? İlk balom.*

Benim için balo mu yaptı?

"Bunu sen mi yaptın...?" Etrafımdaki ışıklara bakıyorum. "Biliyorum... çok klişe," diye homurdanıyor.

"Uh-uh." Başımı sertçe sallıyorum ve o da bana bakıyor. "Bu lanet *mükemmel*, Kyran."

Ela gözleri etrafımızdaki ışıklar gibi parıldıyor, gülümsemesi sevinçle ışıltıyor. Elim göğsüne koymam için çekiştiriyor, diğer eli belimde dururken bedenlerimizi birbirine kenetliyor.

Ve mırıldanıyor, "Dans et benimle."

Grup duvarın diğer tarafında belli belirsiz tanıdığım bir şarkı çalıyor; bana filmlerdeki ay ışığı altında dans eden insanları hatırlatan yavaş bir şarkı.

Hiç düşünmeden, o benim belimi tutarken ben de onun göğsünü tutuyorum ve hareket etmeye başlıyorum.

Ama yine de kaskatı kesildim, çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ky... Ben slow dans etmem. Daha önce hiç yapmadım..."

"Biliyorum." Kıkırdıyor. "Umurumda değil. Sadece sana yakın olmak istiyorum."

Lanet olası kalbim... Ona doğru eğilip bedenimi onun gücüne ve cüssesine yaslariken içimde bir balon gibi ağırlıksızca süzülüyor. Yüzüm boynunun kıvrımına gömülüyor, böylece aşık bir aptal gibi ne kadar kötü kızardığımı görmüyor.

İlk slow dansım... Kendi *balom*... Futbol takımının oyun kurucusunun benimle çıkması.

Tanrım, şu anda her lise filmindeki inek kız gibiyim.

Ama ben seviyorum. Umurumda bile değil, *ona* aşığım, çünkü *ona* aşığım ve *lanet olsun*, bunun olmasını engelleyebileceğimi düşündüğüme inanamıyorum.

Kyran bizi müzik eşliğinde yavaşça hareket ettiriyor, adım atmıyor, daha çok birlikte sallanıyor gibiyiz, parmakları sırtımda aşağı yukarı geziniyor.

"Çok güzel görünüyorsun..." diye fısıldıyor beni koklarken ve ben gülümsemeden duramıyorum. "Bu gece seni gördüğümde kalbim durdu."

"Tamam, bütün bunlarla beni *öldürüyorsun*," diye gürlüyorum ve o da kıkırdıyor. "Ben ciddiym. Sen kimsin ve benim huysuz üvey kardeşime ne yaptın?"

Bir uğultu göğsünden benimkine doğru titreşiyor. Sonra bana bakmak için geri çekildi. "Benimle ciddi ol, Avi."

"Ben..." Törpüledim. "Yani, *şok oldum*. Şaşırdım ve... bunu benim için yaptığın için havalara uçtum. Sanırım bunu beklemiyordum." Yutkunmak için durakladım ve bunu gerçekten söylemek isteyip istemediğimi düşündüm. "Senden ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum Kyran."

"Biliyorum..." diye mırıldanır, pişmanlıkla. "Ve *özür dilerim*. Her şey için..."

"Üzgün olmana gerek yok," diyorum ona dürüstçe. "Anlıyorum."

"Hayır, biliyorum ve öyleyim," diyor kararlı bir şekilde. "Hayranları kendime mesele yaptığım için özür dilerim. Seninle konuşmaya gelmediğim için özür dilerim."

beni *öldürüyor*. Dün gece bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim ve beni korumaya çalışırken okuldan atıldığın için *çok üzgünüm*. Bunu ben istemedim. Ve eğer bu gitmen gerektiği anlamına geliyorsa itibarım umurumda bile değil..."

"Ky, dur." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Okuldan atılmak umurumda değil." Kaşını kaldırıyor, ben de usulca kıkırdıyorum. "Ciddiyim. Umurumda *değil*. Yapmak istediğim şeyi yapmak için bu okula gitmeme gerek yok. Ve dürüst olmak gerekirse..." Sesim titriyor ve dudağımı ısıriyorum. "Tanrım, bu beni çok acınası gösterecek ama... burada olmamın tek nedeni... senin sayende."

Yüzündeki ifade beni şaşkına çeviriyor. Söylediklerim karşısında afalladı mı, çünkü onu BC'ye kadar takip ettiğim için beni saplantılı bir sapık olmakla suçlamıştı... Yoksa bu ifşaat onu *mutlu mu ediyor bilemiyorum*.

"Avi..." diye inliyor, parmakları sırtıma saplanırken sallanmayı bırakıp bana bakıyor. "Bana ne dediğini söyle..."

"Diyorum ki..." Bir itiraf nefesi alıyorum, "Asla para için ya da BC için değildi... Ya da hayranlar için. *Senin* içindi Kyran. *Seni* becermek içindi, hepsi bu. Yaptığım her şeyi senin için yaptım. Sana *sahip olmak* için."

Yutkunuyor, gözleri yuvarlak ve gergin bir zevkle parlıyor.

"Belki de ilk başta bilmiyordum..." Devam ediyorum. "Ama gerçek şu ki, o videolarda benimle birlikte olan herhangi biri olabilirdi. Ama ben seni istedim. Sanırım uzun zamandır istiyordum... Anlamıyordum ama benden nefret etmen seni kovalamama neden oldu. Sonra sen *bana* gelmeye başladın. Ve sen kapımda beliren en iyi, en beklenmedik şeysin."

Kyran'ın dudakları endişeli bir nefes verirken titriyor. "Artık bununla savaşılabileceğimi sanmıyorum Avi..."

Nefesim daralıyor. "Neyle savaşacaksın?"

"Biz..." Gözlerindeki altın ve yeşil parlıyor, bana ürkek bir ışıltı sunuyor. "Bebeğim, sanırım sana aşığım" diye fısıldıyor dudaklarıma, alnını alnıma dayıyor, can havliyle bedenime tutunuyor. Sanki bir saniye bırakırsa uçup gideceğimden korkuyor.

Her tarafım titriyor, sözlerinden, hislerinden ve bana yaşattığı bitmek bilmeyen acı dolu duygulardan dolayı parçalanıyorum.

Ateşli, huysuz sarışın, bunca zamandır benden nefret ediyordu, sadece kaçınılmaz bir kimyaydı.

Elimde değil... Kendimi kaybediyorum, ağzım onunkinde titriyor ve ellerim ulaşabildiğim her yerde ona dokunuyor.

Ta ki, "Sen de söyle, Avi. Aptal olma."

Ben gülüyorum, o da sırtarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bırak da bunun tadını biraz daha çıkarayım..."

"Siktir git," diye tıslıyor, alay ediyor, yine de bir parçasının bunu yapmamamdan korktuğunu düşünüyorum...

Sanki yapamamamın bir yolu varmış gibi.

"Sana aşığım," diye mırıldanıyorum ve vücudu ellerimde titriyor. "Ve eminim ki tanıştığımız andan beri öyleyim."

Rahatlama, sevinç, korku ve heyecan gibi yumuşak bir sesi tek bir mükemmel iç çekişte çıkarıyor. "Ama sana çok kötü davrandım..." Sesi titriyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey.

Başımı salladım. "Biliyorum... Mazoşist olabilirim."

O gülüyor ve ben korkunç güzellikte bir şeyin kenarında duruyorum.

"Bana gerçeği söyle..." Törpüledim ve kafasını eğdi. "O gece Frankie'nin yerinde benim yüzümden mi altına boşaldın?"

İnatçı bir ses çıkarıyor, parmakları boynumdan saçlarıma doğru kayıyor. Ama sonra başını salladı ve dudağını ısırdı. "Beni öpeceğini sanmıştım..." Ayağım kayıyor. Ve düşünüyorum.

"Yapmam gerektiğini biliyordum bebeğim," diye mırıldanıyorum, ceketinin yakalarını yumrukluyorum ve ağzını kendime çekiyorum. *Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.*

Biz dans ederken, öpüşürken ve birlikte nefes alırken müzik çalıyor... Rüzgarın uğultusu ve etrafımızdaki pencerelerle aşka düşüyoruz.

CHAPTER TWENTY-SIX

simsimma: Backwardz_Cap'in bebeğini daha az huysuzlaştırmak için ona sarılması
hayatım boyunca görmek istediğim tek şey
steph_be_simpin: dizlerime ne oluyor *diz çökme emoji*

Kyran

Bu sabah uyandığımda *her şey* farklıydı.

Avi'yi düşünerek uyandığım ilk sefer değil... Hem de hiç değil. Ama ilk kez hemen bastırmadım; eski bir dağınıklık gibi zihnimin arkasına tıktırmadım.

İlk kez gözlerimi açtığımda onun beynimde olması dudaklarıma bir gülümseme ve etimin her santimine bir sıcaklık getirdi.

İlk kez kendi kafamın içinde keşke şu anda burada olsaydı diye itiraf ettim.

Düşüncelerim dün geceye ait görüntüler, hisler ve duygularla *dolup taşıyor*.

"Seni seviyorum Kyran" diye fısıldarken dudakları boğazımda dans ediyordu.

"Seni seviyorum Avi..." diye mırıldanırken parmaklarım saçlarını karıştırıyordu.

Odanın karanlık bir köşesine sıvıştığımızda ve o dizlerinin üzerine çöktüğünde aramızda bir zamanlayıcı gibi işleyen aciliyet.

Dudağımı ısıırıyorum, yatakta kıvraniyorum, *hatırlıyorum...*

Pantolonumu açtı ve sikimi sabırsızlıkla dudaklarının arasına soktu.

"Seni çok özledim..." Ona nefes nefese söyledim, o yavaşça ve açlıkla sikimi emerken, ellerinin ulaşabildiği her yerime dokunurken sessiz olmak için elimden geleni yaptım. "Tanrım, seni çok özledim bebeğim..."

Birbirimizi pençelerken, nefes nefese kalırken, homurdanırken ve bir şeyleri devirirken aılıktan ölüyorduk. Birinin bizi her an bulabileceğini bilmek tahrik olmamı bir nebze olsun azaltmadı. Olduğu gibi, sadece daha da *ateşli* hale getirdi.

Parmaklarım hassas tenimin üzerinde gezinirken ağzına boşaldığımı ve onun beni çaresizce yuttuğunu hatırlıyorum. Sonra ayağa kalktı ve beni öptü, ben elimi pantolonunun içine sokarken kendi aromamla kaplanmış dilini bana yedirdi.

"Keşke şu anda sevişebilseydik," diye mırıldandım, beni döndürerek tasarımcı kıyafetlerimizin arasından uzun boyunu kıcıma sürttü.

"Yapamamamız muhtemelen iyi olur," diye boğuk bir sesle nefes aldı, sesi o kadar seksiydi ki şu anda kafamın içinde duydukça aklımı kaçıracağım. "Acele etmek istemiyorum bebeğim. Sessiz olmak da istemiyorum. Bütün geceyi sikim içindeyken geçirmek, beni ne kadar sevdiğini haykırmanı sağlamak istiyorum."

"Seni gerçekten seviyorum." Ona doğru geri ittim, arkamı döndüğümde onu daha fazla mobilyaya çarptım, dizlerimin üzerine çökerek özel dikim pantolonunun içinden büyük aletinın şeklini öptüm. "Çok fazla..."

Şimdi onun için sızlanıyorum, bana baktığı, gözlerinin karanlıkta parladığı, uzun parmaklarının saçlarımı karıştırdığı anılar yüzünden sikim dolu ve ağrıyor.

"İçime boşalana kadar ağzımı sik," diye yalvardım yerden ona.

Ve yaptı. *Tanrım, yaptı.*

Çok seksiydi, gırtlığımı duvara dayamış sikiyordu, eliyle başımın arkasını kavrayarak sıvaya çarpmasını engelliyordu. Sadece birkaç dakika sonra yüzüme doğru kıvranıyor, hırlıyordu...

"Geliyorum... Kahretsin, Kyran, bebeğim, geliyorum."

Aletime uzanarak birkaç kez avuçluyorum, elimi eşofmanımın içine sokarak tüm bu yasadışı anılarda yavaşça okşuyorum.

Dün gece onu Frankie'de görmeye gitmeliydim.

Yatağında hayalet bir uzuv gibi onu özlemek yerine uyanıp bunu birlikte yapıyor olabilirdik.

Telefonum çalıyor ve yanımda durduğu yerden ona bakıyorum.

Avi: Sen de şu an benim kadar sert misin?

Dudaklarımda çılgınca bir sırıtma beliriyor ve bir yanıt yazmaya başlıyorum. Ama sonra silip yerine onu arıyorum.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Uyanık olduğunu ve muhtemelen kendini okşadığını nereden bilebilirdim..."

Kıkırdıyorum, sonra inliyorum ve yüzümü buruşturarak karnımın üzerine yuvarlanıyorum. "Seni özledim..."

"Biliyorum. Ben de seni özlüyorum... Deli gibi."

"Bugün seni görebilir miyim? Gitmeden önce?" Ses tonum düpedüz yalvarıyor ama umurumda bile değil.

"Bebeğim, sanırım ben senden önce gidiyorum," diye homurdanıyor. Suratımı asıyorum ama içimde hâlâ heyecan var.

Avi, Rose Bowl için Kaliforniya'ya geliyor. Ama takımın bir parçası olarak değil... *Benim* için geliyor. Dün gece bana biletini aylar önce aldığını söyledi.

"Bunu dünyada kaçırmazdım, süperstar," dedi, tekrar tekrar öpüşürken, yavaşça birbirimizden ayrılmaya çalışıyorduk ki insanlar çıldırmaya başlamadan önce ziyafete geri dönebileyim.

"Sonrasına kadar insanlara bizden bahsetmemenin bir sakıncası var mı?" Mırıldandım, saklamaya devam etmemizi önerdiğim için bile kendimi tam bir korkak ezik gibi hissediyordum. "Ben sadece oyuna odaklanmak istiyorum. Herkesin heyecanlanmasını ve konsantrasyonumu bozmasını istemiyorum."

Ama Avi sırtıttı, eskiden onu ne kadar iyi gösterdiği için nefret ettiğim o rahatlatıcı, sakinleştirici gülümsemesiyle. "İnsanlara söylemekten bahsettiğine bile inanamıyorum." Kravatımı düzeltirken başını salladı. "Hiçbir şey için acelem yok bebeğim. Sadece seninle olmak istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Dudağımı ısırarak, "Uçağın saat kaçta?" diye sordum.

"Altıda. Sen kaçta?"

"Yedi buçuk." Kaşlarımı çattım. "Birbirimizi özleyeceğiz."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor kolayca. "Zaten eşyalarımın geri kalanını yurttan çıkarıp Frankie'nin evine taşımam gerekiyor."

"Doğru... Ash Holloway denen o pisliği gördüğünde benim için suratına bir yumruk atmayı unutma."

Avi kıkırdar. "Dekana söyleyenin o olduğunu bilmiyoruz..."

"Evet, var. O onun yeğeni... Ayrıca, sana aşık olduğu çok açık."

"O zaman neden beni birlikte kaldığımız yurttan attırmak istesin ki?" Sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

"Çünkü o berbat biri ve kıskanç."

"Başka birine ait olduğumu bildiği için mi...?" diye fısıldıyor ve taşaklarını zonkluyor. "O yurt odasını benimle birlikte vaftiz eden kişi..."

TMA oda 446'da geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlayarak dudaklarını sırtıyor. Taşınmak zorunda olması çok yazık. Ama eminim her türlü farklı yeri vaftiz edebiliriz... *Artık aptalca aşık olduğumuza göre.*

"Artık onu düşünmek istemiyorum." Sırt üstü düştüm. "Ya da okuldan atıldığın gerçeğini."

"Haklısın," diye mırıldanıyor kararlılıkla. "Artık stres yok. İyi şeyler düşünelim."

"Sonunda Bridget ile tanışacaksın..." Alt dudağımı sıkarak mırıldanıyorum.

Stres yok... Pfft. Ben böyle bir kavram bilmiyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor.

"Avi..." Fısıldıyorum, biraz boğuluyorum çünkü ne kadar inanılmaz hissettirse de tüm bunlar benim için hâlâ yeni ve kafa karıştırıcı. "Başım dönüyor bebeğim. Bu gerçek mi? Bana rüya görmediğimi söyle..."

Kıkırdıyor, taşaklarımı zonklatan sert ve seksi bir kahkaha. "Sanırım bunu sana sorması gereken kişi benim... Çünkü bu benim için bir süredir gerçek. Alınma ama ben de senin yetişmeni bekliyordum."

Sertçe yutkunuyorum. "Biliyorum... Seni bu kadar uzun süre kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim."

"Beklemeye değersin güzelim," diye iç geçiriyor. "Ve o kadar da uzun sürmedi. Bunu sadece birkaç aydır yapıyoruz."

"Belki de daha uzun hissettiriyordur... çünkü senden nefret ettiğimi sandığım zamanlarda senden hoşlanıyordum."

"Ben de bunu bekliyordum," diye mırıldanıyor. Sesindeki sırıtışı duyabiliyorum ve bu beni güldürüyor.

"Avi, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Ona güvensizliğimi itiraf ediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu harika hissettiriyor. *Onunla konuşmak o kadar kolay ki... Ona her şeyi anlatmanın çocuk oyuncağı olduğunu düşünebilirsiniz.* "Biraz korkuyorum."

"Olmaya hakkın var," diye mırıldanıyor destekleyici bir şekilde. "Sana dün gece söyledim Kyran... Sen hazır olana kadar kimsenin bir şey bilmesine gerek yok. Umurumda değil, sadece seni istiyorum."

Beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum... Ama içimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyor. Onu dünyanın önünde öpebilecek kadar güçlü birini hak ediyor. Emin olmayı, kesinliği hak ediyor.

Şüphe yok... Ve ben onlarla dolu görünüyorum.

Ama onun hakkında değil... *Kendim hakkında.*

"Ky, ben de ilişki kurmuyorum," diye nefes alıyor telefonda. "Bunu biliyorsun. Bunu daha önce hiç kimseyle yapmadım. Sen de bir erkekle hiç yapmadın. Gördüğüm kadarıyla bunu birlikte yaşayacağız. Yine."

Dudaklarım kıvrıldı. "Yani diyorsun ki... Ben senin ilkin miyim?"

Gölüyor, kulağa ne kadar hoş geldiğinden iim titriyor. "Evet, bebeğim. Sen benim ilkinsin. Ve ben de seninim."

"Ben seninim..." diye mırıldanırken tekrar kıvranmaya başlıyorum.

Guty'nin tepinerek yurda geri dönme sesi Eros'un okunu kıımdan çekip çıkartıyor ve yorganı belimden çekiştirerek yatakta doğruluyorum.

"Yo, Nueve! Kalk ve saldır, bebeğim!" Guty oturma odasından bana bağırıyor. "Spor zamanı! O zaman o kolu sarmamız lazım..."

"Tüm bu zaman boyunca odada mıydı?" Avi mırıldanıyor.

"Hayır, daha yeni döndü," diye fısıldıyorum, bir an hareketsiz oturup kalkabilmek için aletimin snmesini bekliyorum. Ama gerçekten mesajı almıyor. Avi'yi ve onun seksi sabah sesini suçluyorum. "Gitmeliyim... Seninle telefonda konuşmak bile beni sertleştiriyor ve buna ihtiyaım yok."

Hıncırca kıkırdıyor. "Bu gece beni görmenin bir yolunu bulsan iyi olur. Maçtan sonraya kadar dayanabileceğimi sanmıyorum..."

"İnan bana, sikine benim de ihtiyaım var." Guty'nin duymadığından emin olmak için kapıya bakıyorum. "O benim iyi şans tılsımım."

"Peki o zaman... Kaliforniya'da hazır ve bekliyor olacağım. Hizmetinizdeyim, süperstar," diye mırıldanıyor.

"İndiğimde seni ararım," diye mırıldandım, sonunda yataktan kayarak ıktım. "Bridget ve benimle akşam yemeğine gelmelisin."

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

"Kay..." Dudağımı ısırıyorum, çünkü gerçekten telefonu kapatmak istemiyorum ve bu çok saçma.

"Önce sen söyle Kyran," diye fısıldıyor kulağıma.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemem ciddi psikopatlık sınırında. "Seni seviyorum, Avi."

"Mmm... Seni seviyorum, HGB."

"Sen sinir bozucu bir aptalsın." Dudaklarımdaki sırtışı ısırıyorum ve o gülüyor. "İşte benim adamım."

Telefonu kapattığımda başım Tazmanya Canavarı gibi vücudumdan fırlayacakmış gibi dönüyor. Son kırk yılın işşasını zar zor sindirebiliyorum-

sekiz saat..

Avi ve benim yaşadığımız onca şeyden sonra, *sonunda* nefretin aslında hiçbir zaman nefret olmadığını ve korkunun sevgiyi örttüğünü kabul etmek... beni tamamen alt üst etti. Yüzüme tokat gibi çarpması kesinlikle delilikti. Ama bunu yaptığım anda sanki gözlerimden bir perde kalkmış gibiydi.

Şimdi her şeyi çok net görebiliyorum.

Ben eşcinselim ve üvey kardeşime aşığım.

İşte oldu.

Vay be... Gerçekten harika uyuşturucular böyle hissettiriyor olmalı.

"Burada ne diye sırtıyorsun dostum?" Guty sendeleyerek yanımdan geçip odaya girdi ve spor çantasını almaya gitti. "Gün ışığını yakıyoruz!"

"Özür dilerim," diye homurdanıyorum, üvey kardeşine sırlıslıkam aşık biri gibi değil de normal biri gibi konuşmak için kendimi zorluyorum.

Egzersiz kıyafetlerimi giyerek Guty'yi spor salonuna kadar takip ediyorum, Cali'ye giden uçağımıza binmeden önce bu fazla enerjinin bir kısmını yakmak istiyorum.

Yarın büyük bir gün olacak... Hayatımın en büyük maçı.

Ve ilk kez, gerçekten *kazanmam* gereken biri *varmış* gibi hissediyorum.

Pasadena'daki otele yerleştiğimde, daha önce aldığım keyfin etkisi biraz azalmıştı ve bu durum beni çok rahatsız ediyordu.

Bu kadar gergin, gergin ve huzursuz hissetmek istemiyorum ama elimde değil. Şu anda olan *diğer her şeyin* yanı sıra, altı yıl sonra ilk kez kız kardeşimi görüyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Tabii ki onu deli gibi özlüyorum. Bridget ve ben o gitmeden önce çok yakındık... Özellikle de küçükken. Elbette ben onun sinir bozucu küçük kardeşiydim, o da bana kendi kıyafetlerini giydiren ve makyaj yapan huysuz ablamdı. Ama bu sadece standart kardeşlik şeyleri, gerçekten.

Bunun dışında, o benim koruyucumdu. En iyi arkadaşımdı. Annemle babamın işleriyle, annemin de şehir kulübündeki arkadaşlarıyla fazla meşgul olduğu zamanlarda Bridget benimle ilgilenirdi. Eskiden

Ergenlik çağına gelene ve arkadaşları ailesinin önüne geçene kadar her gün okuldan sonra birlikte oynarlardı.

Bunu bana hiç söylemedi ama sanırım olanlardan sonra büyük bir suçluluk duyuyor. Çünkü beni güvende tutmak için etrafta değildi.

Ama bu onun hatası değildi. *Ne yapabilirdi ki zaten?*

Bu yüzden Avi'yle tanışmadan önce onunla yalnız konuşmak istiyorum. Bütün o şeylere girmemize gerek olmadığını bildiğinden emin olmak istiyorum. *Geçmişe*. Özellikle de Avi etraftayken. Onun bilmediği şeyleri gündeme getirmesine izin veremem.

Çünkü geri kalan her şeyden çok, Avi'nin gerçeği öğrenmesiyle başa çıkamam. Bu her şeyi değiştirecek.

Ne yazık ki benim Uber'im akşam yemeği için buluşacağımız restoranın önünde durduğunda Avi de onunkinden iniyor. Yine de Bridget'i yalnız göremeyeceğim için üzülmeyi kendime yediremiyorum... Çünkü Avi burada.

Ve mükemmel görünüyor.

Her zamanki gibi giyinmiş... yırtık siyah kot pantolon ve yıpranmış Converse spor ayakkabılar. Uzun kollu, lacivert düğmeli gömleği açıkta duruyor ve altından stratejik yerlerinde delikler olan, zeytin rengi teninin ve kas çizgilerinin küçük izlerini görmemi sağlayan bir atlet çıkıyor. Saçları her zamanki gibi kalın, ipeksi bir yele gibi, o kadar koyu kahverengi ki neredeyse siyah görünüyor. Ve o beni baş döndürücü bir şekilde öperken parmaklarım saçlarını taramak arzusuyla kıpır kıpır oluyor.

Onu bu kadar kolay *fuckhot* olarak kaydettiğime hâlâ inanamıyorum. Eskiden bu tür düşünceleri bastırmak için elimden gelen her şeyi yapardım; onun her santimetrekarelik saf erkeksi, ama bir şekilde *güzel*, mükemmelliğini fark etmemek için. Ama şimdi gitmiyorlar... Çünkü gitmelerini istemiyorum.

Muhteşem biri ve beni fark ettiğinde dudaklarındaki hafif kıvrım tam bir Avi gülümsemesine dönüşüyor; inci gibi beyaz dişler, pelüş pembe dudaklar... Her şey var.

Ve kendimi şanslı hissediyorum. Onun böyle gülümsediği kişi olduğum için kendimi dünyanın en şanslı orospu çocuğu gibi hissediyorum.

Tüm bunlar benim için o kadar yeni ki... Ama zihnimin gölgeli köşelerinden gizlice çıkarken tanıdık geliyor. Çünkü sanırım bir süredir ona karşı böyle hissediyorum ve tek fark şu ki *artık* bundan kaçmıyorum. Beni sarmasına izin veriyorum, tıpkı onun büyük, güçlü kollarının dolaştığında yaptığı gibi

ve beni öyle bir kucaklıyor ki tüm varlığım onun içinde eriyor.

"Tanrım, seni çok özledim..." diye fısıldıyor kulağıma, eli başımın arkasını kavrarken boynumu birkaç gizli öpücükle süslüyor.

Kollarım beline dolanıyor ve onu olabildiğince yakın tutarak başımı onunkine yaslıyorum. *Bu duygu öyle şaşırtıcı bir mutluluk ki...*

Göğsündeki kasların benimkilere sürtünmesi, ortak boyumuz ve gücümüz ve kokusu... Her şey beni sarhoş hissettiriyor. Derin bir nefes çekiyorum, ciğerlerimde tutuyorum, ne kadar tanıdık olduğu karşısında büyüleniyorum.

Amber, bergamot, sandal ağacı ve yanmış kenevir. Bridget'in Noel için bana gönderdiği mum gibi kokuyor. Taşınmadan önce yatak odasında yaktığı mum.

Boğulurken ve nefes almak için çırpınırken beni sakinleştiren ve rahatlatan koku...

Bir fark dışında. Avi de çilekli şeker gibi kokuyor. Ve kokuyu milyonlarca kez daha iyi yapıyor.

"Bebeğim, titriyorsun." Avi geri çekilerek buğulu mavi gözlerini benimkilere kilitledi. "Üşüyor musun?"

Başımı sallıyorum, endişemi ve korkumu ağır bir yudumla bastırıyorum. "Ben sadece... Burada olduğun için çok mutluyum."

Gözlerini kırıştırıyor, yüzündeki endişe yerini rahat küçük sırıtışına bırakıyor. Gözlerinin dudaklarımda gezinmesinden beni öpmek istediğini anlıyorum. Ve ben *gerçekten öpmesini* istiyorum.

Ama açıktayız. *Halkın* içinde.

Daha önce hiç bir erkeği toplum içinde öpmemiştim.

"Hadi içeri girelim," diye gürlüyor ve ellerini vücudumdan yavaşça çekerek beni serbest bırakıyor, sanki dokunmayı tam olarak bırakmak istemiyormuş gibi ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyor. "Seni beslemek istiyorum, güzelim."

Dudağımı ısıriyorum, çünkü kulağa harika geliyor. Açlıktan ölüyorum ve bilinmeyen bir nedenden ötürü onun benimle ilgilenmek istemesi fikri hoşuma gidiyor.

Bu delilik... Ben yetişkin bir adamım. Kimsenin bana yaltaklanmasına ihtiyacım yok. Yine de Avi bunu yaptığında kendimi çok özel hissediyorum. Sanki beni sadece bir futbolcu, bir öğrenci ya da bir nesne olarak değil de bir erkek olarak seven biri tarafından el üstünde tutuluyormuşum gibi.

"Ben... Ben biraz gerginim," diyorum ona, kelimeler kendiliğinden ortaya çıkıyor, sanki zihnimin sınırlarından kaçıp sığınmak için can atıyorlarmış gibi

onun içinde. "Kız kardeşimi görmeyeli uzun zaman oldu."

"Eminim seni göreceği için çok heyecanlıdır bebeğim," diyor bana sakince.

Elini usulca belime koyup beni restoranın içine doğru yönlendirirken başımı sallıyorum. Ve tüm bunlar olurken, bilinçaltıma beni rahat bırakması için yalvarıyorum.

Geçmişî kurcalama, lütfen. İstenmeyen anılar yok, panik atak yok.

Avi'nin beni öyle görmesini istemiyorum.

Avi içeride hostese rezervasyonumuzun altında yazan adımı veriyor ve o da bizi Bridget'in zaten burada olduğu konusunda uyarıyor. Bizi yemek alanına götürüyor ve benim ellerim titriyor, Avi'ninkilere uzanarak onları sinir bozucu bir şekilde yerine getirilmemiş bir temas anında fırçalıyorum.

Sadece elini tutmak istiyorum, lanet olsun. Ama *tutamıyorum*. Hâlâ çok korkuyorum ve bundan nefret ediyorum.

Restoranın arka tarafını görür görmez kız kardeşimi fark ediyorum. Bir masada oturmuş telefonuyla bir şeyler yazıyor ve göğsüm hemen ısınıyor. Çok sık konuşmuyoruz, arada bir mesajlaşıyoruz ya da telefonlaşıyoruz ama ne yaptığını görmek için sosyal medyadan onu takip ediyorum. Ve bu nedenle, ne kadar farklı göründüğüne şaşırmadım. Gerçi bana göre hala birlikte büyüdüğüm kıza benziyor.

Kirli sarı saçlar, belki benimkinden bir iki ton daha açık ve kesinlikle eskiden tuttuğundan daha uzun. Burnu ve çenesi anneme benziyor ama gözleri babaminkiler gibi koyu renk. Yapısı eskisinden çok daha atletik, çünkü görünüşe göre artık çok koşuyor.

Masaya yaklaşmamız dikkatini çekmiş olmalı çünkü başını kaldırıp bakıyor, gözleri anında bana kilitleniyor. Dudakları kocaman, keyifli bir gülümsemeye dönüşüyor. Ama yine de yüzündeki duyguları yirmi dört punto ile yazılmış gibi okuyabiliyorum.

"Benim küçük kardeşim..." Bridget inliyor, oturduğu yerden fırlayıp bana saldırıyor, bana öyle bir sarılıyor ki neredeyse devrilecektim.

"Hey, Jeff Bridges." Saçlarına sııttım, onu sıkıca kavradım.

Ağlayacakmış gibi burnunu çekerek kıkırdıyor. "Nasıl gidiyor, Cobra Ky?"

Kollarımın arasında titrediğini hissediyorum, yüzü göğsümde yutkunuyor. "Bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum... Çok üzgünüm Kyran."

"Dur," diye homurdanıyorum, bakışlarım bu küçük kavuşma sahnesine gülümseyen, suratını asan ve ellerini göğsünde kavuşturan Avi'ye kayıyor. Geri çekilip kız kardeşimle göz göze geliyorum ve içtenliğimi belli etmek için elimden geleni yapıyorum. "Özür dilemek yok. Her şey yolunda... Sadece seni gördüğüme çok sevindim."

Gözlerini silerek kendini benden kurtarıyor. "Harika görünüyorsun, küçük kardeşim. Cidden... Kocaman olmuşsun." Sırıttıyor, ben de kıkırdıyorum. Ama sonra alnı çizgileniyor. "İyi misin?"

"İyiden de iyiyim," diye kesin bir ifadeyle cevap veriyorum, bakışlarım sürekli Avi'ye kayıyor.

Bridget Avi'ye sanki ilk kez bakıyormuş gibi bakıyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Bu bizim üvey kardeşimiz mi?"

Ben başımı sallarken Avi elini ona uzatıyor ve dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor. "Evet. Avi. Sonunda seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım..."

El sıkışıyorlar ve kız kardeşimin onu nasıl değerlendirdiğini görebiliyorum. Bridget her şey... *olmadan* önce insanlara karşı hiç şüpheli değildi. Sanırım ikimiz de oldukça güvenen ve yumuşak başlı insanlardık. Ama Boston'dan ayrılmadan hemen önce tüm bunlar değişti ve şimdi bunu onun gözlerinde görebiliyorum. Avi'yi anlamaya çalışıyor.

Bunu anlamak için el sıkışmaktan biraz daha fazlası gerekecek, Abla.

"Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyor başını eğerek. "Çok şey duydum Yıllar boyunca senin hakkında..." Bana bir bakış attı. "Aslında, telefon görüşmelerimizin çoğu Avi-talk'ta bitiyor gibi görünüyor."

Avi kıkırdarken ben enseme ovuşturuyorum. "Eğer bu doğruysa, o zaman kendimi savunmam gerekecek." Gözleri benimkilere kayıyor ve ben gülümsememek için dudaklarımı büzerek ayakkabılarıma bakıyorum.

"Hadi, otur." Bridget koltuğuna geri kayar. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Bir an bile düşünmeden, Avi ve ben Bridget'in karşısına, yan yana oturduk. Bana yaklaşıyor, kalçasını benimkine bastırıyor. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ve Bridget bakışlarını bana dikeyyor.

"Tanışmamız bu kadar uzun sürdüğü için gerçekten üzgünüm..." Bridget Avi'ye, sonra da bana baktı. "Seni kaç kez görmek istediğimi bilemezsin Ky. Ama yapamadım."

Belirgin bir pişmanlıkla başını sallayarak kararsız bir nefes veriyor. Avi'yi izlerken, neden bunca yıldır eve gelmeyi reddettiğini gerçekten sormak istediğini anlayabiliyorum...

Ve onun olabileceği düşüncesi midemi acımasız bir düğüm haline getiriyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, başımdan savmak için elimden geleni yapıyorum. "Her şey yolunda, cidden. Bunun için endişelenme..."

"Hayır Kyran, iyi *değil*. Bunun yüzünden hasta oldum." Saçlarını bir yana savuruyor. Bir sürü anıyı geri getiriyor. *Bridget'in saçları gergin*. "Senin için geri gelmeliydim... Sadece seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak için. Ama babam sadece-"

"Bridget, lütfen," diye bağıyorum, yumuşakça ama yine de. Bu onu hemen susturuyor ve huzursuzca bana bakıyor. Boğazımı temizliyorum. "Sana sorun olmadığını söylüyorum, o yüzden boş ver, tamam mı? Babam ya da geçmiş hakkında konuşmak istemiyorum... Yarın hayatımın en büyük maçına çıkacağım ve strese ihtiyacım yok, tamam mı? O yüzden bu konuyu kapatabilir miyiz? Seninle vakit geçirmek istiyorum çünkü seni özledim."

Avi'nin yüzüme baktığını hissediyorum ama ona bakarsam bir şeyler olduğunu anlayacağını biliyorum. Bu yemeğe gelmekten korktuğum şey buydu.

Avi her zaman beni okuyabildi; saçmalıklarımı görebildi. Ondan gerçekten nefret etmediğimi bu şekilde biliyordu, kafam izin vermediğinde bedenimin tam olarak ne istediğini biliyordu.

Öğrenecek... Gerçeği öğrenecek. Ve sonra seni artık istemeyecek.

Düşüncelerimden sıyrılıp masanın üzerindeki bir bardak suyu alıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

"Tamam." Bridget bana rahatlatıcı bir gülümseme sunuyor ve elimi sıkmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Özür dilerim. Haklısın. Hiçbir şeyin üzerinde durmayalım. Sonunda seninle tekrar vakit geçirebildiğim için mutluyum."

Başımı sallıyorum, yüzüm sola doğru eğilirken dudaklarım kısa bir gülümsemeyle ona her şeyin yolunda olduğunu gösteriyor. Avi beni dikkatle izliyor ve gözlerimiz buluştuğunda sanki saatler bir saniyede geçip gidiyor.

Dostum, gerçekten onun yanında olmayı özledim. Bu çılgınca değil mi? Böyle hissetmek için kendime izin vermem ne kadar tuhaf.

Servis görevlisi gelince Bridget elimi bıraktı. "İçecek ister misiniz?"

"Benim için yok." Kibarca gülümsüyorum.

"Lazerle odaklanmalısın, ha?" Avi sırtıyor, ben de kıkırdıyorum. Sunucuya bakıyor. "Su iyi olur."

"Su o zaman," diye iç geçiriyor Bridget. "Ama kesinlikle yemek yiyorsun, değil mi?" Bana bir bakış attı, ben de güldüm.

"Oh, evet. Açlıktan ölüyorum."

"Güzel," diyor. "Buranın harika tapasları var."

Kız kardeşim paylaşmamız için bir sürü tabak sipariş etmeye devam ediyor ve o garsonla konuşurken Avi'nin parmakları kalçama kayıyor, ben titreyene kadar aşağı yukarı dans ediyor. Beni tahrik etmeye çalıştığını sanmıyorum... Sadece sevecen davrandığından eminim. Ama sikim kesinlikle pantolonumun içinde canlanmaya başladı.

Bu gece otel odama dönmeden önce onu içime almam gerekiyor. Hızlı olması gerekebilir, ama her neyse. Saatler sürmesi gerekiyormuş gibi hissettirecek sağlam bir orgazmı beş dakika içinde içimden çıkarabilir.

"Yani..." Servis görevlisi yemek siparişimizi alıp giderken Bridget masaya doğru eğiliyor. "Anladığım kadarıyla artık ölümcül düşmanlar değilsiniz." Başını bana doğru eğiyor ve omurgam sertleşiyor. "Madem buradasın, kendi *isteğinle* takılıyorsun..."

Birbirimize bakarken benim dudaklarım ayrılıyor ve Avi'ninkiler de aynı şeyi yapıyor.

Birbirimize bakarak çok garip davrandığımızı hissediyorum, bu yüzden mırıldanıyorum, "Sanırım o kadar da kötü değil..."

Avi gülümsemesini kontrol altında tutmak için dudağını ısırır, sonra Bridget'e döner. "Onu yıpratmış olmalıyım."

"Hm... Öyle görünüyor." Sandalyesine geri oturdu, gözleri aramızda gidip geliyordu.

Belli ki bir şeylerden şüpheleniyor ve tüm bu olanlar beni ne kadar endişelendirse de, boğazımdan sanki bir saniye daha bastırılamayacakmış gibi kelimeler yükseliyor.

Kaçmayı bırak.

Saklanmayı bırakın.

Erkek ol.

"Noel'de onunla konuştuğumda, ikinizin daha iyi **a n l a ş t ı ğ ı n ı z d a n** bahsetti," diyor Bridget, umursamazca sırtan Avi'ye. *Her zamanki gibi.*

"Gerçekten harika bir tatil geçirdik." Yüzünü bana doğru eğiyor, o gülümseme göğsümdeki sıcaklığı artırıyor.

O bunu hak ediyor. Gerçek bir şeyi hak ediyor.

"Annemi hiç gördün mü?" Bridget bana soruyor ve ben bir kez daha bocalıyorum.

"Hayır." I Homurdan, sidetracked tarafından ve söz . benim tamamen desteksiz ebeveynler. "Onu aradım, ama o

kadar da havamda değildim.

ve kendini eski hayatının istenmeyen bir yükü gibi hissediyor..."

Bridget başını sallıyor, hissettiğim kederli kızgınlık onun parlak kahverengi gözlerinde bana yansıyor.

Neyse ki sırtarak konuyu değiştiriyor. "Ama hediyemi beğendin?"

Sırıtiyorum. "Evet. O muma bayılıyorum. En sevdiğim koku..."

Gözlerim bana şaşkın bir bakış atan Avi'ye kayıyor.

Ve sözcükler, savaş alanına hücum eden askerler gibi yürüyüş halindedir. Savunmalarım işe

yaramıyor. Onlar

kazanacak.

"Senin gibi kokuyor," diye fısıldıyorum ona.

"Mum mu?" diye cıvıldarken kirpikleri titriyor. Başımı sallıyorum ve yüzü aydınlanıyor. "Bu yüzden mi seviyorsun?"

"Şey... Bridget'in odasında her zaman bunun gibi bir tane yanardı," diye sessizce konuşuyorum, yeterince itiraf ediyorum. "Başka şeyler... olup biterken rahatlatıcıydı." Sesim kesiliyor ve boğazımı temizliyorum. "Ve şimdi başka bir nedenden dolayı rahatlatıcı. Çünkü bana seni hatırlatıyor."

Avi daha önce hiç bu kadar heyecanlı görünmemişti ve doğru kararı verdiğim için sinirlerim yeterince yatıştı. *O mutlu.*

Vücudu koltuğunda dönüyor ve gözleri dudaklarıma kayarak kıpırdanmama neden oluyor.

"Kyran..." Sesi yumuşak ama ısrarcı. Ve ben ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Beni öpeceksin, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Yardım edebileceğimi sanmıyorum..."

Coşku içimde cızırdıyor, vücudumdaki her nöronu canlandırıyor. Halkın içindeyiz. Kız kardeşimin önünde....

Ama umurumda değil. Beyaz bayrak sallıyorum.

Artık karşı koyamıyorum.

"O zaman yap." Ellerimi kalçasının üzerine kaydırdım. *"Lütfen..."*

Bir an bile tereddüt etmeden, parmakları çenemin etrafında kıvrılırken aynı anda yüzü aşağı doğru eğiliyor. Ve sıcak, yumuşak, mükemmel derecede amansız ağzını ağzıma bastırıyor.

Dudaklarımdan küçük bir nefes kopuyor ve o bunu yutuyor, nefes alıyor ve dudaklarımı hızla başımı döndürecek kadar sert emmek için daha geniş bir şekilde ayırıyor. Parmakları tekrar saçlarıma doğru kayıyor ve beni kendine doğru çekerek bu romantik gösterinin tatlı bir müziği olarak mırıldanıyor.

Anlasam bile çok çabuk bitti. Ne kadar yeni aşık olursan ol, herkesin içinde öpüşmek iğrenç bir şey. Ama ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum, çekip gitmesine izin vermeye hazır değilim. O büyüleyici öpücüklerden daha fazla almak için o kadar çaresizim ki gömleğini avuçluyorum ama fark etmemiştim bile.

Gözlerimi açtığımda onun da aynı şeyi yaptığını görüyorum, titreyerek nefes verirken bakışlarımız kilitleniyor.

Vay canına... Bir erkeği herkesin içinde öpmenin bu kadar heyecan verici olduğunu kim bilebilirdi?

Avi boğazını temizliyor ve gözleri masanın diğer tarafına kayıyor, bana *sadece toplum içinde olmadığımızı, aynı zamanda kız kardeşimin önünde olduğumuzu hatırlatıyor*. Ki kendisi aynı zamanda Avi'nin üvey kız kardeşı.

Çünkü o benim üvey kardeşim.

Dürüst olmak gerekirse, kameranın kayıt yaptığını unuttuğumuz zamanları anımsatıyor. *Sanırım kimya devreye girince böyle oluyor*.

"Lanet olsun..." Bridget'in nefesi kesiliyor ve avuç içleri masaya çarpınca irkiliyorum. "Biliyordum! Aranızda bir şey olduğunu biliyordum!"

Koltuğuma geri dönüp gözlerimi kısarak ona baktım. "Bir bok bilmiyordun."

"Ben de öyle yaptım!" diye ciyaklıyor. "Alınma ama bu çok açık. İkiniz de vurulmuşsunuz."

"Değil," diye homurdanıyorum huysuzca.

"Evet, öylesiniz!" diye fısıldıyor, gözleri yuvarlak ve ışıltılı, bizim için çok sevinmiş gibi parlıyor.

İnatılık yaptığımı biliyorum, çünkü bu benim işim, ama şu anda bu kadar heyecanlı olması hoşuma gidiyor.

"Öyleyim." Avi omuz silkiyor ve ben ona ters ters bakınca bana göz kırparak daha da yaklaşıyor. "Sana söyledim bebeğim... Sana takıntılıyım."

Dudaklarımı büzerken yüzüm onun lanet Twizzlers'ının rengine de olmalı. "Şuna bak, saklamaya alışıyor!" Bridget koltuğunda kıpırdanıyor. "Bebeğim Kardeşim... Sen aşıksın!"

"Durun," diye sessizce bağırdım. "Yoksa bana yardım edin, yarın koltuklarınızı burun kanadı tarafına taşıyım."

Gülüyor ve iki elimizi birden tutmak için masanın öbür ucuna atılıyor. "Aman Tanrım, bu çok heyecan verici! Üvey kardeşlerin aşık olması... Ne kadar skandal." Kaşlarını oynatıyor.

Avi gülüyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Kimse biliyor mu?" diye soruyor, neredeyse zıplayarak. "Sadece en iyi arkadaşım," diyor Avi.

Başını salladı, sonra bana sinsice sırtıttı. "Babam çıldıracak."

"Lütfen... Onu düşünmek bile istemiyorum," diye inleyerek başımı avucumun içine bırakıyorum.

"Kimseye bir şey söylemek zorunda değiliz." Avi sırtımı ovuyor. "Sen hazır olana kadar değil."

"Aww... o çok tatlı." Bridget surat asıyor. "O senin için mükemmel."

"Tamam, tamam. Green Bay'de değiliz. Bu kadar peynir yeter." homurdanıyor ve Avi kıkırdıyor. "İnsanlara anlatmak istiyorum... Sadece bunun tüm bu şeye dönüşecek olması berbat."

Bridget'in alnı kırışıyor ve Avi açıklıyor: "NFL yüzünden." "Ah.

Doğru." Bridget başını sallar.

"Sosyal medya bayram edecek." Avi dudağını çiğniyor.

"Ama bu umurumda değil," diyorum ona.

"Umursuyorum Kyran," diyor Avi usulca ve başımı öne eğiyorum. "Üvey kardeş olduğumuz için itibarının zedelenmesini istemiyorum. Ya da... benimle ilişkilendirilen diğer şeyler yüzünden."

Şaşırdım. Böyle hissettiğini bilmiyordum. İlişkimizin kamuoyunda nasıl görünebileceği konusunda suçlu olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Seninle *ilgili* başka neler var?" Bridget kaşlarını kaldırarak soruyor.

Avi sertleşir ve ona bakakalır.

"Yok bir şey," diye araya giriyorum ve Avi'ye bir bakış atıyorum.

"Ah, hadi ama! Anlat bana!" Bridget sızlanıyor. "Söz veriyorum hiçbir şey söylemeyeceğim."

Avi gerçekten söylemek istiyormuş gibi görünüyor ve ben de masanın altına tekme atarak homurdanmasına neden oluyorum.

"Avi, sakın buna cüret etme..." Tıslıyorum.

Bana göz kırpmıyor ve dudağını ısırtıyor. Sonra Bridget'e "Benim bir OnlyFans'ım var." dedi.

"Tanrım..." Bridget yüksek sesle soluk soluğa kalırken ben alay ederek gözlerimi ovuşturuyorum.

"Aman Tanrım! Gerçekten mi?!" Ağzı bir karış açık, gözleri büyülenmiş gibi kocaman. "Tek başına mı yoksa... partnerlerle mi?"

Gözleri bana kayıyor.

"Şu anda bununla başa çıkamam..." Gözlerimi ovuşturuyorum.

"Bir... ortakla çalışıyorum." Avi kelimelerini dikkatle seçiyor, sanki cinayetten yargılanıyormuş gibi. "Ama şu anda hesap... aklandı."

"Bu da ne demek oluyor?" Bridget sırtarak başını sallıyor. "Bu konuda endişelenme demek," diye tersliyorum.

Bridget gözlerini kısarak bana baktı, ben de yutkundum. *Evet. O evden ayrılmadan önce ben de çok daha az çabuk sinirleniyordum.*

"Mesele şu ki... bu yakınlarda ortaya çıktı," diye devam ediyor Avi. "Ve bunun Kyran'ı etkilemesini istemiyorum." Çenesi bana doğru eğildi. "Ve baban..." Kaşlarını çatıyor ve bu konuda bu kadar stresli görünmesinden *nefret ediyorum.* "Onunla ilişkiniz zaten berbat. Bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum..."

Gözlerim bana bakan Bridget'e kayıyor.

Bridget bunun gülünçlüğüyle alay ederek, "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen karısının oğlu olmasından çok bir erkekle çıkıyor olmana üzülecektir," diye mırıldandı.

En üzücü kısmı da haklı olduğunu bilmem. Eğer Avi kadın olsaydı, babam üvey kardeşime aşık olmamı çok daha az umursardı. Ama o bir *erkek* olduğu için İncil'den nefret etme ölçerini tam güçle çalıştıracak.

Lanet olası pislik.

"Umurumda değil," diyorum kesin bir dille. "Boston'a döndüğümüzde ona gerçeği söyleyeceğim. Bununla ilgili bir sorunu olup olmaması umurumda değil. Zaten o benim babam olmayı uzun zaman önce bıraktı."

Ne söylediğimi fark ettiğimde duraksıyorum, gözlerim Avi'ye kayıyor, o da bana göz kırpmıyor, bir kez daha, sanki ne demek istediğimi öğrenmek için yanıp tutuşuyormuş gibi.

"Ky..." O daha sormadan Bridget araya giriyor. "Senin adına çok mutluyum. Sonunda biriyle birlikte olabilecek kadar rahat hissettiğin için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin."

Sözleri karşısında midem neredeyse şiddetle bulanıyor.

Sadece destek olmaya çalıştığını biliyorum ama içimde bir kasırga kopuyor. Vücudumun her yerinde kaslar geriliyor ve her türlü şey zihnimde uykuda oldukları yerden gürlemeye başlıyor.

Avi'nin alnı kırışıyor, yüzünü tedirginlik kaplıyor. Ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum... *Bridget'in sözlerine dayanarak, bunun nasıl görünebileceğini biliyorum...*

Ağzı açılıyor ama ondan önce ben konuşuyorum.

"Sadece sen varsın bebeğim," diye fısıldıyorum ona, sesim biraz titriyor. "Söz veriyorum."

Avi endişeyle benimle Bridget'in arasına bakıyor ve ben de kız kardeşime ters ters bakıyorum. "Özür dilerim... Bunu kastetmediğimi biliyorsun, Ky," diyor. "Ben sadece mutluysan mutlusundur. Hepsi bu."

Başımı sallıyorum, boğazımda yükselmeye çalışan safrayı yutkunarak bastırıyorum.

Duman kokusu ve güzel kokulu yağlar... Ağzımda bıraktığı acı tat.

"Ben... tuvaleti kullanmalıyım." Hızlıca ayağa kalkıyorum, bunu yaparken de sallanıyorum.

Avi'nin eli belimi kavrayarak beni sabitlemek için havalanıyor.

"Bebeğim... iyi misin?"

"Ben iyiyim."

Onu fırçalayarak masadan sendeleyerek kalktım ve erkekler tuvaletine doğru yürüdüm. Yüzüme biraz su sıçratmak için lavaboya koşuyorum. Belimi bükerek gözlerimi ovuşturuyorum, ellerimi yavaşça indirerek aynada kendime bakıyorum.

Bu sensin.

Bu hep sendin.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı sallıyorum. *Hayır... Avi sorumlu. Gerçek beni bulmama yardım etti... O ve onun gücü ve onun acımasız açıklığı. Sadece onu.*

O... tek kişi.

Bir ses zihnimde gürlüyor, temelimi sarsıyor. *Bunun doğru olmadığını biliyorsun.*

Ciğerlerime hava çekiyorum, göğsümdeki boğulma hissini kırıyorum.

"Seni bu şekilde yarattı..."

Seni benim için yarattı.

Şimdi affedilmek için yalvar."

"Dur..." Nefes nefese kaldım.

"Bebeğim, iyi misin?"

Tatlı, endişeli sesi takip ederek Avi'yi tuvalete girerken buluyorum. Elleri bir anda üzerimde, sırtımı ovuyor ve saçlarımı okşuyor.

Gerçekten konuşamıyorum. Çok fazla titriyorum, şu anda onunla ilgili her şeye tutunuyorum. Onu ne kadar uzaklaştırırsam uzaklaştırıyım, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni buluyor gibi görünmesi.

Korkmuş, sarsılmış bir çocuğu saran kollar gibi hissedebildiğim tanıdık kokusu. Gözlerinin beni gerçekten *görme* şekli... Gerçek beni.

Korkutucu ama buna ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

"Kyran, lütfen konuş benimle." Yalvarırken yıpranmış sesi duygu yüklü. "Bana sorunun ne olduğunu söyle..."

Yapamam.

Sana söyleyemem çünkü beni terk edersin. İşte böyle olur.

Gerçeği itiraf etmek insanları uzaklaştırır.

"Yok bir şey, ben sadece..." Sonunda birkaç kelime çıkarmayı başardım, yavaşça nefes alırken doğruldum ve ona doğru eğildim. "Sadece bir anlığına korktum. Ama şimdi iyiyim."

"Bebeğim, bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?" diyor, yumuşak dokunuşlarla beni sakinleştiriyor. "Her şeyi... Söyleyebilirsin ve söz veriyorum seni yargılamayacağım ya da korkutmayacağım." Çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor. "Senin için buradayım çünkü seni seviyorum Kyran. Ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Alt dudağımı kemirerek ona bakıyorum, gözlerinin puslu mavi buğusunda yüzüyorum. Yalan söylemediğini biliyorum... Söylediklerinin doğru olduğunu gerçekten hissediyor.

Ama bunun bir önemi olmayacağını da biliyorum. Öğrenirse beni yargılar. Bu onun hatası olmazdı; sadece olurdu. Bu ani bir tepki.

Gerçek her şeyi değiştirir. Yaptığı şey bu.

Ve eğer Avi'yi de ailemi kaybettiğim gibi kaybedersem... Artık var olmak isteyeceğimi sanmıyorum.

Aşk kırılıgandır... Cam kadar
narin. Ve benim gerçeğim atılan
bir taş.

Ben de doğrulup ellerimi Avi'nin göğsüne koyuyorum ve maskeyi sıkıca yerine geri çekiyorum. "Ben iyiyim bebeğim. Sadece oyun yüzünden stresliyim." Kaşları birbirine çarpıyor ama görmezden geliyorum ve kaşlarının üzerine bir öpücük konduruyorum. "Hadi gel. Geri dönelim."

Avi'nin dudakları aralanıyor ama o daha konuşmadan bir adam tuvalete dalıyor ve pisuvarlara doğru ilerliyor. Duraklıyor, Avi'ye ve bana sert bir bakış attıktan sonra dönüp tuvaletlerden birine yöneliyor.

Avi'nin bakışları adamın yönüne doğru daralıyor, çenesi bariz bir düşünceyle gözle görülür bir şekilde titriyor.

Homofobik.

"Merak etme, senin pörsümüş sikiyle ilgilenmiyoruz," diye sesleniyor Avi ve beni kolumdan tutup erkekler tuvaletinin dışına doğru çekiyor.

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor ve Avi bana bakarak o ukala gülümsemelerinden birini gösteriyor.

Bu adamı seviyorum... Gerçekten.

*I sadece Keşke o değildi.gömülü altında a
yüz kalın katmanlar komplikasyon.*

CHAPTER TWENTY-SEVEN

erthfairyy: İkinizin de ne kadar güzel olduğunuzu söyleyebilir miyim? Muhteşemsiniz. İkinizin de yatakta kraker yemenize izin verirdim. *Ve sonra beni ikiye bölersiniz*

**Saygılarımla,
NotYourBabys_Daddy**

Avi

Sigarayı bırakmak için en *kötü* zamanı seçtim.

Kyran bana olan hislerini itiraf ettikten sonra, zamanın geldiğine karar verdim. Artık duygularımı köreltmek istemiyorum... Ona aşık olmanın her saniyesini yaşamak istiyorum. Çünkü daha önce hiç aşık olmamıştım ve Kyran Harbor'la birlikte olmak Willy Wonka'nın Çikolata Fabrikası'nda bir tura çıkmak gibi. Hiçbir harikayı kaçırmamak için tamamen orada olmak istiyorsunuz.

Ama aynı zamanda en iyi şekilde davranmanız da gerekiyor. Çünkü yolun her adımında yanınızda, bir televizyon setine çarpmak ya da dev bir yaban mersinine dönüşmek üzere olduğunuzda sizi uyarmayacak, değişken bir ucube var.

Yıllar boyunca, anksiyetemle mücadele etmek için büyük miktarlarda ot içmeye bel bağladım. Meğer kendimi o kadar uyuşturuyormuşum ki, bir şey hissedip hissetmediğimden bile emin değilmişim.

Ama farkına vardığım bir şey var ki... biraz kaygı iyidir. *Normaldir*. Bir şeyler hissetmeniz gerekiyor. İyi ve kötü tüm duyguları hissetmek için yaratılmışız. Ve sanırım Kyran'ın bazen kötü hissetmeyi umursamadığımı anlaması için düşmem gerekti, eğer bu iyunin ihtişamının gerçekten tadını çıkarabileceğim anlamına geliyorsa.

Bu keşif için kendimle gurur duyuyordum. Ta ki şu ana kadar... Rose Bowl Stadyumu'nda oturmuş, dizlerim hızlı giden Tigger gibi zıplarken, solduğum dumanın içinde eser miktarda THC olma ihtimali olup olmadığını merak ediyordum.

Ot burada bir süredir yasal... Bu mümkün.

Sanırım anladınız. Stresliyim.

Bu oyun çok büyük. Yani... *devasa*. Tüm ülkede yayınlanacak. NFL gözlemcileri burada. Oyuncularımızın aileleri ve arkadaşlarıyla dolu bir bölümde, Kyran'ın yirmi dört saatten az süredir tanıdığım kız kardeşinin yanında oturduğumdan bahsetmiyorum bile.

Bridget çok tatlı bir kız. *Tamam*, belki *tatlı* değil. Ama çok havalı, çok iyi ve Kyran'ı ne kadar sevdiği çok açık.

Yine de onun varlığında olmak Kyran'da bir şeyleri tetikliyor... Şimdiye kadar sadece bir kişinin yanındayken gördüğüm bir şey... babasının.

Elbette, etkileşimlerde farklılıklar var. Kyran babasıyla hiç anlaşıyor ama Bridget'i ölesiye seviyor. Aslında, bana ikisi de Tom'a katlanamıyormuş gibi geliyor ve nedenini anlayamıyorum.

Tom mükemmel değil... Bunu biliyoruz. Tutucu ve yargılayıcı biri ve yıllar geçtikçe kesinlikle daha az eğlenceli olmaya başladı. Ama yine de bunun Bridget'in ona karşı duyduğu bariz küçümsemeyi ya da Kyran'ın onun etrafında her zaman yumurta kabuklarının üzerinde yürümesini gerektireceğini sanmıyorum.

Noel arifesinde Kyran'ın bana ailelerini dağıtan kişinin *kendisi olduğunu* hissettiğini söylediğini hatırlıyorum. Bunu büyük bir kesinlikle söylemişti... Sanki on iki yaşındaki bir çocuğun anne babasının ayrılmasından sorumlu olması mümkünmüş gibi. Çocukların boşanma konusunda kendilerini suçlamalarının yaygın olduğunu biliyorum... Ama ben hep büyüdüğünüzde bunun doğru olmadığını anlayacağınızı düşünmüşümdür.

Kyran *hâlâ* öyle hissediyor. Çocukluğundan beri taşıdığı bu yükü *hâlâ* üzerinde taşıyor ve onu destansı bir kontrol manyağına dönüştüren de aynı baskı. Mükemmel bir imaj çizme ihtiyacı... Bunun ne kadar yorucu olduğunu ancak hayal edebilirim.

Bir de Bridget faktörü var.

Dün akşam yemekte, Kyran'ın *nihayet* biriyle birlikte olabilecek *kadar rahat hissedebildiği* için mutlu olduğunu söyledi. Sanki Kyran'ın eşcinsel olduğunu uzun zamandır biliyormuş gibi...

Ve onun bunu söylemesi, beni bir anlığına gerçekten korkutan bir panik girdabına soktu.

Bildiğim kadarıyla Kyran biz birlikte olmaya başlayana kadar hep heteroseksüeldi. Her zaman kızlarla çıktı, başka deneyimlerden hiç bahsetmedi ve hatta cinsel karşılaşmalarımızın çoğunda benimle bu konuda mücadele etti.

Peki Bridget'e böyle bir şeyi söyleten nedir?

Harbor ailesinin ayrılmasının gerçek sebebi nedir?

Neden gitti ve bir daha geri dönmedi?

O kadar çok sorum var ki, kulaklarımdan soru işaretleri dökülüyor. Yeri ve zamanı olmadığını biliyorum ama en azından birkaç yanıt almak istiyorum. Kyran bunları bana kendisi anlatsa ne güzel olurdu... Tek istediğim bana güvenecek kadar rahat hissetmesi. Ama bunun olacağını pek sanmıyorum, özellikle de dün gece ipleri atıp kendini kapatmasından sonra. Bu yüzden kız kardeşini bilgi almak için araştırmanın onun güvenini açıkça ihlal etmek olduğunu bilsem de, kendime engel olabileceğimi sanmıyorum.

Tüm bu olanlar beni o kadar heyecanlandırdı ki, şimdiden bir paket Twizzlers'ın tamamını öldürdüm.

Ve hepsinin ötesinde... bu *oyun*.

İlk çeyrek çoktan sona eriyor ve ben sanki yazı tura atışını izliyormuşuz gibi hissediyorum. Her şey hızla akıp gidiyor, sevdiğim adamı sahada izlemenin verdiği sinir ve adrenalin beni o kadar gergin yapıyor ki yerimde zor duruyorum.

"Avi." Bridget elini dizimin üzerine bırakarak sürekli zıplamasını durduruyor. "Rahatla." Ona bakıyorum ve o da kıkırdıyor. "*Nefes al*. Tanrım, bacağın düşecek."

"Özür dilerim," diye içimi çektim. "Sadece çok gerginim..."

Gözlerim Kyran'ın belini büküp atışa hazırlanırken onun üzerinde kalıyor. Alışkın olduğumdan çok daha uzaktayız... Normalde kenarda olurum ve onun yüz ifadelerini ve ince hareketlerini net bir şekilde görebilirdim. Burada, sanki onu televizyondan izliyormuşum gibi, sadece etrafım doksan bin tezahürat yapan taraftarla çevrili.

Top ona doğru yükseliyor ve Kyran doğrulup kolunu kaldırarak geriye doğru adım atıyor. Guty sahanın aşağısında boşta, bu yüzden topu fırlatıyor ve top yükselerek geniş alıcımıza doğru spiral çizerek gidiyor. Guty topu yakalıyor ve çalım yemeden önce iki adım atıyor. Ama yine de. İlk hak.

Ben dahil herkes alkışlıyor. *Oradaki benim adamım.*

Bridget bana gülümseyerek, "Gördün mü? Gergin olmana gerek yok," diyor. "Erkek arkadaşın bu işi halledecek."

Hala gergin olsa da dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Elimde değil... Çok şey oluyor ve ciğerlerimi dolduracak otum yok. Yenilebilir bir şey bile yok.

Oh, ve dün gece sevişemediğimizden bahsetmiş miydin?

Evet, eğleneliydi. Yemekten sonra doğruca otele döndüm, duş aldım ve Kyran'ın gelmesini beklemek için kışımı yatağa park ettim, böylece ona iyi şans sikini verebilirdim. Sonra bana mesaj atarak Koç'un hiçbirinin bir yere gitmesine izin vermediğini ve gizlice kaçmaya çalışmasının çok riskli olduğunu söyledi.

Bunun olacağını bilseydim, onu lanet restoranın tuvaletinde becerirdim. *Bahse girerim birbirimize dokunduğumuz için bize pis pis bakan adamın çok hoşuna giderdi.*

İkinci çeyrek de tıpkı ilk çeyrek gibi hızlı ve aksiyon dolu geçiyor. Notre Dame alev alev yanıyor, savunmaları koşu oyunumuza darbe indiriyor. Ancak Kyran ve alıcıları arasındaki bağlantıyı ne kadar engellemeye çalışırlarsa çalışsınlar, sayı atmamızı engelleyemiyorlar.

Kyran şimdiden iki gol pası attı ve her fırsatta topları sahaya indirdi. Devre arasında skor yirmi dörde on dört, Eagles önde. Kyran'ın sahadan çıkışını izlerken midem bulanıyor, muhtemelen ciddi ve gergin olduğunu, etrafındaki her hareketi kontrol edebilmeyi dilediğini biliyorum.

Umarım avucuna bakmak için zaman bulur... Çizgileri takip eder. Sakin ol ve bunun tadını çıkarmayı unutma.

"Bira içmek ister misin?" Bridget ayağa kalkıp kollarını uzatarak soruyor.

İkimiz de dokuz numaralı forma giyiyoruz ve o yanağına bordo ve altın rengi parıltılarla bir 9 bile çizdi.

Bir an düşündükten sonra onun yanında duruyorum. "Elbette, neden olmasın."

Bira ot değildir. Bu iyi.

Koltuklarımızdan kalkıp bir büfeye gidiyoruz, Bridget iki bira sipariş ediyor, birini bana vermek için yeterince uzaklaşmamızı bekliyor, çünkü biliyorsunuz... Henüz yirmi bir yaşında değilim.

"Sen de Kyran gibi futbol delisi misin?" Stadyumun alt katında dolaşırken Bridget'e sırtarak soruyorum.

Kıkırdıyor. "Futbolu her zaman sevmişimdir. Birlikte izleyerek büyüdük... Çünkü babam çok ilgiliydi. Ama kabul etmelisin ki, onun gibisi yok."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Başka heyecan verici sporlar da var sanırım... Hokeye ne dersin?"

"Hokey neden heyecan verici?" Sırıtarak bana bakıyor. "Artık oyuncuların kavga etmesine bile izin vermiyorlar," diye alay ediyor. "Havadaki öfkeli testosteronu büyük ölçüde bastırıyor. Ayrıca, sadece ileri geri hareket ediyorlar. Aynı basketbol, futbol gibi..."

Başımı eğiyorum, çünkü sanırım haklı.

Sırıttırıyor. "Ama *futbol*... Futbol ölüm kalım meselesidir. Geçen gün bir istatistik okudum, NFL'deki oyuncuların yüzde yüzü bir tür sakatlık geçiriyormuş. Yüzde bir. Yüzde. Yüzde. Yani ne olursa olsun sakatlanmanız garanti. Bu ne kadar berbat bir şey?" Bu şaşırtıcı gerçek karşısında dehşete düşmüş gibi yumuşak bir kahkaha atıyor. "Amerikan futbolu tüm büyük, geleneksel sporlar arasında açık ara en heyecan verici olanı. Bir bakıma neredeyse barbarca, ama karmaşık ve büyüleyici, eğer anlayabilirsiniz. Futbol sadece bir oyun değil, bir *yaşam tarzıdır*. Başından sonuna kadar kalp atışlarını hızlandıran, adrenalin yükselten bir aksiyon."

Sırıtarak bakışlarımı ona dikiyorum. "Patriots taraftarı mısın? Çünkü sesin öyle geliyor..."

Bridget kahkahalarla başını geriye atıyor, ben de kıkırdıyorum. Sonra bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Hazırlıklı olsan iyi olur evlat. Bu sadece başlangıç... Eğer Kyran NFL'e seçilirse, sakinleştiriciye ihtiyacın olacak."

Evet, ben de bundan korkuyorum.

Biramdan büyük bir yudum alarak, maddenin beni olabildiğince sakinleştirmesine izin veriyorum. "Mesele şu ki, kazanamayacağından korkmuyorum. O *kadar* iyi. Ama ben sadece... Kendisine ne kadar baskı yaptığı konusunda endişeleniyorum. En iyisi olmak için, anlıyor musun?"

Başını sallıyor, fincanından bir yudum alırken gözleri benimkilerden uzaklaşıyor.

Onun ne bildiğini bilmem gerek... Kyran'la birlikte olarak neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerek.

"Biliyor musun, o küçükken çok soğukkanlıydı," diyor gözlerini boşluğa dikerek. "Diğer tüm çocukların etrafında olmak istediği çocuktu. Her zaman gülümser ve gülerdi."

Şu an duyduklarımdan sersemlemiş durumdayım. *Kyran Harbor'dan mı bahsediyoruz?*

Bridget konuşmaya devam ediyor. "Ve bu şekilde yetiştirildiği için falan değildi, çünkü inanın bana, babam sürekli çalışırdı. Ve biz kendi başımızın çaresine bakacak yaşa geldiğimizde annem geri çekildi. Ama bu bizim için önemli değildi, çünkü birbirimize sahiptik. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu..." "Dünyaya karşı biz gibiydik" diye mırıldanmadan önce sesi biraz kesiliyor.

İçkisini yudumlarken ifadesi daha az nostaljik ve daha çok pişmanlık dolu bir hal alıyor. "Ama sonra biraz ayrıldık... Arkadaşlarıma daha fazla ilgi göstermeye başladım. Yani on dört yaşındaydım, insan böyle yapar. Bir çocuğun hayatındaki en bencil dönemdir. Kyran kaygısız tarafını kaybetti ve kurallara daha çok uymaya başladı... Kendini her zaman rahat hissettiği tek yer futbol sahasıydı."

Tuhaf bir şekilde gülümsüyor ve dudaklarım kıvrılıyor, ne kadar ilerlediğine dair bir gurur sıcaklığı göğsümü dolduruyor.

Ama sonra Bridget'in gülümsemesi kaybolur ve mırıldanır: "Daha fazla dikkat etmeliydim... neden bu kadar gerginleştiğine. Daha fazla yanında olmalıydım... babama bu konuda siktir olup gitmesini söylemeliydim-" Sesi kesiliyor ve bana bakıyor. Ama cümlesini bitirmedi. Sadece içkisini hızlıca geri yudumluyor.

Şaşkın ve huzursuz bir şekilde ona bakıyorum çünkü bu boşanmayla ilgili değil. *Burada başka bir şeyler dönüyor.*

"Bridget..." Adını kararlılıkla söylüyorum ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Annenle baban neden ayrıldı?" Alt dudağını çiğneyerek bana bakıyor. "Ne oldu da ikiniz de bu kadar çok kaçmak istediniz...?"

Bana bakarken çenesi düşüyor, gözlerinde o kadar çok suçluluk ve ıstırap var ki, neredeyse dalgalar halinde bana çarptığını hissedebiliyorum. Bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor... Sanki dilinin ucunda ve içini dökmeyi o kadar çok istiyor ki, bunu yapmamak onu *öldürüyor*.

Ama sonra insanlar yanımızdan geçip koltuklarına dönmeye başladılar, bu kargaşa muhtemelen devre arasının bitmek üzere olduğunu gösteriyordu.

Boğazını temizliyor ve çenesini hafifçe sallıyor. "Geri dönmeden önce bir içki daha alacağım."

Başını öne eğerek uzaklaşmasını izliyorum, zihnim onun sözlerini gözden geçiriyor. *Kyran eskiden bu kadar özgür ruhluysa... kanatlarını ne kırptı?*

İşte bu kadar. Kusacağım.

Kalbim resmen boğazıma düğümlendi ve zar zor nefes alabiliyorum.

Bu maç beni içmeye itiyor. Devre arasında ne oldu bilmiyorum ama Notre Dame kışında ateşle geri döndü.

Arka arkaya iki gol atıldılar ve savunmaları her şeyi ortaya koydu. Sanırım Kyran'ın hesaba katılması gereken bir güç olduğunu fark ettiler, çünkü alıcılarımızın her yerindeydiler ve bizi topu koşturmaya zorladılar ki bu da bizi ancak bir yere kadar götürebilir. Üstüne üstlük, Theo bir saha golü kaçırdı... Sezonun ilk ıskası.

Çok kötü hissediyorum. Theo çok yetenekli bir golcü ve üzerindeki baskının onu etkilediğini biliyorum.

Sahadan hışımla çıktığını, kaskını yedek kulübesine öyle bir fırlattığını hatırlıyorum ki boyayı çizmişti. Kyran onunla konuşmaya çalışıyor, arkadaşını sakinleştirmek istercesine kolundan tutuyordu. Ama Theo gözle görülür şekilde kızgındı ve bunu anlıyorum.

Eagles'ın puana ihtiyacı vardı. Ve hala ihtiyacımız var.

Maçın bitimine beş dakika kala 14 sayı gerideyiz. Koç Matthews hücum grubuna gözle görülür bir şekilde bağıyor. Ne dediğini duyamıyorum ama mutlu olmadığını ve şu anda oyuncuların içine Tanrı korkusu saldıığını varsaymak zorundayım.

Bu adam beni hep korkutmuştur. O kadar sessiz ki... Ta ki öyle olmayana kadar.

"Kyran bir şeyler yapacak," diye mırıldanıyorum sesimdeki şüpheyi bastırarak. "Yapmak zorunda."

"Bu savaşı lanet İrlandalıları..." Bridget alay eder, sonra da "Onlara İrlandalıların nasıl dövüştüğünü göster, Ky!" diye bağırır.

Etrafımızdaki herkes alkışlıyor ama ben hareket bile edemiyorum. Ellerim birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki parmaklarımın kırılabileceğini düşünüyorum.

Kyran ve hücum hattımız sahaya geri koşuyor ve yüzünü göremediğimi biliyorum ama bir şekilde ne kadar gergin olduğunu *hissedebiliyorum*. *Sanki* ikimiz de oradayız ve ben de onunla birlikte vücudunun içinde oturuyor, onun gerginliğini paylaşıyorum.

Top Guty'ye atılıyor ve o da yakalıyor. Sonra koşturmaya başladı, Notre Dame savunmasının arasından geçerek geri döndü. Etrafımdaki kalabalık

çığlık atıyor ve bağılıyor. Sanırım Guty'nin ailesi tam arkamızda oturuyor çünkü kulak zarlarım resmen patladı.

Sonunda biri onu yere indiriyor ama o yirmi altı yarda kazanmayı başarıyor. Herkes bir sonraki hamle için hazırlanırken Kyran ona bir şey söylüyor. Guty başını sallıyor ve kasklarını birbirine vuruyorlar.

"Hadi, bebeğim..." Fısıldıyorum. "Bu iş sende."

İşte atış. Kyran topu koşması için Benito'ya veriyor. Ama sonra geri adım attı ve topu Guty'ye doğru fırlattı. Topu kaptırmış gibi yaptılar, hem de kusursuz bir şekilde.

Notre Dame hazırlıksızdı ve Guty tam bir *deliydi*. Topu yakalıyor ve daha önce hiçbir insanın koştuğunu görmediğim kadar hızlı koşuyor. On beş yarda çizgisine kadar geldi, sonra saha dışına düştü. Ama önemli değil. Artık skor pozisyonundayız.

"İşte bu!" Bridget *selam* verirken ben bağıyorum ve beşlik çakıyoruz. "İşte ben de bundan bahsediyorum!"

"Seksen bir numara tam bir canavar!" Bridget alkışlıyor.

"Bu benim oğlum!" diyor bronz tenli ve kısa dikenli saçlı bir kadın arkamızdan, sesini titreten bir heyecanla.

"Sen Guty'nin annesi misin?" Ona soruyorum ve o da heyecanla başını sallıyor. "O harika bir adam."

"M.Ö.'den misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Ben Kyran'ın..." Kelimeler ağzımda hızlı bir darboğaza giriyor. *Üvey kardeş mi? Arkadaş mı? Erkek arkadaş? Neden şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyorum?!* Boğazımı temizliyorum. "Ben Eagles'ın maskotuyum."

Bridget bana bir bakış attı, ben de omuz silktim.

"*Sen* Kartal mısın?!" Guty'nin annesinin nefesi kesilir. "Seni seviyoruz!" Selam verir gibi yaparak alçakgönüllülükle sırtıyorum. "Aşağıda onlarla birlikte olmalı, onlara tezahürat yapmalısın!"

"Keşke..." Mırıldanıyorum. Ve konuşma kesildi çünkü top havadaydı.

Fellows topu son bölgede yakalıyor ve hepimiz yerimizden sıçırıyoruz. "Evet, kaltak!" Herkes çılgına dönerken ben çığlık atıyorum.

Guty'nin annesinin yanında oturan bir adam "Durun," diye seslenir. "Aşağıda bir bayrak var."

"Kim attı?"

Hakem hoparlörden anons ediyor. "Tutuklama. Yedi numaralı hücum. On yarda penaltı. İlk ve gol."

"Bu saçmalık!" Bridget ciyaklıyor.

"Kıçımı tutuyor!" Guty'nin annesi çığlık atıyor ve Bridget'le birlikte bardaklarını birbirine vurarak tezahürat yapıyorlar.

"Hey, hakem! Elimde tutabileceğin bir şey var!" diye kükrüyor Guty'nin annesinin yanındaki adam ve kasıklarını tutuyor.

"Mijo..." diye azarlıyor, başını ona doğru sallayarak.

"Sorun yok, sorun yok," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi kendime.

"Onlar halleder."

Kyran'ın kızgın olduğu belli ama bir kez bile tepki verdiğini görmüyorsunuz. Yedi numara Sean Cameron'ın sırtını sıvazlıyor ve tekrar denemeye hazırlanıyorlar.

Oyun canlı ve ben terliyorum. Notre Dame'ın savunması son bölgedeki herkesi koruyor. Kyran'ın topu göndereceği bir yer yok, bu yüzden koşmaya başlıyor, gardlardan ve çalımlardan kaçmak için elinden geleni yapıyor. Bitiş çizgisine bir adım yaklaşıyor ve iri bir pislik topu elinden alıyor.

"Siktir!" Bridget ve ben aynı anda soluk soluğa kaldık, herkesin gözleri merakla sahaya kilitlenmişti.

Top havaya fırlıyor. Notre Dame'lı bir adam topa doğru hamle yapıyor.

Ama sonra Kyran uzanıp topu kapıyor ve son bölgeye düşerken tekrar kollarının arasına alıyor.

Hepimiz öylece bakarken bir anlık sessizlik oluyor. Topluca nefessiz kaldık.

Hakemin elleri havaya kalktı ve hepimiz çılgına döndük.

Gol!

Bridget ve ben birbirimize sarılmış, tam bir ucube gibi çığlık atıyorduk.

"Aman Tanrım, bu çok yakındı," diye ciyaklıyor, vücudunun geri kalanını

İçki.

Guty'nin annesi, yanında oturan adamın koluna tutunarak, "İki sayılık atışa gidiyorlar," diyor. Guty'ye ne kadar benzediğine bakılırsa, onun kardeşi olduğuna bahse girerim.

"Escúchame, hermano..." diye mırıldanıyor adam kendi kendine, sanki Guty ile konuşuyormuş gibi. *Yani kesinlikle kardeşiyle.* "Bize şu iki puanı getir."

Kyran hücum hattına o kadar yüksek sesle bağırıyor ki sesini buradan duyabiliyorum. Onlara işaret ve el kol hareketleri yapıyor, pozisyon almaları için yanındaki adamlara başıyla selam veriyor.

Atış anında bir kaos yaşanıyor. Ne olduğunu söylemek bile zor ama topun sola geçtiğini görüyorum. Ama sonra sağa doğru gidiyor gibi görünüyor. Ve sonra Kyran topu herkesin kafasının üzerinden Guty'ye atıyor, o da bir şekilde iki adamın arasından sıyrılıp topu yakalıyor.

Kalabalık tezahüratlar ve ulumalar içinde patlarken, Guty'nin bitiş alanında kutlama dansını yapmasını izliyoruz.

"İşte benim kardeşim!" diye bağırıyor arkamızdaki adam.

Gözlerim Kyran'ı saha dışında takip ederken ona mümkün olduğunca çok iyi hisler gönderiyorum. Hala Notre Dame'ın sayı atmasını engellememiz ve kazanmak için bir kez daha sayı atmamız gerekiyor.

Yüce Tom Brady... Bir mucizeye ihtiyacımız var.

Notre Dame'ın oyun kurucusu Connor Devlin, adamlarıyla birlikte sahaya çıkıyor ve ciddi oldukları belli. Savunmamız onları boğmak için çok çalışıyor ama sahada yavaş ilerliyorlar.

Banktaki Kyran'a bakarken, onun dizinin de benimki gibi zıpladığını görebiliyorum. *Keşke ben de orada olabilseydim...*

"Bitene kadar bitmez, bebeğim..." Fısıldıyorum.

Devlin topu ısıkalıyor ve iki koşu denemesi daha sonuç vermiyor. Bu yüzden saha golüne gidiyorlar.

Guty'nin annesi, "Kimsenin başarısız olması için dua etmek istemiyorum ama Peder, bu çocuğu özlet," diye inliyor. Bridget ve ben gülmekten kendimizi alamıyoruz.

Notre Dame'ın vurucusu vuruyor. Top havalanıyor. Nefesimi tutuyorum.

Ve hakemin kolları iki yana açıldı. *Hiç iyi değil.*

"Evet!" Hepimiz çılgılık atarak ayağa fırlıyoruz, birbirimize sarılarak zıplıyoruz.

"Aman Tanrım, bunu yapacaklar!" Bridget ağlıyor.

"Kapa çeneni! Uğursuzluk getirme." Onu koltuğuna geri çektim.

Birbirimize sarılmış, Theo'nun topu oyuna sokmasını izliyorduk. Maçın bitmesine iki dakika kalmıştı. Ve Kyran son bir kez sahaya çıkmaya hazırlanıyor.

Bu gerçek anı... Yap ya da boz.

Eğer bir gol daha atabilirsek, NCAA Şampiyonu olacağız.

Nefes almıyorum. Etrafımdaki gürültü arka planda kayboldu ve tek duyabildiğim kalbimin gümbürtüsü... Sanki Kyran'ın göğsündeki gümbürtüyü yansıtıyor.

Zarif bir şekilde hareket ediyor, hassas bir dans gibi adım atıyor, topu neredeyse tanrısal bir şekilde fırlatıyor. Onu izlemek gerçekten inanılmaz.

Gücü ve odaklanması, oyunu ciğerlerine çekip çıkarması.

Kyran Harbor'ın bunu yapması gerekiyordu. Sade ve basit. Şu anda, kristal kadar net.

NFL'e gidiyor. Gitmemesine imkan yok.

Ve ilk defa bu düşünce beni korkutmuyor. Boston'dan ayrılması beni endişelendirmiyor ya da şüpheyi düşürmüyor. Bu hepsinden daha büyük bir şey.

Futbol onun kaderi.

Ve kartlar masada, nereye giderse gitsin onu memnuniyetle takip edeceğim. *Eğer beni isterse.*

İlk sayıdan sonra ilk sayıyı aldılar ve gergin bir ortam vardı. Çok boğucu ama yapıyorlar. Ve sonunda şutunu bulduğunda, Kyran atıyor.

Kolu havaya uçuyor. Top yükseliyor. Guty topu yakalıyor.

Gol.

Eagles az önce Rose Bowl'u kazandı, bebeğim.

Hayatımda hiç bu kadar çok spazm geçirdiğimi hatırlamıyorum. Hepimiz zıplıyor ve çığlık atıyorduk. Bridget'e sarılıyorum ve o ağlıyor. Guty'nin ailesi tiz sevinç çığlıklarıyla yakındaki köpekleri uyarıyor.

Bu *destansı* bir şey. Buna inanamıyorum... Ama *inanabiliyorum*, çünkü adamım *o kadar iyi*.

Gerçekten hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Bridget kulağıma "Erkek arkadaşın a s k e r e alınacak," diye hıçkırıyor ve beni sarsarken kıkırdıyorum. "Nereye gideceğini sanıyorsun?!" "Umarım

bir yerde   Güzel."I İç çek,   benim Zihin   eğirme
aracılığıyla

Bu büyük ülkedeki çeşitli yerlerin düşünceleri.

Ve umarım o da benim gelmemi ister.

Dudaklarımı ısırarak Theo'nun ekstra puanı almasını izliyorum ve hepimiz onun için tezahürat yapıyoruz çünkü gerçekten de her şeyi sağlamlaştıran oydu. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim... takımın golcüsüne ne kadar güvendiğini. Theo yaptığı işte inanılmaz. Umarım bütün sezon boyunca bir gol kaçırdığı için kendini çok fazla üzmez.

Ama Kyran gibi biriye, eminim kendini hırpalayacaktır.

Kyran şu anda o kadar sevimli ki, dayanamıyorum. O ve Guty birbirlerine sarılmış durumdalar, takım arkadaşları da kutlama için etraflarında toplanıyor. Notre Dame'ın hücumu devam ediyor, sadece on beş saniye kala maç bitmiş sayılıyor.

Ne telaş ama. Çılgın bir sezon için muhteşem bir son.

Guty'nin annesi gürültünün ve hoparlörlerden yükselen "*All I Do Is Win*" şarkısının arasından bize "Üzgünüm, ikinizin de adını alamadım" diyor.

"Ben Avi," dedim ona. "Bu Bridget. Kyran'ın kız kardeşi."

"Liz Gutierrez." Sırıtırıyor. "Bu benim oğlum, Marco." Liz, "Siz ikiniz partiye geliyor musunuz?" diye sorarken Guty'nin kardeşi bize başıyla selam veriyor.

Bridget'e bakıyorum, kaygı yine sinsice yükseliyor. Partiye gitmeyi gerçekten planlamamıştım... Kyran'ın gösterinin yıldızı olacağını biliyorum ve peşine takılma fikri beni biraz garip hissettiriyor.

Ama Bridget beni dürttü. "Seni orada isteyeceğini biliyorsun."

Yutkunarak, tereddütle başımı salladım.

Guty'nin annesi ve kardeşi kalabalığın içinde kaybolurken bize el sallıyorlar. Şimdi daha da gerginim... Futbolcularla dolu partilerin bana göre olmadığını hepimiz biliyoruz.

Neşelen. Eğer NFL'e giderse buna alışmak zorunda kalacaksın.

Keşke şu anda Kyran'ı görebilseydim. Yalnızken her şey çok farklı. Ama birlikte olmadığımız her saniye aramızda yükselen şüphe dağlarıyla geçiyor.

Gözlerim tekrar bir muhabirin Kyran'la röportaj yaptığı alana düşüyor. Çok mutlu görünüyor. Ve *ben de* onun mutlu olmasından *mutluyum*. *Sanırım önemli olan tek şey bu.*

"Ee, ne var ne yok?" Bridget soruyor. "Gidip onu beklemek ister misin?"

Kyran'ı izlerken başımı sallıyorum. "Hayır, şu anda işini yapıyor. Otele geri dönebiliriz. Zaten parti de orada olacak."

Bridget başını sallıyor ve daha da saçma araba trafiğine ulaşana kadar stadyumdan çıkan psikotik vücut trafiğiyle savaşıyoruz. Otele dönmemiz milyonlarca yıl sürüyor ve oraya vardığımızda gerçekten bir içkiye ihtiyacım var.

"Hadi bara gidelim," diyor Bridget içeri girerken.

"Daha yirmi yaşıdayım," diye mırıldanıyorum.

"Ah, Tanrım. İkinizin de cenin olduğunu unutmuşum," diye alay ediyor.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Odamda minibar var."

Otel odamda bir şişe tekila açtık ve BC Eagles'ın büyük, süslü NCAA Division I Şampiyonu olmasını kutlamak için iki shot doldurduk.

"Onunla çok gurur duyuyorum..." İçki boğazımda yanarak ilerlerken nefes alıyorum.

"Bunu görebiliyorum." Bridget sırtıyor. "Geçen sefer top havadayken ölecekmiş gibi görünüyordun."

Kıkırdıyorum. "Sadece... Bilmiyorum. Tüm sezon boyunca onu oynarken izlemek, aramızda her şey olup biterken... Sanki ben de bunun bir parçasıymışım gibi hissediyorum, anlıyor musun?" Başımı sallıyorum, yontulmuş ojelerimle oynuyorum. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Sen de bunun bir parçasısın Avi," diyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. "Sen maskotsun." Öfkelendim ama bana bir bakış attı. "Ben ciddiym. Aptalca bir şey gibi görüldüğünü biliyorum ama sen oradaydın, onları destekliyordun. *Onu* destekliyordun."

Dudaklarımı büzüyorum. "Sadece dahil olmak eğlenceliydi."

"Her konuştuğumuzda senin adının geçtiğini söylerken şaka yapmıyordum." Sırtıyor. "Ne zaman bir maçtan sonra onu arasam, *'Ve Avi orada Gangnam Style dansı yapıyordu...'* derdi."

O kıs kıs gülerken ben yüksek sesle gülüyorum.

"Ölü kış. Bir şey söyleyerek onu kızdırmak istemedim ama sana olan ilgisini hiç kesmediği çok belliydi."

"Ondan nefret etmem imkansızdı..." O iki kadeh daha doldururken ben dürüstçe mırıldanıyorum. "İnan bana, denedim. Bazen bana karşı tam bir pislikti..."

"Buna inanıyorum."

"Ama bunun altında her zaman sadece benden hoşlanmasını istedim. Ve onun gibi birinin benim gibi birine ilgi duymasını sağlamak hiçbir şeye benzemiyordu..."

"Avi, kimi kandırıyorsun? Onun için mükemmel olduğunu biliyorsun," diyor. "Bunu *bilmiyorum...*"

"Evet, biliyorsun. Güven bana. Sizi sadece bir gündür tanıyorum ve bunu görebiliyorum. Dün gece içeri girip yan yana oturduğunuz anda gördüm, sanki birbirinizden ayrı olmanız *mümkün değilmiş gibi*. Sen tam olarak kardeşimin ihtiyacı olan şeysin. Ne olursa olsun onu sevecek, destekleyici ve sabırlı birine. Ona saçmalıklarını söyleyen ve inatçılığını seven biri."

Şansımızı deniyoruz ve o yavaşça nefes veriyor. "Ama en önemlisi, onun yanında kalacak biri. Artık terk edilmeye ihtiyacı yok..."

"Bridget, bunu sana karşı kullanmıyor," diyorum ona ve derin kehribar gözleri benimkilere kayıyor. Bu ışıktaki onda Tom'dan çok şey görebiliyorsunuz.

"Ama *sen biliyorsun...*" diye fısıldıyor.

Çenem geriliyor ama başımı sallıyorum. "Burası benim yerim değil."

"Saçmalık. Sen ailedensin. Ve şimdi, aynı zamanda Kyran'ın ortağısın. Bu

onun adına sinirlenmek sana düşmez."

Sandalyemde geriye yaslanıp iç geçiriyorum. "Sanırım neden gittiğini anlamıyorum. Her şeyi anlamıyorum... Kyran'ın neden ailenizin onun yüzünden ayrıldığına bu kadar ikna olduğunu anlamıyorum."

Bridget'in gözleri aramızdaki mermer adaya dikilmiş, "Onun hatası değildi..." diye mırıldanıyor.

"Hadi canım," diye homurdandım. "Ama *neden* böyle hissediyor? Hiç mantıklı değil."

Fincanına biraz daha içki doldurup geri çırpıyor. "Çünkü pislik babamız ona öyle olduğunu hissettirdi."

Ne...?

Ona bakışlarım daralıyor. "Neden? Tom bunu on iki yaşındaki bir çocuğa *neden* yapsın?"

Bridget bir an sessiz kalıyor, gerilim ve endişe havada kalın bir tabaka oluşturuyor. "Bunu sana anlatmak bana düşmez... Bunu Kyran'dan duymalısın."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip çekiyorum. "İkimiz de yapmayacağını biliyoruz. Benim de bilmem *gerek*. Bridget, gerçekten korkmaya başlıyorum. Bana bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyorsun."

Bakışları tekrar benimkilere kaydığına, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Bu çok kötü, Avi. Tanıdığım herhangi birinin başına gelen en kötü şeydi... Ve bu benim *küçük kardeşimin başına geldi*."

Tanrım... Bu çok fazla. Tanrım, çıldırmak üzereyim.

İçim öyle bir çalkalanıyor ki midem bulanıyor. Cevap istememin doğru olmadığını biliyorum... Bunu *bilirim*. Kyran hazır olduğunda bana güvenmesini beklemeliyim.

Ama aynı zamanda biliyorum ki eğer acı çekiyorsa, geçmişinden gelen korkunç bir şeyi içine atıyor ve yokmuş gibi davranıyorsa, bu gerçekten sağlıklı değil. Ona yardım edebilmek istiyorum. Ne olursa olsun *onu sevmek istiyorum*.

"Sadece onu bırakmayacağına söz ver..." Bridget fısıldıyor.

"O istemediği sürece onu terk etmeyeceğim..." Kelimeleri titreyerek söylüyorum. "Çünkü onun için *her şeyi* yaparım, beni öldürse bile" diyorum tüm içtenliğimle.

Sonuçta, bu doğru. Kyran Harbor hayatımın aşkı. İşte bu kadar.

Aşık oldum. Kanca, çizgi ve platin, o benim tüm kalbime sahip.

Bridget sandalyesinden kalkıp odanın diğer ucundaki çantasına doğru ilerliyor. Çantasından telefonunu çıkardı ve ben ona bakarken kalbim yemek boruma doğru atmaya devam ediyordu.

İç çekip telefonunu bana doğru kaydırmadan önce ekrandaki bir şeye bakıyor.

Elime alıyorum, gözlerim kelimeleri okurken geziniyor. İlk başta neye baktığım hakkında hiçbir fikrim yok... Yasal bir belge mi, yoksa bir tür anlaşma mı?

Ama okudukça kalbim göğsümde ikiye bölünmeye devam ediyor.

Ve ardından gelen her kelimeyle çatlıyor, yarıyor ve parçalanıyor, sonuna kadar ilerlerken parmaklarım öfke ve çaresizlikle titriyor.

Bir resim var.

"Öyle mi..." Sesim boğazımdan zorlukla çıkıyor, çok şaşırdım ve dehşete düştüm. Çok iğrenmiş, kızgın ve *dehşete düşmüştüm*. "Bu gerçek mi? Bu... o mu?"

Bridget burnunu çekiyor ve ağladığını biliyorum. Ama gözlerimi önümdeki telefondan ayıramıyorum. Varlığımın her bir zerresi, üvey kardeşime duyduğum empatiyle örülmüş bir öfkeyle dolup taşıyor.

Sevdiğim adam. *Ailem*.

Benim için ne olursa olsun, bir yabancı bile olsa, bu midemi bulandırır. Telefonu itip ellerimle yüzümü kapatırken öğürdüğümü hissediyorum.

"Aman Tanrım..." Titriyorum.

Hasta, üzgün ve daha önce hiç hissetmediğim kadar öfkeli.

"Bu Peder McAdams," diye inliyor Bridget, sonra damarlarımda hissettiğim aynı öfkeyle hırlıyor. "Kardeşime on iki yaşındayken tecavüz eden lanet canavar."

Hayır... Hayır, hayır, hayır, bu

doğru değil. Doğru olamaz.

Kyran... Saçlarımı başımdan koparıırken yumuşak bir ses çıkıyor.

Kelimeler zihnimde dönüyor, kendi sesimle yüksek sesle okunuyor.

Başpiskoposluk, Güney Boston'daki Kutsal Haç Katedrali'nden Peder James McAdams'ın görevine son vermeyi ve laik ilan etmeyi kabul etti.

Kyran Thomas Harbor, Somerville, MA ailesi ile yerleşim.

Kilise aileye toplam bir buçuk milyon dolar ödeyecek. Anlaşma, gizliliğin korunmasını öngörüyor.

"Bridget... Hasta olacağım..." Öksürüyorum, ayağa kalkıp banyoya doğru koşarken kendi sesimi bile zar zor tanıyorum.

Yüzüm alev alev yanarken, az önce tükettiğim içkiyi kusuyorum. Ama uyuşmuş durumdayım... Yanığı ve karnımdaki acıyı hissetmiyorum. Tek hissettiğim dayanılmaz, zonklayan bir *öfke*.

Dizlerimin üzerine çökerek kendimi nefes almaya zorluyorum ve sallanan bacaklarımın üzerinde ayağa kalkacak kadar sabitleniyorum. Ağzımı çalkalıyorum ve yüzüme su çarpıyorum, gözlerim aynadaki yansımama gidiyor. Ve hatırlıyorum.

Kyran'ı bunu yaparken gördüğüm zamanları hatırlıyorum.

Aynada kendine bakıyor, sanki umutsuzca kendini tanımaya çalışıyor.

Tökezleyerek odaya geri döndüğümde Bridget'i titreyerek kendine bir içki daha doldururken buluyorum.

"Anlaşma mı?" Başımı sallayarak kekeliyorum.

Bu *delilik*. Anlayamıyorum bile. Sanki zihnim tamamen kapandı. Sanırım şoktayım.

İçkisini yudumluyor, uzun ve umutsuz bir nefes vermeden önce yüzünü buruşturuyor. "Lise son sınıftan önceki yaz sonuydu... Kyran kilise kampından yeni dönmüştü, ailelerimizin bize yaptırdığı şu aptalca saçmalıktan. Ben birkaç yıldır gitmemiştim, çünkü arkadaşlarımla kampa gitmek için mızızlanıp yalvarmışım. Ama Kyran hâlâ gidiyordu. Sabah Cape'e gitmemiz gerekiyordu... Ben... mayomu hazırlıyordum." Sözcük boğazında düğümleniyor ve sessiz bir hıçkırık sesi çıkarıyor, ardından korkunç bir anının dehşetini uzaklaştırmaya çalışır gibi yüzünü kabaca ovuşturuyor.

"Bir ses duydum. Bir gümbürtü gibi. Üst kattaki banyodan geliyordu," diye sessizce konuşuyor, geniş bakışları mermer tezgâha takılı kalmış. "Hemen kapıya koşup çaldım ve Kyran'a seslenerek o olup olmadığını öğrenmek istedim. Eğer iyiyse..." Nefes almak için tekrar duruyor. "Bana cevap vermiyordu ve kapı kilitliydi, ben de içeri girmek için kredi kartı kullandım. O... küvetin zemininde yatıyordu, duş akıyordu ve duş perdesinin yarısı yırtılmıştı."

Daha fazla kelime bulmakta zorlanırken göğsüm bir şekilde boş ve aynı anda nabız gibi atıyor. "Düşüğünü sandım, o yüzden yanına koştum.

Yaralı görünmüyordu ama bakıyordu. Göz kırpmıyordu, sadece *bakıyordu*. Bir an için öldüğünü sandım ve yemin ederim hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Ama sonra nefes aldığını fark ettim... tepeden tırnağa titriyordu.

"Onu bir havluya sardım ve küvetten çıkardım... Zar zor yürüyebiliyordu ve bana sorunun ne olduğunu söylemesi için *bağırıyordum* ama konuşmuyordu."

Anlattığı her şeyi bir şekilde *görebiliyorum...* Genç Kyran, *şok içinde donup kalmış*.

Kırılmış.

Bacaklarım tutmuyor ve yere yığılıyorum; dizlerim bükülmüş, parmaklarım saçlarımın arasında, kafatasımı kavrayarak oturuyorum.

"Ben... ambulans çağıracağımdan bahsettiğimde, aniden kendine geldi ve *hayır...* diye tekrar tekrar ağlarken kafası ileri geri sallanmaya başladı." Bridget gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken durdu ve daha fazla likör yuttu. "Onu odama götürdüm, giydirdim ve yatağıma yatırdım... Ağlıyordu ve ağlıyordu. *Ben* de ağlıyordum çünkü neler olduğunu bilmiyordum ama kötü olduğunu biliyordum, anlıyor musun? Sonunda nefes alıp konuşabilecek kadar sakinleştğinde, 'Bir şey oldu' dedi." Eliyle burnunu siliyor, yüzündeki keder hissediliyor. "İşte o zaman anladım... Yani, detayları bilmiyordum. Bilmem de gerekmiyordu... Ama ona korkunç bir şey olduğunu biliyordum ve *lanet olsun*, kendimi parçalayıp ona daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa vermek istedim. Ama yapabileceğim *hiçbir şey yoktu...* Onu çoktan hayal kırıklığına uğratmıştım. Çünkü onu koruyamadım."

Başını tezgâha doğru eğiyor. "Onu korumam gerekiyordu."

Farkında bile olmadan ağlıyorum. Hayatımın aşkı için sessizce kederle inliyorum.

Ve uzun zamandır içinde tuttuğu bu kırıklığı.

Bridget devam etmeden önce odada bir süre sessizlik oldu. "Sonunda bana Peder McAdams'ın ne yaptığını anlattı... Ve Avi... Size söylüyorum, hayatım boyunca hiç kimseye zarar vermeyi bu kadar çok istememiştim. O gece, o pisliğin evine gittim. Otobüse bindim ve onun *lanet evine* gittim... ve dışarıda durdum, bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı düşündüm. Eğer onu *öldürebilirim...*"

Başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Nefretin, gazabın ve acının somut bir enerji gücü gibi onunla benim aramda hareket ettiğini hissediyorum.

Kaslarım sertleşiyor ve dişlerim birbirine çarpıyor. *Bunu ben de istiyorum.* Bu kişiyi tanımıyorum bile ama sonsuza kadar bir cehennemde diri diri yanmasını istiyorum. Neden cezalandırıldığını tam olarak bilmesini istiyorum. Bunu *anlamasını* istiyorum.

"Belli ki yapmamışım," diye zayıfça homurdanıyor. "Kendini öldürdü bu arada. Onu dört yıl önce çalışma odasındaki bir aydınlatma armatürüne asılı halde buldular... Yumruğunda, üzerinde *özür dilerim yazan bir* kağıt parçası vardı." Öfkeli bir kahkaha attı. "Özür mü?! Siktir!" diye bağırıyor ve ayağa fırlayıp etrafta volta atmaya başlayınca irkiliyorum. Şu anda Kyran'a o kadar çok benziyor ki yine midem bulanıyor. "Her neyse, konu bu değil. Bana kalırsa çok kolay paçayı kurtardı. Ama o gece eve geldiğimde, Kyran'ın babama söylediği ortaya çıktı. Ve babamızın ne dediğini bilmek ister misin...?"

Nefes alırken bitkin düştüm, "Sanırım ona inanmadı..."

"Eminim doğru olduğunu biliyordu," diye homurdanıyor. "Ama ona *aşırı tepki verdiğini* söyledi. İnsanların hayatlarını mahvedebilecek hikayeler uydurduğunu söyledi."

Yavaşça sırt üstü yere uzanırken gözlerim kapanıyor, çenem geriliyor.

Bu tamamen boktan bir durum.

Sanki kendimin dışındaymışım, gerçekliğin dışındaymışım gibi hissediyorum. Boktan bir film izliyorum.

Kyran sekiz yıldır bununla mı dolaşıyordu? Tanrım... Kyran.

Kyran... Zihnimde onun adını tekrar tekrar inliyorum.

"Birkaç çocuk daha ortaya çıkınca Tom'un yüzüne sert bir tokat gibi çarptı," diye fısıldıyor Bridget, biraz daha içki almak için sendeleyerek. Sanırım böyle devam ederse bayılacak. Ama yine de onu suçlayamam. "Ama yine de inanmak istemedi. *Kabul etmek* istemedi çünkü o bir korkaktı. Lanet olası inancı onun için kendi oğlundan daha önemliydi. İtibarı, kilisedeki yeri... tüm bu lanet olası saçmalıklar... Kyran yerine bunları seçti. Mahkemede anlaştılar, herkes bu konuda konuşmamayı kabul etti. Para Kyran'ın adına bir tröste yatırıldı ama o tek kuruşuna bile dokunmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyledi. Daha *on üç* yaşındaydı... Bununla uğraşıyordu... Bu dehşetle.

"Yani evet... Sanırım ailemizi parçaladı. Annem ve babam durmadan kavga ettiler ve üç ay sonra boşanma davası açtılar. Ama hiç kimse

Kyran'ı kontrol etmek için durdu. Danışmanlık yok, terapi yok. Hiçbir şey yok. *İnkâr... Hepsi bu.*"

Bridget ayaklarımın dibinde yere yığıldı. "Dayanamadım. Bu yüzden ayrıldım. Kyran'ı birileriyle konuşmaya ikna etmeye çalıştım ama tek yapması gerekenin olanları unutmak olduğuna inanıyordu. Bu konuda konuşmadı... kabul bile etmedi. Çünkü babam ona böyle yapmasını *söylemişti*. Ben de buradaki okula başvurdum... Ve oradan ayrıldım. Çünkü o adamın yanında bir saniye daha geçiremezdim. Kyran'a davranış şekli yüzünden babamın varlığını bile unutmak istedim. Ben de bir korkaktım..."

Fısıldıyor, yerde bir topun içine kıvrılıyor, "Çünkü onu terk ettim. Kalmalıydım... Sadece onun yanında olmak için. Ama çok *kızgındım*. Hâlâ da öyleyim. Her gün içimde yanıyor, sanki kendimden bir parça daha öfkeden oluşmuş gibi. O canavarın kaçıp kendini asması beni tatmin etmedi. Kyran'la *gurur* duyuyorum, her şeye rağmen inanılmaz bir çocuk oldu ama... lanet olsun, babamdan o kadar çok nefret ediyorum ki."

Gözlerimi kırıpıştırarak tavanın çizgilerini takip ediyorum, zihnim bu bilgilerle nefes almaya çalışan zayıf ciğerler gibi genişleyip daralıyor. İçimdeki çaresizlik... Bana altı yaşımı hatırlatıyor. Babamı bir daha asla göremeyeceğimi öğrendiğim zamanı.

Sizi bütünüyle yutan bir sefalet... Bunu değiştirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını bilmenin verdiği bir acı.

Hayat... Hayatın acısı bu ve o kadar kasvetli ki.

Sessizliğin sonsuz boşluğu cebimdeki telefonum çaldığında bozuluyor. Telefonu çıkarıp bulanık görüşümü ekrana odaklıyorum.

Kyran: BEBEK!!!!!!!!!!!!

Dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık dökülüyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor ve ağzımı mutlu-hüzünlü bir gülümseme kaplıyor. Heyecanını yansıtan iki hızlı mesaj daha geliyor.

Kyran: Başardık! Başardık Avi.

Kyran: Tanrım, seni görmek için sabırsızlanıyorum bebeğim.

Kalbim kendini hayata döndürmeye, korkunç gerçeği ortaya çıkarmanın açtığı tüm yaraları kapatmaya ve onu *sevmeye* çalışıyor. Onun için mutlu ol, çünkü *lanet olsun*, çok *mutlu* görünüyor.

İçinde bu şey varken bile bu kadar mutlu olabildiğine inanamıyorum. O gerçekten inanılmaz.

O bana mesaj atmaya devam ederken titreyen parmaklarım bir mesaj yazmakta zorlanıyor.

Kyran: Partiye geliyor musun? Şimdi otele dönüyoruz. Sadece üstümü değiştireceğim ve sonra orada olacağız.

Kyran: Umarım maçtan sonra seni hemen göremediğim için kızmamışsındır... Tam bir kasırgaydı. Röportajlardan ve diğer şeylerden sonra duşumu yeni aldım. Ayrıca Koç soyunma odasında bir şişe Dom patlattı, bu yüzden biraz çakırkeyifim lol

Kyran: Seni çok fena öpmek istiyorum bebeğim. Seni herkesin önünde öpeceğim :)
Tanrım, lanet kalbim. Nefes bile alamıyorum.

Seni seviyorum Kyran. Seninle çok gurur duyuyorum.

Gerçekten çakırkeyif olmalı çünkü bana bir sürü emoji gönderdi. Bir patlıcan, bir şeftali ve beş su şerbeti.

Gözlerimdeki yaşları silerken göğsüm bir kahkahayla titriyor.

Kyran: Partiye gel... lütfen. Sana ihtiyacım var Avi.

Ben: Dünyalar güzeli için kaçırmazdım.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

theBSTpwrbttn: İkinizin de beni raydan çıkarmanızı ve sonra birbirinizi sevdiğiniz gibi beni seviyormuş gibi yapmanızı istiyorum. *Swoon*
BigD1ckDeacon: Bir sonraki günah çıkarman için bir günaha ihtiyacın var mı?

Kyran

Komik bir şey duymak ister misin?

Küçüklüğümden beri bir gün şampiyonluk kupası kazanacağımı biliyordum.

Futbol topu atabilecek yaşa geldiğimden beri bu benim hedefimdi. Oyunun sonu.

Bu kupayı ellerimde tutmak ve takımım için kazanılmasına yardım ettiğimi bilmek.

Bunun pek çok insanın söyleyebileceği bir şey olmadığının farkındayım. Çocukluğunuzdan itibaren aklınızda bir hedefinizin olması ve ona gerçekten ulaşmanız, önünüze çıkan tüm engelleri aşip yine de oraya varmayı başarmanız oldukça nadirdir.

Tuhaf, büyüleyici ve inanılmaz, hayatın bazen işleyiş şekli...

Ama komik olan bu değil.

Son birkaç saat içinde, soyunma odasında kutlama yaparken, formalarımızı değiştirirken, sonra otobüsümüze doluşup "*We Are The Champions*" şarkısını çılgık çılgıca söylerken... Guty beni kucağına alıp otel odamıza taşırken ve ben nefes alamayacak kadar gülerken... kazanan takım elbisemi -*özellikle bu parti için seçtiğim takım elbisemi*- giyip otelin konferans salonuna inerken

Bordo ve altın rengiyle özenle dekore edilmiş ve tamamen yiyeceklerle dolu... tüm dünyada tek istediğim Avi Vega'nın elini tutmak.

Bu muhteşem başarının ardından, galibiyetin verdiği coşkunun ortasında, midemi bulandıran ve parmaklarımı titreten şeyin odanın öbür ucundaki kupa olmadığını düşünmek çok komik... Avi'nin gülümsemesini görme beklentisi. Ne kadar gururlu olduğunu mırıldanan sesini duymak, ukala yorumlarını dinlemek ve çapkın sırtkan ifadelerini izlemek. Bu deneyimi beni seven ve benim de karşılığında sevdiğim biriyle paylaşmak... Ve yıllardır kendimi vazgeçirmeye çalıştığım şeye rağmen bunun *doğru olduğunu* hissetmek.

Ona aşık olmasaydım bu galibiyetin hiçbir değeri olmazdı.

Şaşırtıcı bir gerçek ama gerçek *bu*. Çünkü kazandığım diğer tüm maçlardan sonra yaşadığım heyecan sadece bir deri bir kemik kalmıştı. İlk defa, gerçekten bir *anlamı var*.

Mesele babamı gururlandırmak değil... Beni aradığında neredeyse hiç umursamadım bile. Sadece Avi'yi düşünmeden edemiyordum ve bu aşkın beni bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi sarıp sarmalaması karşısında şaşkın olduğum kadar heyecanlıyım da.

Ona aşık olmak her şeyi çok daha *gerçek* hissettiriyor.

Tam ona tekrar mesaj atıp nerede olduğunu soracaktım ki kapıdan içeri girdi... ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Çok güzel. Damarlarımda dolaşan kanla birlikte gümbürdeyen kelime bu. Gözlerim onu yırtık kot pantolonu, yakalı gömleği ve boynundaki gevşek ince kravatıyla gördüğünde. Kıkırdamak zorundayım, çünkü çok yersiz görünüyor ve ben buna bayılıyorum.

Beni hayata döndürmek için onun gibi birinin gerekeceğini düşündüm. O çok... *farklı*. Eşsiz, bir mozaik gibi. Karmaşık küçük parçalar, tamamen çarpıcı bir eser yaratmak için birbirine yapıştırılmış.

Beni gördüğünde gülümsüyor. *Ben de gülümsüyorum... Kendimi durduramıyorum*. Bana doğru kasıla kasıla geliyor, ben de ona doğru yürüyorum, deli gibi görünmemek için yanağımın içini ısııyorum. Gözleri geniş ve pırıl pırıl, tipik kaygısız duruşuna uymayan bir ciddiyet var gözlerinde. Ama sanırım bunun nedeni, bu futbol partilerinde, etrafı ilişki kuramadığı sporcularla çevriliyken pek rahat olamaması. Ve biliyorum ki geçmişte onun işini kolaylaştırmadım...

Bu insanların önünde ona ne kadar kötü davrandığımı için duyduğum pişmanlık hala içimi kemiriyor. Ama onun için daha iyisini yapma görevindeyim. Onun için

Eğer bana karşı sabırlı olursa, uzun zamandır yaşadığım korkuyu aşacağımı ve onun ihtiyacı olan şey olacağımı kanıtlamak.

Bunu onun için yapabilirim.

Kollarımı omuzlarına atarak, biraz fazla samimi görünebilecek bir kucaklamayla onu kendime doğru çekiyorum. Ama umurumda bile değil. Sadece vücudunu üzerimde hissetmeye ihtiyacım var, sıcaklığını ve büyüklüğünü... Onu koklamaya ihtiyacım var.

Avi mumum.

Bir saniye sürüyor, belki de sinirden, ama güçlü kollarını belime doluyor ve beni tutuyor, boynumun kıvrımına uzun bir nefes bırakıyor.

"Tebrikler süperstar," diye fısıldıyor, sesi normalden daha hırıltılı ve biraz titrek. Bu olay karşısında onun da benim kadar duygulandığını düşünmek beni mutlu ediyor.

Beni çok mutlu ediyor.

"Burada olduğun için teşekkür ederim." Uzaklaşmaya çalıştığında onu daha sıkı sarıyorum. "Beni... buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Ayrıldığımızda alnında bir kırıksıklık yakalıyorum ve umarım futboldan bahsetmediğimi anlamıştır. Ben bundan bahsediyorum... *Bizden.*

Gözleri biraz kan çanağına dönmüştü ve dudaklarımı büzdüm. Muhtemelen her zamanki *gibi kafası* iyi. Ama bir şey söylemeye hakkım yok... *En azından şimdilik.* Aşık olduğum Avi çok fazla ot içiyor. Onun için sorun değilse benim için de sorun değil.

"Bridget nerede?" Aramıza mesafe koyarken ellerimi göğsünde gezdirerek soruyorum.

Ona dokunmaya devam etmek istiyorum... kim bakarsa baksın. Kazandığım için ve onu şimdi gördüğüm için içim ılık ılık bir güven patlamasıyla doldu.

Avi'nin bakışları aramızdaki yere düşüyor, mırıldanırken yüzünde kaygılı bir hava var, "Otel odamda dinleniyor. Kendini iyi hissetmiyordu. Ama muhtemelen birazdan aşağı iner."

Kaşlarım çatıldı. "Oh... Tamam. Sence gidip onu kontrol etmeli miyim?"

"Hayır, hayır." Başını sallıyor. "Bu senin partin bebeğim. Burada NCAA şampiyonluğunu kutluyor olman gerekiyor." Sırtışı genişliyor ve ben kıkırdıyorum.

"İçecek bir şey ister misin? Ya da yiyecek bir şey?" Kravatını düzeltirken sordum.

Gözleri önce sağa sonra sola kayıyor, sanki insanların bizi bu şekilde bir arada görmesinden tedirgin olmuş gibi; yakın, ben onunla ilgilenirken.

"Avi..." Fısıldıyorum ve bana parlak mavi-gri göz kırptıyor. "Ben... Ben istiyorum

."

"Hey! Bakın kim gelmiş!" Guty'nin sesi gürledi ve onu görmek için yukarı baktım

hızla geliyor. "Baldwin kazanmak için ortaya çıktı!"

"Guty..." Avi'ye bir daha böyle hitap etmemesini söylemek üzereyken sırtarak ofluyorum.

Ama Avi'yi kolundan tutup sürüklemeye başlar. "Seni ailemle tanıştırmak istiyorum."

Avi bana çaresiz bir bakış fırlatıyor, ben de kıkırdayarak peşlerinden gidiyorum. Guty, Avi'yi Theo ve babasıyla sohbet eden annesi ve kardeşinin yanına getiriyor.

Avi, Theo'ya bakarak Guty'ye "Harika bir galibiyet için tebrikler," diyor. "Hepiniz... Gerçekten çok iyiydiniz. Hiç şaşırmadım ama sadece... tebrikler. Bunu hak ettiniz."

"Hey, tüm iç saha maçlarında senin desteğin olmasaydı bunu başaramazlardı!" Guty'nin annesi Liz, Avi'nin omzunu okşayarak şöyle diyor.

Guty "Bekle, onun maskot olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorduğunda hepimizin yüzü şaşkınlıkla buruştu.

"Maçta tanıştık," diyor Liz gülümseyerek. "Önümüzde oturuyordu." Yüzü bana doğru eğildi. "Kız kardeşinle birlikte."

"Ah..." Ben başımı sallıyorum, Guty de aynısını yapıyor ve Theo Avi'yi babasıyla tanıştırıyor.

Guty'nin kardeşi Marco, Avi'ye "Hareketlerine bayılıyorum," diyor ve Avi kıkırdayarak ensesini ovuşturuyor.

Kesinlikle biraz gergin görünüyor, ama bu durumda mantıklı. Bu normalde Avi'nin yapmayı sevdiği türden bir şey değil. Ama bunu benim için yapıyor ve bu da göğsümde sıcak karıncalanmalara neden oluyor.

Liz beni dürtüyor, "Bu senin erkek arkadaşın mı?" diye fısıldıyor. Gözleri Avi'ye kayıyor, dudakları hevesli bir sırıtışla kıvrılıyor.

Avi'nin gözleri açılıyor ve bunu neden sorduğunu anlamamış gibi bana bakıyor.

Çenem düşüyor ama ben cevap veremeden Guty alay ediyor: "Anne! Bu senin oğlun değil. Avi, Kyran'ın *üvey kardeşi*."

Yüzü hareketsizleşiyor, alnı şaşkınlıkla çizilirken gülümsemesi kayboluyor. Yanaklarımda sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum ve normalde bu, saçma bir bahane uydurarak kendi içime çekilmemin zamanı olurdu;

iyi hissettirmeyen ama herkesin gördüğü Kyran Harbor imajını korumaya yardımcı olacak bir yalan.

Ama artık bunu yapmak istemiyorum.

Artık *yalan söylemek* istemiyorum.

Artık saklanmak yok.

"Aslında..." Mırıldanıyorum, sonra boğazımı temizleyip Avi'nin eline uzanıyorum. Nemli ve parmaklarının titrediğini hissedebiliyorum, benimkileri onların arasından geçirip onu kendime doğru çekiyorum. "O haklı."

"Kyran..." Avi başını sallayarak telaşla fısıldar. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Şimdi değil..."

"Yine de biliyorum." İyi olduğumu anlaması için dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Sorun yok. *Bunu yapabilirim.* "Yapmak zorundayım. Yani, *istiyorum...*"

"Ky, neler oluyor?" Theo başını eğiyor, gözleri Avi'nin ve benim birleşik ellerime kayıyor.

Önce ona, sonra Guty'ye bakarak, hepsi bana sessizce bakarken küçük bir nefes alıyorum. Kalbimin çarpmadığını söylemeyeceğim, çünkü çarpıyor. Ama *iyi* hissettiriyor.

Sahada kalbim hızla çarpıyor. Milyonlarca göz ve ışık üzerimde parlarken... Nefes veriyorum ve sakinleşiyorum. *Odaklanıyorum.*

Avi'nin elini sıktım.

Yavaşla ve seni yakalamasına izin ver.

"Birlikteyiz," diyorum sessizce, sonra doğruluyorum. "O benim erkek arkadaşım. Ben de onun..." Sesim kesiliyor ve Avi'ye bakıp dudaklarının ürkek bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. "Ben onun erkek arkadaşayım."

"Sen bundan çok daha fazlasısın," diye nefes alıyor ve ben çenesine uzanırken kalbim yerinden fırlıyor.

"Biliyorum," diye iç geçirdim ve ağzını kendime çektim.

Onu öpmek. Herkesin önünde onu *öpmek*.

Sanırım Guty'nin yüksek sesle soluduğunu duyuyorum ve ben Avi'nin ağzına doğru kıkırdarken o da gülüyor, elleri boynuma doğru kayıyor.

"Bebeğim," diye mırıldanırken dudaklarımız bir vahiy gibi hissettirecek kadar öpüşüyor. Takım arkadaşlarımla ve şu anda bize baktıklarını bildiğim ailelerinin ödünü koparacak kadar değil.

"*Senin,*" diyorum o geri çekilirken ve ağzına yumuşak bir öpücük daha konduruyorum çünkü daha bitirmedim. *Yaklaşmadım bile.*

"Ho-ly fuck!" Guty bağırıyor, yüzünü şok olmuş bir gülümseme kaplıyor. "Samson!" Liz onu azarlar.

"Bu gerçekten oluyor mu...?" Theo'nun gözleri hiç bu kadar geniş olmamıştı.

"Lanet olsun biliyordum!" Gutty ellerini birbirine vuruyor. "İkinizin bir şeyler sakladığınızı biliyordum... Partide Ash Holloway'e yaptığınız saçmalıklardan sonra!"

"Evet, ama seviştiklerini bilmiyordun," diye homurdanıyor Theo. "Theodore," diye homurdanıyor babası ve Theo yüzünü buruşturuyor.

Sonra başı sağa, Koç Matthews da dahil olmak üzere etrafımızda daha fazla insanın toplandığı yere doğru eğiliyor. Benim ellerim Avi'nin göğsünden aşağı kayarken onunkiler de aynısını yapıyor ve ayrılıyoruz ama çok değil. Ona doğru eğilerek parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, elini tekrar tutuyorum, artık bu işte olduğumuzu bilmesini istiyorum.

Ne olursa olsun... biziz. Kyran ve Avi... Biz artık *gerçeğiz*.

Koç kaşlarını kaldırarak Avi'ye bakıyor. "Sadece bir parti yapmamıza izin veremezdin, değil mi?" Alay ediyor ama yüzündeki eğlenceyi görebiliyorum ve Avi ona gergin bir sırıtış göstererek omuz silkiyor.

Koç kalabalığa bir göz atıyor, gözleri bir an durduktan sonra bana odaklanıyor. "Özel olarak konuşmamız gerekebilir, Harbor..."

Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Anlıyorum, Koç. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum ama umurumda değil." Omuzlarımı dikleştirip kendinden emin bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Şu anda sadece arkadaşlarımla galibiyeti kutlamak istiyorum. Ve erkek arkadaşım."

Gözlerini bana dikti. Ama sonra iç geçirerek başını sallıyor. "Evet. Bunu hak ediyorsun." Dönerek kalabalığa bir el hareketi yapıyor ve insanları uzaklaştırıyor. "Pekâlâ, çocukları biraz yalnız bırakalım."

Takım arkadaşlarımla bir kısmı hala birbirlerine fısıldayarak bakıyor. Kesinlikle birkaç kez *üvey kardeş* kelimesini ve birkaç kez de *OnlyFans* kelimesini duyuyorum. Ama hepsini görmezden geliyorum ve Avi'yi oturabilmemiz için bir masaya doğru çekiyorum.

Doğal olarak, Gutty bizi takip ediyor.

"Ailenin haberi var mı?" diye soruyor, Avi'nin yanında benim oturacağım koltuğa oturarak. Avi sırıtıyor, ben de kıkırdayarak başımı sallıyorum ve onu diğer tarafa oturması için çeviriyorum.

"Kimse bilmiyor," diye mırıldanıyor Avi, lanet olası Rose Bow'u kazandıktan hemen sonra bu bombayı patlattığım için bana deliymişim gibi bakıyor. *Tamam, evet, biraz psikopat olabilirim.* "Frankie ve Ky'nin kız kardeşi dışında."

"Sence çıldıracaklar mı?" Gutty soruyor.

Ama cevap veriyorum, "Umurumda değil." Avi'ye yaklaşarak başımı omzuna yaslıyorum.

Çünkü sonunda sakinleştim. Onunla bu şekilde birlikte olmak huzur veriyor. Açıkça ve umursamadan. *Tatlı, huzurlu bir şeffaflık.*

Guty'nin sırtışı destekleyici olmaktan başka bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, bizim için mutlu olmanın ötesinde görünüyor ve bu çok rahatlatıcı. Yaklaşıyor ve fısıldıyor, "**Sen_Senin_Bebeğin_Değil** misin?"

Ben yüzümü göğsüne gömüp başımı sallarken Avi gülüyor. "Müşterim başka sorulara cevap vermekten kaçınıyor," diye dalga geçerek sırtımı okşuyor.

O anda Theo, gergin bir nefes ve elinde bir şişeyle gelip Guty'nin yanındaki koltuğa oturuyor. "Başka sarhoş olmak isteyen var mı?"

Avi'ye bakarken, tatlı gülümsemesini görünce dudağımı ısırıyorum. Hâlâ biraz gergin görünüyor ve gözlerinde tam olarak belirleyemediğim sıkıntılı bir şey var. Ama mutlu görünüyor, parmakları saçlarımda geziniyor.

Masanın üzerindeki su bardaklarına burbon dolduran Theo'ya "Bir içki içebilirim," diyor.

Theo ona bir bardak uzatır ama Avi alamadan bardağı geri çeker. "İkiniz benim partimde mi takıldınız?" Kaşlarını kaldırır.

Avi masum bir bakış atıyor ama ben hemen anlıyorum. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bea ikinizi banyoda yalnız bıraktığını söyledi." Sırıttıyor, sonra kıkırdıyor. "Ve Ky seni öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu."

"Evet, hayır. Kıçıma tekmeyi bastı." Avi sırtttıyor ve Guty gülüyor. "Doğru." Theo sırtttıyor. "Eminim *kıç da bir* şekilde işin içine girmiştir." Avi sahte bir öfkeyle soluk soluğa kalırken ben kıkırdıyorum ve Guty bağırıyor.

Dördümüz bir süre içiyor, konuşuyor ve gülüyoruz. Daha fazla takım arkadaşı içki içmek ve büyük galibiyetimizi kutlamak için geliyor. Bazıları biraz rahatsız görünüyor. Ama çoğu normal davranıyor; gülümsüyor ve destekliyor. Elbette, Avi'yi OnlyFans hakkında ayrıntılar için sürekli merak etmekten vazgeçmiyorlar, ama sanırım bu beklenen bir şey. BC'nin gözden düşmüş porno kralı olduğu için.

Her şeyden çok, ağırlıksızım. Sanki omuzlarımdan binlerce kilo yük kalkmış gibi. Herkesin beni olduğum gibi kabul etmeyeceği gerçeğini kabulleniyorum ve cevap vermek zorunda kalacağımı anlıyorum

Avi ile olan ilişkimin doğası hakkında sorular soruyor, çünkü o benim üvey kardeşim. Ama toplum içinde elleri üzerimdeyken bunların hiçbir önemi yok.

Aylarca gizlice takılarak oluşturduğumuz o özel samimiyet balonu artık açıkta. Etrafımızı sarıyor, bizi bir arada tutuyor ve tüm insanlardan uzak tutuyor.

Bu büyüleyici... Kalabalık bir odada, biz hala **Backwardz_Cap** ve **Bebeğiniz değil. Sadece kıyafetlerle.**

Gece ilerledikçe ekip daha da hırçınlaşır. Ve sonunda, Guty ve Theo başka bir yere gidip ortalığı karıştırmak istediklerini açıklarlar.

"Nereye gideceğimize karar verene kadar otel odasında içkilerimizi yudumlayalım." Guty beni defalarca dürttü.

Kıkırdayarak, çalışkan gözlerle beni dikkatle izleyen Avi'ye bakıyorum. Bütün gece bana öyle baktı ve ben bunun nereden geldiğini gerçekten bilmiyorum.

Sanki iyi olduğumdan emin olmak için her santimetremi okumaya çalışıyor. "Tamam." Avi'ye hızlı bir bakış attıktan sonra Guty'ye başımı sallıyorum. "Seninle birazdan buluşuruz. az."

"Tanrım... biriyle yatacaksın, değil mi?" Guty inliyor ve Avi gülüyor.

Theo içkisini geri aldı, yüzü kızarmıştı. Onunla ilgili bir şeyler var, ama şu anda bunun için endişelenemem. Çünkü *evet... Gerçekten gidip biriyle yatmak istiyorum.*

"Seni ilgilendirmez, şirin şey." Guty'ye göz kırpyorum, Avi'yi kolundan tutup kendimle birlikte çekiyorum.

Guty, Theo'ya "Birlikte gey olacaklar" der ve Theo içkisine öksürürken Guty kahkahalara boğulur.

"Arkadaşların da en az benimkiler kadar saçma," diye mırıldanıyor Avi, biz odadan çıkıp koridorlarda yürüyerek en yakın asansöre giderken.

"Bu bir yarışma değil bebeğim," diye takılıyorum.

Asansör düğmesine milyonlarca kez basıyorum, titriyorum. Sabırsızım ve yanmadan önce hemen onunla yalnız kalmak istiyorum. Her şeyden sonra... Maç ve sonra tüm takımın önünde ortaya çıkmak, ne kadar zor durumda olduğumdan bahsetmiyorum bile, *çok fazla* gün içinde onun aletini içime almadım... Gerçekten çok erken boşalmamaya odaklanmam gerekecek. Çünkü şu anda umutsuzca yavaş bir doza ihtiyacım var.

Vücudunun içimdeki her şeyi, tüm huzursuzluğumu ve belirsizliğimi hafifletme şekli. Kelimenin tam anlamıyla dertlerimi sikip atıyor.

"Vay canına bebeğim," diye kıkırdıyor Avi asansörün sesi duyulup da onu içeri ittiğimde. "Benim için bu kadar gergin misin?"

Kapılar kapanırken başımı sallayarak onu sıkıştırıyorum. Onu duvara doğru itip dudaklarını vahşi bir hayvan gibi öpmem için yeterli bir süreyle yalnız kaldık.

"Elimde değil," diye nefes alıyorum ağzını emerken, dilimle onu beslerken, ellerim her tarafa koşturuyor, kıyafetlerinin arasından hissedebildiğim sert kasların eğimlerinin ve kıvrımlarının tadını çıkarıyorum. "Beni o kadar uzun zamandır sikmedin ki Avi... Yoksunluk çekiyorum."

"Biliyorum." Dudaklarının arasında homurdanmama neden olan iki avuçla kıcımı sertçe kavıyor. "Geçen geceki danstan sonra seni becermeliydim..."

"Evet..." Fısıldıyorum. "Yapmalıydın. Oh, ve not.... senin için özel bir şey giyiyorum." Ben sırtıyorum, o da mırıldanıyor.

"Mmm... Noel hediyem olsa iyi olur." Parmakları yanaklarıma batıyor ve ben titriyorum.

"Çıplak kıçın senin için hazır bebeğim," diye alay ediyorum.

Hırlama şekli beni *katlediyor*.

Biz hâlâ birbirimizi pençelerken asansörün kapıları açılıyor ve kendimizi zorla ayırıp koridordan koşarak onun odasına çıkıyoruz.

"Kahretsin... Bridget," diye nefes alıyorum, o cebinden oda anahtarını çıkarırken, bariz bir ereksiyonun etrafında manevra yapıyor.

Bana hızlı ve gergin bir bakış atıyor, kapıyı açıp içeri bakıyor.

"Bridget?" Kardeşimden bir iz bulmak için etrafta dolanarak sesleniyorum.

Ama burada değil gibi görünüyor. "Bridges of Madison County?"

"Bu lakaplar çılgınca." Avi kıkırdıyor ve ben de ona sırtıyorum.

"Gitmiş olmalı..." Dudağımı ısırıyorum, yavaşça ona doğru ilerliyorum. Kasıklarımı onunkilere sürterken ellerim göğsünde, omuzlarının etrafında kayıyor. Kulağına doğru eğilip dilimle lobuna hafifçe vuruyorum. "Yatağa. Şimdi, lütfen."

"Bebeğim..." diye mırıldanıyor, neredeyse tereddütle ve ben neden içine kapanık ve gergin davrandığımı anlayamıyorum.

Partide, tabii. Bu mantıklıydı. Ama *şimdi*? Yalnızız. Yalnızlık *bizim* olayımız.

Avi yalnız kaldığımızda asla çekingen davranmaz. Ama şu anda, sanki uzaklaşıyor gibi.

Elleri çenemi kavıyor ve bir an gözlerimin derinliklerine bakıyor, göğsü görünür nefeslerle hareket ediyor. Gözlerimde bir şey arıyor...

Başka tarafa bakmamı sağladı. "Eğer istemiyorsan..."

"Ne?" diye gürüyor ben ondan uzaklaşırken, arkamı dönüyorum çünkü artık bana öyle bakmasını istemiyorum.

Sanki en mutlu anlarımın bile altta yatan kırıklıklarla gölgelendiğini biliyor.

"Aşağıya çok mu baskı yaptım yoksa?" Başımı sallayarak ensemin ovuyorum. *Aptal salak...*

Bir erkekle nasıl birlikte olunur bilmiyorum. Sanırım daha soğukkanlı davranmalıyım?

Avi sırtıma vuruyor ve beni döndürüyor. "Hayır. Kesinlikle *olmaz*." Tekrar başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama yüzümü tutuyor. "Hey... Seni seviyorum. Kyran, orada yaptığın şey için seninle gurur duyuyorum. Bunu yaptığın için seni çok seviyorum. Sadece senin için çok hızlı ilerlemediğinden emin olmak istiyorum. Yani, birkaç hafta önceki Kyran beni takım arkadaşlarının ve koçunun önünde asla öpmezdi..."

"Birkaç hafta önceki Kyran olmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum sessizce. "Seninleyken olduğum Kyran olmak istiyorum. *Gerçek Kyran...* artık korkmayan Kyran."

Avi suratını asıyor ve bir süre dudağını çiğniyor. Aramızda neyin farklı olduğunu ayırt edemiyorum... Ama *bir şey* var ve bu beni düğüm düğüm ediyor.

Sır olarak mı kalmalıydık? Yine her şeyi mahvettim mi?

Ama ben şüphelerimin büyümesine izin vermeden önce Avi kravatını gevşetiyor ve başının üzerinden geçirip fırlatıyor. Sonra gömleğinin düğmelerini açıyor, gözlerimiz ihtiyaç içinde birbirine kenetlenirken dudaklarını yalıyor.

Ceketimden sıyrılıp onunla birlikte soyunmaya başladım, odadaki tek ses giysilerin hışırtısı ve karşılıklı ahlaksız nefeslerimizdi.

"Sana o kadar açım ki..." diye fısıldıyor, ben gömleğimi çıkarırken kemerimle ve pantolonumla uğraşıyor.

"Lütfen durma." Dudaklarım boğazını sıyrırken saçlarını kavrayarak kendimi ona yapıştırıyorum.

"Neyi durdurma...?" diye mırıldanıyor. Parmaklarının kemerimi yavaşça ilmiklerden geçirmesi aletimin onunkine sürtünmesine neden oluyor.

"Her şey... Her şey," diye nefes alıyorum. "Sadece *durma*, Avi."

"Durmayacağım bebeğim," diye fısıldıyor.

Telefonum cebimde bir ses çıkarıyor ve kontrol etmek için boynunu emmeye ve ısırmağa ara veriyorum. "Bridget olabilir. Sadece iyi hissettiğinden emin olmak istiyorum."

Yeni mesajı kontrol etmemi izlerken gözleri korkunç bir şekilde yuvarlak. Bridget'ten.

Okuduğum anda tüm dünya yavaşlıyor, yakıtı bitmiş bir motor gibi gıdıklıyor ve tıkırdıyor.

Gözlerim yavaşça Avi'ninkilere kayarken korku göğsümün içini kavıyor.

Gerçekten dudağını kemiriyor, yine de "O... o mu?" diye mırıldanacak kadar uzun süre duraklıyor. Başımı hafifçe sallıyorum. "Ne dedi...?"

Bana bakıyor, gözlerinde daha önce onda hiç görmediğim bir şey parlıyor. Onda asla görmek istemediğim bir şey.

Sadece bir avuç insandan gördüğüm bir şey.

Aman Tanrım... O biliyor.

Biliyor.

"Dedi ki... Avi'ye söylediğim için özür dilerim." sözcüklerini mırıldanmayı başarırken bacaklarım pes etmek istiyor, dizlerim titriyor ve parmaklarım titriyor. Çenem geriliyor ve bakışlarım onun mesajını kelimesi kelimesine okumak için tekrar telefona kayıyor. "Lütfen onu suçlama. Bu benim hatam. Bunu bilmeyi hak ediyor. Seni çok seviyorum Kyran... Sadece senin..." "Tamam" demeden önce duraksıyorum.

Kafatasımdaki basınç görüşümü bulanıklaştırırken telefonum parmaklarımın arasından bir takırtıyla yere düşüyor. Yavaşça geri çekiliyorum.

"Kyran... Lütfen," diyor yumuşak bir sesle, saldırgan bir psikopatı durdurmaya çalışan biri gibi. "Sadece bunun hakkında konuşalım. Bunun hakkında konuşabiliriz..."

"Ne hakkında konuşmak...?" Mırıldanıyorum, ellerimle yüzümü kapatıp daha da geri çekiliyorum. "Konuşacak... bir şey yok."

Bacaklarım kanepeye çarptı ve yere yığıldım. Avi sendeleyerek geliyor ve önümde yere diz çöküyor. Ama ona bakamıyorum.

İstemiyorum.

"Bebeğim, sadece beni dinle, tamam mı? Ne dediğimi duy..." Elleriyle kalçalarımı kavıyor ve parmaklarıyla ovuyor. "Bu hiçbir şeyi değıştirmez. Seninle benim aramda *hiçbir şey* farklı *değil*. Ben sadece... Ben sadece seni önemsiyorum, hepsi bu."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok..." Avuçlarımın içine sızlanıyorum, nefesim yol haritamın tüm çizgilerini yalanlıyor.

"Kyran, *özür dilerim*," diye soluk soluğa kalır. "Senden değil de Bridget'ten öğrendiğim için üzgünüm. Bebeğim, bana neden söylemek istemediğini anlıyorum ama sana bunun önemli olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Sadece seni seviyorum ve benim yanımda güvende hissetmeni istiyorum."

Ellerim hızla yüzümden uzaklaşıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Neden senin yanında kendimi *güvende* hissetmeyeyim ki? Ciddi misin lan sen?! Ne yani... Kız kardeşimin sana anlattığı bir şeyi bildiğini *düşünüyorsun diye* ben kırılğan, yaralı bir çocuk mu oldum?"

Gözlerini kırıştırıyor, sersemlemiş, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi.

Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum!

İşte bu! İşte bu yüzden bilmesini istemedim, lanet olsun!

Çünkü şimdi bana öyle bakıyor.

"Yanlış kelimeler kullandım," diye mırıldanıyor ve başını sallıyor. "Berbat ettim. Tamam mı? Demek istediğim bu değildi. Benimle konuşurken kendini rahat hissetmeni istiyorum demek istedim. Eğer istersen! Sadece sen istersen. Bu kadar..."

Başım ileri geri sallanmayı bırakmıyor, gözlerim odada onun yüzünden başka bakacak bir şey bulamıyor.

"Bebeğim, beni dinle..." Avi kanepeye tırmanıp kalçalarımın sarıldı. Kucağıma oturup yüzümü kavıyor ve gözlerimi kendisine çevirmeye zorluyor. "*Seni seviyorum* Kyran. Seni çok seviyorum ve bu *asla* değişmeyecek. Ne olursa olsun, senin hakkında ne öğrenirsem öğreneyim... Bebeğim, sen benim için osun. Bu şekilde sevdiğim tek kişi sensin. Bunun seni ne kadar özel kıldığını biliyor musun?"

Boğazımdaki kalınlık yutkunmamı zorlaştırıyor. Zihnim onun ne düşünüyor olabileceğine dair düşüncelerle dolup taşıyor... Kız kardeşimin ona ne söylemiş olabileceğine dair.

Hangi detayları bildiğini ya da ne kadarını söylediğini bilmiyorum ama her halükarda bu çok fazla. Biriyle bir ilişki içinde mutlu olabileceğimi düşündüğüm için kendimi *aptal* gibi hissediyorum...

Bilmem gerekirdi. *Onunla mutlu olmayı hak etmiyorum.*

"Kyran," diye mırıldanıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. "Konuş benimle. Sadece iyi olduğunu söyle..."

"Bana farklı davranmayı bırak," diye sızlanıyorum gözyaşlarım göz çukurlarımdan dışarı fırlamakla tehdit ederken. "Bana bakmayı kes. Ne kadar kırılmış olduğumu görmeni istemiyorum..."

"Sen kırılmadın." Üstüme doğru kayıyor, hareketleri bunu bana kanıtlamaya çalışmaktan neredeyse paniklemiş durumda. "Sen tanıdığım en belalı insansın. Dalga mı geçiyorsun benimle? Az önce Rose Bowl'u kazandın. *Sen kazandın*, Kyran Harbor. Tüm takımının önünde bir patron gibi çıktın. Hiç sikimde değil. Eğer sen kırıldıysan, o zaman hepimiz kırılmalıyız, çünkü lanet olsun, Kyran... sen inanılmazsın."

Kalbim deli gibi çarpıyor. Söylediklerine inanmak istiyorum... Ben *istiyorum*.

Ama şimdi bildiğini biliyorum, sanki *her şey* değişti. Beni şımartıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum ve bundan *nefret* ediyorum.

Bu benim lanetim, o pisliğin bana yüklediği sonsuz yük. Sanki bana yaptıkları yetmiyormuş gibi. Ve şimdi hayatımın geri kalanında bu şekilde dolaşmak zorundayım, ya gerçeği saklayarak ya da bilen insanların bana bir kurban gibi bakacağından endişelenerek.

Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden yavaşça başımı sallıyorum, kusacağım korkuyormuşum gibi yutkunuyorum.

"Bebeğim... burada benimle misin?" Avi parmaklarını saçlarımda gezdirerek fısıldıyor.

Tekrar başımı sallıyorum. Ama konuşamıyorum.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor ve dudaklarını kulağıma dayayarak kendini bana mühürlüyor.

Göğüslerimiz birbirine çarpıyor ve bu da sikimi hareket ettiriyor, aptal geçmişim ortaya çıkıp her şeyi mahvetmeden önce onunla çıplak olmayı ne kadar çok istediğimi hatırlatıyor.

Avi'nin dili kulak mememi sıyrıyor ve sonra dudaklarının arasına alıp emiyor, ereksiyonu pantolonumuzun üzerinden benimkine sürtünürken mırıldanıyor.

"Bana şu anda ne istediğini söyle..." İçimde kıvranıyor. "Dünyadaki her şeyi senin için yaparım, güzelim."

Zamanı geri alabilir misin, Aviel?

Çok kötü durumdayım. Bir yanım yıkılmış durumda, ama diğer yanım sadece onun bana verdiği o tatlı seksi istiyor... o kadar kötü ki düşünemiyorum bile.

"Yatağa girebilir miyiz?" Kendimi zorlayarak soruyorum, üzerimizde bir yağmur bulutu gibi asılı duran gerçeği görmezden gelmek için savaşıyorum.

Başını salladı ve elimden tutarak üzerimden kaydı. Beni ayağa kaldırıyor, bizi otel süitinin yatak odasına götürüyor, sadece pantolonunu bacaklarından aşağı indirmek için bırakıyor.

Yatağa doğru sürünerek diz çöküyor, üzerinde siyah boxer külotundan başka bir şey yok, o kadar seksi görünüyor ki sikim pantolonumun önünü zorluyor. Avi dilini dolgun, pembe alt dudağının üzerinde kaydırıyor ve yatağın kenarına gelene kadar geçici olarak yaklaşmamı izliyor. Sonra parmakları zaten düğmeleri açık olan pantolonumu yavaşça kırımın üzerinden aşağı itiyor, giydiğim jockstrap'e hayret ediyor... Bana Noel'de verdiği hediye.

Tadını bile çıkaramıyorum... çünkü kafam çok dolu.

Burnumu çekiyorum, duygularımı ve şüphelerimi yutuyorum ve ona sormak için güç topluyorum: "Bridget sana tam olarak ne söyledi?"

Ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumu çıkarırken Avi'nin yüzü bana doğru dönüyor ve gergin bir bakış atıyor.

"Bebeğim, bunu yapmak zorunda değiliz..." diyor sakince.

Dişlerim birbirine vuruyor. "Sadece söyle, Avi. Lanet kelimeleri söyle."

Avi tanımadığım bir Avi gibi görünüyor. Üzgün, kızgın, rahatsız... Aşık olduğum Avi'ye ait olmayan pek çok şey var ve bu beni mahvediyor. Bunu ona *ben* yaptım.

Doğrularım ile onu mahvettim.

"Bana on iki yaşındayken seni banyoda bulduğu zamandan bahsetti..." diye mırıldanmadan önce boğazındaki tümsek sallanıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve bir iniltiyi yutuyorum. O günü *görebiliyorum...* Sanki beş dakika önce olmuş gibi hala görebiliyorum.

Bütün o sabahı ve öğleden sonrayı bir sis içinde geçirmiştım. Vücudumun farklı yerleri ağrıyordu ama bunu fark etmiyordum bile çünkü uyuşmuş hissediyordum. Gün boyunca ayaklarını sürüyen cansız bir kabuk gibi.

Toplanıp kamptan ayrılmıştık ve arkadaşım Rob'un annesi beni eve bıraktı. Yukarı çıktım, soyundum ve hemen banyoya girdim. Duşu açtım ve dakikalarca aynada kendime baktım. Ama kendimi tanıyamadım.

Bu sen değilsin.

Bu senin vücudun

değil. Kim bu insan?

Duşa girdiğimde her şey yüzmeye başladı ve sanırım bir an için kendimden geçtim, Bridget'in odaya dalmasına neden olan da buydu.

Beni giydirdi ve yatak odasına götürdü. Mum gibi kokuyordu.

Avi mumu.

Beni yorganına sardı ve ben titrerken bana sarıldı ve fısıldadı...

"Bir şey oldu."

"Kyran." Avi parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek elimi kalbinin üzerine götürüyor. "Ne dediğimi unutma, tamam mı? Bana ne istersen söyleyebilirsin ya da hiçbir şey söylemeyebilirsin. Burada, bu yatakta birlikte uzanabiliriz ya da bedenimi alıp istediğin gibi kullanabilirsin. Suşi sipariş edebiliriz ya da *The Departed*'ı izleyebiliriz... Sana söylüyorum, *seni seviyorum* Kyran Harbor. Dünyada istediğin *her şeyi* sana vereceğim. Ama sadece şimdi değil... *Her zaman.*"

Kalbim şişiyor, zayıf ve hastalıklı kısımlarından bu adamın sevgisine doğru pompalanıyor. Teknik olarak ailem olan bu adam... Ama beni kendi ailemin asla sevmediği şekilde seviyor. Ve sonra biraz daha.

Beni bir kardeş ve bir arkadaş gibi seviyor. Beni hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir erkek arkadaş gibi seviyor, çünkü bunun yanlış olduğunu düşünüyordum.

Avi Vega ihtiyacım olan *her şey*...

Keşke beni artık farklı gördüğünü söyleyemeseydim.

Yatağın üzerinde diz çökerek yüzünü tutuyorum ve yavaşça öpüyorum, uzanıyorum ve onu üstüme çekiyorum. Avi içime giriyor, iri ve sıcak bedenini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve iç çamaşırlarımızın arasından sikini benimkine sürüyor.

Şu anda onu çok istiyorum. Dünyada tek istediğim, beni şimdiye kadar olduğu gibi becermesi. *Hayranların izlediği gibi.*

Öpüşmelerimiz ısınıyor, açgözlü ağızlar ve meraklı diller baştan çıkarıyor ve o boksörlerini aşağı kaydırıp tekmeleyerek çıkarırken alay ediyor. Aramızdan bakıp atletimin içindeki görüntümü hayranlıkla seyrediyor, sertleşmiş sikim geriliyor ve ona doğru itiliyor. Ben miyavlarırken parmakları sikimin üzerinden kayıyor, kavıyor ve sıkıyor.

"Bu büyük, tatlı siki özledim," diye gürlüyor ağzımın içine. "O kadar büyük ki, sporcu seni zar zor zapt edebiliyor, bebeğim."

Benimle oynamaya devam ederken inliyorum, kalçalarım daha fazlası için kalkana kadar ereksiyonumla alay ediyor. Avi malzemeyi kenara çekerek istekli sikimi serbest bırakıyor. Sonra onunkini benimkine bastırıyor. Aletlerimiz birbirine değdiğinde ikimiz de inliyoruz, Avi'nin eli aletlerimi çevreliyor ve birlikte sarsıyor.

"Ne kadar kalın, güzel bir sik," diye iç geçiriyor, parmakları başımın etrafındaki deriyle oynuyor. "Bunu yaptığımda bana nasıl sızdığını özledim..."

Her itişinde başparmağıyla ucumu kızdırıyor, ben de titriyorum, parmaklarının her tarafına içimden precum damlıyor. Sol elini kullanarak sikinin kalın başını benimkinin dışarı çıktığı yere doğru itiyor. Sonra sanki kendi sikini benimkiyle besliyormuş gibi sünnnet derimin içine sokuyor.

Başını geriye eğiyor ve inliyor, şehre gidiyor ve onları gerçekten birbirine sürtüyor, pes etmeden önce bir tahterevallı gibi zevk alıyor, eğiliyor ve sikimi ağzına alıyor.

Kesilmemiş sikime bayılıyor... Sanırım Avi'nin ona karşı her zaman bir şeyler hissettiğini söylemek yanlış olmaz, ama dilini içine sokup etrafında döndürmesi gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor. Dudaklarıyla deriyi geriye doğru gererken, dilini içeri sokarken ve şişmiş başımın etrafında döndürürken, tüm ağzını içeri sokmak istiyormuş gibi emerken ve emerken neredeyse acımasız.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor, o ise salyaları akan sikini kalçama sürüyor. "Avi... B-bebeğim..."

"Konuş benimle güzelim," diyor dilini tacımın etrafındaki deriyi sokarken. "Bana nasıl istediğini söylemek için o pis ağzını kullan."

"Ffuck..." Sırtım dikleşti, orgazmın yaklaştığını hissediyordum. Ben de saçını çekerek onu durdurdum. Bir iniltiyle sikimi bıraktı. "Sikini içimde istiyorum... *Lütfen*."

"Evet?" Arkasına yaslanıp dağınık saçlarını bir yana savuruyor. "Nasıl?"

Komodine uzanarak bir tüp Astroglide aldı, göğsüm titrerken bana bakıyor.

"Yavaşça içeri it," diye fısıldıyorum ve dudağını ısırıyor, parmaklarını ıslatıp aletin her yerine sürüyor. "O pelüş pembe başın kıvrımını içimin her santiminde hissetmek istiyorum... Tüm o damarlar. Bırak kıcım onları bütünüyle yutsun."

Avi'nin gözleri kapanıyor ve titreyen bir nefes bırakıyor. Bacaklarımı ayırarak kalçalarımı biraz kaldırıyorum, ona vücudumu sunuyorum çünkü ona sahip olmasını istiyorum. Onun olduğumu bildiğinden emin olmalıyım. Çünkü olmak *istiyorum*.

"Bebeğim, çok güzelsin," diye nefes alıyor, ellerini önce kalçalarım, sonra kalçalarım götürecek gövdemdeki tüm kasları okşuyor. Kalçalarımı sertçe kavırıyor ve beni kendisine yaklaştırıyor. Nefesim kesiliyor ve homurdanıyor, bacaklarımın arasına diz çöküyor ve taşaklarımız birbirine sürünecek şekilde bana sürünüyor. Üzerime düşüyor, dudaklarımı öperken sikini yanaklarımın arasına, atletimdeki açıklığa yerleştiriyor. "Seni becereceğimi bilmek kadar beni sertleştiren başka bir şey olmadı Kyran Harbor."

Kirpiklerim titriyor, o boğazımı öpüp ısırırken geriye doğru eğiliyorum, kaygan aletini kıcıma sokup hafifçe dürttüğünde vücutlarımız birbirine bastırıyor.

"Bu tatlı, dar deliğe girmeme izin ver bebeğim," diye nefes alıyor ve ben inliyorum. Ellerim omuzlarında ve saçlarında geziniyor, o da birini tutup parmaklarımızı birleştiriyor. "Beni seviyorsun, değil mi?"

"Seni çok seviyorum," diye boğuluyorum, içeride tünel açmasına yetecek kadar gevşiyorum.

İçime girmesinin yakıcılığıyla sarhoş olmuş bir halde titrek bir sesle mırıldanıyorum.

"*Kahretsin* Kyran, hisset..." diye mırıldanıyor, tıpkı istediğim gibi yavaşça daha fazla itiyor, bedenimi onun için açıyor. Bir kibrit çakmış gibi tüm bedenimi ateşe vermesi *coşku verici*. "Aletimin kıcını sevdiğini hisset..."

"Mmmffuuuck, Avi... *Evet. Evet* bebeğim, sakin... güzel." Ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok, tek bildiğim *bunun* tam olarak özlediğim şey olduğu.

O seksi, gırtlaktan gelen kıkırdamasını yapıyor, dilini dudaklarımda gezdiriyor. "İyi bir sik mi?"

Hızlıca başımı sallıyorum. "*Çok* iyi bir sik..."

Son kez birlikte olduğumuzdan beri tek düşündüğüm bunu tekrar yapmaktı. Aslında, beni ilk kez becerdiğinden beri her günün her saniyesi, tek istediğim onu içimde böyle hissetmektir... Hassas noktama sürtünen ve belime gök gürültüsü dalgaları gönderen o acı verici ecstasy bıçağıyla beni pompalamak.

Daha yarısına bile gelmedi ve ben boşalacaktım gibi hissediyorum. Çünkü bu duyguyu seviyorum... Öyle ya da böyle, umurumda değil. Bu bir bütünlük, tamamlanma. *Beni götümünden siktiğinde tamamlanmış oluyorum.*

Avi üstümde inliyor ve soluk soluğa kalıyor, bana yavaşça veriyor, yüzüne sarkan saçlarıyla beni besliyor. Boştaki elimi kaldırıp çenesini tutuyorum ve tatlı, yumuşak dudaklarının arasından adını haykırabilmek için ağzını kendime doğru çekiyorum.

Leğen kemiğinin sıcak teni, iç çamaşıryımdan dışarı sarkıttığı taşaklarıma vuran o seksi V kaslarıyla sonuna kadar giriyor. Ve kafamda bir şey titreşiyor... yüzeye geri dönen bir farkındalık.

Ama hemen silkeleyip alt dudağını ısıyorum. "Sadece sen, Avi..."

"Sen sadece *benimsin* Kyran Harbor," diye fısıldıyor hemen, prostatımı o yakıcı, sıcak, kaya gibi sağlam kaslarıyla mızraklamak için kalçalarını kaydırıyor.

Tüm vücudum titriyor. Midem sıkışıyor ve ayak parmaklarım çoraplarımın içinde kıvrılıyor.

"Uhhmmfuck, fuck fuck *fuck*..." Aletim fırlayıp boşalmaya başladığında kekeliyorum.

Çoktan. İki saniye sonra.

"Bebeğim, bu çok seksi." Kalçalarını yeterince hareket ettiriyor, sikim aramıza döl püskürtürken sikini tekrar tekrar sıkmana izin veriyor. "Yarağım içindeyken boşalmadan edemiyorsun, değil mi aşkım? Ben içindeyken çok iyi geliyorsun..."

"Devam et," diye kekeliyorum, elimi kıkına vuruyorum. "Beni sikmeye devam et. Tekrar boşalmamı sağla."

Avi homurdanıyor, ağzını boğazıma dayıyor, kalçaları hareket ederken ısıyor ve emiyor, beklenmedik bir orgazmın etkisi geçerken aletini içimde okşuyor. İlk başta çok fazla gibi geliyor. Her yerim hassaslaşıyor, o içime girerken sikim biraz yumuşuyor.

Ama hamleleri beni tekrar ayağa kaldırıyor. Ağzı göğsüme kadar iniyor ve meme uçlarımı emerek ulaşabildiği tüm döllerini yalıyor.

"Sanki yapamayacağımı düşünüyorsun." Dudaklarında müstehcen bir kıvrımla hızını artırıyor. "Seni o kadar çok boşaltacağım ki yarın yürüyemeyeceksin."

"Kahretsin, *Avi*," diye inliyorum kısık sesle, kalçalarımı kaldırıyorum ki beni gerçekten dövebilsin. "Bebeğim, beni becerme şekline bayılıyorum. Beni sonsuza dek becer..."

"Beni delirtiyorsun, muhteşem şey," diye homurdanıyor, her sürüşte hızı giderek artırıyor, ta ki içime öyle sert giriyor ki yatak hareket ediyor. "Hiçbir şeyi seni her zaman istediğim kadar istemedim..."

Karın kaslarının üzerinde kaydığını hissettiğimde aletim hızla yeniden doluyor, sertleşiyor ve şişiyor. Kalçalarımı kaldırarak bacaklarımı beline doluyor ve ona yapışıyorum. Vücutlarımız birlikte terliyor, kaslarımız geriliyor, homurdanmalar, inlemeler ve teninin benimkine çarpması müstehcen bir müzikle bize serenat yapıyor.

Vücudum tekrar sarılıyor ve y o r g a n ı kavrayışına ve içime daha sert ve daha sert girmesine bakılırsa, muhtemelen

kendisi gelmeye yakın.

Alnı benimkine düşüyor, dudaklarımız birbirine değiyor. "Avi..." Onun adını mırıldanıyorum.

"Kyran," diye inliyor patlamak üzereymiş gibi.

"Daha fazlasını istiyorum..." Elini tutup aşağı indiriyorum. "Kıçımda. İçimde daha da fazlasını istiyorum..."

"Çok ateşlisin bebeğim," diye fısıldıyor, parmaklarını yavaşça birleştirmiş yere doğru kaydırıyor. "Burayı mı kastediyorsun...?"

Hızlıca başımı sallıyorum, ihtiyaçtan aklımı kaçırıyorum. Çok *daha fazlasını* istiyorum.

Şu anda, ve bunu anlayamıyorum bile. Onun tüm vücudunu içimde istiyorum.

"Acırsa durmamı söyle," diye nefes alıyor ve beni açarken sikiinin etrafında bir daire çiziyor.

Ama sanırım acıtmasını istiyorum. Daha fazla yanmak istiyorum ve bunu ondan istiyorum. *O tek kişi.*

Avi kayganlaştırıcıyı kapıyor ve parmaklarına biraz daha fişkirtiyor, sonra mırıldanıyor, "Kaslarını gevşet bebeğim..."

Islak parmaklarıyla sikine dokunurken, girip çıktığı yerlerle alay ederken başım dönüyor. *Avi gibi davrandığı* için onu şimdi daha da çok seviyorum.

O farklı değil. Beni hâlâ seviyor ve bana karşı yumuşamıyor. Bana istediğimi veriyor, tıpkı söylediği gibi.

Avi'nin parmakları beni dürtüyor, sikiyle birlikte içeri girmeye çalışıyor. Ama hemen değil. Yakın bile değil. Biraz devam etmesi gerekiyor ve o zaman bile, arkasına yaslanıp kalçalarımı daha da yukarı kaldırırsan kadar işe yarayacak gibi görünmüyor, böylece kıçım uyluklarına dayanıyor.

Bacaklarım havada, baldırlarım omuzlarında. Onunla birlikte olduğum en savunmasız pozisyon bu... Ayaklarım başının yanında. Ama sonra yüzünü sola yatırıp baldırımı öpüyor. Ve bu beni rahatlatıyor. Bu kadar samimi olması, kirli bir şekilde sevişirken bile

Bu... beni eritiyor.

Ve sonra parmakları içime girdi. İki tane. Sikiyle birlikte.

"Ohh... *oh lanet olsun*, Avi. B-bebeğim..." Ben inliyorum, o da inleyerek bacağıma biraz daha öpüyor.

"Kahretsin... Bu inanılmaz bir his. Benimle dolu olmak hoşuna gidiyor mu bebeğim?"

"Evet... *siktir et* evet.

Daha fazla... "Daha fazla

mi?"

"Bir tane daha..."

"Tamam... Sıcak, dar amına bir tane daha."

"Siktir! Avi, sik beni..." Boğuluyorum, çığlık atıyorum, nefes nefese kalıyorum ve çok gürültü yapıyorum.

Aleti girip çıkarken parmakları beni iyice açıyor ve bir sonraki orgazmımı yüzeye çıkarıyor.

"İçine boşalacağım Ky," diye mırıldanıyor, bacaklarımın arasında sabit itişlerle hareket ederken boştaki eliyle jartiyerimin elastik kemerini kavrayıp çekiyo. "Seni derinden dolduracağım..."

"Doğur beni," diye nefes nefese kaldım.

Ve işte bu kadar. *Avi için oyun bitti.*

Gözlerini kapatıyor, hıçkırıklarını bastırmak için alt dudağını kemiriyor. İçimde patladığını hissediyorum, spermini vücudumun derinliklerine pompalarken aleti şişiyor ve zonkluyor.

Boşalmasını izlemeye bayılıyorum... Kaslarının kasılması ve adımı söylerken dudaklarının titremesi... Kalçalarının içime boşalıyormuş gibi hissettirecek kadar yavaşlaması.

"Çok seksisin," diye fısıldıyorum ve parmaklarını kıkımdan çekerek dudaklarımdan bir nefes çıkmasına neden oluyor.

Kayganlaştırıcı ve onun dölüyle kaygan ve parlak. Ve onları sikime yaklaştırıyor, yumruğunu ereksiyonumun etrafında kıvrıyor ve kalçalarını yavaşça pompalayarak beni okşuyor.

"Benim için tekrar gel, bebeğim. Sana ihtiyacım var... tekrar gel." Üzerime düşüyor, dudaklarımı öpüyor.

"Neredeyse... oradayım." Kelimeleri ağzına öpücük konduruyorum ve o da inliyor. "Önce sen söyle Kyran."

"Ben... Seni seviyorum," diye inliyorum, kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum, yumruğunu beceriyorum ve *sikine* sürtünüyorum, *çok yakın* olan bir sonraki orgazmımı kovalıyorum. "Seni seviyorum, Avi Vega."

"Mmm... Seni çok seviyorum, Kyran Harbor."

Doruk noktası hızla yükseliyor. Zirveye çıkıyor ve kırılıyor, beni bir kez daha yuvarlanmaya gönderiyor. Avi onu okşayarak çıkarırken aletim karın kaslarıma daha fazla döl fişkırtıyor, nefes alıp birbirimize sarılırken üzerime yığılıyor, kalplerimiz göğüslerimizde çekiç gibi çarpıyor.

Sıcağım. Her yerim sıcak... Ve sadece Avi'nin beni yapabileceği şekilde huzurluyum.

Gördün mü? Bu ona özel bir durum.

O *tektir*. O ilk ve tektir.

Kalan belirsizliklerimi silkeleyerek, Avi'nin içimden çıkışını uykulu gözlerle izliyorum, bacaklarıma ve kalçalarıma masaj yapıyor, kıcımdan damlayan döllerini olduğunu tahmin ettiğim şeye hipnotize olmuş gibi bakıyorum. Sonra bir mırıltıyla yanımdaki yatağa uzanıyor ve kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor.

"Başka bir karmaşa mı?" Nefes alıyorum, ön tarafına sokuluyorum ve göğüs kafesine yumuşak öpücükler konduruyorum.

Kıkırdıyor. "Çok dağınık olduğumuzu biliyorsun." Parmakları saçlarımı okşarken dudaklarıma rahat bir gülümseme yerleşiyor. "Kyran... Bugün inanılmazdı bebeğim. Seninle birlikte olmak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi ve bunda ciddiğim."

Seksimizin verdiği haz bizi elmas tozu gibi kaplıyor ve ben sadece böyle kalmasını istiyorum. *Onunla bunu asla kaybetmek istemiyorum.*

Bana bakıyor. "Bana inanıyor musun?"

Tereddüt var. Elimde değil, sadece orada. Ne kadar yaralı olduğumu bildiğini bilmenin verdiği güvensizlik. Ve bir türlü gitmeyen bu lanet düşünceye dayanamıyorum.

Senin ilk sevgilin olmadığını düşünüyor.

"Kyran, lütfen..." Gözleri çaresizlikle parlıyor. "Lütfen bunun bir şeyi değiştireceğini düşünme. Değiştirmez. Sen *benimsin*, bebeğim. Senden asla vazgeçmeyeceğim. Ne olursa olsun."

Ona inanarak hafifçe başımı sallıyorum. Bir şeyler değişti, biliyorum. Ama bu onun beni sevmesine engel olmadı ve ben de bununla teselli bulmalıyım.

"Seni gerçekten seviyorum, Avi." Pürüzsüz tenine gerçeği öpüyorum. "Umarım bunu biliyorsundur."

Elimi tutarken "Biliyorum," diye gürlüyor sesi içimde. "Biliyorum."

"Cidden," diye mırıldanıyorum, ona bakarak. "Şimdiye kadar yaptığın tek şey

Benim için defalarca kapı açtın... Bu kırık, dökük dağınıklık için. Ve her seferinde beni içeri çekip orada oturarak beni tekrar bir araya getirmeye çalıştın. Ve en başta neden paramparça olduğumu bile bilmiyordun." Başımı sallıyorum, yanağımı kalbinin üzerine koyuyorum. "Sen sanki..."

"Mazoşist bir Bob the Builder mı?" diye gürlüyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Avi..." Konuşmaya başlıyorum ama onu gördüğümde sesim boğazımda düğümleniyor, gözlerinde parlayan sevginin en güzel rengiyle bana bakıyor.

Onun ciddi olduğunu biliyorum. Ne olursa olsun beni seviyor ve belki de hep sevecek.

Belki mesafe kat edebiliriz. Bir geleceğimiz olabilir... Hâlâ genciz ama bu imkânsız değil. Ve hiçbir şey beni onunla denemekten daha mutlu edemez.

Ama belirsizliği hak etmiyor. Şüpheyi hak etmiyor. Aynı kırık parçaların tekrar tekrar eline tutuşturulmasını hak etmiyor.

Seveceği *bütün* bir insanı hak ediyor. Onunla gerçeği konuşmaktan bile korkan birini değil.

İstiyorum ki... İstiyorum ki kelimeleri öksürerek çıkarabileyim. Söylediği gibi ona güvenmek.

Avi, o... O...

Ama kelimeleri zihnimde bile söyleyemiyorum. *Onları yüksek sesle nasıl söyleyeceğim?*

En fazla adını söyleyebiliyorum. "Avi..."

Ve güzel gözlerini bana kırıştırıyor, uzun, koyu kirpikleri dalgalanarak bekliyor.

Ama yine de... Sadece ayakkabılarımı giyiyorum. Asla kapıdan çıkamıyorum.

Bu yüzden fısıldıyorum, "Seni seviyorum." Çünkü şu anda söyleyebileceğim tek gerçek bu.

Ve Avi bunu kabul ediyor, çünkü o tatlı, samimi ve beni *seviyor*.

Dudakları saçlarımda uykuya daldığını, sakinleştirici nefeslerinin beni uyuttuğunu hissediyorum, tıpkı o gün kız kardeşimin yaptığı gibi, aynı koku beni sarıyor.

Olacağımı hiç düşünmediğim bir yerdeyim... *Sonunda* cinselliğimle rahatım. Oraya ulaşmama yardım eden kişi Avi'ydi. *En büyük hayranım.*

Sonunda ondan kaçmayı bıraktım... ondan ve onun sevgisinden.

Benim de kendimden kaçmayı bırakmamın zamanı gelmiş olabilir.

CHAPTER TWENTY-NINE

Smooches13: Lütfen OF'u geri getirin! Sensiz ölüyoruz Not_Your_Baby!
Hunt3rboiiii: Hey Backwardz, Not_Your_Baby senin erkek arkadaşın mı?? Bunu en kısa zamanda karına söylemelisin Jello_jiggle: Hayranların seni özlüyor!

Avi

Gözlerim açıldığında, nerede olduğuma ya da saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Lanet olası otel karartma perdeleri.

Yatağa yayılıp kollarımı uzatıyorum ve esniyorum, çarşafların ve rahat yorganın yumuşaklığına sokuluyorum. Ama yatakta yalnız olduğumun farkına varınca, erkek arkadaşımın pürüzsüz tenini ve kaslı uzuvlarını arıyorum ama yataktan başka bir şey bulamıyorum.

Boşluğa bakıyorum, yavaşça doğruluyorum ve karanlık odanın etrafına göz gezdiriyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum ya da duyamıyorum.

"Ky?" Tuvaleti kontrol etmek için yataktan sıçrayarak seslendim. "Kyran?"

Kapı açıktı ve içeride olmadığı belliydi. Oturma odasına doğru döndüğümde kıyafetlerinin olmadığını fark ettim. Bu da gittiği anlamına geliyor.

Göğsüm anında sıkışıyor ama kendimi nefes almaya ve sakinleşmeye zorluyorum.

Aşırı tepki verme. Muhtemelen takımila kahvaltı etmeye gitmiştir... Ya da belki de odasında toparlanıyordur.

Komodinin üzerindeki saat dokuz buçuğu gösteriyor ki bu da Kyran'ın uyuduğunu bildiğimden çok daha geç bir saat. Erken kalkar.

O da uçuştan saatler önce hazırlanıp gitmeye hazır olmayı seviyor. Onunki bir buçukta, benimki üçte. Onunla birlikte havaalanına gitmeyi planlıyordum.

Böylece aynı uçağa binemediğim için birlikte daha fazla zaman geçirebilecektik.

Muhtemelen odasında üstünü değiştiriyordur ya da Guty'yle falan.

Orada olduğundan emin olduğum bir mesaj için telefonumu kontrol ediyorum, yeni bir mesaj bulamayınca midem biraz bulanıyor.

Banyoya koşarken ona bir tane yazıyorum.

Ben: Hey bebeğim! Neredesin?

Ben: Yemek yediniz mi yoksa bize romantik bir oda servisi söyleyeyim mi? Bilirsin işte... kalp şeklinde krepler, krem şanti ve çilekler, her şey ;)

Dişlerimi fırçaladığım süre boyunca gözlerim ekranda... Neredeyse üç dakika oldu ve cevap yok. Mesajları okumamış bile.

Şimdi biraz endişelenmeye başladım.

Nerede olduğunu bulana kadar duş almayı ertelemeye karar veriyorum, üzerime bir şeyler giyip odadan hızla çıkıyorum. Ekip odaları benimkinden iki kat yukarıda, bu yüzden asansöre doğru yürüyorum ve düğmeye hızla bir düzine kez basıyorum.

Bu çok aptalca. Neden korkuyorsun? Muhtemelen-

"Guty," diye soluyorum adını asansörün kapıları açıldığında ve onu egzersiz kıyafetleriyle, ter içinde orada dikilirken bulduğumda.

Guty sırtıyor. "N'aber, kardeşim?" Mırıldanırken gözleri kısılıyor, "Eğlenceli bir gece geçirdin mi? Sanırım eğlendin, çünkü ikiniz de takılmak için gelmediniz..."

Onu gerçekten dinlemiyorum bile, onunla birlikte içeri girmeden önce Kyran'dan bir iz var mı diye asansörün içine bakmakla meşgulüm. "Evet, harikaydı. Kyran da seninle spor salonunda mıydı?"

Alnı kırılıyor. "Hayır... Seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

Nefes alışım hızlandı. "Dün geceydi ama uyandığımda gitmişti. Sadece seninle olduğunu düşündüm."

Guty'nin gözleri gergin bir şekilde açılır. "Siz dün gece ayrıldığınızdan beri onu görmedim."

Hızla atan nabzımı sakinleştirmek için nefesimi içime çekip telefonumu cebimden çıkarıyorum. *Hâlâ mesajlarımı okumamış bile... Neler oluyor?*

"Sorun yok. Muhtemelen şu anda odadadır," diyor Guty asansör kapıları açılırken ve ben koridora dalıyorum. "Muhtemelen ben spor yaparken toplanmaya gelmiştir."

"Umarım öyledir..." Endişeyle onu odasına kadar takip ederek fısıldıyorum.

Guty odalarının kapısını açtığında ve ikimiz de içeri daldığımızda kalbim boğazıma kadar tırmanıyor, ölümcül bir korku hissi bedenimi ele geçirmeye çalışıyor.

"Ky?" Etrafıma bakınarak sesleniyorum. "Kyran??" "Hey, Nueve, burada mısın, kardeşim?"

Ama burada değil. *Burada değil.*

"Tamam, çıldırıyorum..." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Sorun yok. Sakin ol. Belki Theo'yla birlikte." Guty telefonunun ekranına dokunuyor ve telefon çalmaya başlıyor. Bana baktı. "Onu aramayı denedin mi?"

"Ona mesaj attım..." Dudağımı çiğneyerek mırıldanıyorum. "Daha onları okumadı bile ve yirmi dakika falan oldu."

Guty bana daha iyi hissetmemi sağlamayan bir bakış atıyor. "Yo," Theo'nun sesi hoparlörden geliyor.

"Hey, Ky ile birlikte misin?" Guty ona sorar.

"Hayır..." Theo şaşkın bir tonda konuştu. "Avi'yle birlikte olduğunu sanıyordum." Guty ona, "Avi onu bulamıyor," derken ben daireler çizerek volta atıyorum.

Hat üzerinde bazı karışıklıklar oluyor ve Theo anlayamadığım bir şeyler fısıldıyor.

"Odanızda mısınız?" Guty sorar.

"Evet... Yani, hayır. Koşuya çıktım, şimdi de... kahve alıyorum." Yine bir şeyler mırıldanıyor, sanki başka biriyle konuşurken telefonu kapatıyormuş gibi.

"Dostum, ne halt ediyorsun?" Guty ona havlar.

"Bir şeyim yok! Ben iyiyim," diye homurdanıyor Theo. "Ky'yi görmedim ama görürsem seni ararım."

Guty gözlerini deviriyor, benim yaptığım daireleri çizerken bir yandan da mırıldanıyor: "Tamam, evet. Teşekkürler."

Telefonu kapatıyor, sonra gözlerini ovuşturuyor. Elini çektiğinde bir şeye göz kırpıyordu.

"Ne?" Tepeden tırnağa titreyerek soruyorum.

"Eşyaları gitmiş..." Guty yataklardan birine doğru yürür. Eğilip etrafa bakıyor, çekmeceleri açıyor ve eşyaları etrafa savuruyor. "Çantası, her şey. Hepsi gitmiş."

Ne oluyor lan? Neden eşyaları gitmiş olsun ki?!

"Tanrım," diye homurdanıyorum, titreyen parmaklarımla telefonumun kilidini açıp Kyran'ı arıyorum.

Direkt sesli mesaja düşüyor.

"Siktir," diye sızlanıyorum, yüzümü kapatıyorum.

Bu doğru olamaz. Neden gitti ki?

"Siz kavga falan mı ettiniz?" Guty soruyor ve gözlerim ona doğru kayıyor.

"Hayır, her şey..." Dün geceyi hatırladıkça kelimelerim birbirine karışıyor. Ne?

gerçekten oldu... "İyi."

Evet, Kyran'ın geçmişinin nihayet ortaya çıkmasıyla stresli bir gece geçirdik. Ama her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Elimden geldiğince onu ne olursa olsun *sevdiğimi* ve isterse benimle konuşabileceğini söyledim. Sonra inanılmaz, ateşli, terli, pis bir seks yaptık ve kollarımda uyuyakaldı.

Aramızın iyi olduğunu sanıyordum. Her şeyi içine atmaya ve dünyadan saklamaya çok alıştığı için bunun onun için zor olacağını biliyorum, ama söylediklerimi gerçekten anladığını düşündüm... Her *zaman*, neye ihtiyacı olursa olsun onun için burada olacağımı.

Tanrım, bu çok boktan. Nerede o?

Bir mesaj daha yazıp gönder tuşuna bastım.

Bebeğim... lütfen bana iyi olduğunu söyle. Eşyaların otel odandan gitmiş ve ben gerçekten çıldırıyorum. Seni seviyorum Kyran. Lütfen.

"Onu eşyalarını alırken gerçekten hiç görmedin mi?" Rehberimde gezinirken Guty'ye soruyorum.

Guty başını sallarken endişeli görünüyor. "Ben spor salonundayken almış olmalı. Ya da belki ben uyurken... Uyandığımda orada olup olmadığını hatırlamıyorum..."

Bridget'in numarasını bulup aramayı tuşlarken bilinmeyenin korkusu her yanıma titretiyor. *Belki de kız kardeşini görmeye gitmiştir.*

Yapmak zorundaydı. Onunla birlikte olmak zorunda.

"Alo?" Hattan Bridget'in sesi geliyor, biraz da şaşkınlıkla, çünkü henüz numaramı kaydettiğini sanmıyorum.

"Hey, Bridget, ben Avi."

"Hey," diye iç geçiriyor, pişmanlıkla. "Bak, dün gece çekip gittiğim için özür dilerim. Tüm o duygusal şeyler beni çok etkiledi ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı..."

"Tamam, bu iyi ama... Kyran seninle mi?" Ona soruyorum, orada olması için içimden yalvarıyorum.

Orada olmak zorunda.

Bridget bir an sessiz kaldıktan sonra "Hayır. Neden...?" diye sordu.

"Siktir," diye homurdanarak kapıya yöneldim ve çıkarken Guty'ye seslendim, "Odama dönüp belki geri gelmiştir diye bakacağım."

Guty başını sallıyor, telefonuna takılmış, parmakları tıkırdıyor.

"Avi, neler oluyor?" Ayaklarım otomatik pilotta hareket ederek beni alt kattaki odama götürürken Bridget hattan talepte bulunuyor.

"Kyran gitti," diye fısıldıyorum.

Ve bu kelimeleri yüksek sesle söylemek, üzerime sekiz ton ıslak çimento dökülmüş gibi hissettiriyor.

O gitti. *Gitti.*

Neden gitti ki? Ben bir şey mi yaptım?

Gitmesine ben mi sebep oldum?

"Ne demek *gitti*?!" diye soluk soluğa kalır. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum amına koyayım." Duygular boğazımı tıkıyor. "Olanları bildiğimi öğrendi... Senin mesajın yüzünden."

"Üzgünüm..." diye ciyaklar.

"Sorun değil, çünkü önemli değil. Ona söylediğim şey buydu, bunların hiçbirinin umurumda olmadığını anlaması için *yalvardım*! Sadece onun için burada olmak istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum!"

Otel odama daldım, onun orada durduğunu ve bana bir hiç uğruna bu kadar korktuğum için delirmişim gibi baktığını görmek için çaresizdim.

Ama oda boş.

"Bridget, gitmeliyim," diye sızlanıyorum. "Ondan haber alırsan lütfen beni ara." "Evet. Sen de."

Kanepeye yavaşça oturup telefonumun ekranına bakıyorum ve mesajlarımı okuması için evrenin tüm güçlerine dua ediyorum.

Ben: Bebeğim neredesin...? Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum. Seni çok seviyorum.

Çok fazla dakika geçiyor ve içimde korku ve panik olsa da, hareket edemeyecek kadar bitkinim.

Telefonum elimde titriyor ve rahatlayarak sıcıyorum.

Ama arayan Kyran değildi. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj.

Selam ben Guty. Numaranı Bea'den aldım.

Bilinmiyor: Koç az önce Kyran'dan bir mesaj aldı... Eve gitmiş.

Gözlerimi kırpma ihtiyacı duyana kadar mesaja bakakalıyorum.

Ben: Eve mi gitti? Neden????

Emin değiliz. Koç'a tek söylediği uçuşunu değiştirdiği ve eve gittiği idi.

Bu konuda çok fazla şey okumamak için çok uğraşıyorum... Zihnimin mümkün olan en kötü sonuca gitmesine izin vermemek için...

Ama faydası yok. Beynimin arkasından sürünerek çıkmaya devam ediyor, güvensizlikler ve işkence sesleri görmezden gelinemeyecek kadar yüksek çıkıyor.

Seni terk etti.

Yine kaçtı... Senden.

Çünkü, her zamanki gibi, çok zorladın. Çok fazla... Çok umutsuz, çok çaresizsin. Yakalanmak istemediği halde onu tekrar tekrar kovalıyorsun.

Yan yatarak kendi çaresizliğime gömülüyorum.

Ama neden bana beni sevdiğini söylesin ki? Arkasını dönüp benden kaçacaksa neden tüm ekibinin önünde beni açıkça öptü ve hepsine erkek arkadaşım olduğunu söyledi?

Dün geceyi hatırladıkça kalbim sızlıyor... *Tanrım*, inanılmazdı. Onu açık havada öpmek. Prangaların ondan düştüğünü hissetmek; ikimizden de. O anda nihayet gerçek olmuştuk.

Artık bir sır değildi.

Sonunda bir erkek

arkadaşım vardı... *Kyran*

Harbor benimdi.

Ama bu, geçmişiyile ilgili gerçeği bildiğimi öğrenmeden önceydi... Ve onu bunun hiçbir şeyi değiştirmedikğine ne kadar ikna etmeye çalışsam da, uzaklaştığını hissedebiliyordum. Direniyordu, çünkü kırıldığını düşünüyordu.

O lanet olası *değil*. Öyle olsa bile, *ne olmuş yani?* Yine de onu düzeltmek, benim yapmak için elimden gelen her şeyi yaparım. Çünkü onu istiyorum, kırık olsun ya da olmasın.

Tüm düzensiz parçalarını istiyorum.

Artık resmileşti.

Berbat durumdayım.

Saatler geçti ve Kyran'dan hâlâ haber yok.

Guty'nin mesajını aldıktan sonra, öylece oturup uçağımı bekleyemeyeceğime karar verdim ve daha erken bir uçağa binip binemeyeceğimi görmek için havaalanına gittim.

Yaptım... 1.30. Kyran'ın ilk uçuşu.

Sanırım onun koltuğunu kaptım. Harika.

Guty ve Theo'nun yanında eve uçmak sadece Kyran yanımda olsaydı eğlenceli olurdu. Ama olmadığına göre ve ben de *beni terk ettiğini* ve benimle konuşmak istemediğini bilerek yaşadığıma göre, bu şimdiye kadarki en garip şey.

Pencere kenarındaki koltuğuma yerleşirken ve uçak havalanırken Kyran'ın tüm takım arkadaşlarının beni izlediğini hissedebiliyorum, muhtemelen bir insanın bir gün öpüşüp açılırken ertesi gün nasıl acımasızca reddedilebileceği hakkında spekülasyon yapıyorlar.

Ve bunu düşünmek istediğimden değil, çünkü kendi dilimi yutacakmışım gibi hissettiriyor, ama dün geceki seksimizin her saniyesini bir tür tutkulu, yıkıcı veda olarak aşırı analiz etmeyi bırakamıyorum.

O anda, sanki bir şeyi *onaylıyormuşuz* gibi hissettik. Bir haftadan uzun bir süre sevişmedikten sonra, tüm o kavgalar, itip kakmalar ve geri çekilmeler, sonra da aşk itirafı... Dün gece onun içinde olmak nihayet *evdeymişiz gibi hissettirdi*; ev, birlikte ve aşık olduğumuz her yerdir.

Dün gece, ikimizin de birbirimiz hakkında *tam olarak* ne hissettiğimizi bilerek ilk kez seviştik. Ya da ben öyle sanıyordum.

Ama şimdi aşırı düşündüğüm, saatlerce otuz beş bin fit yükseklikte metal bir kutunun içinde sıkışıp kaldığım ve nevrozlarımdan başka hiçbir şeyim olmadığı için Kyran'ın hareketlerindeki, sesindeki ve beni sevdiğini fısıldama şeklindeki tüm o ince nüansları hatırlıyorum...

Veda mı ediyordu?

Geçmişiyile ilgili gerçeği öğrenmem ona çok mu ağır geldi?

Bu düşünceden kesinlikle iğreniyorum. Yalnız kalmaya, travmasını bastırmaya ve kendisini *kırılmış* gibi hissetmeye ihtiyacı yok. Ne olursa olsun onu seven ve destekleyen insanlarla çevrili olmaya ihtiyacı var.

Ama hepimiz Kyran'ın kontrole taptığını biliyoruz ve şimdi nihayet nedenini anlıyorum. O sefil, iğrenç deneyim, her küçük şeyi kontrol etmesi gerektiğini hissetmesine neden oldu. Ve sanırım yalnızken bunu yapmak daha kolay.

"Dostum... Siz ot içenlerin yumuşak başlı olduğunu sanırdım," diye homurdanıyor Guty yanımda ve yüzüm değişiyor. "Eğer böyle kıpırdanmaya devam edersen, seni biraz hırpalamak zorunda kalabilirim."

"Üzgünüm..." Uzun bir nefes çektim. "Ben sadece... onun için çok endişeleniyorum." "Eminim iyidir. Belki de sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı" dedi. gözlerini kısarak baktı. "Alınmak yok."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Otumu bile getirmedi... Onun için sigarayı bıraktım."

Guty'nin kaşları çatılır. "Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum. "Vay be..."

"Yani, benden bunu *istemedi*..." Mırıldanıyorum. "Sadece onunla birlikte olmanın keyfini kaçırarak kadar yanmak istemiyorum."

Guty bana bakıyor. Koridorda oturan Theo da yavaşça uyku maskesini kaldırıyor ve başını çevirip bana bakıyor.

"Ne?" Gözlerimi ovuşturarak iç çektim.

"Bu çok tatlı." Theo gözlerini kırıştırıyor, dudaklarını hafifçe büzüyor.

"Beni nasıl duydun ki?" Kulaklığına bakarak homurdanıyorum.

"Şarkıların arasındayım." Vücudunu bana doğru kaydırıyor. "Merak etme. Onu geri almana yardım edeceğiz."

"Evet." Guty kolumu okşadı. "İndiğimizde benimle doğruca yatakhaneimize gel. Umarım oradadır."

Onlara minnettar olduğumu göstermek için küçük bir sırtıtışla başımı sallıyorum. Ama içim rahat değil. Azıcık bile değil.

Kyran aramalarımı ve mesajlarımı kasıtlı olarak görmezden gelirken onun yurduna gitme fikri, kendimi bir türlü ipucu alamayan en yapışkan sapık gibi hissetmeme neden oluyor.

Koç Matthews koltukların arasından bize bakıyor. Theo hızla arkasına yaslanıyor ve uyku maskesiyle gözlerini kapatıyor. Guty iPad'inde izlediği filme geri dönüyor.

Ve yüzümü çevirip pencereden uçağı saran bulutlara bakıyorum.

Beni dışlama, Kyran. Seni olması gerektiği gibi sevmeme izin ver.

Sanırım birkaç saat uyumayı başarmışım, çünkü gözlerimi yeniden açtığımda Logan Havaalanı'na iniyorduk. Kaptan pilot telefonlarımızı tekrar açabileceğimizi duyurduğu anda benimkini uçak modundan çıkarıyorum ve Kyran'dan bir yanıt gelmesi için *dua ediyorum*.

Öyle bir şey yok... Ama mesajlarımı okumuş gibi görünüyor.

Yemin ederim, göğsümün üzerine bir Mack kamyonu park etmiş gibi hissediyorum.

Guty bana dirsek attı. "Hey... Ky'den bir mesaj aldım..."
Mesajı okuyabilmem için telefonunu eğiyor.

Nueve: Hey kardeşim... Tek kelime etmeden gittiğim için gerçekten üzgünüm. Bazı işlerim var da. Ama geri dönüp seni terk ettiğimi düşünmeden önce bilmeni istedim... Eşyalarımı yurttan taşıdım. Okulu bırakıyorum... en azından birkaç haftalığına. Kişisel sorunlarımla ilgilenmek için biraz zamana ihtiyacım var. Seni kardeşim gibi sevdiğimi bil, dostum. Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşısın Samson, gerçekten. Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım. Benim için o kupaya iyi bak, uzun atış.

Belimdeki emniyet kemeri sanki kan dolaşımımı kesiyormuş gibi hissediyorum. Kabinin içi üzerime kapanıyor ve hava almak için boğuluyorum, boğuluyorum.

Okulu bıraktı...?

Yurttan mı taşındın?

Bunu neden yapsın ki? Ne oldu, Tanrı aşkına?!

Bütün bunlar sırrını öğrendiğim için mi? Tanrı aşkına, bunun beni terk etmesine neden olacağını bilseydim, Bridget'e asla sormazdım bile! Bilgi almak için baskı yapmak ve onu hızlı bir kovalamaca gibi hayatımdan çıkarmak yerine, onu rahat bırakır ve kendi yöntemiyle başa çıkmasına izin verirdim.

Siktir et... Bunu yapamam. Bununla başa çıkamam.

Kalbimi verdiğim ilk kişi, bir gece hırsız gibi onu alıp kaçıyor.

Guty sırtımı ovuyor ama ben hissetmiyorum bile. Görüşümde lekeler oluşana kadar parmaklarımı gözlerime sokuyorum. Bunun bir nedeni ağır bir migrenin yaklaştığını hissetmem, bir nedeni de gözyaşlarına boğulabileceğimi görmesini istememem.

"Ona bir şey söylememi... ister misin?" Guty usulca soruyor. "Senden mi?"

Evet, ona bunun saçmalık olduğunu söyle. Anlamadığımı... Kalması için yalvarırken neden tekrar gitmesi gerektiğini anlamadığımı. Tekrar.

Beni gerçekten seviyorsa, neden kalbimi göğsümden söküp attığını sorar mısın?

Tabii ki bunların hiçbirini söylemiyorum. Sadece başımı kasvetli bir şekilde sallıyorum.

Çünkü Kyran benimle konuşmak istemiyorsa, cevap vermek ve bu boku bana açıklamak istemiyorsa, sanırım söyleyecek bir şey kalmadı.

Uçaktan iner inmez Gutty ve Theo'ya veda ediyorum, yüzlerindeki acıyan bakışları görmezden geliyorum. Telefonum çaldığında dışarıda Uber'imi bekliyordum. Ve doğal olarak, arayanın annem olduğunu görene kadar kalbim bir an için bademciklerime doğru fırlıyor.

"Selam anne," diye mırıldanıyorum, kapüşonumu üzerime daha sıkı çekerek. *Yetmiş beş dereceden on beş dereceye düşmek, diğerlerine eşlik eden hoş bir şok.* "Uçaktan yeni indim... Seni arayacaktım-"

"Aviel, neler oluyor?" diye bağırıyor, sesi endişeli geliyor. Ve şimdi *ben* daha da endişeliyim.

Tanrım... Kyran ve benim öpüştüğümüzü birinden mi duydu? Tüm bunları tamamen unutmuşum.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Aptalı oynuyorum ve kaldırıma yanaşan Uber şoförüne el sallıyorum.

"Kyran az önce eve geldi ve bir sürü eşyasını bıraktı," diye homurdandı. "Bazı kişisel nedenlerden dolayı okula ara verdiğini söyledi ve bana ne olduğunu söylemedi."

Arabaya bindiğimde başım dönüyor, çantamı kucağımda tutuyorum, adrenalinim yükseliyor ve şoföre "Hey, varış noktasını Somerville'deki 538 Summer Street olarak değiştirsem sorun olur mu? Aradaki fark için sana nakit ödeme yaparım."

Şoför telefonundaki navigasyonla oynayarak başını sallıyor.

"Hâlâ orada mı?" Anneme soruyorum, içim içime sığmıyor.

"Hayır, gitti," diye huzursuzca iç geçiriyor ve gözlerim kapanıyor. "Ve bana nereye gittiğini söylemedi... Avi, bir şey mi oldu? Neden okulu bıraksın ki?"

"Anne, geliyorum," diyorum ona sakince, ama hiç de öyle hissetmiyorum. "Konuşmamız lazım. Tom orada mı?"

"Hayır, işte."

"Güzel. Birazdan görüşürüz."

Tanrım, bu acıtıyor.

Bu gerçekten çok acıtıyor.

Somerville'deki evimizin üst katında, Kyran'ın yatak odasındayım... Benim olmadan önce Kyran'ın olan ev. Onun bölgesine tecavüz ederek taşındığım ev.

Eskiden bu yüzden benden nefret ettiğini düşünürdüm. Çünkü babasının sevgisini, kendisinden pek çok yönden sonsuz derecede farklı olan yeni bir eş ve onun oğluyla paylaşmak istemiyordu. Benden nefret ettiğini sanıyordum çünkü ben onun tam tersiydim; fakir ve gösterişli, sporda kötü, işler ciddiye bindiğinde gülüp geçmeyi seven biriydim. Ve belki de bu kısmı doğruydum...

Belki *de* bu yüzden benden nefret ediyordu ya da en azından ediyormuş gibi yapıyordu. Çünkü ona eskiden nasıl olduğunu hatırlatıyorum. Eğer dengesiz, iğrenç bir sapık gençliğini çalmasaydı, nasıl biri *olabileceğini*.

Ama şimdi burada olduğum için o nefretin hiçbirini hissetmiyorum. Okulda bana sataştığı, tuvalet yüzünden didiştığımız ve kavga ettiğimiz, beni elinden geldiğince incitmek için sözlerini kullandığı anılar... üzücü değiller. Aslında, dudaklarıma bir gülümseme getiriyorlar. Çünkü biz böyle başladık. İsteksiz üvey kardeşler olarak, her şeyden önce.

Biz *kardeştik*. Beni üzüntü, öfke ve umutsuzlukla dolduran şey de bu.

Başından beri kardeşimin bu kadar zararlı ve berbat bir şeyle uğraşıyor olması... Ve benim bundan haberim yoktu.

Onun tişörtlerinden birini elime alıp yüzüme tutuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kumaşta kalan kokusu zaten kırık olan kalbime bir balyoz gibi iniyor.

Senin gibi kokan bir mumum var.

Kafamın içinde onun sesini duyuyorum ve bayılmadan önce durmam gerekiyor.

Buradaki yeni anılar, onun benden nefret ettiği anılardan çok daha taze. Noel arifesi gibi. Elini tutup onu öpmek, varlığıma lanet okuduğuna emin olduğum bir yatakta onunla şakalaşmak. Odamda paylaştığımız o gece... Hâlâ üzerimde hareket ettiğini görebiliyorum. Ellerinin bana dokunduğunu ve dudaklarının boynumda gezindiğini hissedebiliyorum.

Kameralar çekmeden, yükümlülüklerimiz olmadan ya da aklımızda para olmadan o anda *daha fazla* olduk. Saf bir tutkuyla birbirimize düştük ve bütün geceyi birbirimizi tanıyarak geçirdik. *Sonunda*.

Yıllarca birbirimizin hayatında olduktan sonra... o gece at gözlükleri çıktı.

Bunun aslında hayranlar için olmadığını fark ettiğimizde.

"Avi." Annem odaya girip beni dikkatle izliyor. "Konuşmalıyız. Tom eve gelmeden önce."

Başımı sallayarak tişörtü diğer eşyalarının yanına atıyorum ve onu koridordan yatak odasına kadar takip ediyorum. Gözlerim odayı tarıyor ve gözüme çarpan tek şey yerde duran bir bavul oluyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum ama hiçbir şey söylemeden annemin yanına, yatağa oturuyorum.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyor, gözleri endişeyle parlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda benden uzaklaştığını hissediyorum Aviel. Ve belki bu benim de hatam... Eskiden çok yakındık, ama şimdi sen sadece..." Başını sallıyor ve bakışlarını kucağına indiriyor.

Ona böyle hissettirmekten nefret ediyorum. Ondan bir şeyler sakladığımı düşünmesini istemiyorum. Ya da uzaklaştığımı.

"Anne, sana bazı şeyler söylemem gerekiyor," diye nefes alarak başlıyorum. "Sana daha önce söylemememin nedeni, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyor olmamdı. Ve bu... karmaşık bir durum."

"Porno çektiğin için okuldan atılmaktan daha mı karmaşık?" Koyu renk bir kaşını kaldırıyor, ben de ofluyorum.

"Tamam, *porno* bunu yüceltiyor." Gözlerimi deviriyorum. "Bu bir OnlyFans." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama eğer seks yapıyorsunuz... bu porno." Bana sert bir bakış attı.

İyi noktaya değindin, anne.

"Yani her şey porno ile başladı." Koltuğumda kayıyorum. "Fark ettim ki sanırım ben de erkeklerden hoşlanıyorum..." Başımı sallıyorum. "Yani, *biliyorum*. O zamanlar *düşünüyordum* ama şimdi *biliyorum*. Ben biseksüelim."

Garip gevezeliklerimi durdurmak için nefes verirken, gözlerim anneme kayıyor ve kaşlarını kaldırmış bana bakıyor.

"Tamam..." diyor, öne doğru eğilerek. "Ve?"

"Oh... uh... tamam." Boğazımı temizliyorum. "Bunu bir saniye sindirmen gerekebilir diye düşünmüştüm. Ama sanırım gerek yok."

"Aviel, bana anlattığın için çok mutluyum." Kolumu okşuyor. "Bu kadar cesur olduğun için seninle gurur duyuyorum. Ama bu benim sindirmem gereken bir şey değil. Ben sadece *seni* seviyorum. Onlarla mutlu olduğun sürece kimi sevdiğin önemli değil."

Yutkunuyorum, dudaklarım yumuşak bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Teşekkürler anne. Ben de seni seviyorum." "Amcan Elijah'ın eşcinsel olduğunu unutuyor musun?" diye soruyor, gözlerini kırıştırarak Ben. "Ve babanın kardeşi, Dominic."

"Hayır, Eli Amca'yı unutmadım..." Mırıldanıyorum. "Ama Dom Amca'yı bilmiyordum..."

"Elijah bana on dört yaşındayken açıldı, bu yüzden beni anlamayacak eski kafalı biri olarak görmeni takdir etmiyorum," diye bana kızmış gibi homurdanıyor ve ben de kıkırdamak zorunda kalıyorum.

"Güven bana anne, hiç de eski kafalı olmadığını biliyorum." Ona sırtıyorum ve o da bana gülümsüyor. "Ama bu düşünceni unutma, çünkü burada işler biraz karışıyor..."

Derin bir nefes alıp sözcükleri ağzımdan çıkarırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kyran ve ben..." Boğazımı temizlemek için tekrar duraklamadan önce tek yapabildiğim bu. "Birlikte."

Kaşları çatılıyor ve başını eğiyor. "Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum.

"Ne kadar süre için?"

Yanağımın içini ısırarak biraz kıpırdandım. "Yaklaşık üç ay."

Yüzüne bakınca, şu anda kafasında pek çok şey canlanıyor gibi görünüyor. "Demek *bu* yüzden ikiniz son zamanlarda iyi geçiniyorsunuz. Bir şeyler olduğunu anlamalıydım! Buradayken birbirinize bakmadan duramıyordunuz."

"Özür dilerim..." Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Garip olduğunu biliyorum çünkü o Tom'un oğlu. Ama ben... Ben sadece..."

"Onu seviyor musun?" diye soruyor usulca, ben de asık suratla başımı sallıyorum. "Bunu söyleyebilirim, tatlım. Seni hiç böyle görmemiştim... biri için bu kadar üzüldüğünü. Bunun olmasını bekliyordum."

Sırtıyor, benim için çok heyecanlı görünüyor ama ben gözlerimi devirmeden edemiyorum.

"Teşekkürler anne. Böyle hissetmeyi gerçekten seviyorum," diye alaycı bir şekilde homurdandım. "Peki, ne oldu? Kavgaya mı ettiniz?"

"Hayır, sadece bu kadar. Her şey harika gidiyordu. Maçta çok iyiydi, maçtan sonra partideydik ve takım arkadaşlarına bizden bahsetti. Sonunda gerçek bir çift olduğumuzu hissetmişim. Ama sonra çekip gitti... Tek kelime etmeden beni California'da bıraktı. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor... ve şimdi de okulu bıraktı."

Annem sanki bir şeyler sakladığımı biliyormuş gibi bir an bana bakıyor. "Aviel... lütfen bana karşı dürüst ol. O videoları birlikte çektiğin kişi Kyran mı?"

Parmaklarım kucağımda dönüyor, şiddetli rahatsızlık beni kıpır kıpır yapıyor.

Tanrım... Bu çok garip. Bu çok garip.

Annemin Kyran'la kamera önünde seviştiğimizi bilmesini istemiyorum.

"Avi..." diye alay eder ve başını sallar. "Seninle gerçekten yapamam."

Kirpiklerimi kırıştırarak ona masum bakışlarımdan birini atıyorum. "Yemin ederim çok kötü bir şey yapmadım anne."

"Sen çok fazlasın, oğlum..." diye nefes alıyor.

"Ama sana söylüyorum... eğer o videoları yapmasaydık, asla..." Sesim titriyor. "Yani, daha önce benden hep nefret ettiğini biliyorsun. Sanki bu bizi bir araya getirdi. Ve şimdi onu *seviyorum* ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Oh, tatlım." Kolunu bana dolayarak beni yanına çekti. "Ne derler bilirsin... sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Eminim Kyran sana sadece seni önemseddiği ve korktuğu için kötü davranmıştır."

Başımı salladım. "Sanırım öyle..."

"Sence bu yüzden mi gitti?"

Göğsüm sıkışıyor ve ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Kyran'ın sırrını paylaşmanın bana düşmeyeceğini biliyorum. Zaten bütün bu karmaşanın içine girmemizin sebebi de buydu. Ama onun için endişeleniyorum.

Ayrıca, annem onun korkunç babasıyla evli. Cinsel istismarını önemsizmiş gibi geçiştiren adamla. *Kiminle evli olduğunu bilmeyi hak ediyor.*

"Anne, Tom sana Kyran'ın kiliseye gitmeyi neden bıraktığından hiç bahsetti mi?" Ona dikkatlice sordum.

Annemin gözleri açılıyor, sanki ona korkunç bir şey söyleyeceğimi biliyormuş gibi gözlerinde gergin bir parıltı var.

"Hayır... Aslında pek çok konuda ağzı sıkıdır," diye nefes alıyor, gözleri yerdeki bavula kayıyor. "Aviel, onu terk ediyorum. Boşanıyoruz. Bu gizlilikle daha fazla başa çıkamayacağım."

Ne...? Çenem düştü. Bunu beklemiyordum.

"Mali sıkıntıları hakkında beni bir kez bile bilgilendirmedi. Ve birkaç hafta önce masasının çekmecesinde Kyran'ın adına açılmış bir vakıf için bir hesap özeti buldum. İçinde bir milyon dolardan fazla para var."

Yutkunuyorum, parmaklarımı kalçalarımın gömüyorum.

"Ona sorduğumda, paranın Kyran'ın olduğunu ve Kyran'ın asla kullanmayacağını ya da başkasının kullanmasına izin vermeyeceğini bildiğini söyledi. Bunu söyleme şekli

Kyran'a imzalatmaya çalışmış gibi göründü ama Kyran bunu kabul etmedi."

Dişlerim birbirine çarpıyor, bu korkunç adama karşı duyduğum küçümseme her yanıma sarıyor. "Sana paranın nereden geldiğini söylemedi mi?..."

"Hayır." Başını sallıyor. "Ve ben bundan bıktım, Avi. Bu adam görüldüğü gibi biri değil."

"Hayır... Değil." İçimi çektim. "Bakın, size gerçekten ayrıntıları anlatamam ama bence Kyran on iki yaşındayken başına gelen bir şey yüzünden ayrıldı. Tom'un inkâr ederek ve oğluna kendini değersiz hissettirerek örtbas etmeye çalıştığı bir şey."

Annemin gözleri kederle parlıyor. "Kötü bir şey miydi?" Yavaşça başımı sallıyorum. "Kiliseyle ilgili bir şey...?" Tekrar başımı salladım ve o da yüzünü kapattı. "Yüce Tanrım..."

Şu anda bu iki kelimeyi duymak... beni çok rahatsız ediyor. Gerçeği öğrendiğimden beri içime attığım tüm öfke yüzeye çıkıyor.

Yataktan fırlayıp ona ters ters baktım. "Onun adını nasıl söyleyebiliyorsun? *Tanrı* yok anne, bunu anlamıyor musun?! Ne tür bir Tanrı böyle bir şeyin olmasına izin verir... hem de meshedilmiş lanet sürüsünden biri tarafından?! Bu saçmalık!"

Annem bana bakarken nefes nefese kalıyorum ve içimdekileri dökmeme izin veriyor. Tüm kafa karışıklığımı, acımı ve bizi umursamayan bu *sonsuz varlığa* karşı duyduğum öfkeyi.

"Tanrı diye bir şey yok," diye feryat ediyorum. "Ve eğer varsa, o saf *kötülüktür*. O, doğruları sevmesi ve lanetlileri kınaması gereken biri için hasta, berbat bir bahane. Bunun yerine, tam tersi oluyor. Masum çocuklar *O'nun* halkı tarafından işkence görüyor ve O bunun olmasına izin veriyor! Onları bununla yaşamaya zorluyor, yalnız ve korkmuş bir şekilde."

Gözlerimi dolduran yaşları örtmek için yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

Sonra annemin ayağa kalktığını, kollarıyla beni kucakladığını, ağlamalarımı sustururken beni usulca okşadığını hissediyorum. Tıpkı babam öldüğünde yaptığı gibi...

Ona bir daha asla hiçbir *Tanrı*'ya tapmayacağımı söylediğimde.

"Anne, o dışarıda... bununla kendi başına başa çıkması gerektiğini düşünüyor ama öyle *değil*," diye sızlanıyorum. "Pislik kocan ona böyle hissettirdi. *Tanrı* ona böyle hissettirdi. Onu seviyorum ve sadece onu istiyorum..." Nefes almak için çırpınıyorum; boğuk hıçkırıklarım arasında zar zor konuşabiliyorum. "Onun iyi olmasını istiyorum."

Bunu hak etmediğini bilmesini istiyorum." Başımı sallıyorum. "Kötü şeyler iyi insanların başına gelir çünkü Tanrı'nın umurunda değildir."

"Aviel..." diye fısıldıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. "Küçük bir kızken İsrail'i terk etmemin pek çok nedeni olduğunu biliyorsun. Dini inançlarımızın Tanrı'ya herhangi bir şekilde adalet sağladığına asla inanmadım. Neden inansınlar ki? Çocukluğumuzdan beri bize Tanrı'dan korkmamız, ne olursa olsun O'na ibadet etmemiz ve binlerce yıl önce insanlar tarafından yazılmış bu eski metinleri İncil olarak kabul etmemiz öğretili. Bu hiç mantıklı değil."

"Gerçek *inanç* yoruma açık olmalıdır. Ancak pek çok insan böyle düşünmüyor. Onlar savaşlarda taraf seçen, küfür ve sapkınlık hakkında bağırان ama sonra dönüp korkunç, içler acısı şeyler yapan insanlarla aynı insanlar. Din bu dünyada sevgiden çok nefret yayıyor ve bu da benim yaşadığım en üzücü şeylerden biri."

Nefes almakta zorlanırken omuzlarım titriyor ve o sadece saçlarımı okşuyor.

"Ben dokuz yaşındayken, amcanız Elijah evi terk etti. O zamanlar bilmiyordum ama bunun nedeni onun eşcinsel olması ve toplum içinde önyargılara maruz kalmasıydı. Ben de yeterince büyüdüğümde kendimi terk ettim ve onunla yaşamaya başladım. Ve az önce sizden duyduğum pek çok şeyi söylerdi... Tanrı'nın bizden nasıl nefret ettiği, ikiyüzlülük ve yaygın aldatma hakkında. Organize dine *tarikât derdi*. Hâlâ da öyle diyor."

Sevgiyle kıkırdamak için duraklıyor. "Ama bir gün, ben on altı, amcan on dokuz yaşındayken, bir tekneyle açılmaya karar verdik. Orta Doğu'da sonbaharda hava tamamen güzeldir, bu yüzden eğlenceli olacağını düşündük. Sadece küçük bir tekne, sahil boyunca yelken açacaktık. Bunu daha önce de yapmıştık."

"Her neyse, motor arızalandığında sadece bir mil kadar uzaktaydık. Cevherlerimiz vardı ama yine de gergindik. Sonra yağmur başladı. Şimdi, yağmur nadiren yağar... ve yağma şekli... *tuhaf*. Bizi sel basıyordu, dalgalar etrafı kırbaçlıyordu. Alabora olacağımızdan emindik. Ve fırtına... sanki amcanın öfkesini *yansıtıyor gibiydi*. Dalgaların çarpma şekli ve bizi yuvarlaması. Deniz onun yıllardır olduğu gibi kuduruyordu."

"Ve o anda ona baktım. Ben onun ellerini tuttum, o da benimkileri. Konuşmadık ama biliyorduk. *Onun* bildiğini biliyorduk. O bunu hissetti... ailelerimiz ve memleketteki durumla ilgili öfkemizi ve hayal kırıklığımızı. Paylaştık. Bunu bize yapmıyordu, bizimle *birlikte* yaşıyordu."

Ve bu öğrenilir öğrenilmez, yağmurun her şeyi yıkayıp götürdüğünü... bizi *temizlediğini* hissettik."

Anneme göz kırpıyorum, doğuştan şüpheciyim, çünkü öyle olmamak zor. Ama gözlerinden bunun gerçekten inandığı bir şey olduğunu görebiliyorum.

Bu onu değiştiren bir andı.

"Yağmur aniden durdu," diyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ve yukarı baktığımızda tek görebildiğimiz yıldızlardı. Milyonlarcası, tüm gökyüzünü kaplıyordu." Bana sıkıca sarıldı. "Aviel, Tanrı gökyüzünde oturan, kötü olduğumuzda bizi cezalandıran yaşlı, sakallı bir adam değil. Tanrı *sevgidir, kahkahadır ve ışıktır*. Tanrı iyi ve kötü şeylerdir. O... *Onlar, demeliyim ki*, Dünya, yıldızlar ve bizim sadece küçük bir parçasını oluşturduğumuz varoluşun engin açıklığıdır."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve parmaklarıyla onları siliyor. "Tanrı *inançtır*, Avi. Dünyanın bir parçası olarak *kendine olan* inançtır. Ve yaşadığımız tüm nefret, hastalık ve umutsuzluk için eşit oranda sevgi ve neşe vardır. Sadece yukarı bakmalısın."

Ağır bir nefesle içimdeki olumsuzlukları dışarı atıyormuşum gibi hissediyorum. Anneme sıkıca sarılıyorum, çocukken yaptığı gibi beni teselli etmesine izin veriyorum...

Çünkü o haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

İyi insanlar zarar görür, kötüler serbest kalır ve olaylar gelişir. Sonsuz, sarmal bir kozmik sirk içinde kaos. Yapabileceğimiz tek şey *kendimize inanmak*, acının içindeki güzelliği bulmak ve mümkün olduğunca çok gülmek.

Kyran içinde bulunduğu eziyetten kurtulmak için ne yapması gerektiğini hissederse hissetsin, bizden vazgeçmeyeceğim. O kaçarken peşinden koşmayı asla bırakmayacağım.

Ve umarım tekrar ortaya çıktığında kapıyı her zaman açacağımı biliyordur.

CHAPTER THIRTY

@Backwardz_Avi: Bir öpücük için hayatımın geri kalanında şekerden vazgeçebilirim...
İhtiyacım olan tek şeker o.

Kyran

Cinselliğin bir *seçim* olmadığını şöyle anlıyorum.

On bir yaşındayken küçükler futbolu oynuyordum. O zamanlar bile iyiydim, bu da beni kendimi zorlamaya devam edersem, daha iyi olursam, bir gün NFL'ye girebileceğime inandırdı. Oynadıkça, oyun hakkında daha fazla şey öğrendikçe ve takım arkadaşlarımla nasıl bir sinerji geliştireceğimi öğrendikçe bu hayal somutlaştı.

Alıcılarımızdan biri Cody adında bir çocuktü. Cody de yaşına göre çok iyiydi. Gençtik, evet, ama aileleri onlarla uğraşmak istemediğı ve onları okul sonrası spora zorladığı için oynayan çocuklarla aramızda ayırt edilebilir bir fark vardı.

Benim futbola başlamamın bir nedeni de bu olabilir, ama ne olursa olsun, verdikleri en iyi ihmalkâr karar olduğu ortaya çıktı. *Ama konudan sapıyorum.*

Eskiden sahip olduğum kaygısız tarafım, Katolik inancına daha fazla itildikçe yavaş yavaş kayboldu. Tanrı'dan *korkmaya* başladıktan sonra, itaatkârlığım şekillendi ve ailemin herkese yansıttığı *iyi Katolik ailemiz* imajından nefret etsem de, elimden geldiğince bireyselliğimi koruyarak bana söyleneni yapmaya çalıştım. Çünkü tek umursadığım şey futbolda iyi olmak ve başka şeylerle oyalanmamaktı. Bu yüzden onların kurallarına uydum. Komünryona katıldım, papaz yardımcısı olarak hizmet ettim.

Babama bırakması için yalvarana kadar birkaç kez kilise kampına gittim. Çünkü gitmek zorundaydım.

Cody bu işin neresinde? diye soruyor olabilirsiniz... Ben size söyleyeyim.

Cody ve ben birlikte iyi oynadık. İlkokul futbolu için geçerli olduğunu düşünmeyeceğiniz bir kimyamız vardı ama bizim için bu doğal bir şekilde gelişti. Ona ihtiyacım olduğunda pas vermek için her zaman yanımdaydı ve arkadaş olmamız uzun sürmedi.

Bir gün, Malden Catholic'i otuz bire üç yendiğimiz heyecanlı bir maçtan sonra soyunma odasındaydık ve üstümüzü değiştiriyorduk. Cody ve ben onun yakaladığı birkaç top hakkında şakalaşıyorduk ve o beni şakacı bir şekilde itti.

Bu sık sık olan bir şeydi; yeni ya da farklı bir şey değildi. Ama nedense *bu sefer* eli göğsümde biraz oyalandıktan sonra aşağıya inip vücudumdan uzaklaştı.

Şimdi, bunun kulağa şok edici bir şey gibi gelmediğini biliyorum ve evet, o zamanlar hala oldukça gençtim. Ama görünüşe göre, beynimin vücudumun geri kalanına bir sinyal göndermesi için yeterince yaşlıydım. Daha fazlasını istediğiniz iyi şeylerle umursamadığınız kötü şeyleri ayırt eden reseptörler hayata geçti ve bana dedi ki... *evet. Sanırım bundan hoşlandım.*

O yanım hep *oradaydı*. Ancak çok yıllık bir fide gibi, sadece doğru zaman geldiğinde ortaya çıkıyordu. Ve o noktadan sonra beynim onu düşünceler ve tefekkürlerle sulamaya ve beslemeye başladı.

Her şey tamamen masumdu. Nasıl işlediğini ve ne işe yaradığını bilsem de, seks hakkında gerçekten düşünmek için hala çok küçüktüm. Ama bize öğrettikleri tek seks, bir erkekle bir *kadın arasındaydı*. Okulumuza, aileme, kiliseye ve doğrudan tanıdığım hemen hemen herkese göre iki erkek arasında seks olması gereken bir şey değildi.

Ve içimdeki Tanrı korkusuna rağmen, duygularımdan vazgeçecek gücü kendimde bulamıyordum. Çünkü bana göre beni Tanrı yaratmıştı. Soyunma odasında başka bir çocuk tarafından şakacı bir şekilde itildiğimde heyecanlanmamı istemediyse, beynimi o şekilde bağlamamalıydı. *Bu kadar basit.*

Hayatımın sonraki yılını bu duygunun gerçek mi yoksa sadece bir tesadüf mü olduğunu anlamak için hem kız hem de erkek öğrenci arkadaşlarıma bakarak geçirdim. Ama bunu ne kadar çok yaparsam, doğrulama eğilimim o kadar artıyordu. Çekiciliğimi ifade etmeye ilgi duymak için çok gençtim... Bir çocuğa ondan hoşlandığımı söylemek ya da Tanrı korusun, onu *öpmek* düşüncesi beni hala

biraz gergindim. Ama içten içe bunun eninde sonunda istediğim şey olduğunu biliyordum.

Yeterince büyüdüğümde bir erkekle çıkardım... Ve ailem bunun için benden nefret ederdi.

Bu düşünce biraz bunaltıcıydı ama yine de yıkılmadım. Ailem bunun kahvaltıda hangi mısır gevreğini yiyeceğime karar vermek gibi sebepsiz yere seçtiğim bir şey olmadığını göremiyorsa, o zaman beni sevmedikleri ve Tanrı'nın planını gerçekten anlamadıkları açıktır diye düşündüm.

Ve dürüst olmak gerekirse, eğer erkeklere olan ilgimin bir *seçim* olduğunu düşünüyorlarsa, muhtemelen onlar da oldukça aptaldı. Tüm yetiştirilme tarzım erkeklerin *kızlardan* hoşlanması gerektiği fikri üzerine kuruluydu. Bebekliğinizden itibaren kafanıza kazınan tüm bu ideallere rağmen başka bir erkekle birlikte olmak isteyen bir *erkek olmak*, bunun bir *seçim olmasının mümkün olmadığı* anlamına gelir, değil mi?

Yani, kim biyolojik doğasıyla doğrudan çeliştiğini bile bile bir şeyi *seçer ki?*

Her neyse, o yıl boyunca kiliseden ve biz Katolik çocuklar için zorunlu olan tüm faaliyetlerinden gerçekten nefret etmeye başladım. Çünkü *gerçekçi* bile gelmiyordu. Neredeyse herkes sadece hareketleri yapıyor gibiydi. Bu, kendileri için istedikleri bir imajdı, dünyanın geri kalanına haykıran bir pankart gibiydi, *hey, bana bakın! Ben harika bir insanım!* Aynı zamanda bunu yargılayıcı ve hatta bazen düpedüz kötü niyetli olmak için bir bahane olarak kullanıyorlardı.

Benim travmamdan sorumlu olan adam.

Peder McAdams.

O adamın etrafında olmaktan hiç hoşlanmamıştım. Her zaman iğrenç bir hava yaymıştı, ama sorun şu ki, yanlış yaptığına dair hiçbir kanıt yoktu. *En azından henüz.* Sadece bir histi, gaz kaçağı olduğu zamanki gibi. Hiçbir şey göremezsiniz ama orada olduğunu ve çok zararlı olduğunu bilirsiniz.

Peder McAdams benden çok hoşlanıyordu ve bana her zaman yeni sorumluluklar yüklüyor, sanki bunlar *özelmiş* ve sadece en iyi çocuklara veriliyormuş gibi davranıyordu. Ama aslında, sadece yoğun bir işti. Ofisinde eşyaları taşımak, ayinden önce hazırlanmasına yardım etmek. Bunu biraz katlanılabilir kılan tek şey, Cody de dahil olmak üzere birkaç arkadaşımın da orada olmasıydı.

Bir keresinde Peder McAdams'ı Cody ve beni izlerken yakaladım, biz konuşup şakalaştıktan sonra. Ve onun bana baktığını hissetmek ensemdeki tüm tüyleri diken diken etmişti.

On iki yaşıma girdiğim yaz, anlaşılır bir şekilde kilise kampındaki son zamanımdı. Babama gitmeyi bırakıp bırakamayacağımı sormayı, bunun yerine bir futbol kampı ya da gerçekten *istediğim* şeyle daha uyumlu bir şey olup olmadığını sormayı ve danışmanlarımızın kovan zihni tarafından tekrar tekrar anlatılan aynı hikayeleri dinleyerek altı hafta geçirmemeyi planlıyordum.

Yerel kilise rahiplerinden bazılarının özel ayinler ve benzeri şeyler için kampta görünmeleri alışılmadık bir durum değildi. Ancak Peder McAdams son gece gençlik dua çemberimizi gözlemlemek için geldiğinde, bir şeylerin doğru gitmediğini hemen anladım.

Son zamanlarda, artık bir bakıma *tımar* olarak kabul ettiğim şeylerle bana daha fazla yaklaşıyordu. Bana özel ilgi gösteriyor, bana bir şeyler teklif ediyor, beni yalnız bırakmaya çalışıyordu. Etrafta başkaları varken reddetmek daha kolaydı.

Ama o son gece, yalnız olduğum bir anda beni köşeye sıkıştırmayı başardı.

Bunları düşünmenin canımı yakmasının pek çok nedeni var... Neden tüm bunları bu kadar canlı bir şekilde hatırlamak, vücudumun bazı bölgelerinde *hissedebileceğim* kadar güçlü bir duygusal acıya neden oluyor; midemi döndürüp sıkması, boğazımda asit gibi yanması, dizlerimde ve sırtımda sertliği tetiklemesi gibi.

Ama asıl sebep, yaşadığım travmanın beni ne kadar kötü etkilediğini bilmek.

Beni zihinsel olarak ne kadar geriye götürdü.

O adam kendime duyduğum güveni çaldı. Bu deneyim öz farkındalığımı köreltti. Bütün bir şehrin çöküşüne yol açan büyük bir patlama gibiydi. Taciz, babama anlatmam ve onun inkârı, ailemin kötüleşmesi... hepsi beni, *gerçek beni*, yıllarca enkazın içine gömdü.

Kim olduğumu biliyordum ve o kişiye dönüşmeye hazırdım. Ama o benim kimliğimi *çaldı*. O ve babam beni benim olmayan bir utanç ve pişmanlığa zorladı.

Ve böylece, bir tür savaş ya da kaç tepkisi gibi, gerçeklerden kaçtım ve yeni bir Kyran Harbor imgesine geri döndüm. Sadece okula, kızlara ve spora odaklanan, bir kontrol aracı olarak popüler olan heteroseksüel çocuk. Takılacak bir maske, o kadar inandırıcı bir maske ki, ben bile gerçek ben olduğumu hissetmeye başladım.

Gerçeğimi yıllarca içime attım, ona karşı dişimle tırnağımla savaştım. Avi ve ben işimize başladıktan sonra bile, kendime defalarca bunun sadece

Para kazanmak için bir araç. Ama her zaman, iliklerime kadar, bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Avi'yle birlikte olmak... ona yakın olmak, onunla birlikte görmek, hissetmek ve nefes almak, birlikte yaptığımız tüm o şeyler... beni özgür kılan buydu. *O bir* kürekti, gerçek Kyran'ı diri diri gömüldüğü yerden çıkarmak için enkazı yavaşça kaldırıyordu.

Bu asla bir seçim değildi ve bunu artık biliyorum çünkü örtbas etmek için yaptığım her şeye rağmen *yine de* bana geri döndü. Geri geldim.

Artık yalan söylemek istemiyorum. Artık *kaçmak* istemiyorum.

Evet, konuştuğumuz gibi kelimenin tam anlamıyla kaçan birinden gelince aptalca geliyor. Ama bu sefer kaçmıyorum. *Araba* kullanıyorum.

Kafamı boşaltmak ve kendimi bulmak için yeni yollarda araba sürüyorum. Böylece bir dahaki sefere onun kapısını çaldığımda içimde en ufak bir şüphe kalmayacak.

Avi Vega olmasaydı gerçek Kyran Harbor *hayatta* olmazdı. O benim sebebim, kurtarıcım.

Yavaşla, kırık çocuk... ve seni yakalamasına izin ver.

Bir hafta ne kadar fark yaratabilir...

Eşyalarımı toplayıp BC'deki Walsh yurtlarından taşındıktan sonra Somerville'den ayrıldığımda ne yapmayı planladığımdan pek emin değildim. Tek bildiğim uzaklaşmam ve kendimi yeniden organize etmek için hazırlanmam gerektiği idi.

Planımın bir sonraki bölümünden önce düşüncelerimi toparlamak *için bir* süre yalnız kalmak istediğimi biliyordum. Bu yüzden yolculuk için bir Mercedes SUV kiraladım, tıpkı Avi'yi açık hava sinemasına götürdüğümde aldığım gibi. Ve hayır, bu bir tesadüf değil.

Bu süreç boyunca kendimi ona daha yakın hissetmek istedim, tüm bu süre boyunca onun aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmek için kendimi zorlayacağımı çok iyi biliyordum.

Onunla konuşmamak beni *öldürüyor...* ama bunun gerekli olduğunu biliyorum.

Gerçek Kyran'ı geri getirmek *benim* yapmam gereken bir iş. Her şeyi Avi'ye yükleyemem. Elbette, birçok açıdan beni kurtardı ve bunu bilmesini istiyorum. Onu sevmediğim için ayrıldığımı düşünmesi fikrinden nefret ediyorum... *Seviyorum.* Onun

Pek çok kez geri dönmeyi, kendimi düzeltme görevinden vazgeçip eve dönmeyi düşündüğümde beni yoluma devam ettiren şey sevgiydi.

Ama ona gönülsüzce dönmek istemiyorum. Çünkü gerçek Kyran pek çok açıdan hâlâ inatçı bir kontrol manyağı. O kararlı bir orospu çocuğu. Aklına bir şey koyar ve onu gerçekleştirir.

Artık saklanmak yok. Artık en iyi görüneceğini düşündüğüm şeyi yapmak yok.

Boston'a döndüğümde, dünyaya kendim olarak bakmaya hazır olduğum için döneceğim.

Eşcinsel. Üvey kardeşime aşığım. Cinsel saldırıdan kurtulan. Futbol oyun kurucusu. *Tamam, bu değişmedi. Ama artık bunu babamın benden daha az tiksimesini sağlamak için değil, kendim için yapıyor olacağım.*

Yoldaki ilk birkaç gün sadece araba kullandım. Belirli bir yere gitmiyordum, sadece kafamı boşaltıyor ve bir sonraki adıma karar veriyordum. Ve bunun çoğu yoğun ama aynı zamanda katartıktı. Müziği kapalı tuttum ve sadece kendi düşüncelerimle sokaklarda gezindim. Hiç düşünmediğim şeyleri dışarı çıkardım ve işler yeterince ağırlaştığında kelimeleri yüksek sesle söyledim.

Ağladım. Güldüm. Çığlık attım. Kendimi bir ağaca çarpmadan önce yönümü bulmak için birkaç kez kenara çektim.

Ama zaman zaman işkence gibi gelse de, kendimi çok daha iyi hissederek çıktım. Bu beni planımın bir sonraki bölümüne hazırladı.

İki gün önce, özellikle kış aylarında şirin ve sakin bir yer olan Berkshires yakınlarındaki bir otelde kaldım. Küçükken bir kamp gezisi için buraya geldiğimi hatırlıyorum. Çok eğlenceliydi ve dağların yalnızlığını düşününce Avi'nin burada olmasını daha da çok diledim.

İlkbaharda burada kamp yapmamız gerekecek. Tabii gittiğim için bana hâlâ kızgın değilse.

Avi'nin kendim için ne kadar iyi bir şey yaptığını öğrendiğinde beni anlayacağını varsaymak zorundayım. Ne de olsa o hep böyleydi. Sabırlı ve şefkatli, sevgi dolu ve destekleyici. Gerçek ailemden istediğim her şey. Ve *gerçek* ailemin bana bunu neden veremediğini anlamak için ihtiyacım olan her şey.

Akşam yemeği olarak bir paket fast food ile odama yerleştim - *eğitim kampına kadar artık futbol yok, bu yüzden savurganlık yapabiliyorum* - kendime günün stresini atma izni verdim.

Bugün Anna adında hoş bir danışmanla ilk dürüst terapi seansımı yaptım. Kendisiyle konuşmak çok kolay, bunu takdir ediyorum. Bu

İlk kez birine yüz yüze açıldım ve taciz hikayemin tamamını anlattım.

Yoldaki ikinci gecemde RAINN yardım hattından biriyle telefonda konuştum. Dürüst olmak gerekirse, adını unuttum, çünkü çok gergindim, neredeyse manıktım, ilk kez içimi döküyordum. Ve *tüm* detaylardan bahsediyorum... Hala aklımdan çıkmayan, beni mide bulantısı ve öfkeyle saran ve içime kapanmak istememe neden olan detaylardan.

Ama ben yapmadım ve bununla gurur duyuyorum.

Bu konuşmadan sonra neredeyse kuralımı bozup Avi'yi arayacaktım. Onun sesini duymayı çok istiyordum. Ona ne kadar iyi şeyler yaptığımı söylemeyi ve benimle gurur duyduğunu ve beni sevdiğini söylediğinde gülümsemesini duymayı.

Ama sonra bunları onun onayı için yapıyormuşum gibi hissetmek istemiyorum... Çünkü yapmıyorum. Kendim için yapıyorum. Böylece onunla bir ilişkim olabilir ve korkmadan onunla bir şeyler paylaşabilirim.

Hâlâ onu korkutacağından korkuyorum. Ne kadar destekleyici olduğu için bunu düşünmenin aptalca olduğunu biliyorum. Ama erkek arkadaşınızın çocukken cinsel istismara uğradığı *fikri* ile bu konudaki ayrıntıların *gerçekliği birbirinden* çok farklı şeylermiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ona hiçbir şey söylemek *zorunda olmadığımı* da biliyorum... Gitmeden önceki gece bunu açıkça belirtti. Ama söylemek istiyorum. Saklamak ya da utanmak istemiyorum.

Yine de, Anna'nın daha önce söylediği gibi... bu devam eden bir çalışma. Kendi kabulüm önce gelir ve ondan sonra, ne kadar zaman alırsa alsın, ortağımın için endişelenebilirim.

Telefonumu tereddütle yatağın üzerinde durduğu yerden kaldırıp tekrar açıyorum. Çoğunlukla kapalı tutuyordum, çünkü Avi'nin iç burkan mesajlarını okumak ya da aradığında telefona cevap vermek için cazip olmak istemiyordum. Ama daha da önemlisi, kendimi Instagram için çeşitli fotoğraflar çekme arzusundan arındırıyorum... beni yıllardır inkâr içinde sıkı sıkıya saran başa çıkma mekanizmalarından biri.

Sosyal medyanın *kötü* olduğunu söylemiyorum... Sadece *gerçek* değil. Tüm hesabım sahte imajıma uysun diye paylaştığım fotoğraflarla doluydu. Gömleksiz egzersiz fotoğrafları, gerçekten umursamadığım kızlarla gülümsemeler ve öpücükler, gün batımı ve yemek... Hiç var olmamış birinin mutlu, göz alıcı hayatı.

Hepsini sildim.

Hesabım hala duruyor, ancak güncel bir gönderi yok. Bir gün yine bir Şeyler paylaşacağım... Ve paylaŐtıđımda, bu *gerçek olacak*.

Avi'yle öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımı paylaşmayı hayal etmek içimi titretiyor ve dudağımı ısıtıyorum. *Şu anda ne yaptığını merak ediyorum...*

Instagram'a tıklayıp Avi'nin profilini arıyorum. Sadece bir avuç rastgele gönderisi olan, hala çoğunlukla beni siber takip etmek için kullandığına inandığım profilini. Bu düşünce dudaklarımı *gerçekten çok* iyi hissettiren bir gülümsemeye dönüştürüyor.

Avi için gülümsemeyi özledim. Aptalca Őakalarına gülmeyi ve onun ne kadar esprili ve sevimli olduğunu düşündüğümü gizlemek için kaşlarımı atmayı özledim.

Profilini açtığımda, ismini deđiŐtirdiđini görüyorum.

AviVega420'den Backwardz_Avi'ye.

Dudaklarımı büzüyorum. Sanırım artık bunu benimsiyor... *Hayranları.*

Bildiğim kadarıyla Twitter'ı hala aktif değil, OnlyFans da yle. Ancak bu isim değişikliği, artık endişelenmesi gereken bir okulu olmadığı için belki yeniden baŐlatır diye merak etmeme neden oluyor.

Yeni bir iş ortağı bulmaz, değil mi?

Bu iğrenç duyguyu yutkunarak, sadece "*Sanat aŐktır*" yazan biyografisinde geziniyorum ve dnden kalma yeni bir gönderi buluyorum. Bir tür duvar gibi görünüyor, belki beton, spre y boyayla siyah bir arka plan ve sarı bir çatık surat.

Başlıkta Şöyle yazıyor:

~~Ben yalnızım.~~ Tamamen yalnızım.

Neden bu kadar tanıldığ geldiğini merak ederek ekrana birkaç kez göz kırpıyorum... Ve sonra hatırlıyorum. *Beetlejuice* filminden... En sevdiği beş filminden biri.

Televizyonun kumandasını kaptığım gibi, *Beetlejuice'u* aramak için mevcut tüm yayın servisleri arasında geziniyorum. Amazon Prime'da var, ben de açıyorum, ben resme bakarken arka planda oynamasına izin veriyorum.

Avi'nin spre y boya kullandığını hiç bilmiyordum ama o bir sanatçı. İstediği her Şeyi tuval olarak kullanabilir ki bence bu oldukça havalı. Keşke bu olayda bu kadar iç karartıcı bir Şey olmasaydı.

Instagram'ı kaydırarak Avi'yle olan mesaj zincirimi açıyorum ve Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri bana gönderdiği tüm mesajlara bakıyorum. Ve çok fazla mesaj var.

Ben ortadan kaybolduktan sonra o gün bana gönderdiklerini saymazsak, son bir haftadır günde en az üç tane gönderiyor. Her Şey...

Avi: Seni seviyorum bebeğim... lütfen bana geri dön

Şuna...

Avi: Dürüst olacağım... Acı çektiğini biliyorum, ama bana YANIT bile vermemen oldukça berbat bir durum. *rahatsız surat emoji*

Ve hatta...

Avi: Robin seni özlüyor. Az önce miyavladı ve sesi "Kyran" der gibiydi. Şaka bile yapmıyorum.

En sonuncusu Theo'nun banyosundaki ilk öpüşme seansımızın videosundan bir ekran görüntüsü. Ama *gerçek* video, yüzümün bulanık olduğu değil.

Onu görmek göğsümdeki havayı sıkıyor, tüm hisleri geri gönderiyor. Ne kadar korktuğumu hatırlıyorum... Çünkü ağzı benimkinin üzerinde ne kadar muhteşem hissettiriyordu. Titrememi durduramıyordum.

Resim bunu mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Sanki o anda bile ona aşık oluyorum ve bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum. *Keşke rol yapmak için bu kadar zaman harcamasaydım.*

Ona bir mesaj yazarken, gönder tuşuna basmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum.

Hey, bebeğim. Canın yanacak biliyorum ama benim için dayan. Ben iyiyim ve güvendeyim ve söz veriyorum yakında döneceğim... Bu sefer kapını temelli çalacağım. Seni seviyorum meleşim. Beni kurtardığın için teşekkürler.

Sonra telefonumu kapatıyorum. Çünkü kapatmak zorundayım.

"Seni gördüğümü biliyorsun... Diğer çocuklara bakarken."

Dizlerim ağrıyor ve sırtım tutuldu.

"Her şey yolunda Kyran. Korkma. Tanrı seni seviyor. Seni bu şekilde yarattı."

Eline sarılmış siyah bir tespih var.

Odaya girip kapıyı kilitlediğinde düşürdüğüm. "Ama şehvet dolu davranışların için O'ndan af dilemen gerekecek. Sana yardım edebilirim.

sen..."

Cübbesinin beyaz kumaşı kalkarken yüzüme sürtünüyor.

"Bu sensin Kyran. Sen busun."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım... Yapmak da istemiyorum," diye fısıldıyorum sesimde korkuyla.

"Tanrı her şeyi görür, biliyorsun. Yalan söylediğinizi anlayabilir."

Başım tekrar tekrar sallanıyor ama o başımı sabit tutuyor. Duman ve yağ kokuları ciğerlerime doluyor.

"Bedeninle kurtuluş için yalvar Kyran. Seni duyabileceği kadar yüksek sesle."

Nefes nefese kalmamla birlikte gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yatakta doğrulup tanımadığım bu alana bakıyorum.

Oh, doğru ya. Yeni bir otel odasındayım... Boston'a geri döndüm. Cambridge, tam olarak.

Berkshires'daki o otelde bir ay geçirdim, danışmanım Anna ile görüştüm ve sekiz yıldır içimde biriktirdiğim pek çok zor şey üzerinde çalıştım. Haftalar süren zorlu ve duygusal yeniden yapılanma sürecinin ardından Boston'a dönme zamanının geldiğine karar verdim. Çok önemli bir şey yapmak için.

Ailemle yüzleşmek.

Anna, Zoom'da onu görmeye devam edebileceğimi ya da beni burada birine yönlendirebileceğini söyledi, hangisini tercih edersem. Hala ne yapacağıma karar vermedim ama sanırım onunla devam etme fikri hoşuma gidiyor. Yüz yüze konuşmak güzel ama onunla zaten bir yakınlık kurdum. Berkshires ne kadar güzel olsa da *evim* değil.

Avi'yi görmeden Boston'da olmak zor olacak. Ama dürüst olmak gerekirse, ondan uzakta olmaktan gerçekten bıktım.

Travmam nerede olursam olayım her zaman benimle olacak. Bu benim kim olduğumun bir parçası ve geçtiğimiz haftalarda öğrendiğim gibi, sadece içimde ona yer açmam gerekiyor. Kabullenme üzerinde çalışmalı ve iyileşmek için kendime zaman ve alan tanımalıyım.

Bunu Avi ile yapmak istiyorum.

Bu noktada, kabuslar şimdiden daha az korkutucu olmaya başladı. Öfke ve umutsuzluk hala orada, ancak bununla başa çıkmayı öğreniyorum; sanırım artık tüm enerjimi onları inkar ederek gömmek için kullanmıyorum.

Ayrıca çok okuyorum, müzik dinliyorum. Meditasyon ve yoga yapmaya başladım. Son beş hafta, kaçınma alışkanlıklarımdan kurtulmak için bir tür rehabilitasyon gibiydi ve sonunda hayata geri dönmeye hazır hissediyorum.

Ama en çok Avi'ye geri dönmek istiyorum. *Onu deli gibi özliyorum.*

Yataktan kayarak çıktım ve banyoya girdim. Yüzüme su sıçrattıktan sonra aynada kendime bakıyorum... ve daha önce hep

bunu yaptım. Bana bakan yabancıya bakıp onu bir daha tanıyıp tanıyamayacağımı merak ettiğimde.

Kendimi artık o on iki yaşındaki, dehşete kapılmış, kendisine yapılanları bildiği için nefes almakta zorlanan çocuk gibi hissetmiyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken dudaklarım titriyor, çünkü *sonunda* yine kendim gibi görünüyorum.

Ve bu kişiyi, bu gerçek Kyran'ı tanıyorum. Onu daha önce de görmüştüm. *Avi ile.*

Yansıma gözü kırıyorum. "Daha iyi ebeveynleri hak ediyorsun. Ama sahip olduklarınla sıkışıp kaldın. O yüzden gideceksin, söyleyeceğini söyleyeceksin ve o sayfayı kapatacaksın. Ne olursa olsun, sen buradasın. *Bu sensin.*"

Saatler sonra duş aldım, giyindim ve öğle yemeği için ailemle buluşmak üzere aşağıya indim. İkisini aynı odada buluşturmanın benim için bu kadar zor olması neredeyse delilik. Çok zorlandığım için okulu ve evi bıraktığımı bilmelerine rağmen *yine de* ikna etmek için birkaç mesaj ve telefon görüşmesi gerekti.

Ama sonunda kaldığım otelin restoranında öğle yemeğine gelmeyi kabul ettiler. Mahremiyet için arka tarafta bir yer ayırttım, sorun olmayacaktır.

Restorana girdiğimde hostes başını kaldırıyor ve ben de ona biriyle buluşacağımı söyleyerek yanından geçip arka taraftaki kabine doğru ilerliyorum. Annemin zaten burada olduğunu görebiliyorum ama babam yok.

Duraklayarak, düzenli bir nefes alıyorum ve kendime diğer insanların olaylara nasıl tepki vereceğini kontrol edemeyeceğimi hatırlatıyorum. Sadece *kendi* hareketlerimi kontrol edebilirim.

"Anne," diye mırıldanıyorum kibarca, masada karşısına geçip otururken. "Uzun zaman oldu..."

Annem gülümseyerek bana bakıyor. Elena Harbor-McLaughlin hâlâ güzel bir kadın. Sarı saçları, yeşil gözleri, güzel yüz hatları. Tıpkı aktif olarak annem olduğu zamanlardaki gibi görünüyor, sadece gözlerinin etrafında birkaç çizgi daha var ve ailemizi paramparça eden itirafımdan sonra ortaya çıkan bir tür boşluk.

"Kyran, tatlım... Senin için çok endişelendim," diyor o tanıdık ses tonuyla, zengin bir kocası olan Bostonlu bir kadının gibi. "Babanın şirketi battığından beri sana ulaşmak istiyordum."

"O zaman neden yapmadın?" Başım öne eğildi.

Bir an için rahatsız görünüyor, masadaki gümüş takımları düzeltiyor. "Kyran, babanla benim aramın zor olduğunu biliyorsun. Her şey

o kötü anılar..."

Ah, babamı canavar gibi gösterme rutini. Çok iyi hatırlıyorum.

"Anne, telefonu açman kadar kolay olurdu. Sadece *yanımda* olman yeterdi," diye gürlüyorum sakince. "Ama değildin. Ne şimdi, ne de o zamanlar."

Alnı çizgileniyor. "Ky... Ben..." Başını sallamak için duraklıyor. "Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirerek onunla göz göze geliyorum. "Ah, merak etmeyin. Söyleyecek çok şeyim var. Bir *anneye* ihtiyacım vardı. Beni koruyacak ve teselli edecek. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylesin. Ama sen bunun yerine sadece boktan evliliğine odaklandın ve sonra da *ortadan kayboldun*. Ve *hala*, sana gelmesi beklenen hep ben oluyorum. Tatillerde ve özel günlerde... Yani, *Tanrım*. Rose Bowl'u kazandığımda bile beni aramadın..."

Başımı sallayarak koltuğuma yığıldım, tüm bu gerçekleri dile getirmenin verdiği öfke ve depresyon uzuvlarımin arasında dolaşıyordu. Ve buna izin verdim.

Bastırmaya ya da görmezden gelmeye çalışmıyorum. Sadece oturuyorum, gerginlikle uğulduyorum, kendime nefes almayı hatırlatıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum tatlım," diye fısıldıyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Gurur duyuyorum. Senin yanında olamadığımı biliyorum. Ama ne kadar başarılı olduğunu görmek... ne kadar ilerlediğini görmek. Baban ve ben ne kadar batırmış olursak olalım, sen yine de inanılmaz bir adama dönüştün."

Yutkunuyorum, sözleri karşısında göğsüm kabarıyor. Bunu ondan zorla almak zorunda olduğum gerçeğinden ve bunu almanın bile bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Ama en azından bu da bir şeydir.

"Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum Kyran," diye devam ediyor. "Okulu bırakıp öylece çekip gitmek... pek sağlıklı görünmüyor."

"Ama sadece bu kadar anne," diye mırıldandım. "İyi değilim ve sağlıklı da *değildim*. Duygusal olarak değil... Bu yüzden ayrıldım. Çünkü dışarıdan kazanıyormuşum gibi görünüyordum ama içimde hâlâ korkudan ödüm patlıyor." Biraz siniyor, saçlarıyla uğraşıyor, muhtemelen bunun nereye varacağını bildiği için. Masaya doğru eğilerek fısıldıyorum, "Hepsi babamın suçu değildi. Sen de *aynı derecede* suçlusun. Çünkü ikinizin de Tanrı adamı olarak gördüğü biri tarafından istismar edildim ve siz *hiçbir şey* yapmadınız."

Annemin nefesi kesiliyor, elleriyle yüzünü kapatıyor. Utanç ve pişmanlık içinde, evet. Ama aynı zamanda, bunu duymaktan nefret ettiğini

de biliyorum. *Hâlâ* hiç olmamış gibi davranmak istiyor.
Reddet. Kaçın. Hepsini bir metre derine gömün.

O anda babam masaya doğru adım attı. *Mükemmel zamanlama.*

İkimiz de ona bakıyoruz, muhtemelen nereye oturması gerektiğini bulmak için gözlerinin ileri geri gidip gelmesini izliyoruz. Belli ki annemin yanına oturmak istemiyor ya da en azından annemin öyle düşünmesini istemiyor. Ama ben koltuğumun kenarındayım ve yerimden kıpırdamıyorum.

Eski karının yanına otur, babalık. Bunun için ikiniz de gözlerimin içine bakmak zorundasınız.

Sonunda annem kabul ediyor ve yana kayarak babamın isteksizce yanına oturmasına izin veriyor. Kısa, heyecansız bir bakış atıyorlar ve babam "Elena..." diye mırıldanıyor.

O da iç çeker, "Tom."

Gözlerimi deviriyorum. *Ebeveynler çok çekilmez.*

Babam masanın karşısından bana bakıyor, yüzü her zamanki sert, acımasız çizgileriyle kazanmış. Sadece her zamankinden çok daha bitkin görünüyor; yenilmiş ve neredeyse ıssız. Sakalları biraz uzamış, kıyafetleri hafifçe buruşmuş. *Bok gibi görünüyor...*

Sanırım hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim yeni bir işte çalışıyor, bu yüzden mutsuz görünmesinin bir nedeni bu olabilir. *Ya da bu küçük karşılaşmadan korkuyordur.*

"Kyran, iyi olduğunu gördüğüme sevindim," diye gürlüyor. "Endişelendim..."

"Öyle miydin?" Öfkelendim. "Yani ikinizin de endişeli olduğunu ama bu konuda bir şey yapacak kadar endişeli olmadığınızı anladık."

"Böyle yapma." Kaşlarını çatı. "Seni aradım ve eve gelmeni istedim. Neden okulu bırakasın ki evlat? Ne olursa olsun eğitime ihtiyacın var."

"Baba, ikimiz de seçim yapmak zorunda kalacağımı biliyoruz..." Doğruluyorum. "Futbol ya da işletme okulu arasında. İkisini birden yapabilmem pek mümkün değil..."

Sanki bunun doğru olduğunu biliyormuş ama kabul etmek istemiyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Her iki durumda da okulda olman gerekiyor. Gezip tozmak için geride bırakamayacağın kadar önemli bir şey bu-"

"Gezmek mi?!" Kelimeyi inanmaz bir alayla söylüyor. "Yani sorumsuz bir moron gibi etrafta koşturmak için mi ayrıldığımı düşünüyorsun?"

"Demek istediğim bu değildi," diye homurdanıyor ama ben bunu duymak istemiyorum.

Şimdi çok kızgıyım.

"Tamam, şunu aradan çıkaralım. Çünkü ikinizi de buraya futbol, işletme okulu ya da geleceğimle ilgili ne yapmaya karar verdiysem onu konuşmak için çağırmadım." Öfkemi kontrol etmeye çalışarak kelimelerimi bulmaya kanallıze ediyorum. "Buradayız çünkü bir danışmanla görüşüyorum, sorunlarım hakkında konuşuyorum, *nihayet*, sekiz yıl boyunca bu boku içime attıktan sonra. Ve ikinize de tam olarak ne hissettiğimi söylemezsem asla yoluma devam edemeyeceğimi fark ettim."

Annemle babam gergin bir bakış atıyor ama ben onlara konuyu saptırmaları için zaman vermiyorum.

Masanın kenarını kavradım ve *homurdandım*, "Beni becerdin. Neredeyse onun yaptığı kadar kötü."

"Kyran-" diye söze başlıyor babam ama elimden geldiğince sessiz bir şekilde tıslayarak sözünü kesiyorum.

"İkiniz de! Beni sevmeniz ve korumanız *gerekiyordu*. Beni dinlemeniz ve desteklemeniz *gerekiyordu*... Ne olursa olsun yanımda durmanız ve yaptığı şey için o orospu çocuğunun kafasını kesmek istemeniz *gerekiyordu*! Ama bunun *yerine, hiçbir şey olmamış* gibi davrandın."

Gözlerim babama odaklandı. "Bana *aşırı tepki* verdiğimi söyledin. Beni uydurmakla suçladın. Tecavüze *uğradığım* için kendimi hasta gibi hissettirdin!"

Annem sessiz hıçkırıklarla titriyor ve babamın gözleri hiç bu kadar geniş olmamıştı. Fiziksel olarak hastalanacakmış gibi görünüyor... Ve bu onun işine geliyor.

Artık sekiz yıldır her gün nasıl hissettiğimi biliyorsun baba.

"Ve sen." Anneme ters ters baktım. "Xanax ve Pinot içmediğin her an ağzın rahatlıkla kapalıydı. Bana tek *kelime etmedin*, iyi olup olmadığımı ya da biriyle konuşmam gerekip gerekmediğini sormadın." Dudaklarımdan öfkeli bir kahkaha dökölüyor. "Hayır, özür dilerim. Bir şey söyledin... 'Hayatına devam etmelisin Kyran' dedin. Bunun üzerinde durmak ona sadece güç verir' dedin. Az önce sana lanet olası rahibinin boğazına bir penis soktuğunu söyleyen on iki yaşındaki bir çocuk için harika bir tavsiye."

"Kyran!" Babam yumruğunu masaya vurarak tabakları tıkırdatıyor. "Bu kadar yeter! Bizi cezalandırmak istemeni anlıyorum. Anlıyorum... Her şeyi berbat ettik."

"Mahvolmak bu cümleyle anlatılamaz bile-"

"Biliyorum!" diye kükrer. "Biliyorum ve *özür dilerim*. Sana inanmadığım için özür dilerim. O parçayı getirdiğimiz için biz suçluyuz.

Hayatına çöp girdi! Yaşadıkların için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam ama artık *bitti*. Oldu ve bitti." Ben ona bakarken duraklıyor, şok olmuş ve öylesine derin bir öfke içindeyim ki masanın üzerinden atlayıp onu boğarak öldürmek istiyorum. "Hayatımın geri kalanında bu olayla nasıl başa çıktığımla yaşamak zorunda kalacağım... Ama senin de yaşamını istemiyorum. Hayatına devam edebilmeni istiyorum evlat. Annen haklıydı... Bunun üzerinde durmak ona güç verir. Ona daha fazla güç verme."

Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum ve kim olduğuma odaklanıyorum. *Gerçek* Kyran'a, tanıdıklarını sandıkları Kyran'a değil.

Onları tekrar açtığımda, babama bir bakış attım. "Söylemeni istiyorum." Yutkunduğuna şahit oldum ve eğildim. "Kelimeleri söyle baba. Yüksek sesle."

Başını hafifçe sallıyor. "Kyran, ben-"

"*Söyle*," diye homurdanıyorum. "Hayatıma devam edemememin nedeni bu. Bu kadar uzun süre sıkışıp kalmamın, gerçeği bastırmamın, başka biriymiş gibi davranmamın nedeni bu... Çünkü *sen* bana gerçeğin beni hasta, hastalıklı ya da hasarlı yaptığını hissettirdin. Bu *oldu*, baba. Olmamasını istesen de istemesen de *oldu*. Bundan kurtulmak için dua edemezsin. Tanrı senin dua etmeni ya da kefareti umursamıyor. Lanet kelimeleri yüksek sesle söyle, çünkü bunlar *doğru*, yoksa bana yardım et, oğlunu kaybedeceksin. Bu restorandan çıkıp gideceğim ve beni bir daha *asla* göremeyeceksin."

Babam ellerini saçlarında gezdiriyor, yavaşça nefes verirken gözle görülür bir şekilde dengesizleşiyor. Etrafımızdaki hava yüksek bir gerilimle yoğun, sessizlik büyük bir muşamba gibi üzerimizi örtüyor.

Bir dakika sürüyor ama sonunda başını kaldırıp bakıyor, gözleri benimkileri kavırıyor. Ve mırıldandı, "Sana cinsel tacizde bulundu. Peder McAdams... güvendiğimiz bir adamdı. Sana korkunç, iğrenç şeyler yaptı Kyran. Ve ben hiçbir şey yapmadım."

Bakışlarındaki samimiyet bana biraz teselli veriyor. *Sonunda* dudaklarından dökülen kelimeleri duymak omuzlarımdan daha da fazla yük alıyor. O kadar ağır olduğunu bile bilmediğim bir ağırlık, ta ki üzerimden kayıp gidene kadar ve sonunda daha iyi nefes alabiliyorum. *Çok* daha iyi.

Artık saklanmak yok.

"Çok üzgünüm Kyran," diye fısıldıyor annem titreyerek. "Dinlememiz için diğer çocukların ortaya çıkması gerektiği için sonsuz derecede üzgünüm. Ve o zaman bile yeterli olmadı."

Başımı sallıyorum, sesim titriyor. "Hayır. Değildi." İkisi de bana öylece baktı. "Ben para istemedim. Umursamanı istedim."

Kendimi kilit altında tutulması gereken bir hastalığı saklıyormuşum gibi hissetmemek ve sahip olmayı dilediğiniz mükemmel, lekesiz oğul imajıyla örtbas etmek için kabul ettim."

İkisi de başlarını sallıyor, yüzlerini ovuşturuyor ve genel olarak bitkin görünüyorlar. Onların ıstırabından zevk almamam gerektiğini biliyorum ama hoşuma gidiyor. Sonunda o zamanlar hiç göstermedikleri tepkileri göstermeleri iyi hissettiriyor.

"Sadece bilmeni istiyorum ki..." diye mırıldandı babam, "senin zarar gördüğünü hiç düşünmedik Kyran. Sadece... seni korumamız gerekirken böyle bir şey olduğunu kabul etmek acı veriyordu. Bunu hak etmedin, kimse hak etmez. Ama daha da fazlası, bu konuda sana hissettirdiklerimizi hak etmedin. Sana kendini görünmez hissettirdiğim için çok üzgünüm..."

Duygular boğazımı tırmalıyor ve yutmak yerine, hepimiz birbirimize bakarken dudağımı çiğneyerek bir nefes şeklinde dışarı veriyorum.

Gözlerim birkaç metre ötede duran garsona kayıyor, sanki gelip bir şeye ihtiyacımız olup olmadığına bakmak için can atıyormuş ama bölmek istememiş gibi. Ona el sallayıp geçiyorum, çünkü şu anda iştahım yok, ama olsa bile bu insanlarla gerçek bir yemeğe tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Henüz değil.

Gelecekte oraya varabiliriz... *Umarım* varırız. Ama hala çok taze.

Cüzdanımı çıkarıp bir yirmilik alıyorum ve garsona ve sorunlarına yardımcı olması için masaya bırakıyorum.

"Söylemem gereken bir şey daha var," diye mırıldanıyorum. "Ve sonra gideceğim, çünkü muhtemelen şu anda gerçekten uğraşmak istemediğim yeni bir saçmalık ortaya çıkacak. Ama şunu bilin ki buraya gelip beni dinlediğiniz için ikinize de minnettarım. Bu... gerçekten çok yardımcı oldu."

Kocaman gözlerini kırıştıtarak bana bakıyorlar. Dudaklarımı büzüyorum, özellikle de babama, çünkü eminim o da çıldırmak üzere.

"Ben eşcinselim."

Adamım, bu harika hissettiriyor. Vay be.

Annemle babamın yüz ifadeleri dondu kaldı. Bu biraz komik.

Dudaklarım titriyor ve başımı sallayarak küçük bir kıkırdama çıkarıyorum. "Daha da önemlisi, ben *her zaman* eşcinseldim. Bu şekilde doğdum ve bu sadece bir gerçek. Ayrıca, Avi'ye aşığım ve onunla birlikte olmak istiyorum. Yani... evet. İşte bu kadar."

Ayağa kalkarak onların şaşkın yüzlerine son bir kez baktım ve babamın omzuna sertçe vururken sııttım. "Sonra görüşürüz, millet."

Masadan uzaklaşırken kendimi yenilenmiş hissediyorum. *Yenilenmiş.*

Evet, bu devam eden bir süreç ama bugün büyük bir adım attığımı hissediyorum ve kendimle gurur duyuyorum.

Gidip Avi'yi bulmalıyım.

Çünkü bütün bu ağır şeyleri siktir et. *şu an sadece onu öpmek istiyorum.*

Dışarıda, kaldırımda, Uber çağırarak için telefonumu cebimden çıkarıyorum. O Mercedes SUV'u gerçekten özlüyorum ama şehre döner dönmez geri vermek zorunda kaldım. Ucuz *değildi* ve OnlyFans birikimlerimi tüketmeye devam edemem. Özellikle de hala okul için endişelenmem gerekiyorsa...

Frankie'nin adresini uygulamaya giriyordum ki bir el omzumu tuttu.

"Kyran..."

Bu babamın sesi.

şaşkınlık içinde aval aval bakarak ona doğru dönüyorum. Ama yüzüme yumruk atabileceğı düşüncesiyle geri çekilmeme fırsat kalmadan, beni kollarının arasına alarak üzerime atılıyor.

Bana sarılıyor... Babam bana *sarılıyor*.

Babam beni göğsüne bastırıp olabildiğince sıkarken, kollarım iki yanımda sallanırken, dört saniye boyunca bir heykel gibi sersemledim.

Gözlerimin arkasında basınç oluyor ve kollarımın beline dolanmasına izin vererek ona sarılıyorum. Kekeliyor gibi... *Ağlıyor* olabilir ve ben çıldırıyorum.

şu anda ne oluyor?

"Seni seviyorum Kyran," diye fısıldıyor kısık sesle. "Seni çok seviyorum ve ben çok üzgünüm."

Kahretsin... Bu utanç verici.

şimdi göğsüne doğru haykırıyorum ve kendimi tutamıyorum. Onu kavırıyor ve aramızdaki tüm duvarlar yıkılırken titriyorum. Tuğla tuğla.

Bir süre böyle durduk, ta ki sonunda kendimize gelip birbirimizi bırakana kadar, hızla gözlerimizi silerek, görünen duyguları bastırmaya çalışarak, çünkü bunları örtbas etmek bizim doğamızda var. Bu berbat bir şey ama ikimiz de böyle yetiştirildik ve üstesinden gelinmesi zor bir şey.

Babam bana göz kırıyor, ben de ona, ne diyeceğimi bilemediğim için yanağımın içini ısırarak bakıyorum.

"Senin adına sevindim," diyor, sesi hâlâ her zamanki gibi sert çıkıyor. Ama söylediği sözler samimi. *Ciddi olduğunu biliyorum.* "Senin için... ve Avi için."

Dudaklarım titriyor. "Kızacağımı düşünmüştüm... çünkü o bir erkek. Ve senin üvey oğlun."

Kıkırdayarak başını sallıyor ve ben de kahkahayı basıyorum. "Anlamıyorum. Anlıyormuş gibi davranmaya bile çalışmayacağım... Ama eğer bu sensen evlat, o zaman asla değişme."

Gözyaşlarım yeniden doluyor ve onları kırıştıtırırken yere bakıyorum.

"Sen güçlüsün Kyran. Benden yüz kat daha güçlüsün ve her zaman da öyle oldun," diyor kesinlikle. "Harika bir adama dönüştün ve bunu tek başına başardın. *Bu gurur duymaya değer bir şey.*"

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Teşekkürler, baba."

"Ve Avi'nin üvey oğlum olması konusunda endişelenmezdim..." Sırtışı kaybolur. "Çünkü çok uzun sürmeyecek."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hannah beni terk etti," diye iç geçirdi. "Boşanıyoruz."

Um... ne?!

"Gerçekten mi?" Nefesim kesildi, ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Neden?" "Baba olduğum kadar kötü bir kocayım da

diyelim," diye homurdanıyor. "Hayır... Baba, öyle değil-"

"Kyran, bu doğru."

Yutkunuyorum. "Tamam, öyle. Ama yine de düzeltebilirsin! Benimle yaptığın gibi git onunla da işleri düzelt."

Hüzünle gülümsüyor. "Sanırım benim de kendi üzerimde biraz çalışmam gerekiyor." Omzuma vurdu. "Bana ilham verdin, evlat."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi, çok mutluyum. Duyduklarıma inanamıyorum bile ama harika bir his.

Sanırım gerçek bir babam olabilir... *Sadece yirmi yıllık bir hayatım var ama neyse. Geç olması hiç olmamasından iyidir.*

Babam bana şaşkın bir bakış attı. "Yani Avi sana söylemedi mi? Boşanma olayını?"

"Onunla bir aydır falan konuşmadım." Boynumun arkasını ovuyorum.

"Neden olmasın?" Başını eğiyor.

"Onu terk ettim... böylece bu şeyleri çözebildim," diye iç geçirdim.

"Tüm bu duygusal yükü bir ilişkiye taşımak istemedim."

Babamın gözleri pişmanlıkla parlıyor ve biliyorum ki bunun nedeni sonunda sorunlarımın çoğundan kendisinin sorumlu olduğunu kabul etmesi. "Ama eğer gerçekten... birbirinizi seviyorsanız." Kelimeler boğazında düğümleniyor ve bu beni güldürüyor. "Ne? Affet beni, deniyorum."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Biliyorsun. Eşcinselliği hemen anlamaman sorun değil baba. Senin anlamana ihtiyacım yok..."

Sırıltmasına rağmen bana sert bir bakış atıyor. "Demek istediğim, Avi sırf zor olabileceği için iyi bir şeye sırtını dönecek birine benzemiyor."

"Haklısın," diye mırıldanarak telefonuma geri döndüm. "Şimdi onu görmeye gideceğim. Vakit geldi."

"Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyor, ben de ona bakıyorum. *Kim bu adam?* Sadece kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Gel hadi. Gidelim."

Tamam o zaman.

Babamı arabasına kadar takip ettikten sonra ben de yanına atlıyorum ve bizi Brookline'a götürüyor. Şu anda başım gerçekten dönüyor, içimde pek çok farklı şey dönüp duruyor. Babamla aramızdaki ilişkinin gidişatından *dolayı* heyecanlıyım, *hatta mest olmuş durumdayım*. Ve Avi'yi bir aydan uzun süredir ilk kez tekrar göreceğim için endişeliyim. O kadar ki hareket etmeden duramıyorum. Frankie'nin sokağına girdiğimizde dizlerim hızla zıplıyor, parmaklarım kucağımda dönüyor.

Babam küçük bir kahkaha gibi bir ses çıkarıyor ve ben de ona bakıyorum. "Ne?" "Belli ki onu göreceğin için çok heyecanlısın." Sırıltıyor. "Daha önce hiç böyle."

Koltuğumda geriye doğru çökerek mırıldandım, "Gerginim. Ya gittiğim için bana kızarsa?"

"Bu pek Avi'ye benzemiyor," diye yanıtlıyor. Başımı sallıyorum, çünkü haklı olduğu bir nokta var. "Eminim senin iyi olmana sevinecektir."

Frankie'nin binasını gösterdim, o da kaldırıma yanaştı.

"Baba, bunun için gerçekten minnettarım," diyorum ona, emniyet kemerimi çözerek. "Seninle konuşabilmek iyi hissettiriyor... Gerçek bir baba oğul gibi."

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Sadece evimizde her zaman bir yerin olacağını bilmeni istiyorum... Eğer geri taşınmak istersen. Herhangi bir nedenle." Boynunun arkasını ovuşturuyor, ben de sırtıtıyorum. "Eğer istersen Avi'yi bile getirebilirsin..."

Yumuşakça gülüyorum. "Evet, eminim buna bayılırsın."

Kapıyı açtığımda "Ky," diye mırıldandı. "Tanrı seni seviyor, ne olursa olsun. Bunu bil. O eskiden sandığım Tanrı değil... O çok *daha iyi*."

Şefkatli ve sempatik. Olanların seni gerçek inançtan alıkoymasına izin verme. Eskiden seni zorladığım şeylere değil. *Kendine olan* inanç, O'na olan inançtır."

Başımı sallayarak babama gülümsüyorum, arabadan iniyorum ve Frankie'nin merdivenlerinden koşarak çıkmadan önce ona el sallıyorum. Her şeyden sonra Tanrı ile bir ilişki kurabileceğimden emin değilim... Ama bunu babam için de düşünmüştüm ve şimdi bize bak.

Tek gereken sonunda kendinizi buna açmaktır.

Belki de haklıdır... Belki de inanç sadece *inançtır*. Kendinize ve kendi gücünüze; karmaşık insan yaşamına ve *sevme ve sebat etme* yeteneğinize olan inanç.

Belki de Tanrı sadece biziz, inanıyoruz.

Frankie'nin daire kapısının önünde, kapıyı çalmadan önce nefes almak için duraklıyorum. Kalbim boğazımda, beklenti içimde kaynayan bir tencere gibi fokurduyor.

Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum... Sadece onu tekrar görmek istiyorum.

Ama kapı hızla açıldığında, canlı deniz mavisi gözler ve parlak pembe saçlarla karşılaştım.

"Oh, merhaba." Frankie gözlerini kısarak bana bakıyor, dudakları küçük bir sırıtişla kıvrılıyor. "Eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum."

"Selam..." Başının üzerinden dairenin içine bakarak mırıldanıyorum. Hemen Bea, Zeb ve Micah'yı görüyorum. "O... burada mı?"

"İçeri girmesine izin vermeyin!" Zeb sesleniyor. "Arkadaşımın şu anda bir zombi gibi ortalıkta dolanmasının sebebi o."

Ona kaşlarımı çatıyorum, sonra Frankie'ye bakıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçası dışarı fırlamış bir şekilde öylece duruyordu.

"Frankie, hadi. Onu görmem gerek." Hiçbir şey söylemedi, ben de onu geçip içeri girdim. "Avi??" Her yere bakıyorum, sanki bir dolaptan çıkmasını bekliyormuşum gibi çılgınca etrafta dolanıyorum. "Avi?!"

"Burada değil," diyor Bea, kaşları endişeyle çatılmış bir halde. Micah ona dirsek atınca Bea ciyaklayarak, "Ne? Belli ki ayrıldıkları için üzgün."

Durdum ve hepsine aval aval baktım. "Yani... sana bizim... ayrıldığımızı mı söyledi?" Frankie, "Çok fazla kelimeyle değil," diye mırıldanıyor.

"Ama evet, bize senin

onu Cali'de bıraktın çünkü biraz *yalnız* kalmaya ihtiyacın vardı." *Kalbim...*

Neden Avi'nin onlara neden ayrıldığımı söylemiş olabileceğini düşündüğümü bilmiyorum. Güvenime asla böyle ihanet etmezdi. *Onlara sadece onu terk ettiğimi söyledi ve şimdi*

Hepsi benim kötü adam olduğumu düşünüyor. Harika.

Dudaklarım kıvrılıyor ama bastırıyorum. "Nerede o? Onu görmem gerek..." "Kafası meşgul." Zeb bana sırtıyor.

Kalbim sıkışıyor ve yutkunuyorum. "O... biriyle mi birlikte?" Yüzüm Frankie'ye doğru dönüyor. "Biriyle mi çıkıyor?"

Frankie suratını asar ve başını sallar. "Çok tatlısın. Hayır, balkabağım, kimseyle çıkmıyor. Yeni evinde yuvarlanıyor."

Yeni bir yer mi? "Avi'nin bir dairesi mi var?"

"Brighton'da annesiyle birlikte bir ev kir alıyor," diyor Micah.

"Adresi istiyorum," diyorum. Hepsi bana bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "*Lütfen.*"

"501-" diye başlar Bea ama Zeb elini Bea'nın ağzına kapatır.

Sabırım tükeniyor. "Tamam, dinleyin... Neden ayrıldığımı bilmiyorsunuz, bu yüzden sadece arkadaşınızı koruduğunuzu anlıyorum, çünkü onun kalbini kırdığımı düşünüyorsunuz. Neden kırmayasın ki? Sonsuza dek ona zorbalık ettim ve ondan kaçtım. Ama gerçek şu ki, ben ona aşığım. Ona *deli* gibi aşığım ve sadece onunla olmak istiyorum... Elini tutmak, ona Twizzlers almak ve reptilianlar hakkında konuşmasını dinlemek. Onun beni desteklediği gibi ben de onu desteklemek ve heyecanlandığında gözlerinin parladığını görmek istiyorum. Avi Vega'ya *aşığım*, tamamen, gerçekten, inkar edilemez bir şekilde." Zeb'le göz teması kurmak için eğiliyorum. "Yani o adrese ihtiyacım olacak... Çünkü onu şu anda öpmek *istemiyorum*, buna *ihtiyacım var*. Ciğerlerime hava girmesinden daha çok ihtiyacım var."

Zeb bana göz kırpmıyor, eli Bea'nın ağzından kayarken alını çizgileniyor. "Bu hayatımda duyduğum en romantik şey."

"Aşk romanı gibi!" diye ciyaklıyor.

Micah'ya bakıyorum, o da sırtıyor. "501 Chiswick Rd. Daire 4F."

Frankie'ye döndüğümde kocaman bir gülümseme dudaklarımı ele geçiriyor. Yavaşça nefes veriyor, sonra çenemi çimdikliyor. "*Senin bebeğin değil, kıcımın kenarı,*" diye alay ediyor ve ben kıkırdıyorum. "Hadi *bebeğim*. Git oğlunu getir."

CHAPTER THIRTY-ONE

Slay_is4whors3s: Backwardz_Avi sen Backwardz_Cap misin??? Not_Your_Baby
nerede?!?! Slickrick762: BC Eagles QB Kyran Harbor IG'sini His_Baby olarak değiştirdi...
Sizce...????

Çizdiğim resim *muhteşem*... Ve bu beni
kızdırıyor.

Çizim yaparken genelde bu kadar sinirlenmem, ama şu anda sinirliyim
ve kulaklarımda çalan şarkıların hepsi beni delirtiyor.

Aşk şarkıları... Puslu havasını ve hayallerini anlatan şarkı sözleri...

Ama *o* burada değil. Ve ben sadece... üzgünüm. Ve kızgınım.

Tamam, bir kara kalem daha ikiye ayırmadan önce mola vermeliyim.

Kulaklığımı kafamdan çıkarıp kalemlerimle birlikte yere atıyorum,
ayağa kalkıp saçlarımı yumruklarım ile çekiştiriyorum. Yerdeki tüylü
battaniyeye bakıyorum, Robin orada yatıyor ve geniş, sarı gözleriyle bana
bakıyor.

"Neye bakıyorsun sen?" Homurdanıyorum. Bana göz kırpmıyor. "Anne!"
Yüksek sesle homurdanarak yatak odamdan çıkıyorum.

"Evet canım?" diye mırıldanıyor annem oturma odasından.

Bir anda mutfağa girdim ve dolapları karıştırdım. "Lütfen bana daha
fazla Lucky Charms olduğunu söyle... Sadece dondurularak kurutulmuş
şekerlemelerin sağlayabileceği türden bir rahatlığa ihtiyacım var."

Annem acıyan bir sesle iç geçiriyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.
"Avi, bunu sevgiyle söylüyorum..." diye başlıyor, koltuktan kalkarak.
"Biraz ot içmen lazım. Çünkü beni strese sokuyorsun."

Son beş haftadır beni bir aura gibi saran sıkıntıyla çenem birbirine kenetleniyor. "İstifa ettiğimi biliyorsun..."

"Evet, *biliyorum*." Gözlerini ovuşturuyor. "Ve annen olarak bunu sana söylemem gerektiğini hissediyorum... Son birkaç haftadır çok huysuzsun. Senin yanında olmak bile imkansız hale geliyor."

Bana sempatik bir baş eğme hareketi yapıyor ve bu da beni abur cubur aramaya ara vermeye zorluyor.

"*Özür dilerim*." Dolabın kapağını çarpıyorum. "Sağlıklı olma girişimim herkes için bu kadar rahatsız edici olduğu için *özür dilerim*."

Saçmaladığımın farkındayım ama elimde değil.

Beş haftadır sigara içmemekle kalmadım, aynı zamanda beş haftadır biriyle de yatmadım ve bu ikisinin arasında resmen Büyük Boston Bölgesi'nin en çekilmez insanı haline geldim.

Bunun farkındayım. Ama ne yazık ki, buna yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey yok. Kyran için sigarayı bıraktım. Ve sonra o gitti.

Ve şimdi sadece günlerimde sürükleniyorum... *Görünüşe göre huysuzluğumla tanıdığım herkesi delirtiyorum*.

Annem yanıma gelip ellerini omuzlarımda gezdiriyor. "Avi... onu özlemen normal, biliyorsun. Eğer onun hakkında konuşmak istersen, ben çok istekliyim-"

"Sadece bu kadar," diye kestim sözünü. "Onun hakkında konuşamam. Çünkü onun hakkında konuşmak onu daha çok özlememe neden oluyor ve onu özlemek bana hiçbir şey katmıyor. Çünkü benimle konuşmuyor, nerede olduğunu bilmiyorum ve geri dönüp dönmeyeceğine dair hiçbir fikrim yok." Nefes almak için durup avuçlarımla yüzümü kapatıyorum. "Bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum... Onu bekleyerek zamanımı boşa mı harcıyorum bilmiyorum. Ben sadece... kayboldum."

Annem gülümsemesini gizlemek için yüzünü buruşturuyor ve parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tarıyor. "Tatlım, sen *kaybolmadın*. Sen aşıksın. Ve bazen acı verdiğini biliyorum... Birine bu kadar değer verip nerede durduğunu bilmemek."

Ona göz kırpıyorum, duygularımın ağırlığı beni parke zemine çarpıyor. "Peki o zaman ne yapmam gerekiyor?"

Mırıldanmadan önce bir süre bana bakıyor, "Dayanmaya devam et. Eğer olması gerekiyorsa, o zaman işe yarayacaktır."

Bana küçük bir gülümseme gösteriyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Bu gerçekten rahatlatıcı. Teşekkürler anne."

Başını sallayarak döndü ve ceketini aldı. "Ben biraz dışarı çıkıyorum."

"Nerede?" Homurdanıyorum.

"Dışarı," diye tekrarladı kararlı bir şekilde, kapıya doğru ilerlerken. "Belki ben dönene kadar biraz daha az... sert olursun."

Ben "Mümkün değil" diye homurdanırken o gidiyor.

O gittikten sonra, yeni dairemize bakarak iç geçiriyorum. Jill adında hoş bir hanımdan kiraladık, sanırım New England'ın acımasız kışlarından kaçmak için yılın yarısında Florida'da yaşıyor. Muhtemelen birkaç ay içinde başka bir yer bulmak zorunda kalacağımızı biliyorum ama şimdilik işe yarıyor.

Annem Tom'un Somerville'deki evinden taşındığında, artık okula gitmediğim için yeniden birlikte bir ev tutmamız mantıklı geldi. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Kyran'ın gidişiyle birlikte son birkaç haftadır sürükleniyorum. Sanatım üzerinde çalışmanın beni ayakta tutacağını ummuştum ama yaptığım her şey bana onu hatırlatıyor.

Frankie ile yaşamak eğlenceliydi ama tıpkı annemin şimdi olduğu gibi o da benim huysuzluğumdan bıktı. Sanırım sigara içmemek ve tatlı, seksi kontrol manyağımı kaybetmenin üzüntüsü beni Kyran'ın eskiden olduğu gibi huysuz bir kötümseme dönüştürüyor... Aşık olmadan önce.

Ahh. Göğsüm... Onu çok özliyorum, lanet olsun.

En azından sanat projelerim gündüzleri dikkatimi dağıtıyor... Ama geceleri kendimi çok yalnız hissediyorum.

Şu anda OnlyFans'tan biriktirdiğim parayla idare ediyorum ve artık okul masraflarını karşılama konusunda endişelenmeme gerek olmadığı için işe yarıyor. Ama sanırım yakında bir iş bulmam gerekecek... Erkek arkadaşımı kamera karşısında becermekten ibaret olmayan bir iş.

Sorun şu ki hayranlarım hala buralarda ve hepsi de **Not_Your_Baby**'i geri almak için benim kadar umutsuz. Bu beni daha da mutsuz ediyor, çünkü doğrusu, Hayranları tekrar bir araya getirmekten daha çok istediğim bir şey yok. O birkaç ay hayatımın en güzel zamanlarıydı... ve anılarımı pekiştirmek için her gün çaresiz yabancılardan sürekli DM'ler geliyor.

Abur cubur aramaktan vazgeçip telefonumu cebimden çıkarıyorum ve sosyal medyada geziniyorum. İsmimi değiştirdiğimden beri Instagram'ım yorum ve mesaj yağmuruna tutulmuş... İnsanlar sürekli kayıp ortağımı soruyor.

***Not_Your_Baby** nerede?*

OnlyFans'a geri dönecek misin?

Not_Your_Baby geri döndüğünde, daha fazla seks oyuncuğu videosu alabilir miyiz? Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Evet. Öyle olduğunu biliyorum.

Ama sadece Kyran'la seksi özlemiyorum. Tabii ki, bu sadece son derece baştan çıkarıcı bir parçası. Çoğunlukla *onu özlüyorum*. Onunla birlikte *olmayı* özlüyorum.

Kokusunu, yumuşak tenini ve mükemmel gerginlikteki kaslarının oluşturduğu erkeksi eğimleriyle hasta vücudunu özlüyorum... İpeksi kirli sarı saçlarını, yastık gibi dudaklarının beni her yerimden öpmesini özlüyorum. Ela bakışlarını ve küçük kaşlarını, ama daha da önemlisi gülümsemelerini özlüyorum. Kahkahalarını ve ciddiyetini.

Tereddütü ve ezici geçmişi.

Her şeyi özlüyorum. Sadece onu ve o gitmeden önce olmaya başladığımız her şeyi özlüyorum.

Eğer onu geri getirebilseydim, her günümü onu bir araya getirerek geçirirdim ve bunu hiç umursamazdım. Eğer isterse, *bozuk* olduğunu düşündüğü her şeyi tamir etmeyi hayatımın misyonu haline getirirdim... Onun tamircisi olmak benim için bir *onur olurdu*.

Kyran Harbor'la ne kadar çalışırsanız çalışın *işe* yaramayacaktır.

Bariz bir mazoşist olduğum için, Instagram'ını kontrol etmeden edemiyorum... sadece son kontrol ettiğimden beri yeni bir şey paylaşılıp paylaşılmadığını görmek için... iki saat önce.

Ayrıldıktan kısa bir süre sonra Kyran önceki tüm gönderilerini sildi, sanırım bunu anlayabiliyorum. O fotoğrafların hiçbirisi gerçek Kyran'ı yansıtmıyordu. Bu onun imajının bir parçasıydı ve sanırım artık rol yapmayı bıraktı.

Ama bu sefer profilini kontrol ettiğimde bir şeylerin farklı olduğunu gördüm. Adı değiştirilmiş... **His_Baby** olarak.

Ekrana göz kırpıyorum, nabzım boğazımda düğümlenirken midem sıkışıyor. Eskiden adında **QB 9-Kyran Harbor yazıyordu**. Ama şimdi... **His_Baby yazıyor**.

Alt dudağımı çiğneyerek, eskiden *Gönderi Yok* yazan yere kadar ilerliyorum ve şimdi bir tane var. Siyah bir kutu içinde beyaz bir metin...

Ben bir meleğe aşığım.

Başlığı okumaya devam ederken, gözlerim kelimeleri tararken göğsüm sıkışıyor...

Ben bir meleğe aşığım. Kanatları ve halesi olan türden değil. Bir futbol sahasından daha büyük bir kalbi olan bir insana.

Sınır tanımayan bir yeteneğe sahip, toplumsal normlara uymayan bir melek, çünkü onlar enayiler içindir.

Uzaylılara ve kriptolara... Komplo teorilerine kim inanır? Meleğim hepsini biliyor ve size doğrularınızın ne kadar yanlış olduğunu söyleyecek.

Muhteşem, seksi ve sizi ağlatacak bir vücuda sahip olan bir meleğe aşığım... Ve ne gariptir ki, neredeyse tamamen şekerden oluşuyor.

Twizzlers'ı pipet olarak kullanan ve jelibonlara isim veren bir meleğe aşığım.

Oh, merhaba, Bob. Bugün seni yemek güzeldi.

Bana inanmaktan asla vazgeçmeyen bir meleğe aşığım... Ona yaptığım her kötü şeyden sonra bile. Eskiden kırıcı şeyler söylediğim ama yine de ihtiyacım olduğunda beni cesaretlendiren sözler söyleyen bir meleğe... Kimse yanımda değilken yanımda olan bir meleğe. Bana her şey bitene kadar bitmediğini söyleyen bir melek. Çünkü bitmedi. Söz veriyorum, bitmedi.

Meleğim sevebileceğimi düşündüğüm son kişiydi.

Ama ona tekrar tekrar geri döndüm, çünkü nedenini anlamadığım halde kalbim onu istiyordu. Ve şimdi anlıyorum. Gözlerindeki kristal grimsi mavi kadar net.

Meleğim beni kurtardı. Beni saklandığım yerden kurtardı. Ona ihtiyacım olduğunda beni tuttu ve ihtiyacım olmadığında beni sevdi.

O özverili, gerçek... sadece zeki, güzel, lanet bir ucube. Bir meleğe aşığım... Adı da Avi.

Okumayı bitirdiğimde kalbim ağrıyor, zonkluyor, sinüslerimde gıcıklayıcı bir basınç beni tekrar tekrar burnumu çekmeye zorluyor. Şu anda dizlerimin üzerine çökebilirim, içimin derinliklerine kadar titriyorum.

Bunu yazdığına inanamıyorum... Gerçek profilinde. Herkesin onun olduğunu bildiği profiline. Bunu benim için yazmış.

"Neredesin bebeğim?" Telefonuma fısıldıyorum, alt dudakım titriyor. "Sadece eve gel."

Şu anda onu aramamak imkânsız gibi geliyor ama kendimi aramamak için zorluyorum çünkü artık yapamıyorum. Neredeyse altı haftadır aramalarımın hiçbirine cevap vermedi ve bana bir şey söylediği tek an, haftalar önce aldığım, iyi olduğunu ve benim için geri döneceğini söyleyen o mesajdı. Sırf bu yüzden bile umudumu korudum.

Onu rahat bırakmalıyım.

Ama hiç kolay olmadı.

Ayrı olmamıza gerek yok. Çünkü bilmediği şey, onu benim kurtarmadığım... O *beni kurtardı*.

Hayatımın çoğunu sürüklenerek geçirdim... kim olduğumu ya da ne olmam gerektiğini asla bilemedim. Ta ki huysuz üvey kardeşim gelip bana gösterene kadar.

Ben bir *maskotum*; başkalarını destekleyen ve onlar için miting yapan biriyim. Ben bir sanatçı ve şovmenim. Ben bir aşığım, bir dostum, ama en önemlisi, tüm bunları bana acı bir şekilde gösteren adama *aşığım*.

Ateşli, huysuz sarışın, tüm iç yaralarıyla birlikte. Elimi kenardan tuttu ve sıktı. Ve *birlikte* düştük.

O gittiğinden beri milyonuncu kez, kendimi telefonumu fırlatıp atmaya zorluyorum. Aceleyle yatak odama girip masamın çekmecesinde saklı bir esrar buluyorum.

Sigarayı Kyran için bıraktığımı biliyorum ve bu kadar uzun süre dayandığım için kendimle gurur duyuyorum. Ama şu anda sadece kafayı bulmaya ihtiyacım var... kendimi tüm bu duygulardan uyuşturmak için. Onsuz ne kadar boş olduğumu unutmak için.

Çakmağı tekrar tekrar çakıyor, kendi kendime ne kadar berbat olduğunu ve yeni bir tane almam gerektiğini homurdanıyordum ki ön kapı çalındı.

Dudaklarımın arasındaki esrarla donup kalıyorum, bir an için kıpırdamadan durduktan sonra onu çıkarıp masama geri atıyorum. Sinirlerimi elimden geldiğince bastırarak dairenin içinden kapıya doğru ilerliyorum, kapı koluna uzandığımda daha sabırsızca vuruluyor.

Hiç düşünmeden kapıyı açtım ve "Pekala, pekala... Dur bakalım-" diye bağırdım.

Ama ela gözler, altın sarısı saçlar ve pespembe bir sırtışıla karşılaştığımda sesimle birlikte tüm kızgınlığım da dağılıyor.

"Vay canına..." Kyran başını eğerek iç geçiriyor. "*Perişan* görünüyorsun."

Kaşlarım çatılıyor, ağzım açık kalırken hızla gözlerimi kırıştıyorum. "Hayır, ben..." diye kekelemeden önce üç saniye boyunca aval aval ona bakıyorum.

"*Biliyorsun*." Güzel sırtışı genişliyor ve kesinlikle halüsinasyon görüyorum. *O gerçekten burada değil... Bu, yalnız ve mutsuz halimde ortaya çıkardığım bir tulpa olmalı.* "Bensiz çok kötü görünüyorsun."

Şok oldum. Sersemledim. *Gerçekten burada mı? Kyran.*

Kyran burada.

Ve o *haklı*. Çok yorgunum ve muhtemelen darmadağınık ve kalbi kırık göründüğümü biliyorum. Ama o ortaya çıkıp beni böyle şaşırtmışken bunu ona *itiraf etmemin imkânı yok*.

Dudaklarımı büzüp mırıldandım, "Aslında ben rüyayı yaşıyorum. Sen de kimsin? Elmas havyar ve altına batırılmış yer mantarı yemeğimi bölüyorsun."

Kyran gülüyor ve bu ses beni uyandırıyor. Nabzım hızla atıyor, bana doğru ilerlerken vücudumu ürpertiler kaplıyor, elleri göğsümün üzerine geliyor ve bir şekilde içeri doğru itiyor.

Ve *nihayet* tekrar onun huzurunda olmaktan duyduğum heyecan, gerginlik ve saf *sevinçten* uçarak geri dönecek kadar fırlatıldım.

Bana dokunduğunu hissetmek... Ellerinin sıcaklığı, gülümsemesinin ışıltısı... Beni beceriksiz bir aptala dönüştürüyor. Bir anda titriyorum.

Ona *bakmaktan kendimi* alamıyorum... ve gerçek hayatta ne kadar muhteşem görüldüğüne. Bakıp durduğum eski resimlerinde ya da sırf ona yakın hissetmek için milyonlarca kez izlediğim videolarında değil. Bir aydan uzun süredir ilk kez onu kendi gözlerimle görüyorum.

O gerçek. Gerçek Kyran.

"Umarım az önce... ortaya çıkmamın bir sakıncası yoktur," diye mırıldanarak beni en yakın duvara yasladı. "Adresinizi arkadaşlarınızdan aldım."

"Ben... Ben..." Kelimelerim doğru çıkmıyor bile. Kısa devre yapıyorum. "Yapamam..."

"Seni suskunlaştırmayı seviyorum," diye nefes alıyor, dudaklarını yalıyor.

"Kyran," diye fısıldıyorum adını, ellerimle çenesini kavrayacak kadar kendime geliyor. "Gerçekten sen misin? Teyide ihtiyacım var, çünkü bu rüyayı birkaç kezden fazla gördüm..."

Kıkırdıyor ve alnını benimkine yaslamak için eğiliyor. "Peki bu rüyalarda ne oluyor? Sen... mutlu musun?"

"*Şaka mı yapıyorsun?*" Dudaklarım onun dudaklarında titriyor. "Sensiz benim için mutluluk yok."

"Tanrım, seni çok özledim..." Parmakları boynumdan yukarı kayıyor ve başımı sallamak zorunda kalıyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum bile. Gerçekten *burada olduğuna*, bana dokunduğuna inanamıyorum. Uzun, mükemmel parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor ve eskiden yaptığı gibi beni kokluyor.

Tanrım, sanırım kasılıyorum.

"Neden..." Vücudunu benimkine yapıştırıp beni duvara hapsederken önce mırıldanıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Neden buradasın... şimdi?"

"Senden uzak kalmayı hiç *istemedim* Avi." Dudakları, boğazımda konuşurken hissedebildiğim bir dudak büküşüne dönüşüyor. "Bunu bilmelisin..."

"*Nedenini* söyle o zaman Kyran," diye inliyorum, elleri üzerimde geziniyor, sanki bana dokunmayı *çok* özlemiş gibi. Beni hayata döndürüyor... Yeniden dirildim.

"Çünkü bebeğim..." diye mırıldanıyor, pişmanlıkla. Tereddütle. Dizlerimin bağını çözen o Kyran belirsizliği. "Beni düzeltmen için seni zorlama fikrine dayanamadım. Bu adil olmazdı."

"Ama umurumda olmadığını bilmiyor musun?" Yüzünü kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağlıyorum. "Kyran, seni düzeltmek *istiyorum*. Hayatımda hiçbir şey beni, kaybolmuş, kafası karışmış ve kendini bırakmanın ne kadar iyi bir his olduğunu göstermeme ihtiyaç duyan her gelişinde sana kapıyı açmaktan daha mutlu edemezdi. Seni iyileştirmeyi *seviyorum* bebeğim ve eğer ihtiyacın olursa yaparım. Bu benim için büyük bir zevk olur."

"Bunu biliyorum," diye nefes alıyor, bakışlarımız tutkal gibi yapışıyor. "Ve seni bunun için seviyorum. Ama birlikte olabilmemiz için *kendimi* düzeltmeyi öğrenmem gerekiyordu. Seni gerçek Kyran'ın yanında istiyorum bebeğim. Çünkü gerçek Kyran sana çok fena aşık oldu, Avi Vega. Beni buraya sen getirdin. Sen benim meleğimsin..."

"Mesajını yeni gördüm." Ben sırtıyorum, o da gülümseyerek dudaklarımı okşuyor. "Herkesin kimin bebeği olduğumu bilmesini istiyorum," diye fısıldıyor.

Tanrım, uçuyormuşum gibi hissediyorum. Yüksekten düşüyorum ama havada süzülüyorum.

Ve evet, hâlâ korkutucu. Çünkü daha önce hiç aşık olmamıştım ve onu tekrar kaybetmekten korkuyorum. Kendini bu şekilde birinin ellerine bırakmak şaşırtıcı bir fikir.

Ama onun eli benim elimdeyken, bu sonbahar harika bir *dalış olacak*.

"Lütfen beni bir daha asla terk etme." Sözcükleri onun tatlı, yumuşak, o kadar özlediğim ağzına konduruyorum ki neredeyse bayılmak üzereyim. "*Lütfen* Kyran... Hissettiğin her şeyi birlikte çözebiliriz. Sadece *beni... beni terk etme.*"

Bu kadar savunmasız görünmekten nefret ediyorum ama elimde değil. Onun geri dönmesi, gittiğinden beri ciddi anlamda eksikliğini çektiğim dopamini geri getirdi.

Mırıldanıyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, senden kaçmak gibi kötü bir alışkanlığım var bebeğim. Ama artık bitti... Avi, kovalanmayı hak ediyorsun."

Ona yapışırken göğsüm iyice açıldı. "Beni yakalamana izin vermek için çaresizsem bu bir kovalamaca değildir."

"Melek Avi..." diye mırıldanıyor ve gülümsüyor.

Artık kelimeler yok. Sadece dudaklar.

Önce beni öpüyor, sert ve hızlı bir şekilde, sanki haftalardır aç kalmış ve sonunda yeniden besleniyormuş gibi inliyor. Dudaklarımızın birleşmesi zihnimi alt üst ediyor, kanımı bir anda ısıtıyor. Parmaklarım ihtiyaçtan seğiriyor, onun her yüzeyini, sert kasların her kıvrımını ve eğimini, ulaşabildiğim yumuşak tenin her düzlemini alıyor. İpeksi saçları, sıcaklığı ve tüm bu süre boyunca *gülümsüyor olması*.

O mutlu ve ben de *yükseliyorum*.

"Sana her şeyi anlatmak istiyorum..." diye kısık sesle ağzıma fısıldıyor, biz nefes nefese emip yalayıp ısıırken, kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için birbirimize sertçe sürtünüyoruz. "Ben yokken o kadar çok güzel şey oldu ki... senden uzak kaldığım her saniyeden nefret etmeme rağmen."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum, güzelim," diye iç geçiriyorum, onunla tekrar birlikte olduğum için zaten doluyum. Sonunda yerleştim ve sanki cennetin kapılarından vals yaparak geçmişim gibi hissediyorum. "Sesini saatlerce dinleyebilirim."

"Şimdi konuşmak ister misin?" O sırtıyor, ben de aynısını yapıyorum... doyumsuz öpüşmelerimizin gücüyle zaten şişmiş olan iki çift dudak.

"Eğer senin için sorun yoksa..." Alt dudağını ısıtıyorum, o da mırıldanıyor. "Önce kıcını kaldırıp seni bir şeye karşı sikmeyi tercih ederim."

"Bana her zaman ihtiyacım olanı veriyor," diye inliyor. "Benim tatlı, çilek meleğim."

Kendimi duvara yaslayarak onu kıcından yakalıyorum ve vücudumun üzerine kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve kıkırdıyor, ben onu yatak odama doğru taşırken bacaklarını belime doluyor.

"Beni kaldıracak kadar güçlü biriyle birlikte olmayı seviyorum," diye iç geçiriyor, dilini dudağımın üzerinde gezdiriyor, sonra ağzıma sokuyor. Pantolonlarımızın arasından sikim onunkine doğru zonkluyor.

"Biraz savrulmak ister misin, seksi şey?" Ben homurdanıyorum, o da inliyor, başını sallıyor ve kollarımda kıvranıyor.

"Seni çok özledim bebeğim." Saçlarımı yumruklarının arasına aldı. "En son birlikte olduğumuzdan beri boşalmadım..."

"Mmm... Bir kere bile mi?" Başını sallıyor.

"Ben de öyle."

Bizi çizim masama götürüyorum ve onu masaya yatırıyorum. Ben çenesini tutup onu öperken bacakları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

Sanki onun tatlı, yumuşak ağzını cezalandırıyormuşum gibi.

"Beni özlerken koca sikini okşamadın mı?" diye fısıldıyor.

"Uh-uh." Başımı salladım. "Yapamam. O sadece seni istiyor."

"Ben buradayım." Elini aramızda kaydırarak pantolonumun üzerinden vücudumu okşuyor. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

"Benimle mi konuşuyorsun... yoksa sikimle mi?" Sırıtiyorum.

Küçük, seksi bir kahkaha atıyor. "İkinizi de aynı derecede özledim."

Ona bakacak kadar uzun süre ağzını emerken çaresiz bir inilti beni terk ediyor. Çizimlerinden oluşan bir yığının üzerinde yattığının farkında olduğunu sanmıyorum... ama bu görülmeye değer bir manzara.

Haftalardır Kyran'dan başka bir şey çizmiyordum... Ellerimin yapmak istediği tek şey buydu. Ve şimdi o burada; gerçek Kyran, *benim bebeğim*. Gözlerinden, dudaklarından ve kaslı gövdesinden oluşan bir arka plan üzerinde yatıyor. Bana bakan muhteşem varlığın hakkını veremeyen güzelliği kâğıda döküldü.

Gömleğimi başımın üzerinden yırtıp hızla fırlatıyorum, sonra aynısını onunkine yapıyorum. Giysilerimizden sıyrılmaya çalışıyoruz, parmaklarımız kovalıyor, acele ediyor ve keşfediyor, eve dönen bir şehvetin bunaltıcı sıcağında ateşli nefesler etrafımızda yankılanıyor.

"Annen nerede?" diye soruyor pantolonunu ve boxer'ını bacaklarından aşağı sıyrıp elimi devasa, şişmiş sikinin üzerinde gezdirirken.

"Benden uzaklaşmak için dışarı çıktı," diye mırıldanıyorum ve o da gülüyor. "Görünüşe göre, son birkaç haftadır etrafta olmam *zorlaştı*."

Dudağını ısıtırken kirpikleri titriyor, ağzını terk etmeyen vahşi gülümsemesini dizginliyor. "Yani Bay Blasé'nin kendisi bile biraz huysuzlaşmaya mı başladı?"

"Evet," diye homurdanarak pantolonumu ve boxer'ımı kalçalarımın altına itiyorum. "Ot yok, seks yok ve bir aydan uzun süredir Kyran yok, huysuzluğumu arttırdı."

Gözleri bana doğru parlıyor. "Sigara içmiyor muydun...?"

Parmak uçlarımla karın kaslarının izini sürerken çenem düşüyor. "Rose Bowl'dan önce bıraktım." Bana göz kırptıyor, ben de boğazımı temizliyorum. "Ben... Seninle kafamın dumanlı olmasını istemedim bebeğim. Ayrıca, sen herhangi bir uyuşturucunun verebileceğinden daha iyi bir kafasın."

Söylediklerim karşısında sersemlemiş ve sevinmiş gibi görünüyor, geniş göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyor.

"Angel..." İç geçiriyor, ayaklarını kullanarak pantolonumu aşağıya doğru itiyor. "Benim için tamamen soyun. Soyun ve beni istediğim gibi becer..."

Tabii ki yaparım, ona tam olarak istediğini veririm, çünkü *hiçbir şey* beni onu memnun etmekten daha çok mutlu ediyor. Ona *ihtiyacı* olanı vermekten.

Omzumun üzerinden yeterince kapalı olmayan yatak odasının kapısına bakarak mırıldanıyorum: "Annem eve erken gelirse hayatı boyunca yara bere içinde kalır."

İkimiz de kıkırdıyoruz, öpüşüyoruz ve sıcak tenlerimiz birbirine karışıyor. "Şey... Noel'i hatırlıyor musun?" diye gürlüyor ve ben başımı sallıyorum. "Potansiyel Yakalanmak seninle keşfetmeyi sevdiğim bir sapkınlık... *kardeşim*."

Ağzının içine gülüyorum, sikimi onunkine sürüyorum, uçları yapış yapış, taşaklarım yavaş vuruşlarla fırçalanıyor. Göğsüme dokunuyor, göğüs kaslarımı kavıyor ve meme uçlarımla alay ediyor. Aramızda hiçbir engel yokken bir araya gelmemiz çok şehvetli, erotik bir his.

Kyran ve Avi sansürsüz. *Gerçek seks, gerçek aşk*.

"Hayranlar bizi şimdi görebilseydi," diye mırıldanıyorum ağzında, çekmecelerden birinde olduğunu bildiğim kayganlaştırıcıya uzanıyorum.

Kyran öpüşmemizi kesiyor ve ben de gözümü kırıştırtıp onu bana bakarken buluyorum, şehvet sarhoşu ve çok güzel. "Bunu kaydetmeliyiz. Eski günlerin hatırına." O dudağını ısıtırken ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Onlara tekrar birlikte olduğumuzu gösterelim. Ne de olsa bunu onlara borçluyuz... *Bize*."

Önerdiği şey midemi bulandırıyor. Bunca zamandır Kyran'ın OnlyFans'tan pişman olduğunu sanıyordum. Bunu itibarına zarar verebilecek bir şey olarak gördüğünü sanıyordum ve onu bu işe bulaştırdığım için kendimi suçluyordum.

Ama meğer biz bunu hayranlar için yapıyormuşuz... Çünkü biz de hayran olduk.

"Peki ya... NFL?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor.

"Beni gerçekten istiyorlarsa, bunu aşacaklardır." Parmağıyla alt dudağımda iz bırakıyor. "Son bir hoorah... Ne düşünüyorsun, benim Backwardz Meleğim?"

Sırıttıyorum ve ısırtıyorum. "Sanırım kimin bebeği olduğun *gerçekten* belli olmak üzere, süperstar."

Ben pantolonuna uzanıp telefonunu çıkarırken o aç bir ses çıkarıyor. Benim için kilidini açıyor, dudaklarım onunkinde dans ediyor. "Hayranlar için mi?"

Sırıtır, beni usulca öpür. "Hayranlar için."

Kyran telefonu tutarken ben kayganlaştırıcıyı parmaklarıma döküyorum, aletime sürüyorum, sonra yanaklarının arasında biraz gezdiriyorum. Nefes nefese kalıyor.

kayganlaştırıcıyla masaj yaparak bir parmağını içine soktu.

"Bizim için..." Boynunu öpüyorum, deliğini güzelce ve yavaşça parmaklıyorum. "Her zaman bizim için," diye mırıldanıyor.

"Motor," diye mırıldanıyorum ve ikinci bir parmağımı soktuğumda glşi iniltiye dnşiyor.

Kyran kamerayı kaldırıyor, ben göğsünün her yerini öperken, meme uçlarını dilimle çırparken, parmaklarım içine girip çıkarken, çılgınca nefesler alırken beni kaydediyor.

"Bebeğim geri döndü." Sözcükleri göğsüne doğru emip ısıdırıyorum ve etinde homurdanmasına neden olan morluklar oluşturuyorum.

"şapkayı takmamışsın," diye kıs kıs gülüyor nefes nefese. "Seni tanıyamayabilirler."

Kameraya bakıp sırtıtıyorum. "Ben **Backwardz_Cap, Not_Your_Baby**'nin bacaklarının arasından canlı yayın yapıyorum." Kıkırdıyor, sonra prostatına dokunduğumda sızlanıyor. "Mmm... yakala şunu, bebeğim. Beni içinde hissederken aletin nasıl ıslandığına bak..."

Kamerayı benimkinin altında, karın kaslarının üzerinde duran, tamamen dolmuş ve dl taneleri saçan sikine doğrultuyor. Onunla oynamak için bir saniye ayırmam gerekiyor, başparmağımı derinin içine sokuyorum ve tüm kayganlığıyla başının etrafında döndürüyorum.

"Lütfen bekle," diye homurdanıyorum, çömeliyor ve dizlerini omuzlarımın üzerine çekiyor. "Bunun yalanması gerekiyor."

Dilimi aletin üzerinde kullanarak derinin içine sokuyor, başını tıpkı o push-pop'lardan biri gibi emip ıkırıyorum.

"Ohh... *Avi*," kelimeleri titriyordu. "Dilinin benimle böyle alay etmesini özledim..."

"Bu güzel pembe kafayı emmeyi özledim," diye homurdanıyorum ve o sızlanıyor, parmakları saçlarını bükerken beni lezzetli horozunun üzerinde severken kaydediyor.

Parmaklarım kıını okşamaya devam ediyor, karın kaslarını sıkın karışıma bir üçüncüsü daha ekleniyor.

"Sikilmek ister misin, süperstar?" Titreyene kadar taşaklarını ekiştiriyorum. "Evet... evet, *lütfen*," diye inliyor, bacaklarını daha geniş açıyor, başını

sanki deliğini bana sunuyormuş gibi. "Kıçımı sık bebeğim. zlemişsin gibi sik."

"Tanrım, çok zlemişim..."

Parmaklarımı yavaşça çekerek tekrar ayağa kalkıyorum, kendimi bacaklarının arasına sıkıştırıyorum ve hiç vakit kaybetmeden sikimi yanaklarının arasına sokuyorum. Kyran kamerayı tutuyor ama ben ona dikkat bile etmiyorum. Her zamanki gibi.

Gözlerim onda, tacım içeri girdiğinde kapanmak isteyen gözlerinde, ayrılmış pelüş dudakları titriyor. Isırmaya ve emmeye *bayıldığım* adem elması, ben sikimi onun açgözlü deliğine sokarken boğazında dalgalanıyor. Ve o beni yutuyor... Her şeyi. Ağrıyan. İnç.

Kamerayı elinden kaparak, sonuna kadar girdiğim, taşaklarını tuttuğum ve mükemmel görüntüyü elde etmek için hareket ettirdiğim görüntüyü yakalıyorum.

"Fffuuuck, Avi..." Ben geri çekilip içeri iterken o belime uzanıyor, tekrar içinde olmanın verdiği his vücudumu manik ürpertilerle kaplıyor. "Seni seviyorum... Senin büyük... kalın sikini *seviyorum*."

"Bu siki özledin mi bebeğim?" İnliyorum ve o hızla başını sallıyor, ben kayarken kıcı beni kavırıyor, sıcak, titreyen vücudunda bir ritim oluşturuyor.

"Bu siki özledim..." Parmakları yanlarıma saplanıyor. Daha sert pompalıyorum, giderek güçlenen hamlelerimle onu masanın üzerinde bir aşağı bir yukarı itiyorum. "Bu mükemmel siki beni bu kadar iyi becermesini özlemişim."

"Bu alet seni sikmek için yaratıldı, güzelim." Onun üzerinde erirken, dudaklarını öperken ve bunu yaparken kendimi kaydederken başım dönüyor. "Birbirimize çok iyi uyuyoruz."

"Beni bütünleştiriyorsun," diye fısıldıyor ağzımın içine.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, ona daha da sert giriyorum, kıcını avuçluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Sonsuza kadar benimle kal, bebeğim..."

"Ben seninim Aviel," diye iç geçiriyor ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. "Sadece seninim. Her zaman."

Telefonu bir süreliğine yere bırakıp onu kucağıma alıyorum ve sırtımı masaya dayayıp onu belimden tutacak şekilde dönüyoruz. Ani pozisyon değişikliğiyle gözleri açılıyor ve ben bu bakışa takılıyorum. Kyran kucağımda oturuyor, dizlerini masaya dayamış, terden kızarmış teni parlıyor, altın sarısı saçları dağılmış ve yüzüne doğru sarkıyor.

"Sür beni, güzelim," diye yalvardım ona. "Sikimi sikmeyi ne kadar özlediğini göster bana."

Başı geriye düşüyor ve inliyor, kalçaları hareket ederken göğsümü pençeliyor, sıcak, sıkı deliğini şaftımda yukarı ve aşağı çalıştırıyor. Bu adam bir *keşif*. Sadece onu izleyerek bile boşalabilirim.

Anlıyorum, hayranlar. Kesinlikle anlıyorum.

"Uhh... Avi," diye bağılıyor usulca, aleti sallanırken o da yüksekleri kovalıyor, üzerimde dönüyor ve sallanıyor. Masa ağırlığımızın altında gıcırıyor, duvara çarpıyor. "Kahretsin, harika hissettiriyor. Çok yakında boşalacağım..."

"Kendini bana bırak, bebeğim." Kalçalarını kavıyorum, binmesine yardım ediyorum. "O tatlı noktayı sikimle sik."

"Mmmfff... sen... her yerinde gibisin." Beni sıkıyor, tırmanırken ve tırmanırken kasları gözle görülür şekilde geriliyor.

"Gelmeme ister misin?" Bunun bir kısmını çekmek için telefonu elime alıyorum çünkü çok güzel görünüyor.

"Evet, bebeğim. *Ohh*, meleğim... içime gel." Daha sert zıplıyor, hissin içinde kayboluyor. "Prostatımı sıcak döllerinle ıslat..."

"Tanrım, ağzın çok pis," diye kükrüyorum, kalçalarımı yukarı doğru iterek itişlerini karşılıyorum, vücutlarımız birbirine daha sert ve daha hızlı çarpıyor. "Bana tüm kirli kelimelerini söyle... Bana nasıl gelmek istediğini söyle, benim güzel, büyük penisli sürtüğüm."

"Ohhfuck... oh fuck oh fuck... *Avi*, ben senin sikin için bir sürtüğüm." "Evet, öylesin, bebeğim."

Gerginim, terliyorum, kıvraniyorum ve aklımı kaçırıyorum, sırtımda kağıtlar var, o benim dünyamı sarsarken masanın üzerinde bir aşağı bir yukarı kayıyorum.

"İçimdeki döllerini sik babacığım," diye boğuluyor ve ben nefes nefese bir kıkırdamayı törpülüyorum, gözlerinin kafasının içinde geriye yuvarlanmasını izliyorum. "*Fuuuck*... kıcımı sik. Sik... benim... sıkı... Oh Tanrım, geliyorum!"

Telefonu zar zor tutabiliyorum ama onun boşalmasını çektiğimden emin oluyorum çünkü bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Kocaman, kaya gibi sert siki, beynimi dağıtırken her tarafıma akıyor. Kendini üzerimde o kadar sert beceriyor ki, döller her yere fişkırıyor, ıslak siki karın kaslarıma çarpıyor ve ben daha fazla dayanamayana kadar hıçkırıyor, miyavlıyor ve meme uçlarımı çimdikliyor.

Telefonu yere bırakıp sırtını kavıyorum, belim titrerken onu kendime çekiyorum ve bir meteor yağmuru gibi orgazm oluyorum.

"Bebeğim... İçine geliyorum," diye inleyerek onu kendime doğru çekiyorum. "Öp beni. Öp beni *Kyran*, aman *Tanrım*, seni seviyorum."

Üzerime yığılıyor, birbirimizi emerken, yalarken ve ısırırken dişlerimiz çarpışıyor, birbirimizin ağzının içinde inliyor ve homurdanıyoruz.

"Avi... Ahhh-veee, meleğim, kıcıma geldiğini hissediyorum... *Kahretsin*, çok iyi hissettiriyor."

"Evet? İçine döküldüğümü hissediyor musun, aşkım?"

"Dölün içimde çok iyi hissettiriyor. *Seni seviyorum* bebeğim. Nasıl sıkıldığını seviyorum..."

Çenesini tutarak, vücutlarımız terden sıırıslıklam olmuş bir kas yığını halinde birbirine sürtünüyor. Alt dudağını yalıyorum, sertçe emiyorum, tatlı ağzından dökülen kirli kelimeleri yutuyorum.

"Seni çok özledim." Sonunda hareket etmeyi bıraktığımızda ürperiyorum, uzuvlar titriyor, kalpler birbirine çarpıyor.

"Seni deli gibi özledim." Yüzünü göz göze gelmemize yetecek kadar kaldırıyor. Aramızdaki sevgi, kimyanın patlaması gibi hissedilir bir şekilde akıyor;

Asla yok olmayacak bir güç. Bizim için her zaman böyleydi... Bizi bir araya getiren açıklanamaz bir çekim.

Birbirimizi okşayarak birkaç ağır saniye geçiriyoruz, parmaklarım saçlarında ve onunki çenemden boğazıma doğru ilerliyor. Ve sadece bakıyoruz, *hissediyoruz*.

Sonunda buradayız. Yerimize oturduk. *Bütün olduk*.

Kyran alt dudağımı birkaç kez öperken ben burada öylece uzanmış nefes alıyorum, her tarafım bulanık ve sıcak. Haftalardır ilk kez *mutluyum*. Çünkü erkeğim geri döndü ve kendini iyi hissediyor. Başardık. *Oyunu kazandık*.

Geri çekiliyor, ben de ellerini tutup çekiliyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Dudağını ısıyor, bacaklarını birbirine bastırıyor ve bu bir şekilde şimdiye kadar gördüğüm en ateşli ve en sevimli şey, onun içinden fişkırان döllelerini hissederken kıvrınmasını izlemek. Yavaşça ayağa kalkıp elini tutuyorum ve avucunu öpüyorum.

Sırıtıyor, gözleri arkamdaki bir şeye kayıyor. Kaşları çatılıyor ve tüm çizimlerimi fark ettiğini anlıyorum.

"Ah... evet," diye mırıldanıyorum, o resimlere uzanırken. "Onları ben yaptım... Yani, sadece seni özlüyordum, o yüzden..." Sesim kesiliyor ve yutkunuyorum.

"Avi..." diye nefes alıyor, artık buruşmuş ve terimizle kaplanmış kâğıtları karıştırırken. "Bunlar *inanılmaz*."

Başımı sallayarak alay ediyorum. "Onlar sadece eskiz."

"*Bunlar sadece eskiz mi?*" Bana bön bön bakıyor. "Çizgilere bak... Vay canına." O yokken yaptığım tüm çizimleri karıştırıp duruyor.

Ve bazılarını daha önce yaptım... yurttta, hala teorik olarak
Hayranlar için lanet olsun.

Bazıları sadece gözleri ya da ağzı. Bazıları tüm yüzü, bazıları sadece vücudu. Uyurken, gülümserken, kaşlarını çatarken, sevişirken ve boşalırken çizdiklerim var. Muhtemelen Kyran Harbor'ın elliye yakın çizimi var, bu da itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir ona saplantılı bir şekilde ilgi duyduğumu bir kez daha kanıtlıyor.

"Bunca zamandır beni çiziyordun... değil mi?" diye fısıldıyor, ısıltılı gözlerini bana kırıpıştırarak.

"Bir nevi..." Ben mırıldanıyorum ve o sırıtıyor. Bunu görmek o kadar hoşuma gidiyor ki içimden "*Tamam*, evet. Bir süredir sana aşığım... belli ki."

Kyran suratını asıyor ve kollarını omuzlarıma atarak bana sarılıyor. Ve sahip olduğum tek gerçek içgüdü gibi, kollarım beline dolanıyor ve ona sarılıyorum.

"Korkarak harcadığım onca zaman için özür dilerim," diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Bunun için asla özür dileme. Sen dünyadaki tüm zamana değersin bebeğim. Senin için yıllarca bekleyebilirdim."

Önce yanağımı, sonra boynumu öpüyor, "Resimler bende kalabilir mi?" diye sorarken usulca nefes alıyor.

Kıkırdıyorum. "Senin için daha iyilerini yapabilirim..." "Bunları sevdim."

Ve onun sözleri bana bir fikir verdi.

Geri çekilip çenesini avucumun içine alıyorum. "Hadi gidip temizlenelim, bebeğim. Sana göstermem gereken bir şey var."

CHAPTER THIRTY-TWO

**Kyran Harbor'ın Avi Vega ile "ilişkisi var" Avi
Vega'nın Twizzlers ile "ilişkisi var"**

His_Baby: Ne aptal ama...

Backwardz_Avi: Uzaylım Dünya'ya geri döndü! 🤖

Avi

Beni deliye boyayın. Çünkü şu anda delice, çılgınca, aptalca aşığım.

Erkeğim *geri döndü* ve ona neler yaptığımı göstermek için heyecan içinde zıplıyorum.

O yokken üzerinde çalışıyordum. *Yani, saplantılı çizimler dışında.*

Dürüst olmak gerekirse, çizimleri bu kadar çok sevmesine şaşırdım. Hepsini bir duvara asarsanız, delilerin çalılıklarında otuzbir çektikleri ünlüler için yaptıkları türden bir psikopat tapınağı gibi görünür.

Kim bilir, belki de Kyran'a o seviyede takıntılıyım. Ama o bunun sevimli olduğunu düşünüyor, o yüzden böyle devam edeceğiz.

Duş aldıktan sonra, ki bu olması gerekenden çok daha uzun sürdü çünkü ağızlarımızı birbirimizin siklerinden uzak tutamıyorduk, üvey erkek kardeşimi bir Uber'e bindirdim ve Somerville'deki Davis Meydanı'na getirdim. Yol boyunca el ele tutuştuk, birbirimize kalp gözleriyle baktık... Mide bulandırıcı derecede tatlıydı ve ben bunun için yaşıyorum.

Kyran'la aramızdaki ilişkinin her zaman şu anki kadar mükemmel olmayacağını biliyorum. En başta ayrılmasına neden olan meseleler hakkında hâlâ konuşmadık. Ama hiç olmadığım kadar mutlu görüldüğü gerçeğini inkar edemem.

onu daha önce gördüm. Şu anda birlikte olduğum Kyran'ı tanıyorum... Birlikte yalnız olduğumuzda, arabalı sinemada ya da Rose Bowl sonrası partide beni herkesin önünde öptüğü zamanki gibi küçük bakışlardan tanıyorum.

Ve artık *bunun* gerçek Kyran olduğunu biliyorum. Gülümsüyor ve kahkaha atıyor, kendi güvensizlikleri yüzünden bana saldırmıyor ya da onu mutlu eden şeyleri inkâr etmek için kendini zorlamıyor.

Gerçek Kyran sonsuz derecede daha merkezde, huzurlu ve neşeli görünüyor. Her zaman böyle olacağını düşünecek kadar saf değilim. Sonuçta o kadar travmatik bir şey yaşadı ki, ikinci bir kişiliğe sahip olması çok mantıklı. Acısını tekrar yaşamasını engelleyen bir kalkan gibi.

Ama dürüst olmak gerekirse, onun tüm versiyonlarına aşık oldum. Kyran Harbor'ın her tonunu, her gün, ne şekilde hissediyor olursa olsun istiyorum.

Köşeyi dönerken, parmaklarımız hâlâ birbirine dolanmış halde, "Pekâlâ... Gözlerini kapat." diye mırıldandım.

"Demek bu da *o* sürprizlerden biri?" Bana sırtıyor.

"Evet canım," diye mırıldanıyorum ve o da kıkırdıyor. "Kapat şu lanet gözlerini yoksa onları kapatmak zorunda kalacağım."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Şu anda oldukça otoriter davranıyorsun. Paramı geri istiyorum."

"Birdenbire şakalar yapmaya başladın," diye takılıyorum ve o da biraz daha gülüyor. "Sanki sen yokken bedenlerimizi değiştirmişiz gibi."

"Mmm... Senin bedeninde olmak istiyorum," diye gürlüyor ve kemer halkalarımın biriyle beni kendine doğru çekiyor.

"Şu anda tamamen çok taze davranıyorsun." Dudaklarını boynumda hissettiğimde kirpiklerim titriyor. "Sana önemli bir şey göstermeye çalışıyorum."

Ellerini üzerimde gezdirerek sızlanıyor. "Özür dilerim... Seni çok özledim. Dünyada tek istediğim sana dokunmak olduğu halde haftalarca sana dokunmadım. Kaybettiğim zamanı telafi etmeliyim."

"İnan bana, o duyguyu biliyorum süperstar," diye nefes alıyorum, kulağıma gülümsediğini hissediyorum.

"Bana hâlâ böyle hitap etmene bayılıyorum," diye mırıldanıyor, ben de kıkırdıyorum. "Bu bana aynı banyoyu paylaştığımız zamanlarda tüm şampuanımı kullanarak beni delirtmeni hatırlatıyor."

"Tamam, öncelikle o *benim* şampuanımdı..." Nefes nefese. "Sen kafayı yemişsin!"

"Hayır! Kendim için aldım!"

"Avi, alınma ama sen çoğu zaman pişmiştin. Senin kendi şampuanını aldığını hiç görmedim. Sadece herkesten çalıyorsun." Bana dikkatle bakıyor.

Bir mağazaya girip şampuan satın aldığım *herhangi bir* örneği düşünmeye çalışırken bakışlarım daralıyor. Ama hiçbir şey bulamıyorum.

"İyi... Haklı olabilirsin," diye homurdanıyorum ve dudakları kıvrılıyor. "Ama bunların hiçbir önemi yok. Öngörülebilir gelecekte şampuanını alıyor olacağım, buna alışsan iyi olur."

Bana göz kırpmıyor ve bariz bir sırıtmayı engellemek için dudağını ısırtıyor. "Benimle tekrar yaşamak istediğini söyleme şeklin bu mu?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. *Yok artık*, onunla yaşamak istiyorum. Onunla her gün birlikte olmak, seks rüyalarının gerçeğe dönüşmesi gibi geliyor. Ama bunun onun istediği bir şey olduğundan henüz emin değildim.

"Sen... birlikte yaşamamızı istiyor musun?" Parmak ucum kalbinin üzerinde bir sekiz rakamı çiziyor.

Kyran'ın dudakları, gözlerindeki parıldayan heyecanı tamamlayan bir gülümsemeye dönüştü. "Bence seninle yaşamak gelmiş geçmiş en eğlenceli şey olurdu. Yatakta birlikte uyanabilir, eski girip çıkmalardan biraz yapabiliriz..." Ben kıkırdıyorum, o da gülümsüyor. "İç çamaşırlarımızla krep pişirmek, kanepeye sarılıp film izlemek... Hangi yemeği sipariş edeceğimizi tartışmak."

Onun dayanılmaz sevimliliği karşısında başımı sallayarak tekrar gülüyorum. "Ash Holloway ortaya çıkıp her şeyi mahvetmeden önce 446'da yapabilmenin eşiğinde olduğumuz gibi mi demek istiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Evet. Kesinlikle."

"Tamam o zaman." Çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Anlaştık. Birlikte yaşayacağız. Kendi evimize."

Kyran neredeyse yerinde zıplıyor, bana sarılıyor ve yüzümü öpüyor. Cidden, onu mutlu etmek böyle bir şeyse, sanırım onu şımartmayı bir kariyer haline getirmem gerekebilir.

Ve en iyisi de, o bana sevgi yağdırırken insanlar sokakta yanımızdan geçiyor ve o bunu hiç umursamıyor. Sonunda *gerçek* bir ilişki yaşıyoruz, açık açık. *Benim bir erkek arkadaşım var!*

Bir portaldan başka bir boyuta geçmiş olabilirim. Ama her neyse. Ben kalıyorum.

"Kyran, ciddi," diye sızlanıyorum, onu üzerimden sıyrarak. "Sürprizimi raydan çıkarıyorsun..."

"Özür dilerim," diye cıvıldıyor, geri çekiliyor ve elleriyle gözlerini kapatıyor. "Çok üzgünüm, meleğim. Yolu göster."

Onu kolundan tutup birkaç adım yürüterek diğer köşeden restoranın yan tarafına geçirirken sırtışım *aşk bakiresini* gösteren bir neon tabela gibi.

Bir an için ona bakıyorum, gururla gülümserken bir yandan da sinirle kıpırdanıyorum, "Tamam... Bakabilirsin." diye nefes alıyorum.

Kyran'ın elleri gözlerinden uzaklaşıyor. Gözleri genişleyip çenesi düşerken onu dikkatle izliyorum, spreyl boyalı dev duvar resmini inceliyor.

"Avi... Aman Tanrım..." Ses tonundan huşu damlıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

"Mhm." Yanağımın içini çiğniyorum, umarım hoşuna gider.

o.

Hoşuna gidiyor, değil mi? Yani, en iyi şey olmadığını biliyorum, ama... o Muhtemelen hoşuna gitmiştir.

"Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem şey!" diye soluk soluğa bana dönüyor.

Midem bulanıyor ve ürkek bir gülümseme bırakıyorum. "Gerçekten beğendin mi?"

"*Beğendin mi?* Bu inanılmaz!" İnançsızca kıkırdıyor ve duvara yaklaşıyor. "Bak, işte ben!"

Bir kahkaha attım. "Evet, bu sensin, süperstar."

Duvar resmini incelemeye dönmeden önce bana bakıp gülümsüyor. Ve onu *bizim* yapmak için içine koyduğum tüm küçük incelikleri.

Davis Square'deki bu harika Asya füzyon mekânı Chow Down'ın sahipleri duvarlarına bir duvar resmi yapacak yerel bir sanatçı arıyorlardı. Frankie bunu duymuş ve onlara benim numaramı vermiş ve tabii ki bunu yapmaktan heyecan duydum. New York'tan ayrıldığımdan beri sokak sanatı ya da grafiti yapmadım ama her gün tonlarca insanın görebileceği bir yerde büyük bir duvar resmi yapmak hep hayalim olmuştur.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

İşin en güzel yanı ise Bette ve Tony Chow'un büyük bir kolej futbolu hayranı olmaları. Bu yüzden onlara Kyran için özel bir şey yapmak istediğimi söylediğimde, Eagles'ı ve galibiyetimizi portreye dahil etme fikrine takıldılar.

"Ve bu da sensin, değil mi?" Kyran gökkuşağının üzerinde süzülen, kafasının etrafında kalpler olan kartalı işaret ediyor. "Eşcinsel kartal mı?"

Güldüm ve başımı salladım. "Affedersiniz. Ben biseksüelim, unuttun mu?"

"O yüzden mi bu eflatun, mor ve maviyi buraya yaptın?" Sırıttıyor ve ben de başımı sallıyorum. "İşte Robin," diye mırıldanıyor. "Gerçek Robin gibi maske ve pelerin takıyor!" Ben de başımı sallıyorum. "Ve bir yarasa sinyali var, ve Bay Freeze... Ooh, Vincent Vega Twizzlers'dan yapılmış bir sahnede twist yapıyor!"

Kıkırdıyorum. *Cidden, biraz ağlıyor da olabilirim.*

"Avi, bu çok iğrenç! O kadar çok ayrıntı var ki... Her şeyi bulmak için saatlerce bakmam gerekecekmiş gibi hissediyorum. *Waldo Nerede* gibi."

"Şey... geri dönmemiz gerekecek." Kollarımı arkadan beline doladım ve ensesini öptüm. "Belki buralarda bir yer bile tutabiliriz... Böylece her zaman görebiliriz."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sana aptalca aşık gibiyim."

"Bebeğim... Sana *moron* gibi aşığım." O kıkırdarken ben dudaklarını öpüyorum. "Aç mısın?" Kıçını kasıklarına sürterek başını sallıyor. "*Yemek için, Kyran.*"

"Oh, evet. Açlıktan ölüyorum," diye kıs kıs güler.

"Tamam... Seni bir randevuya götürmeme ne dersin?"

Kollarımda dönüyor. "İlk resmi randevumuz mu?!" "Evet."

Arkası dönük şapkaının kenarından çekiştiriyor. "Peki o zaman. *Şımart* beni, Backwardz Avi."

Çenesini kavrayarak dudaklarını usulca öpüyorum. "Senin için her şeyi yaparım, Sadece Bebeğim."

Saatler sonra, gelmiş geçmiş en iyi ilk randevudan Brighton'a dönüyoruz, eller hala kenetli, midelerimiz kalplerimiz kadar dolu.

Chow Down'da akşam yemeği yedik ve neredeyse mekanı kapatacaktık, uzun süre orada kaldık, güneşin altındaki her şey hakkında konuştuk, birbirimize ayrı kaldığımız süre boyunca olan her şeyi anlattık.

Hatta danışmanlık almaya başladığı ve ailesiyle yüzleştiği için Kyran'la ne kadar gurur duyduğumu dile getirebilirim. Ve Tom ile işlerin nasıl sonuçlandığının şoku

kesinlikle gecenin en büyük sürpriziydi.

İyi bir kefarete hikayesine bayılırım ve Tom da bu yolda ilerliyor gibi görünüyor ki bu beni gerçekten mutlu ediyor. Annemle ilişkisinin bozulmasında daha fazlası olduğuna eminim, bu yüzden bunu çözmeye çalışmalarını falan istemiyorum. Kyran'ın bana anlattığına göre, babasının yapması gereken kendi vicdan muhasebesi var ve bence annem eninde sonunda onu mutlu edecek babama daha çok benzeyen birini bulacak.

Boşanmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum, özellikle de sadece birkaç yıl sonra. Ama evlilik zaman kaybı değildi, hem de hiç değildi. Çünkü hiç bir araya gelmemiş olsalardı, Kyran'la asla tanışamayacaktım.

Hayat dediğimiz bu kozmik oyunda mükemmel bir atış.

"Rose Bowl'dan beri hiç sigara içmediğine hâlâ inanamıyorum," diyor Kyran yatağında uzanırken, başı kalbimin üzerinde, parmaklarım saçlarında. "Aslında sigara içmenden hiç nefret etmediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, biliyorum," diyorum o elimle oynayıp avucumda çizgiler çizerken. "Sadece ona çok fazla bel bağladığımı düşünüyorum. Herhangi bir şey için maddelere bel bağlamak asla iyi değildir."

"Bu çok akıllıca meleşim," diyor, özellikle bir satıra odaklanarak.

"Hangi sokak bu?" Ona usulca soruyorum.

Bana bakıyor. "Bu bizim sokağımız. Yaz Sokağı." Parmağının ucunu üzerinde gezdiriyor. "Burası seninle ilk tanıştığım yer... Senden nefret ettiğimi sandığım ama aslında... gizliden gizliye senden hoşlandığım yer." Sırıtiyorum, o da dudağını ısırtıyor. "Burası Noel arifesinde beni bulduğun yer... Bana paltomu getirdiğinde ve beni kendine yakın tuttuğunda." Gözleri gözlerimi tutuyor ve itiraf ettiği her şeyi o altın ve yeşil kürelerde hissedebiliyorum. "Sana aşık olduğumu o zaman anladım... O zamanlar bunu itiraf edemezdim. Ama o gece bir şeylerin değiştiğini anladım. Artık bunu hayranlar için yapmıyorduk... eğer başladıysak bile. O gece sanki içimde bir şalter attı ve artık sana karşı hissettiklerimden korkmuyordum."

Ona göz kırpmıyorum, söylediği kelimeleri içime çekiyorum.

"Hâlâ geçmişimden korkuyordum, evet. Bir erkeğe aşık olmamın ne anlama gelebileceğini düşündüğümünden korkuyordum. Her şey yüzünden..." Sesi kesiliyor ve ben başımı sallayarak saçlarını sakınleştirici fırçalarla okşuyorum. "Ama artık bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğinden korkmuyordum. Çok *daha fazlasını* istedim. Ve bu bana çocukluğumu hatırlattı..."

Kyran avucuma bir öpücük konduruyor. "Seninle bazı şeyleri paylaşmak istiyorum Avi... Çünkü bundan korkmayacağını ve beni daha az sevmene neden olmayacağını biliyorum. Bunu artık *biliyorum*."

"Seninle ya da yaşadıklarınla ilgili hiçbir şey seni daha az sevmeme neden olamaz bebeğim," diye fısıldıyorum ve o da başını sallıyor.

"Ama sana söylediğimde, bu konuda *Avi* olmanı istiyorum," diye mırıldanıyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Kıkırdıyor. "Demek istediğim... bana farklı davranma. Etrafımda dolanma ya da beni sözlerinle şımartma. Sen bir danışman değilsin, sen benim erkek arkadaşımsın ve ben seni olduğun gibi seviyorum. Bu yüzden sana bir şeyler söylediğimde, sadece *kendin olmanı* istiyorum. Şakalar yap, alaycı ve şapşal ol. *Lütfen*... sadece bana acıma."

Bunu bana söyleme ihtiyacı duyması bile kalbimi acıtıyor ama nereden geldiğini anlıyorum. Kumlu saçlarını alına döküldüğü yerden iterek başımla onaylıyorum.

"Söz veriyorum, sana asla acımam bebeğim. Yani, bana söyleyeceğin şey hakkında ne kadar şaka yapmak isteyeceğimden emin değilim ama sana asla farklı davranmam. Sen *Kyran'sın*, benim ilk aşkımsın. Terk edilmiş lunaparkıma gelen tek kişisin."

Gülüyor, vücudu benimkinin üzerinde titriyor ve ayak parmaklarımı zevkle oynatıyor.

"Bu arada bu lunapark o kadar da ürkütücü ve köhne görünmüyor," diye takılıyor. "Olduğundan çok daha korkunçmuş gibi gösterdin." "Evet, şey... bunu söyleyen *Texas Chainsaw*'i izleyen adam *Katliamı* rahatlatıcı bir film olarak."

"Beni rahatlatıyor," diye iç geçiriyor ve ben kıkırdıyorum. "Biseksüel olabileceğini ilk fark ettiğinde kaç yaşındaydın?" diye sormadan önce bir süre sessiz kaldı.

Alt dudağımı çiğniyorum ve bana bakmasına yetecek kadar uzun süre sessiz kalıyorum. "Bu konuda yalan söylediğimi düşüneceksin ama yemin ederim ki gerçek bu..." Kaşını kaldırıyor. "Dört yıl önce. Seni ilk gördüğüm zamandı."

Başını sallayarak kahkahalar atıyor. "Bunun doğru olmasına imkan yok!"

"Yemin ederim öyle! Daha önce hiç kimseye sana baktığım gibi bakmamıştım. İtiraf etmek istemedim, çünkü çok kötüydün ve benden nefret ediyordun."

çok." Suratını asıyor, ben de başparmağımı dudaklarına götürüyorum. "Ama bu doğru. Aslında ilk başta eşcinsel olabileceğimi düşünmüştüm."

"Ama hala biseksüel olduğun gerçeğine sadık kalıyorsun?" Sırıttıyor.

"Takıldığım kızlarla takılmayı seviyordum." Omuz silkiyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, *bi* diyebilir miyim onu bile bilmiyorum... Pan ya da omni olabilirim. Etiket istemiyorum. Kendime queer diyeceğim çünkü konu birine ilgi duymaya geldiğinde cinsiyetin benim için bir rol oynadığını düşünmüyorum. Görkemli David Rose'dan alıntı yaparsak, ben şarabı severim, etiketi değil."

Kyran sevgi dolu bir gülümsemeyle dudaklarını büzüyor ve üstüme yuva yapıyor. "Bunu senin için seviyorum meleğim."

"Peki ya sen?" Saçlarını biraz daha okşadım. "Sen de kendi payına düşen kızlarla takıldın... Bana nasıl hissettiğini anlat."

İç çekiyor. "On iki yaşına basmadan hemen önce eşcinsel olduğumu anladım."

Bu açıklama karşısında kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bu Kyran hakkında hiç bilmediğim bir şeydi... Birlikte olduğu onca kız yüzünden hep biseksüel olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi tamamen eşcinsel olduğunu ve bunu çocukluğundan beri bildiğini söylüyor.

"Ve açık olmak gerekirse... Ben sadece iki kızla yattım." Bana sert bir bakış attı.

Kirpiklerim titriyor. "Gerçekten mi?" Başını sallıyor. "Ama partilerde ve Instagram'da hep farklı kızlar sana asılıyordu."

"Insta-stalker" kelimelerini gizlemek için öksürüyormuş gibi yapıyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da gülüyor. "Birkaç kişiyle daha takıldım ama toplamda... beşten fazla değil. Sanırım bu yüzden Becca ve Lexi gibi ilişki isteyen yapışkan kızlara yöneldim. Çünkü beni kendilerine bağladıklarında rol yapma konusunda endişelenmeme gerek kalmıyordu."

"Bebeğim," diye nefes alıyorum, çenesini okşayarak. "Hiçbir fikrim yoktu. Çok yetenekli olduğun çok açık." Dudağını ısırarak kıkırdıyor. "Sen *Django* seviyesindeki Leo'sun!"

Yüzü aydınlandı. Ben homurdanırken o "Vay canına! Teşekkür ederim," diye cıvıltıyor.

Tanrım, onun hakkında bir şeyler öğrenmeye bayılıyorum. Hayatının bu mahrem ayrıntılarını paylaşmasını dinlemekten bıkaçağımı hiç sanmıyorum... Nihayetinde trajik olsalar bile. Bana sırrını açtığı için kendimi çok özel hissediyorum.

"Erkeklerle, arkadaşlarıma bakmayı kızlara bakmaktan daha çok sevdiğimi fark ettim. Cinsel bir şey değildi ama içimde bir gün bir erkekle çıkmak istediğime dair bir his vardı. Ama sonra, olanlardan sonra... Hepsini

bastırdım ve doğru değilmiş gibi davrandım. Öyle bir gömdüm ki

Bir süre sonra *kendimi* kızlardan hoşlandığıma ikna ettim. İnkâr çok yoğundu ve bunun nedeni bana söylediği bir şeydi. Beni istismar ederken söylediği bir şey."

Kelimeleri yutkunarak söylemesi kalbimi ikiye bölüyor. Ama bunun onunla olan ilişkimi etkilemesine izin vermeyeceğim, çünkü bunu istemediğini biliyorum.

O hala benim Kyran'ım, ne olursa olsun.

"Konuyu açtı... beni erkeklere bakarken nasıl gördüğünü anlattı," diye devam ediyor. "Sanki benimle ilgili bir sır biliyordu ve bunu bu yüzden yapıyordu. Eşcinsel olduğum için bana böyle şeyler yapmasına izin vermem gerektiğini söyledi. Sanki bu bir kefaretmış gibi."

Kyran bir an sessizleşti ve ben gürledim, "Bebeğim..."

Gözlerinde kırılganlıkla bana bakıyor.

"Bu arabayı yapıyordum. Zamanda yolculuk yapan Delorean gibi bir şey. Zamanda geri gidip senin için bu herifin taşaklarını tekmeleyebilirim."

Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirliyor ve kıkırdayarak başını sallıyor. Ama onunla şakalaştığım için gözlerindeki minnettarlığı görebiliyorum. Onun istediği de bu... Ve bunların nasıl hissettirdiğini bildiğimi söyleyemem ama ağır şeyleri hafifletmemi istemesini anlayabiliyorum. Ne de olsa benim işim bu.

O çıldırdığında saha kenarında ayaklarını sürüyen ve yumruk sallayan benim... Kafası karıştığında onunla şakalaşan ve dalga geçen benim.

Bana ihtiyaç duyduğu her an onun maskotu olmaktan mutluluk duyuyorum.

Melek Avi bebeğiyle ilgileniyor.

"Bebeğim..." diye mırıldandı, bana bakarak. "Bilmeni isterim ki o aslında hiçbir zaman... Yani, bana bir şeyler yaptı ama..."

"Aşkım," diye fısıldıyorum yüzünü tutarak. "Önemli değil."

"Hayır, biliyorum. Ama bilmeni isterim ki," diye iç geçiriyor yorgun bir ifadeyle, sanki birkaç dakika bu konulardan bahsetmek bile yelkenlerini suya indiriyormuş gibi. "Sen benim ilkimdin, Aviel. Söz veriyorum."

"Bunu *biliyorum*," diyorum ona kesin bir ifadeyle. "Bana bekaretini vermen hayatımın en güzel gecesi idi."

Küçük bir kahkaha atarak sırtıyor. "Bridget restoranda söylediklerini söylediğinde yüzünün aldığı şekli hatırlıyorum da... Sana yalan söylediğimi ya da bir şeyler sakladığımı düşünmeni istemedim."

"Ben öyle düşünmemiştim, güzelim."

Dudağını çiğneyerek başını sallıyor. "Bridget erkeklerden hoşlandığını biliyordu. Yani, ona hiçbir zaman açıkça söylemedim ama o bunu anladı. Her şeyden sonra ailemize bu kadar kızmasının bir başka nedeni de buydu. Çünkü babam onlar kavga ederken duymamam gereken birkaç yorum yapmıştı, tacizin beni eşcinsel yaptığına dair..."

Gözlerimi deviriyorum. "Aptal saçmalığı."

"Biliyorum, değil mi?" diye alay ediyor. Ama sonra gözleri yumuşar. "Yine de şimdi deniyor. Onunla gurur duyuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bence şalteri indirmesinin bir nedeni de sensin."

"Ben mi?"

"Evet. Aileme sana aşık olduğumu söyledim ve sanırım bu babamı etkiledi. Senden çok hoşlanıyor, Avi. Senden her zaman hoşlandığı çok açık. Evlendiklerinde *beni* bu kadar hayal kırıklığına uğratmasının bir nedeni de buydu... Çünkü sen onun olmamı istediği oğlun tam tersi, kaygısız bir sanat ineğiydın ama yine de senden hoşlanıyordu."

"Baban kötü bir insan değil," diye gürlüyorum. "O da herkes gibi kusurlu ve bazı korkunç hatalar yaptı. Ama onlar yüzünden yanmayı hak etmiyor."

Kyran derin düşüncelere dalmış gibi bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Keşke doğrularımı yutmak için bu kadar zaman harcamasaydım," diyor. Başını iki yana sallıyor. "Çıktığım, hatta flört ettiğim kızları düşünüyorum da... koreografisi yapılmış bir performansla dönüştü. Ve amcık yeme..."

Sertçe göz kırpmıyor ve başını sallıyor.

Kendime bile engel olamıyorum. Başımı geriye atıp öyle bir gülüyorum ki, o da bana sırtıyor. "Çok mu am yedin?"

"Çok değil..." Sırtıyor. "Ama kesinlikle ben yaptım."

"Ve?"

"Benim için değil," diye iç geçiriyor.

Bu şu anda aklımı başımdan alıyor.

"Aman Tanrım, Frankie'ye karşı bu yüzden bu kadar tereddütlü görünüyordun!" Ona bak a kaldım ve o da kıkırdadı.

"Seni düşünürken çok sertleşiyordum," diye fısıldıyor, üstümde kıvranırken. "Pantolonunun içindeki elini düşünüp durdum, içten içe sikini dışarı çıkarmanı ve belki de... onunla bana dokunmanı diledim."

Ona bakarken göğsümde bir uğultu yükseliyor, gözlerimde şehvet, aşk ve saf şaşkınlık. "Buraya gel, lütfen..."

Çenesini tutmama ve tatlı, dürüst ağzını kendime çekmeme izin vererek üzerime doğru kayıyor. "En iyi arkadaşımla yaptığımız aptal üçlü seks sırasında başka ne düşündün?"

Dudaklarıma gülüyor. "Elin benimkine dokunurken... İkimiz de onu parmaklarken. Parmaklarını çıkarıp emmeme izin versen nasıl olurdu diye hayal ettim."

"Mmm... gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Evet ama vajinasını tatmak için değil tabii ki. Sadece gerçekten senin bir şeyini emmek istedim."

Dudaklarımdan bir sızlanma çıkıyor ve o buna gülüyor. "Şu anda beni öldürüyorsun. Tanrım, bebeğim, senin için *her şeyi* yapardım... O noktada bunu çok istedim."

"Evet?" Çenemi öpüyor, kulak mememi dudaklarının arasına alıyor.

"Evet... Sen bana yeşil ışık yakar yakmaz, ağzım sulanmaya başladı. bunun için."

Ellerim kışını tutmak için aşağı inerken kıkırdıyor, dudakları ve dili kulağımla oynuyor. "Sanırım babamın işinin batması çok iyi bir şey, ha?"

"Oh evet. Hayranlar olmasaydı, asla bir araya gelemeyebilirdik. Ya da aşık..."

"Yaptığımız her şeyin hâlâ... hayranlar için olduğunu mu söylüyorsun?" diye kulağıma fısıldıyor, ben de sırıtıyorum.

"Bu bizim için," diyorum ona, kalbim bu adama karşı çılgınca, neşeli bir sevgiyle dolu... "Ama bizi buraya getirdiler."

İç çekiyor. "Arkadaş Ülkesinin

Dışında..." "Ve Boyfriend Park'a."

Gülüyor ve ben de bu sırada onu öpüyorum.

Kyran ve Avi, hayranları için birbirlerine aşık oluyorlar.

KYRAN'S EPILOGUE

Nickstix66: Backwardz sen gelmiş geçmiş en şanslı adamsın

Am_luv13: His_Baby sen bir ilham kaynağısın!

A_side_of_steve: Backwardz_Avi & His_Baby geri dönüyor! Açılmak ve ilişkinizi açıklamak... Hayatımı yarattınız!

3 Ay Sonra...

"Ooh, evet, bebeğim. Salla o kıcı."

Yüzümü yorganın daha derinlerine sokarak kalçalarımı oynatıyorum, dizlerimden destek alarak geriye doğru, havaya doğru bir tür twerk yapıyorum.

"Tamam... Bekle. Ereksiyonumu ayarlamam lazım," diye gürlüyor Avi ve ben gülüyorum. "Sadece şu lanet videoyu kaydet!" Kıkırdamalarımın arasından ona bağıyorum.

"Anladım," diye iç geçiriyor ve ben de ona kimsenin yemeyeceği bir bakış fırlatıyorum. Çok sevgi dolu. Telefonunu yatağa fırlatıyor, sonra üzerime sürünüyor, bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde sabitliyor ve bana sarılıyor. "Bence bu bize daha fazla beğeni kazandırır..."

Aletini benimkine sürüyor ve ben titriyorum.

"Yaramazlık yapma." Ona sırtıyorum. Suratını astı. "Sanırım Hayranlara uygun bir uğurlama yaptık. Bundan sonra 13 yaş üstü içerikle yetinmek zorunda kalacaklar."

"Biliyorum, tüm o görkemli paranın rüzgarda uçtuğunu hayal ediyorum," diye mırıldanıyor.

Üzerime eğiliyor ve sözlerini düşünerek karın kaslarının her bir taşını öpüyorum.

Üç ay önce Avi ve ben pes ettik ve OnlyFans için yeniden içerik üretmeye başladık. Anlaşıldığı üzere, sanırım sadece geçici olarak devre dışı bıraktığı için hesabını eski haline getirebildi. Bir ceza ücreti vardı, ancak açık olduğu anda kazanmaya geri döndüğümüzle karşılaştırıldığında önemsiz bir şeydi.

Elbette videolarda ben olduğum biraz belliydi ama yüzüm bulanık olduğu için bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu. Biraz daha para biriktirmek için yeterince uzun süre devam edebileceğimizi düşündük ve sonra ikimizin tüm videolarını sildik ve o da bunu tek başına bir hesap olarak tutabilirdi.

Ve biz de öyle yaptık. İki hafta önce, Avi'nin solo hesabına geri döneceğini ve gizemli **Not_Your_Baby**'nin artık videolarda yer almayacağını herkese bildirdik.

Ama asıl mesele şu. Hesabı ilk kez devre dışı bıraktığımızdan beri, insanlar bizim için yaygara koparıyor. Ve sadece seksi zamanlar için değil... Bizi bir *çift* olarak birlikte görmek istediler. Bu yüzden Instagram'da içerik üretmeye başladık, makaralar ve bunun gibi şeyler, sadece etrafta dolaştığımız, aptal ve aptal olduğumuz ve aşık olduğumuz. Ve bunun için para alıyorduk.

Kyran ve Avi, sosyal medya çifti, neredeyse her videoda milyonlarca kez izleniyor. Bu sayede Avi artık tam zamanlı işi olan sanatına, ben de bu yaz başlamak üzere olduğum hayatımı değiştirecek büyük etkinliğe odaklanabiliyorum...

NFL.

Bu doğru... Oğlunuz geçen hafta seçildi. İki ay sonra Philadelphia Eagles'ın ikinci yedek oyun kurucusu olarak eğitim kampında olacağım.

Bir Eagles'tan diğerine... *Bu hayatınızın tesadüf mü, ne?*

Her şey hâlâ bir rüya gibi geliyor. Arandığımı ve bayılacak gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Üçüncü tur draft seçimi. Beni kabul eden her yere gitmeye hazırdım ama söylenenlere göre ya Philly ya da New York'a gidecektim.

Philly kazandı.

New York'a gitmeyecek olmama rağmen Avi çok heyecanlandı. New York'a geri dönmeyi çok isterdi ama o zaman Philly de bir o kadar havalı olacak. Zaten New York'un Boston'u gibi, bu yüzden gerçekten heyecanlıyız.

Çok seyahat edeceğiz ama buna da aldırıyor. Bu yolculukta benimle birlikte olacağı, beni neşelendireceği ve destekleyeceği için çok heyecanlıyım. Çünkü o benim yardımcım, *ortağım*, maskotum... Benim *tatlı, çilek aromalı meleğim*.

Önümüzdeki hafta Federal Hill'de bir şehir evi için evrak işlerini tamamlayacağız ve Avi'nin şimdiden eve vardığımızda yapmamız gereken şeylerin bir listesi var

Philly'ye.

Hannah'dan ayrılmak onun için zor olacak. Onu yanımızda getirmeyi bile teklif ettik ama Boston'daki işini seviyor ve Cambridge'de kendine güzel bir yer buldu bile, o yüzden kalmaktan memnun. Her ne kadar Avi'nin onu özleyeceğini bilsem de, *kartal kanatlarını* biraz açma zamanının geldiği konusunda ısrar ediyor. *Çok şirin.*

Her zaman en iyi arkadaş olacaklar ama bu maceraya birlikte çıkıyoruz. Sadece ikimiz. Biz... ve hayranlar.

"Merak etme meleğim," diye mırıldanıyorum, o titrerken göğsünü yalıyorum. "NFL oyun kurucusu erkek arkadaşın senin için pastırmayı eve getirecek."

"Bir futbol karısı olmaya niyetliyim," diye alay ediyor ve ben kıkırdayarak onu üzerimden atmaya çalışıyorum. Ama o hâlâ ağırlığıyla beni yere sabitliyor.

Oyalanmakla o kadar meşgulüz ki ayak seslerini bile duymuyoruz. "Çocuklar, ben gidiyorum-Aman Tanrım! Çok özür dilerim!"

Babam eliyle gözlerini kapatırken gözlerim kapı aralığına kayıyor ve sanki patlamak üzereymiş gibi odadan uzaklaşıyor.

Avi histerik bir kahkaha patlatıyor ve ben azarlarcasına başımı sallıyorum. "Çekil üstümden! Bak ne yaptın... Babamı dehşete düşürdün."

Ben aceleyle kalkıp pantolonumu giyerken Avi yatakta üzerime yığılıyor. "Sakin ol. Geçen gece seviştığimizi duyduğuna eminim. Adımı haykırmaktan vazgeçmedin..."

Ona ters ters baktım. "Bu yanlış. Ben *çılgılık* atmıyordum..."

"Neden iç çamaşırlarımı ağzına tıktığımı sanıyorsun?" diye alay ediyor.

"Çünkü sen pis bir sapıksın." Ona bir bakış attım, o da omuz silkti.

"Suçluyum."

"Hadi gel." Onu kolundan tutup yataktan dışarı çekiyorum. "Lütfen benimle gelip ondan özür dile ki kapıyı ardına kadar açıp seviştığimizi düşünmesin."

Avi iç geçiriyor ve onu yatak odamızdan çıkarıp merdivenlerden aşağı çekmeme izin veriyor.

Son üç aydır Somerville'deki evde babamla birlikte yaşıyorduk ve *evet*, zaman zaman biraz garip oluyordu. Ama gerçekten, birlikte daha fazla zaman geçirmek ve ilişkimizi onarmaya odaklanmak için bunun benim ve onun için en iyi seçenek olduğunu düşündüm.

Okula döndüğümde yurtlara geri taşınmamayı tercih ettim çünkü Avi'den birkaç saatten fazla ayrı kalmaya dayanamıyorum. Guty ile yaşamayı kesinlikle özlüyorum ama kendi evimizi ararken Avi ve Hannah'nın Brighton'daki evine taşınmak daha mantıklı geldi.

Ama sonra düşündükçe, babamın boşanma sürecindeyken o büyük evde tek başına kalmasına daha çok üzölmeye başladım. Ben de ona eşlik etmek için Somerville'e geri taşınmaya karar verdim.

Bu delilik. Bu evde yaşamaktan kaçınmak için yaptığım onca şeyden sonra, şimdi buraya isteyerek döndüm. Ve Avi'yi de yanımda getirdim.

Babamın bunu kabul etmesine hâlâ şaşıyorum. Mümkün olduğunca destekleyici olmaya çalıştığını biliyorum ama oğlunun hemen koridorun üstündeki bir adamla aynı yatağı paylaşması fikri karşısında çıldırmasını beklerdim. Sanırım Avi olduğu için kafasını toparlaması biraz daha kolay oldu.

Tıpkı üniversiteden önce burada yaşadığımız zamanki gibi. Ama şimdi kavga etmek yerine sevişiyoruz, nefret etmek yerine seviyoruz, hem de çok. Ve bir yatak *odasını* paylaşıyoruz... *Avi'nin eski odası, çünkü babamın* *kine en uzak oda orası*. Aslında Davis Square'de bir yer için kira kontratı imzalamak üzereydik.

Askere alındım. Şimdi Philly'ye gitmeden önce evde yaşamak için sadece bir ayımız kaldı. İşin en garip yanı da babamı gerçekten özleyecek olmam - ki bunu *söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim*. Son üç ayda birbirimize gerçekten bağlandık ve *gerçek* bir babaya sahip olmak dünyanın en güzel duygusu.

Gerçi bizi o kadar özleyeceğinden emin değilim, mutfakta telaşlı telaşlı dolaşp ikimizin de gözlerinin içine bakmayı reddettiğine bakılırsa.

"Baba..." Ne kadar rahatsız olduğu belli olduğu için kendi kendime sırtıyorum.

"Ben de tam... size markete gittiğimi söyleyecektim," diyor, aynı postayı tekrar tekrar alıp bırakarak. "Bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Baba, biz bir şey yapmıyorduk," diyorum ona içtenlikle. "Evet, sadece oynuyorduk," diye ekliyor Avi.

Babam elini kaldırdı. "Sorun değil... Bilmeme gerek yok. Benim hatam, kapıyı çalmalıydım."

"Kapı açıldı." Kıkırdıyorum.

"Ben iyiyim. Gerçekten." Bize hızlı ve gergin bir gülümseme attı.

"Mağazada ihtiyacınız olan bir şey olursa haber verin yeter."

"Prezervatif ve kayganlaştırmacı." Avi sırtıyor. "Avi!" Ben havlıyorum, o gülüyor.

"Şaka yapıyorum..." diye iç geçiriyor. "Prezervatif kullanmıyoruz." "Aman Tanrım, dudaklarını zımbalayacağım!" Homurdanıyorum.

"Pekâlâ çocuklar. Bu kadar yeter," diye azarlıyor babam, keyifle sırtarak. Ve ben nedenini biliyorum. *Bu durum üvey kardeş olduğumuz zamanlara çok benziyor.* "Tezgâhın üzerine bir liste bıraktım." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Babam başını sallıyor, listeyi alıp inceliyor. Alnı endişeyle çizgileniyor. "Bunların hepsi abur cubur..." Avi'ye ters ters bakıyor. "Hangi yetişkin adam Pop Tarts yer?"

"Bu benim erkek arkadaşım olurdu..." İç çekiyorum. "Yedi yaşındaki hamile bir çocuk gibi yiyor."

"Ew, bebeğim." Avi yüzünü bana doğru buruşturdu. "Tuhaf."

"Diyorum ki, artık sigara bile içmiyorsun ama hâlâ yirmi dört-yedi saat miden kazınıyormuş gibi davranıyorsun." Ona bir bakış attım.

"Yaşlandığında, tüm bu saçmalıklar peşini bırakmayacak." Babam da söze katılıyor, gözleri Avi'nin gömleksiz gövdesine kayıyor. "O kaslara elveda de."

"Bunun için endişelenmenize gerek yok, Dukes Baba." Sırtıyor. "Bu ksilofon hiçbir yere gitmiyor." Karın kaslarıyla ksilofon çalma taklidi yapıyor ve ikimiz de gözlerimizi deviriyoruz.

"Sen nasıl istersen," diye mırıldanıyor babam, dükkâna gitmek üzere evden çıkarken başını sallıyor.

"Sen bir buçuk aptalsın." Avi ayak parmaklarıyla bacağımı dürtmek için bacağımı uzatırken ona sırtıyorum.

"O gitti... Duşta birbirimizi kaç kez boşaltabileceğimizi görmek ister misin?"

"Mmm... en sevdiğim oyun," diye mırıldanıyorum, ona doğru yanaşıyorum ve kendimi onun büyük, lezzetli kaslı vücuduna sürtüyorum.

Yedikleri konusunda ona çok kızıyoruz ama Avi egzersiz yapmaktan hoşlanıyor. Birlikte yapmaya başladık ve neredeyse bana yetişebiliyor. *Neredeyse dedim.*

Üst katta çalan telefonumun sesi kulağımı yakalıyor. "Ooh, bebeğim, önemli bir telefon bekliyorum."

"Pekala. Atla." Etrafında dönüyor ve ben de sırtarak sırtına atlıyorum, böylece beni üst kata çıkarabiliyor.

Telefonuma cevap verdiğimde ikimiz de nefes nefese gülüyorduk. Muhasebecim arıyor. Kısa bir sohbetten sonra başım dönüyor.

"N'aber süperstar?" Avi soruyor.

"Her şey hazır!" Yerimde dans ediyorum.

"Hangi şey... şehir evi mi, para mı?"

"Para!" Işıldıyorum ve o da benim coşkulu bakışımı yansıtıyor.

"Bebeğim! Bu çok heyecan verici." Belimden tutarak bana sıkıca sarılıyor ve ikimiz birlikte sallanıyoruz.

Bir ay önce, tazminat paramı birkaç özel hayır kurumuna bağışlamaya resmen karar verdim. Bu paranın tek kuruşunu bile kendim için harcamak istemedim ama öylece durup tozlanmasını da istemezdim. Bu yüzden en iyi üç hayır kurumunu seçtim ve muhasebecimle parayı üçe bölüp üç bağış yapmak üzere anlaştım.

Biri RAINN'e, çünkü istismarım hakkında biriyle konuşmak istediğimde bana çok yardımcı oldular, biri Trevor Projesi'ne, çünkü LGBTQ+ gençler için harika şeyler yapıyorlar ve biri de It Gets Better Projesi'ne...

Çünkü öyle. *Daha iyi ol.* Ben bunun canlı kanıtıyım.

Tüm bu hayır kurumları toplumumuz ve istismardan kurtulanlar için özel ve önemlidir ve bu parayı ihtiyacı olan insanlara; dışarıda destek sağlayan insanlara verebilmek beni heyecanlandırıyor, böylece umarım kimse bir zamanlar benim hissettiğim gibi korkmuş ve yalnız hissetmek zorunda kalmaz.

Avi boynumu tekrar tekrar öperken, "Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı," diye mırıldanıyorum. "Sanki uzun zamandır açık bırakılmış bir kapıyı kapatıyor gibiyim..."

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim," diye mırıldanıyor. "Sen çok güçlü, güzel bir insansın."

Kıkırdıyorum. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Gözlerimizi kilitlemek için başını kaldırıyor. "Bu arada teklifim hâlâ geçerli..." Dudaklarım titriyor. "Ne zaman o pisliğin mezarına işemek istersen, ben varım."

Yüzünü kavrayarak onu sertçe öpüyorum, o da ağzımın içinde kıkırdıyor.

Beni daha iyi hissettirdiğini bildiği için şaka yaptığını biliyorum. Ya da belki ciddidir, kim bilir.

Aslında, *eminim* öyledir.

Avi'ye beni taciz eden pisliğin mezarına işemek istediğimi söylesem, tereddüt bile etmezdi. Bana bir sürahi su uzatır ve "Doldur" derdi.

tank, bebeğim."

Çünkü o böyle biri. O benim destek sistemim, can simidim.

Nefret ettiğim üvey kardeşim, porno yıldızı oldu, arkadaş oldu, kesinlikle gülünç, seksi, hayatımın mükemmel aşkı oldu.

O benim kurtarıcım, ilkim ve tekim.

Kartal kanatlarından melek kanatlarına... O benim

Avi'm. Kalbimin sahasında dans ediyor.

AVI'S EPILOGUE

Backwardz_Avi: Adamım harika. Philly'ye hoş geldin bebeğim! #FlyEaglesFly

MissBea21: İkinizle de gurur duyuyorum<3

Zeb_for_Kween: Backwardz_Avi, OF arkadaş ve aile indirimi! Bir kardeş bağla!

Theo Reeves: Kışkandığımdan değil... ama dur Sammy_Gutz: Yo

Backwardz, bize Kartal hareketlerini göster!

Frankie_Says_Relax: Backwardz_Avi Sana His_Baby'nin seni öpmek istediğini söylemişim ;)

6 Ay Sonra...

Bugün çok özel bir gün.

Bu geceyi unutulmaz kılmak için aylardır plan ve program yapıyorum. Şimdiye kadar her şey yerli yerinde.

Sadece son bir malzemeye ihtiyacımız var.

Doğum günü çocuğu.

Bugün Kyran'ın doğum günü ve ben onun için *gelmiş geçmiş* en iyi sürpriz partiyi hazırlamayı başardım. Ne de olsa sadece bir kez yirmi yaşına giriyorsunuz ve erkek arkadaşım da yirminci yaş gününde NFL'de oynuyor olacak. *Bunu söyleyebilecek çok fazla insan yok.*

Neredeyse beş aydır Philly'de yaşıyoruz, ancak sanki beş gün olmuş gibi geliyor. Her gün çılgınca geçtiği için zaman uçup gidiyor, ama dürüst olmak gerekirse... Burayı seviyorum.

Philadelphia harika küçük bir şehir. Bana bir bakıma Boston'u hatırlatıyor. New York kadar büyük, gürültülü ya da kaotik değil ama yine de yapacak çok şey var. *Ve tonlarca gerçek mofos var.*

NFL Kyran'ı çok meşgul etti. Eğitim kampı için seçilecek kadar şanslıydı, bu yüzden takımıyla tonlarca zaman geçirebildi, herkesi tanıdı ve NFL'nin giriş ve çıkışlarını öğrendi.

Koçu... şey, sadece yaygın olarak bilinen bir sert adam diyelim. New York'lu gürültücü, saldırgan bir İtalyan. Eagles'ı

Saçma sapan tavrı ve agresif koçluk tarzıyla geçen sezon Super Bowl'u kazandı.

Birinci sıra oyun kurucu birkaç yıldır onlarla birlikte ve ligin en iyilerinden biri. Tıpkı Kyran gibi gelecek vadeden biri. Ky normal sezonda sahada fazla süre almayı beklemiyor ama burada olduğu için heyecanlı.

Ne yazık ki, Eagles oyun kurucusunun aynı şekilde düşündüğünden emin değilim.

Bu sizin standart kıskançlığınız. Yeni, daha genç, gözde bir malın senin yerini alacağını düşünmek. Tabii ki Kyran'ın kimsenin ayağına basmaya niyeti yok. Bunun için fazla tatlı ve saygılı. Ama sanırım adamın pek umurunda değil, çünkü zaten Ky'ye karşı bir şeyler hissediyor.

Yine de adamımın üstesinden gelemeyeceği bir şey değil. O tanıdığım en belalı insan ve küçük bir rekabetin onu yolundan saptırmasına asla izin vermez. Bu sadece bu sezon kendini kanıtlamak için daha fazla çalışacağı anlamına geliyor, bu da alıştığımız kadar birlikte vakit geçiremeyeceğimiz anlamına geliyor.

Dokuz ay önce resmi bir çift olduğumuzda, yirmi dört-yedi birbirimizin üzerindeydik ve bu... neydi o *kelime*? *Doğru ya. Muhteşem.*

Cidden, durmaksızın seks ve konuşma, randevular ve maceralar, gülmek ve arkadaşlarımızın bize *Kyvi demeye* başladığı noktaya kadar birbirimizin her saniyesinden zevk almaktan başka bir şey değildi. Kalçadan bağlı. Ya da belki daha müstehcen bir şey. *Wink wink.*

Taşındığımızda işler hemen değişmedi. Aslında, yaz boyunca eğitim programımız ne kadar sıkı olursa olsun, yine de her türlü eğlenceli şeyi yapmak için zaman bulmayı başardık. Şehir evini birlikte dekore ettik, Philly'yi keşfettik... Hatta her türlü manzarayı görmek ve avuç içi çizgilerimiz için yeni anılar oluşturmak için ülke çapında bir haftalık bir yolculuğa çıktık.

Mutlak bir patlamaydı, ancak sezon öncesi başlar başlamaz birlikte geçirdiğimiz zaman azalmaya başladı. Yine de bu konuda kızgın olamam. Kyran draft edildiğinde ne bekleyeceğimi biliyordum. Bir seçim yaptı ve yapmak zorunda olmasa da beni de bu kararın bir parçası yaptı.

Ya okulda kalacaktı ya da hayallerinin peşinden gitmek için okulu bırakacaktı. Aklın yolu bir gibi görünüyor, ancak ikincisi için bariz riskler var. NFL'e draft edilen futbolcular arasında sözleşme imzalayanların oranı çok yüksek değil ve serbest oyuncu olmak sürekli bir stres altında yaşamak gibi. Eğer

performans gösteremezseniz, elinizde hiçbir şey olmadan atılabilirsiniz. Bridget'in NFL'deki sakatlık istatistiklerinden bahsederken tamamen haklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Neredeyse düpedüz sorumsuzluk noktasına varacak kadar şaşırtıcı.

Ancak yatakta saatlerce konuştuktan sonra, hayalinin peşinden gitmemesinin delilik olacağı sonucuna vardık. İşletme diplomasıyla mezun olmak da iyi bir işi garanti etmiyor. Gerçekten, *hiçbir şey garanti* etmez.

Bu hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Bu, ne kadar çok çalışmak istediğinizle, akıl sağlığınızın ne kadarını feda etmek istediğinizle ve zirveye çıkmak için ne kadar kararlı olduğunuzla ilgilidir. Ve Kyran Harbor şimdiye kadar tanıdığım en kararlı orospu çocuğu. Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur.

Küçüklüğünden beri kurduğu hayalin peşinden gitmesi için yaşadığı stres ve birlikte geçiremediği zamanın buna değdiğini söylemek yeterli.

Takımın reklamcısının Kyran'ın internette ünlü biri olması ve ilişki içeriğimizin sürekli viral olması nedeniyle bazı endişeleri vardı. Ama sonunda bunun iyi bir tanıtım olacağına karar verdiler... Sanırım her zaman çeşitlilik arıyorlar ve açık bir eşcinsel oyun kurucuya sahip olmak onları iyi gösterebilir. Ya da umutsuzca homofobik görünmemeye çalışıyorlar.

Her halükarda, Kyran Hayranlar için artık videolarda görünmediği sürece yaptığımız şeyi yapmaya devam etmemiz için bize yeşil ışık yakıldı... Gerçi başlangıçta onun olduğunu bile kanıtlayamazlardı, ancak herkes öyle olduğunu biliyor. Ama gerçekten umurumuzda değil ve zaten bununla ilgili bir sorunları olsaydı açıkça aşık olmaktan vazgeçmezdik.

Kimse bize gökkuşaklarımızı azaltmamızı söyleyemez. *Hoşunuza gitse de gitmese de bu boku yayınlıyoruz.*

Şu anda sosyal medyada Instagram, Twitter ve açtığımız şirin ortak TikTok hesabımızla milyonlarca takipçimiz var, ancak ben şahsen bu uygulamayı gelmiş geçmiş en saçma şey olarak görüyorum. Ama hepsi eğlence için. Videolarda öpüşmeyi, kucaklaşmayı ve birbirimizi kızdırmayı seviyoruz ve görünüşe göre hayranlarımız da bunu izlemekten hoşlanıyor. *Yani yaşasın biz.*

Hala OnlyFans'ımda tek başıma içerik üretiyorum ve bu içerik ile sanatım için başlattığım Patreon arasında sanat kariyerimi finanse edecek kadar gelir elde ediyorum. Eserlerimi, orijinallerini ve baskılarını sattığım bir web sitem var. Hatta yerel bir işletme başka bir duvar resmi yapmam için bana teklifte bulundu.

Evet, işler bizim için harika gidiyor ama erkeğimi özlüyorum. İki gündür tabiri caizse birbirimizin üzerine gitmedik çünkü Kyran seyahat etmekten ve aşırı antrenman yapmaktan çok yoruldu. Yine de buna değer... Vücudu kesinlikle *harika*. Yine de kasları saatlerce yalamak istediğim şahane bir tatlı gibiyken *seks* yapmama olayını çok daha zor hale getiriyor.

Ama hazırladığım bu plan umarım durumu düzeltecektir. Gündüz antrenmanından sonra gece izinli, bu yüzden onun için ayrıntılı bir sürpriz parti ayarladım. Doğum gününü kutlayacağız, ona nihayet biraz gevşeme şansı vereceğiz ve gecenin sonunda bacaklarını havaya kaldıracam.

Kim bilir... belki parti devam ederken banyoda hızlı bir buluşma için gizlice kaçmayı bile başarırız. *Çünkü gerçekçi olalım, herkes gidene kadar bekleyebileceğimden emin değilim.*

Partiye gelenler yavaş yavaş içeri süzülüyor ama sorun yok. Ky, doğum gününde onu görmek için bir günlüğüne gelen ailesiyle erken bir akşam yemeğine çıktı. *Ben her şeyi hazırlarken onu evden uzak tutmak da planın bir parçası.*

Yemekler Kyran'ın en sevdiği yerel Japon mekanı tarafından hazırlandı... Evimizde suşi yuvarlayan adamlarla dolu bir suşi barımız ve devasa, gösterişli mutfağımızda meze ve ara sıcakları hazırlayan bir şefimiz var.

Süslü kokteyller hazırlayan bir miksologla birlikte bir bar kurdum ve her şeyin ötesinde, tüm dünyadaki en iyi donut dükkanı olan Federal Donuts tarafından özel olarak yapılmış bir donut pastası yaptırđım.

Size söylüyorum. Bu şeyler o kadar güzel ki, Kyran bile her Pazar bir tane yemek için para harcıyor.

Partinin sorunsuz geçmesi için her şey ayarlandı ve şimdi sadece Tom'un Kyran'ın ne zaman eve döneceğini bildireceği mesajı bekliyorum, böylece hepimiz saklanabileceğiz.

O kadar heyecanlıyım ki başım dönüyor. *Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.*

"Gerçekten kendini aşmışsın, bae," diyor Frankie, yanıma kayarak kollarını belime doluyor. "Kyran çılgına dönecek."

Ona gülümseyerek sarılıyorum ve yeni deniz mavisi saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Gelebilmene çok sevindim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Bea, minik benliğini neredeyse çenelerimizle aynı hizaya getiren süper seksi diz üstü çizmeleriyle Theo'yu elinden tutup çekiştirirken ciyaklıyor. "Bunu dünyada kaçırmazdık!"

Ona ve Theo'ya sırtıyorum. Resmi olarak bir çift olduklarını sanmıyorum, çünkü yakın arkadaşım Bea kendini pek *ilişki yaşayacak biri olarak görmüyor*. Bununla birlikte, birlikte çok fazla zaman geçiriyorlar. Aralarında *neler olup bittiğinden* emin değilim ama sanırım bekleyip öğrenmemiz gerekecek.

"Oğlumu görmek için sabırsızlanıyorum." Theo sırtıyor. "Onu çok uzun zamandır saklıyorsun."

Nefesim kesildi. "Affedersiniz... Kyran ve benim kendi yatak odamızın mahremiyetinde ne yaptığımız bizi ilgilendirir."

Theo bana dehşet dolu bir bakış atarken Frankie kıkırdıyor.

"Kyran'a doğum günü için ne aldın?" Micah soruyor, Zeb'le birlikte koşarak geliyorlar, ikisi de özenle hazırlanmış kokteylleri çift yumrukluyorlar.

"Bir tahminde bulunacağım ve eşleşen top-ağız ile bir binicilik kırbaç tahmin edeceğim." Zeb sırtıyor. "Korkunç şeyleri sevdiklerini biliyorsun."

"Oh, lütfen," diye alay ediyor Frankie. "O ikisi bununla başa çıkamaz." Ona kaşlarını çatıyorum ve o da dudak büküyor: "Ama eğer sana orgazmı reddetme konusunda bir ders vermemi istersen, söylemen yeterli. Oğlun için faydalı olacağına eminim."

"Tamam, bu çok fazla bilgi," diye homurdanıyor Theo, içkisini yudumlar. "Hem sen nereden biliyorsun ki?" Gözlerini kısarak Frankie'ye bakar.

"Kyran vejetaryen olduğunu fark etmeden önce ben ikisinin sandviçindeki ettim diyelim." İşliyor.

Kıkırdarak gözlerimi deviriyorum. "Evet, bae, bizi bir araya getirdin. Çok teşekkür ederim, hepimiz çok minnettarız." Micah ve Zeb'e dönerek Zeb'in elinden bir içki kapıyorum ve o kaşlarını çatarken yudumluyorum. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, Kyran'a doğum günü için çok özel bir şey aldım ve bunu ona vermek için sabırsızlanıyorum."

"Biliyorsun, sadece sikine bir fiyonk takmak *hediye sayılmaz, değil mi?*" Micah sırtıyor ve ben de ona dudaklarımı büzüyorum.

"Aman Tanrım, hayır!" Zeb'in nefesi kesildi. "Ona elmas bir yüzük aldın, değil mi? Evlenme teklif edeceksin!" Zıplar ve heyecanla alkışlar.

"Anladım." Bea başını sallar. "Yerinde olsam bunu kilitlemek isterdim."

"Evlenme teklif etmeyeceğim," diye alay ediyorum. "Evlenmek için çok genciz." Midem bulanmaya başlıyor ve bu düşünceyle aniden seğirdiğimi hissediyorum. "Hayır."

Kyran'ın bile evet diyeceğini düşünüyorum..."

Ben dudağımı çiğneyip bardağıma bakarken Frankie cıvıldıyor, "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki yapar! O küçük tatlı balkabağı turtası dilimi sana kafayı takmış durumda ve sen de bunu biliyorsun."

Dudaklarım kıvrılıyor ama bastırmak için kendimi zorluyorum. "Sence...?"

"Neden, ciddi ciddi evlenme teklif etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Theo endişeyle sorar. Sanki bu onu bir şekilde etkiliyormuş gibi.

"Hayır," diye homurdanıyorum ve hepsi bana bakıyor. "Hayır!"

"İyi, çünkü evlilik tam bir sahtekârlık," diye homurdanıyor Theo, sonra da içkisinin kalanını yudumluyor.

Kaşlarım ona doğru kalkıyor, ama ben daha ne yapmaya çalıştığını anlayamadan ön kapı açılıyor ve gür bir ses yükseliyor.

"Striptizciyi kim sipariş etti?!" Guty bağırır ve herkes gülerek ve alkışlayarak ona doğru döner. "Üzülmenize gerek yok, amigolar. Parti resmen başladı!"

Grubumuzdaki herkes kıkırdıyor, Theo arkadaşını selamlamak için acele ederken diğer konuklar kendi aralarında mırıldanıyor, büyük olasılıkla bu son derece gürültülü ve eksantrik varlığın nereden geldiğini merak ediyorlar. "Hey, Backwardz." Guty sırtarak yaklaşıyor ve bir homurtuyu dirsekleyerek dışarı atıyor.

benden. "Davet için teşekkürler. Yıllardır Philly'ye gitmemiştim."

"Gelebilmene sevindim," diye mırıldanıyorum, yan tarafımı ovuşturarak. *Bir kaburgasını kırmış olabilir.* "Kyran seni gördüğünde çıldıracak."

"Bebeğim Nueve'i özledim." Surat asıyor.

"O *senin* bebeğin değil." Zeb, flörtöz gözlerini Guty'ye çevirmeden önce bana sırtıyor.

Guty'nin başı döner ve bakışlarını Zeb'e diker.

"İstersen kendine bir kokteyl ve biraz yiyecek al," diye araya girdim, Guty'yi kolundan tutup her şeyin yerini gösterdim. "Kyran her an eve dönebilir. Ve sanırım biz sadece..."

Kapı açılıyor ve Bridget'in odaya girerken sırttığını ve el salladığını görmek için başımızı kaldırıyoruz. "Hiii!"

"Bu Köprü!" Benimle birlikte bağırان Micah'ya bakarak nefes nefese kalıyorum. "*Köprü!*"

İkimiz de histerik bir şekilde gülüyoruz. "Um... ne?" Theo'nun kafası karışmış görünüyor.

Frankie, Zeb ve Bea hep bir ağızdan açıkladılar. "Mothman."

Bridget'e sarılarak, onu arkadaşlarımızla tanıştırmadan önce yeniden bir araya geldiğimizde ılık atıyoruz.

"Tamam," diye iç geçirdim bir alkışla. "Doğum günü çocuğunu beklerken kim bir tur atmak ister?"

"Ooh! Ben!"

Bea ve Zeb heyecanla etrafta dolanmaktadır. Frankie, Bridget ve Micah'nın koluna girerek onları takip ederken, Guty ve Theo birbirlerine Kyran'ın Philly Eagles'taki takım arkadaşlarından hangilerinin burada olduğunu fısıldıyor.

Onlara iki katlı evimizin etrafını gezdirmeye başladım, onlar *ooh* ve *ahh* çekerken onlara düzeni gösterdim. Övünmek gibi olmasın ama burası tam bir patron evi. Kyran ve ben burayı sadece bir çift için en iyi bekar evi gibi kurduk. Bir ev sinemamız, kendi spor salonumuz, dört yatak odamız, ekli bir ebeveyn banyosu, ev ofisimiz, muhtemelen Gordon Ramsay'in bile kekeleyeceği bir mutfağımız ve barbekü muhafazası ve jakuzili havuz içeren bir açık hava güvertemiz var.

Kesinlikle *çılğınca*. Sahip olmayı hayal ettiğiniz türden bir yer ve Kyran ve ben buna sahibiz... Üniversiteyi bile bitirmemiş yirmi yaşında iki genç.

Tanrı Amerika'yı korusun.

Micah'ya komplo teorisi kitaplarımdan oluşan kütüphanemi ve hatıra çantamızı gösterirken telefonum cebimde vızıldıyor. Tom'dan bir mesaj.

"Oh kahretsin." Kalbim hemen çarpmaya başlıyor. "Kyran eve geliyor. On beş dakika içinde burada olur."

Zeb kolumu çekiştirirken hazırlanabilmemiz için hepsini odadan dışarı çıkarıyorum. "Lütfen gelip seninle yaşayabilir miyim?"

Başımı sallayıp gülüyorum.

"Cidden, kardeşim. Burası çılğın bir yer..." Guty

diyor ki. "Bu NFL parası." Theo sırtıyor.

"Ve OnlyFans'ın parası," diyor Zeb bana göz kırparak.

"Bu odaların çoğunu makaralarınızdan tanıyorum!" Bea elimi tutarak ciyaklıyor. "Birlikte çok tatlısınız. Paylaşımlarınız günümün en önemli anları. Her zaman *onları tanıyor* gibiyim!"

Yüzüme sıcaklık hücum ederken kıkırdamadan edemiyorum.

"Kyran'ın senin abur cuburunu sakladığı anı seviyorum." Frankie kıkırdıyor. "Benim favorim Hudson Vadisi hakkında atıp tutmana verdiği tepkiydi.

"Micah kıkırdıyor.

"Gerçekten mi? Ben duş videolarını severim..." Zeb mırıldanıyor.

Dudaklarım bilmiş bir sırıtışla kıvrılmış olsa da ona ters ters bakıyorum. "Onlar sadece Hayranlar için." Ona göz kırpıyorum ve o da bir öpücük taklidi yapıyor.

"Pekâlâ, millet!" Partiye hitap etmek için müziğin sesini kısarak bağıyorum. "On dakika uyarısı!"

Aceleyle mutfağa gidip şef ve garsonlarla görüşerek sürpriz için birkaç dakika sessiz kalmaya hazır olduklarından emin oluyorum. Tüm konuklar oturma odasında yerlerini alıyor ve Kyran'ın arabası için ön kapı güvenlik kamerasını izlerken adrenalinim yükseliyor.

Ben sadece birkaç dakika korktuktan sonra Mercedes SUV'u kaldırımın kenarına yanaşıyor. Herkes yere çömelirken Frankie ışıkları söndürüyor ve benim nabzım atıyor, heyecanım bir tutam sinirle birlikte uğulduyor.

Umarım bundan nefret etmez... Onu tanıdığımdan beri daha önce hiç sürpriz parti yapmamıştı. Kendimi sorgulamıyorum... Mutlu olacağından eminim.

Tamam, belki biraz kendimi sorguluyorum.

Ama artık geri dönüş yok çünkü merdivenlerden çıkıp kapının kilidini açıyor.

"Bebeğim!" İçeri girer girmez bağırdığını duyuyorum, ayak sesleri antrede yankılanıyor. "Sana söylüyorum... Yorucu bir gün geçirdim. Bir biraya, banyoya ve o alete ihtiyacım var. Bu sırayla olması gerekmiyor..."

O köşeyi dönerken kıkırdamamak için ağzımı kapatıyorum ve Frankie ışıkları yakıyor.

"Sürpriz!"

Biz hepsi   Zıpla   Yukarı,   Çılgık atarak   ve
tezahürat, insanlar   Üfleme   Her yere bıraktığım o
ses çıkarıcıları.

Kyran şok içinde geriye doğru sendeledi. Ama kırk misafirin ve tüm restoran personelinin önünde farkında olmadan söylediği şey yüzünden yanaklarının kızarmasına bayılacak zamanım bile yok...

Çünkü dehşet içinde nefes nefese kalmıştım ve ona doğru koşuyordum. "Kyran! *Yüzüne* ne oldu senin?!"

Gözü çok kötü morarmış. Sol gözü siyah ve maviyle çevrili ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum çünkü tüm bu insanlar ona böyle bakıyor.

"Aww... meleğim," diye iç geçiriyor, sırıtıyor ve ben gözünü okşarken ellerini göğsümde gezdiriyor. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet, evet... Ama sana ne oldu?" Sızlanıyorum.

Beni görmezden geliyor, dudaklarımı öperken heyecanla gülümsüyor, sonra omzumun üzerinden bakıyor. "Bu inanılmaz, çocuklar! Hiç bilmiyordum... Korkuttunuz

içim dışıma çıktı."

Herkes gülüyor ve Kyran beni elimden tutuyor. Biri müziği tekrar açıyor ve parti kaldığı yerden devam ediyor ama ben hâlâ onun gözünün durumuna odaklanmış durumdayım.

"Bebek kardeşim!" Bridget çığlık atarak ona sarılıyor ama Kyran elimi bırakmıyor. "Mutlu yıllar!"

"Brooklyn Köprüsü!" Adam ona gülümsüyor. "Cali'den buraya kadar geldiğine inanamıyorum!"

"Avi, Eagles'ın parasıyla benim için özel bir uçak gönderdi." Sırıttıyor. Adamın yüzü düşüyor ve kız yüksek sesle gülüyor. "Şaka yapıyorum, Ky Jelly!"

Başını sallayarak rahatlamış bir kahkaha atıyor.

"Nueve!" Guty kendini Kyran'ın kollarına atıyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim, papi. Doğum günün kutlu olsun."

"Burada olduğun için teşekkürler," diye mırıldanıyor Kyran, bana bakarak. "En iyi arkadaşımı buraya mı getirdin?! Seni çok seviyorum."

"Hey, killa," Theo ona sarılıyor ve geri çekilirken kaşlarını çatıyor. "Gözüne ne oldu senin?"

"Bar kavgasına falan mı karıştın?" Guty sorar, ama Kyran eliyle onu işaret eder.

Kapalı.

"Hayır, hayır. Bir şeyim yok. Ben iyiyim." Gülümsüyor, sarılıyor ve yanaklarından öpüyor.

tüm dostlarımıza.

"Bu bir nefret suçu muydu?" Kyran geri çekilirken Zeb yüzüne dokunarak soruyor.

"Hayır! Çocuklar, ben *iyiyim*. Sadece küçük bir... mesleki tehlike."

Sırıttıyor. "Yani... bira, banyo ve penis, ha?" Frankie sırtıttıyor.

Kyran gözlerini deviriyor ama sonra çenemi kavriyor ve ağzımı arka arkaya üç kez öpüyor. "Bunun için seni çok seviyorum. Daha önce hiç sürpriz parti yapmamıştım..."

"Sevdiğine sevindim," diye iç geçiriyorum kaşlarımı çatarak. Sesimi alçaltarak soruyorum, "Bebeğim, ciddi. Ne oldu?"

Adem elması sallanırken gülümsemesi biraz dalgalanıyor. "Payne'di" diye fısıldamadan önce belki de takım arkadaşlarından hiçbirinin duymadığından emin olmak için sağa sola bakar.

"Bunu sana Payne mi yaptı?!" Nefes nefese kaldım ve o da sesini alçaltmak için bana ters ters baktı. "Bekle, dur... Eagles'ın oyun kurucusu... *Jalen Payne* sana yumruk attı

Yüzüne mi?" Belli ki kulak misafiri olan Theo bizi sıkıştırıyor.

Kyran cevap vermeden önce bana kaşlarını çatıyor, "Yüzüme yumruk atmadı.

Bu bir *kazaydı*."

"Yanlışlıkla birinin gözünü nasıl morartırsın?" Bea gıcırıyor.

"Futbolda olur böyle şeyler." Guty omuz silkiyor.

"Gördün mü? Aynen öyle," diyor Kyran sakince, yine de tatmin olmadım.

Önce rekabet, şimdi de bu mu? Bu Jalen Payne karakterinden hiç hoşlanmıyorum.

"Antrenmandaydık, ikimiz de topa doğru gidiyorduk ve o bir şekilde... gözümü dirsek attı," diye mırıldandı Kyran. "Önemli bir şey değil."

Yanağımın içini çiğnerken kaşlarım çatılıyor ve onun güzel yüzündeki morluklara bakıyorum. Elimi tutup kalbinin üzerine koyuyor ve parmaklarıyla saçlarımı geriye doğru tarıyor.

"Bebeğim... Sana söylüyorum. Ben iyiyim." Sesi yatıştırıcı. "Endişelenmeni istemiyorum."

"Elbette endişeleneceğim Kyran," diye mırıldanıyorum. "Kaza olsun ya da olmasın, seni incittiği için o pisliği öldürmek istiyorum."

Bea, Zeb ve Frankie arka planda "oh be" diyorlar ama ben onlara dikkat etmiyorum.

Kyran gülümser. "Mükemmel." Dudaklarımı usulca öpüyor. "Muhteşem." Beni tekrar öpüyor. "Seksi." Öpücükler çenemden kulağıma doğru ilerliyor. "Lezzetli, şeker kaplı seks makinesi." O kulağımı yalarken ben bir kakhaha atıyorum. "Beklemek zorunda mıyız, yoksa doğum günü sikimi hemen alabilir miyim?"

Tanrım, bu adama bayılıyorum.

Endişeli ya da değil, onun için her şeye değer.

"Sana bir içki ve yiyecek bir şeyler getirmeme ne dersin?" Parmaklarım sırtının alt kısmını sıyrıyor. "Sen gidip biraz takıl... Ben de yirmi dakika sonra doğum günü orgazm paketinin birinci bölümü için seninle yatak odasında buluşayım."

"Mmm..." diye gürlüyor. "Kaç parça var?"

"Elektrolit serumuna ihtiyaç duymadan önce vücudunun dayanabileceği kadar." Ben sırtıyorum, o da güllüyor.

Memnun bir iç çekişle kendini üzerimden çekti, ela gözleri sevgiyle parlıyordu. *İşte tam orada... görmek istediğim şey buydu.* Bu parti için yaptığım tüm planlama ve her şey.

Tek ihtiyacım olan o tek bakıştı.

Ben ona yiyecek ve kokteyl getirirken Kyran etrafta dolaşıyor, herkesle konuşuyor ve geldikleri için teşekkür ediyor. Gerçekten çok şaşırdı ve

en sevdiği restoranın yemekleri karşısında adeta yedinci cennette gibiydi.

Birkaç dakika sonra, doğum günü hediyesini alıp gizlice yatak odasına gidiyorum. Aslında ona iki şey aldım, ama bunları ona özel olarak vermek istiyorum. Ve seks eylemi oldukları için değil. *Bu mutlu bir yan etki olacak.*

Ayak seslerini duyduğumda dev yatağımıza oturuyorum ve parmaklarımı yorganın yumuşak kumaşında gezdiriyorum. Bu bana yurt odasındaki yatağımın çarşaflarına dolanarak geçirdiğimiz, birbirimize kalplerimizde hissettiklerimizi bedenlerimizle gösterdiğimiz zamanları hatırlatıyor.

Sadece bir yılda bu kadar yol kat ettiğimize inanmak çok zor. Gerçek gibi bile gelmiyor. Bütün günlerimi bir sisin içinde yürüyerek geçiriyorum. Bu adamla olan tüm hayatım, asla uyanmak istemediğim bir rüya gibi.

"Hey..." diye fısıldıyor, odaya adım atıyor, yastıklı dudaklarında o rahat sırıtış duruyor. Yüzünde kalıcı bir demirbaş haline gelmesini çok seviyorum.

O eskiden üvey kardeşim olarak bildiğim çocuk değil. Benimle kavga eden, bana kaşlarını çatan, benden nefret eden, çünkü içinde incinmiş, korkmuş ve öfkeli olan çocuk. Kyran Harbor'ın geçirdiği evrime her zaman değer vereceğim, çünkü bunun gözlerimin önünde gerçekleştiğini gördüm. Kapalı kapılar ardında, gizlice birlikte olduğumuzda bunu görebildim. Onun bugün olduğu muhteşem adama dönüşmesini izledim.

Beni açık açık, korkusuzca seven bir adam. Korkunç bir şeyden kurtulmuş ve hala gülen, seven ve veren bir adam.

Bana gerçekte kim olduğumu öğreten bir adam. Çünkü Kyran Harbor olmasaydı, hala kendimi kaybetmiş olurum.

Her şeyimi bu adama ve birlikte çıktığımız yolculuğa borçluyum... Hayranlar için.

"Bu benim için mi?" Koşarak gelip yatakta yanıma oturuyor ve elimdeki paketlenmiş hediye kutusuna bakıyor.

Başımı sallayıp ona uzatıyorum. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Kyran kâğıdı yırtarak kutuyu dikkatle açıyor. Deri ciltli kitabı çıkarıp bana bakıyor. Dudağımı ısıriyorum.

Açıyor, iç kapağını okurken gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl. "*Kyran için, bebeğim... Sevgiler, en büyük hayranın.*" yazıyor.

Sayfaları yavaşça çevirerek, sadece onun için bir araya getirdiğim tüm karmaşık şeylere bakıyor. Kitap hayranlar için çektiğim fotoğraflarımızla dolu,

Onunla ilgili yaptığım çizimler, hatta hayranların bize gönderdiği bazı komik yorumların ve DM'lerin ekran görüntüleri.

"Bebeğim... bu inanılmaz," diye nefes alıyor.

"Bu bizim hikâyemiz," diye fısıldıyorum saçlarıyla oynarken. Yüzünü çevirip bana göz kırpmıyor. "Yaptığımız her şey..." "Senin ve benim için, güzelim." Sırıttıyorum, onu usulca öpüyorum.

Ağızma doğru inliyor, sanki çok daha fazlasını istiyormuş gibi açlıkla ilerliyor. Ama hediyesine bakmayı bitirecek kadar uzun süre kendini durdurdu. Son sayfada dövme yaptırırken çekilmiş bir fotoğrafım var... ve yüzü bana doğru dönüyor.

Gülüyorum, gömleğimi başımın üzerine kaldırıyorum. Kalbimin tam üzerinde bu sabah aldığım mürekkep duruyor. Yazıda onun adı ve altında *Daima sadece benim yazıyor.*

"Onu... öpebilir miyim?" diye mırıldanırken şaşkın görünüyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak başımla hafifçe selam veriyorum ve o da dudaklarını dudaklarıma götürerek ismine yumuşak bir öpücük konduruyor. Bana sırtttıyor. "Vazelin gibi sürüyor."

Yüksek sesle güldüm. "Bu Aquaphor. Daha bugün aldım."

Kıkırdıyor, kitabı kapatıp kenara koyuyor. Sonra ben altına yatana kadar üzerimde sürünüyor. "O orgazma şimdi ihtiyacım olacak meleğim."

"Mmm... çabuk yapmamız gerekecek. Ve sessiz."

"Onlardan birini yapabilirim." Sırtttıyor ve ben de kıcını kavrayarak bir kahkaha mırıldanıyorum.

Sağa bakıp kaşlarını çatığında, sertleşen siklerimizi pantolonlarımızın üzerinden birbirine sürüyordu. "Ben sürtükleşmeye çalışırken lanet kedi her zaman yatakta olmak zorunda mı?"

Homurdanıyorum. "Bu partiyi tuvalete taşımaya ne dersin? Seni domaltıp titreteceğim..."

"Mm... kulağa bir parti gibi geliyor."

Yirmi dakika sonra ikimiz de aşağıya indik, perişan, darmadağın ve kızarmış bir halde, aşık iki aptal gibi gülümseyerek, ki tam olarak öyleydik.

Parti harika ve Kyran çörek pastasının mumlarını üflediğinde bakışlarını bana dikeyor.

"Pastaya tükürmedin, değil mi?" Alaycı bir şekilde sırtıyor.

"Emin ol tükürdüm." Göz kırıyor.

Pasta servis ediliyor ve hep birlikte oturma odasında oturuyoruz, birbirimize sıkı sıkıya bağlı küçük sporcu grubumuz, tuhaf tipler... *ailemiz*. Farklılıklarımıza rağmen bu arkadaşlığı kurmayı başardık, tıpkı ben ve Kyran gibi.

Bu insanları seviyorum. Gelecekte ne olursa olsun, mesafe olsun ya da olmasın, onlar her zaman benim ekibim olacak.

Birlikte olduğumuz her yer, daha iyi hale getirdiğimiz bir partidir.

"Ee, Avi... Philadelphia'da Kartal olmak ilğini çekiyor mu?" Theo gülümseyerek soruyor.

Kyran ve ben sırtarak birbirimize bakıyoruz.

"Sen gittikten sonra Baldwin'in yerine geçen adam hiç komik *değil*," diye homurdanıyor Gutty ve ben gülüyorum. "Moonwalk bile yapamıyor!"

Kyran elimi tutuyor ve öpüyor. "Kusura bakmayın çocuklar. Baldwin'i çaldım ve yanımda getirdim."

Yüzünü kavrayarak dudaklarına yavaş bir öpücük konduruyorum ve mırıldanıyorum: "Seni sonsuza dek seviyorum bebeğim."

"Seni sonsuza dek seviyorum, geri kalmış meleşim." Sırtıyor. "Bir oda bulun!" Frankie bağırır.

"Hayır, hayır..." Zeb kıkırdar. "Bunu zaten yaptılar." Kyran dudağını ısırarak bana gülümsüyor. "Hayranlar için mi?"

Alnım onunkine değiyor ve fısıldıyorum, "Hayranlar için." *Bizim* için.

Son...

Siz veya tanıdığınız biri istismara maruz kaldıysa ve biriyle konuşmak istiyorsanız, bu numarayı arayın:

800-656-4673

Ya da www.rainn.org/resources LGBTQ+

kaynaklarına gidin:

Trevor Projesi
www.thetrevorproject.org adresinden destek alın

It Gets Better Projesi
itgetsbetter.org adresinden
daha fazla bilgi edinin

Yalnız değilsin. Konuşmaya ihtiyacınız olursa, her zaman ulaşılabilirim.
Bana authornylak@gmail.com adresinden e-posta gönderin veya sosyal
medyada DM atın. Sadece şunu bilin ki
güzelsiniz ve baş belasısınız. Seviliyorsunuz, değerlisiniz ve bu hayatın
armağanlarına layıksınız.

A NOTE FROM THE AUTHOR...

Bu kadar!

Avi'nin işleri bittiğinde "kes" diye seslendiğini hayal edebiliyor musunuz? Çünkü ben hayal edebiliyorum.

Kitabın kendisi zaten *Yüzüklerin Efendisi* uzunluğunda olduğu için bunu çok uzun tutmamaya çalışacağım. Ama sizlerle konuşmak istediğim şeyler var, çünkü bu hikaye, diğerlerinden çok daha fazla *miktarda* Nyla K. içeriyor.

Bu tam anlamıyla *hayranlar için* ve eğer düzenli bir okuyucumsanız, bu kitabın hayatım *için* ne kadar özel olduğunu ve okuyup beğendiğiniz *için* ne kadar harika olduğunuzu düşündüğümü bilmenizi isterim. Ve eğer bu benim ilk kitabımsa, umarım Kyran ve Avi sizi Nyla K'nın dünyasına çekmişlerdir (giggity)!

Madem benden bahsediyoruz, oradan başlayalım. Bu kitap benim gerçek hayatımla birçok yönden bağlantılı. İlk olarak, ortam. Boston, Massachusetts. Orası benim doğduğum yer!

Çünkü o kirli suyu seviyorum... selam selam. Boston, sen benim evimsin!
Bu arada aslında bunu söylüyordum.

Orta Mass'ta doğdum ve büyüdüm, Beantown'da okula gittim ve aslında üniversitenin ilk yılında Malden'de yaşadım. Yani Birinci Bölüm'deki tüm o Malden olayları Nyla K biyografisinden yeni çıktı. Evimiz Orange Line'ın hemen yanındaydı ve Rosemary aslında komik hasır şapkasıyla çimleri biçen çılgın ev sahibimizdi. Çok komikti. En iyi arkadaşım/eski oda arkadaşım o kısmı okuduğunda ölecek. Aynı şey Somerville göndermeleri için de geçerli. O bölgede çok güzel zamanlar geçirdim dostum!

Ayrıca, Brooklyn'den ya da New York'a olan sevgimden -Avi'nin memleketi ve hayatımı değiştiren şehir- bahsetmeden bir kitabı bitiremediğimi fark etmişsinizdir. Boston benim *evim* ama New York, özellikle de Brooklyn her zaman kalbimde olacak.

Diğer Nyla K Paskalya yumurtaları... Mercedes! Avi'nin annesi Hannah'nın Boston'da bir Mercedes bayisinde çalıştığından kısaca bahsediliyor. Tam zamanlı yazar olmak için ayrılmadan önce on dört yıl boyunca benim işim de buydu. Ve bu yüzden markaya karşı büyük bir sadakatim var. Ama haklısınız, çünkü Benz'ler en iyisidir, lol. Ve Kyran kiraladığı arabayı o kadar çok seviyor ki, Philly'ye taşındıklarında kendi arabasını alıyor.

Ailem Suriyeli olduğu ve orada kalıp Lübnan'ı ziyaret ettiğim en muhteşem deneyimlerden birini yaşadığım için Orta Doğu'ya atıfta bulunmayı çok sevdim.

Mendon Arabalı Sineması... O kadar çok seviyorum ki. Kyran'ın arabalı sinemada arabaya sokulma anılarını anlatması benim çocukluğumun gerçek bir parçası. Tıpkı filmlerdeki gibi! Ky ve Avi'nin ilk beşleri hakkında yaptıkları konuşma benim için çok önemliydi... Bir, çünkü en sevdiğimiz filmlerin, tıpkı müzik zevkimiz gibi, insan olarak bizim hakkımızda çok şey söylediğini düşünüyorum. İkincisi, Ky ve Avi'nin favori filmleri benim de favori filmlerim. Yani, Avi'nin ilk beşi benim *gerçek* ilk beşim.

Şimdilik Nyla K Paskalya yumurtalarını tamamlarken, *Robin* adında çok özel bir Birmanya tüy yumağından bahsetmek zorundayım.

Sadık okuyucularım/takipçilerim Robin'in benim gerçek hayattaki kedi olduğunu bilirler. Ve yalan söyleyemem... O benim her şeyim. Son zamanlarda, zavallı küçük bebeğim bazı sağlık sorunları yaşıyordu. Birkaç ay önce ameliyat oldu ve bizim için gerçekten zor bir dönemdi. Ameliyattan harika bir şekilde çıktı, ancak kabul etmek istemediğim talihsiz gerçek şu ki, sonsuza kadar bizimle olmayacağını biliyorum.

Robin'i kitaba koymak bunu değiştirmenin bir yolu. Artık Avi'nin tatlı küçük yardımcısı olarak sonsuza dek ölümsüzleşecek, tıpkı benim için olduğu gibi. Ne zaman içimi dökmek istesem ya da endişeli veya üzgün olsam, sevimli miyavlamaları ve yaptığı aptalca şeylerle bana sarılıp kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Ben de onu Aviel için böyle bir varlık haline getirdim. Dürüst olmak gerekirse, "Ona Robin adını vereceğim" cümlesini yazdığım da ciyak ciyak bağılıyor ve gözlerim doluyordu. Ve tabii ki o da bana "Bu sefer neden korkuyorsun?" der gibi baktı. *O böyledir.*

Robin'im aslında Batman'in yardımcısının adını taşıyor, ama biliyorsunuz ki bu Batman göndermelerini oraya koymak zorundaydım. Batman'den, uzaylılardan, kriptidlerden, komplo teorilerinden, tarikatlardan veya gerçek suçlardan bahsetmeyen bir Nyla K kitabı olamazdı. Cidden, bu kitap esprilerle dolu ve eğer

Bunlardan *herhangi birini* aldıysanız, ya benimle aynı ruha sahipsiniz ya da gerçek bir HAYRANSINIZ. Ve her iki şekilde de, bu inanılmaz.

Eğer şimdi esprileri anlamıyorsanız, ama bir gün bir şey ortaya çıkarsa ve "*Oh, kahretsin. Nyla K kitabında bundan bahsetmiş!*" diyorsanız, o zaman gerçekten işimi yapmışım demektir.

Kyran ve Avi gerçekten de benim gerçek kişiliğimin iki farklı yarısı. Avi içimdeki Nyla. Aslında içinde biraz güvensizlik hissettiği halde gülümseyen ve her şeye gülüp geçen tuhaf, gösterişli emo çocuk. Hatalarına sadık, bayat esprileri ve daha da bayat dans figürleri olan hayalperest... Tuhaf şeylere inanan ve doksanlı yılların ve iki binli yılların başlarındaki rock'ı seven. *Eğlenceli bir gerçek, annem de Hannah gibi ben çocukken bize Nirvana, Weezer ve Alice In Chains çalardı ve bu nedenle en sevdiğim müziklerden bazıları haline geldi.*

Avi gerçekten *benim*. Ama Kyran da diğer yarım... Her şeyin tam olarak öyle olmasını isteyen kontrol manyağı, aksi takdirde tüm dünya dönüyormuş gibi hissediyor.

Kendi kişisel geçmişim, kendi travmalarım nedeniyle böyleyim. Ve hayır, Kyran'ın yaşadıkları gibi bir şey değil ve bunun için inandığım Tanrı'ya şükrediyorum. Yine de, Kyran'ın yaşadıklarına benzer şekilde, benim yaşadıklarım da beni bu hale getirdi. Ve bu nedenle Kyran'ın karakterinin gelişimini diğerlerinden daha çok *seviyorum*.

Geçmişle yüzleşmesi ve cinselliğiyle hesaplaşması arasında geçirdiği iyileşme süreci, nihayet o sakatlayıcı inkârı aşır *gerçek* Kyran olması, nefeslerin en tazesisi gibi. Bunu onunla birlikte hissetmek *inanılmazdı*.

Kyran'ın travması hakkında yazmak aslında *Beyaz Yılan*'daki Darian'ın mücadelelerini anımsattı. O kitabı okuyanlar ne demek istediğimi bilirler... Avi'nin öfkesi *Yılan*'da Drake'inki kadar zarar verici olmasa da, desteğin hala orada olduğunu hissediyorum. Drake'in Darian için, özellikle de çocukken, can simidi olmak adına her *şeyi* yapması bana Avi'nin ne olursa olsun Kyran'ı sevmek ve desteklemek istemesini hatırlatıyor. Bu tür anlamlı bir bağ, karakterlerim için yazmayı en sevdiğim şeydir.

Avi'nin Kyran'a olan hislerini kabullenir kabullenmez her şeyi yapacağını söylemek yanlış olmaz. Kişiliği bu şekilde işliyor. Ama bu onun için *kolay* olduğu anlamına gelmiyor, özellikle de Kyran'ın ondan her zaman ne kadar nefret ettiği, yıllar boyunca nasıl çatıştıkları ve ne kadar kapalı bir

Kyran'ın kitabı her zaman... Girmesi zor bir şeydi; tabiri caizse *düşmana aşık olmak*. Ama gerçek Aviel tarzında, balıklama daldı, çünkü o tam da gökyüzünde uçan, güzel tek boynuzlu at gibi bir adam.

Belli ki Kyran için her şey çok daha karmaşık. Ve bu mantıklı. Tüm bu zaman boyunca Kyran farkında bile olmadan gerçek bir bağı *özlem*ini çekiyor. Yaşadığı tüm öfke, inkar, kendinden nefret etme o kadar derin bir kamuflej görevi görüyor ki, artık bunun bir rol olduğunu bile zar zor fark ediyor. Katmanlarını yavaşça soymaya başlamak için çok özel bir şapşal gerekiyor... Ama bu bir kez gerçekleştiğinde, sihirli oluyor.

Kyran'ın travma iyileşmesinin bahsetmemiz gereken bir diğer büyük parçası da ailesiyle ilgili şeyler. Dinleyin... Bazı berbat ebeveynler yazdım. Ama Kyran'ın kiler gerçekten berbat olanlar listesinde üst sıralarda. Yani, davranış biçimleri tamamen içler acısı.

Ancak bu kitabın çatışma çözümündeki en tatmin edici anlardan biri Thomas Harbor'ın kurtuluşuydu. Dürüst olmak gerekirse, onun gelip Kyran'ı desteklemesi orijinal hikayenin bir parçası değildi. Ama Kyran'ın restoranda onlarla yüzleştiği o sahneyi yazarken... Bir anda oluverdi. Tom dışarı çıkıp Kyran'a sarıldığında... *Ağlıyordum* çünkü tamamen plansız bir şekilde, kendi gözlerimin önünde gerçekleşiyordu.

Tom'la ilgili olan şey, Ky'ye davranış biçiminden her zaman pişmanlık duymuş olması. İlişkilerinden hiçbir zaman mutlu olmamıştı. Kyran bunun babasının *kendisinden* utanmasından kaynaklandığını sanıyordu ama aslında babası *kendisinden utanıyordu* ve bunu tamamen yanlış ele almıştı.

Ky ve Avi'nin sonsözde tekrar onun yanına taşınmasını yazmak kalbimi mutlu etti. Epiloglar bir bütün olarak çok güzeldi, sürekli sevinç gözyaşları içindeydin. Ama özellikle o kısım gerçekten çok güzeldi.

Benim favorim? Kyran'ın sürpriz doğum günü partisi. Bunu yazarken bu karakterlerle işimin bitmesinin *mümkün olmadığına* karar verdim. Onların hikayesi benim için çok anlamlıydı ve tüm gerilim, nefret ve zor zamanlardan sonra onların aşık olmasını yazmak ihtiyacım olan her şeydi. Onlar eğlenceli, seksi ve komik ve hayatımın sonuna kadar onları yazabilirdim gibi hissediyorum.

Bu yüzden Kyran ve Avi hakkında daha fazla şey yazacağımı resmen bilmeniz gerektiğini düşünüyorum... Devam romanı gibi bir şey, çünkü Kyran artık NFL'de oynadığı için hepimiz onların maceralarını daha fazla görmek istiyoruz, değil mi?

Konu açılmışken, hemen spordan bahsedelim.

Futbolu seviyorum. Yani, *bayılırım*. Açık ara en sevdiğim spor ve muhtemelen romantizmde yazacağım tek spor dalı. New England'lı olduğum için Patriots'a gönderme yapmak şarttı. Bunu yapmak zorundaydım. *Brady seninle olsun*.

Tüm bunlar NFL futbolunun bir hayranı olduğumu gösteriyor. Ama burada tamamen dürüst olmak gerekirse... Kolej futbolu konusunda acemiyim. Biraz izledim ve bu kitap için biraz araştırma yaptım. Ama lanet olsun, dostum... Çok kafa karıştırıcı! *Çok* fazla takım, farklı konferanslar ve turnuvalar var. Takip etmek benim için çok zordu, sonunda gemiyi terk ettim ve bir şeyler uydurmaya başladım.

Hangi konferansın kiminle oynadığından ya da hangi takımların hangi turnuvada oynadığından emin değilim. Beynim bunu hesaplayamadı. Yani temel olarak, Kyran ve BC Eagles'ın oynayacağı takımları kulağa hoş geldiğini düşündüğüm isimlere ve yerlere göre seçtim. *LOL. Keşke şaka yapıyor olsaydım*.

Eagles'ın Kaliforniya'daki Rose Bowl'da oynamasını istediğimi biliyordum çünkü Bridget orada yaşıyordu ve onunla tanışmak için batıya gitmeleri gerekiyordu. Ama bunun dışında, kelimenin tam anlamıyla bir takım listesinde gezindim ve rastgele birini seçtim. Benim için eğlenceliydi, ancak büyük bir kolej futbolu hayranıysanız ve durup, *bekle... bu asla olmaz* diyorsanız. Evet, muhtemelen haklısınız.

Ama bu *benim* gerçeklik versiyonum, tamam mı?

İşte kitapla ilgili bir başka eğlenceli futbol gerçeği...

Kyran'ın NFL'e seçilmesi her zaman plandaydı. Ama onu Patriots'a gönderemezdim. Bu çok kolaydı. Ya Philly'ye ya da New York'a gitmesini istiyordum - tabii ki Giants'a, çünkü Jets çöp lol.

Giants'ın playofflarda Eagles ile oynadığı maçı izlemek için oturdum ve dedim ki, *"Tamam. Bu maçı kim kazanırsa Kyran Harbor'ı draft edecek."* Ve sonra Eagles Giants'ı *yok etti*.

Yani Kyran Eagles'tan Eagles'a geçti... *Kısmet!*

Philly Eagles'ın bu yıl Super Bowl'u alamaması çok kötü oldu. Belki bir dahaki sefere Ky onların tarafındayken ;)

Bu kitaptaki futbol sahnelerini yazmak gerçek bir patlama oldu, dediğim gibi, çünkü ben bir taraftarım. Umarım, bir futbol taraftarı olmasanız bile maçların tadını çıkarabilir ve gözünüzde canlandırabilirsiniz; heyecan, ışıklar, gürültü ve aşırı taraftarlık. Ama en önemlisi... dans eden kartalımız!

Avi'nin maskot olması her şeyi daha da güzelleştirdi. Kartlar masada, bu fikri ortaya attığımda kendimden çok memnundum. Biliyorum, futbol romantizmi dediğimde çoğu insan ya iki futbolcu ya da bir futbolcu ve umursamayan emo bir çocuk bekliyor. Ama hayır. Bu Avi'nin giriş yoluydu.

Ve doğuştan bir maskot; etrafta dolaşmayı seven kaygısız bir tuhaf. O *mükemmel bir* Baldwin ve kim bilir! Belki gelecekte bir kostüm giyip erkeği için dans etmek için başka bir bahane bulur.

Farkında değilseniz şunu da belirteyim... Avi için ilham kaynağım, Discord'umuzda sevgiyle *Hot Alex* olarak bilinen Alejo Pino adında bir adamın lezzetli bir lokmasıdır. Onun OnlyFans'ı bana Avi'yi ve dolayısıyla Kyran ve Avi'nin hikayesini yazmam için ilham verdi. Onu kesinlikle kontrol etmeli ve içeriğine bizimle birlikte bayılmalısınız.

Son olarak, bu kitabın dini yönünden bahsetmem gerektiğini hissediyorum. Yine, eğer benim hayranlarımdan biriyseniz, toplumsal normlara uymakla ilgili saçma sapan şeyler olabileceğini biliyorsunuzdur. Benim *yüce bir güçle olan* ilişkim, Hannah'nın Kyran'ın gidişine üzülp yıkıldığında Avi'ye anlattığı şeye çok benziyor.

Umarım kimseyi kırmamışımdır ya da bu kitapla örgütlü dine *saldırıyormuşum* gibi hissettirmemişimdir. Aynı zamanda samimi olmak zorundayım. Örgütlü dinin pek çok kısmı - ritüeller, gelenekler, acımasız kurallar ve düzenlemeler - Kyran ve Avi'nin kitapta anlattıkları kadar kovan zihniyetli hissettiriyor.

Ama *ruhani* olmak... *Tanrı'ya*, bulutlarda oturup insanları yargılayan sakallı yaşlı bir adam olarak değil, evrenin mistik ve bilinmeyen güçleri olarak gerçekten inanmak, gerçek *inancın ta* kendisidir. Bilimin yalnızca bu kadarını açıklayabildiği ve geri kalanını kavramaya çalışmanın bile bizim geniş açık zihinlerimize bağlı olduğu gerçeği oldukça inanılmazdır.

Gerçek şu ki, hiç kimse yüce gücün gerçekte ne *olduğunu*, *ölümünden* sonraki yaşamın kapsamını veya hepimizin üzerinde bulunduğu yolu neyin kontrol ettiğini gerçekten *bilmiyor*. Aksine inanmak bence narsistçe ve aptalcadır. Hiçbirimiz cevapları bilmiyoruz ve dünyaya ve hareketli parçalar olarak kendimize gerçek bir inanç duymak, daha büyük bir şeye bağlı hissetmenin bir yoludur.

Tekrar ediyorum, umarım bu yazıya yansımıştır; belli bir şekilde yetiştirilmiş olanları yargılamak için değil, hepimiz ne kadar inanılmaz derecede farklı olsak da özümüzde hepimizin aynı olduğuna işaret etmek için. İnsanlardan nefret etmek

herhangi bir dış etken saçmadır, ancak bu insanlığın talihsiz bir parçasıdır. Din, neredeyse ezelden beri insanları bölüyor ve bu gerçekten üzücü. Çünkü dediğim gibi, işin özünde hepimiz sadece *insanız*, bu dönen kayanın üzerinde aynı havayı soluyoruz, bu da pekala bir simülasyon ya da hayal gücümüzün bir ürünü olabilir... Sonsuz bir varlığın kar küresindeki bir parçacık ;-D

Tamam, şu anda size Nyla K çılgınlığı yapmayacağım, ama sadece söylüyorum. Arkana yaslan, üçüncü gözünü aç ve bunu düşün. *Ya da düşünme, ne yapmak istersen, boo.*

Her neyse, bunlar sizin için Nyla haberleri. İstemediğiniz açıklamalar. Bu kitabı yazmak benim için zaman zaman stresli olsa da, yine de şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim şeylerden biri, çünkü çok eğlenceli. Teorik olarak diğer mecazlara veya hikayelere benzeyebilecek bir şey, ancak doğası gereği çok farklı, çünkü ben böyle yapıyorum. *Yapmalıyım.*

Başından sonuna kadar gerilimi, Avi'nin şakalarını, arkadaş gruplarını ve tüm saçmalıklarını yazmayı çok sevdim. Partiler, başarısız üçlü grup denemesi, oyun, dans, mesajlaşma, OnlyFans kaydı, sosyal medya yorumları!

Farkında değilseniz diye söylüyorum, her bölümün başındaki tüm yorum başlıkları aslında hayranlar tarafından yazıldı! Hepsi okurlar ve bazı yazar arkadaşlar tarafından gönderildi ve kitaba dahil edilmeleri bunu daha da *gerçek kıldı*. Bu kitabın dondurmasının üstünde mükemmel bir küçük kiraz... ya da *Twizzler mı* demeliyim?

Bu çocuklarla birlikte olmanın her saniyesini çok sevdim ve umarım siz de sevmişsinizdir. Umarım Kyran, Avi ve grubun daha fazlası için heyecanlısınızdır. Daha fazla eğlence, daha fazla futbol, daha fazla aşk ve hatta daha fazla kavurucu seks için.

Daha fazla *hayran*. Çünkü biliyorsun... hepsi senin için.

ACKNOWLEDGMENTS

Wowzies! Tamam, bu kötü çocuk için birkaç kişiye teşekkür etmem ve övgüde bulunmam gerekiyor.

İlk ve en önemlisi, her zaman harika aileme seslenmeliyim. Çılgınca, kendi kendime koyduğum teslim tarihlerimde köprü-trol olma eğilimim var, bu yüzden bana karşı her zaman sabırlı oldukları için onlara teşekkür etmeliyim. Mutfaktaki kara tahtada yazılı kurallara uydukları için... *Falanca tarihten sonrasına kadar Nyla'yı rahatsız etmeyin.*

Patrick tüm beceriksizliğine rağmen, üzerimdeki baskıyı gerçekten anlıyor.

-yine çoğunlukla kendi nevrozlarım etrafında dönüyor- ve bunun için *size teşekkür etmeliyim*. Bu karakterler hakkında saatlerce gerçek hayattaki çocuklarımmış gibi saçmalamamı dinlediğiniz için teşekkür ederim. Sen ve Robin benim dayanağım ve tesellimsiniz ve bunun için çok minnettarım.

Ayrıca aceleci ekibime de teşekkür etmeliyim - beni her zaman cesaretlendirdiği, aklımı başımda tuttuğu ve bitmek bilmeyen manik saçmalıklarımınla uğraştığı için harika asistanım Amber. Frances, dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biri olduğu ve her zaman arkamı kolladığı için (Evet, teknik olarak Frankie adını ondan alıyor, çünkü o *kadar* harika). Ve Nyla Ekibi'nin en yeni üyesi Karie, hiç vakit kaybetmeden deliliğime adım attığı ve fiziksel olarak isteksiz olduğum ve kendi başıma yapamadığım şeylerde bana yardım ettiği için. Sizler kesinlikle harikasınız ve benim kanatlarımda altındaki rüzgârsınız. (*Anladınız mı?*)

O-Kay-Kay-Kay-editörüm... Açık ara en zor işi sen yapıyorsun. Çünkü aslında bunu yapmayacağımı bile bile bana uzun kitaplarımı nasıl kısaltabileceğimi anlatmak zorundasın. Bazıları bana olanak sağladığınızı söyleyebilir... Bu ben oluyorum. Bunu ben söylüyorum. Ama sorun değil, çünkü sen gerçek bir editör değilsin, ben de herhangi bir yapısal *kurala* uyacak bir yazar değilim. Yani biz cennette yapılmış bir eşleşmeyiz. Ya da cehennemde. Bu durumda Frankie sensin. Şimdi, git bir

Gizlice birbirlerini öpmek istedikleri için didişmeyi bırakmayan üvey kardeşlerle üçlü.

Mackenzie'ye... İyi Kız Yaramaz Düzenlemeler CEO'su. Seni kötü kötü kötü *adam*. Olağanüstü grafiker ve el yazmalarımın parlaticısı. Bunu her seferinde söylediğimi biliyorum ama sensiz ne yaparım hiçbir fikrim yok. Ekibimin çok önemli bir üyesi oldun, eğer beni terk edersen, teselli edilemez olurum. Otsuz ve Kyran'sız Avi gibi. Tam bir huysuz kaltak. O yüzden lütfen, insanlığın iyiliği için, lütfen benim Twizzler pipetim olmaya devam et. *LOL. Bu garip mi?*

Ayrıca Ashlee O'Brien'a, nam-ı diğer MUTHAFUCKIN KWEEN, Ashes & Vellichor'a da kocaman bir selam göndermem gerekiyor. Bu eşsiz, inanılmaz, özenli kitap kapağının tasarımcısı. Dostum, iki yıl oldu ve ben hala ne kadar yetenekli olduğunu anlayamıyorum. Sana gelişigüzel birkaç paragraflık fikir verdim ve sen bunu bir şekilde gördüğüm en yaratıcı kapaklardan birine dönüştürdün. Bu şey bir gün Netflix filmi olarak seçildiğinde, bu kapağı poster olarak saklayacağız. Her zaman benim olmadığım bir görsel vizyoner olduğun için teşekkür ederim.

Champagne Book Design'dan Stacey'e bu iç mekan biçimlendirmesinde taşakları yerinden oynattığı için. Her zaman çok iyiydin, ama bu sefer tam anlamıyla *mahvettin*. Bu şey senin sayende gerçek bir sanat eseri oldu.

Bu projede benimle birlikte çalıştıkları için Gay Romance Reviews'a çok teşekkür ederim. Bu çok da küçük olmayan harika kitabı daha fazla mükemmel okuyucunun eline ulaştırmama yardımcı oldukları için.

Bu kitabı yazmaya hazırlanırken takip ettiğim tüm OnlyFans yaratıcılarından da bahsetmeliyim. Bunu göreceklelerini hiç sanmıyorum ama bu adamlar yorulmak bilmeyen araştırmayı yarı dayanılır hale getirdiler. (Şaka yapıyorum tabii ki. Ben resmen onların içeriklerinin fahişesiyim. Sadece genel olarak bir porno sürtüğü, ama konudan sapıyorum). *Özellikle* Alejo Pino, benim Avi ilham kaynağım. Size söylüyorum, bu adam gerçek bir tanrı. Ters şapka taktığı ve Aviel Vega hayalimi hayata geçirdiği için teşekkürler Ateşli Alex.

Bu kitap için altyazı yorumlarına katılan herkese kocaman tebrikler! Grubumdaki tüm harika okurlar ve onlarla birlikte oynayan harika yazar arkadaşlar... Andi Jaxon, JR Gray, Becca Steele, hepiniz. Bu ödevi çok iyi anladınız. Keşke her gönderiyi dahil edebilseydim, ama inanın bana, onları gözden geçirmekten büyük bir memnuniyet duydum. Sizler kalbimin %0,2'sindesiniz. Lolz ;)

Fandom'a... Bu kitap tam anlamıyla sizin *için*. Başlıkta yazıyor. Benim kabilem, benim gariplerim, benim belalı, sapık küçük canavarlarım. Zihinler açık ve orta parmaklar yukarıda. Hepinizi çok seviyorum.

Ve yazdığım her şeyi Avi'nin abur cubur yemesi gibi yutan ve övgüler yağdıran okurlar için. Değerli paralarını beni desteklemek için harcayan, değerli zamanlarını harika düzenlemeler ve makaralar yapmak, yayınlamak, paylaşmak, pezevenklik yapmak ve zihnimde devam eden pis kargaşayı kutlamak için harcayanlar. Tüm yorumlarınız, mesajlarınız ve verdiğiniz sonsuz sevgi ve destek için... Teşekkür ederim.

Hepsi senin için. Yaptığım her şey sizin için.

Hayranlar için.

ACKNOWLEDGMENTS

Nyla K tarafından yazılan Flipping Hot Fiction

[Tatil](#) gibi bonus içerikler için [Patreon'uma](#) abone olun
([PUSH/Alabaster Pen](#), [vb. Crossover](#)) [ve daha fazlası!](#)

Geceyarısı Şehri Serisi:

Andrew & Tessa'nın Üçlemesi

(Yasak/Yaş Aralığı, ünlü romantizmi, gerilim. Sırayla okuyun)

[Gece Yarısı Şehri](#) (TMCS #1)

[Beni Asla Bırakma](#) (TMCS #2)

[Her Zaman Senin](#) (TMCS #3)

Alex & Noah

[Beni Ara](#) (TMCS #4 - Bağımsız/Spin-off, Arkadaştan Sevgiliye/Angst)

Beklenmedik Yasak Aşk:

[PUSH](#) (Bağımsız, Tabu/MMF)

[PULL](#) (Devam romanı!)

[Acımasız Kiyamette Yanmak](#) (Bağımsız, Tabu/Yaş Aralığı)

[Çift Kenarlı](#) (Bağımsız, MMM Yaş Aralığı, Twincest - **Amazon**
tarafından **YASAKLANDI!** [Nyla'nın web sitesinde](#), Google Play'de,
[Lulu](#)'da ve Eden Books'ta bulunabilir).

[Hayranlar İçin](#) (Bağımsız, MM, Üvey Kardeşler)

Alabaster Cezaevi:

[Distorted](#), [Cilt 1](#) (MM, mahkum/cezaevi gardiyanı, dub-con, mindf*ck)

[Joyless, Cilt 2](#) (MMF, muhafızlar, ikinci şans, yasak)
[Beyni Yıkanmış, Cilt 3](#) (MM, doktor/hasta, gerçek suç)
Fragments, Cilt 4 (MM, düşmandan sevgiliye) - 2023'te geliyor!
Shadowman, Cilt 5 (MM) - Çok yakında!
Ivory, Cilt 6 (Final)

Twisted Tales Koleksiyonu:

[Serpent In White](#) (*Beyaz Yılan'ın* uyuşturucu kültü MMM poli yeniden anlatımı)

Bağımsız Novella:

[Unwrap Him](#) by Nyla K (An Age Gap, Taboo MM) - Tüm dijital perakendecilerde ve [Nyla'nın web sitesinde](#) mevcut!

Bonus içeriklere özel ilk bakışları almak için Bültenime kaydolun!

Paylaşmayı ve yorum bırakmayı unutmayın! Bu dünya demek!

ABOUT THE AUTHOR

Merhaba arkadaşlar! Ben Nyla K... Yasaklı Kitaplar Kulübü'nün yeni üyesiyim! Eee!

Ben Dirty Lew'de, Maine'de, nişanlımla birlikte yaşayan, romantizmle ilgili her şeyin garip bir denizci ağızlı aşığıyım, ona PB ya da edepsizseniz Patty Banga diyebilirsiniz. Seksi kitaplar yazmadığım ve okumadığım zamanlarda Machine Gun Kelly ve YUNGBLUD'a takılıyorum, nefis yemekler pişiriyorum ve yavru kedimin üzerine titriyorum (ve hayır, bu bir örtmece değil). Muhtemelen tanıdığınız herkesten daha kirli bir zihne sahip olduğumu söylemiş miydim?

Ateşli erkeklere (hepimiz öyle değil miyiz?) ve kitap erkek arkadaşlarına hayranlık duymayı severim, kek ve dondurma benim kriptonitimdir. *Friends*, *Family Guy* ve *How I Met Your Mother*'da söylenen her kelimeyi ezbere söyleyebilirim, kırmızı Gatorade benim can damarımdır ve şarkı söylemeyi çok severim, ancak nedense Cher sesiyle söylediğim söylenir. Benim için önemli olan şeyler konusunda çok tutkuluyum ve sanat muhtemelen bunların en büyüğü. Eğer bana kitaplarımı beğendiğinizi söylerseniz, size ne isterseniz veririm. Okurlarımı arkadaşlarım olarak görüyorum ve kitaplardan ya da seksli erkeklerden konuşmak istediğinizde beni sosyal medyada bulmanızı bekliyorum!

Yakala beni:

AuthorNylaK@gmail.com

İmzalı Kitaplar ve Merch için [YazarNylaK.com](https://www.yazarnyla.com)'u ziyaret edin!

[Çok Sıcak Bülten!](#)

[Patreon](#): Nyla K

[Instagram](#): @AuthorNylaK

[Facebook](#): YazarNylaK

[Tiktok: @NylaKAuthor](#)

[Twitter: @MissNylah](#)

[Goodreads: Nyla K](#)

[BookBub: YazarNylaK İyi](#)

okumalar!

